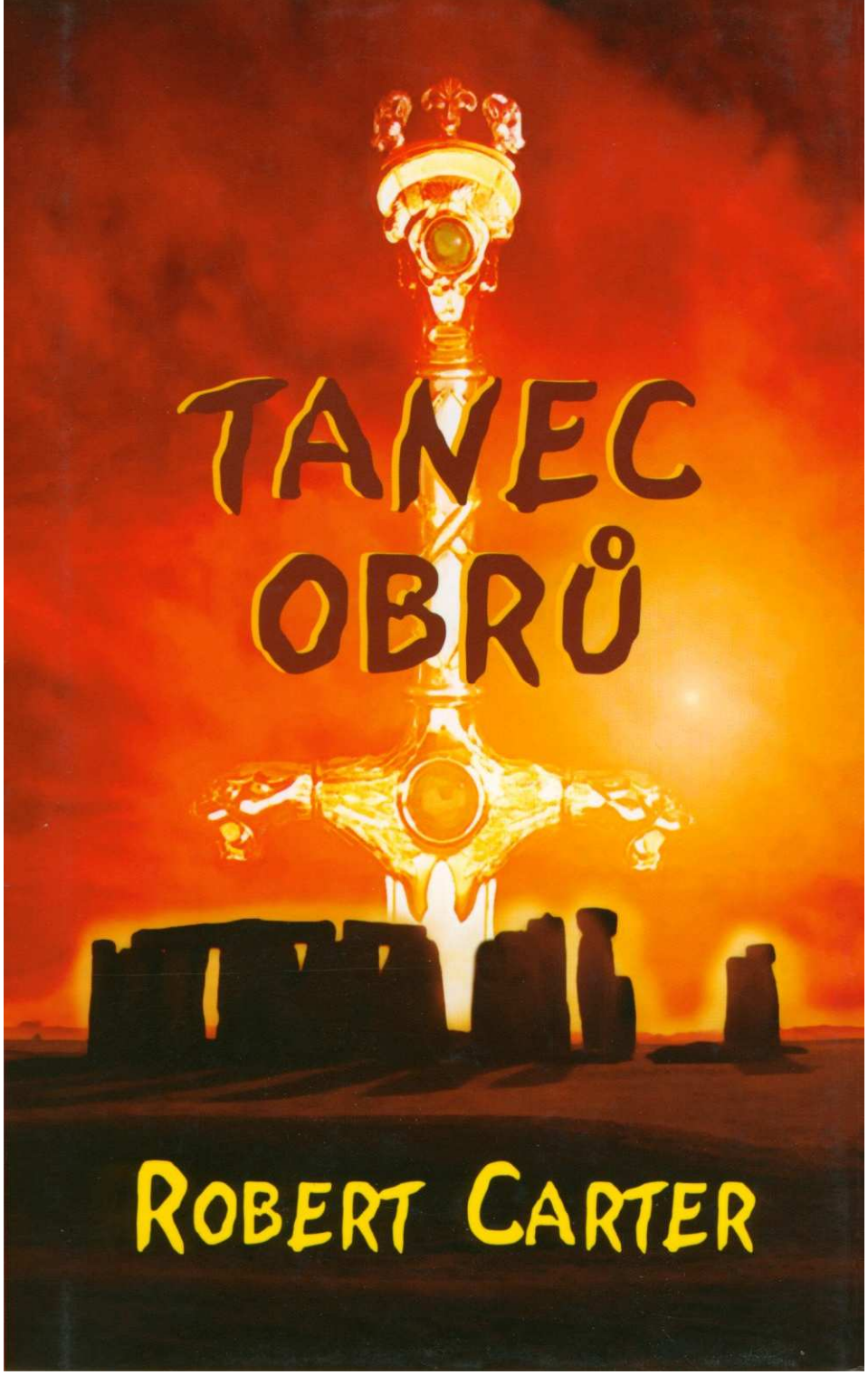

TANEC
OBRŮ
ROBERT CARTER

ROBERT CARTER

TANEC OBRŮ

ŘEČ KAMENŮ

KNIHA DRUHÁ

BARONET

Přeložil:
MILOŠ KOMANEC

Robert Carter: Tanec obrů
Vydání první.
Copyright © Robert Carter 2005
Published by arrangement with Toby Eady Associates Ltd.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Izraelská 6, Praha 10,
www.baronet.cz
v roce 2007 jako svou 1229. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu The Giants' Dance
vydaného nakladatelstvím HarperCollins*Publishers*,
Londýn v roce 2005.
Český překlad © 2007 Miloš Komanec.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2007 Valentino Sani.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: ***FINIDR*** s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-005-1

BARONET
Praha 2007

Připisuji Geraldu Wileymu

KRÁLOVSTVÍ
MEČOVÉ OSTROVY
ORKEJE
DALEKÝ SEVER
STRATHSKÝ ZÁLIV
ÚSTÍ TAYE
ALBANA
ARGYLL
ROSS & CROMARTY
SKYE
LEWIS
NORTH UIST
ZÁPADNÍ HLUBINY

UZKÉ MOŘE
NORTHFOLK
THE GETTY
The Middle
Kingdom
ÚSTÍ TEESU
VELKÁ SEVERNÍ CESTA
SALOP
DECEA
CORNOVA
CAMBRAY
SILUR
ORDOVICA
DEMET
DIMNONIA
GORINOWJ
The Blessed Isle

„Nejprve jich bylo devět,
pak z devíti stalo se sedm,
a ze sedmi pět.
Nyní, stejně jistě jako běží věky,
nejsou ani tři;
jen jediný je živ.“

Černá kniha Tary

PROLOG

PŘEDCHOZÍ PŘÍBĚH

Tanec obrů je druhou knihou cyklu Řeč kamenů. První z nich, nazvaná *Řeč kamenů*, líčí příběh chlapce Willanda, jemuž navždy změnil život příchod čaroděje Gwydiona do vesnice Dolní Norton v Dolině.

Jak se ukáže, Gwydion přinesl Willa do Doliny ještě jako novorozence a vrátil se pro něj v den jeho třináctých narozenin. Než Will Dolinu opustí, pověsí mu Breona, žena, kterou vždy považoval za svoji matku, na krk talisman vytvořený ze zeleného kamene a zpodobňující lososa ve skoku. Prozradí mu, že tento předmět našla v přikrývkách, do nichž byl zavinutý, když ho prvně spatřila, a že by si ho měl vzít s sebou i nyní, když se vydává do širého světa.

Nikdo z obyvatel Dolního Nortonu se nikdy nedostal mimo Dolinu a okolní svět připadá Willovi děsivý. Gwydion mu vysvětlí, že musí Dolinu opustit i pro její dobro. Dvakrát se pak Will pokusí utéci a vydat se domů, avšak pokaždé mu v tom Gwydionova kouzla zabrání. Nakonec mu čaroděj prozradí, že jsou pronásledováni strašlivým nepřítelem. Zpočátku si Will představuje, že jím musí být Nevidoucí, pochmurné bratrstvo výběrčích daní, kteří vysávají prosté lidi a jsou zapletení do nepoctivých intrik se šlechtici Království. Brzy se však ukáže, že je hledá ještě hrůzostrašnější protivník. Gwydion o celé záležitosti hovoří jen velice zřídka a pouze v náznacích, ale prozradí, že Will je „Dítětem osudu“ – tím, jehož příchod předpověděla Černá kniha.

Zakrátko dorazí k pochmurné věži v hloubi Wychského hvozdu. Na tomto místě Will zůstane ve společnosti podivného pána ze Strange, člověka postiženého děsným zakletím, které mu změnilo lidskou hlavu na kančí. Zde ponechá Gwydion Willa celé léto a zde se také naučí číst a psát. Od místní Vědmy také pochopí něco o zákonitostech magie – z prazvláštních rad, jež mu odhalují moudrost světa a umožňují provádět magické úkony. Ovšem Will se pánovi ze Strange vzepře. Tajně nahlédne do zapovězené knihy a přečte si jistá kouzla. Těmi se pak nedůstojně pokusí udělat dojem na pohlednou dívku. Místo ní však přiláká pozornost babice z blat, nebezpečné nadpřirozené bytosti, která obývá prastarý les. Babice ho téměř utopí, nebýt nenadálého návratu čaroděje Gwydiona, jenž Willa na poslední chvíli zachrání.

Will si však ve Wychském hvozdu najde i přátele. Mimo jiné tajemného Zeleného muže, jemuž nevědomky poskytne službu, a dívku jménem Jíva, s níž objeví Grendonův hamr. Odhalí, že hamr je ve skutečnosti tajnou výrobnou zbraní pána ze Strange, kolem níž jeho muži vykáceli posvátný háj, aby z jeho dřeva vypálili uhlí pro pece produkující zbraně a zbroje.

Po návratu projeví Gwydion veliké rozhořčení nad touto činností pána ze Strange. Šlechtic s kančí hlavou připíše zodpovědnost za tyto činy králi Halovi, v jehož přípravách na válku mu má Grendonův hamr pomáhat. Poté čaroděj rozezleně odchází a bere Willa s sebou.

* * *

Cestou na jih se Gwydion Willa zeptá, co ví o králi Artušovi. Will říká, že ho zná ze starých pověstí. Čaroděj mu pak vypráví, že příběhy o meči uvězněném v kameni hovoří o Artušovi, jenž se stal králem před tisíci lety, byl však už druhým vtělením původního Artuše, který žil v dobách Prvních lidí dávno v minulosti. Byl to dobrodruh, který se vydal ze země Albionu do Dolní říše, aby odtud vynesl posvátné předměty nazývané „svátosti“. Existují ovšem i prorocké verše, jež předpovídají třetí a poslední Artušovu inkarnaci…

Will začne cítit znepokojení, neboť se zdá, že čaroděj je přesvědčený, že právě on je tím třetím Artušem.

Naneštěstí na každém kroku nacházejí potvrzení tohoto proroctví. Nedaleko vesničky Uff Will rozpozná vyobrazení Bílého koně a stane na Dračí hůrce, kde zažije vidění shromažďujícího se vojska. Země mu vydá jako dar prastarý roh a v Lese setnuté hlavy se Willovi dostane od samotného Zeleného muže svobody pohybu v divokých lesích.

Nakonec dorazí na lovecký zámeček Clarendon, kde Gwydion varuje liknavého a slabého vladaře a požádá ho o pomoc v životně důležitém magickém poslání, které by mělo zachránit Království před válkou. Královský dvůr je však již pod mocným vlivem krásné leč nenasytné královny a jejího násilnického spojence vévody Edgara z Mellsu.

Královna je těhotná a Will má dojem, že otcem dítěte je vévoda Edgar. Má také podezření, že královna spolu s vévodou otrávili mírného krále. A všimne si hrozivé postavy skrývající se nedaleko nich, neviditelné pro všechny ostatní kromě Willa a královny. Později se dozví, že to byl kouzelník Maskull, Gwydionův úhlavní nepřítel, který se mimo jiné snaží najít Willa a zabít ho. Naštěstí si Maskull neuvědomí, že Will je na zámku. Záležitosti se poté obrátí k horšímu. Gwydionova žádost o královskou pomoc je odmítnuta. Vévoda Edgar ho napadne, což Gwydiona donutí spustit v poslední vteřince mocné přemísťovací kouzlo.

* * *

Will s Gwydionem jsou přeneseni na jisté posvátné místo, dokonce i na poměry Blaženého ostrova. Zjeví se na vrcholku vysokánských útesů nad mořem na nejzápadnějším místě celého světa. Zde Gwydion načerpá čerstvé síly a vypráví Willovi o „lorku“. To je síť mocných proudů zemské energie, rozkládající se přes celé Ostrovy. Před mnoha věky byly prastarou rasou zvanou férijci, která žila v dobách Prvních lidí a již před dlouhou dobou se odebrala do Dolní říše, na těchto proudech síly vztyčeny řady stojících kamenů. Každý z těch kamenů je naplněn nezměrným množstvím neblahé síly.

Podle Černé knihy byly tyto „kameny války“ rozptýleny po Ostrovech s úmyslem odrážet invaze nepřátel. Férijci věřili, že se v Soužených zemích jednoho dne objeví tyranští kouzelníci a

začnou porobovat lidi s pomocí mocné myšlenky zvané Velká lež. Ostrovům hrozilo jednoho dne dobytí a jejich obyvatelům, Prvním lidem, zotročení, pokud by na jejich ochranu nebyl vytvořen lork. Po dlouhém rokování byly kameny války vyrobeny a uloženy na svá místa. Po odchodu férijců bylo tajemství lorku odkázáno Prvním lidem.

Po mnoho staletí žily Ostrovy nerušené. Doba stromů skončila a nadešla druhá Doba. Tehdy pominuli První lidé a Ostrovy se staly rejdištěm obrů a oheň dštících plazů. Na úsvitu třetí Doby, Doby železa, se objevil hrdinský král Brea a vkročil na půdu Albionu. Přemohl obry a založil Království, čímž potřetí osídlil tuto zemi. Po více než osmdesát generací žilo Království nerušené až do doby, kdy na východě vzrostla moc Otrokářů, jak to předpověděli férijci. V časech krále Caswalana šířili kouzelníci ze Soužených zemí Velikou lež po celém světě. Vládli obrovským vojskům a ani se nesnažili zapírat svoji touhu podrobit si Ostrovy. Jejich první vylodění, tisíc let po Breově příchodu, bylo odraženo. Brzy nato však došlo k vyzrazení tajemství lorku a jeho ochranná síla tak byla narušena. Otrokářští útočníci dokázali svými kamennými stavbami zamezit nezbytnému plynutí zemské energie. Roztříštili Království svými silnicemi na nespočet kusů a tím byla moc lorku zničena. Ve Willově době jsou však otrokářské cesty již více než tisíciletí staré. Mnohé z těchto staveb se rozpadly a lork, tolik let nečinný, se začal probouzet…

Gwydion řekne Willovi, že je bezodkladně nutné najít a vyzvednout kameny války, jinak dojde ke krveprolití. Každý z kamenů označuje místo, kde dojde k velikému vraždění a následný chaos pak Maskullovi umožní získat kontrolu nad děním osudu. Pokud by se Maskullovi podařilo ovládat Království, dotlačil by je až ke zničující budoucnosti – budoucnosti, v níž nebude existovat magie a po pět set let zavládnou sváry a hrůza.

Will se s čarodějem přeplaví zpět z Blaženého ostrova. Zanedlouho narazí na kostru ukrytou v kmeni tisu, která je pozůstatkem nedávno ztraceného chlapce přibližně Willova věku (a podobného jména). Kdosi ho zavraždil za pomoci kouzel. Je to hrozivý důkaz, že Maskull Willa stále hledá. Nemůže trvat dlouho než si uvědomí, že jeho kýženou kořistí je

čarodějův mladý průvodce. Gwydion se tedy opět rozhodne, že je nutné najít pro Willa nějaké relativně bezpečné útočiště.

Mezitím se Gwydion ujistí o tom, že Will je třetí inkarnací Artuše. Naučí ho „proutkařit“, čímž v něm probudí skryté magické vlohy. A tak se jim s pomocí Willových zatím nedokonalých schopností a čarodějových znalostí pradávné moudrosti podaří objevit první kámen války – Dračí kámen. Když pracují na jeho vyzvednutí, zakusí Will poprvé strašlivý mentální nápor, kterým se tyto kameny v ohrožení brání. Nakonec se ho však Gwydionovi podaří spoutat kouzly a odvézt na místo, kde může být, podle čarodějova mínění, dočasně uskladněn.

Na hradě Foderinghamu je pak kámen důkladně zazděn ve sklepení pod pevností – Gwydion doufá, že kámen bude na tomto místě utlumen až do doby, než nalezne další zlomky Černé knihy a zjistí, jak z kamene uvolnit jeho neblahou moc. Majitelem Foderingahmu je však vévoda Richard, který se – do určité míry oprávněně – považuje za právoplatného vládce Království. Zrovna se dozvěděl, že jeho nárok na trůn byl zásadně ohrožen, neboť královně se narodil syn. Také už ví, že chlapec není potomkem krále, ale vévody Edgara, který je Richardovým politickým soupeřem. S tím musí Richard něco udělat, a rychle. Gwydion ví, že by měl vévodu na jeho válečné výpravě do slavného města Trinovantu doprovodit, jinak by se celá situace mohla ještě zhoršit. Will je tedy znovu opuštěn. Musí nyní žít v Richardově domácnosti, s jeho rodinou a uvězněným kamenem války. Dostane příkaz, že se ke Dračímu kameni nesmí *za žádných okolností* přibližovat.

* * *

Týdny se na Foderinghamu mění v měsíce a z Willa se stává muž. Začíná si spolu se syny vévody Richarda osvojovat panské způsoby. Zatímco se však učí jezdit na koni, lovit a bojovat stejně jako oni, začíná také více chápat své rozvíjející se magické dovednosti. Spřátelí se se starým Mistrem bylinkářem Gortem a zápolí s vévodovým horkokrevným dědicem Edvardem. Navzdory Willovým varováním obstará Edvard jedné noci klíče a vede své sourozence dolů do sklepení, aby se

podívali na Dračí kámen. Ačkoli si to v té chvíli neuvědomí, jsou všichni zasaženi působením kamene, nejvíc ze všech Edvardův mladší bratr Edmund.

Život na Foderinghamu se uklidní, ale brzy dorazí na hrad konvoj povozů plný královských zbraní, který zajali muži vévody Richarda. Will se tak nečekaně znovu shledá s Jívou, dívkou, s níž se setkal ve Wychském hvozdu. Ona a její otec byli coby poddaní pána ze Strange vysláni jako posádka jednoho z povozů s nákladem z Grendonova hamru do Trinovantu, ovšem cestou byli zastaveni jedním ze spojenců vévody Richarda. Když Will spatří, jak je děsí představa návratu domů, kde by museli čelit vzteku pána ze Strange, přimluví se za ně u vévodkyně. Ta souhlasí, aby se zajatci připojili k Richardově domácnosti.

Jíva tvrdí, že se z Willa stává mladý šlechtic. Will má pocit, že v jejím nepravděpodobném příjezdu je něco víc, než se na první pohled zdá – snad Dračí kámen dokáže deformovat osud každého ve svém okolí, jak naznačil Gwydion. Možná všichni směřují k hlubokému pádu.

Jak se přibližuje zima, novinky přicházející z Trinovantu jsou jen útržkovité, avšak Will se dozvídá, že Gwydionova trpělivá diplomatická snaha o usmíření znesvářených stran dosud selhává. Přestože se podařilo odstranit Dračí kámen, vliv probouzejícího se zástupu kamenů války neustále stoupá. Jejich neblahé působení začíná narušovat i politickou stabilitu země. Chamtivost, pomstychtivost a nepřátelství získávají navrch nad ochotou k dohodě mezi protivníky a Království se tak ještě více blíží k válce.

Willovy obavy dále vzrostou, když vévoda Richard shromáždí své voje a přesune domácnost do Ludfordu, což je silný hrad hluboko v kopcích na západě. Okamžitě po příjezdu se Willovi jeho cit na působení kamenů začne vymykat z rukou. Přemáhají ho záchvaty nedůvěry. Cítí, že se Edvard stává jeho sokem ve vztahu k Jívě a jeho žárlivost dosáhne takové intenzity, až se začne obávat o svou příčetnost. Jakmile se objeví Gwydion, Will se mu svěří s pocitem, že vévoda nechal přenést na Ludford i Dračí kámen, aby se jej pokusil využít ve svůj prospěch. Gwydion jeho obavy upokojí a dá Willovi na vybranou: může zůstat na Ludfordu a soupeřit s Edvardem o

Jívinu přízeň, nebo si troufne vyrazit s Gwydionem na další putování a pomůže mu objevit zbývající kameny války, zvláště pak klíčový Kámen osudu, ovládající ostatní. Právě to totiž čaroděj musí učinit. Will se ho neochotně rozhodne následovat a Gwydion tvrdí, že je to dalším důkazem, že je skutečně oním předpovězeným Dítětem osudu.

Gwydion mu nyní osvětluje Maskullovy pohnutky. Dva mágové jsou posledními členy pradávné čarodějné rady devíti, jejímž posláním bylo usměrňovat běh světa na správnou stezku. Jak se Doby měnily, jejich počet se snižoval, až nyní zůstali poslední dva. Jednomu z devíti bylo ovšem od počátku určeno stát se Zrádcem. Když zůstali poslední tři čarodějové, stále ještě bylo místo pro pochybnosti, avšak když odešel fantarch Semias, bylo jasné, že Gwydionovo dlouhotrvající podezřívání Maskulla muselo být pravdivé. Nyní Maskull odhodil všechny zástěrky svého původního úkolu a nezakrytě pracuje na neskonale sobeckém plánu. Jako kouzelník, tedy ten, kdo užívá magii ke svému vlastnímu prospěchu, snaží se nasměrovat svět k budoucnosti podle vlastní volby. Je tím, kdo ve svých rukou soustředí všechnu moc, také ovšem přinese novou Dobu otroctví a války, jež bude daleko hrůznější než jakákoli doba předchozí.

* * *

Maskulla je třeba porazit, ovšem kameny války představují bezprostřední hrozbu. Naštěstí je lze přimět, aby odhalily verše, skrývající budoucí události i za pomoci komplikovaných hádanek popisujících, kde lze nalézt další kámen v řadě. Willovi se podaří najít další dva kameny. Přestože ani jeden z nich není Kamenem osudu, zdá se, že se jim konečně daří.

Maskull však nastraží u kamenného kruhu, nazývaného Prsten obrů, důmyslnou past. Lapí Willa a tím přiláká Gwydiona, který se hocha vydá zachránit. Čaroděj a kouzelník se spolu utkají a Gwydion je poražen. Jeho tělo shoří a duch je zaklet do bezového keře. Zachrání ho však Will, který přemůže své obavy a pomůže tak svému učiteli získat zpět lidskou podobu. Gwydion se následně pustí do nebezpečného pokusu vypustit z nedalekého kamene války jeho zhoubnou moc.

Po několika dávkách zmaru, odčerpaných z kamene, vynutí si z něj tyto verše:

Královna Východu prolije krev
na cestě otroků u Werlamova proudu.
Král ve svém Království padne jako Mučedník
a vítězství nikdy nezíská.

V řeči kamenů lze tato slova vyložit také tímto způsobem:

Až královna zotročí krále,
jenž za východu slunce vydal se získat království,
mučedník Werlamu ztratí vítězství
a spočine na místě, kde krev se neprolije.

Gwydion je povzbuzen, ovšem okamžitě poté, kdy přečtou verše, dojde k neštěstí. Kouzlo, které Maskull nastražil do kamene, způsobí, že všechna zbývající síla se uvolní najednou. Will a čaroděj musí prchat nocí na hřbetě Bílé klisny z Uffu, kterou Will přivolá za pomoci čarovného, stříbrem okovaného rohu, jejž dostal darem o noci lammasu. Temnotou je pronásleduje zhmotnělý zmar, stvořený z energie kamene. Téměř je dopadne, je však nucen bojovat se zemským obrem Albou. Toho sice zmar zdrtí, ovšem poté je na zapomenutém bitevním poli Badonského kopce zničen Willem, když se na čepeli jeho pozvednutého meče zatřpytí první rudé záblesky úsvitu.

Čaroděj a chlapec se opět vydají vstříc dvěma armádám pochodujícím svést bitvu kdesi na východě. Posvátnému městu Verlamionu vévodí obrovská budova kapituly Bratrstva nevidoucích a právě v ní leží Kámen osudu. Gwydion se opět snaží odvrátit pohromu. Použije veškeré své přesvědčovací umění na vévodu Richarda, avšak Kámen osudu už svírá mysli přítomných příliš silně, neboť je sem přilákal, aby svedli bitvu.

Vévodova armáda se blíží k Verlamionu, obsazenému silnou posádkou krále Hala. Dva zástupy se střetnou a tisíce mužů se pustí do děsivého boje na život a na smrt. Krupobití smrtících střel zatmí oblohu, na trhovém náměstí se voják bije s vojákem a

nad střechami města zápolí čaroděj a kouzelník v dunivém souboji ohňů, magických útoků a odvet.

Will uvízne dole ve zmatku krveprolití. Ví, že musí najít Kámen osudu a pokusit se zarazit bitvu, ovšem kámen je ukrytý kdesi uvnitř kapituly. Will požádá Bratrstvo o útočiště a díky tomu se dostane dovnitř. Probojuje se skrze zástupy stovek slepých, klečících a jakoby očarovaných bratří, až konečně nalezne pod svatyní Zakladatele smrtonosný kámen. Moc Kamene osudu je veliká, ale Will si pamatuje vše, čemu ho Gwydion naučil. Sáhne hluboko do svých možností a nalezne v sobě odvahu udělat to, co je nezbytné – sejít dolů do kobky a postavit se kameni války přímo.

Pronáší svá zaklínání a Kámen osudu vzdoruje, Will se však neochvějně drží. Kámen mu do mysli sesílá úděsná vidění. Zvítězit se mu podaří pouze tak, že použije svůj lososí talisman, který mu dala Breona. Zableskne se oslepující záře a když se kouř rozptýlí, Will spatří, že obrovská kamenná deska pukla vedví!

Will vystoupí z podzemí, hlava mu třeští. Venku mezitím utichla bitevní vřava, ustalo vzájemné vraždění příbuzných a zdá se, že válka je odvrácena. Přesto však už byla prolita krev – vévoda Edgar a baron Clifton jsou mrtví a spolu s nimi zahynulo i několik dalších zkažených šlechticů, kteří ovládali krále. Jiní, včetně královny Mag, uprchlí. Pokud jde o Maskulla, Will ho nalezne na vrcholku ohněm zčernalé věže, kde vedl vlastní souboj s Gwydionem. Jakmile se mu Will postaví, Maskull v něm rozpozná Dítě osudu. Se slovy: „Já jsem tě vytvořil a stejně tak snadno tě mohu ze světa zprovodit," se ho chystá zabít. Zatímco se připravuje ke smrtícímu úderu, sešle na něj Gwydion zezadu přemísťovací kouzlo a Maskull zmizí.

Tím je doopravdy po bitvě. Král a vévoda Richard společně vyhlásí, že se odeberou do Trinovantu, kde položí základy dobré vlády země.

Will je také odměněn, ovšem nežádá nic jiného, než aby se mohl společně s Jívou, jejíž otec padl v boji, navrátit domů do vesnice Dolní Norton.

Při loučení dostane Will od Gwydiona čarovnou knihu a radu, aby si z ní často četl.

Will a Jíva přijíždějí ke všeobecné radosti domů. Will sděluje svým přátelům v Dolině, že je král zbavil povinnosti odvádět desátek, takže už nikdy nebudou muset předávat svou úrodu a dobytek zlověstným Nevidoucím. Poté se Will znovu shledá se šťastnými rodiči – navzdory všemu nejenže neztratili syna, ale získali i dceru. Přesto všechno je cítit, že všem událostem ještě není tak úplně konec.

* * *

Od bojů ve Verlaminou nyní uplynuly již více než čtyři roky. V Dolním Nortonu v Dolině se na oslavách lammasu opět setkáváme s Willem a Jívou. Je čas prvního ovoce a požehnání úrody, a také spojení muže a ženy…

ČÁST PRVNÍ

RISKANTNÍ VOLBA

KAPITOLA PRVNÍ

PLANUTÍ

Z ohně vyšlehly plameny, rozhodily po trávníku dlouhé stíny a matně osvětlily zdi chalup Dolního Nortonu. Letošní Planutí bylo povedené. Dnešní noc byla tou, kterou čaroděj Gwydion nazýval v pravém jazyce „lughnasad“, Lughova slavnost, slavnost Pána světla, první den podzimu, kdy byly do vsi přineseny první snopy letošní pšenice a s velkolepým obřadem vymláceny. O Bochníkovém dni byla zrna rozemleta a na dlouhých vidlicích pečen lammasový chléb, následně pojídaný s máslem. O Bochníkovém dni rozjímali Doliňané o štědré zemi a o jejích darech.

Dnes bylo počasí skoro tak krásné jako o lammasu před dvěma lety, kdy se Will chopil Jíviny ruky a společně třikrát obešli oheň ve směru slunce. Tím dali najevo, že mají být napříště považováni za muže a ženu.

Jíva kolébala v náručí jejich spící dceru a Will jí položil ruku kolem ramen. Těšil ho pohled na malou hlavičku Bethe, uloženou na Jívině paži, ručku složenou na přikrývce, v níž byla zavinuta. Navzdory stísněnosti, kterou vnímal kdesi v žaludku, se dnešní noci cítil jako manžel a otec příjemně. Žije se tu dobře, pomyslel si, tak dobře až je těžké říct, jak by to mohlo být ještě lepší. Jen kdyby ho tak opustil ten stísňující pocit, bylo by to dnes v noci všechno vlastně dokonalé.

Ale ten pocit ho neopouštěl – věděl, že se něco chystá, že se už brzy něco stane a že to nebude nic příjemného. Ta předzvěst mu celý den rozechvívala kosti jako ozvěna, ovšem na rozdíl od

skutečné ozvěny odmítala odeznít. To znamenalo, že jde o varování.

Poškrábal se za dvěma silnými copy, které mu splývaly podél levé tváře, a zahleděl se do žhnoucích hlubin vatry. Nechal své myšlenky pomalu unášet pryč od Dolního Nortonu a vklouznout do ohnivých obrazů, jež pro něj plameny vykreslovaly. Otevřel mysl a přihnala se spousta vzpomínek, vzpomínek na skvělé dny, na strašné dny a ještě horší noci. Avšak nejneodbytnějším obrazem byla chvíle, kdy ho kouzelník Maskull vyzvedl v planoucím ohni vzhůru nad kamenný kruh, zvaný Prsten obrů. Té noci viděl Gwydiona zničeného Maskullovou magií, a poté, když čaroděj uvolňoval z kamene války zhoubnou energii, budoucnost Království balancovala na ostří nože…

Bylo to už víc než čtyři roky, avšak hrůzu, kterou té noci cítil, a obrození dne, následujícího po ní, měl v sobě stále živé. A bude je mít navždy.

„Wille?“ oslovila ho Jíva a zkoumavě mu hleděla do tváře. „O čem přemýšlíš?“

Odpověděl s úsměvem. „Asi jsem toho vypil trochu moc,“ řekl a dotkl se jejích vlasů. Ve světle ohně byly zlaté, asi stejně dlouhé jako jeho vlastní. Pohlédl na ni a poté dolů, na dítě, jehož malá ručka poprvé sevřela jeho prst právě před rokem. Jak jen se začíná podobat své matce!

„Ach, je to ale pěkný děťátko!“ řekl starý krčmář Baldgood. Obličej měl růžový a sálající celodenním sluncem. Začal už sklízet a nesl na jednom konci stůl. Směřoval k výčepu U zeleného muže. Druhý konec stolu nesl Baldram, jeden z Baldgoodových odrostlých synů.

„Jako by se Bethe narodila teprve včera,“ řekl Will staršímu z mužů.

„Zítra jí bude rok a čtvrt, že ano, má milounká?“ řekla zasněně Jíva.

„Jo, a než byste stačili říct ‚Jack Světýlko‘, bude velká. Koukněte se tady na toho mýho kluka! Pohni se, Baldrame, můj synku, nebo budeme vzhůru celou noc!“

„No jistě, ale že je to přísný tatík, co?“ řekl Baldram a zakřenil se.

Když vyrazili se svým nákladem vstříc Zelenému muži, Will se na krčmářova syna usmál. Bylo těžké představit si Baldrama

jako miminko – dnes unese v každé ruce sud piva odtud až k Prasečímu lesu a ani se při tom nezapotí.

„Hej! Zdravím, Wille," pravil jeden z hochů ze Zábučí, který právě procházel okolo.

„Hathro! Jak to jde?"

„Ale dobře. Seno z Mlynářské louky je už pod střechou a všechno na zítřek je připravené. Dohodl ses nějak s Gunwoldem na těch odstávčatech?"

„Navrhoval mi tucet kuřat za každé, ale nakonec jsem to usmlouval na deset. Přišlo mi to spravedlivější."

Hathra se zasmál. „To tedy ano!"

„Předveď nám nějaké kouzlo, Willande!" vykřikl jeden z chlapců. Byl to Leomar, syn Leoftana Kováře a jeho tři kamarádi. Měl stejně ostře modré oči jako jeho otec, a právě tak přímé chování.

Will požádal o prsten z Leomarovy ruky, ale když po něm chlapec sáhl, zjistil, že žádný nemá. Poté vytáhl Will z váčku švestku a podal mu ji.

„Tady máš. Dej si. Ale pozor na pecku!"

Chlapec udělal, jak byl vyzván, a našel svůj prsten uvnitř švestky. Zalapal po dechu. Jeho společníci pokrčili nosem a nejistě se rozesmáli.

„Jak jsi to provedl?" ptali se.

„Kouzlo."

„To není možné! To byl jen nějaký trik!"

„Jen jděte a užijte si Planutí!" řekl Will a pohladil chlapce po vlasech. „A máte pravdu – byl to jen trik. Opravdová magie není na hraní!"

Další pár procházejících pokývl Willovi na pozdrav a on pokynul jim. Dolina byla místem, kde se všichni navzájem znali a každý tomu byl rád. Nikdy sem nepřicházel nikdo zvenku a ani odtud nikdo nikam neodcházel. Měsíce a roky míjely, aniž by se dělo cokoli neobvyklého, a přesně tak to všem vyhovovalo. Všem kromě Willa.

Přestože to Doliňané netušili, byl to Gwydion, kdo jim zajišťoval tento klidný život. Před dlouhou dobou seslal zahalující kouzlo, takže Dolinu nemohli nalézt ani ti, kteří ji těsně míjeli – a ty, kteří v ní žili, nikdy ani nenapadlo, že by ji chtěli opustit. Čaroděj to zařídil tak, že kdyby někdo vyrazil z

Dolního Nortonu pěšinou směrem k Velkému Nortonu, dostal by se nanejvýš do Středního Nortonu a najednou by zjistil, že kráčí znovu zpátky do Dolního Nortonu. Ze světa venku přicházel do Doliny pouze Tilwin Dráteník, brusič nožů a obchodník s nezbytnostmi. A i jeho návštěvy nyní ustaly. Mimo Tilwina dokázali prohlédnout kouzelnou zástěrku svýma sesychajícíma očima pouze „červenorucí“ Nevidoucí se svou láskou ke zlatu. Avšak bratry vždy zajímaly pouze platby, a pokud byl odeslán vůz s desátky dolů do Středního Nortonu k výběrčím včas, nechávali Doliňany na pokoji. Před čtyřmi lety získal Will za svoji službu králi Halovi – při ukončení bitvy ve Verlamionu – tajnou listinu, podle níž byly desátky za Dolní Norton vypláceny přímo z královských pokladnic, takže nyní byla Dolina vlastně skutečně odříznutá od světa.

A já jsem ten důvod, proč nás Gwydion držel takhle v úkrytu, pomyslel si neklidně Will, zatímco hleděl do hlubin ohně. Musí být přesvědčen, že nebezpečí ještě není zcela zažehnáno. Ale je ještě nutné nás skrývat, jestliže je Maskull ve vyhnanství a Kámen osudu byl zničen?

Gwydion získal Maskullovou porážkou navrch, ovšem nad svým vítězstvím projevil jen pramalou radost. On a Maskull bývali kdysi součástí Ogdoadu, rady devíti ochránců země, jejichž úkolem bylo vést osud světa po správné stezce. Maskull se však oddal sobectví a přestože byla tato obrovská zrada po celý čas předpovězena, nijak to Gwydionovi neulehčilo, aby se s ní smířil.

Will vzdychl, vytrhl se ze zadumání a rozhlédl se po důvěrně známém okolí. Bylo to zvláštní – za dlouhé měsíce svého putování si myslel, že není nic lepšího než domov. A nyní, když měl vlastní rodinu, měl ještě o důvod víc mít život v Dolině rád. A přesto… Jestliže člověk prožije neobvyklá dobrodružství, změní ho to…

Člověk se vydá do války snadno, pomyslel si. Ale poté, až ji pozná, může se znovu stejně poklidně vrátit k pluhu?

Zdálo se, že těžko. Tu a tam se Willova srdce zmocňovala zvláštní touha či stesk. V takových chvílích odcházel sám do lesů a cvičil tam se svou holí, dokud se mu celé tělo nelesklo potem a nebolel ho každičký sval. Dřímala v něm touha vyrazit a u jejího pramene stála hromada nezodpovězených otázek.

Probral se a políbil Jívu na tvář. „Šťastný lammas," řekl.

„Tobě také šťastný lammas," řekla a i ona ho políbila. „Řekla bych, že se Planutí chýlí ke konci. Zdá se, že si to všichni užili."

„Jako obvykle."

„A co ty?"

„Já?" zeptal se a povytáhl obočí. „I já jsem si to užil."

„Zdá se, že ano," řekla se zvláštním, sotva patrným úsměvem na rtech.

„Co tím chceš říct?"

Zlehka se dotkla mužných copů, které mu visely před uchem. „Viděla jsem, jak ses prve díval do plamenů vatry. O čem jsi přemýšlel?"

„O tom, že jen blázen by mohl toužit být dnes někde jinde než tady."

Usmála se. „Opravdu?"

„Opravdu."

Bylo báječné vidět je všechny tak šťastné. Sledovali dívky a hochy jak krouží okolo ohně. Naslouchali slibům, jež obstarávaly důstojný konec slavnosti. Někteří slibovali věrnost, jiní se zasnubovali. A pak se páry začaly vytrácet do tmy, směrem k domovům.

Nebylo nejmenších pochyb o tom, že se Doliňanům daří lépe než kdykoli předtím. V průběhu léta vystavěli tři nové chalupy. Také se jim podařilo naplnit novou sýpku a stačilo k tomu obhospodařovat menší kus země. Nikdo už nebohatl z jejich přebytků, dostatek byl takový, že rodiny Doliňanů nadobro zapomněly, jaké to je cítit hlad.

„Malá by už měla být v postýlce," řekla Jíva.

„Máš pravdu, byl to dlouhý den."

Kráčeli ztemnělou stezkou k chalupě, Will objímal rukou Jívina ramena. Noc byla klidná, teplá. V ohradě se jako duch v temnotě pohyboval Avon, bělouš, kterého mu daroval vévoda Richard z Eboru. Takhle daleko od ohně zářily hvězdy jasně – Brigitina hvězda se klonila k západu, na východě stoupala Arondiel a na jihu stál Iolirn Fireunha, Zlatý orel.

Zahoukala sova. Will si vzpomněl na lammas, který strávil před šesti lety na vrcholku Dumhacan Nadir, Dračí hůrky, nedaleko pradávné postavy bílého koně vyřezané do svahu

kopce. Po celé Berklejské pláni viděli rudě žhnout zbytky stovek slavnostních ohňů a nad ní se blyštěly tisíce hvězd.

Znovu vzdychl.

„A teď to bylo proč?“ zeptala se Jíva.

Poškrábal se ve vlasech. „Ach… jen jsem si tak přemýšlel. O starých časech, o Gwydionovi.“

Připadalo mu to jako dlouhá doba, kdy se s čarodějem neviděli. Jak báječné by bylo putovat po úzkých stezkách jako tehdy! Znovu kráčet pod letními živými ploty, užívat si slunce a déšť a cítit na tvářích štípání ledového větru.

„Zajímalo by mě, copak teď asi dělá,“ zamumlal Will.

„Pokud se nemýlím, bude zrovna kráčet po zelených kopcích Blažené země,“ řekla Jíva. „Nebo sedí ve vysoké věži kdesi v divočině Albany.“

Willovy oči bloumaly temnými propastmi mezi hvězdami. „Hmmm. Nejspíš.“

„Divočina?“ skoro slyšel čarodějův úsměšek. „Tohle není žádná divočina. Podívej! Tahle řada stromů prozrazuje, kde kdysi rostl živý plot. A co tyhle známky po pradávném obhospodařování země? Království milovaly a staraly se o ně stovky lidských pokolení. Dalo by se říci, že je to vlastně zahrada.“

Jíva vešla dovnitř položit Bethe do kolébky a Will se zdržel na plácku za chalupou. Cítil bylinky, všechny ty zelené rostlinky, které pěstoval v úrodné půdě – dozrálé a připravené vydat sladkost plodů země. Vůně ovocných stromů byla v klidném vzduchu pronikavá. Slyšel znovu zaržát Avona a pokusil se rozpomenout, kdy si poprvé všiml toho těžko postižitelného pocitu v břiše. Když však pohlédl do svého nitra, skoro se vylekal.

„Předtucha o předtuše,“ řekl si jízlivě. „Teď bude něco…“

Jíva vyšla ven a řekla: „Jsem ráda, že jsme jí dali jméno Bethe. Pojmenovávání má velikou moc; vůbec mě nenapadá, jak jinak bychom jí mohli říkat.“

„Bethe znamená bříza,“ řekl. „Beth, první písmeno druidské abecedy, a Bethe je naše prvorozená.“

„To se mi líbí.“

„Věděla jsi, že břízy byly prvními stromy, které pokryly tyto ostrovy poté, co led ustoupil na sever? Jejich bílá kůra upomíná

na moudrou Bílou dámu, která první vykládala o zrozeních a počátcích, na tu, kterou někteří nazývají paní Cerridwen. Naše májka je vždy bříza a Bethe se narodila prvního máje, což jsou také moje narozeniny. Ve staré řeči západu ‚bith' znamená ‚bytost'. A ‚beitharn' je v pravém jazyce ‚svět'. Možná právě proto jsem to jméno navrhl a ty jsi souhlasila – protože naše dcera pro nás znamená celý svět."

Jíva se k němu přitiskla a položila mu hlavu na hruď. „V té tvojí knize je tolik moudrosti!"

Měla na mysli kouzelnou knihu, kterou mu dal Gwydion onoho smutného dne ve Verlamionu. Řekl: „Je toho hodně k přečtení a ještě více k vědění. Říká se, že vesnický mladík dosahuje dospělosti ve třinácti letech, potomek šlechtice se může vydat do bitvy v patnácti letech a že králi musí být osmnáct, aby mohl vládnout sám. Ovšem ten, kdo se zabývá magií, nemůže být nazýván moudrým, dokud nedosáhne věku skutečné mužnosti."

Jíva se na něj zahleděla. „A to je v kolika letech?"

Will zavrtěl hlavou. „Nevím. Ale jak praví pořekadlo: ‚Z vrbového proutku se jen těžko stane dubová hůl.' A tak nějak to musí být. Jestli totiž něco vím, pak to, že na světě je toho k pochopení daleko víc, než se lze naučit za jeden lidský život."

Nyní vzdychla zase Jíva. „Tak mi teď něco pověz! Čteš tu knihu každý den v naději, že z tebe bude jednoho dne také čaroděj? Jako Gwydion?"

Zasmál se. „Ne, to se stát nemůže."

„A proč ji tedy čteš?"

„Protože mi ji Gwydion dal a vyzval mě k tomu. A já mu dal své slovo, že z ní číst budu."

Znovu se k němu přimáčkla, ovšem tentokrát proto, aby dodala důrazu svým slovům. „Dobrá, a teď mi něco slíbíš, Willande Knihomole! Slib mi, že dnes v noci nespálíš nad zapsanými slovy ani kousek svíčky!"

Zasmál se: „Tak *tohle* ti slíbím s radostí!"

Chvíli se objímali v záplavě světla hvězd. Na západě krátce a jasně zaplála létavice, načež se v listoví okolních jabloní zachvěl chladný závan. Jíva vzhlédla a Will cítil, že v jeho náručí ztuhla.

„Co to je?"

Nebylo třeba odpovědi, protože vysoko nad Vršky začala rozdírat nebe strašidelná purpurová záře.

„Nedívej se na to," pravila a prudce se odvrátila.

Cítil, jak jeho tušení zesiluje. „Je to… je to jen polární záře."

„Je mi jedno, co to je…" Její hlas utichl.

Will upřeně hleděl na sílící mihotání. „Gwydion mi jednou o polární záři vyprávěl," zašeptal, „ale nikdy jsem ji neviděl."

Hleděl do tmy a cítil, jak mu pod chodidly praská zemská síla. Cítily to i jabloně. Přimhouřil oči, když si uvědomil, že to plápolavé světlo nebyla – nemohla být – polární záře. Tohle světlo bylo jasnější, jednoznačnější, a hovořilo k němu.

„Pojď dovnitř, Wille!" řekla Jíva a zatáhla ho za ruku.

„Já…" Světlo nepravidelně pulzovalo, jako vzdálené blesky, avšak obloha byla bez mráčku. Byl to strašidelný jas. Zdálo se, že vychází odkudsi zpoza ztemnělých kopců obklopujících Dolinu. Willův neklid ještě vzrostl, když se rozpomněl na vše, co věděl o obloze a o jejích úkazech – tohle nebylo přirozené světlo.

Myšlenkami se okamžitě obrátil k lorku, oné podzemní síti proudů, která napájela kameny války. I ty zářily tajuplným světlem. V jistých fázích měsíce byly ve tmě zřetelně vidět, měly bledý nadpřirozený lesk.

„Podívej se!" řekl a ukázal. „Ten kruh záře. Zdá se, že vychází odněkud z blízkosti Prstene obrů."

Z Doliny nebyl prastarý kamenný kruh vidět. Gwydion o něm hovořil jako o *Bethen feilli Imbliungh*, Pupku světa, místu nesmírného významu a prameni, z nějž vyvěrá zemská energie lorku. To byl, podle Willova mínění, důvod, proč právě zde vztyčili férijci jeden ze svých strašlivých kamenů války, ten, který se utkal s Gwydionovou magií a zvítězil.

„Nemůže to být kámen války, že ne?" zeptala se Jíva pozorující kolísavé světlo. „Říkal jsi, že z něj Gwydion všechen zmar vypustil."

„Ano, to udělal. Ale dnes je svátek lammasu, kdy síla země vzrůstá nejvýš."

„Loni jsem žádná světla neviděla. Ani nikdy předtím."

Zemí projelo hluboké zaburácení a Jíva utichla. Bylo tak hluboké, že je nebylo možné slyšet, jen cítit v kostech. Will zaslechl Avona zaržát. Potom se ze sadu ozval zvuk

dopadajících zralých jablek. Země se třásla. Hleděl do temnoty noci a uvědomoval si na sobě pohled Jívиných vyděšených očí. Dva květináče se sesuly a spadly z parapetu okna na druhé straně chalupy. Slyšel, jak jeden a pak druhý dopadly na kamenný chodníček a rozbily se. Jíva sebou trhla.

„Co se to děje?“

„Nemám tušení.“

„Jdu se podívat, jestli je Bethe v pořádku.“ Zmizela v chalupě.

Will ji nechal jít. Naslouchal noci a pod nohama mu utichalo dunění, načež se do Doliny navrátil klid. Kdysi mu Gwydion vyprávěl o ohnivých horách, které se zvedají v dalekých krajích. Horách, jež plivou oheň a žhavé uhlíky, ale v Království žádná taková nebyla. Hovořil také o otřesech, jež čas od času rozechvívají zemi. Ty se někdy přihodí, jestliže se nějaké pradávné dílo, které bylo vydolováno hluboko pod zemí, pohne či zhroutí.

Mohlo být příčinou těchto otřesů něco takového?

A pokud ano, co potom znamenalo to světlo?

Cosi spojeného s tím světlem způsobilo, že Willovi přeběhlo vzhůru po páteři zachvění. To zčeřené, oči klamající záření mělo stejnou barvu jako plameny, které ho lapily a popálily tehdy nedaleko Prstenu obrů. Nachový plamen ho tehdy zvedl vysoko nad kameny a začal spalovat jeho tělo. Nachový plamen, který by ho v hrůzných mukách zabil, nebýt Gwydionovy magie, jež ho zachránila. A takový plamen mohl být dílem pouze Maskullovy ruky.

„Při hvězdách a měsíci, našel mě…“

Willa sevřela prudká hrůza. Vzpomněl si na chvíli, kdy seděl po čarodějově boku na kozlíku povozu a Gwydion mu vyprávěl co by se mohlo stát, kdyby se někdo pokusil pohrávat si za pomoci magie s kameny války. *„Kdyby se všechna neblahá síla tohoto kamene uvolnila během jediného tlesknutí… přineslo by to zemi takové utrpení, jaké by nemohla snést.“*

A kdo jiný než Maskull by se opovážil pohrávat si s kamenem války?

Will ucítil, jak mu obavy hlodají útroby. Vzhlédl k Vršкům. Nebylo pochyb o tom, co musí udělat. Vstoupil do domu a zapálil čerstvou svíci. Vlhký knot zapraskal, když chytil od

plamínku, hořícího ve svém výklenku. V nastalém světle bylo vidět, jak je vzduch plný zvířeného prachu z trámů. Bethe zemětřesení probudilo a nyní naříkala.

„Kam jdeš?“ zeptala se Jíva, když Will stoupal po žebříku do podkroví.

„Zavolat starého přítele.“

Šel ke své dubové truhle a vyňal z ní knihu, jež byla stále objemnější, čím více se z ní četlo. Snesl ji dolů ze žebříku a měkkým hadrem dočista otřel veliké desky ze zdobené hnědé kůže. Nebylo moc času. Brzy si i ostatní Doliňané všimnou záře a přijdou se ho zeptat na radu.

Položil drahocenný svazek na dřevěný pultík u ohně; ten kousek nábytku si vyrobil speciálně pro tuto knihu. Potom se soustředil na obřad, který by se měl provést vždy, než je otevřen jakýkoli čarovný kodex.

Položil levou ruku na přední desku knihy a opakoval slova v pravém jazyce, jež na ní byla vepsána:

„Ane radhas a’leguim oicheamna;
ainsagimn deo teuiccimn.“

Poté pronesl zaklínadlo znovu v běžné řeči.

„Prones tato slova, abys mohl číst tajemství uvnitř;
uč se a nalezni pravou moudrost.“

Na této knize nebyla žádná železná spona jako na většině ostatních, neboť tento svazek byl uzamčen kouzlem. Když zamumlal zaklínání, zamknutí povolilo a mohl ji otevřít. Uvnitř nalezl slova určená výhradně pro jeho oči. Nalistoval zvláštní stranu a měl na paměti Gwydionova slova na rozloučenou.

„…až se ocitneš v krajní nouzi, najdi stránku, na níž letí nejrychlejší z opeřenců a zavolej ho jménem. To bude stačit.“

Prsty se mu chvěly, když se prázdná stránka před ním začala zaplňovat obrázkem černobílého ptáka s hnědočerveným hrdlem

a dlouhými ocasními pery. Will váhal. Skutečně je tohle chvíle „krajní nouze“? ptal se sám sebe. Je to správné, co dělám?

Nahlédl do vlastního nitra, poté se zadíval na Jívu kolébající jejich dceru a náhle se obával kouzlo vyslovit. Pak ovšem znovu spatřil planutí hrůzného světla a opět zaslechl pláč dcerky a získal jistotu, že musí pronést spouštěcí slovo bez otálení.

„Fannala!“

Vyslovil pravé jméno vlaštovky. Okamžitě poté byly jeho myšlenky odvrženy, jako by dostal pořádnou ránu do hlavy. Pták vylétl ze stránek knihy a přímo do světla svíce. Zableskla se světlá pírka na břiše a byl pryč. Will se ho pokusil oslněnýma očima sledovat, ale ztratil se mu mezi stíny. Když se podíval pořádně, aniž by měl ponětí co má očekávat, objevilo se v koutě cosi šedavého.

„Kdo je tam?“ vykřikla Jíva, přitiskla si Bethe k hrudi a pozvedla pohrabáč.

Will byl ohromen. Připadalo mu, že se v místnosti objevil veliký medvěd či leopard připravený zaútočit. Ono cosi vydávalo mdlé modravé světlo a vzápětí vykročila ze stínů postava starce.

Čaroděj byl vysoký a vážný, zahalený do dlouhého poutnického pláště barvy hnědé myši. Na hlavě měl přiléhavou čapku a v ruce svíral dubovou hůl. Zpod okrajů přepásaného hábitu mu vykukovaly bosé nohy, dlouhé vousy měl rozdělené do dvou pramenů.

„Rorýs, říkám ti! Žádná vlaštovka! Pošetilče!“

Will zíral na čaroděje, který si hladil dva tuhé prameny plnovousu, až z nich byl jen jediný.

„Mistře Gwydione…“

Čaroděj se přísnýma očima pod zacuchaným obočím rozhlédl po útulné místnosti. S bouchnutím klepl spodkem hole do krbu. „Doufám, že máš dobrý důvod, abys mě volal tímto způsobem!“

Will pocítil čarodějovo rozladění jako bodnutí nožem. Rozloučili se před více než čtyřmi roky a Will očekával trochu laskavější slova.

„Dobrý důvod?“ řekla Jíva a položila pohrabáč. Vůbec se jí nezamlouvalo, že někdo s jejím manželem v jeho vlastním domě hovoří takhle. „Řekla bych, že má dobrý důvod. A trochu méně ‚pošetilců‘, pokud možno, mistře Gwydione! Ti, kteří v tomto

domě nedbají na své vychování, bývají rychle vyprovozeni, ať je to kdokoliv.“

Gwydion se k ní prudce obrátil, ale pak jakoby se rozmyslel a hluboce se uklonil. „Urazil jsem vás. Prosím, přijměte mé omluvy. Pokud jsem se zachoval neurvale, bylo to proto, že jsem byl právě na velice důležité pochůzce a neočekával jsem, že z ní budu vyrušen.“

Will bez otálení zamířil ke dveřím. „Nejsem si jistý, ale myslím, že bys tohle měl vidět.“

Venku si Gwydion zaclonil oči před nachovou září a sevřel Willovu paži. „Udělal jsi dobře, že jsi mě přivolal. Samozřejmě, že ano.“

Will klesl na mysli. „Co to je?“

„Něco, čeho jsem se poslední čtyři roky dennodenně obával.“

„Hej!“ zvolal Will, ovšem Gwydion už byl v půli pěšiny. „Hej, kam jdeš?“

„K Prstenu obrů, samozřejmě!“

„Sám?“

„To je zcela na tobě,“ křikl čaroděj přes rameno.

Will sledoval, jak Gwydion kráčí do tmy. Od dveří chalupy vypadal bezmocně. „Ale… co bude s Jívou? Co bude s Bethe?“

„Ach, ty jít nesmějí! Na Vršcích to nejspíš bude velmi nebezpečné.“

Will utíkal ke dveřím a vstrčil hlavu dovnitř. „Gwydion potřebuje moji pomoc,“ řekl. „Musím jít s ním.“

Jíva pohupovala jejich dceru na kolenou. „Jít? Kam jít?“

„Nahoru do Vršků.“

Její krásné oči ho zkoumaly a pak vzdychla. „Ach, Wille…“

„Neboj se, nebude to trvat dlouho. Slibuji.“ Na chvíli ji objal, pak spěšně políbil, strhl z věšáku plášť a byl pryč.

* * *

„Co myslíš, že to je?“ zeptal se Will, když dohonil čaroděje.

Gwydion nasál vzduch. Vydal syčivý zvuk a natáhl ruku, ale na jeho zavolání nepřilétla žádná sova. „Všímáš si, že všichni noční tvorové široko daleko slétli na zem? V této záři nemůže létat žádný pták.“

Stoupali kamenitou stezkou, které se dokázal držet jedině Gwydion. Vedla vzhůru lesy Nethershawu. Vinula se okolo stromů a jejich přízračných stínů a procházela neproniknutelnými houštinami ostružiní, které se před Gwydionem zázračně rozestupovaly, aby jim umožnily průchod, načež se těsně za Willem opět splétaly. Energicky se škrábal do mechem porostlého svahu za čarodějem a cítil, jak se mu půda pod nohama drolí. Náhle však stromy skončily a před nimi se rozprostírala tmavá krajina, pod nachovou září strohá a pustá.

Kráčeli dál přes chomáče trávy, přes tůňky stínů a spleť spirál, které, jak Will cítil, pokrývaly zemi. Brzy se z noci před nimi vynořilo pět velikých stojících kamenů. Krčily se k sobě jako podivný spolek spiklenců. Tam, jak Will věděl, ležely nezměrně prastaré zbytky hrobky Orby, Královny letní luny, jež žila v Době prvních lidí.

Před dávnými věky vládla okolnímu kraji a nedaleko ležela i hrobka jejího manžela Finglase, vypleněná drakem. Dnes už jen pouhé místo, kde byly proudy zdobící zemi narušeny. Čaroděj máchl vpřed svou holí a očima prohledával tmu, jako by to byly lampy. Gwydion se zarazil, zaclonil si oči proti chorobně fialovému lesku oblohy a Willovo srdce se divoce rozbušilo. „Takže to nakonec nevychází z Prstenu obrů," řekl. „Je to odněkud ze západu!"

Čaroděj Willa náhle zastavil. „Pohleď! Liarix Finglas!"

Hrůzné mihotání za Královým kamenem sílilo jako nějaká obrovitá bouře. Will viděl veliký zahnutý tesák, jak se černá proti záři nebe. Stranou stál pokroucený bez, do nějž kdysi kouzelník zaklel Gwydiona. Před čtyřmi lety tudy procházeli sežehnutou a zčernalou trávou. Od té doby vyrostla nová, bujná a chladivá po rose.

Pohlédli přímo do krajiny na západě. Nebe tam clonil mrak a v dálce se zvedala skrze jeho vrstvy mohutná oblaka dýmu, jejichž vrchol rozfoukávaly větry a spodní část osvětlovaly záblesky ametystové a bílé.

„Podívej!" vykřikl Will. „Nad Planinami zuří bouře!"

„Viděl jsi někdy předtím blesky jako jsou tyhle?" Jakmile se Gwydion obrátil, zasáhla Planiny tichá hra světel a jeho tvář ztvrdla jako skála. „A to hřmění, které shodilo vaše krásné květináče? Byl to opravdu hrom?"

„Vypadalo to, že přichází zdaleka.“

Gwydion se krátce a neradostně zasmál. „Chceš si myslet, že nebezpečí je kdesi daleko a proto se tě netýká. Ale pamatuj si, že země je jenom jedna. Magie spojuje všechny, kteří po ní kráčí. Vzdálené potíže jsou stále potíže. V tom, co teď vidíš, nehledej útěchu, protože čím je to dál, tím to musí být silnější.“

Will cítil, jak ho čarodějova slova zasáhla. Obviňovala ho z takového způsobu přemýšlení, který stál proti všem zákonitostem a pravidlům magie.

„Omlouvám se,“ pravil pokorně. „Bylo to sobecké.“

„Liarix Finglas,“ zamumlal Gwydion a vydal se vpřed. Přejel konečky prstů po kameni a vyslovoval přitom jméno kamene v pravém jazyce. „V obyčejných slovech pozdějších časů zvaný ‚Královský kámen‘. A pastevci, kteří sem přicházejí v těchto dobách, mu říkají ‚Útěcha pastýřů‘. Jak je to prapodivné! Pro ně je to jen balvan, z něhož si mohou odseknout kousek pro štěstí. Ach, jak hluboký úpadek přinesla tato doba! Jak žalostný odkaz nám slavná minulost zanechala! Žijeme v zašlé době, Willande. A věci se mají obrátit proti nám!“

Will zaslechl v čarodějových slovech hořkost. „Tomu jistě nevěříš.“

Když se k němu Gwydion opět obrátil, bylo těžké rozluštit výraz jeho tváře. „V téhle chvíli věřím, že ty a tvoji přátelé vesničané můžete mluvit o štěstí, že jste vůbec živí.“

Willa zamrazilo. „Proč tohle říkáš?“

Gwydion jen odmítavě mávl rukou. Will sevřel čarodějovu paži pevněji. „Gwydione, položil jsem ti otázku!“

Čaroděj se zachmuřil a odtáhl svou ruku. „A jak jistě vidíš, vyhýbám se odpovědi.“

„Ale proč? Takhle jsme to mezi sebou přece nemívali.“

„Proč?“ Gwydion zaklonil hlavu a zahleděl se do nebe. „Protože mám *obavy*.“

Willovi sevřel břicho i mysl čerstvý příval strachu. Bylo to horší než cokoli, co mohl očekávat. Strach však povzbudil jeho myšlenky, lépe si uvědomil hrozbu. Když se rozhlédl kolem, cítil se nanejvýš ostražitý. Nad Vršky se rozkládalo široké nebe. Od východu na západ a od severu k jihu. Znenadání se cítil velice zranitelný.

Se sklíčeným srdcem se rozhlédl po místě, kde nalezli a vykopali kámen bitvy. Spatřil mělkou prohlubeň, zpola zasypanou a zarostlou, avšak po kameni nebylo ani stopy.

„Nejsi tak laskavý, jakého si tě pamatuji," řekl Gwydionovi.

„Vzpomínky jsou zřídkakdy přesné. I ty ses změnil, na to nezapomeň."

„I tak jsi méně vlídný. A hovoříš příkřeji."

„Pokud ti takový připadám, je to tím, že nyní už toho víc vidíš. Už nejsi důvěřivé neviňátko."

„To jsem nebyl nikdy."

Gwydion přejel pohledem tam a zpět po chodníku ze zemského světla, jenž běžel krajinou přímo jako střela. Willovi připadala ta stopa zelenkavá, slabá a podivuhodná. Ovšem její světlo dobře znal, ačkoli světlo vlákna bylo o hodně jasnější, o mnoho víc, než je kdy viděl. Procházelo v těsné blízkosti kruhu stojících kamenů.

„Tato mihotavá stezka se nazývá Eburos," prozradil mu Gwydion. „Je to vlákno tisu. Podívej se na ně, Willande, a zapamatuj si co vidíš. Podle Černé knihy to je totiž největší z devíti vláken, které tvoří lork. Vidím, že tě jeho jas překvapuje. Ale nejspíš by neměl, protože dnes je přece lughnasad a je krátce po novoluní. Všechny čtyři dny hlavních svátků jsou magické, ovšem dnes začíná iucer, doba, kdy se předěl mezi naším světem a Dolní říší rozmazává. Lughnasad po novoluní je dobou, kdy dokonce i divoká prasata z nížin, když budou rýt v lesní prsti, mohou spatřit vlákno silně zářit. ‚*Trea lathan iucer sean vailan…*' Tři čarovní dnové země, jak praví dávné pořekadlo. Dnes je mohu spatřit dokonce i já."

Will přikývl. „Lork opět sílí."

Gwydion se mu podíval do očí. „Obával jsem se, že to řekneš."

Ve Willově nitru se kysele rozlilo zklamání. „Ale jak je to možné? Vždyť jsem ve Verlamionu zničil Kámen osudu. Srdce lorku bylo zničeno!"

„*Byl* ovšem Kámen osudu zničen?"

„Pochybuješ snad, že jsem ti řekl pravdu?"

Bylo ticho.

„Bitva přece skončila, ne?" řekl Will.

Čaroděj nepatrně sklonil hlavu. „Bitva nepokračovala."

„Vím jen to, co jsem viděl na vlastní oči, Gwydione. Kámen osudu praskl napříč. Musel být zničen, protože umlkl a všichni ti Nevidoucí nahoře v kapitule přišli o rozum.“

Na to čaroděj nijak neodpověděl, jen pochybovačně odfrkl. Pak pozvedl hůl směrem k sinalé záři. Kráčeli společně po vlákně přes hřeben Vršků. Willovi při chůzi brněla v prstech a chodidlech zemská síla. Zanedlouho se dostali k něčemu, co zdálky vypadalo jako kruh mlčících nehybných postav. Pohlédl na dokonalý kruh nějakých osmdesáti kamenů, který měřil napříč čtyřicet kroků. Stíny kamenů dopadaly na nerovnou zemi. Připadal si jako by vyrušoval, a také to řekl.

„Víš,“ řekl Gwydion odměřeným hlasem, „na toto místo každou jarní rovnodennost neochvějně přicházeli druidové, a také na tu podzimní. Ach, jaká procesí se konávala, když byl svět ještě mladý! Vedli své bílé koně, kteří měli na čelech červená znamení. Vypadali jako zástup jednorožců, kteří přišli o své rohy. Na tomto místě, dva dny před novoluním, kreslili ta znamení a pak zasedli a pili mléko a medovinu, cítili, jak síla lorku narůstá. Byly to skvělé časy, Willande. Skvělé časy…“

Uctivě vstoupili na patřičném místě do kruhu, poklonili se na čtyři strany, nato zamířili do středu a usadili se. Kameny kruhu byly malé, rozhodně ne vyšší než děti, shrbené, pokroucené a jaksi zadumané. Největší z nich stál na severní straně. Když sem Will před čtyřmi lety poprvé přišel, nedal najevo žádnou úctu, nepožádal o formální svolení, ale sotva se dotkl hlavního kamene, i přesto cítil, že je vítán. Dostalo se mu té pocty, že cítil hojnou, ničím neztenčenou zásobárnu síly, která zde dřímala. Než ho ze zálohy napadla Maskullova magie, vnímal nezměrnou záplavu energie, cosi tak obrovského jako horu ukrytou hluboko pod zemí, jejímž vrcholkem je Prsten. Ten pocit ho neopouštěl – utlumené, ovšem nanejvýš příjemné vyzařování, síla, jež se nekonečně řinula z Pupku světa. Will dokonale chápal, proč sem moudří druidové pravidelně dvakrát do roka přicházeli.

Čekal až se Gwydion rozhodne, co dál. Mezitím pozoroval vzdálenou záři na západě, dokud kamsi neodtekla a okolí se neponořilo do temnoty. Závany větru čechraly bujnou trávu. Nad hlavami jim plynuly závoje oblaků. Nebyly tak silné, aby zaclonily hvězdy, ale donutily je jaksi důrazněji poblikávat a Willovi to připadalo jako zlé znamení.

Přitáhl si plášť těsněji k tělu a chystal se promluvit, když tu pocítil přítomnost čehosi skrytého. Otočil se a v té chvíli vyrazila z úkrytu postava s divoce rozevlátými vlasy. Ticho prořízl křik, při němž tuhla krev v žilách. Postava se k nim hnala a už byla na krok za Gwydionovými zády. Její ruka vylétla vzhůru a Will spatřil proti obloze odlesk čepele.

„Gwydione!“ vykřikl.

Avšak čaroděj se nepohnul.

Slyšel jen tichá mumlaná slova, když se vrhl na útočníka, srazil ho k zemi a znehybnil. Vší silou přinutil ruku pustit čepel, kterou svírala. Dostal ránu do obličeje, a druhou, ale úderům chyběla síla. Udržel svůj stisk dostatečně dlouho na to, aby mohlo být vyvoláno znehybňující kouzlo, jež útočníkovy ruce donutilo, aby zápasily jedna s druhou.

„Dávej pozor ať jí neublížíš, Wille! Nemůže si pomoci.“

Will zatřásl hlavou aby se zbavil bolesti a postavil se ztěžka na nohy. Zběsile se svíjející tělo ho odpuzovalo. Když sebral čepel, útočník vydával přidušené vzdechy.

„Kdo je to?“ Otřel si ústa, z nichž mu po ženiných ranách vytékalo trochu krve. „Ještě štěstí, že jsi ji slyšel přicházet. Neměl jsem ani tušení.“

„Já jsem ji zase tolik neslyšel jako spíš cítil, že se blíží její magie.“

„Takový trik bych si také přál umět.“

„Nikdy nebylo snadné zabít čaroděje Ogdoadu. A bylo i dost těžké ho překvapit.“

Will opět zavrtěl hlavou a oprášil si copy. Pak v prstech otáčel zbraní. Byla široká a dvoubřitá, s těžkou černou střenkou. „Je to zlá zbraň, tahle dýka,“ řekl a podal čepel Gwydionovi.

Čaroděj se jí nedotkl. „Není zlá.“

„Není?“

„Není to ani zbraň. Dokonce ani dýka. Copak jsem tě učil přemýšlet tímto způsobem?“

„Mně připadá jako dýka,“ zamumlal Will. „A mohla z tebe nadělat cucky.“

„Podívej se znovu. Je vyrobená z obsidiánu, téhož černého skla, které používají Nevidoucí na okna svých kapitul. Je to posvátný předmět, používaný při obřadech, a nikoli jen k lehkovážnému prolévání krve.“

„No, ale měla prolít právě tvoji krev.“

„Má rozhodně blíž k tomuhle.“ Gwydion vyňal svou čepel z hvězdného železa z pouzdra, které měl neustále na krku. Pozvedl ji. „‚Iscian‘, zvaný jinými také ‚athamen‘, ačkoli podle přísného výkladu mohou athamen používat pouze ženy. To není dýka ale nástroj, kterým se tvoří kruh, jenž se stane hranicí mezi dvěma světy. Je čas iuceru a tato Sestra sem dnes přicestovala za pomoci magie. Nemám tušení proč se pletla do něčeho, co přesahovalo její vědění, ale pohlédni, co to s ní udělalo.“

Will se obrátil k místu, kde žena stále zápasila sama se sebou, kopala kolem sebe, paže útočila na paži a noha napadala nohu.

„Nyní ji propusť. Ale opatrně, pomysli na síly, které zde plynou.“

Will si upravil opasek a urovnal váček. Cítil jak mu buší srdce, když vytancovával protikouzlo. Po nějaké chvíli se ženino tělo zhroutilo na trávu, jako by se jí náhle kosti změnily na krev. Byla útlá, ve středních letech, vlasy dlouhé se stříbrnými prameny. Před dvaceti lety byly jistě tmavé a žena krásná.

„Promluv se mnou!“ nařídil Gwydion a nad čelem jí udělal znamení.

Sestra zavřískla a začala se svíjet, ale její hlas byl náhle plný zášti.

„Malé Vražděníčko,
velké vraždění!
Vraždění hned všecko,
vraždění, co není.“

„Klid!“ pravil Gwydion a udělal jí na čele jiné znamení.

Okamžitě ztichla a zdálo se, že spokojeně usnula.

„Kdo je to?“ zeptal se Will.

„Pochází z jedné vísky nedaleko… tamtoho.“ Gwydion pokynul k posledním záblesků fialového ohně na západě. „Vyvolala kouzlo vznešené magie, aby se sem dostala. To neměla dělat, a ani by to neudělala, kdyby nebyla ohrožena na životě. Správně by ani neměla vědět, jak takové kouzlo seslat, avšak zvědavost představuje pro některé ze Sester moudrosti mocné puzení. Tentokrát jí zachránila život, ovšem brzy poznáme, jestli stál za záchranu.“

„Co tím chceš říct?“

„To kouzlo bylo špatně provedené. Její mysl byla zasažená šílenstvím. To je, jak doufám, jediný důvod, proč se mě pokusila takhle napadnout.“

Will zkoumal podivnou čepel. „Netušil jsem, že se Sestry běžně vydávaly mezi lidi s athamenem u sebe.“

„Obvykle to také nedělaly. Dávej pozor, aby se k němu nedostala, Wille! Mám dojem že ho poznávám, a věřím, že pokud se k němu nějak dostane až se probudí, pokusí se nás jím zabít.“

KAPITOLA DRUHÁ

VRAŽDĚNÍČKO

Gwydion pomalu odvíjel vlákna magie, která ženu sužovala. Will se podivoval čarodějovu klidnému soustředění, když ji uložil do kruhu a odtancovával z ní její postižení. Přivolával na její hlavu kouzla, holí vykresloval nad ležícím tělem znamení a nakonec jí vyňal z úst třpytivého hada. Položil ho na zem a had zmizel do noci.

Will se poté přistihl, že jeho pohled přitahují bublavá světla. Koutek úst, kam ho zasáhla máchající ruka čarodějnice, ho pálil a začal mu otékat.

„Co budeš dělat?“ zeptal se.

„Dělat?“ ožil Gwydion. „Možná bys měl rozhodnout ty, co je nejlepší.“

„Ty jsi čaroděj.“

„Ale *tys* to byl, kdo *mě* přivolal.“

„Ano, to ano; myslel jsem, že bys měl vidět… *tamto.* Připadalo mi to jako Maskullova práce.“

„V tom máš pravdu. Je to tak.“

Will se užuž chtěl čaroděje zeptat, jak si může být jistý, když tu se rozpomněl, jak zřídka býval Gwydion otevřený a jak důkladně naváděl směr jeho moudrosti. Samozřejmě, že jako čaroděj musel, byl totiž strážcem a proto musel být v manipulaci zdatný. To byl vlastně celý plán Ogdoadu, navádět osud tak, aby se svět ubíral po pravé stezce. Mnohokrát v dlouhé historii Království členové čarodějné rady v rozhodujících situacích zasahovali. Gwydion dobře chápal vztah příčiny a následku, a

věděl o motivaci lidí. Žil už tak dlouho, že jeho oči zřetelně viděly i vzdálené důsledky. Will dobře věděl, že si Gwydion může dovolit některé věci prozradit a jiné naopak za žádnou cenu sdělit nesmí. To ovšem nečinilo jeho tajnůstkářství o nic snesitelnější, přivádělo ho to na myšlenku, že některá jeho tajemství nejspíše sledovala vlastní cíle.

Cítil neklid, když se Vědma za jejich zády kroutila a mumlala ze sna a všichni tři čekali, až nadejde úsvit.

Konečně východní obloha zešedla prosvítajícím světlem.

„Bude mít obavy," řekl Will a měl na mysli Jívu. „Řekl bych, že oka nezamhouřila."

Gwydion se na něj chvíli díval a poté uhnul pohledem. „Proč nepočkat, než bude slunce skutečně na obloze?" řekl. „Za plného denního světla se ti bude určitě lépe rozhodovat. Kouzlo, jež ukrývá Dolinu, je mocné, protože není zbytí. Není pravděpodobné, že by se i tobě podařilo najít cestu domů v tomhle polosvětle."

„Rozhodovat? A o čem?"

„O tom, co bys měl udělat."

Will si povzdechl. Už dříve slyšel Gwydiona takhle mluvit, a zajímalo ho, kam to povede. V šedi oné chladné hodiny před východem slunce byla rosa všudypřítomná. Nad údolími, která rozdělovala Vršky, se převalovala tenounká mlha a zatímco hvězdy jedna po druhé pohasínaly, zvedl se a přešel k bezu. Nepřibližoval se až k němu, neboť se obával, že by ho opět mohl pozřít. Místo toho sklapl paty na okraji prohlubně, z které byl vyňat kámen bitvy. Vypadala jako díra, z níž byl vytržen shnilý zub, a bolest a pach už byly ze země téměř vymyté.

„Gwydione? Kam se poděl ten zbytek kamene?"

„Zbytek?"

„Ten veliký kus, který tu zůstal."

„Odstranil jsem ho."

Will naklonil hlavu a překvapeně se zeptal: „Proč jsi to udělal?"

„Chtěl jsem ho dát mému příteli Cormacovi."

„To je podivný dárek pro přítele!"

„Možná podivný, ale určitě užitečný. Cormac je pánem klanu MacCarthach. Je vládcem Blaženého ostrova a velikým stavitelem hradů. Vypuštěné kameny se mění ze smrtících na

docela neškodné. Jakmile je jejich neblahá síla pryč, zůstává v nich malý zbytek prospěšné energie, který působí podobně jako talisman pro štěstí. Věřím, že až kámen zazdí do hradeb Cormacova hradu An Blarna, bude sekat dobrotu.“

„A co bude způsobovat? Nedobytnost?“

„Ha! To ne. Cormac se bude muset o vlastní bezpečnost postarat jako vždy sám. Nyní však bude schopen chránit se s darem diplomacie, protože se zdá, že tento zbytek kamene války dodává každému, kdo se ho dotkne, lepší moc nad slovy.“

„Potom bych řekl, že ty sám jsi na něm musel spát několik nocí.“

Gwydion se rozesmál. „Copak jsem ti nikdy neřekl, že takovéto posměšky jsou dětinská dovednost? Musím ti říct, že od doby, kdy jsme se naposledy setkali, uběhlo mnoho nocí, kdy jsem si přál spát na loži aspoň tak měkkém jako je hradní ochoz.“

„Také bych se nejraději viděl v posteli, a hned.“ Will se znovu protáhl a zívl. „Při vší úctě, kterou chovám k tvé nebohé staré páteři, měl bych uložit tu svou. Opravdu bych už měl vyrazit domů.“

Na to Gwydion umlkl a pohlédl stranou, a Will věděl že je toho ještě víc, co mu chce čaroděj povědět. Seděli a skřivani začínali zpívat, východní obloha se nad bledými mlhami letního jitra změnila na křehkou modř. Dlouhé nízké stužky oblaků se vznášely nad východním obzorem, růžové jako vařené maso lososa. Pomalu pak zlátly, jak postupně vycházelo rudé slunce, aby sežehlo noční mlhy stále se držící při zemi.

„Našel jsi nakonec Černou knihu?“ zeptal se Will. Měl na mysli onen rukopis, o němž Gwydion tak často hovořil a jenž vykládal historii kamenů války.

Čaroděj ztuhl. „Nenašel, a nejspíš ani nikdy nenajdu. Ale rozhodně jsem nezahálel. Naučil jsem se něco z toho, co kdysi mohla Černá kniha obsahovat. Tu a tam člověk narazí na útržky, pár řádek převzatých z nějakého zlomku, kopie kopií, překlady vytvořené zpaměti dlouhá léta poté, co se Černá kniha ztratila. Chabě jsem paběrkoval. I tak jsem se dozvěděl pár velice potřebných rad ohledně toho, jak si nejlépe poradit s riskantní dřinou vypouštění kamenů války.“

„Určitě si nemyslíš, že…“

„Můj první pokus byl poněkud unáhlený. Nyní to vím. Ovšem kdybych byl tehdy moudřejší, určitě bych to neudělal tak, jak jsem to provedl. A kam by nás to mohlo zavést?“

Will si odfrkl. „Řekl bych, že všechna rozhodnutí musí být učiněna na základě nedokonalého vědění.“

Čarodějovi se na tváři rýsovaly lícní kosti. „Povím ti, že nyní už toho vím dost, abych se o to mohl pokusit znovu, o tom jsem přesvědčen.“

Ozval se šramot a Will se obrátil. „Podívej! Sestra. Vrtí se.“

Odebrali se k ní, aby se jí věnovali, zatímco bude přicházet k sobě. Nejprve otevřela oči a obrátila je v sloup. Potom se chabě vzepřela a promluvila jako člověk, sužovaný horečkou. Gwydion jí pozvedl hlavu a dal jí napít z malé kožené láhve. Nato se příkře zeptal: „Odkud jsi, Sestro?“

„Můj domov je ve Fossewyku, mistře,“ pravila hlasem mladé dívky.

„To je u Vražděníčka, že ano?“

Její oči stále bloumaly, ale řekla: „Ano, pane. Fossewyk leží v údolí potoka Eyne.“

„Dobrá, bez prodlévání se tedy nyní odeber domů. Nepij ani nejez až do příchodu noci. Tehdy už budeš zcela v pořádku. Slibuješ, že to provedeš jak tě o to žádám?“

„Ano, pane.“

Will skrýval její čepel, jak ho k tomu vybídl Gwydion, který ženě pohrozil prstem. „A k sobě samé buď upřímná – i to mi slib.“

„Slibuji, pane.“

„Nyní už jdi! Kéž se ti pod oblohou daří dobře a nepokoušíš se zaplétat se silami, které jsou nad tvé možnosti.“

Nato Sestra vyskočila na nohy a odběhla čile jako jehně. Will zůstal udivený silou, jíž byla nadána Gwydionova slova.

„Už je její mysl v pořádku?“

„Ještě ne zcela. Ale do západu slunce bude, nepočítáme-li pořádnou bolest hlavy, jaká bývá po jablečném pivu. Ta ji snad naučí postupovat ve vyšších záležitostech obezřetněji. Už ji nechci trestat, protože to musela udělat v obavě o svůj život. Abych řekl pravdu, tak vysoká magie, jakou použila, by ji měla zabít, ale nedošlo k tomu. A tato nesrovnalost mě trápí.“

„Nesrovnalost?“ zeptal se Will a srdce se mu zachvělo. „Co tím chceš říct?“

„Pojď, Willande, chtěl bych tě o něco požádat.“ Následoval ho k vláknu a dál podél něj k západu, dokud Gwydion nepronesl:

„Malé Vražděníčko,
velké vraždění!
Vraždění hned všecko,
vraždění, co není.

Víš, co to znamená?“

Will zavrtěl hlavou. „Měl bych?“

„Je to odpověď na světla, která v noci žhnula nad Planinami.“

„Jak by to mohla být odpověď?“

Gwydion se posadil na zem. „Vysvětlím ti to, ale nejprve mi musíš ještě jednou říct, co se stalo u Kamene osudu ve Verlamionu, o němž si myslíš, že jsi ho zničil, ovšem nedokážeš říct jak.“

I Will se posadil. Vrátil se v myšlenkách do oné zoufalé chvíle, kdy zápolil s Kamenem osudu. Vyprávěl vše, nač si dokázal vzpomenout, z toho, co se odehrálo ve sklepení pod velkou kapitulou Nevidoucích. Kámen osudu nebyl ničím menším než deskou, zakrývající sarkofág Zakladatele.

„Nakonec jsem ho s pomocí tohohle rozlomil,“ řekl a zalovil prstem v záhybech košile.

Chtěl vytáhnout svůj rybí talisman a ukázat ho Gwydionovi, ale nebyl tam. Zmateně si prohmatával hruď. Potom si vzpomněl, že si před dvěma dny umýval vlasy a zaplétal copy pro oslavy lammasu. Pověsil si rybu na hřeb a zapomněl si ji znovu vzít. Byla to sice jen figurka ryby, ne větší než palec, vyřezaná ze zeleného kamene s červenýma očima, ale postrádal ji.

„To nevadí,“ řekl lítostivě. „Nejspíš to není důležité.“

Gwydionovy šedé oči ho pozorovaly. „Různé symboly často zvyšují moc magie. Pokud máš v srdci pravou víru, lze z nich ve chvílích nouze načerpat hodně energie. Ty víš co máš dělat, i

když tě to nikdo neučil. Už jsem to mnohokrát říkal, Willande, jsi Dítětem osudu. Tvrdí to Černá kniha.“

Will si hryzl rty, tížilo ho veliké břímě. „Nemám tušení co jsem zač, Gwydione, a to mě děsí.“

Čaroděj se ho vlídně dotkl. „Do čehokoli, co se týká tebe, Willande, musím zasahovat jen s nejvyšší možnou opatrností. Vím toho jen málo o roli, kterou budeš hrát, kromě té nebohé části, již odhalili prastaří věštci. Věř mi, že před tebou netajím nic, co by ti mohlo být ku prospěchu.“

Will vzdychl a objal svá kolena. „Poslední dobou jsem měl stále dokola tutéž noční můru. V polospánku mě napadá myšlenka, že mým otcem je Maskull.“

Gwydion zavrtěl hlavou. „Kámen osudu používá strach a lži. Všechny tyto kameny se brání tím, že klamou lidskou mysl.“

„Jak tedy vysvětlíš, co mi Maskull řekl, když jsem mu čelil na vrcholku strážní věže? Na to také nedokážu zapomenout. Řekl: ‚Já jsem tě vytvořil a stejně tak snadno tě mohu ze světa sprovodit.‘ Mnohokrát jsem se zamýšlel, co tím měl na mysli.“

Gwydion jemně řekl: „Maskull není tvým otcem. Tím si můžeš být jistý.“

„Tak proč to tedy řekl?“

„Pokus se na to zapomenout.“

Čaroděj se zvedl a kráčel pryč. Will chtěl vyskočit na nohy, vydat se za ním a obtěžovat ho ještě dalšími otázkami na toto téma, ovšem Gwydionova rozhodnost ho zarazila a upamatovala na to, že čarodějova tajemství by měla být respektována.

„Pokud to říkáš…“

Zatímco pozoroval, jak se před ním jeho ranní stín prodlužuje, stravovala mu mysl silná touha. Po chvíli se otřásl a zvedl se. Zavál chladný západní větřík a Will pocítil v kostech bolest, kterou přičítal vlhké trávě. Síla plynoucí z Prstenu obrů klesala, čím výše stoupalo slunce, ale stále cítil její ozvěnu v temnotách pod bosými chodidly. Pátravě nahlédl do vlastního nitra a pak se vydal ke Gwydionovi, aby s ním promluvil o síle, jež plynula zemí.

„Podařilo se ti nalézt způsob, jak zastavit posilování lorku?“ zeptal se. „Není možné zastavit proud přímo zde, u jeho zdroje? Tak by se kameny války nemohly nikdy probudit.“

„To, co navrhuješ, je nemožné,“ zavrtěl hlavou Gwydion.

„Ale proč? Říkal jsi, že Prsten obrů ovládá proud zemské síly stejně, jako stavidlo ovládá mlýnský náhon. Cítím, jak se zde pod zemí vzdouvá proud. Je obrovský.“

„Je to přesně tak. Ale není možné ho kontrolovat o nic víc, než by se mohlo podařit ovládnout příval vody v rozběsněné řece holýma rukama. A rozhodně by to nepřineslo nic dobrého. Jakýkoli pokus zamezit proudění by vyvolal chaos. Kdybys přehradil náhon, zastavilo by se mlýnské kolo, a také by zanedlouho přetekla hráz rybníka – nakonec by se mohla i protrhnout. Takto přímo zasahovat do lorku by znamenalo riskovat zničení všech zemských proudů, které nám prospívají. Ve svém důsledku by to nakonec proměnilo Království v pustinu.“

„Pokud bude síla tohoto vlákna stále stejná, řekl bych, že k tomu dojde tak jako tak. Je jisté, že se probouzí. Copak to necítíš, Gwydione? To tvoje moc tolik ochabla?“

Čarodějův pohled byl přísný. „Ochabla? Dobře přece víš, že jsem nikdy nemohl cítit lork přímo. V tomto ohledu se mé schopnosti s tvými nemohou srovnávat.“

Willova mysl zaznamenala vysoko na obloze jakýsi zvuk. Neúnavné prozpěvování skřivana. Jestlipak ho je slyšet i v Dolině? Slyší ho Jíva? Zastavil se a otočil.

„O co jsi mě to chtěl požádat?“

Gwydion se opřel o hůl. „Teď už vím, co je třeba udělat. Musím najít jeden po druhém všechny kameny války, ať je to jakkoli nebezpečné. Buď je musím vypustit nebo svázat, protože si netroufnu postavit se jim, jako jsi to udělal ty s Kamenem osudu.“

„Kolik jsi jich už našel?“

„V posledních čtyřech letech? Žádný.“

„Žádný?“ To byla zarážející novina.

„Bez tvého nadání jsem byl jako slepec bez doprovodu.“ Gwydion rozhodil rukama a bylo zřejmé, že už další odpověď nemá.

„Měl jsi mi dát vědět,“ řekl Will. Potom si uvědomil past, kterou mu čaroděj nastražil, a dodal: „Rád bych s tebou šel, než se narodila Bethe.“

Čaroděj mu významně pohlédl do očí. „Určitě?“

Will zamlkle zíral do oparu na západě, pozoroval let špačků. Způsob jejich pohybu napovídal, že se něco děje se vzduchem, cosi neblahého se sem žene z Planin.

„Dobře víš, že bych udělal cokoli abych ti pomohl, Gwydione."

„Ale *chtěl* bys to?" Čaroděj pozvedl hůl a ukázal k západu. „Vidím, že vnímáš hořkost, kterou nese západní vítr. Cítíš ten hrozivý pach spáleniny? To je lidské maso. Musíme jít. Rovnou. Do vísky zvané Vražděníčko, abychom zjistili, co způsobila osudová slabost ducha mocného muže."

Willovo srdce trpělo při slovech, o nichž už před východem slunce dobře věděl, že přijdou. „Jsem teď manžel a otec. Nemohu prostě beze slova zmizet. A jsou žně, Gwydione! Slíbil jsem Jívě, že nebudu pryč dlouho."

Jeho slova byla pochopitelná, v každém ohledu rozumná. Avšak už když je vyslovoval, zněla prázdně.

* * *

Jak ubíhalo ráno, vyskočilo za jejich zády horké srpnové slunce. Will spatřil, jak se jeho zlaté paprsky blyští na hladině říčky Evenlode. V poledne už byli za ní a mířili k jihu, slunce jim na stoupající a klesající pěšině vykreslovalo mihotavé skvrny a tůňky.

Urazili nějakých pět mil směrem na jih a spatřili na cestě zástup lidí. Gwydion jim pokynul a upozornil Willa, aby nemluvil. Někteří z lidí vypadali, že vidí pouze Willa, nikoli čaroděje, jiní nejspíš neviděli ani jednoho z nich. Tu a tam některý z nich objal Gwydiona, jako by to byl jeho dávno mrtvý příbuzný. S těmi pak čaroděj přátelsky pohovořil a některým dal i drobnost na památku.

Sešli dolů k jakési bystřině a u mostu spatřili budku mýtného. Most strážila dvojice mužů v červeném stejnokroji. Na tabuli býval kdysi vymalován erb, ten už ovšem dávno vybledl a odloupal se.

Výběrčí mýta ani ozbrojení strážci mostku přes říčku Větrná si jich nevšimli, přestože bláznivý žebrák sedící opodál vztáhl své ruce ke Gwydionovi pro požehnání. Ten, když ho míjeli, nad ním udělal rukou strohé znamení.

„Vítej, mistře Jendo z krabičky!“ řekl žebrák.

„Drž se mě!“ varoval Gwydion Willa, který lítostivě pohlížel na žebrákovy rány.

„Copak nemá žádného přítele, který by se o něj postaral?“ zeptal se rozhněvaně Will. „Copak je to pes, a ne člověk? A proč má na sobě tak špinavé hadry? Copak tady není žádná ze Sester? Co je tohle za místo?“

„Jsme ve vesnici Lowe, ale už brzy bude za námi,“ pravil Gwydion.

„Copak tu není nikdo, kdo by těmhle lidem pomohl?“

„Tahle ves patří neblaze proslulému chlapíkovi, jemuž je lepší se vyhýbat. Tento pán vyhnal místní bylinkářku pryč a za to ho jednoho dne jeho lidé zabijí. Existuje pravdivé úsloví: Nejpřednější mužové budou souzeni nejposlednějšími.“

Chalupy tu byly natlačené jedna na druhou. U jejich dveří posedávali lidé a na cestě si hrál půltucet špinavých dětí. Všichni, které viděli, jim připadali podivní. Nijak neopětovali Willovy pozdravy. Jedna stařena však přijala Gwydiona jako by vítala samotného krále. Dostal od ní svazeček, jenž ihned vložil do jeřábího váčku a ten opět předal Willovi k nesení. Když opustili vesnici a stoupali do kopce vysoko nad mechem obrostlé došky střech, ohlédl se Will zpátky do údolí, kde se v ostrém denním světle leskly vzedmuté vlny Větrné. Kus cesty napravo od mostku leželo rozsáhlé panské sídlo.

„Nedívej se tam,“ řekl Gwydion a táhl ho dál.

„Ale jak je to možné, že ta vesnice vypadá takhle?“

„Je to velice špatně položené místo. Zkažená půda. Ne každá vesnička v Království je tak dobře položená jako Dolní Norton. Mnohá nemá vlídného pána. Měli byste se považovat za šťastlivce, že Dolina nemá žádného, protože někteří z nich se ve vládnutí přímo vyžívají, dostanou-li příležitost.“

Nebude třeba putovat daleko, jak pravil Gwydion, ovšem urazili už hezkých pár mil a Will začal cítit únavu v nohou. Mířili do míst, kde planulo fialové světlo, ovšem čaroděj nemíval ve zvyku chodit nejpřímější trasou. Všímal si proudů v zemi, volil prastaré stezky či kráčel v obrovských obloucích spojujících kopec a sedlo a pak dál po úbočích vrchoviny, nebo se nořil do chladivého srdce lesa. Čarodějova hůl se míhala po uzounkých srnčích spádech v rytmu kroků a Will se čím dál

častěji přistihoval, jak kráčí v čarodějových šlépějích, spíše než po jeho boku. Jen zřídkakdy se dávali po cestách užívaných člověkem, přesto tu a tam narazili na prašnou pěšinu, řadu pokroucených stromů či stezku vinoucí se mezi obdělanými políčky. Nyní už měl Will obavy o Jívu a sžíral ho smutek, že se ani nemohl pořádně rozloučit. Přemýšlel, co by jim chtěl říct, a pak si vybavil svoji dceru, jak se batolí v trávě, zatímco její matka sbírá jablka poshazovaná větrem. Ten obraz ho znovu obrátil k nočním událostem a záležitostem, které je čekají.

Před nimi číhalo nebezpečí. Nebylo pochyb, neboť v tom byl zapleten Maskull. A nebylo pochyb ani o klokotajícím rozrušení, které Will cítil v břiše, jež by jiní neváhali nazvat strachem.

Když se zastavil, aby se rozhlédl, spatřil v dálce postavy, jak pracují na poli nebo míří se zbožím na trh. Poté, co si jich všiml i Gwydion, odbočil z cesty a zamířil do temného stínu lesa. Mumlal si něco pro sebe, ovšem nebyla to požehnání. Jednou za čas přikládal dlaně na hladkou šedou kůru některého z vysokých buků a tiše odříkával zaklínání, či žádal vzduch o správný směr. Sklonil se, aby v prstech rozemnul trochu hlíny, poté zase, aby vypil plný doušek chladivé vody, která na tom místě prýštila ze země. Will vzpomínal na Mistra bylinkáře Gorta a jeho báječné znalosti o zemi. Jednou mu řekl, že skutečný čaroděj jako Gwydion zná všechna místa v Království, neboť po nich nesčetněkrát přešel. Tvrdil, že Gwydion z jediného doušku vody či špetky prachu pozná na míli přesně, kde právě stojí. Stejně jako poznají formani na Velké severní silnici, jak daleko už dorazili, jen podle toho, jakým způsobem vyslovují místní lidé některá slova.

„Je to ještě daleko?“ zeptal se Will.

„Moc ne.“

Když Will dostal hlad, zmizel Gwydion na chvíli do lesa a vrátil se s plnýma rukama smržů. Byly vynikající chuti. A u potůčku kde rostly vrby našel na kmeni padlého stromu bílé masité výrůstky, které vypadaly jako obrovské uši a přesně tak i chutnaly. Ovšem břicho mu naplnily.

Na těchto místech míjeli mnoho nasucho kladených zídek a pastvin pro ovce a před nimi se prostíral kraj vřesovišť, kde už kapradí pomalu ztrácelo svou zelenou barvu. Došli k jedné z těch starých silnic, které si Gwydion tolik ošklivil, a zastavili se.

Will se po ní rozhlédl tam a zpět. Zjistil, že silnici lze sledovat na jih i na sever do veliké dálky. Byla mrtvá, přímá a nijak nepodléhala okolní zemi. Ač stará a místy se rozpadající, stále ještě hyzdila krajinu jako jizva po říznutí nožem.

„Cesta otroků!“ pravil s odporem Gwydion. Rychle přes ni přeběhli. „Nejpřímější ze všech, vystavěná před padesáti pokoleními, kdy se Otrokáři zmocnili Ostrovů. Nyní se jí říká Fosse. Vidíš, jak stále působí její rozdělující vliv na zemi?“

Po takové době, kdy Will následoval Gwydiona, se jeho nohy naučily hledat nejvhodnější stezky. Postavil se a cítil, jak se u dávné cesty proudy sil obracejí a jsou jakoby zadržovány v jakýchsi tůňkách podél ní. Chápal, co měl Gwydion na mysli, když hovořil o vesnici Lowe jako o zkažené zemi. Divil se, nakolik se během několika posledních let jeho talent zdokonalil a uzrál. Co to jen mohlo znamenat?

Od Fosse se jejich cesta stáčela stále víc k jihu. Krajina se začala více rozprostírat a více stoupali, než klesali. Pustili se přes širokou rozlohu obhospodařované krajiny zvedající se výše nad Planiny. Po nějaké době se Gwydion zastavil a tančil nějaké kouzlo, přičemž zpíval v pravém jazyce cosi o tom, že by se něco mělo otevřít. Z ničeho nic se mezi křovisky, kde po ní před chvílí nebylo ani stopy, objevila pěšina. Vydali se po ní a Will cítil v kostech chvění, stejné, jako když vstupoval do Doliny. Tehdy jeho srdce plnila radost, ovšem nikoli nyní, protože ve vzduchu cítil čím dál jasněji pach spáleniny a vzadu v hrdle pachuť čehosi odporného. Na rtech a v koutcích očí ucítil jemný prach. Pěšina před nimi i listy stromů a houštin před nimi byly zaprášené. Za chvíli se objevily na listech tečky od dešťových kapek a zanedlouho byly dočista omyté náhlou přeháňkou.

Will přemýšlel o obrovském oblaku, který se minulé noci tyčil z těchto míst k obloze. Vypadalo to, jako by sem byl záměrně poslán sloupec prudkého deště, aby uhasil požár. Potůček, který se valil shora, byl mléčně zakalený prachem a na hladině unášel černé skvrnky. Gwydion se zarazil a zkoumal jej, ovšem tentokrát do něj ani neponořil ruku, ani z něj neochutnal.

„Tohle je údolí potoka Eyne,“ řekl konečně. „Tímto směrem leží Fossewyke. Blížíme se k cíli.“

Will pohlédl na povlak, který na hladině potoka tvořil popel. Brzy objevili i důvod, proč tomu tak je – voda vytékala z

rozlehlého vřesoviště, jež bylo celé dočerna sežehlé ohněm. Jak postupovali dále do údolí, ucítili pod nohama teplou zemi, která na některých místech dokonce kouřila, přestože déšť byl natolik hustý, že by ji měl uhasit.

„Pára," řekl Gwydion a pokývl k obláčkům. „Nic tu v noci nemohlo přežít."

Postupovali do nitra zkázy a Will se přistihl, že si před štiplavým pachem zakrývá ústa. Všechny stromy v okolí byly povalené, jejich kmeny po jedné straně zčernaly žárem. Vše pokrývala slabá vrstvička popela. Na některých místech tvořil přímo závěje. Lesy byly srovnány se zemí jako nějakým strašlivým větrem. Nic v dohledu nezůstalo zelené. Nic nestálo zpříma. Celé okolí halil mlžný opar, všude byly hromady popela, kamenů a sutin.

Will si vytřel prach z očí a tu došli k čemusi, co kdysi bývalo rybníčkem. Jeho dno bylo ještě stále horké, takže se po něm nedalo ani chodit. Nádrž se vypařila tak prudce, že ryby byly zaživa uvařené a nyní ležely v popraskaném vyschlém bahně. Will napřáhl ruce a ucítil zbytky tepla jako ve vychládající peci. Teď chápal, proč se sem Gwydion nesnažil dostat rychleji.

Všechno okolo nich bylo podivné a děsivé. Vstoupil mezi páchnoucí zborceniny a klopýtal za Gwydionem, dokud se nedostali k návrší. Před nimi se vypínala obrovitá halda doutnající zeminy na pozadí kouřového závoje. Uhlíky a popel pod jejich nohama byly čerstvé. Hromada pod Willovýma nohama vrzala, křupala a zvedal se z ní prach a ohavný zápach. Zkoušel dýchat co nejméně, ale když se dostal na vrcholek, zalapal po dechu. Před ním se rozkládalo něco, co nečekal – obrovský dýmající kráter.

„Co jen mohlo něco takového způsobit?" zašeptal a rozhlédl se po mihotající se pustině.

Gwydion promluvil prázdným hlasem. „Vítej ve vesnici Vražděníčko!"

* * *

Celá vesnice byla srovnána se zemí. Ale proč? Deset tisíc úderů blesku by nemělo sílu, aby způsobilo takovou zkázu. Z

chalup, sýpky, krčmy či mlýna nezbylo ani památky. Vše bylo rozdrceno na prach a prach byl rozptýlen na míle daleko.

„Byl tady kámen války," řekl zvolna Will. „Kámen války, který se kdosi pokusil přemoci. Může to být ono?"

Gwydion se na něj chvíli díval, avšak neřekl ani slovo.

Will se přiblížil k okraji, jak jen se odvážil. Uvnitř bylo všechno dosud rozpálené do ruda. Nedovedl odhadnout, jak byl kráter hluboký, ale široký byl dost, aby se do něj mohl vtěsnat celý Dolní Norton. Cítil se otupěly, zbavený všech pocitů. Mysl se mu bouřila, když se snažil pochopit, co se tu udalo. Poklekl, aby se mohl dotknout prachu u okraje kráteru a spatřil tam jasnou záři roztaveného železa; zářila jako klidná loužička nejcennější rtuti Mistra bylinkáře. Dlouhou dobu nedokázal promluvit, ani od ní odtrhnout pohled.

Gwydion mu položil ruku na rameno. „Je mi líto, že jsi tohle musel vidět."

Všude ležel popel a prach, ale kus dál od kráteru tu a tam narazil na drobné náznaky, že toto místo bylo domovem mnoha a mnoha lidí. Podkovu, sežehnutou židli, dětskou hadrovou panenku.

Willovo břicho sevřela ruka strachu a znenadání vzhlédl ke Gwydionově tváři. „Vzpomínám si na Prestonské Zákoutí a toho hocha, Waylana, kterého si Maskull spletl se mnou. Tuto spoušť kdosi považoval za Dolní Norton, že?"

„Mohlo to tak být." Gwydion zavřel oči a zhluboka se nadechl. „A ještě se to může stát."

Will vstal a kráčel pryč. Chtěl utéci pryč od čaroděje, někam daleko. A když si vzpomněl na Jívu a Bethe, bylo to, jako by mu krev v srdci ztuhla. Obával se otevřít svou mysl v obavě, aby se na něj nevrhlo příliš mnoho strašlivých představ najednou. Místo toho kráčel kudy ho nohy vedly, plakal pro lidi z nebohé vesnice a jeho slzy kanuly na zraněnou zemi.

Jako na oplátku mu země vydala nehledaný dar. Sklonil se, aby si prohlédl srp napolo skrytý v popelu. Byl rezavý jako zapomenutý pohrabáč a držadlo bylo černé, celé zuhelnatělé. Odlouplo se, když se pokusil srp zvednout. A pak jeho slzami zaplavené oči zachytily cosi krvavě rudého. Leželo to přímo u jeho nohou. Malá figurka vyřezaná z materiálu, jemuž oheň

neublížil. Zdvihl ji a cítil, že je ještě teplá. Byla to kamenná ryba.

Rozhlédl se podezřívavě okolo sebe. Tušil nějaké čáry. Tato rybička byla, pokud šlo o tvar a velikost, úplně stejná jako ta jeho. Ta měla ovšem v zeleném těle zasazené červené oči, kdežto tato měla barvy přesně naopak – v červeném těle zelené oči. Na boku byly vyryté znaky, které nedokázal přečíst, stejně jako na jeho vlastním talismanu, a také zde bylo stejné znamení tří trojúhelníků v sobě. Ani nevěděl proč, ale když k němu přišel Gwydion, schoval figurku v dlani. Čaroděj mu naznačil, že by měli jít, protože zde už nejsou nic platní.

„Ty jsi včera v noci věděl, že se tu děje něco takhle strašlivého, že ano?“ řekl Will.

Gwydion se upřeně zadíval do Willových očí. „Bylo mi jasné, že se jedná o krutou pomstu ihned poté, co jsi mi ukázal ta světla na obloze. Nevím přesně jak, ale bylo mi jasné, že už je příliš pozdě na to, pokusit se zasáhnout a zastavit ji.“

„*Byl* to tedy kámen války?“

„Mýlíš se.“

„Ale co jiného mohlo způsobit takovou zkázu?“

„Je to práce ohnivé koule, meteoru.“ Čaroděj vytáhl z pochvy nožík a ukázal jej Willovi. „Už jsem o tom hovořil. Je vyrobený z hvězdného železa, jediná kovová věc, kterou u sebe nosím, neboť nebyla vyrvána z útrob země ani vypražena ze skal. Toto železo přišlo shůry, stejně jako meteor, který zničil Vražděníčko. Copak jsem ti nevyprávěl o veliké otáčející se nebeské kopuli? Jak jsou v ní na mnoha místech proražené otvory, jimiž prosvítá jas, který panuje tam Dál? Těmto otvorům říkáme hvězdy. Říká se, že na druhé straně nebeské klenby nic nežije. Je tam jen obrovitá výheň, která žhne na věčnost, vyprahlá říše žáru, oslepujícího světla a spalujících meteorů.“

Will přikývl; už věděl, kam čaroděj míří. „A občas se stane, že tímto hvězdným otvorem prolétne ohnivá koule, které pak říkáme létavice.“

„Správně. Většinou shoří už vysoko ve vzduchu. Ovšem někdy jsou tak veliké, že dopadnou až na zem jako kusy nebeského železa. Takové železo bývalo kdysi cennější než zlato. A v dobách, než se lidé naučili jak získávat železo za

pomoci ohně z kostí země, z něj bývaly vyráběny ty nejskvělejší magické nástroje.“

„A to se stalo tady?“ Will si odkašlal, znovu si promnul oči a rozhlédl se. „Na vesnici dopadla létavice? Hrouda hvězdného železa? Ale aby způsobila něco takového, musela by být veliká jako dům. Jak může něco tak velikého proletět něčím sotva patrným jako jsou hvězdy?“

„Hvězdy nejsou nepatrné. Jsou jenom velice daleko – přes pět tisíc mil, což je jako na druhý konec světa. Každá hvězda je otvor, obrovské kulaté okno jako panenka v oku. Otevírá se když vychází, a když zapadá, zase se zavírá. A ty největší hvězdy jsou skutečně veliké – když jsou nejvíc otevřené, mají i dvacet kroků napříč. Vím to, neboť jsem se plavil až na samotný okraj Západních hlubin a stál na okraji, přes nějž přepadává svět do prázdna. Odtamtud vypadají hvězdy tak veliké, jako se odtud jeví slunce, a pohybují se velice rychle.“

Will naslouchal Gwydionovu vyprávění. Vyklepal si prach z vlasů a snažil se srovnat si v hlavě, co právě slyšel. Hvězdy, jež byly jako obrovské oči, dvacet i víc kroků široké. Veliké díry, jimiž prolétají rozžhavené kusy železa, padají dolů a zabíjejí celé vesnice plné lidí… To nedávalo smysl. To nedávalo ani trochu smyslu.

„Připadá mi podivné, že by Vraždění čko mohlo být takhle přesně zasaženo,“ řekl.

„Nemyslím si, že by to byla náhoda.“

„Byl sem tedy ten meteor *naveden?* Maskullem?“

Čaroděj přikývl. „A účelem bouře, kterou jsme poté sledovali, bylo uhasit tento požár. Hromobití bylo rozdmýcháno, aby si lidé v ostatních vesnicích na Planinách mysleli, stejně jako ses o tom snažil přesvědčit i ty, že ten hluk a světla nezpůsobilo nic jiného, než jen neobvykle prudká letní bouřka. A že se jich to, co se tady děje, netýká.“

Will si znovu vzpomněl na Jívu a Bethe. Řekl: „Gwydione, musím jít okamžitě domů.“

Jenže čaroděj ho chytil za ruku. „To je ta úplně poslední věc, kterou bys měl udělat,“ řekl.

„Ale… jestli je Maskull znovu na svobodě a chodí po světě…“

Gwydion poodešel několik kroků a vyčaroval z rukávu ptáčka. Pohladil mu prstem hlavičku, políbil ho nebo mu snad něco zašeptal, potom ho vyhodil do vzduchu a ptáček zatřepotal křídly a rychle zamířil k východu.

„Pokud můžeš, rozpomeň se na bitvu ve Verlamionu a na chvíli, kdy Maskull zmizel. Víš, kam jsem ho odeslal? Bylo to do Dolní říše. Celá léta tam byl ztracen, uvězněn v obrovském bludišti, které vytvořili férijci poté, co se vzdali světla. Doufal jsem a věřil, že dostat se ze spleti těch nesčetných komnat bude Maskullovi trvat mnohem déle. Myslel jsem si, že se mi za tu dobu podaří vyřešit problém s kameny války, ale mé naděje byly plané. Na konci loňského roku jsem začal v Trinovantu i jinde pociťovat jakýsi neklid. Varovalo mě to, že se Maskullovi jeho útěk zdařil. ‚Poznáš ho podle jeho kouzel!' Pravidlo říká, že kouzla vyzradí svého tvůrce tomu, kdo je vzdělán ve stejném umění. Abys věděl, už nějaký čas jsem o Maskullově návratu věděl. V mnohém jsem rozpoznal jeho podpis a očekával jsem, že se jeho síly znovu projeví. Ale ne takhle. Takhle tedy ne."

„A proč jsi mě nevaroval?" projevilo se Willovo rozladění.

„Varovat tě?" I v Gwydionových očích bylo vidět obvinění. „A k čemu? Už jsi byl dávno na místě, jež podle mě bylo nejbezpečnější v zemi. Kdybys nežil tam, kde jsi žil, Willande, nemohlo by ti ujít, jak se duše Království od počátku minulého roku neustále zachmuřuje. Nedůvěra vzkvétá. Mezi pány v Trinovantu roste chamtivost a veliký neklid. Ačkoli je král regent Richard z Eboru středem, kolem nějž se nyní všechno točí, nemusí tento pevný bod vydržet dlouho. Brzy dojde k pokusu zajmout ho a uvěznit. Jeho nepřátelé jsou připravení se znovu pustit do díla. Jak vidíš, měl jsem o práci postaráno."

Will jen s obtížemi sledoval čarodějova slova. Hlavu mu plnil šok z toho, co viděl ve Vražděníčku, a do popředí se znovu dostaly obavy o Jívu, Bethe a Dolinu. Pokud je Maskull volný a lork znovu nabírá sílu, nemohou čekat nic jiného než neštěstí.

Gwydion se obrátil, aby ještě jednou pohlédl na dýmající spoušť, kterou nechali za zády. Chvíli důkladně rozvažoval a poté velice pozorně volil slova. „Nech svoji mysl klidněji spočinout, příteli! Nevěřím totiž, že Maskull ještě bude mít příležitost zopakovat to, co provedl tady. A nevěřím ani tomu, že důvodem, proč zničil Vražděníčko, jsi byl ty."

KAPITOLA TŘETÍ

CO LEŽÍ UVNITŘ

Gwydion vedl Willa kus cesty zpátky na východ, až do setmění směřovali ke Kameni čtyř hrabství. Nebyl to žádný kámen války, ale neškodný milník označující místo, kde se setkávaly hranice čtyř panství. Cestou hovořili o svárech, jež mezi panstvem v Trinovantu nabývaly na síle. Spory nevznikaly pouze kvůli královnině zkaženosti. Svou roli sehrál i vévoda z Eboru.

„To se mi moc nehodilo, od muže, jehož jsem si zvolil za krále regenta," pravil Gwydion smutně. „Je to rozený vůdce a obvykle rozhoduje správně, avšak právě před rokem mě začalo zajímat, jestli jeho povahu nemohlo něco proměnit. Nyní se ptám sám sebe, zda to nemůže být vinou neblahého působení Dračího kamene. Když jsem mu totiž řekl, že bych si přál navštívit Foderinghamský hrad a zkontrolovat Dračí kámen, bez váhání mě odmítl. ‚K tomu kameni se nesmí nikdo přibližovat,' řekl tehdy."

Will naslouchal s rostoucím znepokojením a také se stínem pocitu viny. Žil ve vévodově domácnosti, takže už věděl, že Richard z Eboru je mužem, který své povinnosti bere vážně. Není přímo ctižádostivý. Považuje se za právoplatného krále země, ale spíše z úcty k pravidlům nástupnictví než z nějaké osobní touhy po moci. Po bitvě u Verlamionu byl připraven přijmout Gwydionem navržený kompromis, což znamenalo spokojit se se skromným titulem krále regenta a převzít každodenní starost o běh země. V zájmu míru dovolil Halovi,

slabému králi uchvatiteli, aby oficiálně setrval na trůnu, přestože ještě dvakrát propadl záchvatům nemohoucnosti a šílenství.

Ale záležitosti se asi pořádně zkomplikovaly, pomyslel si Will, když vévoda Richard nechce Gwydionovi dovolit vidět Dračí kámen.

Willův pocit viny pramenil z toho, že nikdy nepřiznal příhodu, kdy jedné noci on a nejstarší vévodův syn Edvard vedli ostatní děti Eboru dolů do sklepení podívat se na to, čemu Edvard říkal „kouzelný kámen“.

„Vévoda Richard se mi poslední dobou nezdál ve své kůži,“ řekl Gwydion.

„Myslíš, že před tebou něco skrývá? Jako ohledně Dračího kamene?“

„Nemusí to být nic víc než jen nešťastná snaha přítele Richarda handrkovat se se mnou. Má sklony všechno chápat jako součást politického vyjednávání. Často říkává: ‚Něco udělám já pro tebe, mistře Gwydione, a něco zase ty pro mě.‘ A to jistě dobře ví, že se s magií nedá takhle obchodovat.“

„To jistě není pro šlechtice snadná lekce,“ řekl Will. „Vévoda Richard mi nepřipadá jako člověk, který někdy porozumí magii.“

Gwydion si odfrkl. „V tom máš pravdu, protože takovéto obchodování s protislužbami je jedním ze způsobů, jak se páni snaží získat výhodu před ostatními. Jak jen jsou samolibí a pošetilí právě v dobách, kdy je doopravdy potřeba důvěra a nesobeckost! Ve světě zbylo tak málo magie, že pro ni lidé ztratili cit. Ani ta nejvelkolepější ukázka nepřetrvá v jejich paměti příliš dlouho. Mizí z paměti lidí – promluv si dnes s někým, kdo bojoval u Verlamionu! Uvidíš, že si jasně pamatují šípy a meče, ale jen s obtížemi se rozpomenou na ohnivé střely, které v průběhu boje plály nad jejich hlavami.“

Will slyšel v čarodějových slovech náznak lítosti a přemýšlel o tom. Jeho vlastní vzpomínky mu připadaly dostatečně živé. Tu v něm zahlodalo náhlé podezření. „Nebyl jsi náhodou zrovna na cestě na Foderingham, když jsem tě přivolal?“

„Abych řekl pravdu, byl jsem už na hradě – procházel jsem vnitřním nádvořím a chystal se vynutit si vstup.“

Will zamrkal. „Tys chtěl odvézt Dračí kámen bez vévodova souhlasu?“

Čaroděj pohrdavě mávl rukou. „Nebyl jsem ještě rozhodnutý.“

Will se podivoval, co všechno Gwydion ví a co potřeboval o Dračím kameni vědět. Čaroděj vždycky tvrdil, že nic takového jako shoda náhod neexistuje, a že se každá nitka útku veliké tapisérie osudu kříží s každou nitkou její osnovy, a obráceně. A ze všech těchto křížení se skládá nesmírný obraz bytí.

Will zabloudil v myšlenkách k noci tehdy na Foderinghamu, kdy naposledy pohlédl na Dračí kámen. „Myslím, že bych ti měl něco říct, Gwydione.

Vyprávěl mu, jak přes jeho varování byla zvědavost dětí vévody z Eboru uspokojena daleko víc než toužili. Pokroucený líc kamene je děsil. Nejprve předestřel Edvardovi morbidní hádanku a skončil tím, že napadl Edmunda, druhého vévodova syna. Uvrhl ho do mrákot, z nichž se už nikdy plně neuzdravil. Vylíčil, jak s kamenem soupeřil a jak byl bezmála přemožen, než ho odrazil vyslovením jeho pravého jména.

Will skončil, načež se čaroděj ztěžka opřel o hůl a řekl: „Přenocujeme tady. O tomhle si promluvíme po večeři, ačkoli by bylo pro všechny zúčastněné lepší, kdybys mi o tom řekl dřív.“

„Nechtěl jsem porušit slib,“ řekl Will nepřesvědčivě.

„Porušuješ ho nyní.“

„To proto, že Edvard je vychloubačný a velice podobný svému otci. Mohl mu vyprávět zkazky o silách, které se v kameni skrývají. Možná proto se vévoda Richard chová takhle.“

Gwydion se prudce obrátil. „Myslíš, že se přítel Richard snaží využít sílu kamene pro své účely?“

Will se nad tou představou zamračil. „Nemyslím si, že by byl *až tak* nerozumný.“

„Hmmm. Záleželo by na tom, do jak bezvýchodné situace by se dostal.“

Tady, na východ od Otrokářské cesty, byl vzduch čistší a tráva zelenější. Tenký srpeček měsíce následoval za jejich zády slunce na cestě za západní obzor. Utábořili se na vyvýšenině nedaleko usedlosti Swell. Gwydion se opět vyhnul vesničkám a obydlím roztroušeným po kraji. Zvolil nejlepší místo, načež opatrně vyřízl drny, navršil do ohniště suché klacíky, aby se dali utěšit ohněm, než ulehnou k spánku. Will byl hladový jako vlk a

uvítal suchý chléb a vynikající polévku ze sušených kořínků a hub, kterou Gwydion uvařil z ingrediencí z jeřábího váčku.

Když pak Will seděl s plným břichem, naslouchal praskání ohně a volání nočních tvorů, klížily se mu oči. Země pod ním byla tvrdá, cítil ospalé aroma kerblíku, tužebníku a čerstvé trávy a cítil se spokojený, zpátky ve velkém světě.

„Mé první na západě ožení se…," pravil a přiměl se, aby přeříkal hádanku, která se objevila na povrchu Dračího kamene.

„Mé první na západě ožení se.
Mé druhé králem bude.
Mé třetí na mostě leží bez ducha.
Mé čtvrté na východě provdá se.
Mé páté přes moře bude vysláno.
Mé šesté konec ve vínu nalezne.
A mé sedmé, jehož se nikdo neobává,
bude zatracováno po pět století."

„A jak tomu máme rozumět?" zeptal se Gwydion.

Will se zahleděl do noční temnoty. „Pokud Černá kniha říká, že kamenů války je mnoho, možná Dračí kámen odhalil vodítka ke svým bratrům. Třeba se má jeden z kamenů na západě znovu spojit se svým protějškem – to by mohlo odpovídat tomu, který jsi poslal příteli Cormacovi na Blažený ostrov. Druhý zmíněný kámen mohl být popsán takto, neboť stál ve stínu Králova kamene. Je možné, že třetí kámen bude nalezen, nebo snad vypuštěn, na mostě. Nebo třeba stojí na místě zvaném Mrtvý most – ach, však víš lépe než já, jak řešit hádanky."

Gwydion se opřel o lokty a zahleděl se na poslední růžový odlesk západu měsíce. „Snad je Dračí kámen daleko důležitější, než jsem dosud předpokládal," řekl zamyšleně.

„Proč jsi ho uložil u vévody Richarda?" zeptal se Will, přičemž nedokázal skrýt kritický tón.

„Myslíš si, že to byla chyba, že? Ve skutečnosti to však nebyla moje volba, ale spíše řešení, k němuž mě události donutily. V té době nebylo kam jinam ho ukrýt. Víš o tom, že čas v tom období běžel podivně? Hodně jsem o tom mluvil s učencem, který žije na Hradě slunečních hodin. Ačkoli mluví o ‚střele času', jeho běh není podle něj tak přímý, spíše se stále

otáčí a obrací do sebe – kruhy v kruzích – jako kolečka otáčející se v pomateném strojku. Jak tvrdí pravidlo času: ‚Historie se opakuje'. Díky tomu se můžeme, pokud jsme moudří, poučit z minulosti…"

„Co budeme dělat, Gwydione?"

Čaroděj se neklidně zavrtěl. „Než se vrátíme do Foderinghamu, měli bychom nejdříve zjistit, zda kámen nebyl vrácen na své původní místo. Toho se obávám nejvíc. V každém případě, pokud se chceme dostat na Foderingham nejkratší cestou, stejně musíme přes Nadderstone."

„Kdo by mohl chtít znovu usadit Dračí kámen v Nadderstonu?"

„Kdo myslíš? Když už jsme mluvili o Maskullovi, a pokud se skutečně zaplétá s kameny války, mělo by nám to být zřejmé."

„A co když zjistíme, že je zpátky na svém místě?"

„Pak nadejde chvíle, kdy ho vypustím. Ať už z tvé půlnoční návštěvy u Dračího kamene vzešlo cokoli, zcela nepochybně je obrovskou výhodou, že jsi přišel na jeho pravé jméno."

„Ach ne, Gwydione," řekl Will a cítil, jak mu nitro sevřel děs. „Prosím, slib mi, že se nepokusíš o další vypouštění!"

„Udělám, co budu muset," řekl Gwydion a rozhodnutým tónem dodal: „Nedělej si s tím teď hlavu. Nemusí k tomu vůbec dojít."

Will se zhluboka nadechl. Pozoroval plameny jejich ohýnku a přál si být zpátky na Planutí. Ovšem smyčky intrik jako by se okolo něj stahovaly těsněji než objetí hada. Zarputile řekl: „Než se kamkoli vydám, Gwydione, musím dát vědět Jívě."

„Jako by se stalo, Willande," řekl Gwydion mazaně. „Už jsem jí poslal zprávu, vysvětlující tvou nepřítomnost. Dobrou noc."

* * *

Po třech dnech putování cestami a stezkami dorazili nakonec do vesnice Eiton. Na lukách stálo mnoho povozů, do nichž vesničané sklízeli seno. Jeho stébly byla posetá i prašná cesta vedoucí ke krčmě U pluhu. Gwydion se rozhlížel a hledal náznaky, že Nevidoucí dohlížejí na sklizeň, aby měli pod kontrolou desátky. Nevšiml si však ničeho.

Pluh byl velice proslulý a vychvalovaný pivovar a hostinec a Will to tady dobře znal. Tvořila jej nízká budova vedle cesty se zdí obehnaným dvorkem, mohutně rozprostřenou doškovou střechou a velikým čtvercovým vývěsním štítem pohupujícím se mezi dvěma silnými sloupky. Krčma dnes v měkkém zlatém světle srpnového podvečera doslova zářila. Na vrcholu jednoho štítu stál na stráži slaměný kohout a sděloval celému světu, že jsou vítáni všichni, kromě výtržníků.

Podnik byl navštěvován pocestnými i místními lidmi. Byl o hodně větší a rušnější než Zelený muž, a ani trochu se nezměnil od doby, kdy tudy Will procházel naposledy. V přátelské nálevně plné shonu tišil žízeň žní asi tucet vesničanů.

Hostinec provozoval muž, kterému říkali Dimmet. Mohutný chlapík, neustále rozjařený a v jednom kole. Byl typem člověka, jehož si lidé snažili nepohněvat. Jakmile vzhlédl, jeho přivítání nemohlo být vřelejší. „No tedy, jestli tohle není můj šťastný den! Mistře Gwydione! To je báječné! Báječné!“ Radostně burácel, když se je hrnul uvítat. „Druffede! Pojď se podívat, kdo nás poctil další návštěvou!“

Do dveří vstrčil svou zrzavou kudrnatou hlavu pivovarníkův odrostlý syn a široce se usmál. „A heleme se, mistr Gwydion! Jakpak se vám daří?“

„Připadá mi jako člověk, kterého po dlouhém putování rozbolavěly nohy. A docela určitě potřebuje kapku našeho nejlepšího piva – jestli to chápeš, synku.“

„Jste velice laskaví,“ řekl Gwydion.

„A taky džbánek tady pro toho mladšího chlapíka, řekl bych.“

Veliký černý pes, který k Pluhu patřil, se přišel podívat, co měl znamenat ten povyk. Will měl psy rád. Nastavil mu otevřenou dlaň, aby psovi pomohl rozhodnout se, že je spíš jeho přítel, než opak. Pes mu očichal nohy a začal mu je olizovat.

„Máte pořádného psa,“ řekl Will. „Mohl by si s námi připít vodou.“

„No tak, Blesku!“ zvolal Druffed a vzal psa za železem pobitý obojek. „Mazej na dvůr! Honem, utíkej!“

Will se zasmál a potřásl Dimmetovi velikou pihovatou rukou.

„Rád tě vidím.“

„Říkají mi Will.“

„Opravdu? No tak ti budeme říkat také tak.“

„Nepamatuje se na tebe,“ řekl rozpustile zpoza pípy Druffed. „Pořád máš raději jablečné pivo, než ležák?“

Will byl rád, že ho po takové době poznali, a nadšeně přikývl.

„Já mám na obličeje pamatováka!“ poklepal si Dimmet prstem na tvář. „Počkej chvilku! Nejsi snad ten hoch, který tu byl, když si mistr Gwydion odvedl našeho koníka Bětku kvůli nějaké záležitosti nahoře v Nadderstonu?“

„Přesně tak.“

„Vidíš? Já mám na obličeje pamatováka. I když jsi byl tehdy ještě chlapec a pěkně jsi od té doby vyrostl. To už musí být tak pět šest let.“

„Doufám, že se k vám Bětka vrátila v pořádku.“

„To ano.“ Druffed před ně postavil dva korbely. „Jestli se dobře pamatuji, přivedl ji muž v barvách našeho pána z Eboru.“

„Mistru Gwydionovi posloužím rád, kdykoli mohu.“ Dimmet chápavě pohlédl na čaroděje. „On zase na oplátku pronese nad mými sudy žehnající slova, nebo zařídí, že je naše střecha v bezpečí před požárem.“

Druffed zatahal otce za rukáv a tichým hlasem mu řekl: „Možná bys jim měl říct o tom divném chlapovi, který sedí celý den v koutku.“

Will se rychle podíval na Gwydiona. Věděl, že dostat se do koutku obvykle nebývá snadné.

„Buď klidný, Wille,“ řekl Gwydion jako by mu četl myšlenky. „Nevidoucí nejsou nakloněni pití vína a piva. A Dimmet by nenechal někoho z nich strkat nos do Pluhu, natož aby je vzal do koutku.“

„Ach ano,“ řekl Dimmet. „Je nevyzpytatelný. Na klobouku má zvadlé petrklíče; nenapadá mě, kde k nim mohl přijít. Řekl, že chce ‚soukromí‘, je-li to možné!“

Při poslední poznámce zakoulel Dimmet očima. Posledním důvodem, proč by někdo chodil k Pluhu, bylo, aby byl sám, pomyslel si Will. Znovu se zmateně podíval na Gwydiona, ale pak ho následoval chodbičkou po kamenné podlaze, která byla vyleštěná nesčetnými kroky až k lesku.

Minuli veliký dubový stůl, celý pokrytý talíři a mísami, jako by právě odnesenými z nějaké hostiny. Uprostřed stál květinami

pokrytý podnos s velkou vepřovou hlavou s červeným jablkem v hubě. Hlava vypadala, jako by se šklebila. Připomněla Willovi pána ze Strange.

Jakmile dorazili k mohutnému prázdnému krbu s kamenným komínem a výklenky po obou stranách, Gwydion se zastavil a pozvedl ruce. Zamumlal nějaká slova a zaklel malý pokojík, který se skrýval za komínovou zdí.

„Co to děláš?“ vydechl Will, jehož se náhle zmocnily obavy, kdo že to na ně uvnitř číhá.

Čaroděj se rozhlédl a zašeptal: „Přivolal jsem ochranu před nezvanýma ušima.“ Poté provedl Willa skrytým vchodem. V „koutku“, jak této místnůstce říkali, bylo chladno a tma. V polovině léta se v malém krbu netopilo. Jediné světlo sem přicházelo malým okénkem a lakovaná dubová prkna, díky nimž místnost působila jako lodní kajuta, dodávala komůrce mimořádnou útulnost. U stolu seděl muž, jehož Will ke své radosti poznal.

„Tilwine!“

Tmavovlasý pocestný se srdečnými pozdravy povstal a sevřel ho v medvědím objetí. Oči měl modré jako úlomky letní oblohy. „Jakpak se máš, Willande?“ řekl. „A mistr Gwydion, rád tě vidím, starý brachu!“

Nato Will slyšel, jak Tilwin pronáší k čaroději polohlasem jakási slova; něco mu řeklo, že to byla uvítací průpověď v pravém jazyce, pozdrav mezi dvěma muži, kteří si jeden druhého vysoce cení. Krátce se objali a pak se všichni tři usadili.

„Ty jsi tím posledním, koho bych se nadál, že tu dnes potkám,“ řekl Will.

„Zato já tu čekám celé tohle krásné odpoledne, až se tu ukážete!“ zašklebil se Tilwin a oči se mu smály, ale Will v nich také zahlédl; nebo mu to tak alespoň připadalo; hlubší záblesk, který prozrazoval starosti.

Za všechna léta Willova dětství byl Tilwin Dráteník jediným cizincem, který kdy přišel až do Dolního Nortonu. Byl brusičem nožů a kupcem, cestujícím napříč celým Královstvím. Vždy pomáhal dopravit desátky do Středního Nortonu a přinášel do Doliny spousty nezbytných věcí – nářadí, léčivé přípravky, štůčky látky, krásné šperky a také dárečky, protože znal všemožné druhy drahých kamenů a jejich využití. Jednou od něj

Will dostal černý kámen proti nočním můrám, který si měl strčit pod polštář. Jindy zase vytvořil pro Breonu za pomoci několika zručných úderů ze sklovitého valounku nepravý diamant, který nosila ve svátečních dnech na broži.

Někteří Doliňané by přísahali, že to byl Tilwin, kdo vymyslel hru v karty, a jako by jim to chtěl potvrdit, vždy nosil za stuhou klobouku balíček vybledlých karet. Obvykle si tam dával i luční kvítí, aby povzbudil ducha těch, kteří ho potkávali. Dnes, přesně jak Dimmet říkal, měl za kloboukem petrklíče, ovšem skutečně trochu moc povadlé.

„Pověz nám, proč jsi přestal chodit do Doliny?“ zeptal se Will. „Všichni jsme tě postrádali, to přece víš.“ Tilwin rychle pohlédl na Gwydiona a jeho úsměv ještě o trochu víc vybledl. „Měl jsem poslední dobou nějakou práci a málo času na to, abych ji vykonal.“ Poté se znovu zvesela usmál a dloubl Willa do ramene. „Navíc teď do Doliny nepotřebuji chodit tak často. Desátky se už nevybírají a Dolní Norton si může dovolit vlastní brousky. To byl hrdinský kousek, co jsi vykonal pro svůj lid, Willande! Doufám, že si tě tam považují.“

Willa tím uvedl do rozpaků, až zčervenal.

„Vzkázal jsem Tilwinovi… abychom se tu setkali,“ řekl Gwydion. „Ještě upozornění pro tebe: pamatuješ si, jak jsem ti říkal, že Tilwin Dráteník nemusí nutně být tím, kým se zdá?“

Will znejistěle pohlédl z čaroděje na Tilwina a zase zpět. „Dlouho mi bylo jasné, že je na něm cosi zvláštního, ale nikdy jsem přesně nevěděl co.“

„Nejmenuji se Tilwin, ale Morann.“

Gwydion se usmál. „Mimo jiné je šlechticem na Blaženém ostrově.“

„Teď mi to dává smysl, když o tom mluvíš,“ řekl Will. A bylo tomu tak. Ten člověk se vždy projevoval se zvláštní jistotou. Will vyskočil na nohy a chopil se oběma rukama džbánku. „Dovol mi pozdravit tě náležitě patřičným jménem: na tvoje zdraví, Moranne, pane Brusiči nožů; čepel ostrou, jako vždycky byla!“

„A také na louky a mlhy Blaženého ostrova, kde se počal zvláštní příběh!“ pravil Gwydion a také povstal a zvedl svůj korbel.

Pak se postavil Morann. „A na tebe, Willande z Doliny. A na tebe, mistře Gwydione, hledači stezek. Jste přesně tak dobří, jací máte být!“

Džbány zařinčely a připili si, společně se zasmáli a jako jeden se posadili.

„Patříš mezi učence jako Mistr bylinkář Gort,“ řekl Will. „Že je to tak?“

Morann udělal skromný posunek. „Bádání starého Gorta se obírá lesy a lučními květy, moje se týká jen nějakých kamínků a takových věcí.“

Gwydion se zasmál. „Vůbec si nevěří! Je ‚čarodějným brusičem kamenů‘, největší klenotník těchto dob.“

Morann patřil, stejně jako Mistr bylinkář Gort, mezi bezvěké druidy, kteří putovali po světě a stovky pokolení sbírali čarovné dovednosti. Neměli domov, hned se zdrželi tady, hned onde, jak se naskytly okolnosti. Nepočítali se k čarodějům, přesto byly jejich magické dovednosti na vysoké úrovni a žili velice dlouho.

Will si okamžitě vzpomněl na podivnou červenou rybičku, kterou nalezl ve Vraždění čku. Jak je možné, že tam v prachu nalezl věc tak dokonale podobnou jeho vlastnímu talismanu? Tak zběhlý a povolaný mistr klenotník jako Morann jistě dokáže osvětlit její původ.

Když však Will rukou hledal svůj váček, přepadl ho intenzivní pocit, že by Morannovi neměl o talismanu říkat, stejně jako o něm neřekl Gwydionovi. Podezřívavě zkoumal své pocity a už téměř odhodil obavy a vyňal červenou rybku, když vstoupil Druffed s chlebem, sýrem a jablečnými povidly.

Morann vytáhl svůj oblíbený dlouhý nůž s úzkou čepelí a uctivě ho položil na stůl před Gwydiona, střenkou k němu. Promluvil k Willovi: „V dávných dobách bylo považováno za smrtelný zločin mít při sobě v přítomnosti druida nějakou čepel, ať už skrytě nebo otevřeně. Tím méně pak ve společnosti někoho, jako je mistr Gwydion.“

„Mám pocit, že tímto nožem neřezáváš maso, ani nekrájíš chléb, Moranne,“ pravil Gwydion a oči se mu zatřpytily.

„Vskutku ne, mistře Gwydione. Rád ctím Staré zvyky, kdykoli je to možné.“

Will spatřil na pradávné oceli úžasný vzor, jakýsi pletenec. Říkal si, co je na tomto noži tak zvláštního, ale nedostal

příležitost se zeptat, neboť dva staří přátelé už zapředli hovor plný vzpomínek na dávné doby.

Jedli, pili a hovořili o starých časech. Will více naslouchal, než mluvil. A tak ti tři strávili většinu toho zlatavého večera utužováním přátelství a oprašováním dávných vzpomínek. Morann vyprávěl o svých nedávných putováních a dobrodružstvích v zemi svých otců. Gwydion hovořil o svých potulkách divočinou Albany a o plavbách daleko do Západních hlubin, jež vykonal na palubách vratkých koraklů. Pak požádali Willa, aby jim vyprávěl o své svatbě, životě s Jívou a radosti, kterou cítil, když se jim narodila dcerka.

Vypověděl jim vše jak nejlépe dovedl, ale když se na chvíli odmlčeli, začaly na něj opět doléhat obavy, které na chvíli zapudil. A znovu chtěl sáhnout po červené rybce, jenže pak si řekl, že nechce být tím, kdo začne mluvit o vážných věcech. Znovu tedy nechal tuto záležitost být.

Místo toho mu sklouzl pohled na Morannův prsten. Byl ze zlata se zeleným kamenem. Will ho viděl už mnohokrát předtím, ovšem tentokrát jeho barva zaujala jeho pozornost a pocítil nutkání dozvědět se o něm něco víc.

„To je prsten Turlocha z Connatu," řekl Morann. „Má v sobě vsazený zelený smaragd mých předků. Říká se, že tento prsten míval Turloch na ruce, když se snažil usvědčit zrádce. Udeřil do tváře vždy toho ze svých následovníků, který byl nařčen ze zrady. Pokud se muž zvedl a políbil prsten, byl nevinen. Ovšem pokud se nedokázal vzchopit a prsten políbit, bylo podezření pravdivé."

Will by rád slyšel víc, ale Gwydion si odkašlal a řekl: „S velikým potěšením bychom chtěli naslouchat skutkům tvých předků, Moranne, ale cítím, jak nás tísní temnota. Nezapomeňme, že jsme se zde sešli kvůli závažnějším záležitostem."

Odstrčili prázdné džbánky stranou a usadili se. Gwydion jim pak vykládal o věcech týkajících se kamenů války a se západem slunce jim shrnul vše, co se do nynějška dozvěděl.

„Podle starobylých rukopisů existuje devět hlavních proudů zemské síly, vytvořených v dávných dobách férijci. Těmto proudům se říká ‚vlákna', dohromady tvoří ‚lork'. Kameny války jsou umístěny na lorku a dělí se na dva druhy – vyšší a

nižší. Z vyšších, které mají moc vyvolávat v srdcích lidí krvežíznivost a lákat je do bitev, se probouzí vždy jen jeden. Dodnes jsme nalezli pět kamenů války," pozvedl Gwydion přísný prst. „Prvním byl Dračí kámen, nalezený jen pár mil východně odtud."

„Gwydion ho odvezl do úkrytu na hrad Foderingham," dodal Will. „Je to jeden z vyššího druhu."

„A ty doufáš, že tam stále ještě je," prohlásil nejistě Morann. „Doufáš, ale nevíš to. Je to tak?"

„Přesně." Gwydion počítal na prstech: „Druhým je Morový kámen, který jsme zanechali v jeskyni Anstina Poustevníka."

V Morannově tváři se mihl mrak. „Kameny jako tyhle jistě nebudou v hradech a poustevnických jeskyních v bezpečí."

Gwydion řekl: „To vskutku ne. Ovšem usoudil jsem, že bude lépe, budou-li stát na novém místě, než je nechat zahnívat na původním. Zdi Foderinghamu jsou pevné a počítal jsem s tím, že jeho pán je můj věrný přítel. A do Anstinovy sluje si nikdo netroufne vstoupit v obavách před malomocenstvím. O tom místě se nemluví ani v jeho okolí, natož aby bylo známé i dál, proto je považuji za jedno z nejtajnějších míst v Království."

Morann zavrtěl hlavou. „Nebylo by lepší zazdít Morový kámen k základům Foderinghamu spolu s Dračím kamenem?"

„Ano, Gwydione," přitakal Will. „Maskull se se vší svou mocí jistě nebude obávat dotyku malomocného. Pokud je jeho cílem získat některý z těch kamenů, i kdyby to měl být některý z těch nižších…."

Gwydion při zmínce kouzelníkova jména pozvedl ruku. „Vyslechněte mě! O Morovém kameni vám povím za chvíli. Nyní mi dovolte promluvit o třetím kameni." Ukázal další prst. „Jde o kámen z Aston Oddingley, jehož zhoubnou sílu pocítil Will poprvé, když hledal v zemi vlákno jeřábu. Jak tvrdí, kámen patrně patří k vyššímu druhu, zůstává stále nedotčený, neboť když jsme ho nalezli, sledovali jsme jiný cíl a já navrhl, že ho pro tu chvíli necháme na pokoji."

Will se obrátil k Morannovi. „To proto, že kámen z Aston Oddingley ležel na pozemcích panství šíleného barona Cliftona, který by nás podle Gwydiona rozhodně nepřivítal přátelsky. A bylo to tak. Padl ve Verlamionu."

Gwydion pohlédl na Moranna a talismany na jeho krku zachřestily. „Chtěl jsem na něm Willovi ukázat pravidlo magie, podle nějž se jisté problémy, které jsou jako takové neřešitelné, mohou v průběhu času změnit v jiné potíže, jaké už řešit lze.“ Poté vztyčil další prst. „Jako čtvrtý je kámen, který jsme nalezli u Prstenu obrů. Podařilo se nám uspět jen za obrovského nebezpečí, protože to byl kámen vyššího druhu, ačkoli jeho působení utlumovala přítomnost Králova kamene. Byl nadobro zlomen a jeho zbytek se nyní vrátil tam, odkud přišel. Udělá ještě dobrou službu pro našeho společného přítele.“

Gwydion nyní napřímil i malíček a významně na něj poklepal. „A tím se dostáváme k poslednímu kameni, o němž víme něco bližšího – Kameni osudu ve Verlamionu. Tomu, který Will možná zničil.“

„Možná…,“ zopakoval Will.

Čaroděj se zhluboka nadechl. „Jsem přesvědčen, že tento kámen ovládá ostatní a bez něj by byla síla ostatních kamenů natolik snížena, že by nedokázaly plnit svůj úkol. Ovšem když s ním Will statečně zápolil, byl ještě mladý a nezkušený, takže je možné, že Kámen osudu nebyl zničen nadobro. Nejspíš jen utrpěl šok, který ho na nějakou dobu zcela oslabil a jeho sílu dočasně roztříštil na mnoho střípků. Možná se však tyto střípky znovu scelují jako úlomky olova na dně rozpáleného tyglíku.“

„A až se slije dostatečná část úlomků? Co se stane?“ zeptal se Will.

„Pak zjistíme, jestli jsem měl pravdu.“

Gwydionův šedohnědý hábit splýval se stíny koutku. Will po celou dobu vnímal zvenčí přicházející bzučení čmeláka, ovšem nyní se i tento neúnavný dělník odebral do hnízda a popínavé rostliny, jež naslouchaly jejich hovoru rozprostřené okolo okna, uzavřely své květy před nadcházející nocí.

Morann, který si podepíral bradu dlaní, řekl: „Tedy z těch kamenů, o nichž víme, je jeden vypuštěný, dva uložené, jeden je dosud netknutý a Kámen osudu, který je všechny ovládá, byl napaden, je ale možné, že se z toho vzpamatovává. Místa, na nichž stojí další kameny války – pokud ještě nějaké zbývají – se zatím nepodařilo zjistit.“

„Něco přece jen víme,“ sepjal Gwydion ruce před hrudí. „Když byl Willand na Ludfordském hradě, cítil na sobě jakousi

podivnou náladu. Měl za to, že mohla být vyvolána nějakým mocným kamenem. Ovšem v takto opevněném městě není snadné přesně určit, odkud by působení mohlo vycházet.“

Will vzpomínal na temné pocity, které zakoušel při pobytu na Ludfordu. „Byl jsem si jistý, že jde o kámen války, Moranne. Zpočátku jsem si dokonce myslel, že je to Dračí kámen, protože jsem podezříval vévodu Richarda, že si kámen přivezl z nějakých svých pohnutek s sebou. Gwydion mi pak vysvětlil, že moje mysl nebyla v té době zcela v pořádku. Dračí kámen byl tehdy na Foderinghamu a mé pocity tedy musel způsobovat jiný kámen.“

„A nemohl jsi ho najít?“ zeptal se Morann.

Will zavrtěl hlavou. „I navzdory tomu, že se mi zdál velice silný. Ludfordský hrad a město jsou hotovým bludištěm zdí a věží. Je tam příliš opracovaného kamene. Pocity mě mátly. Bylo to jako naslouchat pískání v jeskyni plné ozvěn.“

„Ale přesto jsi dokázal najít Kámen osudu, ačkoli ležel pod obrovskou kamennou budovou kapituly,“ řekl Morann.

Gwydion roztáhl ruce. „To proto, že Kámen osudu byl tehdy probuzen, jeho síla proudila naplno a čile svolávala muže do bitvy. Je také možné, že na Ludfordu působí jakási mocná ukrývací kouzla. To by mohl být dobrý důvod nechat tento kámen ještě nějaký čas být, právě jako jsme to učinili s kamenem v Aston Oddingley.“

„Potíž je v tom,“ zamumlal Will a pohlédl na Gwydiona, „jestli můžeme neustále nechávat spící psy na pokoji.“

Gwydion nad skrytým nařčením pokýval hlavou. „Willanda zajímá, proč jsem v uplynulých letech zdánlivě nic nedělal pro vyzvednutí kamenů války. Povím mu to, protože to, co se může mladické netrpělivosti zdát jako nečinnost, se nyní jeví trochu jinak. Když byla bitva ve Verlamionu zastavena, věřil jsem, že zničením Kamene osudu byl pravděpodobně vyřešen i problém lorku. Černá kniha předpovídá, že Artušův třetí příchod oznamuje konec páté Doby – víme tedy, že ta musí skončit v průběhu Willova života. Když rozlomil Kámen osudu a já zapudil Maskulla do Dolní říše, vypadalo jako málo pravděpodobné, že by znovu nastaly nějaké obtíže dřív, než se přiblíží konec této doby. Vydal jsem se tedy řešit jiné záležitosti do Albany i jinam. Ukázalo se však, že můj optimismus nebyl na

místě. Mělo mě to napadnout, neboť konec každé Doby je podivný čas a v posledních dnech se dějí podivné věci. Pokud je tedy optimismus jednou z mých chyb, naučil jsem se přinejmenším nespoléhat na jednu kartu. Bylo možné, že záležitost s Maskullem ani s lorkem nebyla nadobro vyřešená, takže jsem ukryl Willa do Doliny, kde byl v bezpečí, kdyby měly nastat horší časy."

Morann přikývl. „Netroufl sis riskovat, že by se ti mohlo něco stát, protože jsi jedinou nadějí, že se podaří najít kameny."

Will sevřel rty. „Zdá se mi teď, jako by mi můj život ani nepatřil."

Gwydionova tvář nebyla nikdy vážnější. „Tak to nikdy nebylo, Willande."

Ponořili se do skličujícího mlčení. Potom se jim čaroděj pokusil zvednout náladu. „Přátelé, dovolte mi promluvit o tom, co se skrývá v srdcích statečných mužů. Povím vám, že s kameny je to o něco povzbudivější než si nyní představujete, protože mé úsilí v posledních čtyřech letech přece jen přineslo nějaké plody. Vrátil jsem se do jeskyně Anstina Poustevníka a tak je nyní zničen i druhý kámen."

„Chceš říct, že se ti podařilo vypustit i Morový kámen?" žasl Will a překvapeně se narovnal.

Gwydion vsadil do stojánku svíčku a naplnil tak ztemnělou místnůstku sytým zlatým světlem. „Rozhodně to nebylo jednoduché. Měl jsem v plánu odvézt Morový kámen přes moře na Blažený ostrov, ale nepřišel jsem na žádný bezpečný způsob, jak se plavit s nevypuštěným kamenem. To se týká i nižších kamenů. Nemohl jsem riskovat životy posádky a nechtěl jsem ani, aby kámen klesl do hlubin. To by mohlo přinést od té doby navěky mnoho ztroskotaných lodí, neboť i nižší kameny neblaze působí všude, kde jen mohou."

„Co jsi tedy dělal?" zeptal se Will.

„Anstin Poustevník mi přislíbil pomoc a nakonec za toto své rozhodnutí dost zaplatil." V Gwydionově tváři se znovu objevil smutek. „Byl jsem z toho celý utrápený. Když jsem totiž dorazil, Anstin mi řekl, že kámen války se vzpouzel a snažil se prolomit pouta, jimiž jsem ho obepnul. Tvrdil, že se obával chvíle, kdy se kameni podaří přemoci ochranná kouzla. Při každém úplňku se prý kroutil a vrčel na měsíc. Anstin byl skutečně moudrý muž a

záhy porozuměl povaze kamene. Jeho srdce bylo nesmírně udatné. Jako mladík dobře snášel výšky, proto ho poslali dělat práci, která mu nebyla zcela po vůli. I tak se ukázalo, že je nadaný. Naučil se opracovávat kámen a ozdobil pak mnoho vysokých věžiček, které korunují kapituly a kláštery Nevidoucích. Za čas se ovšem jeho duch takové práci vzepřel a z prstů se mu začal vytrácet cit. Nevidoucí se dozvěděli o jeho postižení a nutili ho, aby vstoupil do jejich Bratrstva. Když odmítl, nařkli ho, že úmyslně upustil kladivo tak, aby zasáhlo do hlavy jednoho ze starších. Stále dokola přísahal na svoji nevinu, až pochopili, že s ním nepohnou. Poté ho vyhnali a prohlásili, že už nechtějí mít nic společného s člověkem, jehož posedlo tak zarputilé zlo. Když jsem ho potkal v Trinovantu, byl pouhým osamělým malomocným, jemuž přímo na živoucím těle hnilo maso. Odvedl jsem ho do jeskynního příbytku, kde mohl žít daleko od ostatních a kde se o něj starala sestra. Přinášela mu chléb, ovšem Anstin nestrpěl, aby ho spatřila; tolik si totiž představoval, že ho nemoc zohyzdila.“

Will se do hovoru vložil: „Pamatuji si, jak jsi mi jednou řekl pravidlo, že nejlahodnější ovoce mívá často poskvrněnou kůru.“

„A je tomu tak. Anstin Poustevník mi nikdy nepřipadal škaredý. Když jsem se s ním poprvé setkal, toužil jedině po smrti. Nedokázal jsem uzdravit jeho tělo, neboť choroba vycházela z hlubokého sváru v jeho srdci. Mohl jsem mu ovšem ukázat, a také jsem to udělal, skutečný dosah jeho žití. Požádal mě o to, neboť se tázal, kolik utrpení bude ještě muset vydržet.“

„Ty jsi mu skutečně prozradil, kdy zemře?“ zeptal se Will.

„To ale není jen tak!“ zhrozil se Morann.

Gwydionova tvář neprozrazovala žádnou lítost. „Řekl jsem mu, že je mu souzeno zemřít jako hrdina. Jedině když jsem mu prozradil přesný den jeho smrti, podařilo se mi zastavit jeho nemoc a tím mu získat dostatek času, aby se mohl smířit se světem. Byl za to vděčný a když jsem k němu přivezl Morový kámen, docela potěšeně ho přijal.“

Will vzpomínal na chvíle, kdy mu kámen dopravili. Čekal před Anstinovou jeskyní a představoval si, co se asi děje uvnitř. Zajímalo ho, jestli Gwydion předpověděl také způsob Anstinovy smrti.

Čaroděj pokračoval. „Anstin velice přesně chápal nebezpečí, které Morový kámen představoval, ale jako vždy měl po ruce sarkastickou poznámku. ‚Tomu, kdo je už připraven do hrobu, nehrozí žádné nebezpečí,‘ řekl tehdy. A já odpověděl, že mu to nebudu rozmlouvat. A tak tento muž, jehož prsty kdysi znávaly práci s kameny, po třináct měsíců pečlivě strážil a hlídal Morový kámen. Po celý ten čas žil v jeho blízkosti. Odvážně a s velikou silou vzdoroval snaze kamene, který se ho chtěl zmocnit. Když jsem se k němu těsně před koncem vrátil, dojemně mi vyprávěl o pokračujících trápeních jeho života a jak si přeje spojit svůj poslední den s mým úkolem, pokud bych se pokusil vypustit Morový kámen. Když jsem ta udatná slova slyšel, mohl jsem udělat něco jiného, než souhlasit?“

Gwydion se pohnul a živoucí plamének svíčky se rozkmital. „Nebudu vám podrobně popisovat, co se té noci v jeskyni Anstina Poustevníka stalo. Postačí když řeknu, že bylo jen málo hrůz, které nedolehly na Anstinovu duši a tělo, zatímco z kamene pomalu unikal jeho černý dech. Hodně jsem se poučil ze svých dřívějších chyb, ale přesto se vypouštění Morového kamene hatilo. V Černé knize se psalo, že Morový kámen je o dost slabší než Kámen osudu, ale nic jiného než ho vypustit jsem stejně dělat nemohl. Nebohý Anstin zemřel, když oblak, který vystoupil z kamene, obklopil jeho tělo. Nasával do sebe neblahou sílu a až do chvíle, než byl roztrhán na kusy, se smál smrti a prokázal víc odvahy, než by mohli dát dohromady všichni rytíři Království. Tak veliká je síla, která se skrývá uvnitř člověka.“

Will sepjal ruce v projevu úcty. Snažil se rozehnat obrazy, které mu tanuly na mysli, avšak bylo to obtížné, neboť i on se ocitl pod náporem kamene války a vzpomínka na to utrpení byla velice ostrá. Nikdy předtím neslyšel Gwydiona mluvit s tak silným zármutkem v hlase. Ovšem čaroděj ještě neskončil a jeho slova znovu nabývala na síle. „Přátelé, k rozhodnutí vypustit Morový kámen jsem nedošel snadno. Existuje jedno velice moudré magické úsloví, jež praví: ‚Na světě není žádné dobro či zlo, kromě skutků, které člověk učinil záměrně.‘ Přesto jsou všechny činy pouhými nádobami, v nichž se rovným dílem mísí dvě protichůdné síly. Někdo nazývá tyto látky ‚blaho‘ a ‚bol‘, jedna z nich má moc způsobovat dobrotu a druhá zmar. Lidé

podle své volby uvolňují obě síly do světa jen tím, že se v něm pohybují. Čímkoli co děláme narušujeme rovnováhu, nevědomky, beze zlého záměru, někdy prostřednictvím našich chyb, někdy dokonce ve snaze o to nejlepší možné. Tyto nerovnováhy jsou však většinou nepatrné, k většímu narušení dochází jen když byl skutek vykonán s nedobrým úmyslem. Tehdy se totiž tento zlovolný člověk stává jakýmsi sítem. Ze všeho, čeho se dotkne, odstraňuje ‚blaho' a tím v sobě shromažďuje stále více zhoubné síly."

„Ale jak se tedy blaho a zmar liší od toho, o čem Nevidoucí vykládají jako o dobru a zlu?" zeptal se Will. „Nepoužíváš jen jiná slova pro tytéž věci?"

„Takhle nepřemýšlej! Slova jsou důležitá. Psi nejsou kočky, proto si s tím dáváme tu práci a pojmenováváme je různými slovy."

„Ale dobro a dobrota jsou přece totéž, ne?"

„Pokud máš na mysli dobrotu, pak musíš říct dobrota. Dobro a zlo jsou pojmy vynalezené Bratrstvem pro jejich vlastní účely, a rozdíl je v tomhle: Nevidoucí tvrdí, že existují vědomé zdroje dobra a zla. Říkají, že obojí působí ve světě aktivně, obojí prý pohání úmysl. Jedno nás má sužovat a druhé spasit. Nevidoucí chtějí, abychom si mysleli, že jsme jen hračkami v rukou neviditelných příšer obrovské síly. To je velice vzdálené magické představě o silách blaha a zmaru, které jsou skryté ve všech věcech ve vyrovnaném poměru."

„Pořád tomu moc nerozumím," zavrtěl hlavou Will.

„Představa boje dobra proti zlu je velice nebezpečná. Představuje druhý největší nástroj Bratrstva a je to cosi, co zpracovává a pokřivuje mysl toho, kdo přistoupí na vidění světa v těchto pojmech."

„Druhý největší?" pozvedl Will obočí. „Chceš tím říct, že je ještě nějaký horší?"

„Daleko horší. Před dlouhou dobou zneužili Nevidoucí ještě jednu daleko nebezpečnější myšlenku, jež vznikla v Souzených zemích na východě. Tato myšlenka, podaří-li se ji zakořenit v hlavách lidí, je mění na ochotné otroky."

„To dokáže pouhá *myšlenka?*"

„Pochybuješ o tom?"

„Ale jak je to možné?"

„To se ti neodvažuji říct, protože ačkoli je smrtonosná, má v sobě i něco navíc. Mohla by se tě zmocnit a zničit tě, dokonce zdánlivě v souladu s tvou vlastní svobodnou vůlí.“

„Gwydione, už nejsem dítě. Mám už jedno vlastní.“

„Pak ti to tedy prozradím, ale… jsi si jistý, že jsi připraven to slyšet?“

Will o tom chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. „Ne, nejsem si jistý. Jak bych mohl být? Třeba se jen nechávám přesvědčit pouhou zvědavostí.“

„Ach, tohle byla skutečně zralá odpověď. S tím mohu v tomto směru přinejmenším osvěžit tvoji paměť. Ta myšlenka se nazývá Velká lež. Nevidoucí ji bezohledně používají k tomu, aby prostému lidu vnutili svou vůli, neboť přijmou-li falešnou víru, snadněji se dají přesvědčit i o ostatních lžích. Stanou se poslušnými a ochotně vymění své životy za pouhý příslib lepšího, který je teprve čeká. Tak se člověku může osud vymknout kontrole. Tak je skutečný živoucí člověk vyslán do třpytivého bludiště klamu.“

Will si nebyl zcela jistý, o čem Gwydion mluví. O Nevidoucích toho věděl dost málo, jen pomyšlení na jejich červené, jako by šupinaté ruce, mu vyvolávalo svědění po těle. Chtěl se zeptat, jak může myšlenka přinutit člověka vzdát se života a jakou odměnu mu za to může kdo nabídnout, ale pak si vzpomněl, co viděl ve velké kapitule ve Verlamionu, a pochopil, že ať byla ta myšlenka jakákoli, docela jistě dohánělа lidi k šílenství.

Pozvedl ruku v náhlých obavách. „Nejsem přesvědčen, že jsem připraven poznat, v čem spočívá Velká lež.“

Gwydion se usmál a pravil: „Vypadá to, že už se docela vzdalujeme, protože blaho a zmar obsažené v kamenech války jsou dočista jiná záležitost. Co víme, je tohle: staří férijci si pořídili dva shodné kameny a působili na ně vysokou magií. Z jednoho odčerpali veškeré blaho a vložili je do druhého, a zároveň přenesli téměř všechen zmar z druhého do prvního. Proto jsou bratrské kameny naplněné ničím nevyvažovanou dvojnásobnou dávkou blaha a kameny války obsahují dvojnásobek téměř čistého zmaru. Vypuštění, při němž se Anstin nabídl jako návnada, jsme provedli, abychom zabránili bitvě, při níž mohly padnout tisíce lidí, ovšem byl tu ještě jeden

důvod. Nesmíme dovolit, aby se kameny války dostaly do rukou Maskullovi, protože ten by se je nad veškerou pochybnost pokusil zneužít. Věřím, že v současnosti toho ví o kamenech méně než my. Spěšně však bádá a je neustále připraven experimentovat se záležitostmi, kterých by se ani nedotkl, kdyby byl moudřejší. Obávám se, že se mu podařilo zmocnit se Dračího kamene. Možná, že ho dokonce vrátil zpátky do lorku. Proto se musíme zítra odebrat do Nadderstonu a zjistit to na vlastní oči.“

V nastalém tichu zaslechl Will tlumené zvuky veselí, přicházející z hlavních částí hostince. Smějící se hlasy, společnou píseň, skřípání houslí. Třeba Gwydionovo kouzlo proti špehům pominulo. Vstoupil Druffed, aby odnesl prázdné džbánky a ometl drobty ze stolu. Překypoval výbornou náladou, která rozehnala jejich zamyšlení, a když se pak zeptal, zda jim má přinést další korbely, všichni to považovali za velmi dobrý nápad.

Nějakou dobu pak rozmlouvali o méně závažných tématech a oddávali se vzpomínkám na to či ono, až Morann povstal. „Myslím, že přišel čas, abych už ulehl na lože.“

„V tom případě kéž pamatuješ na zapomenutí pouze toho, co sis zapomněl pamatovat,“ připil mu Will na rozloučenou.

Gwydion dopil svůj džbánek. „Bílá vrána, černá labuť, ať se ti daří, buď si kde buď!“

Morann zvedl svou dýku a ukryl ji do pochvy. „A já mám přípitek pro vás oba: Kéž vás neštěstí pronásleduje po všechny dny života…,“ usmál se vřele, „ale nikdy ať vás nedožene!“

S tím se Morann vydal nejistým krokem ke dveřím a zakrátko bylo slyšet vrzání schodů pod jeho nohama. Když se odebral pryč i Gwydion, zůstal Will v koutku ještě chvíli sedět sám. Přemítal o Jívě a jejich děťátku a o nebezpečí, které jako by stále viselo nad Dolinou jako temný mrak, a srdce mu klesalo.

KAPITOLA ČTVRTÁ

VLÁKNO JASANU

Will se probudil a překvapeně zjistil, že slunce už stojí vysoko na obloze a jeho jasné paprsky pronikají přes přibouchnuté okenice. Vyskočil ze slamníku a v obavách, že by Gwydion s Morannem už snad mohli být pryč, se oblékl se jak nejrychleji dovedl.

Zanedlouho je však nalezl na dvoře, jak rozmlouvají s návštěvníky hostince.

„Brýtro, Gwydione. Brýtro, Moranne."

„Báječné jitro, že ano?" řekl Morann.

„Ach, Willande," řekl Gwydion. „Doufám, že se dnes cítíš plný síly. Je možné, že nás dnes čeká tvrdá dřina."

Dimmet přičichl k hovězí půlce, která visela pod jedním z přístřešků. „Ještě není na pečeni, ale ani k zahození," řekl spokojeně . „Takže, mistře Gwydione, mohu vás očekávat zpátky k obědu?"

„Můžeš nás očekávat, až nás příště uvidíš, Dimmete."

„Máš pravdu," řekl Dimmet přátelsky. „Vyložím si to tak, že se mám starat o své záležitosti."

Odešel převzít zásilku mléka, ale zakrátko přivedl Druffed k dvoukoláku Bětku, hnědou kobylku. Will vylezl na kozlík a usadil se vedle Moranna a Gwydiona. Nato vyrazili směrem k východu, po cestě, po níž se Will už kdysi ubíral.

Mířili vpřed a dojeli do zvlněné krajiny pevného hnědého jílu. V poklidu projeli okolo vesnic Hemmel a Hencoop. Koleje od vozů, které vznikly po jarních deštích, se v letním slunci

spekly do tvrdých příkopů, pomalu se drolících na prach. Kopce po jejich levici se zvedaly zelenými svahy, po nichž stoupala i jejich cesta, a po pravé straně ozařovalo slunce zpola sklizená políčka obilí. Brzy však obdělaná půda ustoupila divočejší krajině.

Gwydion vyprávěl o dobách, kdy navštěvoval Caer Lugdunum, prastarou pevnost, která kdysi stávala na nedalekém kopci severně odtud, a jak vznešeně býval uvítán písní a veršem od druida, který tam přebýval. Poté Morann zapěl sytým jasným hlasem, který dobře ovládal pravý jazyk, „Zpěv o Paní“. Píseň vyprávěla o statečné Královně východu a o tom, jak se hluboko v minulosti postavila armádám Otrokářské říše. Byla tak tesklivá, že z ní Willovi běhal mráz po zádech a hodnou chvíli trvalo, než se vzpamatoval a znovu ucítil na tváři teplé slunce. Tehdy zjistil, že Bětka už urazila polovinu cesty do Nadderstonu.

Země okolo nich byla neudržovaná, zarostlá křovisky. Will obrátil pohled vlevo ke změti houštin, které, jak věděl, ukrývaly jezírko. Gwydion jednou říkal, že na jeho dně je nejspíš hvězdné železo a Will si nyní dokázal představit, jak díky nárazu létavice mohlo jezírko vzniknout. Tento meteor musel být daleko menší než ve Vražděníčku, ale přesto se otřásl.

„Proudí tu energie,“ řekl Morann s modrýma očima upnutýma k obzoru. „Než dnešní den skončí, můžeme očekávat zázraky, anebo něco horšího.“

„Pamatujte si, že stezka vede přímo po vláknu,“ pravil Gwydion, „ať už je vidíme či nikoli. Cítíš už něco, Willande?“

„Zatím ne, mistře Gwydione. Ale můžeš si být jistý, že okamžitě řeknu, kdyby se něco změnilo.“

Spustila se krátká přeháňka, která osvěžila zemi a zmizela stejně rychle jako se objevila. Pokračovali údolím a Will si brzy všiml vysoké věže z hnědě skvrnitého kamene. Byla to ta, kterou už viděl. Stála hlídku na hřebeni a shlížela do krajiny obdělávané Nevidoucími, nebo těmi, kteří se pro ně lopotili. Tato pole však byla ponechána ladem a zarůstala. Will se podivoval, protože o Bratrstvu se vědělo, že pokud jim země může přinést nějaké bohatství, nikdy ji nenechávají zahálet.

Jak se blížili, zmocnil se Willa šok. Uvědomil si, že věž je zpola zhroucená, stejně jako se rozpadala kapitula a klášter, k nimž věž patřila.

„Co se stalo s bratry?“ zeptal se udiveně.

„Jsou pryč,“ řekl Gwydion.

Minuli dva veliké rybníky. Tohle místo Willa kdysi velice zneklidnilo. Nyní, když stezka stoupala podél vysokých šedohnědých zdí a slepých oken kapituly, potlačil Will rozechvění. Obrátil se k čaroději a spatřil, jak Gwydionovy pozorné šedé oči zkoumají cimbuří. Čaroděj zadržel Bětku.

„Proč zastavujeme?“ zeptal se Will.

Gwydion mu podal otěže. „Musíme se podívat dovnitř a zjistit, co se stalo.“

Will si zastínil oči před sluncem a zkoumal věž. Kromě osamělého chrliče, trčícího z rohu ochozu vysoko nad nimi, neviděl nic pozoruhodného. Morann seskočil z vozu a oba se vydali přes dvůr plný povalených náhrobků za Gwydionem.

Záhonky, kde kdysi rostly v úhledných řádcích bylinky, prorůstal plevel a včelí úly ležely zničené v trávě. Plechová korouhvička, která nesla symbol bílého srdce a nad střechami budov ukazovala svými rameny do čtyř světových stran, byla pohozená v koutě zahrady. I střechy byly rozbité a propadlé. Před nimi ležela vyvrácená velká brána, na jejímž oblouku se, jak si Will vzpomínal, skvělo vyryté prapodivné heslo:

Nápis kdosi zamazal a zničil, byla vidět jen písmena R, A, N, S a I. Gwydion stál před branou v hlubokém zadumání.

„To je divné,“ pohlédl Will na zničený nápis. „Myslíš, že to má nějaký význam?“

„Všechno má nějaký význam.“ Nic víc Gwydion neřekl, jen dál hleděl na nápis a pak po něm přejel prsty.

Morann tiše promluvil. „Isnar je posledním Nejvyšším strážcem Nevidoucích. Zdá se, že písmena tvořící jeho jméno jako jediná unikla zničení hesla Bratrstva.“

Gwydion sebou trhl. „To by dávalo smysl, protože to byl jistě právě Isnar, kdo nechal strhnout střechy této kapituly.“

„Jak to můžeš vědět?“ zeptal se Will.

„Protože nikdo jiný nemá tu moc, aby to nařídil.“

Vstoupili dovnitř a Will zaslechl cupitání a pištění krys. Okna, původně zasklená černým sklem, byla vytlučená a v mokru pod nohama jim skřípěly střepy. Dvě či tři zimy narušily zdivo stavby, stále se v ní však držel mastný zápach. Vyšli opět na volné prostranství a zamířili na dvůr obehnaný zdí, určený ke skladování desátků. Všude okolo sebe uviděli po dlažbě rozházené kusy pletených zástěn z vrbového proutí, které dříve tvořily jednotlivá stání a ohrádky pro dobytek. Někde se povalovaly hnijící nástroje k práci se zbytky mrtvých zvířat: háky, rezavé řetězy, špalky na sekání…

Will procházel těmito přízračnými rozvalinami a hleděl na přístěnky jatek a kamenné nádrže, do nichž bývala zachycována krev vyděšených dobytčat. Nože a řeznické sekery byly pryč ze svých polic, ale stále zde zůstávaly ponuré kanálky a olověné trubky, napájející soustavu sudů. V dalším přistěnku nalezl veliké kotle a kádě, a také formičky. Tam kdysi Nevidoucí mísili popel a tuk, aby z nich pak vyráběli své kostky k rituálnímu umývání. Kamenná podlaha byla stále kluzká a mastná.

Willovi naskočila při tom pohledu husí kůže, ale nebyl si jistý, zda to nezpůsobila blízkost vlákna. Sloupoví kláštera nyní trčelo jako polámané zuby a celý prostor velké síně byl odkrytý dennímu světlu. Asi polovina střešních trámů zůstala na svém místě a připomínala žebra obrovské velryby. Will si všiml spousty výrůstků připomínajících uši na trámech. Mnoho jich bylo okousaných, jako by od krys, ale nedokázal si představit, jak by se mohly dostat tak vysoko. Na stěnách se dosud udržely útržky zlacení a malovaných výjevů. Všechno bylo znetvořené, omyté deštěm a vybledlé sluncem, a podlaha z náhrobků byla posetá úlomky tisíců svící a zkažených mýdel. Zdálo se, že místo bylo vypleněno a opuštěno před mnoha měsíci. A došlo tu k mnoha násilnostem.

„Teď můžeš vidět tu hrůzu, která se děje, když Nevidoucí vybírají desátky," řekl Morann. „Nejsou to jen vozy plné obilí, které si tu schraňují a rozprodávají. Koně, dobytek, ovce, drůbež – to všechno míří na jejich jatka."

Will uviděl místo, kam přivazovali ovce a krávy, než jim prořízli hrdla. Cokoli, co se pohybovalo po dvou či po čtyřech nohách, nechali vykrvácet do rituálních nádrží a z tuku pak vyráběli mýdlo a svíce.

„V období výběru desátků se vznáší nad každou kapitulou Bratrstva odporný oblak kouře," pravil Gwydion. „Mnoho stromů musí padnout a být spáleno na popel, který používají do mýdla. Maso vaří a získávají z něj tuk, nebo ho zakopávají či nechají shnít, neboť bratři se živí pouze krví."

Will věděl, že mýdlo používají pro obřady omývání. Proto jim lidé říkají „červenorucí", třebaže nikdy ne na veřejnosti. Bratrstvo za to ukládá přísné tresty a člověk může skončit i s uříznutými rty.

„A proč si myslíš, že vyrábějí tolik svíček?" zeptal se Gwydion, a protože Will neodpovídal, dodal: „Členové Bratrstva jimi totiž osvětlují své posvátné obrazy."

Will se podíval na čaroděje a pak vzhlédl k omšelým zbytkům malby a zlatých lístků. „Ale… proč? Vždyť bratři přeci nemají oči, aby je mohli vidět? A proč by měl Nejvyšší strážce Bratrstva nařídit zkázu jednoho ze svých kapitulních chrámů?"

„Sami bratři to nazývají ‚Ortel devíti mlh'," prozradil mu mdle Gwydion. „Bývá vydáván jen zřídkakdy. Je to jejich pomsta za *odklon*."

„Odklon?"

„To znamená, když se některá kapitula příliš vzdálí jejich vyznání, takže ji není možné zahnat bičem zpátky do stáda. Tehdy ji odříznou a zadupou do prachu. Je to z části proto, aby se to postižení nepřeneslo do dalších kapitul, a zčásti jako odstrašující příklad pro ostatní. Vymažou pak ze svých záznamů veškeré zmínky o zničené kapitule. Zničí její kroniku a odvedou stoupence. Takové místo jako by pro ně nikdy neexistovalo, a bratři, kteří takto selžou, se stanou lidmi, kteří nikdy nežili."

„A to se stalo tady?" řekl Will a rozhlédl se. Cítil, jak mu znovu naskočila husí kůže a náhle zatoužil být co nejrychleji pryč z tohoto místa.

„Nevím co se tu stalo, neboť konání Bratrstva je přísně střeženým tajemstvím. Ale copak jsem ti neříkal, že domy Nevidoucích jsou z velké většiny vystavěné na vláknech či jiných proudech zemské síly?“

„Ale jak je možné, že tato kapitula byla zničena?“ zeptal se Will a překročil hromádku dřeva a rozbité břidlice ze střechy.

„Možná, že existuje vysvětlení,“ řekl Gwydion. „Jak víme, Kámen osudu tvořil desku na hrobce jejich Zakladatele. Když byl zničen, zdroj energie, který Nevidoucí většinou ovládají a zneužívají, se musel přesunout. Copak jsi mi sám nevyprávěl o tom šílenství, které se rozlilo kapitulou ve Verlamionu, když se lork probudil?“

Will vzpomínal. „To je jen stěží představitelné. Jako kdyby jedna jediná myšlenka, která jim plnila mysli, náhle zmizela jako když zhasne plamen svíce. A nechala po sobě temnotu, kterou nedokázali unést.“

Gwydion se k němu otočil. „Právě tak náhle mohly začít potíže v těchto zdech, Willande, když jsme vytrhli Dračí kámen. Je zřejmé, že se síla lorku přesune, pokud je některý z kamenů války vyzvednutý ze země, a tento dům také stojí na vlákně jasanu.“

Will přejel pohledem zdi ze studeného kamene, vnímal nepomíjející stíny, číhající v jejich koutech.

„Musíš se mít před Nevidoucími na pozoru,“ řekl Gwydion naléhavě. „Nejsou ti totiž nakloněni. Vetřelci, který poskvrnil jejich nejuctívanější svatyni, rozhodně jen tak neodpustí.“

Will cítil, jak ho zdi okolo něj tísní. „Nejednou jsem se podivoval, proč si pro mě Bratrstvo nepřijde do Doliny. Vždyť právě oni byli jedinými, kteří se, kromě mě a Moranna, dokázali Dolině přiblížit.“

Morann zavrtěl hlavou. „Dolinu najít nedokázali. Nikdy v ní nebyli a ani se do ní nikdy nedostanou. Kdykoli se měly platit desátky, byl jsem vždy v Dolním Nortonu já. Já jsem řídil vozy cestou přes bažiny až do Středního Nortonu. Červenorucí z Velkého Nortonu se nikdy dál než tam nedostali. Nemají ani tušení o kouzle skrývajícím Dolinu. Zajímaje jen hromadění bohatství. Zlatu vděčí za svůj vliv.“

„Bratrstvo si nespojuje Dolinu a to, co oni nazývají pošpiněním kapituly ve Verlamionu. A přesto při jejich

každoročním veřejném sebetrýznění v Trinovantu Isnar přísahal, že zničí toho, kdo rozlomil Kámen osudu. Nesmíš ho podcenit, protože ani on své nepřátele nikdy nepodceňuje. A hrozba, kterou pro ně představuješ, je velice vážná.“

„Se vším jejich bohatstvím a mocí?“ zeptal se Will a opět se rozhlížel. „Jakou hrozbou pro ně mohu být já?“

„Na to je snadná odpověď. Už jsem řekl, že jsi Dítětem osudu, třetí inkarnací Artuše Velikého z dávných dob. A co když proroctví Černé knihy přináší své plody, které způsobí, že se jejich věže hroutí? A ne zubem času!“

„Ale já pořád nechápu, jak.

Morann ukázal otevřenou dlaní na spoušť okolo nich. „V posledních minimálně tisíci letech bylo jejich zvykem stavět své svatyně na místech, kde pradávní lidé vztyčili mohyly či uctívali posvátné háje. Chtěli tak nahradit Dávné obyčeje.“

Gwydion sevřel pevněji svoji hůl. „Mnoho jejich kapitul musí být vystavěno na vláknech lorku. Nevědí o tom, ale čerpají z nich sílu stejně jako mšice tyjí na míze, která proudí v rostlinách. S každým kamenem války, který najdeme a vykořeníme, padne další z jejich usedlostí, stejně jako tato.“

Will založil ruce na prsou. „Potom tedy doufám, že nalezneme všechny. Ať už to bylo cokoli, co Nevidoucí donutilo zmizet z tohoto místa, jsem za to vděčný.“

„Dobře řečeno.“ Morann mu poklepal na záda. „Červenorucí vykládají každému, kdo je ochoten naslouchat, že přinášejí svobodu, život a mír, ale ve skutečnosti nabízejí jen otroctví, smrt a války.“

Gwydion znenadání vyrazil kupředu, jako by nalezl něco, co celou dobu hledal. Před nimi ležely příkré kamenné schody vedoucí kamsi do sklepení. Následovali čaroděje do páchnoucí temnoty, zakrátko pro ně rozžehl bledé namodralé světlo. Místnosti byly prázdné, truhlice se povalovaly oloupené o své zlato a dveře do pokladnice visely rozražené. Modrá záře, kterou zažehly čarodějovy dlaně, jako by se zdráhala osvětlovat temnotu. Gwydion kráčel sám ve stínech čarosvětla a trápily ho neodhadnutelné myšlenky. „Pohleďte!“ pravil a pozvedl hůl. „Přesně jak jsem si myslel. Je to víc, než jen zlodějská skrýš.“

Willovy oči si pomalu přivykaly na tmu a stejně pomalu se mu odhalovala nízká branka ve stěně sklepa, zakrytá železnou

mříží. Měla bránit průchodu, ovšem nyní byla zničená. Jakoby v ní protrhlo díru nějaké mocné zvíře.

„Co to má být?“ zeptal se Will. Čarosvětlo nedosahovalo příliš daleko za pruty mříží.

Morann mu pevně stiskl paži a sykl na něj. Gwydion promluvil: „Cítím to! Tohle jsou skutečné kobky zoufalství!“

„Co se jen mohlo stát s touhle mříží?“ zeptal se Will a ukázal prstem na místo, kde jakási hrubá síla rozervala železné pruty zábrany.

Morann promluvil šeptem. „Víš, co je tohle? Vidíš před sebou průchod do Dolní říše. Cítíš, jak odtamtud vane vzduch a s ním vůně slané vody Pustého moře?“

A Will ji cítil. Vlhký průvan, vanoucí z místa skrytého pod povrchem země, mu ovíval obličej. Vzduch, který vyprávěl o nezměrných hlubinách, obrovitých jeskyních, nekonečných chodbách a temných řekách, jež nikdy nespatřily světlo slunce. Tohle bylo doopravdy pověří jiného světa.

A něco uvnitř ho ponoukalo vydat se za tu mříž a pustit se temnotou. Chtěl na vlastní oči vidět, co je tam dole, avšak Morann vytasil dýku a řekl, že se mu ta sklepení nezdají bezpečná. Cítil okolo průchodu, který by potřeboval uzavřít, závan kouzelnictví. Navrhl opustit tohle neblahé místo už jen kvůli vzduchu, který musí jejich plíce dýchat.

Will a za ním Gwydion následovali Moranna vzhůru po kamenném schodišti a ven na denní světlo. Opět se ocitli na nádvoří plném sutin a nepořádku a Will se zhluboka nadechl. „Pojďme pryč! Z tohoto místa mám husí kůži.“

Gwydion na něj pochmurně pohlédl. „Nevidoucí hrají daleko větší roli, než jsem si myslel.“

Čaroděj se spěšně otočil a Will řekl: „Tak velkou, že se o ní obáváš mluvit?“

Nebyl si jistý, zda ho čaroděj slyšel, a Gwydion nijak nereagoval. Řekl pouze: „Copak jste zapomněli, proč jsme se vydali na cestu?“

„Co ho tak trápí?“ zašeptal Will Morannovi, když se vydali za čarodějem.

„Mám dojem, že zjistil, proč sem přišel. A ať už je to co chce, ani trochu se mu to nelíbí.“

Venku před branou vylezl čaroděj rychle na kozlík a zamlaskal na koníka. Will obrátil pohled vzhůru k ponuré věži a hledal očima chrlič, který spatřil při příjezdu. Nikde ho však neviděl.

* * *

Dál jeli v mlčky, jejich duše udolával zemský proud, který se líně valil pod budovami kláštera. Willova skleslost však pramenila spíše z čarodějova smutku. Procházka mezi ruinami kapituly Gwydiona silně rozladila.

Cesta začala stoupat a Bětka měla co dělat, aby vůz utáhla, proto Will s Morannem seskočili a chvíli společně kráčeli po louce. Morann si vyměnil zvadlé květy za kloboukem za jasně žluté pampelišky a purpurové chrpy. Will zchladil chodidla v bujné trávě. „V čem hrají Nevidoucí větší roli?“ zeptal se. „V hledání kamenů? To měl Gwydion na mysli?“

Morann se ohlédl k vozu. „Na to se budeš muset zeptat jeho, ale pokud bych měl hádat, řekl bych, že ho nejvíc tíží ta železná mříž a to, co skrze ni mohlo proniknout.“

„Cítím tady vlákno,“ řekl Will. Prudce se zastavil.

Morann se chopil lískového proutku a začal bez úspěchu zkoumat okolí. „Necítím nic zvláštního.“

„Přehlušilo to pachuť, kterou po sobě zanechala návštěva v ruinách kapituly. Proud mi plyne silně přímo pod nohama.“

„Kde přesně?“

Will nedbal na otázku. „Ach, jak bych to jen vysvětlil? Je to jako houslová struna. Kapitula jako by na ni tlačila na špatném místě, takže vydávala falešný tón. Nyní je struna opět volná a zní znovu čistě.“

„Tak to řekneme mistru Gwydionovi. Třeba ho to rozveselí.“

Netrvalo dlouho a dorazili do Nadderstonu. Will to místo málem nepoznal. Energie ve vlákně proudila silně a radostně jako voda v nově prokopaném kanále. Kde předtím stávaly opuštěné trosky budov, spatřili nyní nové nabílené chalupy. Jejich čisté zdi zářily v poledním slunci a nové došky měly jasně zlatou barvu. Většina půdy okolo vesnice byla obdělaná nebo ohrazená a pásl se na ní dobytek. Muži, ženy i děti měli plné ruce práce ve stodole, kde s cepy v rukou mlátili obilí. Když

spatřili přijíždět vůz, vyhrnuli se ven. Vesničce se nyní dařilo. Žilo zde několik mladých rodin, všichni byli milí, zdvořilí a vlídní.

Gwydion přistoupil k prvnímu z nich. „Odkud jste přišli?“ zeptal se. „A kdo je vaším pánem?“

Nakrátko jako by po nich přešel stín. Muž však podlehl kouzlu Gwydionova hlasu. Přešlápl z nohy na nohu a pravil: „Jsme jen chudí lidé, bezzemci. Přišli jsme sem ze vzdáleného místa na popud zvěstí, které tvrdily, že je tu možné získat dobrou půdu.“

Gwydion se usmál. „Nemusíte se bát – ty zvěsti jsem roznesl já. Mějte se dobře, tady v Nadderstonu, a přijměte ho za svůj, neboť svou tvrdou prací a péčí o něj jste si mě získali za ochránce. Dávám vám své požehnání, žehnám slovem vašim novým domovům, aby v nich byli všichni zdrávi, a až přijde pravý čas, vaši synové a dcery nalezli v okolních vesnicích dobré manžely a ženy.“

Čaroděj rozmlouval s lidmi a Will s Morannem se zatím odebrali na louky severně od vísky. Sotva Will ucítil, jak pod ním znovu proudí vlákno, chopil se lískového proutku a začal chodit a zjišťovat jeho šíři. Proutkařil přesně tak, jak ho to právě na tomto místě Gwydion učil.

Od těch dob proudění dosti zesílilo, nebo se jeho schopnosti velice zdokonalily. „Veškerá bolest je pryč,“ řekl. „Je to jako rozdíl mezi zatuchlou vodou v příkopu a horskou bystřinou.“

Došli až na místo, kde před časem našli s Gwydionem Dračí kámen. Jáma po něm byla zasypaná a rostlo tam mnoho krásných žlutých květů. „Jsem si jistý, že Dračí kámen nebyl navrácen na místo, kde jsme ho nalezli. Pojďme tu radostnou novinu sdělit Gwydionovi.“

Morann se zasmál. „Řekl bych, že už to ví. Tohle místo rozkvétá jako nikdy předtím, a k tomu, aby to člověk poznal, není třeba nadání, jaké máš ty.“

Will se poškrábal na hlavě. „Víš, co si myslím? Myslím, že Nadderstone teď dostává svůj spravedlivý příděl zemské síly – ten, který tak dlouho zadržovala kapitula.“

Morann se zahleděl k východu. „Takže říkáš, že tohle je vlákno jasanu?“

„Ano. Zcela nepochybně chutná jako Indonen.“ Will si zaclonil oči a také pohlédl na východ.

„Chutná?“ zeptal se Morann a otočil se, aby pohlédl na cestu, kterou přišli. „To je zvláštní, jak o tom mluvíš! Před chvílí jsi mi zase řekl, že věž a kapitula byly jako prst tlumící houslovou strunu.“

„Stejně tak jsem mohl říci, že je to podobné, jako když stiskneš žílu a zabráníš tak krvi proudit do paže, což jí přinese jen necitlivost a zbaví její stisk síly. Řekl jsem ‚chutná‘, ale nemyslím přímo nějakou chuť.“ Při zjištění, že nedokáže své vnímání popsat slovy, Will pokrčil rameny.

Morann hlasitě zahvízdal a pokynul Gwydionovi. „Pověz mi o tom víc! Je tedy devět vláken, která tvoří lork. To, které vede okolo Prstenu obrů, se nazývá ‚Eburos‘, vlákno tisu. Kámen války, který je v Aston Oddingley, podle tebe leží na vláknu jeřábu a pravé jméno toho vlákna zní ‚Caorthan‘. Tohle je zase vlákno jasanu, ‚Indonen‘. A co ta ostatní?“

„Další vlákna cítím, když přes ně přecházíme. Jedno se jmenuje ‚Mulart‘, to je vláknu bezu, a ‚Tanne‘ dubu. Ostatní jsou pojmenována podle lísky, cesmíny, vrby a břízy. Ta jsem vlastně ještě necítil, nebo pokud ano, nedokážu jejich vjemy od sebe odlišit.“

Čaroděj je dohnal a připojil se k nim. Opíral se o hůl a stále vypadal ustaraně.

„Pěkná dopolední prácička,“ řekl Morann.

Gwydion si protřel oči a posunul klobouk. „Jak už to však bývá, práce přináší jen další práci. Proto se musím nyní odebrat na místo, odkud jsem byl odvolán.“

„Na Foderingham?“ řekl Will.

„Je zřejmé, že když Dračí kámen není tady, musím být právě tam.“

„Okamžitě?“

„Jak říká pořekadlo: ‚Žádný čas není užitečnější než ten, který právě ubíhá.‘ A v tomto případě navíc není důvod k prodlení. Vyrazím okamžitě.“

„A co chceš dělat?“ zamumlal Will. Byl si jistý, že se Gwydion rozhodl pro nebezpečnou cestu.

„V tom, co musím nyní učinit, mi nemůžete pomoci. Mám tím na mysli dostat se do sklepení Foderinghamu. Dostanu se

tam se svolením vévody Richarda, nebo i bez něj. Až se tam octnu, pokud bude Dračí kámen stále tam, vložím na něj ruce. Vzpomeňte na pravidlo: ‚Poznáš ho podle jeho kouzel!‘ Budu hledat nějakou stopu po Maskullovi a pokud zjistím, že s kamenem nemanipuloval, obnovím vázací kouzla, jimiž jsem ho poprvé spoutal, a možná i nějaká pro jistotu přidám.“

„Nepokusíš se ho vypustit, že ne?“ řekl Will jen zpola uklidněný čarodějovým ujišťováním.

Čaroděj se chápavě usmál. „Slibuji, že se ho nepokusím vypustit.“

„A co když zjistíš, že tam Maskull byl?“ otázal se Morann.

„Pak budu muset, před obnovením vlastních kouzel, odčarovat to, co způsobil.“

Willova tvář se rozjasnila. „Tak to ti určitě budeme moci prospět, i kdybychom jenom měli na chvíli zabavit stráže, které hlídají hradby Foderinghamu.“

„Pro mě je daleko důležitější utajení, než pomocníci.“ Čaroděj si ho chvíli zadumaně prohlížel. „Avšak pokud mi chceš pomoci, Willande, pak mi něco slib.“

„Cokoli.“

„Odeber se k Pluhu a nenápadně tam počkej, až se vrátím. Nevzdaluj se příliš od toho místa. Dimmet ti neodepře ani nocleh, ani stravu, pokud mu řekneš, že ho o to žádám. Pokud se chceš držet mé rady, buď nenápadný. S nikým nemluv a nikde se moc nepředváděj. To je ze všeho nejdůležitější.“

„Udělám, co bude v mé moci.“

Gwydion mu krátce stiskl ruku a pokýval, jako by uzavíral obchod. Nato si přitáhl Moranna a vyměnili si několik vět v jazyce, který Will sice neznal, ale připadal mu prastarý.

Sledoval, jak Gwydion kráčí dolů do vísky. Promluvil s jedním z farmářů a už seděl na koni a mířil k východu, zatímco Bětku vedli do rolníkovy stáje.

„Tak tohle mám nejraději!“ řekl Will, když si uvědomil, že potah jejich vozu pro cestu do Eitonu byl právě vyměněn za jiného koně.

„To jsou celí čarodějové,“ řekl Morann. „Tomu, kdo neumí být na dvou místech zároveň, se zdá, že vlastně ani neexistují.“

Will si dal ruce v bok. „Myslím, že bychom měli vyrazit. Bude to pěkně žíznivá cesta, v tomhle horku. Věřím, že se

Gwydion v Dimmetově pohostinnosti nezmýlil. A jen doufám, že vydrží i potom, co se dozví, že Bětka zůstala u farmáře v Nadderstonu, který čarodějovi pomohl v nouzi!“

* * *

Putování zpátky do hostince U pluhu bylo skutečně žíznivé. Hodně toho cestou do Eitonu probrali. Asi v polovině si Will uřízl a ořezal hůl. Byla akorát tak dlouhá k boji, i když ji hodlal využívat jako oporu při chůzi. Morann nebyl spokojený, dokud Will neuřízl druhou hůl a nedal mu jednu z nich vybrat.

Gwydion jednou řekl, že hůl je klenotem mezi zbraněmi, zasahuje jako meč, bodá jako kopí, je schopná vyřadit z boje i zastrašit, aniž by způsobila zbytečné poranění. „Obratný bojovník s holí je ve výhodě i proti dvěma šermířům, protože hůl má dva konce. Proti meči je hůl přece jen čtyři stopy dlouhá. Je natolik důstojnou zbraní, že rozdává ztrapňující napomenutí, aniž by prolila kapku krve.“

Will na tu lekci nikdy nezapomněl a cvičil s holí, dokud neporazil dva nejlepší z celé doliny. Ale existovalo mnoho dalších triků a úderů, které ho Morann mohl naučit, takže se jejich návrat do Eitonu částečně proměnil v souboj za pochodu.

Dorazili rozbolavělí, odření a rozjaření. Vešli na dvůr hostince U pluhu a Will vyhledal mezi rozvěšenými kusy slaniny Dimmeta. Povyprávěli mu, co se stalo s jeho koníkem.

„To nevadí,“ řekl Dimmet a otřel si ruce do zástěry. „Jeden dobrý skutek vyvolává další, nebo tak nějak se to říká. A všechno se nakonec pohybuje v kruhu. Pokud musel mistr Gwydion takhle narychlo odjet, muselo to mít nějaký pořádný důvod. On mi ji někdy vrátí, o tom nepochybuji. A co můžeme udělat pro vás dva?“

Morann nasadil široký úsměv. „Čtvrtku vašeho nejlepšího tmavého ležáku. A vzali bychom si to do koutku, můžeme-li.“

„To můžete, a bude nám potěšením. Dušené maso a něco k tomu by vyhovovalo?“

„Dostatek je stejně dobrý jako hostina, jak říkával můj přítel Maceugh.“

„Maceugh?“ řekl Will a povytáhl obočí. „Slyšel jsem už o něm?“

„Nejspíš ne," řekl Morann mírně. Pak dodal: „Ale možná ho jednoho dne budeš moci poznat."

Will se chopil pomazánky ze sádla a prošel okolo krbu za Morannem, pod jehož lehkým dotekem se dveře koutku otevřely. Zakrátko už prostor plnilo zlaté světlo svící. Nejprve zchladili hrdla kvasnicovým pivem a pak se pustili do večeře sestávající z kaše, ječného chleba a studené husí pečínky. Teprve za hodnou chvíli odstrčili prázdné mísy a prkénka a spokojeně se usadili.

„Starý Dimmet má pravdu o tom pořádném důvodu, který Gwydiona donutil odejít tak narychlo," řekl Morann. Znovu vytáhl svou dýku a položil ji na stůl. „Kolují zvěsti, že Královstvím projíždějí tam a zpět komisaři. Lidé mají obavy. Všude se mluví o válce."

Will pochopil, že je řeč o královských válečných komisařích, důstojnících, kteří byli vysíláni jménem krále, aby sestavili armádu. „Musí to být opravdu vážné, když odvádějí muže uprostřed žní," řekl. „Kdo sklidí úrodu, když jsou všichni schopní muži odvedeni ze svých domovů?"

Morann ztišil hlas. „Sklidí nesklidí, komisaři nakonec ty muže získají. Slyšel jsi snad někdy, že by některý z pánů trpěl špatnou úrodou? Těmi, koho je třeba litovat až začne válka, jsou vesničané, obyčejní lidé a ti, kteří na nich závisejí."

„To máš tedy pravdu."

„Povídá se, že Nevidoucí v Trinovantu nabízejí veliké půjčky. Půjčují pouze šlechticům, říká ti to něco?" Morannovy oči se zaleskly. „Pokud si páni půjčují zlato, znamená to jen jediné."

Will propletl prsty, protáhl se a zívl. „Utratí spousty zlata na krmení a vybavení armády, ale klidně to riziko podstoupí. Jdou do války v naději, že získají půdu, která patří jejich protivníkům."

Veliký zelený kámen v Morannově prstenu jako by zářil křišťálovým plamenem a jeho hlas zněl náhle naléhavě. „Povím ti, Willande, že královna se po většinu uplynulých čtyř let pokoušela podkopat vládnutí vévody Richarda jako krále regenta. A pokud i on přestal dbát na prospěšné rady mistra Gwydiona, brzy dojde ke střetnutí. Proto musím vyrazit už zítra."

„Ty taky?“ Will se té představě vzpíral. „Mám tady čekat sám a nedělat nic?“

„Není jiná možnost. Mistr Gwydion mě požádal, ať se vydám do Trinovantu. Musím udělat co je v mých silách, aby se věci trochu uklidnily. Těžko jsem mu mohl odmítnout, takže jsem mu slíbil, že promluvím s některými přáteli ve městě. Jsou to vlivní lidé, kteří mi dluží malou službu a jsou ochotní mi ji oplatit. To je ten nejlepší druh přátel, jaké člověk může mít.“

„A co tihle přátelé zmohou?“

„Poví mi, jak to u dvora skutečně vypadá. Povídá se, že královo šílenství pominulo. Možná, že to byla jen nějaká přirozená nemoc, ovšem vyloučit nelze ani jed a mistr Gwadion podezřívá královnu. Má za to, že zařídila, aby díky kouzlům vypadal opět v pořádku.“

„Už něco takového udělala, bylo to na Maskullovo ponoukání.“

„Mistr Gwydion právě vidí kouzelníkovu ruku ve všem.“

Will nechal tuto poznámku bez komentáře a hleděl se utěšit kouskem sýra. Natáhl se po Morannově noži, který ležel hezky po ruce. Když se však chystal ukrojit sýr, nůž do něj nevnikl.

„Tak buď je tenhle sýr starší, než jsem si myslel,“ řekl Will a zamračil se na dýku, „nebo tvá čepel přišla o své ostří.“

Morann se zasmál. „Netrap se tím! Jako brusič nožů mám vždycky po ruce nějaký ten brousek.“

Will to zkusil znovu, ovšem když se pořádně podíval, všiml si, že na sýru není po noži ani škrábnutí. „Co to s tím je?“

„Nic. To, co držíš v ruce, je druhá vůbec nejcennější věc, kterou jsem kdy měl možnost spatřit.“

„Tenhle starý nůž?“

„Jistě je to starý nůž, ale rozhodně ne jen tak ledajaký. Tato čepel byla nabroušena na Brousku z Tudwalu, což je jeden z předmětů, které v dávných dobách vynesl Veliký Artuš z Annuinu.“

Willova zvědavost zahořela. „Mistr Gwydion často vypráví o proroctvích, týkajících se Velikého Artuše, ovšem nikdy mi je příliš neosvětlí.“

Morann se opřel na židli a začal zpívat:

„Kde jest ten nejmocnější z mužů?

Čtyři větry o něm nepoví!
Kdy poklady z nejcennějších byly vzaty?
Dobyty ve válce a rovném boji.
Jak radostné to požehnání,
jež sesláno bylo na Albion?
Čí země napříště stanou se pustinou?
Než Artuš přitrhl,
v Kotli to vířilo…
Než Artuš připlul,
meč rozdával rány…
Než Artuš vstoupil,
berla byla pozvednuta…
Než Artuš přišel,
hvězda zářila…

Ano, Willande. V těch dávných dnech byly všechny Svátosti uvězněné, slepé v temnotách dole v Annuinu, v Dolní říši.

S touto kořistí se Artuš plavil na své lodi," vyprávěl Morann, jako kdyby se rozpomínal. „Vyvezl je z mořské jeskyně na severu. Finglasovy jeskyně, jež tehdy byla branou do Dolní říše…

Na palubě lodi *Prydwen* se s Artušem plavilo mnoho dobrodruhů. Pěvci, bojovníci a harfeníci – jak skvělí mužové dávných časů to byli! A mezi nimi i proslulý Mistr slova Taliesin, který jako jeden ze sedmi přežil, aby mohl vyprávět ten příběh. Složil o této výpravě velkolepou báseň, zvanou ‚Zlomení temnot'. Podstatná část Černé knihy se ztratila v dobách, kdy zemi Albionu vládli obři, přesto se z ní zachovala část, která hovoří o slibu spasení – přijde král, král, na nějž upozorní vytažení meče z kamene." A Morann se dal znovu do zpěvu:

„Potomek magického svazku,
ukrytý mezi lovci, odkojený válečníky.
Chrabrý syn otce, jenž byl otráven,
poslán do města, spolehlivý v boji.
Král věkem mladý,
potomek vládce, však stvořen Merlynem,
vytáhl Branstock,
Veliký Artuš, král kdysi, král budoucí…"

Učenci zjihly oči a usmál se. „Jak vidíš, Willande, nejsi jediným, kdo byl uveden v Černé knize. Mistr Gwydion je tam také, protože mu říkali i mistr Merlyn.“

Will se pokusil usmát také. „Občas je to trochu nepříjemný pocit, že ať si zvolíš jakoukoli cestu, její cíl je už dávno daný.“

„Takhle o tom nepřemýšlej! Tohle mistr Gwydion neměl na mysli, když řekl, že tvůj život ti tak úplně nepatří. Chtěl říci, že jsi velice svázán povinnostmi a že tvá zodpovědnost je větší, než kohokoli z lidí. Tvoje rozhodování však bylo vždy svobodné. Nezáleží tolik na naplnění proroctví, ale na tom, jak jsou naplňována. Tím se rozhoduje o konečných výsledcích. Zamysli se nad dalším zlomkem Černé knihy, v němž se píše o Artušově konci, tam na březích jezera Llyn Llydaw. Beze strachu a prostý vší nejistoty učinil další slib, jehož naplnění mělo trvat tisíc let. Verše to popisují takto:

‚Tak staniž se, že život můj,
spjal svět se zvratem osudným.
Až nadejde konečná pohroma,
jen tehdy a tak se navrátím!‘“

„Až nastane nejvyšší nouze, tehdy se vrátím…,“ zašeptal Will v pravém jazyce.

„Tak jsi to říkal. A od doby, kdy Království zabrali Východňané, jsme zažili mnoho bouřlivých období. Žádné z nich však nebylo horší než to, které nadešlo nyní. Řeknu to přímo, tohle je ta konečná pohroma.“

„Ten král, který byl kdysi a je i králem budoucím, nás nepřišel zachránit před dobytím.“

„Možná, že by si to Villanův příchod zdánlivě zasluhoval, ale tehdejší fantarch Semias nakonec s Dobyvatelem dosáhl dohody a my jsme pak pochopili, že tato invaze nebyla koncem světa, jak jsme se obávali. To bylo téměř před čtyřmi stoletími.“

„Jak dlouho už to je, co Artuš bojoval svou poslední bitvu u Camlanu?“

„Myslím, že odpověď na tuhle otázku už znáš – skoro tisíc. Tak se dostáváme k tobě, Wille, a k poslednímu žalostnému útržku Černé knihy, který mistr Gwydion po celé generace

uchovával na tajném místě. Zdá se, že také hovoří o králi, ale nikdo to neví jistě. Je to o někom, kdo je ‚pravý král, zrozen ze Sváru, zrozen z Pohromy, zrozen o beltainu ve dvacátém roce, kdy Eluned zářil nejmocněji před koncem světa‘.“

„Konec světa?“ Willa taková představa těžce zasáhla. „Narodil jsem se ve dvacátém roce…“

„Jasně, ve dvacátém roce vlády krále Hala. A v noci, kdy zářil úplněk. A bylo psáno, že se třikrát zapřeš, a přesně tak to bylo.“

„A co ‚jeden, který se stane dvěma‘?“ zeptal se Will a prudce zvedl pohled od zvláštní dýky na stole. „Co tohle znamená?“

„Vypadá to také jako součást proroctví,“ uhnul Morann pohledem. „Existuje také náznak, že ‚dva budou učiněni jedním‘.“

Will se narovnal. „Takže po celou tu dobu je psáno, že se Kámen osudu uzdraví sám!“

„To může být jeden výklad.“

Morann se natáhl po svém noži, ale Will jej rychle sevřel v ruce.

„Tvrdil jsi, že byl naostřen na Brousku z Tudwalu. Co to tedy znamená?“

„No, víš, takto nabroušená čepel buď zasadí smrtící ránu, nebo neudělá nic.“

Will nůž rychle položil.

„Moranne, jestli zítra odjíždíš, mohu tě dnes večer požádat o laskavost? Mohl bys jít do Trinovantu přes Dolní Norton? Nevím o jiném poslovi, který by se do Doliny dostal.“

„Považuj svou zprávu za doručenou.“

KAPITOLA PÁTÁ

ČARODĚJI, POMOZ SI SÁM!

Will se druhý den probudil za rozbřesku a zjistil, že Morann už odešel. Usadil se k malému dubovému stolku a zatímco čekal na snídani, vytáhl z kapsy malou červenou rybičku. Byla natolik podobná jeho vlastní, že nemohlo být pochyb o jejich původu. Musel být stejný. A jak mu Gwydion často připomínal, prastaré rčení praví, že neexistuje nic takového jako náhoda. Jaký smysl se však mohl skrývat v malé rybce, neměl ani ponětí. Otáčel jí v prstech a divil se, proč ji vlastně neukázal Gwydionovi nebo Morannovi, jehož názor by byl jistě z nejplatnějších. Prostě si ji jen vložil do váčku a zapomněl na ni. *Nebo snad ne?*

Z kuchyně se začaly linout báječné vůně a Pluh se brzy začal plnit eitonskými ženci. Will seděl sám v rohu. Viděl, že když si ho po příchodu všimli, dotkli se čela a potřásli mu rukou.

„Brýtro. Brýtro…“

Will dýchal zhluboka. Nějak ztratil chuť, vzal si jen trochu ovesné kaše. Sotva dojedl, vzal znovu do ruky červenou figurku, opět ji zkoumal a její zelené kořalkové oči zkoumaly jeho. Byla tak podobná jeho talismanu, ale přesto z ní necítil takovou útěchu, kterou mu vždy dopřávala zelená rybka.

Vzhlédl a spatřil žence, jak k němu napřahují své kosy.

„Děkujeme ti, mistře,“ řekl nejbližší z nich.

„Cože?“

„Že nám požehnáš naše nástroje.“

Vrhl na muže prázdný pohled, potom si všiml své hole opřené opodál a v tu ránu mu došlo, zač ho tito lidé považují.

Myslí si, že jsem čaroděj, pomyslel si a zasmál se. Čaroděj! No věřili byste tomu?

Muži ovšem neodešli, dokud se postupně nedotkl všech jejich kos a srpů a nezamumlal polohlasem jejich jména v pravém jazyce.

Jakmile odešel poslední z ženců, přistoupila k němu mladá matka a požádala ho o požehnání pro svou malou dcerku.

„Požehnání? No, já si nemyslím, že bych.

„Prosím, jen jedno vlídné slovo pro děťátko, mistře," řekla žena. „Aby na ni nelétali ovádi, když vážu na poli snopy. Rozumíte?"

„Vy chcete, abych *já* pronesl nad dítětem prospěšné slovo?" zeptal se Will pochybovačně. Rozhlédl se po místnosti a uviděl Dimmeta, jak přihlíží se založenýma rukama. Will se sklonil a pokrčil rameny. „Tak dobře. Dejte mi ji. Jak se jmenuje?"

„Rosy," řekla matka dítěte.

„Ach, ano. Ano… samozřejmě."

Will udělal znamení na čele nemluvněte, přičemž mumlal obecné zaklínadlo na ochranu před hmyzem. Uvědomil si, že není schopen rozpomenout se na pravé jméno ováda, takže ji ochránil před vosami a všemožnými druhy brouků. Poté ji podal zpět matce.

„Teď už bude mít na poli klid, ale držte ji ve stínu, ano?"

„Děkuji, mistře," řekla žena a odešla.

Ještě však nebyla pryč a objevila se bezzubá stařena. Byla s ní pěti nebo šestiletá dívenka. Když Will vzhlédl, stařena neřekla ani slovo, jen dítě se usmálo nanejvýš překvapujícím úsměvem. Neměla víc zubů než stará žena a stejně jako ona šilhala.

„Mohu vám… pomoci?" řekl nakonec Will.

„Omluvte mě, prosím, mistře," řekla stařena. „Když jsem zaslechla, že jste tady, přivedla jsem dceru své dcery."

Will vyčkával, ale žena už nic neříkala, jen na něj hleděla s jistým očekáváním. Řekl tedy: „No… je něco, co bych pro vás mohl udělat?"

Sledoval, jak se žena šourá k vnučce a cosi jí šeptá do ucha, přičemž ukazuje na Willovu opřenou hůl. Dívka si okamžitě

zakryla ústa rukou a stydlivě se zasmála. Potom se vrhla kupředu směrem k holi.

„Hej! Co to má znamenat?“ zeptal se Will. „Co jste jí to právě řekla? Tohle není žádná čarodějná hůl!“

Střena náhle vypadala smutně a začala dojímavě žadonit. „Copak pro tu nebohou malou dívenku nemůžete nic udělat, mistře?“

„Jak ti říkají?“ zeptal se Will dítěte.

„Fifwin.“

„Fifwin. To je ale hezké jméno.“

„Je to Siswin,“ řekla stařena. „Moc se bojím, že si nikdy nenajde manžela, když vypadá takhle, mistře.“

„Určitě je ještě trošinku předčasné přemýšlet o manželovi pro… hm, Siswin,“ řekl Will a svraštil čelo. Nebylo mu příjemné probírat takhle dívčin zevnějšek v její přítomnosti.

„Není nic, co by se dalo udělat proti takové ohyzdnosti, mistře?“

„Jen… počkejte chvíli!“

Vrátil se v myšlenkách ke svému studiu a napadlo ho, že něco by se udělat dalo. I kdyby šlo jen o to přesvědčit dívku, že je krásná. Podle magické knihy, kterou mu dal Gwydion, by mohli zkusit trik. Děti často vyrůstají v to, o čem jsou nejvíc přesvědčené, že by tím měly být.

Vzal dívku oběma rukama za ramena a postavil si ji před sebe. Odhrnul jí prsty vlasy z obličeje, na temeno hlavy jí vysypal trošičku soli a přitom tiše pronesl kouzlo, které se běžně používalo na rozvazování uzlů.

„Podívej se jedním okem na tento prst a druhým na tento,“ řekl a podržel před ní dva prsty. Poté je pomalu oddaloval a zamumlal kouzlo „staniž se“.

„Jsi hezká dívka, víš o tom?“ řekl vážně a dívka přikývla.

„A zařídíte, aby mi vyroftly zuby, profím?“ řekla.

„O to se nemusíš bát. Vyrostou samy, až přijde jejich čas. Vždycky to tak bývá.“

Will čekal až odejdou a nechají ho dosnídat v klidu. Ale ony se ani nepohnuly.

„A co f mojí babičkou? Jí taky doroftou zuby?“

Will lítostivě rozhodil rukama. „To nemohu slíbit.“

„Řekni ‚děkuji, mistře‘,“ pravila stará žena.

„Děkuji, miftře.“

Odešly a Will dojedl svou snídani, načež jeho pozornost vzbudily hlasy. Vstal, aby se rozhlédl po cestě. U dveří do hostince však narazil na hlouček lidí, všichni se podivovali, jak se dívčiny oči zlepšily. A Dimmet nejvíc ze všech, jeho hlas hřímal.

Will se s ním dal do řeči, jakmile vstoupil dovnitř. „Co jsi jim to řekl?“

„Ach, to jsem nebyl já. Jen se to rozkřiklo.“

„Co se *rozkřiklo?*“

„No, že je tady u nás čaroděj.“

Will se pokusil ztišit hlas. „Ale já *nejsem* žádný čaroděj.“

„V tom mě tedy neošálíš! To byl jeden z nejlepších léčitelských kousků, jaké jsem kdy viděl. A já viděl za život pěkných pár léčitelů, opravdových i těch ostatních.“

„Ale to byla jen trocha pomocné magie.“

„No, vždyť to říkám! Lidé by kvůli magickému doteku putovali i celé dny. To nevíš? Mnohokrát, když tady mistr Gwydion byl, shromažďoval se venku před hostincem dav lidí. Jednou se dokonce udělala fronta až do půl cesty k travnatému kopci. To proto se nikde příliš dlouho nezdržuje.“ Dimmet se zakřenil. „Myslel jsem si, že tě požádal, abys to tady za něj na pár dnů vzal, nebo snad ne? Ušetřil mu trochu práce?“

„Cože?“ řekl zděšeně Will.

„Můžeš u nás zůstat jak dlouho si budeš přát, Willande, to přece víš!“ zamrkal Dimmet. „Řekl bych, že jsem připraven obsloužit i všechny ostatní nenadálé zákazníky. A že člověk většinou pořádně vyprahne, když se v tomhle letním dnu táhne nějakého půl tuctu mil, aby požádal o lék.“

Zrovna v té chvíli vstrčil dovnitř hlavu Druffed. „Tady venku je člověk, který se ptá, jestli by mohl jít dovnitř k čaroději s krávou.“

„Ne, to nemohl!“ řekl Dimmet a pospíchal chodbou.

„Kam jdeš?“ volal za ním Will. „Druffede, kam šel tvůj otec?“

Ale Druffed se jen zašklebil a řekl: „Našel kobylí hnízdo, tak se šel usmívat na vejce. Co myslíš? Raději bys měl jít ven, než nám rozbijí dveře.“

Will zaúpěl a začal se smiřovat s osudem.

Sotva vyšel před dveře krčmy, nastal povyk.

„Jeden po druhém," řekl. „Prosím!"

Druffed a dva z pomocníků jeho otce vyrazili a řadili lid do zástupu. Říkali lidem, že pokud nebudou stát spořádaně a klidně, čaroděj se jimi nebude zabývat.

„Proč jim to říkáte?" sykl Will, když se Druffed vracel kolem něj dovnitř.

„Eh, co?"

„Proč říkáte, že jsem čaroděj?"

„Ach, oni přece nepoznají rozdíl! A kromě toho, taky nám připadáš jako čaroděj." A zmizel s pohvizdováním uvnitř.

V poledne se Will stěží stačil najíst. Nepočítal zájemce, ale odhadl, že určitě přes stovka lidí odešla spokojenější, než přišla. Pomáhal jim se vším, od puchýřů a slepic, které odmítaly nést, až po kousance od prasat a nepříjemnou bolest zubů. Ale ať naslouchal sebevíc a dělal nad hlavami znamení kolik chtěl, přicházelo stále víc lidí.

Celé odpoledne to vypadalo, že za každého, kdo odešel, dorazili dva jiní, očekávající pomoc. Den postupoval a bylo čím dál větší vedro. Will se začínal divit, kolik lidí vlastně v této části Království žije. Slib, který dal Gwydionovi o nenápadnosti, se mu tak trochu nedařilo plnit, ale z jeho strany nikoli úmyslně. Trápilo ho to. Pokud to takhle půjde dál, doslechne se o něm někdo nevhodný a přijede sem – i kdyby jen kvůli léku na nežity.

„Nechtěl bych nikoho zklamat," řekl nakonec Dimmetovi, který mu přinesl ven další džbánek jablečného piva. „Přicházejí sem s obrovskou důvěrou ve mne. Ale musí to mít nějaké meze. Musím s tím skončit, až i slunce skončí svou práci."

„Tenhle dav do soumraku nezvládneš!"

„Budu muset. Pokud mají být zaklínání pronášena v noci, je nutné je trochu pozměnit. A já toto umění příliš neovládám."

Konec zástupu byl ještě daleko na cestě a teprve když Will odmítl přijmout dalšího, poslal Dimmet Druffeda na konec řady, aby posílal nově příchozí pryč.

Srpeček měsíce se právě chystal zapadnout, když Will konečně unikl a mohl se navečeřet. Dimmet počítal sloupečky stříbrných mincí a tvrdil, že si Will zaslouží nejlepší pokoj v

hostinci, který ležel na konci schodiště, hlídaného Bleskem, velkým černým psem, patřícím k Pluhu.

„Tak, a dost!“ oznámil Will. „Konec! Raději jim řekněte, ať jdou pryč, Dimmete. Protože já už se s nikým dalším nesetkám.“

„Zítra je taky den.“

„Ani zítra. Ani nikdy!“

Odebral se na lože velice unavený, ale nemohl klidně spočinout. Žádné ze seslaných zaříkání sice nebylo nijak složité či náročné na sílu, seslal ovšem takové množství kouzel, že ještě nyní jiskřila v jeho žilách.

Neklidně ležel a před očima se mu objevovaly tisíce tváří – všichni ti chudí lidé, kteří mu dnes prošli rukama, všechna ta poranění a bolístky, všechny choroby a trápení.

Opravdu jsem o sobě nemohl dát vědět v širším okolí, pomyslel si, ani kdybych vylezl na střechu a vyvolával své jméno.

* * *

Další den se vzbudil časně. Cítil se unavený a hladový jako vlk. Sotva však otevřel okenici, spatřil, jak se dole shromažďuje zvětšující se dav. Očekávali ho s nadějí, přestože jim řekli, že už léčit nebude. Ti, kteří dorazili až po rozbřesku, se zdráhali uvěřit, co jim říkali druzí, kteří tu čekali celou noc. A tak tedy dav dále rostl.

Will seděl, snídal a rozmýšlel, co řekne. Vyhlédl prasklinou v okenici a všiml si, že dorazilo několik sokolníků v naději na nějaký výdělek. Byl tam dokonce i žonglér ve žlutočerveném úboru. Přecházel tam a zpět a balancoval se židlí na čele.

„Dnes na ně budeš potřebovat hodně síly,“ řekl Dimmet se zábleskem v oku.

„Já tam nejdu. Pověz jim, že už jsem odešel.“

„Pověz jim to sám.“

Will zaťal pěsti. „Dimmete!“

Dimmet se právě chystal odejít a vyhlásit před davem, co mu Will před chvílí řekl, když tu náhle zaslechli bušení kopyt.

„Mistře! Mistře!“ volal kdosi u zadního vchodu.

Hlas zněl tak úpěnlivě, že jej nebylo možné ignorovat, takže se Will rozhodl vyjít na dvůr. Protlačil se mezi přihlížejícími až

narazil na muže, sedícího na koníkovi myší barvy, který ho prosil, ať se s ním vydá po cestě k Nadderstonu.

„Co se děje?“ zeptal se úzkostlivě. „Zranil se někdo?“

„Je to nahoře na věži!“ křičel muž. „Pojďte rychle!“

„Co je na věži? A na jaké?“

„Chytili pouliče do pasti! U staré kapituly!“

„Pouliče?“

Mezi těmi, kteří to slyšeli, se ozvaly překvapené vzdechy a dav zašuměl.

„Chtějí ho zabít! Rychle, musíte jít se mnou!“

Znělo to zlověstně, ačkoli Will neměl ani potuchy, co to může být poulič. Byla to nicméně příležitost uniknout odtud, takže se jí chopil. „Odstupte!“ řekl a zamával nekompromisně rukou.

Ozvaly se výkřiky a sténání, vyvolané strachem, že je opustí. Někteří začali zlostně vykřikovat a tlačit se k němu, ale Will skočil za jezdce a mávl dubovou holí. Zvolal, jak to jednou slyšel u Gwydiona: „Z cesty! Kdo si troufne, ať mě zadrží!“

Zástup téměř oněměl. Dimmet, Druffed a jejich pomocníci začali vytlačovat lidi ven z brány dvora. Dav se rozestupoval a umožnil tak koníkovi odcválat pryč. Za pár chvil nechali vesnici Eiton daleko za sebou a vjeli do otevřené krajiny. Will se pevně držel.

Jeli po cestě, kterou se Will ubíral o dva dny dříve. Širokým údolím a kolem rozbořené kapituly. Jakmile však vyjeli na hřeben, kde stála věž, viděl, že už není opuštěná. U její paty postával shluk lidí, kteří se dívali vzhůru na porostlé hnědavé kameny. Mnozí se ozbrojili klacky a vykřikovali směrem k věži zlobné kletby. Zarazili se, když si všimli, že se jejich posel vrátil s čarodějem.

Will seskočil z koně a spatřil jednoho z mladíků, jak hází na věž kameny.

„Hej!“ zvolal a přinutil tím hocha otočit se. „Co si myslíš, že děláš?“

„Zkouším trefit támhle toho pouliče!“

Will si zaclonil oči a vzhlédl. Viděl, že se snaží zasáhnout chrlič.

„Vždyť je to jen vytesaná postava!“

„Neee! Je to poulič! Podívej, hýbe se!“

Will se díval na jejich zčervenalé tváře a začal mít podezření, že jsou pod vlivem nějakého zakletí. Ovšem pak se stvoření skutečně pohnulo.

„Vidíš, mistře! Teď zase! Co je tohle za sochu?“

Will přimhouřil oči. Tam nahoře na rohu zdi bylo lapené zvíře. Jedno z nejošklivějších, jaké kdy v životě viděl. Každý jeho pohyb ježil Willovi vlasy v týle, jak se některým lidem stává při pohledu na pavouka. Stvoření bylo šedohnědé, skvrnité, podobné netopýru, ovšem s dětskou tváří, bylo v ní cosi uličnického. Mělo to křídla, ocas, čtyři tenké údy a velikost asi jako tříleté dítě, jen o dost štíhlejší a s podivnými proporcemi. Kdykoli se to pohnulo, lidé dole lapali po dechu a pokřikovali. A když troufalý mladík vrhl vzhůru další kámen, zarazil ho Will otázkou.

„Kdo ho objevil?“

Ozval se jeden z mužů. „Někdy za úsvitu si ho všiml můj bratr, když jsme se vraceli z Morton Ashley, kde jsme byli zkontrolovat oka.“

„Oka?“ zeptal se Will příkře. „Hanba vám! Dobře víte, jaké utrpení oka způsobují.“

„No, sundej ho tedy dolů, ať ho můžeme zabít!“ řekl ten muž.

„Proto jste mě sem přivedli?“ zeptal se Will.

„Podívejte!“

Stvoření se opět pohnulo. Schoulilo se v rohu a pak spěšně přecupitalo po hřebeni vysokánské zdi. Přidržovalo se jejího povrchu a převislé části pomocí jakýchsi drápatých spárů. Will si všiml, že má ke kotníku cosi připoutáno, táhlo za sebou dlouhý rezavý řetěz, který byl někde připevněný do zdiva věže.

Vylétly kameny a pěsti zahrozily vzhůru.

„Naau! Naaau!“ zakřičelo zvíře a do očí přihlížejících se snesla sprška písku, vyslaná jeho zápasem na římse.

„Přestaňte!“ vykřikl Will a vložil do toho veškerou autoritu, kterou dokázal sebrat. „Měli byste se uklidnit!“

„Tihle pouliči vylétají v noci z jeskyní a pijí mléko našich zvířat,“ řekla žena a oči jí zářily nenávistí. „A také kradou děti z kolébek!“

„A bojí se světla,“ dodal jiný. „Ale říká se, že pokud ochutnají krev dítěte, mohou sedět třeba na poledním slunci a ani to s nimi nehne!“

„Nesmysl!“

„Je to pravda! Proto se přece schovávají ve věžích a tak podobně. Přes den se tváří jako chrliče. Ale jen do doby, než je lidé objeví a vyženou. Hoď po něm kámen, Erngare!“

„Řekl jsem, abyste nic neházeli!“ Will ukázal holí na muže a ten upustil kámen na zem. „Nebo vám nepomohu.“

Náhle mu zavířila paměť a rozpomenul se na stropy, začerněné dýmem svící, a na obludné tváře a okřídlené tvory, podobné tomuto. Zprvu je považoval za sochy umístěné vysoko na trámoví velké kapituly ve Verlamionu, které na něj shlížejí hladovýma nehybnýma očima.

„Poulič – lupič dětí!“ vykřikla korpulentní žena a vztekle zahrozila pěstí.

V té chvíli dorazil na koni Druffed. „Co se to tu děje?“ zeptal se.

Seskočil a Will ho okamžitě odtáhl z doslechu ostatních. „Co je támhleto?“ řekl a zastínil si oči před sluncem.

„To přesně nevím, ale měl bys být opatrný. Lidé od Morton Ashley až po Helmsgrave věří, že tato stvoření kradou novorozence,“ zamumlal Druffed.

„To už jsem zjistil.“

Přidal se k nim muž z Nadderstonu, který ho sem přivezl, a také jeho žena. „Pouliči pocházejí z podzemní říše.“

„Jak to víte?“ zeptal se Will a pocítil náhlou úzkost.

Muž se na něj odvážně zadíval. „Každý sedmý rok platí pouliči desátek svému pekelnému králi, který žije pod zemí. Musí mu dát vlastní mládě – ledažeby místo něj nabídli lidské dítě.“

„Právě proto vždycky kradou malé děti,“ řekla žena a zvedla kámen.

Druffed řekl tiše: „Nevím jestli je to pravda, ale oni tomu věří. Tihle všichni. Když byla tato kapitula ještě obydlená, nosívali sem své děti, aby jim udělali na čela znamení – říkali tomu Obřad pomazání. Měla to být ochrana před těmihle… záležitostmi.“

Will založil ruce na prsou. „A bylo to placené?“

„Jasně. Kouskem zlata z obecní pokladnice.“

Odfrkl si. „Gwydion říká, že Nevidoucí milují zlato nad všechno ostatní. A že starší Bratrstva se nejvíc vyžívají, pokud o ně mohou připravit ty nejpotřebnější a nejdůvěřivější.“

„Ale copak to není poctivý obchod?“ zeptal se Druffed. „Kousek zlata za ochranu před zlem…“

„Zlo!“ Will na Druffeda přísně pohlédl. „To je bezvýznamné slovo, představa vytvořená lidmi lačnícími po moci, aby snáze zotročili mysl vesničanů. A kolikrát jen bude nutné to opakovat: se skutečnou magií se nedá obchodovat. Copak to nechápeš? Červenorucí tyto lidi jen ždímali, strašili je a nutili sem nosit své děti. Bezpochyby je označovali znamením, které jim pomáhalo dělat si z nich v budoucnosti novice. Gwydion mi říkal, že Nevidoucí věří v cosi velice nebezpečného.“

„A co to je?“

„Říká se tomu Velká lež.“

Druffed se nejistě rozhlédl a počastoval klášter vědoucím pohledem. „Takže ty tvrdíš, že poulič přece jen děti nekrade?“

„To si tedy skutečně nemyslím. Podívej se na něj, Duffe. Je vyděšený!“ Will přemítal o průchodu, který nalezli ve sklepeních pod kapitulou, a znovu ucítil ten zvláštní vzduch, jenž zdola přicházel.

Kráčel ke věži a jedno z kožnatých křídel sebou žalostně máchalo. Pochopil, že zvíře je souženo bolestí.

„Jdu nahoru,“ řekl a vyhrnoval si rukávy.

„To nemůžeš!“

„Proč ne?“

„Říká se, že jeho kousnutí je smrtící!“

„A já bych se vsadil, že i tohle jsou jen povídačky!“

Uvnitř věže spatřil, že několik prken stále ještě drží na trámech a z jednoho podlaží na další vedou tři poloshnilá a na pohled nebezpečná schodiště. Na první podlaží museli Willovi pomoci. Dál už lezl sám, s roztaženýma rukama přecházel po trámech, opatrně zkoušel prkna, než na ně vstoupil. Spatřil hnízda ptáků; deště a několik zim pokryly vnitřní zdi mechem. Na vrcholu pak spatřil pozůstatky po zásecích seker a úderech palic, které způsobily zhroucení střechy. Pohlédl dolů z výšky, která mu připadala závratná. Začal se opatrně posouvat po holém parapetu. Nakonec se dostal až na místo, kde byl do

pukliny ve zdi upevněn rezavý řetěz. Jedna z nohou zvířete byla uvězněná v železném sevření a kruh na konci řinčícího řetězu pasti byl provlečen okem ve zdivu.

Otřel si pot, který mu stékal do očí, a snažil se nedívat dolů. Čím dříve se mu podaří udělat, proč sem vylezl, tím lépe. Sotva však tvor zjistil, že se k němu blíží, začal vřískat. Měl veliké oči, široký čenich a širokou tlamu s řadou zubů, připomínajících jehly. Šedavou kožešinu měl zašlou a jeho pysky byly barvy krve, což mu dodávalo ještě obludnější zjev.

„Naaau! Naaaau!“ zařval tvor a pokusil se uniknout. Ať se však snažil sebevíc, nedokázal se vysmeknout z řetězu, ani neměl dost síly vytrhnout železný kroužek ze zdi.

„Přestaň s tím mácháním, pošetilé zvíře! Hodný, no tak,“ pronášel Will tiše, ve snaze ho uklidnit. „Copak nevidíš, že se jen zraňuješ?“

„Naau! Naaau!“ odpovědělo mu křikem stvoření.

Udržet rovnováhu na úzkém parapetu nebylo snadné. Kameníci vyzdili na vrcholu věže cimbuří, nejspíš proto, aby si případný dobyvatel myslel, že budova je součástí nějaké velké pevnosti a nechal ji na pokoji. Will seděl obkročmo na zdi a pomalu se posouval kupředu. Levá noha se mu komíhala vysoko nad zemí, věž výškou připomínala hlásku ve Verlamionu. Když se dostal až k železnému kruhu, zjistil, že je skutečně bytelný a rozlomit se mu jej nepodaří.

Napadlo ho zkusit to s kouzly, ale neměl ponětí o pravém jménu tohoto tvora ani o tom, jaká magie by na něj mohla účinkovat. Není tedy jiná možnost, pomyslel si, než ho uklidňovat a zkusit ho, kousek po kousku, přilákat k sobě.

„Naaau!“ vykřiklo to, když se dotkl řetězu.

V tom křehkém stvoření nebylo ani za mák důvěry. Ze všech sil zabralo za řetěz, zarputile se jím zraňovalo a Will se obával, že pokud bude táhnout příliš silně, tvor si zlomí nohu. Jistě už musel cítit bolest, protože rezavé zuby železa se mu zakously hluboko do nohy.

„Jak dlouho už tu jsi?“ zeptal se a natáhl se, jak nejdál mohl. „Ty nešťastníku. Nemáš hlad? Kéž bych ti přinesl něco k snědku! Třeba by tě to přilákalo, co? A také se mi zdá, že jsi vyprahlý. Nikdy jsem u žádného stvoření neviděl tak hlubokou nedůvěru. Kde se v tobě vzala? Já se teď jenom natáhnu a…“

Když však vztáhl ruku směrem k železům, zvíře sebou začalo znovu zuřivě zmítat a máchat křídly. Nalétalo na něj a škrábalo ho svými malými drápky.

„No tak klid… Nechci ti ublížit," zamumlal a kousek ustoupil.

Natažené prsty se mu třásly, když se snažil dotknout pasti a třeba ji i trochu natočit, aby viděl, jak její mechanismus funguje a jak by bylo možné rozevřít její železné čelisti. Stvoření však opět zachvátil děs. V očích mu zablýskala hrůza. Zasyklo, prudce vyrazilo a zakouslo se hluboko do Willovy ruky.

Projela jím prudká bolest. Zadusil v sobě zařvání, ovšem tvor přesto ustoupil a zběsile začal tahat za řetěz v dalším marném pokusu se osvobodit. Jeho drápy se strašlivě zarývaly do kamene a pak se přitiskl ke zdi. Zavřel oči, zatvářil se příšerně a znehybněl natažený vpřed v posledním nesmyslném pokusu přesvědčit lovce, že je pouhým chrličem.

„Ale no tak! Měj rozum," řekl Will. „Oba dva víme, že nejsi žádná socha."

Visel na řetězu, přestože cítil, jak mu prsty druhé ruky podkluzují. Ztuhl ve strachu z pádu, avšak vzchopil se. Vší svou vůlí se snažil nevnímat bolest. Zabral za tři a pomalu se přitáhl zpět. Cítil na tváři své copy a když se narovnal, zjistil, že se třese.

„Přišel jsem, abych ti pomohl, ty hloupý tvore," řekl. Na místě, kam ho nevděčník kousl, spatřil kapky krve. Pozoroval, jak se pomalu zvětšovaly a kreslily po jeho ruce rudé stružky. Krev mu skanula z lokte a dolů, do prázdna.

Matně si uvědomoval tváře, které k němu byly obráceny, jak ho Druffed spolu s ostatními pozoroval. Doufal, že Druffedova poznámka o otrávených zubech byla mylná.

„Ti lidé dole si myslí, že jsem buď velice statečný," řekl znehybnělému stvoření, „nebo velice pošetilý. Sám si nejsem jistý, jak to je. Co si myslíš ty?"

Ovšem zvíře ho neposlouchalo.

„Čaroději, pomoz si sám!" řekl a zasmál se nad tou ironií. Docela nedávno vzešlo z jeho rukou tolik léčení, a přesto nedokázal udělat nic pro sebe.

„Obávám se, že právě takhle působí kouzla," řekl a přísně se podíval na zvíře. Pak si uvědomil, že nic, čeho by dosáhl magií,

nemohlo být horší než poranění a škrábance, s nimiž by skončil, kdyby se tvrdohlavému stvoření postavil přímo.

Znovu se usadil obkročmo na zeď jako na koně. Sepjal ruce a přivolal svůj vnitřní klid. Po včerejším celodenním procvičování dosáhl stavu mysli, potřebného pro sesílání kouzel, velmi snadno. Cítil brnění na kůži, které ve vlnách sílilo. Nato zaměřil svou pozornost na řetěz.

Začal na něj dýchat. Horoucí vzduch, žhavější, když opustil jeho rty, a ještě žhavější, když se mihotal na jednom z článků řetězu. Zanedlouho začalo rezavé železo žhnout temně třešňovou barvou. Rudá barva sílila, dokud železo nežhnulo žlutooranžovou a pak bílou. Will je pak dvěma prsty snadno rozevřel.

Když kouzlo dopadne,
je nejlepší mít se na pozoru před důsledky.

Na toto pravidlo si Will vzpomněl právě ve chvíli, kdy se efekt jeho zaklínání obrátil proti němu. Bylo to jako pád z velké výšky. Náhle ho pohltila temnota. Chvíli se cítil jako v mdlobách, pak jako by jeho myšlenky opouštěly hlavu a sám shlížel na pošetilce v bezvědomí, sedícího obkročmo na kamenném cimbuří, svírajícího v necitlivých rukou dva kusy řetězu.

Když řetěz povolil, stvoření otevřelo oči. Ucítilo svobodu a ožilo. Kousek cupitalo po zdi a pak se vzneslo do vzduchu.

Chvíli padalo šikmo dolů, tažené k zemi vahou želez a řetězu, komíhajícím se od jeho nohy. Ale vzduch pod jeho křídly je opět zvedl vzhůru, zvíře zamáchalo křídly v zoufalém oblouku a zmizelo za stromy.

Will viděl všechno zahalené v modravém oparu. Tvrdě bojoval o nové soustředění mysli. Přihlouple zíral na ornamenty na zemi hluboko pod sebou, ale nedávaly mu žádný smysl. Pak ucítil, jak mu z koutku úst vlhce kanou sliny, zuby mu zavrzaly na kameni a žaludek zaplavila silná nevolnost.

Nějakou chvíli trvalo, než si uvědomil, v jakém nebezpečí se octl. V další chvíli už přemýšlel, jak dlouho ležel zhroucený na hradbě. Slyšel, jak ho zezdola volá Druffed. Potom se mu do údů znovu začal rozlévat život a Will se zhluboka nadechl

čerstvého povětří. Tehdy si uvědomil, jak málo scházelo, aby sám sebe zabil.

KAPITOLA ŠESTÁ

NEZVANÝ HOST

Otevřeným oknem vnikaly do místnosti jasné paprsky slunce a na střeše se hlučně honili vrabci. Will přišel k sobě. Cítil, jak má ztuhlé všechny klouby a levou ruku měl pevně ovinutou pruhem látky.

Blesk štěkl a s vrtícím ocasem se ho vydal očichat, když se v posteli pokusil obrátit. Poté se objevil Druffed a řekl: „Tak jakpak se cítíš? Je nádherné ráno – tedy ještě ho trochu zbývá."

„Rozlámaný." Usmál se. „A hladový."

„To se dá snadno napravit. Co takhle slanina a vejce, zní to dost dobře?"

„Hmmmm." Will pohlédl na okno. „A co všichni ti lidé venku?"

„Ach, ti už odešli!"

„Ale slyším hlasy."

„Je trh. A pořádně rušný. Kdybych byl na tvém místě, byl bych hodně nenápadný. Jinak si lidé řeknou, že ses vrátil."

Will souhlasně přikývl. „To je dobrý nápad."

Znovu si zapletl copy, oblékl se a vyklouzl do koutku. Z jedné ze spižíren vyšel Dimmet. Dal si ruce v bok a rozesmál se na celé kolo. „Takže už ses k nám vrátil, co? Když jsme tě ukládali do postele, byl jsi pěkně bez sebe, bláznivý jako březňáček. Třásl ses před tím i před oním." Obrátil se k Druffedovi. „Jak je mu teď?"

„Říká, že má hlad."

Druffed pozvedl obočí. „A co tvoje ruka?"

Will ji zkusmo ohnul. „Je ztuhlá. A stále se cítím unavený, přestože jsem spal celou noc ve vaší nejměkčí posteli.“

„Dvě noci a celý den mezi nimi, když už to chceš vědět. Trošku jsme si o tebe začínali dělat starosti.“

Will byl překvapen. „*Takhle* dlouho?“

„Řekl bych, že kouzla tělo vyčerpávají.“ Dimmetův hlas zpřísněl. „Druffed říká, že ti lidé z Morton Ashley nebyli příliš nadšení, že jsi nechal jejich pouliče uniknout.“

„On neunikl. Pustil jsem ho.“

Dimmet zamrkal. „Cože? Úmyslně?“

„Ano.“

„No dobře. Není divu, že jsi je rozzlobil. Pouliče rozhodně není jednoduché chytit.“

„Myslel jsem si, že mě zavolali, abych mu zachránil život. Ale oni to stvoření chytili do železa. Chtěli po mně, abych je zabil místo nich. Co si o mně mysleli?“

Dimmet před něj postavil cínový talířek a zmizel. Will si se snídaní rychle poradil, potom se vrátil nahoru. Rozpomněl se, že má stále ještě ve váčku červenou rybku. Vytáhl ji. Napadla ho ohromující myšlenka.

Možná, ale jen možná, tohle *byla* jeho vlastní zelená rybka. Možná ji někdo – nebo něco – ukradlo z Dolního Nortonu a odneslo do Vraždění čka, kde při dopadu létavice změnila barvu.

Prohlížel si talisman novýma očima. Pokud je to skutečně jeho rybka, pak se změnila k horšímu. Cítil z ní nyní nějaké tajnosti, něco, co nebylo tak docela v souladu s jeho magickým vnímáním. Přesto cítil nutkání pověsit si ji na šňůrku, stejně jako kdysi tu první, a nosit ji jako dřív pod košilí jako talisman. Po chvíli se začal cítit docela nervózní, takže se rozhodl sejít opět dolů.

Přivázal si na svou hůl uzlíček, za opasek si strčil lískový proutek a přes hlavu přetáhl kápi pláště. Vykradl se pak po schodech a zadním východem ven.

Cítil se vysátý, jako člověk, který se vzbudí uprostřed noci a nemůže znovu usnout. Ve zraněné ruce mu začalo tepat. Věděl, že by měl spíše odpočívat, ovšem ze všeho nejvíc si přál zmizet na zbytek dne z Eitonu, pryč od toho davu lidí. Potřeboval se postavit na dobrou půdu, napít se čisté pramenité vody a hodovat čerstvý vzduch. Chtěl chodit po vlákně a brzy by se cítil jako

dřív. Slunce by z něj vypražilo všechnu únavu a možná by si dokonce konečně dokázal pár věcí promyslet.

* * *

Chvíli po západu slunce vklouzl nepozorovaně zpátky k Pluhu. Byl unavený a rozladěný, protože se mu celý den zdál neplodný a k ničemu. Noc byla jasná a teplá. Nad hlavou mu blikotalo nesčetně hvězd, ale Will neměl čas se jimi zabývat. Prošel okolo stájí a zpola cítil, jak si nějaké velké zvíře přešláplo z nohy na nohu. Willovo magické vnímání bylo na stráži, měl dojem, že to zvíře ve stáji trpí žízní. Zároveň však byl příliš líný, aby se touto myšlenkou skutečně vědomě zabýval, nebo nějakým způsobem uvedl věci do pořádku.

V hostinci bylo teplo, útulno a rušno. Vesničané se bavili, ale Willovi to připadalo příliš důvěrné a nudné současně. Jeden muž tam hrál na housle a druhý bušil do bubínku. Druffed, který umýval vědro plné mastných lžic, Willa pozdravil.

„Je tady nějak příliš rušno," řekl Will a chystal se vyklouznout nahoru do pokoje.

„Tatík říkává, že slova jako ‚příliš' a ‚rušno' by si hostinský neměl nikdy spojovat. Musím se ti ale svěřit, že po vší vřavě tohoto týdne bych byl spokojenější, kdyby tu teď bylo trochu víc klidu. Kde ses celý den toulal?"

„Myslím… že bude nejlepší, když někam zmizím." Will přejel pohledem po zástupu hostů a pocítil odpor k jejich chrčivému smíchu a radostnému zpěvu, do nějž se právě pustili.

Druffed vzhlédl a podal mu plný džbánek. „Tumáš! To ti zvedne náladu. Sedni si dozadu do rohu, tam tě nikdo nebude moc obtěžovat."

Will se chopil jablečného piva. „Děkuji. Myslím, že ani nebudu potřebovat podporovat chuť. Jsem hladový jako vlk."

Pozoroval Druffeda, jak ulomil půlku bochníku a nabral mu misku hrachové polévky. Will si všechno odnesl chodbou a našel si klidné místo. Ještě však ani neulomil kousek chleba, když se k němu přišoural shrbený stařec. Byl zahalený v tmavém plášti a na něm i na vlasech měl jiskřivý poprašek, jako by právě prošel jemným mrholením.

„Hej holá, mistře!" spustil muž zvesela a usadil se.

Will si poposedl. „Jak se vede?“ zeptal se poněkud chraplavě a obával se, že to nebude ani zdaleka všechno. Stařec si přitáhl židli blíže ke stolu a naklonil se kupředu. Zatímco jedl, Will cítil, jak se do něj zavrtává pohled vybledlých očí.

Nakonec vzhlédl a viděl, že stařec na něj kývá. „Vypadá to docela lákavě, že ano, mistře?“

„Nejsem žádný mistr.“ Zakabonil se. Cosi na tomto starci Willa velice zneklidňovalo. Přál si, aby zpěváci umlkli. „Troufnu si tvrdit, že pokud Druffeda požádáte, dá vám taky sběračku vynikající polévky a zbytek tohoto chleba.“

„Ach, já nemám takový hlad.“

„Tak tedy dobře,“ řekl Will s plnou pusou.

„Ale abys věděl, slyšel jsem, že se tady v okolí ukázal černokněžník.“

Will přestal žvýkat a odložil zbytek chleba. Slovo „černokněžník“ se někdy používalo pro čaroděje. „O tom tedy nevím.“

„A taky jsem slyšel, že tady hodně léčil. Opravdový hrdina mezi současnými léčiteli, jak říkali – černokněžníkův přítel, mladík, nikoli nepodobný tobě.“

„Nejsem žádný hrdina,“ řekl Will mírně a znovu se pustil do jídla.

„To možná ne,“ řekl stařec, ale jeho oči bloudily k Willově holi, k noži na desce stolu a nakonec zpátky k Willově obličeji. „Ale co kdybych řekl, že hledám právě *tebe?*“

Will viděl, jak se mu stařec pevně zadíval do očí. Ruka mu nevědomky sklouzla tam, kde měl ukrytou červenou rybku. „Říkáš, že hledáš mě?“

Muž se podivně zasmál. „Ach, vím o tobě už velice dlouho, Willande! Vlastně jsme se už setkali.“

Zpěv ustal a nastalé ticho bylo narušeno jen zafrkáním velikého koně a zabušením kopyt na dvoře. Will pohlédl na malé okénko, potom na dveře a nakonec jeho zrak znovu ulpěl na starci. „Kdo jsi?“ řekl a krev mu tuhla v žilách. „A jak to, že mě znáš?“

„Myslím, že to dobře víš.“ Starcova ruka se mihla jako blesk. Prudce vytrhl lískový proutek zpoza Willova opasku. „Jak se zdá, máš jisté nadání!“

Stařec přelomil proutek vedví a Willovy útroby zaplavil strach. Zjistil, že nedokáže odtrhnout pohled od svazujících očí toho druhého. Dokonce ani k noži, který ležel přímo před ním, na dosah, na desce stolu.

„Kdo jsi?“ tázal se Will.

„Jsem tím, který si přeje zjistit, jestli jsi stále stejným pošetilcem, jakým ses narodil.“ Mužův hlas se náhle změnil v hlubší, přesvědčivější, a rázem ho bylo plné povětří.

Willova mysl vířila v hrůze a děsu. Ruce se mu pohnuly směrem k noži, srazil misku s polévkou ze stolu. Ovšem miska i se svým obsahem jako by zamrzla ve vzduchu a na podlahu nedopadla. A jeho ruka se nepřiblížila k noži ani o kousek, ať se snažil sebevíc.

„Kdo jsi?“ zeptal se potřetí, přestože usoudil, že odpověď už zná. Slyšel, jak jeho hlas v panické hrůze přeskakuje a prozrazuje, že ho přemohla naprostá bezmoc. Pokusil se postavit na nohy, ale nedokázal se ani pohnout. Ty blázne! zvolala jeho mysl. Porušil jsi slib a podívej, co to vyvolalo!

„Ty víš, kdo jsem. A já ti přikazuji – vyslov mé jméno, jestli se odvážíš!“

Willovo srdce proniklo ledové ostří. Vlasy na hlavě se mu zježily a rty proti jeho vůli vyslovily jméno: „Maskull!“

* * *

Sotva toto jméno zaznělo, začal se starcův obličej měnit. Chvěl se jako vlnky na hladině jezera. Will přihlížel, neschopný pohybu, jak se formuje nová tvář. Když se objevila ta Gwydionova, příliš se mu neulehčilo.

„Uklidni se, Wille! Nic ti nehrozí. Naštěstí jsem tvůj přítel.“

Will však stále nebyl schopen slova. Zamrkal a znovu se podíval. Stále si nebyl jistý, zda je tato podoba skutečná. Pak začal pozvolna mizet šok, který ho spoutával. Miska dopadla na zem a na nohy mu vystříkla polévka.

Pocítil zlost.

„Vystrašil jsi mě k smrti!“ vykřikl a vyskočil na nohy.

„Omlouvám se, že jsem tě vyděsil, Willande. Avšak tato lekce byla nezbytná. Řekl jsem ti, ať zůstaneš tady, a ty jsi tu nezůstal. Řekl jsem ti, abys byl nenápadný, a ty jsi nebyl.“

„Dělal jsem jen to, co jsem musel!“

„Tak tomu říkáš?“

„A co jsem měl dělat? V té chvíli to všechno vypadalo jako správná věc.“

Ale čarodějovy oči na něj bez ustání hleděly, obviňovaly ho a zahanbovaly. „Poslouchej mě, Willande! Zdá se mi, že ten úkol, který před tebou leží, nebereš dostatečně vážně. V budoucnu se budeš muset mít více na pozoru. Budeš muset vyvinout úsilí, abys rozpoznal a prohlédl magické převleky a krytí. Chováš se, jako bys zapomněl na nebezpečí, kterým čelíš.“

„Je mi to líto,“ řekl Will. „Já ale nedokážu podezřívat každého, s kým se setkám.“

„Bude se to muset stát tvojí druhou přirozeností.“

„Ne!“ zavrtěl Will hlavou. „To není možné. Takhle neumím žít, Gwydione.“

„Pak tedy nebudeš žít dlouho!“

„Alespoň zůstanu sám sebou.“

„Blázne! Pokud bych byl skutečně Maskull, stal by ses proti své vůli otrokem a svět by byl ztracen!“

Čaroděj se usadil a chvíli Willa nechal, aby ho přešel vztek. Nato prohlásil naléhavějším hlasem: „Závisí toho na tobě příliš. Musíš velice pečlivě naslouchat vnitřním znamením a varováním.“

„Jakým vnitřním varováním?“ zeptal se Will, stále ještě roztřesený. „Pokud bych něco cítil, naslouchal bych tomu.“

„Je to opravdu tak?“

„Ano!“

Avšak když obrátil pohled do svého nitra, uvědomil si, že jistá jeho část zaznamenala třpyt na starcových ramenou a vlasech. Připomínalo mu to jemné dešťové kapky, ale jak by to mohlo být možné, když široko daleko nebylo na obloze vidět mráček? A navíc nedbal, jak se Bětka pohybovala ve stáji – sobecky ignoroval žízeň zvířete. Kdyby byl o něco bdělejší nebo snad vlídnější, všiml by si Bětky a hned by věděl o Gwydionově návratu.

„Bylo špatné, že jsem tě neposlechl,“ řekl Will, uvědomující si svou chybu. „Ale co si mám počít, jestliže mám moc léčit postižení a lidé za mnou s nimi přicházejí, abych je uzdravoval?

Neměl jsem v úmyslu nějak na sebe upozorňovat, prostě se to tak stalo.“

Gwydion cosi zamumlal a Will s nepříjemným pocitem v žaludku sledoval, jak se polévka pomalu vrací do misky a scelená miska opět na stůl. „Musíš se naučit chápat nejzákladnější pravidlo, Willande. Nevidoucí tvrdí, že život představuje nekonečnou volbu mezi dobrem a zlem. Mýlí se. V jejich pojmech lze říci, že život je neustálým rozhodováním mezi dvěma ‚zly‘, či porovnáváním dvou ‚dober‘. Zkus nyní všechna ta drobná milosrdenství, jež jsi dopřál místním lidem, porovnat s nesmírnou milostí, kterou můžeš prospět světu jen ty. Měj na paměti tento poměr. A neztrácej z mysli svou skutečnou povinnost.“

„Mluvíš jako by mi šlo o vděk či slávu, nebo že jsem to dělal pro zisk.“

Čaroděj položil Willovi ruku na rameno. „Dobře vím, že tvé pohnutky nebyly nečestné nebo nepatřičné. Ani tě z toho nechci obviňovat. Záleží mi na tvém bezpečí. A teď mi ukaž tu ruku!“

Will odmotal z paže plátěný pruh a čaroděj pohlédl na zlověstně rudé poranění.

„Zuby,“ řekl Gwydion.

Will mu vyprávěl, co se přihodilo. Čaroděj pronesl uzdravující slova a ošetřil ránu vlídným dotekem a špetkou voňavého prášku, který ovšem pálil, až sebou Will trhl.

„To tedy opravdu nebylo to nejpřátelštější ani nejkrásnější stvoření, s jakým jsem se setkal,“ řekl. „Ale rozhodně mi připadalo spíš politováníhodné než zlomyslné.“

„Vypadá to, že se tvá laskavost obrátila proti tobě, Willande.“

„To je tedy podivná poznámka, zrovna od tebe! Copak jsi mi jednou neříkal, že v samém srdci magie leží pravidlo přátelství? A není snad běžné pořekadlo, že jedna laskavost vyvolává další?“

„V přirozeném světě ano, nikoli však, pokud byly věci pomocí kouzelnictví převráceny ve své opaky.“ Gwydion ho silně plácl do ruky a pevněji podržel.

„Au!“ Will sebou trhl prudkou bolestí a Gwydion ho pustil. Když pohlédl na ruku, spatřil, že poranění je téměř zahojené. Jen na místě dvou největších ran byly patrné nafialovělé prohlubně.

Náhle Will zaslechl bušení kopyt. Otočil se a vyrazil ke dveřím.

„Pojď, Gwydione!“ vykřikl. „Říkal jsi mi, abych dbal na pocity svého nitra. A přesně to dělám!“

Zamířili k zadnímu vchodu a na dvůr vkročili společně. Z jednoho koutu se vynořily dvě siluety. Vedoucí jezdec k němu prudce zamířil a Will ucítil přátelské stisknutí ruky.

„Tilwine!“

„Jestli chceš, tak Tilwin, ale dal bych přednost svému skutečnému jménu.“

Will se chopil otěží jeho koně a očima spočinul na světlém zvířeti, právě procházejícím přes měsícem ozářené prostranství. Byl to Avon a v jeho sedle Jíva.

KAPITOLA SEDMÁ

ODPOČINEK

Navzdory svému překvapení objal Will Jívu hned poté, co sesedla z koně. Překvapení se náhle proměnilo v obavy.

„Co se stalo?“ zeptal se a vzal Jívě z náruče jejich dceru.

„Jak vidíš, jsme v pořádku, jako jsme byly vždycky.“

„Měl jsem o vás strach,“ tázavě pohlédl na Moranna, „ale nečekal jsem, že sem přijedete.“

„No, a jsme tady,“ řekla Jíva.

Sevřel dcerku v náruči. „Vypadá dobře.“

„Je v pořádku! Daleko víc jsem se bála o tebe.“

Znovu objal Jívu a pohlédl na čaroděje. Gwydionova tichá upjatost leccos napovídala. Když všichni vcházeli do hostince, sykl Will na Moranna. „Jenom jsem tě požádal, ať jí předáš můj vzkaz.“

„To je možné, ale máš ženu, která se rozhodně nedá snadno odbýt.“

„Nechtěl bych mluvit jako nevděčník, ale…“

Morann odpověděl s bezstarostnou lehkostí. „Mrzí mě, že jsme dorazili tak pozdě. Ale po temných cestách se cestuje svízelně, jestliže máš pod pláštěm děťátko. A že naše putování nebylo bez nebezpečí.“

„Nebezpečí?“

„Neměj obavy!“

„A co tvá důležitá cesta do Trinovantu, na kterou ses původně vydal?“

„Záležitosti už zašly příliš daleko – brzy uslyšíš víc.“

Když otevřeli dveře, zazněla jim vstříc hudba houslí. U Pluhu bylo o dost víc než dva tucty lidí. Někteří zpívali a jiní rozprávěli v hloučcích. Jeden dva se otočili, aby si prohlédli nově příchozí, ale Will je vedl dál chodbou, do výklenku vedle krbu, kde se namačkali do koutku. Hned nato, co jim Dimmet přinesl jídlo a odešel, přivolal Gwydion na komnatu čerstvá ochranná kouzla, jejichž působením umlkly i zvuky veselí.

„Málem nás načapali, když jsme se pokusili přejít přes Charrel jižně od Baneburghu," řekl Morann. „Všiml jsem si jednotky o pěti stech mužích, možná i víc."

„Pět set?"

„To přinejmenším. Pochodovali na jihovýchod se zástavami vévody z Mellsu. Podle způsobu, jak se pohybovali, bych řekl, že to byli vesničané, povolaní teprve nedávno do zbraně. Doprovázeli je však zkušení jezdci, tvrdí chlapi, kteří měli očividně za úkol chytit každého, kdo by se chtěl zatoulat od jednotky. Říkal jsem si, že by se nás mohli nevhodně vyptávat, kdyby na nás přišli, takže jsem to vzal delší oklikou."

„Není pochyb, že se zase chystá válka," řekla Jíva. „Pokud přednedávnem odváděli muže z polí po desítkách, nyní je to po stovkách, možná i víc."

„Přesně tak to je," přitakal Morann. „Odhaduji, že se komisaři dostanou sem do Eitonu ještě před koncem týdne."

Will sevřel Jívinu ruku. Přemítal o rolnících, kteří byli hnáni z polí jako plevy ve větru. Pokud bude přízraku války umožněno vstoupit do světa, mnozí z nich se už nikdy nevrátí. Jíva se zeptala Gwydiona, co si o tom myslí, a čaroděj jí vyprávěl o kamenech války a o významu toho, co se stalo ve Vraždéníčku. Nad novinou, že je Maskull opět volný, Jíva znepokojeně potřásla hlavou.

„Našel jsi Dračí kámen?" zeptal se Will.

„Dostal jsem se do hradu Foderinghamu a viděl, že kámen je stále ukrytý na svém místě. Ovinul jsem ho novými vázacími kouzly a učinil vše, co jsem si troufl, kromě pokusu vypustit ho. Kámen teď spí stejně hluboce, jako spal vždycky."

Will dumal nad tím, co mu čaroděj zamlčel. Zvláště by ho zajímalo, zda mu vévoda z Eboru nakonec povolil vstup.

Naklonil se, aby zkontroloval svou spící dceru. „Proč jsi ji vzala s sebou?"

Zkoumavě se mu zahleděla do tváře. „Co jiného jsem měla dělat?“

„Mohla jsi ji nechat u Breony.“

„Wille, je to naše dítě a její místo je u nás.“

„Čeká nás nebezpečná práce.“ Zakroutil hlavou nad nedostatkem pochopení z Jíviny strany. Stále byl ještě trochu v šoku z lekce, kterou mu Gwydion uštědřil. „Nechci ji vystavit nějakému riziku.“

Přísně na něj pohlédla, ale zdržela se dalších komentářů. Po očku sledoval Gwydiona a předvídal, co na Jívino rozhodnutí řekne čaroděj. Nemusel čekat nijak dlouho.

„Zítra skutečně musíme znovu začít náš boj proti kamenům války,“ řekl Gwydion. „Jívo, dnes tu samozřejmě musíte zůstat, ale s prvním světlem zítřejšího jitra musíte vyrazit k domovu.“

„Jak vidíš, mistře Gwydione,“ řekla Jíva, nijak nevzrušená čarodějovým naléháním, „jsem v pořádku a Bethe je také v pořádku. Jsme na tom daleko lépe, než kdyby přímo na naši vesnici dopadla létavice, jak se to stalo ve Vraždění čku.“

Čaroděj střelil po Morannovi nevrlým pohledem. „Ať je to, jak to má být…“

„Takže se dá říct, že v Dolině to pro nás není o nic bezpečnější než kdekoli jinde.“

Will se do řeči vložil. „Gwydion má pravdu. Bude pro vás daleko nebezpečnější, zůstanete-li tady.“

„No, možná bys měl vědět ještě něco,“ řekla Jíva tvrdohlavě. „Můžeš poděkovat mistru Gwydionovi za jeho rady. Já ti však říkám, že je mou povinností následovat svého muže a pomáhat mu, ať už má vykonat cokoli. K tomu jsem se zavázala, když jsme uzavírali náš svazek, a přesně to hodlám udělat. A co se týká Bethe, děti jsou daleko houževnatější, než se jim obecně přiznává. Na cestě jí nebude nic scházet.“

Poté se rozhostilo ticho. Gwydion položil dlaně obou rukou na desku stolu. „Je správné a náležité, že jsme dnes večer všichni mohli říci své, ale začíná se připozdívat. Odeberme se na lože a záležitost rozhodneme zítra.“

Než opustili koutek, tanec, hudba a hodování v nálevně už skončily Hlavní místnost hostince byla tichá a zpola zahalená ve tmě. Will odvedl Jívu s Bethe nahoru a postaral se o jejich pohodlí. Poté vyšel ven, dal se přes ztemnělý dvůr, dolů uličkou,

přes ohradu na louku, kde rostl starobylý dub. Nad hlavou mu zářily hvězdy pozdního léta. Tázal se jich, co by měl udělat, avšak hvězdy jen shlížely dolů ve svém nemilosrdném mlčení.

Hvězdy nevědí, co bych si měl počít, řekl sám sobě stroze. Jsou to jen díry v obloze, díry vzdálené pět tisíc mil. Budeš si na své otázky muset odpovědět sám, Willande, ať už to bude sebevíc obtížné.

Ať už se zítra stane cokoli, jistě to bude rušný den. Bude jistě rozumné, budu-li na něj zcela připraven. Ani nevěděl proč, ale sundal si červenou rybku z krku a vrátil ji zpět do váčku. Našel si pak příjemné místo, postavil se zpříma, nohy mírně rozkročené, ruce volně svěšené podél těla. Po chvíli ucítil, že nastal čas začít. Zavřel oči, třikrát se zhluboka nadechl nosem a vydechl ústy. Pevně stál a pozval sílu, ať ho naplní.

Nejprve pocítil chvění v chodidlech, obrovskou sílu, stoupající mu vzhůru nohama a pak celým tělem. Ucítil brnivý příval na žebrech a až nahoru po páteři. Energie obklopila jeho srdce a pak se rozdělila do tří proudů. Pomaličku pozvedal ruce, až byly rozpažené, jak nejvíc svedl. Síla v něm stále rostla, rozlila se až do dlaní a Willovi se zdálo, že mu z konečků roztažených prstů probleskuje bledě modré světlo, které může spatřit pouze on sám. Když potom síla doputovala až do hlavy, zdálo se, jako by nastal výbuch, přinášející místo ohně ohromující pocit radosti a míru.

Cítil, že se nachází uprostřed obrovského chladného plamene, a přestože měl zavřené oči, vnímal, jak ho naplňuje jasná záře. Přijal ji radostně a ona ještě více zjasněla a zesílila, potlačila všechno ostatní, takže v tomto nekonečném vrcholném okamžiku zapomněl kým a čím je.

Poté v něm světlo začalo postupně hasnout. Nevadilo mu, že záře slábne, protože věděl, že přestože ji už nevidí, energie ho neopustila. Bylo úžasné, jak se ta jedinečná chvíle zdála nekonečná, a přitom netrvala déle než několik okamžiků. Vydal se zpět, osvěžen na duchu, spokojený a šťastný, že může být, navzdory všemu, se svými nejbližšími.

* * *

Will neměl zdání, co ho probudilo. Zprvu si myslel, že to byl pláč Bethe. Ležel v temnotě a v mysli mu doznívala ozvěna. Slyšel oddychování Jívy a zvuk, který považoval za šramocení myši, ukryté mezi došky.

Potom se však probudil úplně a pocítil mrazení a chvění v týle. Škrábání přicházelo od okenic. Posadil se na posteli.

To není žádná myš, pomyslel si. Je to něco daleko většího. Někdo se pokouší dostat dovnitř!

Užuž by vykřikl, ale zarazil se. Výkřik by sice všechny vyburcoval, ale současně by také odehnal to, co číhalo venku.

V tichosti se oblékl, bělost košile zahalil do pláště a vykradl se chodbou. Opatrně kráčel po schodech, zastavil se jenom proto, aby sebral dřevěnou závoru, kterou byly zajištěné dveře, a vyšel do měsíčního světla. V té chvíli se ozval výkřik. Byla to Jíva. Nato se rozplakala Bethe.

„Hej!“ zařval, když se dostal pod okno. Nahoře na doškách seděl poulič a škrábal na okenici.

Takže to přece jen *jsou* zloději dětí, pomyslel si Will. Chce ukrást Bethe! Nepočítal však s tím, že Gwydion zajistí hostinec U pluhu ochrannými kouzly! Tím ho musel vzbudit.

„Hej, ty! Zmiz odtud!“

Tvor zápolil s okenicemi, aby je otevřel, škrábal a syčel jako pominutý. Pak trochu popolezl do tmavých stínů, vržených měsíčním světlem, a začal cupovat došky.

Will po něm vrhl poleno, ale minul. Zvedl pak kus dlaždice, byl ostrý a trojúhelníkový. Stvoření se zmítalo, avšak tentokrát je Will zasáhl do zad. Obrátilo k němu tvář a zaječelo, načež s mácháním křídel vzlétlo.

Když se znovu usadilo, okenice se znenadání prudce otevřely, což zvíře odhodilo. To však byla poslední věc, kterou Will spatřil, protože ze stínů se bez jediného varování vynořila temná silueta a prudce se na něj vrhla. Váha útočníka srazila Willa k zemi a připravila ho o dech. Přistálo na něm svalnaté tělo a Will ležel přitisknutý k zemi. Kdosi mu kolem krku omotal hrubý provaz a pevně jej utáhl. Útočník se ho snažil zardousit, ale provaz zachytil i Willovo zápěstí a přitáhl mu je k hrdlu. Tím přišel o možnost používat jednu paži, ale zachránilo mu to život. Ruka uvízlá ve smyčce zabraňovala jejímu dostatečnému utažení. Útočník se sice snažil ze všech sil, ale

brzy zjistil, že ať se snaží jak může, nedaří se mu dosáhnout toho, oč mu jde. Nechal tedy provaz být.

Místo toho se pokusil Willa omráčit ranami. Na jeho hlavu dopadal úder za úderem, ale Willovi se je dařilo odrážet. Každou z ran útočníkovi oplácel a nakonec se mu podařilo odrazit ho a povalit na záda.

Ovšem téměř okamžitě se na něj shůry snesla další hrozba.

„Naau! Naaau!“

Ze tmy zaječela obluda a zamávala křídly. Útočila na něj drápy, škrábala a trhala. Will se ohnal rukou a odhodil ji, ale ztratil tím rovnováhu a sevření na útočníkově paži povolilo.

Jak bojovali, bylo mu čím dál jasnější, že ten, kdo se ho snaží zabít, je naprosto stejně silný a zkušený jako on sám. Měl také odhodlání, a to Willovi dodalo další síly k boji. Bojoval a každou ránu, každý útok oplácel svými údery a protiútoky. Převalovali se tam a zpátky, zakleslí jeden do druhého v smrtícím sevření. Oddychoval a chroptěl, cítil, jak se mu na hrdle svírá ruka. Další rána mu odrazila hlavu proti tvrdé zemi. Vzepjal se a zkroutil, čímž se mu podařilo útočníka odhodit. Ozvaly se výkřiky.

Will se na něj znovu vrhl, odtáhl útočníkovu paži a paprsky měsíce ozářily protivníkovu tvář. Zalapal po dechu a odvrátil se.

Nyní už prozařovala tmu zář luceren. Ostrůvky žlutávého světla se opile komíhaly. Na dláždění se ozvaly kroky a temná postava se dala na útěk. Bylo slyšet Bleskovo zavrčení, zvuk trhané látky a ještě štěknutí. Will se ztěžka postavil a spatřil, jak Jíva s jeho dubovou holí v ruce kamsi vyrazila. Máchla a zasáhla cosi ve tmě. Pak se na cizince opět vrhl obrovský pes, ale muž se už škrábal pryč do tmy.

Druffed vyběhl na dvorek s pohrabáčem v ruce. „Blesku! Blesku!“ křičel.

Pak Dimmet podržel lucernu u Willovy tváře a zeptal se: „Jsi v pořádku?“

* * *

Později dávalo všechno, co se stalo, Willovi jen pramálo smyslu.

„Kdo to byl?“ zeptala se Jíva a pevně svírala v náruči Bethe. Morann procházel po dvoře. „Kéž bys ho udržel o něco déle!“

„Promiň, neudržel,“ řekl Will a ohmatával si čelist.

„Ale jsi v pořádku, a to je to hlavní,“ zavrčel Dimmet.

„Ať to byl kdo byl, měl velkou sílu,“ řekl Will, zvedl dřevěnou závoru a nesl ji dovnitř. „Dělal jsem co jsem mohl, abych ho udržel. A pomáhala mu jedna z těch létajících oblud.“

„Poulič?“ zeptal se Dimmet. „Říkal jsem ti přece, že je to podlá havěť!“

Všichni následovali Willa dovnitř. Jíva ho posadila a jala se mu omývat poranění vlhkým hadříkem.

„Jsem v pořádku,“ řekl. „Pár ran a odřenin a – *jau!* – vymknutý prst.“

„Vypadá to, že se tě snažil zardousit,“ řekl Morann a hleděl na spáleniny od provazu na Willově krku. Pozorně se díval do tmy a když zpozoroval pohyb, trhl sebou.

Byl to však jen Druffed a jeho pes. Druffed byl zadychaný a měl prázdné ruce. „Zmizel. Odvolal jsem Bleska. Nechci, aby mu nějaký zloděj něco udělal.“

„Co se přihodilo, Wille?“ zeptal se Dimmet. „Co myslíš, že chtěl – tady na mém dvoře?“

„Šel po mně.“ Will se dotkl rozbolavělého místa na hlavě, stále ještě v šoku z toho, co se právě stalo. „Když už jsem si myslel, že jsem se mu dostal na kobylku, stala se ta nejpodivnější věc. Viděl jsem jeho obličej v jasném světle měsíce.“

„A?“ zeptala se Jíva.

„Vyděsilo mě to.“ Will zavrtěl hlavou. „Vlastně žádný obličej neměl. Jenom… Ale nechme to být!“

Morann s Jívou si vyměnili zmatené pohledy. „Říkáš, že neměl obličej?“

Veliký pes chodil okolo nich, stále ještě rozrušený. „Bylo to jako obrázek z děsivé noční můry,“ řekl Will.

„Ať to bylo cokoli, nebyl to zlý sen.“ Do světla lucerny vstoupil Gwydion.

„Mě by zajímalo,“ řekla Jíva a třela si ruce, „co byla tamta věc! Ta, která se k nám snažila dostat oknem.“

„To byl poulič,“ řekl Will.

„Cože?“

Morann se pustil do vysvětlování. „Tady v kraji se těmto stvořením říká pouliči nebo také elfí netopýři. Má se za to, že přicházejí z podzemních doupat. A také se říká, že kradou děti.“

Jíva odložila zkrvavený hadr a sevřela Bethe pevněji. „Takže to tedy šlo po Bethe?“

Gwydion se usadil ke stolu a zapálil svíci. Seděl a v jeho obličeji se zračilo přísné odhodlání. „Už jsem vás varoval, že ty a tvé dítě tu nejste v bezpečí.“

Will zavrtěl hlavou. „Nemyslím, že to šlo po Bethe. Spíš se mě to pokoušelo vylákat ven.“

Morann promluvil. „Na Blaženém ostrově se říká, že tihle tvorové přicházejí z Dolní říše. Slídí okolo míst, kde se nacházejí průchody vedoucí do našeho světa.“

Významně se podíval na Willa, jemuž se okamžitě vybavila klenotnice ve sklepeních pod opuštěnou kapitulou, a také štěrbina vedoucí do nezměrných hloubek podzemí.

„Určitě to byl stejný druh zvířete, jaký mě pokousal na ruce,“ řekl. „A už předtím jsem viděl podobné obludy. Choulily se mezi trámy pod střechou velké kapituly ve Verlamionu.“

Morann odložil klobouk na desku stolu a prsty si pročísl dlouhé vlasy. „Potom si tedy troufám odhadnout, že útočníka poslali červenorucí.“

„Nevidoucí?“ řekla Jíva a ustaraně se rozhlédla kolem sebe. „To si vážně myslíš?“

Will si odfrkl. „Raději Nevidoucí, než Maskull.“

Pohlédl na Moranna a potom na Gwydiona, který rozhodně pravil: „Musíme odtud zmizet hned za rozbřesku. A do té doby byste se měli všichni zkusit prospat. Já budu držet hlídku.“

Jíva dočistila Willovy rány a otřela mu krev z obličeje, načež se všichni odebrali na lože. Gwydion vyšel ven do tmy a přikázal, aby za ním Dimmet zajistil dveře. „Dokud bude trvat noc, nesmíš nikoho pustit ven ani dovnitř. Až přijde úsvit, třikrát zaklepu.“

Will se už podruhé této noci uložil, tělo ho bolelo a pálilo na tuctu míst, ale byl rád, že neutrpěl žádné vážnější zranění. Vytáhl z váčku červenou rybku a vložil si ji pod polštář, stejně jako ochranné kouzlo proti nočním můrám, které mu dal kdysi doma Morann. Rybka mu však připadala podivně chladná na omak a v tlumeném světle měsíce na něj její zelené oči zíraly

zlověstným pohledem. Přemítal o všem, co se dnešního dne stalo.

Kde vlastně byl Gwydion, když se strhla ta rvačka? A pokud ovinul Pluh kouzly proti jakékoli škodě, jak je možné, že se ta okřídlená obluda dostala oknem téměř až dovnitř? Gwydion ani nepoužil žádné kouzlo, kterým by pomohl lapit prchajícího útočníka. Proč?

Zívl, ale usnout nemohl. Z bahna na dně jeho mysli vybublávalo mnoho nesouvislých pochybností. Třeba měl Morann pravdu a ten neúspěšný zabiják byl vyslancem Nevidoucích. Ale co když je kouzelnictví, které užívá Bratrstvo, daleko silnější než Gwydionova magie?

Nespavost se ho chopila naplno a myšlenky se mu začaly vzpouzet, byly čím dál temnější. Co když ho Gwydion nechal U pluhu záměrně? Co když věděl, že se zvěst o něm roznese široko daleko? Možná, že ho používal jen jako návnadu, která sem měla přilákat Maskulla! Gwydion nikdy neříkal všechno, co věděl. Neskrýval se za jeho tajnůstkářstvím jen pouhý klam a snaha o manipulaci? Čím víc o tom přemýšlel, tím mu to připadalo pravděpodobnější. Ale ať už hrál Gwydion jakoukoli hru, Will si byl jistý jednou věcí – musí Jívu přesvědčit, aby se vrátila domů. A to co nejdříve.

Konečně okolo okenic začaly prosvítat první matné záblesky úsvitu. Slyšel jak dole přecházejí Dimmet a Druffed, proto se zvedl a šel dolů, aby jim pomohl připravit snídani na rozloučenou. Viděl, že Morann je už přichystán na cestu.

„Také jsem nemohl spát," řekl. „A když nad námi mistr Gwydion držel stráž v nejtemnějších hodinách noci, pomyslel jsem si, že vyšlu ještě jeden pár očí, aby nad námi bděl, až se udělá světlo."

Ode dveří se ozvalo trojí zaklepání. Objevil se Gwydion. Pokývl na Moranna, který pronesl pár slov v pravém jazyce, a přistoupil ke stolu. „Dávný příteli, tvoje srdce je udatné. Na světě, který mi působí velkou trýzeň, prodlévá jen málo takových jako jsi ty. A pokud jde o tebe, Willande, musíme odtud vyrazit dřív, než vyjde slunce."

Will počkal, až se Gwydion posadí. Potom se k němu naklonil a tichým hlasem řekl: „Poslouchej, chci pomoci zastavit válku, ale po tom, co se stalo dnes v noci, mohu jen těžko uvěřit,

že Jíva a Bethe budou v bezpečí kdekoli na světě. Sám jsi mi říkal, že Dolině hrozilo nebezpečí, že skončí podobně jako Vražděníčko. Copak mohu po Jívě chtít, aby se tam vrátila?“

„Dolina skutečně byla v nedávné době ve stejném nebezpečí jako Vražděníčko,“ řekl Gwydion a zdálo se, že pečlivě volí slova. „Nyní jí však žádné riziko nehrozí.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Protože Dolina by byla ohrožena jenom tehdy, pokud by ji Maskull objevil.“

„Možná, že o ní opravdu ví.“

„Možná. Avšak ty už tam nejsi. A to teď ví Maskul taky.“

Will si znepokojeně poposedl. „Jak můžeš vědět, že to ví?“

Gwydionovy oči na něj pevně hleděly. „Protože toho, kdo tě včera napadl, poslal on.“

„Jak můžeš tvrdit něco takového?“

„Pamatuj si pravidlo: ‚Poznáš ho podle jeho kouzel.‘ V noci jsem se vydal zkusit, zda bych ho mohl někde vycítit.“

„A podařilo se ti to?“

„Je až překvapující, co všechno slabé povahy udělají, jestliže jsou přesvědčené, že je nikdo nesleduje. Maskullův pach byl slabý, ale jednoznačný.“

Will se poškrábal na tváři, stále mu ještě myslí vířily pochybnosti dnešní noci. „Mám obrovský strach o Jívu a naši dceru – to nepopírám.“

„Pak je tedy přesvědč, ať se vrátí domů.“

Will rozvážně přikývl. „Pokusím se o to.“

Vzápětí se objevila Jíva s dcerou v náručí a posadila se ke stolu. „Dobré jitro,“ řekla a dívala se z jednoho na druhého.

Will ji chytil za ruce. „Udělala bys pro mě něco?“

„Pokud si budu myslet, že ti to *opravdu* prospěje.“

„Vzpomínáš si na můj talisman? Tu zelenou rybu?“

Zkoumavě mu hleděla do tváře a Will si všiml, že tuto otázku nečekala. „Myslíš tu, kterou jsi obvykle nosil kolem krku? Co je s ní?“

„Nemám ji.“

„Já vím. Nechal jsi ji na hřebu u zadního vchodu. Neboj se, bezpečně jsem ji ukryla.“

Zavrtěl hlavou. „Ale já ji potřebuji.“

Podezíravě si ho měřila. „Wille, pokud se mě tím snažíš přimět, abych jela domů.

Naléhavě jí stiskl ruku. „Nelhal bych ti, Jívo, je to pro mě důležité. Tu rybu jsem měl u sebe, když mě Gwydion přinesl jako novorozeně do Doliny. Měl jsem ji v ruce, když jsem rozlomil verlamionský Kámen osudu. Její dotek mě vždycky uklidňoval. Potřebuji ji mít u sebe.“

Zadívala se mu zpříma do očí, trochu si ještě myslela, že ji chce jenom přimět k návratu, potom se však narovnala a povzdechla si. „No, pokud si myslíš, že ji nutně potřebuješ, pak asi budu muset jet a přinést ti ji.“

„Děkuji ti,“ řekl a skutečně se mu ulevilo. „Věděl jsem, že to pro mě uděláš.“

Jíva se však nezdála příliš nadšená, že jí zkřížil plány. „Měla bych k tobě pár otázek, Willande! Jak si myslíš, že se mi podaří najít cestu domů? A jak tě znovu najdu, až se odtud vydáme pryč?“

„To je snadné,“ řekl Gwydion. „Morann tě sem přivedl a doprovodí tě zase domů. Je to tak, Moranne?“

Morann si povzdechl a přikývl. „Už to tak vypadá.“

ČÁST DRUHÁ

PROHRANÁ BITVA

KAPITOLA OSMÁ

ZUBOŽENÁ ZEMĚ

Will mával na rozloučenou za Avonem, který následoval Morannova koně ze dvora hostince U pluhu.

„Dávej na sebe pozor," řekl Jívě, když opouštěla bránu.

„A ty taky."

„Postarej se o ni," řekl zase Morannovi.

„To dozajista udělám."

Gwydion se ještě chvilku zdržel rozmluvou s Dimmetem, potom se však chopil hole, zavolal na Willa a také oni se vydali na další pouť. Will zvolil cestu z Eitonu na jih. Chvíli šli po silnici, avšak brzy, hned nato, co ji překřížilo vlákno jasanu, zamířili přes louky a pastviny. Zanedlouho došli k potoku.

„Tohle je severní přítok Spáleného potoka," pravil Gwydion. „Teče mnoho dlouhých mil na jih, protéká přes země patřící Nevidoucím. Jeho vody se vlévají na území panství vévody z Ockhamsforthu do mohutné řeky. Tou je tok zvaný Iesis, plynoucí pak dále do slavného města Trinovantu. Vidíš na příkladu toho potůčku nějakou spojitost se základy magie?"

„Řekl bych, že nám osvětluje lekci o tom, že všechno je propojené – všechna místa a všechen čas, stejně jako tyto plynoucí vody," odvětil Will.

„Vskutku dobře řečeno!"

Will se přebrodil a s jistotou následoval vlákno. Měsíc, který ještě nevyšel, byl téměř v úplňku, takže držet se vlákna nebylo nijak složité. I tak bude proudění kolísat po celý den a jim by mohlo hrozit, že sejdou z cesty. Prohledal břehy potoka a kousek

dál, mezi mladými vrbami, nalezl co potřeboval. Lískový keř. Uřízl si pěkný čerstvý proutek a rozřízl jej, jak ho to pro účely proutkaření naučil Gwydion. Putovali dál a Will přemýšlel o Jívě a o jejím odjezdu.

„Dávej na sebe pozor, Willande," bylo jediné, co mu řekla na rozloučenou, avšak o chvilku dříve se k němu přitiskla pevně, jako by ho už nikdy neměla spatřit. Dumal nad tím, čím asi Gwydion pověřil Moranna, až dopraví Jívu a Bethe do Doliny. Copak ji tam proti její vůli prostě nechá a odjede?

Pozoroval Gwydiona a přemítal o všech těch obavách, které mu v noci kazily spánek. Tyto myšlenky zmizely vzápětí poté, kdy vstal, a Gwydion nyní opět vypadal, že mu skutečně leží na srdci, co je pro Willa nejlepší. Ranní slunce jasně zářilo. Zase byli jen dva. Jediní dva proti přívalu potíží, a před nimi se prostíralo nebezpečné putování vedoucí zemí, která byla plná nesčetných možností.

„To je zvláštní," řekl Will, „jak se člověk při putování zemí rozpomíná na události svého života."

„Stejně jako člověk putuje po cestách, putuje i svým životem," řekl Gwydion. „Jaké vzpomínky se vybavily tobě?"

„Většinou samé příjemné. Přemýšlel jsem o Mistru bylinkáři Gortovi. Vybavil se mi tam vzadu, na té louce plné tavolníků. Jak rád bych ho zase někdy viděl!"

Gwydion se rozhlédl po loukách ohraničených valem z kopřiv a šťovíků. „A co ti připomnělo tohle místo?"

„To zvíře, které mi pokousalo ruku."

„A napadlo tě něco?"

„Vím, že není dobře žádat prospěšné kouzlo, ale divil jsem se, jak se ti mohlo podařit zacelit mé zranění tak snadno, aniž bys znal pravé jméno toho stvoření."

„To si jen myslíš, že jsem je neznal."

„Ano." Will pohlédl na čaroděje. „Jak zní to jméno?"

Gwydion naklonil hlavu, jako by se rozhodl, že nemá na výběr, než toto tajemství prozradit. „Říkají mu ked," pravil.

„Ked," řekl Will a vážil to slovo na jazyku.

„Všechno, co o nich říkají lidé, je pravda. Tedy kromě té části o kradení dětí. To je jen povídačka, kterou rozhlašují a podporují Nevidoucí."

„Já věděl, že to zvíře není tak zákeřné," řekl Will vítězně.

„Samozřejmě, že jsi to věděl, protože máš neobvyklý cit pro své okolí – jak tomu říká Gort ‚spřízněnost'. Kedové pocházejí z horních oblastí Dolní říše. Spatřil jsi je v kapitule ve Verlamionu. Mnoho klášterů Bratrstva, včetně právě verlamionské kapituly, je vybudováno na prastarých průchodech. Bratři lákají tato stvoření na povrch a slibují jim houby."

Will na něj tázavě pohlédl. „Houby?"

„A podzemní jazourky. Mají je velice rádi, zvláště pak rozmačkané s medem. A tak podléhají pokušení a lezou nahoru na světlo. Tam je však červenorucí polapí a nutí je hřadovat v trámoví v jejich stavbách."

„Ale proč by to měli dělat?"

„Chovají si je jako potravu."

Will se zamračil. „Copak by někdo mohl jíst takové stvoření? A navíc, myslel jsem si, že se červenorucí živí výhradně krví."

„Přesně tak, ovšem krev kedů považují za nejlahodnější a nejsladší. Anstin Poustevník mi kdysi vyprávěl, že bratři mají ve zvyku sestřelovat uvězněná zvířata samostřílem, aby měli dostatek toho ‚nejlepšího vína' o posvátných dnech jejich kalendáře."

„Ale to je odporné!"

„Nevidoucí si musí udržovat nadvládu nad myslí všech, které si zotročí. Jak by se jim to mohlo dařit, kdyby jejich vlastní lidé žili obyčejně jako kdokoli jiný? Mají obřady, které nahrazují každou činnost v lidském životě, obřady, jež mají rozmělnit jedinečného ducha každého člověka, až bude přesvědčen, že je pouhou můrou bezmocně se třepotající v mocném proudu. Tím je pak člověk přinucen k nim *patřit*."

„Myslíš, že se tomu kedovi podařilo uniknout, když Isnar nechal strhnout kapitulu?"

„Je to možné."

„Ani se nedivím, že mě kousl. Na jeho místě bych udělal totéž."

„Den, kdy některé z těchto stvoření podlehne pod jakoukoli záminkou vábení vyjít na povrch, je neblahý. Takových dnů je však naštěstí jen pomalu. Většinou to mají na svědomí Nevidoucí, ale někdy se vydají na svět denního světla také sami od sebe. Jsou totiž od přírody zvědaví jako koťata. Ti, kteří

uniknou do kraje, bývají nespravedlivě pronásledováni jako nějací lotři.“

„Ale co se s tím dá dělat?“

„Úkolem pro všechny lidi je snažit se vytvářet méně nespravedlivý svět, jak jen mohou.“

Will umlkl. Navzdory horkým slunečním paprskům, které mu hřály záda, chladivé zelené trávě pod nohama a sladké vůni lučního kvítí v povětří, ho stále trápilo, co mu Gwydion řekl. Snažil se obrátit svou mysl jinam a přišel na předmět hovoru, který se přímo nabízel.

„Chtěl jsem se tě zeptat, zda vévoda Richard nakonec schválil tvoji návštěvu na Foderinghamu.“

Gwydion chvíli přemýšlel a pak udeřil holí do země před sebou. „Je dobře, že jsi na vlastní kůži poznal, jak to mezi šlechtici chodí. Při našem postupu to musíme mít stále na zřeteli. Když jsem se dostal na Foderingham, našel jsem hrad přeplněný vojskem, všichni byli přichystaní k válce. Královna znovu pletichařila, tentokrát s Henrym z Bowfordu, synem nebožtíka Edgara, vévody z Mellsu, který padl ve Verlamionu.“

„Jak bych na něj mohl zapomenout?“ řekl Will a vybavil si svlečené zakrvácené tělo, které kdysi viděl. Říkalo se, že vévoda Edgar je skutečným otcem dítěte královny Mag. Tohle dítě, dnes pětiletý chlapec, bylo oficiálně jmenováno nástupcem a dědicem trůnu krále Hala.

Will opět promluvil: „Nyní je vévodou z Mellsu Henry, a představuji si, že je stejně oddaný královně Mag jako jeho otec. Přinejmenším je to matka Henryho nevlastního bratra.“

„Je to skutečně tak.“ Gwydion si hladil vousy. „Ti, kteří nevidí dál než na povrch, považují královnu za krásnou osobu bez jediné poskvrnky. Svou krásu vždycky využívala k polapení těch, které chtěla využít pro své účely. Nemám nejmenší pochybnost o tom, že podporuje Henryho. A nepochybuji ani o tom, že se tak děje na Maskullův příkaz.“

„Slyšel jsem, že používá dvořany jako svoje hračky. Je zarážející, jak snadno se sama stala figurkou ve hře někoho jiného.“

„Je velice těžké nepodlehnout Maskullovi,“ povzdechl si Gwydion. „Nevyznává zdrženlivost; tolik lidí se v minulých letech stalo jeho nástroji! Královna a Henry z Bowfordu tvoří

skvělý pár. Od doby, kdy si Henry oblékl vévodský plášť svého otce, plane touhou pomstít se Richardovi z Eboru. Před čtyřmi lety přísahal, že pokoří muže, jehož viní ze smrti vévody Edgara. Ze všech, kteří v Trinovantu udrží zbraň, Henry ve svých dvaadvaceti letech nejméně ctí zákony.“

Will položil hůl a postavil se do trávy. „Vypadá to, že šlechtici a páni v téhle zemi ctí už jen velmi málo zákonů.“

Gwydion se zastavil na krok od něj. „Jejich opravdu dost málo. Od té doby, kdy byl král Hal opět shledán schopným vlády, snad ještě méně. Změnu jeho stavu vyhlásila rada tvořená významnými lékaři, kterým královna, jak jsem se náhodou dozvěděl, za toto rozhodnutí velice dobře zaplatila.“

„Takže regentství bude zrušeno?“

„A ještě hůř. Znovu plánují svolat velkou radu šlechticů. To není dobré znamení pro Richarda z Eboru. Obává se, že bude obžalován a rovnou odsouzen k propadnutí hrdla. Přítel Richard v Trinovantu zuřivě jedná a přemlouvá, aby zachránil mír, ovšem jeho postavení má čím dál větší trhliny.“

„A co se stane teď?“

„Bude vytlačen. Pokud bych si měl vsadit, řekl bych, že se uchýlí do srdce svého území, ještě jednou se odebere na hrad Ludford. Tam, na Západním pomezí, začne shromažďovat síly a své spojence. Přivolá si ze severu na pomoc pána ze Sarumu a zpoza Úzkého moře hraběte Warrewyka. Nejspíš bude donucen k velkolepému poslednímu vzepětí.“

Will se poškrábal na hlavě a uvědomil si, že ztratil vlákno. Rozhlédl se po mozaice žluté a zelené, po krajině, která se zdála tak pokojná a spořádaná, a přesto stála na pokraji strašlivého krveprolití. „Musíš požádat vévodu Richarda, aby nám dal muže a koně. Pohybovali bychom se rychleji a lépe by se nám hledalo to, co musí být nalezeno. S koňmi k ježdění a tahu, a s muži, kteří by kopali a hlídali, bychom vykořenili nákazu mnohem rychleji!“

Gwydion se sklonil a prohlížel si půdu pod nohama. „Žel, přítel Richard nám žádnou takovou pomoc neposkytne. Možná už i on začíná podléhat kouzlu lorku.“

„Potom nám tedy musí poskytnout dostatečné síly, abychom se mohli vydat proti Nevidoucím do Verlamionu! Musíme se

dostat ke Kameni osudu a zjistit, jestli se doopravdy sám zacelil!“

„Nikdo z pánů se neodváží vyrazit proti Nevidoucím s vojskem.“

Will zkusil zapátrat proutkem, zvedl oblázek a hodil jej vpřed, do míst, kde divoce rostla vysoká tráva. Bezútěšnost čarodějových slov ho začala nahlodávat. „Tak co tedy budeme dělat?“

„Trpělivě pracovat,“ řekl čaroděj. „A klást jednu nohu před druhou – přestože nás teď vedeš stále hlouběji do mokřin.“

Byla to pravda. Tráva pod nohama teď byla mokrá a Will brzy zjistil, že se mu chodidla boří. Snažil se jít cestou, kterou ho vedl lískový proutek, ovšem pak zašlo slunce za mrak a Will pocítil náhlý chlad, který mu stravoval tělo. Jakmile opět pozvedl proutek, měl dojem, že v rukou vnímá jen slabou stopu chvění, jako by se proud síly na chvíli ponořil hlouběji pod zem.

Jeho chuť byla nelibá – jako Indonen, ale ne tak úplně. Otřásl se a rozhlédl okolo sebe. Nebyli zde žádní ptáci. Pod nohama bylo mokro, stinná blata, kde žádný strom neroste do výšky, ale kroutí se u země jako na větrem bičovaných vřesovištích. Nad tůňkou páchnoucí stojaté vody se vznášelo hejno pakomárů. Bylo to chmurné místo a svíralo mu srdce. Víc než cokoli jiného si přál vidět Jívu. Náhle měl pocit, jako by ji už nikdy neměl spatřit.

Ucítil, jak se mu nohy pomalu boří do bažinaté půdy. Pověděl Gwydionovi o nepřívětivosti tohoto místa a řekl že by bylo lépe, kdyby zamířili k jihu a vyhnuli se mu. Gwydion však jen ustoupil na pevnou zemi a ztěžka se opřel o svou hůl. Začal se Willa podrobně vyptávat na jeho pocity a myšlenky.

„Je to… je to jako bych chodil se zavřenýma očima po louce plné otevřených hrobů,“ řekl Will a pocítil, jak jím projela další vlna hrůzy. „Nepřicházejí sem žádní ptáci ani zvířata. Vidíš, jak tamti komáři zběsile tančí? Podívej se na ně! Všímáš si, že jsou jako šílení? Jsou tu uvěznění. Cítím, jak mi srdce klesá a s ním i moje odvaha, Gwydione. Je to chladný, smrtící pocit. Nelíbí se mi tu.“

Když se pak pokusil pohnout, zjistil, že jeho nohy zmizely pod povrchem. Bylo těžké překonat sílu, která ho táhla dolů. Nejprve se pokusil vytáhnout jednu nohu, pak druhou, ale pouze

se tím propadl hlouběji. Vnímal na lýtkách svíravý chlad, načež se mu přes kolena přelila černá voda.

Zachvátila ho panika. „Gwydione! Nemohu odtud!“

„Našlapuj opatrně, Willande!“

Zkusil to, ale nebylo to k ničemu. „Gwydione! Pomoz mi, já klesám!“

„To si skutečně nedokážeš pomoci sám?“ zeptal se Gwydion a bez pohnutí na něj chladně hleděl.

„Gwydione, prosím! Podívej se! Uvízl jsem tu a táhne mě to dolů!“

Čaroděj však jen nezaujatě přihlížel Willovu zápasu. Zdálo se, jako by ho bažina nechtěla propustit. Nohy se mu bořily do bahna a ze dna vystupovaly bubliny zápachu. Bylo to odporné jako zkažená vejce. Bahno mu nyní dosahovalo téměř po pás.

„Gwydione!“ Will cítil, že v něm narůstá panika, stejně rychle jako jeho tělo klesá.

A pak čaroděj zatančil. Lehce se k Willovi přiblížil a napřáhl k němu svou hůl. Zamumlal nějaká slova a její vrcholek se modře rozzářil. V té chvíli se Willovi začalo v jeho souboji o osvobození dařit. Doplahočil se na pevnou zemi a ulehl.

„Děkuji ti, příteli!“ řekl vyčítavě, když k němu Gwydion došel. Vytáhl ze svého vaku náhradní košili, přešel nějakých sto kroků a sám se usadil na mohutném drnu trávy. Očistil si nohy a odebral se k potoku umýt a vymáchat zašpiněné oblečení. Stále ještě byl rozčilený. Vyždímal promočenou košili a rozložil ji, aby trochu proschla. Hněval se, ale když mu záda znovu zahřívaly teplé sluneční paprsky, nálada se mu zlepšila. Pochopil, že se ocitl na místě živoucí hrůzy.

„Skoro jsem si myslel, že mě tam necháš utopit. Proč jsi mi nepomohl dřív?“

Gwydion mimoděk máchl holí k bažině. „Chtěl jsem vědět přesně, kde kámen války leží.“

Will smutně pokýval hlavou. „To je snad práce pro dítě! Našli jsme kámen války sotva šest mil od Eitonu. S touhle rychlostí zastavíme válku dřív, než vůbec začne!“

„Přesně takhle se mladíci stávají obětí optimismu. Abychom zabránili bitvě, musíme kámen vyzvednout a vytrhnout z kořenů. Což bude na tomto místě velice obtížné. Běda, tohle je zubožená země!“

Will se ještě jednou zadíval na černý bažinatý kraj u Spáleného potoka. Čarodějova slova zněla věrohodně. Místo, na němž Will zápasil s bažinou, už bylo lesklé vodou. Neměl představu, jak by mohli jen dva lidé vykopat a vyzvednout kámen z této tůně.

„Zdá se, že Spálený potok musel od doby, kdy tu byl umístěn kámen války, změnit koryto. Možná, že tuto změnu způsobil právě kámen."

Čaroděj přikývl. „Možná."

Will se zamračil. „Máš nějakou představu, co budeme dělat?"

„V téhle chvíli mě nic nenapadá."

„Nic? Ani přivolat na něj vázací kouzla?"

Čaroděj se na Willa podíval trochu rozladěně. „Dokud je kámen stále v zemi a může čerpat sílu přímo z lorku? Myslím, že by to bylo velice nebezpečné. Moje kouzla by se tady, ve volné krajině, nedala skrýt. Pouze bych tím přilákal magiky, které přilákat nechceme."

„Tak co tedy?"

„To záleží na tom, jestli si o tomto kameni myslíš, že patří mezi vyšší druh, nebo ten nižší."

Will udělal nerozhodný posunek. „V tomto případě si nejsem jist. Měsíc a slunce nemají vůči kameni správnou polohu, abych to dokázal odhadnout."

Doba, kdy plynutí zemské síly dosahovalo svého vrcholu, se podle Gwydiona nazývala „syzygy" – byl-li měsíc v novu či úplňku, a do určité míry ve chvílích, kdy z něj byla vidět přesně polovina.

„S fází měsíce neuděláme nic," řekl Gwydion a vzdychl si. „Nejlíp bude pokračovat dál po Indonenu. Myslíš, že ho dokážeš dál sledovat?"

„Myslím, že ano. Přinejmenším pár hodin."

„Pokus se tedy co nejpřesněji odhadnout místo, na kterém kámen leží. Já si je pak vryji do paměti." Gwydion se rozhlédl a oči mu utkvěly na lesích, začínajících za loukami. „Nejbližší vesnice se jmenuje Arebury. Měl by sis to místo uložit do paměti, protože přijde den, kdy se sem budeš muset vrátit."

KAPITOLA DEVÁTÁ

LOVCI KAMENŮ

Zastavili se na návrší chvíli poté, kdy Will ztratil vlákno. Gwydion je vyvedl do vyšších poloh, aby se pokusili číst stopy v zemi, hledali hluboko zaříznuté příkopy, skryté studny a posvátné háje. Vyhlíželi také věže, patřící Nevidoucím, očekávali, že budou stát na vlákně a zneuctívat je. Čaroděj vyzýval Willa, ať obrátí svou pozornost sem a hned zase tam, a Will tak činil. Poté ucítil slabý náznak a znovu měl dojem, že jde o Indonen. Odpoledne už pomalu končilo a za mocnými závoji mlhy na západním nebi pomalu klesalo rudé večerní slunce. Před nimi se rozkládalo Vnitrozemí – tučné, úrodné a příjemné. Krajina vypadala v té chvíli jako vylidněná, ovšem Will viděl výsledky pilné práce mnoha rukou. Dlouhá staletí opatrování udělaly z Království to, čím je, a podle Willova názoru bylo nádherné. Nedávná léta, kdy říši vládl jako regent Richard z Eboru, umožnila zemi i lidem se vzpamatovat. Willovi lámala srdce představa, že by tohle všechno mělo být brzy zničeno válkou.

V dáli na jihu viděl tmavě šedivou skvrnu – město Baneburh. Will vedl čaroděje dlouho soumrakem, sledoval matné vlákno a vyhnul se přitom kopci, vesničce, poli i pastvině s kravami. Když procházeli po jedné z luk, vydaly se za nimi ovce, zvířata s nevinnýma očima, přátelská a neobvykle netrpělivá. Tušily, že něco s tou podivnou silou, která jim proudí pod pastvinami, není v pořádku. Kdykoli se někde dostali mezi ovce, přicházely k čaroději velice často, a přesně tak to bylo i tentokrát.

Způsobovala to nejspíš Gwydionova aura, kterou vyzařoval, a již nejspíš vnímaly jako vlídnou. Zdálo se, že ho mají rády, ale také byly trochu znervóznělé.

Will hleděl k rudému západnímu nebi a podivoval se, nakolik vlákno v tak krátké době zesílilo. Se slábnoucím denním světlem vystoupali na kopec shlížející na vesničku Tysoe, kde se na chvíli zastavili. Will kráčel kousek vpředu a nalezl dva hrubé dřevěné kůly, zatlučené do půdy svahu. Oba byly skoro stejně vysoké jako on a asi dvakrát tak daleko od sebe. Jeden z nich byl potřísněn krahujčím trusem. To Gwydiona neobyčejně zaujalo. Will se usadil se zkříženýma nohama a pozoroval západ slunce. Čaroděj se k němu nepřipojil, jak očekával, ale pustil se na vrcholku kopce do vytancovávání jakýchsi tichých kouzel.

Dlouhý soumrak pomalu pohasínal, obarvený krvavě rudými záblesky a s doprovodem složitého ptačího zpěvu, jemuž Gwydion pozorně naslouchal. Will se kochal nádherou západu slunce v otevřené krajině, neboť o tento požitek byla Dolina připravena. Odstíny rudé a zlaté, růžové a fialové proměnily nebe v obrovitou rozpálenou výheň. Přimělo ho to přemýšlet o tom, co leží tam Dál – o říši jasu, planoucí nicoty, rozprostírající se na druhé straně nebeské klenby.

Přicházela noc. Postupně se objevovaly jasnější hvězdy a nad krajem se rozhostil hluboký klid. Will se postavil jako při proutkaření a připravil na tuto činnost i svou mysl. Zpočátku byly vjemy jen slabounké, stěží patrné. Vycítil mocné napětí. Po chvilce však začal Indonen v zemi jasně planout, jako stříbřitá čepel odrážející měsíční zář. Willovi to připomnělo onen první večer, kdy následoval cizince na cestě z Doliny a on se tehdy dotkl jeho očí, kterým dal schopnost prohlédnout noční tmu stříbrozeleným svitem čarosvětla.

„Pověz mi, co nyní vidíš," pravil Gwydion.

„Jasně jsou vidět záblesky Indonenu," zašeptal Will s očima plnýma úcty. „Vlákno míří od místa na nebi tam u toho jilmu, odhaduji tak uprostřed, mezi východem a severovýchodem. Prochází támhle přes ten kopec a míří k jihu, na místo, kde právě vychází měsíc."

Gwydion přivřel oči a uložil si ta místa do paměti. „Co dál?"

Will se nadechl, stěží věřil vlastním očím. „Ano! Támhle leží další vlákno. Vidím místo, kde protíná Indonen. Támhle dole!"

„Popiš mi to vlákno.“

„Zdá se o dost matnější. Jeho proud je tmavší a bouřlivější. Možná by se dalo říct… zelenější.“ Napřáhl paži a jako by sledoval průběh vlákna, jen měl zavřené oči. „Přichází z míst mezi západem a severozápadem a směřuje jižně od Baneburghu.“

„Není to Eburos?“ To bylo vlákno, na němž stál Prsten obrů.

„Ne.“

„Jsi si jistý?“

„Velice jistý. Copak necítíš, jak je rozdílný, Gwydione?“

Čaroděj však hleděl do temnot obklopujících Tysoe, jako hlídka zírající do husté mlhy. Z dálky k nim dolehlo cvrkavé volání lelka. Kdysi mu čaroděj řekl, že tento zvuk označuje, že od západu slunce už uplynula hodina. Bylo to stejně přesné jako kterékoli hodiny. Měsíc už vyšel a měl barvu zralého obilí.

„Až vyjde slunce, bude měsíc v úplňku,“ řekl Gwydion. „To bude ten důvod, proč vidíš vlákna tak jasně.“

„Jsou velmi aktivní,“ řekl Will, který teď cítil plynutí velice silně. „Energie ve vláknech znatelně sílí.“

„Jsem přesvědčen, že druhým z nich musí být Caorthan – vlákno jeřábu,“ řekl Gwydion.

Will pozorně hleděl na vlákno. Zdálo se mu, že jeho záře sílí před očima. Rozlévá energii v točících se vírech a spirálovitých proudech, kterých byl jeho okraj plný. Pak užasle řekl: „Ach, Gwydione! Ten je tak silný!“

Čaroděj k němu přistoupil. „Popiš mi, co cítíš.“

„Dva proudy. Oba sílí. Oba překypují energií. Něco však není v pořádku. Měly by být krásné. Měly by mi připomínat měsíční svit, vodopády a nezměrné lesy, ale nepřipomínají.“

Náhle celou Willovu mysl zaplnily barvy a obloha byla samá melodie. Potom přes hvězdy zaplál oheň, zlatý plamen – tančil, třepetal se a nakonec uhasí, až bylo vše ostatní pokryté vrstvou modravě planoucích drahokamů, třpytících se světlem. A nad tím vším se teď vznášela a plula až bolestivě jasná bělost měsíce, dokonalý kruh zastiňující hvězdy. Will se s pozvednutou tváří koupal v tajemné záři. Světlo jím pronikalo a Will ulehl, přikován k zemi paprsky měsíce, jako by to byly hřeby. Ležel na zádech a naslouchal hudbě, která se zvedala a burácela jako moře a plnila celý prostor pod klenbou nebe. V dutinách jeho

kostí se rozléhalo hučení, ozvěna toho jedinečného akordu, který ho spojoval se vším a s každým na světě. Vykřikl radostí, když zakusil ten nenadálý pocit dokonalého porozumění.

Rozhlédl se a ucítil na ramenou Gwydionovy pevné ruce, jak jím jemně třesou. Bylo mu, jako by se probral z vydatného spánku. Seděl na zemi se zkříženýma nohama, čelem k východu. Za zády mu zapadal měsíc a čekal na rozbřesk. Podle oblohy Will odhadoval, že do východu slunce zbývala sotva hodina. V porovnání s živoucí vizí, která ještě před několika okamžiky plnila jeho mysl, vypadal svět matný a šedý.

„Co se to se mnou stalo?“ zeptal se a dotkl se kapiček rosy, které se mu usadily na nohou a pažích.

„Byl jsi celou noc uvnitř sebe. Byl jsi ukonejšený.“

„Ukonejšený?“

Gwydion se usmál. „Hudbou lorku. Jaký bys byl harfeník, Wille, kdyby ses narodil v dávných dobách! Je ti dobře? Řekl bych, že ti bylo dobře, byl jsi skutečně v moci měsíce.“

Will se postavil a prošel, ale nebylo třeba, aby si uvolňoval údy. Necítil chlad ani ztuhlost, přestože proseděl celou noc na vlhké zemi.

„Cítím se…,“ pohladil si své copy a zasněně řekl, „opravdu, opravdu dobře.“

„A *kámen války* cítíš?“

Slyšel, jak je Gwydion netrpělivý, ale snaží se mu poskytnout čas k urovnání myšlenek. „On je tu někde kámen?“

„Řekl bych, že ano.“

„Tak se po něm podíváme.“

Will chvíli obcházel po okolí, načež se vydali směrem k vláknu. Sotva se přiblížili, Willův příjemný pocit okamžitě zmizel. Místo něj mu sevřel útroby zoufalý pocit beznaděje.

„Je to kámen vyšší, nebo nižší?“ tázal se nedočkavě Gwydion.

Will už byl zcela při smyslech a ostražitý. Sbíral síly, aby na otázku dokázal odpovědět. Nakonec zatnul pěst a přiložil ji k čelu ve snaze přijít na správnou odpověď. „Myslím, že by mohl být slabší, než kámen u Arebury.“

„Willande…“ Gwydion jím jemně zatřásl. „Máme práci.“

Udělal další pokus překonat nevolnost. „Nemůžu to říct přesně, pokud se nedostanu blíž. Neodvážím se přiblížit. Teď ještě ne.“

„Proč ne?“

„Možná kdyby zapadl měsíc, nebo vyšlo slunce. Právě teď je to jako snažit se dívat do dálky, když hustě prší. V jednu chvíli člověk vidí vzdálený kopec jasně, pak začne pršet a nevidí vůbec nic. Možná, kdybychom popošli trochu blíž.“

Gwydion se pozorně rozhlédl a přikývl. „Pokud myslíš.“

Těsně obešli místo, kde se křížily dva zemské proudy. Ve chvíli, kdy procházeli nejtěsněji, se Willův žaludek zahoupal pod dalším návalem nevolnosti. Velmi silně mu to připomnělo bahnitou bažinu, do níž se dostal včera. Znovu zakašlal při závanu čehosi nesnesitelně zkaženého, ačkoli nikde v okolí nebylo nic, co by mohlo otravovat vzduch. Zvracel naprázdno. Když se zastavil, aby počkal na Gwydiona, zavrávoral.

„Je přesně tady,“ řekl stručně. „Chceš se do toho pustit?“

Gwydion však pokračoval dál, aby se ještě jednou podíval z kopce, odkud předtím přišli. Něco ho trápilo. „Nemůžeme ho vykopat.“

„To chceš v zemi nechat *další* z kamenů?“ Will pocítil, jak se v něm zaleskla čepel rozmrzelosti. „Jaký důvod to má tentokrát, Gwydione?“

Čarodějovo gesto jako by odmítalo Willovo rozladění. „Je nejspíš pohřbený příliš hluboko.“

„Gwydione, určitě bychom ho měli vykopat. Proč bychom jinak hledali tyhle netvory, kdybychom je pak neměli zabít?“

„Mám za to, že bychom neměli zabíjet tenhle, dokud se nezbavíme jiného.“

„Jak to myslíš, *jiného?* O čem to mluvíš? Máš na mysli támhle ten? Nebo kámen u Arebury, který jsme taky nechali být?“ Will čekal na Gwydionovu odpověď, ale čaroděj nic neříkal. Will tedy začal znovu. „Přemýšlel jsem o Maskullovi. Pořád nechápu, proč mě tak moc touží zabít. A taky nechápu, proč mi o něm nechceš nic říct.“

Čaroděj obezřetně obešel místo s kamenem války a začal tancovat. „Tohle není vhodné místo ani čas, abychom o tom hovořili.“

„Gwydione, řekneš někdy, že nastal vhodný čas o tom mluvit? Chtěl bych vědět, co se děje!“

„Nepochopil bys. Jeho pohnutky jsou složité.“

„Je zlý?“

„Ne v tom smyslu, v jakém neustále zatvrzele Špatně používáš to slovo.“

„Tak jak to tedy je?“

„Začal věřit v řešení, která nejsou laskavá.“

„Proč jsi ho zapudil, když jsi měl příležitost ho zabít?“

Čaroděj ustal ve svých pohybech a přísně se na Willa podíval. „Zapudil jsem ho, protože zabít by se neshodovalo se mnou samým.“

„Chceš říct, že je mocnější než ty?“

„To se, Willande, teprve uvidí.“

Will složil ruce na prsou, podrážděný čarodějovým magickým tancem okolo místa s kamenem. Zdál se mu trochu k smíchu. „Určitě by bylo lepší Maskulla uvěznit někde na očích, než ho poslat do vyhnanství. Příliš dlouho jsi neměl tušení, že se mu podařilo uniknout. A teď vlastně ani nevíš, kde je.“

Gwydion po něm opovržlivě švihl pohledem. „Mluvíš, jako bys měl dojem, že jsem měl tehdy ve Verlamionu spousty času, abych mohl Maskulla hnát až přes moře na Ostrov racků! Už jsem ti říkal, že jsem měl štěstí, že se mi ho vůbec podařilo nějakým kouzlem postihnout, když se mnou bojoval na verlamionské hlásce. Neplánoval jsem to jako konečné řešení. Bylo to z nouze. Už bys měl vědět, že pro přemisťovaného představuje mizící kouzlo skok v čase. Díky tomu jsem věděl, že se ho zbavíme přinejmenším na třináct měsíců. A byly i další záležitosti, které jsem musel vzít v potaz.“

„Těch je vždycky dost.“ Will poodešel, ale sotva se na dva kroky vzdálil od vlákna, uvědomil si, že čaroděje jen popichuje, nemohl si však pomoci. „Připadá mi to, že jsi nějak příliš opatrný.“

„Opatrnost je výsadou toho, že žiji tak dlouho, a nejspíš i příčinou.“

„A zbabělost? To je také jedna z tvých stařeckých nectností?“

Gwydionovo obočí se ohnulo do oblouku, připomínajícího černé čepele východních mečů. „Tuto chybu nemohu připustit.“

Pokračoval ve svém tanci po směru slunce okolo místa s kamenem, dokud paprsky zlatého slunce nevrtily dlouhé stíny, směřující k západu. Čarodějova gesta připomínala Willovi jakéhosi prapodivného brouka, který ohledával svět kolem sebe, načež se vždy na chvíli zarazil, aby si rozmyslel, co dál. Ale stejně znenadání jako čaroděj svůj tanec začal, ho také ukončil. „Vrhat se bláznivě na vypouštění kamenů války by bylo, Willande, daleko nebezpečnější, než jsme tušili."

„Kdo rozumí kamenům lépe než já?"

Gwydion k němu došel a pozorně se na něj podíval. „Víš *takhle* málo!" a luskl Willovi prsty před obličejem. „Ukaž mi pravou stezku, Willande! Ukaž mi ji a já přiznám, že víš lépe než já, jak si s problémem poradit!"

„Pravou stezku? Nic takového neznám."

„Alespoň to ti lze přičíst k dobru, že dokážeš připustit vlastní nevědomost."

„Jak bych se mohl něco dozvědět, když mi toho prozrazuješ tak málo?"

Čaroděj vyrazil rázným krokem z nečistého místa pryč. „Magické pravidlo říká, že malé vědění je nebezpečnější než žádné vědění – přesně jak to sám jasně dokazuješ."

„Jen stařecké výmluvy! Za čtyři roky jsi neudělal téměř nic! Nebo to aspoň prohlašuješ! Co přede mnou tajíš, Gwydione?"

„Dokážeš být v přítomnosti kamene velice protivný, Willande. Tvá neurvalost mi aspoň umožňuje odhadnout sílu, která plyne pod zemí. Měl bys však zkusit ovládat svá ústa, protože je nanejvýš popuzující poslouchat ten nekontrolovaný proud nesmyslů."

„Měli bychom s tímto zlem něco udělat. Rychle! Než bude příliš pozdě!"

„A já ti důrazně připomínám, že trpělivost je vskutku obrovitou ctností." Gwydion nechal Willa ustoupit, načež zatancoval poslední část kouzla a na zemi okolo kamene seslal pár zklidňujících zaříkání. Více se však k němu nepřiblížil.

„Co to děláš?"

„Jen lehké povrchové úpravy. Během příštího roku a dne, kdokoli nevinný, kdo by se snad rozhodl tady zůstat, se díky tomuto kouzlu rozmyslí a neudělá to, ani nebude vědět proč."

„Zbabělce!"

„Vzpomínáš na ty kůly, které jsme viděli nahoře na kopci?“ řekl čaroděj vyrovnaně. „Víš, k čemu jsou dobré?“

„K čemu?“

„Jsou to pozorovací sloupky. Byly zatlučené tak, aby ukazovaly na toto místo, kde se kříží dvě vlákna.“

„*Cože?*“

„Ano, skutečně! Kámen je tak možné nalézt později, až bude měsíc v příhodnější fázi.“

Willovy paže ztuhly, tvář se mu zbarvila nesmyslným vztekem. „Chceš mi říct, že už jsi tu někdy byl? Pak jsi mi tedy lhal! Ty už jsi o tomhle kameni války *věděl* a jen jsi mě *zkoušel!*“

„Willande, to jsem nebyl já, kdo tam dal ty sloupky.“

„Kdo tedy?“

„Neposlouchal jsi mě příliš pozorně, když jsem tě žádal o trpělivost s tímto místem. Pojď! Musíme vyrazit.“

„Nejdříve mi řekni, kdo tam ty kůly dal!“

„Ach, kdo asi myslíš?“ Čaroděj obrátil oči v sloup.

„Maskull?“

„Je cítit po celém kopci.“

* * *

Krátce po úplňku začala vlákna prudce slábnout, a přestože si Will uřízl několik dalších proutků, následovat proud už nedokázal. Vnímal jen jakési rychle klesající hlubiny, zakrývané tajemným vířením a křižováním, což byly zbytky dávných toků energie. To, jak Will věděl, byly přirozené povrchové proudy síly, které odjakživa tvořily na zemi vzory a tvary. Ty se dávní lidé naučili vnímat a díky tomu získali nadání pěstovat správné rostliny na správných místech a stavět si příbytky, aniž by narušovali zemi. Tento talent chyběl stavitelům, tvořícím hradby a obrovské kamenné pevnosti pro šlechtu. A právě tento talent se snažili Nevidoucí vymazat z myslí lidí.

Nechali vesnici Tysoe vesnicí a čaroděj kráčel dál jen polovinou svého obvyklého tempa. Willovi se vrátila obvyklá zdvořilost a začal promýšlet všechno, co se stalo. Byl to velice vyčerpávající zážitek, ale prohloubil Willovy vědomosti o tom, jak každý z kamenů útočí na jeho mysl po svém způsobu.

Přemítal, jestli je Gwydion proti jejich dusivému sevření odolný, protože pokud to byl způsob, jímž se lork bránil, bylo možné jej předvídat.

Ten den, a také následující, mířili k západu. Postupovali však zoufale pomalu. Čaroděje opustil předchozí elán. Poučoval Willa o geomantii – správném porozumění zemi. Hovořil o hrubosti, s níž byly rvány kosti země. Ukazoval Willovi lomy a mluvil o nich jako o zraněních země. Odsuzoval vzdálené věže a říkal, že jsou příliš pyšné. „Podívej se, jak ti lumpové vrší kámen na kámen až do takové výšky, že to zahanbuje lidská srdce! Jediný pravý dům je ten, který je vystavěn z kamenů, kterých se země sama vzdává. Z kamenů a červeného jílu, vypáleného do tvrdosti, nebo ještě lépe postavené ze dřeva se střechou z rákosu. Nejlepší příbytky jsou ty zahloubené v zemi, Willande. Ty, které ctí Amerginovy zásady. Amergin byl totiž největší ze stavitelů dávných dob. Stavby se nemají pokoušet ponižovat lidi ani okolní krajinu! Žádná z nich nemá být oslavou svého stavitele či vlastníka, protože pak se z ní stává pyšný monument. A pyšné monumenty je nejlépe nechat zaniknout!“

Will naslouchal a slyšel v čarodějových slovech marnost a hořkost. Bylo zneklidňující, že ho objevení pozorovacích sloupků tolik rozrušilo. Možná představovaly pro Gwydionův plán nějakou katastrofu. A co se týkalo domů, Will dobře věděl, jaký typ staveb jeho srdce touží znovu spatřit. Byla to skromná místa, dubové rámy vyplněné proutím a mazaninou, nabílené, se střechami z krásných došků. Byl to domov.

Čaroděj teď mluvil o rovnováze, jak je nutné ji neustále zachovávat a jak jsou nyní uzdravující síly země trpce zkoušené démony nenasytnosti a sobectví, kteří jako by v lidských srdcích den ode dne sílili.

„Ach, většina lidí jsou tvrdohlaví břídilové! Narušují rovnováhu čímkoli, čeho se dotknou – a vládci daleko nejvíc.“

„A kouzelníci možná ještě víc než králové, řekl bych,“ prohlásil Will v úmyslu obrátit hovor k Maskullovi.

„Kouzelníci daleko víc. Nenajdeš lepšího pytláka než toho, kdo někdy dělal lovčího.“

„Bylo kouzelníků hodně?“

„V dějinách světa se vyskytla spousta nebezpečných mužů. Objevovali se hlavně v krajích, ležících za Úzkým mořem, v

dalekých Souzených zemích, ale čas od času také tady v Království. Nejhorší a nejnebezpečnější z nich měli jasnou vizi jak by měla vypadat budoucnost, kterou chtějí přivodit. Jasně chápali, co musí nastat a proč. Byli si tak jistí, že snadno přesvědčovali ostatní, že to, co říkají, je nejlepší možné řešení. Maskull je přesně takový."

Krátce poté, co překročili řeku Stoor, zastavil Gwydion u náspu, po němž vedla další starobylá silnice. Rozpažil ruce od severu k jihu a pronikavým hlasem ohlašoval nebesům: „Hle, viz dílo kouzelníků, Willande! Tohle je Fosse; už jsme na ni narazili dříve, ovšem tady v okolí ji nazývají Brázdná cesta či Úvoz. Postavili ji před padesáti pokoleními, avšak pohleď na škody, které utrpěla v posledních letech."

Gwydion rozezleně zatřásl holí nad rozpraskanými deskami, tvořícími silnici rovnou jako šíp. „Pohleď, jaké vědění Otrokáři zneužili, aby uchvátili bohatství tohoto ostrova. Mírumilovný lid byl zotročen, aby rval ze země kámen pro stavbu těchto strašlivých stezek. A zakrátko po nich opět uvidíme pochodovat vojska!"

„Potom si tedy musíme ještě víc pospíšit," pobízel ho Will ve snaze ještě víc rozdmýchávat oheň, který zaplál v Gwydionových útrobách. „Musíme najít další kámen války, než bude příliš pozdě."

„Nelze víc spěchat, neboť je nutné počkat na rovnodennost." Gwydion se na něj znovu zahleděl a jeho tvář vypadala ztrhaně a unaveně. „Pamatuj si, že v magii je vždycky silný vztah mezi časem a místem. Ach, kéž bych tak znal odpověď!"

A tehdy Will konečně pochopil, co bylo příčinnou čarodějových obav. Gwydion byl totiž posledním fantarchem. Jeho úkolem bylo kormidlovat svět po nejlepší z možných stezek, které osud nabízel, ale on ztratil cestu.

Není divu, že je rozzlobený, pomyslel si Will. Bojí se. Už netuší, kudy vede pravá stezka. Skoro se zdá, že je přesvědčen, že jsme ztracení!

Rozhlédl se a viděl, že se podstatná část otrokářské silnice zvedá vysoko nad louky a pastviny kraje a po obou jejích stranách se táhnou zbytky příkopů. Na některých místech byla ovšem silnice zničená.

„Kam vede?" zeptal se a stínil si oči dlaní.

„Na sever, kde roztíná ve dví prastarý posvátný okrsek Bezové haluze, loučky obklopené listnatými větvemi urostlých stromů, kde jsou na letním trávníku patrné zelené kruhy, na nichž tančili férijci. Pak běží dál přes Dunnské vřesoviště a kolem hradeb města, zvaného nyní Leycaster, které v dávných dobách založil král Leir. A dál míří stále na sever až do města Linton, ležícího v hrabství Lindsay. Pokud ji však budeme sledovat na jih, dostaneme se ke Kameni čtyř hrabství, mineme pozůstatky vesnice Vražděníčko a pak dál do Cirne. Ovšem my ji nebudeme následovat ani jedním směrem."

Gwydion namířil hůl na velikou díru v náspu silnice. Všude okolo byly poházeny veliké kamenné desky, jako by si zde nějaké obrovské zvíře pokoušelo vyhloubit noru a hrabalo tak dlouho, až rozmetalo materiál silnice po okolí. Toto narušení bylo několik set kroků široké a v dálce Will viděl několik podobných.

„Pohleď, jak nás všechny ohrožuje ctižádost šlechticů! Tohle je dílem člověka, který si nárokuje území okolo Kamene čtyř hrabství a sám sebe pyšně nazývá pánem tohoto kraje. Nedávno vyslal muže, aby takto vyrvali kameny z otrokářské silnice. Má v plánu posílit svůj vliv a moc tím, že si vystaví velikou pevnost necelých devět mil jižně odtud. Tyto nové průlomy v silnici uvolnily proudění v lorku a přispěly k tomu, že se probudí ještě rychleji. Třebaže to ještě neví, bude tento šlechtic tím, který prohraje, neboť za tento přečin bude jeho rod odsouzen k zániku. Stejně jako se to stalo Janu ze Strange. Nikdo z nich nechápe, jak se záležitosti velikým kruhem vracejí."

Will si pročísl vlasy prsty a rozhlédl se po celé délce otrokářské silnice. „Nechápu jak…"

„Protože dohoda mezi Semiasem a Villanem Dobyvatelem zněla tak, že šlechtici budou pouze a výhradně správci – služebníky země, spíše než pány lidí. Měli opatrovat Království pro příští pokolení, avšak tyto dohody brzy porušili. Vlákno jeřábu, Wille! Prochází támhle tím průlomem. Už není přehrazené tam, kde dříve bylo. A věřím, že se totéž stalo i s Eburosem a Indonenem na jihu. V otrokářské silnici bylo vytvořeno už příliš mezer." Gwydion načrtl prstem do vzduchu linie, planoucí barevným ohněm, a názorně Willovi ukázal, jak se k lorku znovu připojují jeho okrajové části. „Došlo tu k

obrovské chybě a do pohybu se daly strašlivé důsledky. Tak to je a tak to navždy bude, pokud se na zemi budou vršit skutky lidí příliš rychle, a jejich pohnutkami budou sobectví a chtivost!“

Prošli průrvou ve staré silnici a kráčeli vpřed v naději, že budou moci sledovat vlákno jeřábu dále k západu. Odpoledne se protahovalo a bylo čím dál větší vedro. K Willovu překvapení začal Gwydion mluvit čím dál otevřeněji o Maskullovi a jeho výpravách do říše zapovězeného vědění: „Hodně jsem putoval, hodně jsem toho zakusil a hodně jsem zkoumal síly tohoto světa“ – to byla poslední slova, která mi řekl, když jsem s ním naposledy mluvil. A je to pravda. Putoval po neuvěřitelných krajích – na východě a Úzkým mořem, dole v zapomenutém podzemním království. Maskull se plavil na sám Okraj světa. Chodil po Utonulých zemích, na něž kdysi shlíželo slunce, ale nyní leží hluboko pod vodami oceánu. Dokonce tvrdí, že se koupal v prameni Celamonu, že se dotkl měsíce, že nalezl průchod v klenbě nebes poseté hvězdami – průchod, který vede do výhně nebeské záře za ní. Tento průchod lze dosáhnout jedině při vystoupání na Baerberg, Willande. Baerberg, který leží na samém vrcholu světa. On tam byl, a já rovněž. Proto vím, co se odehrává v jeho mysli. Spatřil jiný svět, nikoli nepodobný tomu našemu, a přesto od něj oddělený. Sbližuje teď osudy onoho a našeho světa, snaží se nás dovést ke střetu. Chce, aby sudby našich dvou světů splynuly, sjednotily se. Aby tak vytvořil jen jedinou budoucnost a jejího jediného nesporného pána!“

KAPITOLA DESÁTÁ

ŠÍLENÝ BARON

Vzduch byl mrazivý a časné jitro halila řídká mlha. Podzim se poprvé toho roku začal chystat k odchodu a s touto změnou přišla i další – jejich dosavadní úspěch náhle skončil. Několik dní postupovali velice pomalu. Rovnodennost přišla a minula a pro Willa bylo ještě obtížnější sledovat za pomoci proutků tok Caorthanu západním směrem. Když dorazili do stále vyšších kopců v kraji okolo Flyeffordu, jejich směr se vychýlil mírně od západu k severu. Poté začal Will získávat podezření, že už ví, kam ho proutek vede.

„Začínám mít pocit, že už jsem tu byl," řekl.

„Odtud musíme našlapovat s nejvyšší opatrností," řekl mu Gwydion, když se před nimi objevil zalesněný svah, „protože támhle začíná území bláznivého pána."

Will na Gwydionova slova přikývl. Byl si vědom nebezpečí, které na ně číhalo, neboť se nacházeli nedaleko vesničky Aston Oddingley.

Před lety zde nalezli kámen války, ale Gwydion se tehdy rozhodl nechat ho na pokoji. Částečně proto, že to nebyl Kámen osudu, který tehdy hledali. Byl tu však také fakt, že ležel na pozemcích barona Cliftona, muže proslulého svou krutostí, který se snadno urazil a ještě snadněji rozzuřil.

Tomáš, lord Clifton, byl spojencem královny. Pod praporcem s červeným wyvernem táhl se svými rytíři a třemi sty zbrojnoši do Verlamionu. Tam byl více než kdo jiný pod neblahým působením Kamene osudu a jeho bezohledná krvežíznivost

zpečetila jeho zkázu. Padl pod nepěknými ranami. Zubožené tělo si po bitvě vyžádal jeho syn John, v jehož srdci není ani kousek milosrdenství.

„Jeho syn je také šílený," řekl Gwydion.

„Opravdu?" zeptal se Will.

„Přísahal, že svého otce pomstí. Když byl Morann naposledy v Trinovantu, všiml si, že přítel John má blízko ke královně a jejím přátelům. Jakmile se dozvěděla o jeho slibech, podporovala ho a nyní si ho drží neustále v blízkosti svého dvora. Je jí neustále po ruce a k službám. Mysl mu ze tří čtvrtin rozežralo působení kamenů války a královna ho neustále ponouká proti vévodovi z Eboru. Jediné, po čem touží, je vytrhnout proti svému nepříteli a rozervat ho na kousky."

„V tom případě máš asi pravdu," řekl Will a zahleděl se ke kopci, za nímž stálo baronovo sídlo. „Nemůžeme očekávat, že nás tu uvítají, ani když se pán domu vyměnil. Mám totiž dojem, že mezi přívrženci královny tě nepovažují za nikoho menšího, než za čaroděje vévody Richarda z Eboru."

Gwydion vzdychl. „Ach běda! Tohle nařčení slýchávám často. Jak hluboko jsem v těchto časech klesl. Pojď! Musíme se dostat blíž."

Ubírali se po zřídka používaných stezkách, kradli se po kraji lesa a podél živých plotů, které jim pomáhaly skrývat jejich pohyb. Brzy se dostali na temeno kopce, kde onoho deštivého večera tábořili, a před sebou spatřili celou usedlost.

Statek Cliftonů nebyl hrad, přesto však byl vystavěn pevně, s příkopem okolo a zdmi dvakrát vyššími než dospělý muž. K usedlosti patřily silné brány a dvě věže, z nichž bylo možné střílet. Will se v mysli vrátil k lekcím o opevňování, které se naučil na Foderinghamu. U baronova obydlí se dalo očekávat, že by odolalo i slušné síle nepřátel dlouhé dny, možná dokonce i týdny, a pokud by do sídla chtěli vstoupit násilím, zaplatili by vysokou cenu v životech.

Tato myšlenka přivedla Willa k úvahám, jaká by asi byla cena, kdyby se někdo snažil usedlost opustit proti vůli jejího pána. Než však stačil tuto otázku promyslet hlouběji, dal se Gwydion do tance a oba je zahalil kouzlem. Náhle kolem nich zazářilo jasné modré světlo, a když se Will znovu podíval, spatřil téhož starce, se kterým se setkal v hostinci U pluhu.

Nakrátko se ho při pohledu na bílé kostěné srdce, zavěšené na starcově hrudi, široký klobouk a záplatovaný šedý plášť, zmocnil neklid. To všechno byly symboly Bratrstva. Nato zalapal po dechu, neboť obrátil pohled dolů na sebe a viděl, že je oblečen podobně – v tmavošedém cestovním oděvu novice Nevidoucích, přepásaném opaskem ze silné kůže se sponou ve tvaru puklice, který byl také často používán jako zbraň. Will měl na plášti jako odznak rovněž kostěné srdce a přes záda a hruď mu visel vak na mýdlo, podobný stočeným přikrývkám, jak je nosívají pěšáci. Pro dokonalé vykreslení žebráckého vzhledu vytvořil Gwydion dvě dřevěné mísy. Poté přivolal prudkou přeháňku, snad jako připomínku pochmurného počasí, které panovalo při jejich minulé návštěvě.

„No, bylo to docela bezbolestné."

„Jistěže." Gwydion se na něj tázavě zahleděl. „Co jsi čekal? Už jsem to dělal *dřív*, však víš."

Nato se Willovi vybavila vzpomínka. Kdysi žil král, jehož jméno znělo Uther Pendragon, který trpěl touhou po ženě jiného muže, takže musel rovněž změnit vzhled… „Udělal jsi to pro Uthera Pendragona," řekl Will, aniž by měl tušení, odkud se tak podivné myšlenky berou. „Udělal jsi tu nestoudnost, abys oklamal ženu. Aby otěhotněla s králem. A aby se narodil Artuš."

„Byl jsem to opravdu já?"

„Dobře víš, že byl!"

Čarodějovy oči se na něj znovu zableskly, v nové podobě bratra vypadal jeho úsměv děsivě. „Možná jsem to byl skutečně já. Ale pokud to tak bylo, měl bys předpokládat, že se tak stalo z *nezbytí*."

Will vyrazil pryč a otíral si dešťovou vodu z tváře. Byl nesvůj. Cítil se náhle nešťastný, zatahovaný do záležitostí, které na něj byly příliš obrovské. Ale souhlasil s tímto šíleným dobrodružstvím a zdálo se, že ani nemá na výběr.

„Na co čekáme?" zeptal se. Gwydion se zdržoval mezi stromy a pozoroval, jak prší.

„Co myslíš?"

Will si olízl rty, nechápal jeho otázku. Přál si, aby to už měli za sebou. Potom si všiml, že Gwydion po očku zkoumá oblohu.

Jako vždy hleděl čaroděj na jeho netrpělivost s nechutí. „Čekáme na poledne."

„Proč?“

„Musíme využít každou výhodu a napomoci tvému nadání.“

„Kvůli mně čekat nemusíme,“ řekl Will ostře.

Gwydion obrátil oči v sloup. „Nevykládej si má slova špatně.“

„Promiň,“ řekl Will téměř stejně příkře jako předtím. „Necítím se tak *docela* ve své kůži.“

„Ničeho se neboj. Jsem s tebou.“

„Já vím!“

Vydali se ze svahu směrem k usedlosti a nechali se skrznaskrz promáčet lijákem.

„Gwydione, a co tohle?“ řekl Will a ukázal si na oči. „Já vím, je to jen detail, ale neprozradí nás to?“

„Jízlivost není důkazem rozumného uvažování.“

„Nemyslím to ironicky. Byla to přímá otázka.“

„Mnoho žebravých mnichů je Bratrstvem vysíláno do cizích zemí,“ řekl Gwydion a dupl do kaluže, aby se potřísnil blátem. „Z toho můžeš vyrozumět, že se vliv Nevidoucích neomezuje pouze na kapituly. A bratři se samozřejmě vydávají do kraje také po sklizni, když vybírají desátky. Tu a tam je lze potkat na cestách, jak putují od kláštera ke klášteru. Ovšemže si kolem sebe červenorucí shromáždili mnoho vidoucích následovníků, kteří se podle jejich pokynů vydávají do širého světa – posly, zástupce, špiony, špehy všeho druhu – muže a ženy, kteří nemoudře přijali milosrdenství Bratrstva, nebo dokonce i Velkou lež, ale přesto za to nezaplatili obvyklou cenu.“

Will vnímal váhu vaku na mýdlo, který ho ovíjel, a v hrůze hleděl na své ruce. Kdyby byl skutečný bratr, od neustálého rituálního umývání rukou by měl kůži na rukou zhrublou a zničenou. Viděl své ruce, červené a šupinaté, s tvrdými žlutými nehty, a stejné měl i Gwydion. Tento pohled mu okamžitě připomněl, do jak nebezpečného podniku se bezhlavě pustil tehdy ve Verlamionu.

„Kolik myslíš, že tu žije lidí?“ zeptal se.

„Na území, které přítel John prohlašuje za svůj majetek? Pár tisíc.“

„Já měl na mysli přímo usedlost.“

„Tam? Nějaké dva tucty. Víc ne, když jejich baron s doprovodem dlí v Trinovantu – stejně jsem přesvědčen, že se tam už příliš dlouho nezdrží, jestliže je válka tak blízko.“

„Má manželku?“

„Manželku? Jediná myšlenka, která mu plní mysl, se týká pomsty za otce. Na Cliftonu není žádná paní. Baronova matka už odešla do jednoho z klášterů, které spravují Nevidoucí pro paní a šlechtičny znavené světem.“

Will se otřásl při pomyšlení, před jakou volbou asi musela stát. „To tedy nevím, co bych si na jejím místě vybral – přidat se k Nevidoucím, nebo zůstat v domě, pod nímž se skrývá kámen války.“

„Ani trochu by mě nepřekvapilo, kdyby si o tomhle domě místní lidé mysleli, že je prokletý. Dokonce by nám to mohlo trochu usnadnit náš úkol.“

Došli k bráně a zjistili, že není hlídaná. Na nádvoří panoval klid a ticho, tedy pokud nepočítali šumění deště. Gwydion se vydal k zadnímu vchodu a třikrát na něj zabušil holí. Nyní byla pruhovaná a ověšená barevnými stuhami a cínovými plíšky z putování, které cinkaly jako šaškovské chřestítko. Dveře se otevřely a před nimi stála nervózní služebná. Prohlížela si je od hlavy k patě a snažila se odhadnout důvod, proč usedlost navštívili.

Gwydion se hluboce uklonil a pochlebovačným hlasem, budícím soucit, pronesl: „Dalo by se říci, že jsme poutníci na cestě, ženo. Dalo by se říci, že hledáme svatyni Plačících sester.“

„Tak to jste si spletli cestu,“ řekla služebná a dveře nepootevřela ani o píď. „Musíte se vrátit po cestě, po které jste přišli, a dát se směrem na Crowle.“

„Prší…,“ řekl Gwydion se žlutošedým úsměvem. Z krempy jeho klobouku padaly veliké kapky. „Pokud byste byli přátelští, poskytli byste nám přístřešek, dokud bude trvat ten lijavec.“

Žena vypadala nešťastně. Váhala, ale nakonec řekla: „Počkejte tady!“

Brzy se objevil muž, další ze služebnictva. Byl to urostlý chlapík s holou hlavou a zdálo se, že tu zastává určité postavení. Na sobě měl oděv v barvách svého barona, na hrudi šest zlatých

kroužků v červeném poli a na paži erb s rudým wyvernem. „Tady nemůžete zůstat – ať si prší, ať si pálí slunce," řekl.

„Mohli byste na sebe přivolat smůlu, pokud byste poutníkům odmítli, co si zasluhují a co jim patří," řekl Will nejúlisněji jak dovedl.

Muž udělal několik kroků přes práh a hrozivě řekl: „Co si zasluhují a co jim patří, říkáš? Kliďte se odtud, žebráci!"

„Můžeme odejít," řekl Gwydion a ucouvl. Jeho prsty nahmataly kostěný emblém a výhružně jej pozvedly. „Ale měli byste vědět, že nejsme obyčejní žebráci. Počítáme se k žebravým poutníkům Bratrstva. Což kdybychom si stěžovali na vaše zacházení starším v Cirne?"

„Vaši starší mě nezajímají."

„Ach, ale je možné, že by měli."

Zdálo se, že muž každým okamžikem vybuchne vzteky, ale ovládl se, neboť Gwydionova úskočná slova ho uvrhla do pochybností. Služebná se vystrašeně dotkla jeho paže.

„Dej jim co chtějí, Grythe!"

„Rozhodně ne, dokud dýchám!"

„Ale co by řekl baron, až se vrátí domů a nalezne *dopis?*"

„Jaký dopis?"

Žena se odvrátila a promluvila tichým hlasem: „Dopis, který by přišel od Strážce kapituly v Cirne."

„Který pán by mohl mít sluhu tak podlého, že by odepřel žebravým bratřím pokrm, nápoj a útulek, když se z nebes lije příval?" zamumlal Gwydion žalostně. „Už byste měli vědět, jak je to s červenýma rukama."

Žena se zajíkla, když uslyšela slova, která bývala pro Nevidoucí obvykle používána hanlivě.

„Ale já jsem to neřekl!" ohradil se Gryth. „To byla tvá slova, ne moje!"

„Řekl to!" vyrazil náhle Will. „Řekl tu odpornost!"

„Nic takového jsem neřekl!"

„Ta slova vyšla z jeho úst! Znesvětitel!" zvolal Will.

Gryth se začal bránit, ale z jeho hlasu už zaznívalstrach.

„Možná, že to nakonec znělo spíš jako ‚pojďte dál a ochutnejte naše jídlo a pití', co řekl tento muž…," prohodil Gwydion a přestože se muž mračil a zuřil, vyzval je, ať ho následují do kuchyně.

Will kráčel a přinutil se pevně uzavřít svou mysl. Cítil působení kamene. Přišlo to náhle, jako nevolnost. Magický převlek, do nějž je Gwydion zahalil, se vzpíral přítomnosti kamene. Když pohlédl dolů, uviděl na své levé ruce šest prstů. Rychle se podíval jinam a pocítil nával hrůzy. Zatočila se mu hlava, když pohlédl na velikou hnědobílou klisnu. Trpělivě čekala na dešti, zapražená do velkého zásobovacího vozu, přesto vypadala, jako by ji cosi znepokojovalo.

Will zamrkal a ztěžka polkl. Kráčel za Gwydionem a cítil se čím dál vyděšenější. Snažil se vzchopit.

„Tady!“ řekl Gryth a podal Willovi tvrdý bochník a kus sýra. „Rozdělte si to. Můžete sedět tady na té lavici, dokud to nesníte a déšť nepoleví. Potom se ale budete muset dát na cestu, rozumíte? A varuji vás, zůstaňte v téhle chodbě, nikde se nepotloukejte a nestrkejte nos do záležitostí, do nichž vám nic není. A vypadněte co nejdřív! Pán tohoto domu se má brzy vrátit, je to muž prchlivý a výbušný. Budete litovat, jestli vás tady najde, ať už jste chránění žebráci nebo kdokoli jiný.“

„Baron musí mít vskutku nevlídnou povahu,“ zamumlal Will, když muž odcházel. Kus sýra v jeho ruce byl popraskaný a tvrdý jako dubová kůra. „Nemám Nevidoucí ani trochu v lásce, ale nechtěli jsme toho zase tolik. Jak tomuhle říkají?“

„Nech sýr být,“ řekl Gwydion přísně. „Co kámen? Od rovnodennosti už uběhlo pár dnů. Dnes v noci bude ubývající měsíc přesně v půli, mezi poslední čtvrtí a novoluním. Nesmíme propást naši šanci!“

Will se začal rozhlížet. Nechali je sedět v průvanu v úzké chodbě, spojující dvůr a zadní část stájí. Vedly z ní dveře do dvou chladných skladišť. V jednom Will našel pytle, sudy a kolem stěn rozvěšené kusy masa, a v druhém ležely na dřevěných policích veliké kulaté sýry a další suché potraviny.

Will vyňal zpod pláště lískový proutek, ale sotva se jej chopil a připravil se, začal se třást a klepat.

„Cítím velikou sílu, Gwydione! Stojíme přímo na vlákně. A proud energie je obrovský.“

„Jak daleko je kámen?“

„Ne víc, než padesát kroků. Fuj! Co je to za odporný zatuchlý puch?“

Gwydion však na něj nedbal. „Jaký je ten kámen?“

Will zatřásl hlavou. „Veliký. Cítím, jak mi napadá duši. Je jaksi mazaný, jako by podrýval mou mysl způsobem, který ani nedokážu zachytit.“

„Nevnímám na tobě žádnou změnu.“

Will na jeho poznámku povytáhl obočí. Nato se otočil po směru proudění, chvíli zíral na prázdnou zeď a snažil se odhadnout, co leží za ní. Obezřetně otevíral mysl, celé tělo napjaté, jako když člověk všemi smysly naslouchá.

„Ten puch,“ řekl po chvíli, „je horší než žumpa. Co to jen může být?“

Snažil se znovu soustředit, ale vyrušila ho veliká tučná masařka, která odkudsi přibzučela chodbou. Potom se ozval zvuk, při němž mu přeběhl mráz po zádech. Byl táhlý, vysoký a neskonale truchlivý. A jako by přicházel z veliké dálky.

Podívali se s Gwydionem na sebe a Will řekl: „Co bylo *tohle?*“

Čaroděj zavrtěl hlavou, naslouchal, ale podruhé se už zvuk neozval.

V té chvíli přešli po nádvoří dva muži, nesoucí cosi objemného. Šli rychle, kvůli dešti. Nevšimli si návštěvníků a prošli dveřmi na vzdálenější straně. To, co nesli, vypadalo jako zlacené válečné sedlo z červené kůže, ovšem bylo obrovské. Přední a zadní rozsocha se tyčily vysoko a podpínky byly tak dlouhé, že se táhly tři stopy po zemi. Když procházeli kolem nich, tažný kůň pohodil hlavou a neklidně přešlápl.

Will se obrátil a viděl, že Gwydion došel až na konec chodby a mlčky mu kyne, aby ho následoval. Chodba vedla do další a ta opět do jiné, kde místo nalevo zahnul doprava a vyšli na rozlehlý ztemnělý dvůr. Po obou jeho stranách stály vysoké brány. Uprostřed prostranství stála veliká klec z propletených železných prutů, silných jako Willovo zápěstí. Bylo zřejmé, že zápach vychází odtud. Zápach byl i navzdory dešti odpornější než prasečí chlév. Jako by tam bylo uvězněné nějaké obrovské zvíře, ale to nebylo možné, neboť jediný přístup na dvůr představovala úzká chodba, kterou přišli sami.

„Pssst!“ přivolal Willovu pozornost čaroděj. „Musíme zmizet, než nás někdo objeví!“

„Ale podívej se na tohle,“ řekl Will, jehož klec zaujala.

„Pojď! Na zábavu nemáme čas.“

Gwydion zamumlal a nakonec máchl rukou, což způsobilo, že déšť polevil a ustal. Vrátili se stejnou cestou a předstírali, že se chystají k odchodu – pro případ, že by je někdo pozoroval.

Tentokrát se Gwydion nechal vést Willem, který otevřel svou mysl a naladil ji na kámen, jak nejvíce si troufl. Jeho nadání je vedlo stále blíž ke kameni. Kráčeli v oblouku podél zdi velké síně. Nakonec se Willovo rameno otřelo o budovu a zastavili.

Dveře, na něž při svém příchodu bušili, se otevřely a vyšel holohlavý muž. „Je po dešti. Běžte už pryč," řekl. Potom si všiml Willa. „On se opil? Takhle uprostřed dne?"

„Dalo by se říci, že je *chorý!*"

„Chorý? Proč jsi to tedy neřekl, když jste sem přišli?"

Gwydion zasípal a prudce na muže namířil křivý prst: „Copak si myslíš, že je ta nemoc nakažlivá? Ty nemilosrdný lumpe!"

„Milosrdenství nemá žádný smysl, když je na lidech vynucováno!"

„Povím starším v Cirne, že váš sýr smrdí, a chléb že máte tvrdý!"

„Jo! Hezky jim to řekni! Čím méně sem přijde takových jako ty, tím lépe!"

Muž je sledoval, dokud nezmizeli z očí. Když opustili usedlost Cliftonů, vydali se po pěšině vzhůru do kopce, jako by chtěli jít po cestě na Crowle. Jakmile se však ztratili z dohledu, udělali čelem vzad a zamířili do lesů nad vesničkou Aston Oddingley. Cestou se Gwydion vyptával Willa na kámen.

„Vypátral jsi ho?"

„Ano, ale je to špatné – leží pod podlahou velké síně."

„Takže se tedy musíme vypravit dnes v noci právě tam."

* * *

Zrušili své maskování a zatímco čekali na příchod noci, snědli večeři, připravenou z plodů polí a luk.

„Nebeské pastviny," řekl Gwydion a hleděl na pohádkovou krajinu nad jejich hlavami. Viděli karmínové hory, ohnivá jezera a zlatá údolí, vše vytvořené z mraků. Báječný svět existoval jen chvíli, načež vybledl a zakrátko bylo všude jen šedivo. To se

Willovi přesně hodilo, protože přemýšlel a střežil své myšlenky. Obrňoval se pro nadcházející zápolení.

Vrátili se k usedlosti asi hodinu po západu slunce. Tentokrát se nijak nemaskovali.

Will řekl: „Zdá se, že celý dům byl vystavěn nad pohřbeným kamenem, aniž by o tom jeho majitelé měli tušení."

„Skutečně nevěřím, že by se současný baron Clifton nebo jeho nebožtík otec někdy pokusili využít kámen pro své vlastní záměry. Vskutku bych si mohl myslet, že o něm nic nevěděli. Přesto byl jejich rod zkažený – měli pod prkny podlahy ukrytou věc, jež nakonec každého Cliftona dohnala k šílenství. Tak se zhoubnost kamene projevovala po celé generace."

Ačkoliv cliftonská usedlost působila jako pevnost, její brány nebyly zajištěné a dokonce ani dveře nenalezli zamčené. Nebylo třeba dům jakkoli zajišťovat, protože nikdo z místních by se k němu po setmění dobrovolně nepřiblížil. Ti, kdo žili v okolí, se před příchodem noci odebrali do svých chalup a pár sloužících, kteří zůstávali v usedlosti přes noc, zalezlo do svých místnůstek nalepených na vnější zeď. Gwydion řekl, že si je jistý, že jejich dveře zůstanou pevně přibouchnuté po celou noc. Pochyboval, že by někdo byl ochoten vyjít ven, ať už by slyšel z hlavní budovy jakékoli zvuky.

Když se ocitli ve velké síni, zažehl Gwydion matně modré čarosvětlo. Zaplálo na masivních svícnech, pověšených na řetězech z kleštin krovu, jako ohně krále Elmonda. Velikost síně byla úctyhodná a její rozvržení obvyklé. Proti úzkým a vysokým oknům leželo obrovské ohniště a na jednom konci se nacházela vyvýšená galerie. Po stěnách byly rozvěšené tapisérie a zašlé výšivky ještě z doby, než baronova matka a její společnice spotřebovaly veškerou sílu svých očí nad touto jedinou útěchou.

Will cítil, jak kámen války útočí na jeho mysl. Připadal mu podobně chladně agresivní jako vlny, které bušily do Mořských útesů. Připravil se dobře. Pomohl Gwydionovi odtáhnout těžký nábytek a pak s neobyčejnou péčí prozkoumal podlahu proutkem. V koši na dřevo nalezl sekyrku a pustil se tedy do vytrhávání leštěných prken na místě, kde předtím stál dlouhý stůl. Dubová prkna hlasitě vrzala o železné hřeby, jimiž byla připevněna. Brzy se mu jich podařilo odstranit dostatek, aby mohli spatřit kus suché země pod podlahou.

Na dřevu byly nalepené zaprášené pavučiny a pavouci hnízda, ozvěny dávno minulého léta. Tato podlaha nebyla za celá staletí narušena, natožpak země pod ní.

Pustili se do hrabání. Gwydion sekal do tvrdě udusané hlíny svou čepelí z hvězdného železa. Každou chvíli práci přerušil, aby seslal na okraje vznikající díry zpevňující zaříkání či použil vázací kouzla k utěsnění bublajících průsaků zmaru, které stoupaly z hlubiny. Will se chopil malé lopatky z ohniště a také kopal. Nejprve holýma rukama vyhraboval suchou hlínu a později už vršil vedle otvoru vlhkou zeminu. V půdě bylo mnoho úlomků kostí a uhlíků. Když začal pod rukama cítit plochý pevný podklad, byly už jeho prsty skoro necitlivé.

Oznámil Gwydionovi, že si myslí, že kámen nalezli. Čaroděj zamumlal v pravém jazyce: „*Feh fris!*“ a vytvořil si v dlaních čarosvětlo, teprve pak se sklonil a podíval se pozorněji. Will se pustil znovu do hrabání a začaly se objevovat rýhy oghamového nápisu.

„Vypadá velice klidně,“ řekl starostlivě Gwydion.“

„Ano,“ řekl Will. „Nejde mi to do hlavy. Možná, že jen hluboce dřímá, ale možná.

„Co?“

Will polkl naprázdno. „Já nevím. Prostě buďme opatrní.“

Zanedlouho se jim podařilo odkrýt celý jeden líc ležícího kamene. Jevil se jim jako kvádr o velikosti a tvaru dětské rakve. Jeho boky byly pokryté vyrytými znaky, z větší části čarami, tu kolmými na hranu, tu šikmými. Když si je Will prohlížel, rozbušilo se mu srdce. Divil se, že už nepociťoval žádné další útoky kamene, ani nevolnost, ani stíny, které mu mátly mysl. Bylo zřejmé, že jde o mocný kámen, ale přesto se zdálo, že vyjeví svá tajemství ochotně a bez boje.

„Mám obavy, Gwydione,“ zašeptal Will a kopal dál. Čaroděj přejížděl zkoumavýma očima po zpola odkrytých znacích. Oghamový nápis pokrýval všechny čtyři hrany. Will si připomněl lekce o „stromovém písmu“, jemuž ho naučil Mistr bylinkář Gort. Stromová abeceda se mu říkalo, protože každé z oghamových písmen má jméno po jednom z třiatřiceti prastarých stromů. Jen pronášení těchto názvů samo o sobě bylo mocnou magií.

Will odstranil z kamene další zeminu a pak vsunul prsty pod jeho vrchní část a pokusil se jím pohnout. Nedařilo se mu to, buď byl příliš těžký, nebo z jeho boků ještě neodstranili dostatek hlíny. Vytrvale pokračoval v práci, věděl, že mají-li přečíst celý nápis správně, musí se dostat až k jeho dolní části. Nápis byl totiž částečně pastí pro nevědomé. Nabízel dvě rozdílná čtení; jedno, kdy se postupně četly nápisy z jednotlivých hran, a druhé, důležitější, podle nějž se postupně četla písmena odspodu a spirálovitě dokola ve směru pohybu slunce.

Po nějaké chvíli další snahy se ho Will pokusil znovu zvednout. Napnul všechny své svaly a šlachy a teprve potom se mu podařilo mrtvou vahou pohnout. Kámen se pod jeho prsty strašlivě zachvěl, jako kdyby ho rozčilovalo, že je vytrhován ze spánku. Pustil jej a když dopadl zpět na své místo, zmocnil se Willa takový náhlý a mocný děs, až vyskočil z díry. Gwydion okamžitě přiskočil ke kameni, mumlal slova zaříkání a pohyboval rukama. Na kámen v díře dopadaly vlny mlhavého modrého světla, jež měly kámen upokojit.

„Nestalo se ti nic?“

„Na chvíli jsem ztratil všechnu odvahu.“

Znovu skočil dolů a potřetí se pokusil nadzvednout kámen. Zpola ho nadzvedl a vsunul pod něj rameno, když tu se ozvalo strašlivé zakvílení, při němž mu ztuhla krev v žilách. Zvedlo se do klidného povětří a rozčíslo noční ticho. Dlouhý vysoký výkřik vyvolal ozvěnu a utichl. Zvuk chladný jako čepel dýky v měsíčním svitu, vzdálený a žalostný jako volání čarodějnice, zvěstující válku.

Čaroděj na něj nedbal. Už tančil a ovíjel kámen nezbytnou sítí, která měla za úkol utlumit a zmírnit nepřátelské vyzařování. Will sledoval, jak kouzlo chvíli plane a spřádá se ve vzduchu. Potom se otočil a zděsil se, protože se dveře do velké síně prudce otevřely dokořán. V týle ho zamrazilo. Srdce mu bušilo jako o závod. Oči upínal do tmy. Nemohl uvěřit vlastním očím, protože před ním stál stařec v noční košili. V bledé záři čarosvětla připadal Willovi jako pouhý přelud, neboť nic neříkal, jen hleděl před sebe.

Will se otočil k čaroději, ale Gwydion stále sesílal na kámen svazující kouzlo a nemohl přestat. Will nevěděl, co by měl udělat, proto skočil ke dveřím a pokusil se starce odtáhnout ven.

Sotva se ho jen dotkl, muž se probral prudce k životu, padl na zem a začal zmateně křičet.

V té chvíli bylo Willovi jasné, že udělal velikou chybu. Jako blázen probudil náměsíčného.

Mužův jekot byl hlasitý a žalostný. Will si zápolící postavu hodil na rameno. Jediné, oč mu šlo, bylo dostat starce co nejrychleji a nejtišeji z velké síně. Zakryl mu ústa rukou, ale okamžitě ucítil kousnutí do prstu.

„Au! Hade!“

Cliftonskou usedlostí se rozléhaly výkřiky, až to skoro vypadalo, že někoho zabíjejí.

Než Will stačil se svým nákladem doběhnout na dvůr, uslyšel dupot nohou a bouchání dveří, zvuky svědčící o tom, že se celé osazenstvo domácnosti ozbrojuje.

„Lupiči! Banditi!“ řval stařec.

Will složil svíjející se břímě uprostřed nádvoří a upaloval zpátky. Vrazil do velké síně.

„Gwydione!“ zvolal. „Gwydione, jdou sem! Musíme odtud!“

Čaroděj dokončil poslední kroky vázacího kouzla a napřáhl hůl. „Nemůžeme tu kámen nechat. A nemůžeme ho ani odvézt, dokud nebude spoután přinejmenším ještě jednou.“

„Odvézt? Zešílel jsi? Celá usedlost bude plná služebnictva, než bys řekl ‚nůž‘!“

„Kámen musí odjet s námi, jinak to nejde.“

Will se ohlédl. „Pak tedy o něj budeme muset bojovat!“

Vyskočil na stůl, strhl jednu z tapisérií a chopil se jasanové tyče, na níž byla pověšena. Délka byla dostatečná a zdála se mu i obstojně pevná pro jeho záměry.

„Lupiči!“ slyšel řvát starce. „Ve velké síni jsou lupiči!“

Na nádvoří se shromažďovalo ozbrojené služebnictvo. Will viděl a slyšel, jak ve stínech řinčí halapartnami a dalšími ručními zbraněmi více než tucet mužů. Bylo mu jasné, že Gwydionovi musí poskytnout dostatek času, aby provedl poslední poutající kouzlo. Zkoumal, jak by bylo možné zajistit dveře, ale nic vhodného nenašel. Napadlo ho zabarikádovat je nábytkem, jenže k tomu neměl dostatek času, materiálu ani pevných opor, protože podlaha byla hladká. Dva tři muži by dokázali odtlačit, cokoli by za dveře naskládal.

Zbývala jen jediná možnost. Postavil se do úzkého průchodu, který byl jediným místem, odkud mohl přijít útok. Když svou nouzovou zbraní provedl pár cvičných výpadů, získal rázem trochu sebedůvěry. Dřevo mu dobře sedělo v dlaních. Štěstí mu přálo – tady, u ústí průchodu, bylo dost místa pro jeho hůl, kdežto jeho protivníci budou muset procházet užším kamenným vchodem, kde nebudou mít dostatek prostoru pro rozmáchnutí.

Kdesi nedaleko zaslechl hlasy. Objevily se černé siluety tří postav. Držely v rukou zbraně. Will pevně uchopil svou hůl, přehmátl kvůli lepšímu vyvážení a pustil se vstříc nebezpečí. Prvního z mužů překvapil. Rozeběhl se proti němu a horním úderem do čelisti ho lehce odhodil stranou. Druhý se srazil s prvním a upadl. Třetí zakopl přes ně a skončil na stejné hromadě.

„Zpátky!“ zazněl vyděšený hlas. „Je jich tu celá banda! Jsou jako vzteklí psi! Utíkejte!“

„Jooooo!“ zařičel Will a hnal je v panice pryč. Neústupně stál uprostřed chodby, s holí před hrudí. Spatřil, jak dovnitř z bezpečí vzdáleného konce průchodu nakukuje půl tuctu hlav.

„Měli byste se raději vzdát,“ zazněl roztřesený hlas. „Obklíčili jsme vás!“

„Pokud o nás stojíte, tak si pro nás pojďte!“ zahřímal Will. „Nebo se vám může stát, že se my vydáme pro vás!“

Rozběhl se vpřed a sekl koncem hole po nejbližším obličeji. Dřevo křísnulo o kámen a ostatní tváře v mžiku oka zmizely.

„Doneste lucerny!“ řekl jiný hlas. „Jinudy než touhle chodbou uniknout nemohou. Jsou v pasti. Vzkažte do Astonu. Ať sem přijdou tamní hoši!“

„Držte se, chlapci!“ řekl první hlas. „Brzy bude světlo! A pán už je na cestě domů!“

Will věděl, že jeho protivníci jsou vystrašení a aspoň jeden z nich až příliš. Ale netroufl si odhadnout, jak dlouho se mu bude dařit držet zpátky tucet mužů. Postačil by jim jeden dobrý zásah a byl by ztracen. Brzy přijde úsvit a protivníky opustí noční strachy. Až zjistí, že vstup brání jen jediný člověk, dodají si odvahy.

Ustoupil zpátky do velké síně a skryl se ve stínech. Přemýšlel, co Gwydion hodlá podniknout. Určitě si nepředstavuje, že by se jim mohlo podařit kámen odvézt,

pomyslel si. Zmýlil se, když si myslel, že usedlost je téměř prázdná a že se sloužící budou obávat vyjít ven. To je tedy šlamastyka!

V tichosti čekal na další útok, neodvažoval se ani pohnout. Teď už se jim jen tak lehce uniknout nepodaří. Co když baronovi muži přivedou i lukostřelce? napadlo ho. A také na mě mohou vypustit psy! Naší jedinou nadějí je, že se Gwydionovi podaří přečíst nápisy na kameni a dostat nás odtud před východem slunce. Možná, že už tu věc zase zahrabává. Aspoň doufám!

Tuto myšlenku zaplašilo nové varování, při němž se mu zježily vlasy na zátylku. Cítil, že už v chodbě není sám. Než se stačil pohnout, ozvalo se zabručení a z kamenného sloupu nad jeho hlavou vyskočily jiskry. Trhl sebou dozadu a těsně vedle tváře ucítil švihnutí čepele. Chtěl pozvednout hůl, ale v té chvíli ho prudká rána do hlavy srazila k zemi, až se odkutálel ze svého zákoutí. Nad ním se tyčil mohutný černý stín a na poslední chvíli se mu podařilo vykrýt strašlivý úder. Zachránilo mu to život, ovšem z temnoty se dál ozývalo vrčení a Will vycítil další seknutí hrůzostrašné čepele, směřující na jeho hlavu. Uskočil a ocel širokého meče zazvonila o kamennou zeď, načež se zakousla do jeho hole.

Willovi vybuchla v hlavě prudká bolest. Cosi se snažilo vyrvat čepel uvízlou v holi. Jasanová tyč byla stará a vyschlá. Nepružila zdaleka tolik jako čerstvá dubová hůl, kterou byl zvyklý používat. Svíral praskající kus dřeva, ale čepel držela jakási nepříčetná síla. Will cítil, jak je kopancem odmrštěn dál do úzké chodby, takže se nedokázal bránit dalšímu seknutí. A to dopadlo, zakouslo se mu hluboko do pravé paže kousek nad loktem, roztříštilo kost a odhodilo předloktí v nepřirozeném úhlu.

„Aaaaah!“

Vnímal, jak ho opouští dech. Ruka byla nyní nepoužitelná. Znovu vykřikl, když pocítil, že se mu na hruď řine krev a vsakuje se do košile. Nekřičel bolestí ale překvapením – takhle že má skončit jeho život? Hořce, bolestivě poražen a na tomhle temném místě…

Bylo mu jasné, že další úder musí rozstříknout jeho mozek po celé podlaze.

„Tak pojďte sem, vy zbabělci!“ zahřměl hlas. „Posviťte mi sem!“

Will se choulil na podlaze a držel si ruku. Cítil, že mu oči vylézají z důlků. Zpod prstů mu prýštila krev. Nyní viděl, že ruka je téměř oddělená, nepotřebně visela. Hůl měl rozdrcenou ve dví, její kusy mu ležely po obou bocích a celý svět se točil a utápěl v temnotě. Ach ne! Ne! To není možné! snažila se jeho mysl popřít, co jí říkaly oči. V uších se mu zvedala vlna burácejícího hluku. Malátně zíral do světla svítilen, hleděl na roucha šlechticů, červená a zlatá, na erb s wyvernem. Krev kreslila vzory na čepeli, která mu tančila před očima, byla na zdi i na podlaze. Po celé chodbě viděl otisky nohou smočených v krvi, v jeho krvi. Krvavá pěna mu kanula přes prsty, svírající ránu.

„Proto jsem vaším pánem a vy mými sluhy!“ vykřikl silný hlas. Will ucítil, jak mu baron šlape na hrdlo. „Sem s ním!“ ozvalo se a stisk povolil.

Will zatínal zuby a lapal po dechu. Kolem něj se tlačil dav vyděšených tváří. Když ho zvedali, pochopil, v jak bezmocné situaci se nalézá. Ruka se mu kývala na kousku svalu, snažil se ji přitáhnout k tělu. Z rány tepala krev. Spěchali s ním do síně a položili ho na podlahu. Ostře si uvědomoval vlastní chrčivý dech a zástup sloužících. Hleděli v hrůze na hromadu zeminy a podivný kámen pokrytý symboly, který se tyčil na místě, kde bývala pánova nádherná dřevěná podlaha.

Někteří ze sloužících pronášeli tiché kletby, jiní si zakrývali oči v gestu, odkoukaném od Nevidoucích.

Takže se aspoň Gwydionovi podařilo uniknout, pomyslel si Will. Věděl, že každou chvíli upadne do mdlob. Věděl, že zemře, ale ani s jedním nedokázal nic udělat. Ani to uspíšit, ani tomu zabránit. Jen čekal, kdy ho zaplaví bolest, ale ta stále nepřicházela. Zmocnil se ho silný třas.

„Tak hledači pokladů, že ano?“ řekl baron zuřivým, ale přesto jaksi chladným hlasem. „V mém domě? To byl tedy špatný nápad!“

Will koulel očima, jak se snažil sledovat barona, obcházejícího kámen. Krev, které měl plnou ruku, byla tmavá jako víno a lepkavá jako med. Cítil, jak se mu kámen vysmívá. A náhle se roztřásl zimnicí.

„No dobrá. Za své loupení zaplatíš plnou cenu! S takovými, jako jsi ty, se nemažeme! Připravte vůz!“ Baron se znovu otočil k Willovi. „Co je to… za kámen?“

Will se snažil promluvit. Obrovská ruka ho udeřila a stiskla mu čelist, až musel otevřít ústa.

„Na něco jsem se tě ptal, lumpe!“

Navzdory všemu co se dělo, Will cítil, jak se ho zmocňuje zvláštní klid. Bylo to, jako by se už chystal opustit teplo tohoto světa. Cosi v jeho nitru se však vzpíralo sněhovým vločkám míru, které se na něj snášely. Mistře Gwydione! vykřikla část jeho mysli, náhle vyburcována hrůzou a zoufalstvím. Nenechávej mě tu! Nenechávej mě tu umřít!

Jeho bledé rty se musely pohnout.

„Co to je, zloději?“ spustil opět zlostný hlas. „Co jsi to říkal?“

Willova tichá prosba zůstala bez odezvy. Svět kolem něj mizel a on vnímal pouze baronův hrubý hlas, vydávající rozkazy. Aby vyzvedli kámen a naložili jej na vůz, přivázali k němu Willa a provazem mu zaškrtili ránu na paži.

Vycítil hrůzu sloužících, kterou nedokázali zakrýt. Udělali však to, co jim baron přikázal. Kámen pod jeho zády mu připadal podivně teplý. Ležel, mělce vdechoval své poslední doušky vzduchu. Kolem krku ucítil provaz a na prstech spečenou krev, jakmile se jimi pokusil zahýbat. Když baron vylézal na kozlík, vůz se zatřásl a zaskřípal.

„Kam jedete, můj pane?“ ozval se úzkostný hlas. Zpod klížících se víček zahlédl Will holohlavého muže, který je odpoledne vykázal z usedlosti, dal jim okoralý chléb a tvrdý sýr.

„Kam, můj pane?“

„K jezeru, Grythe! Abych udělal to, co jsi měl udělat ty, ty zbabělý nemyslící neřáde! Vyklopím toho lupiče i jeho kořist do hezky hluboké vody.“

„Můj pane, ale vždyť žije!“

Baron zařičel smíchy. „To mu ovšem dlouho nevydrží!“

„Můj pane, nesmíte ho zabít!“

Baron odhodil sluhovu paži a zařval na něj: „Nesmím? *Nesmím?* Jak to hovoříš se svým pánem, chlape?“

„Jenže to by byla *vražda!*“

„A kdo ji asi dosvědčí? Tenhle křupan sem přišel o vlastní vůli. Sám se tu pokusil krást. Dostane jenom to, co si zasluhuje.“

Baron pobídl koně a ten zabral. Zatímco se čtyři okovaná kola vozu kodrcala po nerovné dlažbě nádvoří, Will se třásl. Lysý muž stále kráčel za vozem.

„Buďte opatrný, můj pane! Starý Aeborn tvrdí, že ten lump měl společníka!“

„Jen ať se mi zkusí postavit, jestli si troufne! Hyjé!“

Povoz se otřásal a rachotil, jak baron popoháněl koně k vyšší rychlosti. Will hleděl vyčerpaně vzhůru na baronova široká záda. Jeho plášť byl červenější než Willova krev, a kroužky, vyšité na něm jemnou zlatou nití, se třpytily dokonce i ve slabém světle úsvitu. Will ležel schoulený a svázaný na kameni, teplo, které z něj vyzařovalo, ho prostupovalo čím dál víc a ukolébávalo ho ke konečnému usnutí. Síla ho opouštěla a před očima se mu začaly zjevovat přeludy. Smrt už nebyla daleko.

Takže takhle to tedy je, pomyslel si a dovolil temnotě, aby mu zastřela zraky. Jak jen se Gwydion mýlil, když mě celou tu dobu považoval za znovuzrozeného krále! Jak je zvláštní, že když jsem políbil Jívu, neměl jsem ani tušení, že je to naposledy. Jak se může něco tak důležitého přihodit, aniž by o tom člověk věděl? Jak moc bych si přál, aby tu teď se mnou byla! Aspoň že je tu Bethe, díky ní jsem svůj život nežil marně…

Přinutil se otevřít oči a naposledy pohlédnout na krásu světa, ovšem jediné co viděl, byla baronova rozložitá záda. Všude poletovaly přízraky. Nevěřil svým očím, protože to, co nyní viděl, bylo skutečně podivné. Kroužkový límec kolem baronova krku se začal pomalu rozplétat, kroužek po kroužku, a jednotlivé kroužky padaly jako květy jabloní. Když se baron ohlédl, usmíval se a na mladické tváři mu začal růst plnovous, který se pomalu prodlužoval. Stárnul a stával se od pohledu laskavějším. Náhle se baronovy vlasy proměnily z černé na hnědou a pak na šedivou, jeho kabátec bledl a zhrubl do podoby poutnického pláště barvy hnědé myši. A když se Will zahleděl pozorně, všiml si, že jeho useknutá ruka je netknutá. Na oblečení neměl ani kapku krve, nikdy tam vůbec nebyla.

„Aaach!“ řekl Will, prohlížel si ruku a udiveně ji zkoušel ohnout. „Já žiju! Já… aaach!“

„Sundej si provaz z krku, než zmodráš.“

„Co jsi mi to provedl?“ vykřikl Will, strhl ze sebe provazy a vyskočil na korbě vozu.

„Schopnost vidět,“ řekl mile Gwydion. „Musí to být matoucí zjištění, že jsi v zatraceně dobré kondici a zdravý. A také bych řekl, že se ti to docela zamlouvá.“

„Ach!“

„Prosté kouzlo iluze. Toť vše.“

Will vzdych] a zamrkal, srdce se mu chtělo rozskočit. Posadil se obkročmo na kámen, ani v nejmenším teď o něj nedbal. Okolní svět vybuchoval barvami a ptačím zpěvem. Za hodnou chvíli řekl: „Gwydione, jak jsi mi to mohl *udělat?*“

Čaroděj se ohlédl přes rameno a tvářil se klidně. „Musel jsi sehrát svůj part. A zvládl jsi to obdivuhodně.“

„Ale… ale myslel jsem, že opravdu umírám…“ Nyní ve Willově hlasu zazněla také výtka. „Myslel jsem.

„To si mysleli všichni.“

„Gwydione, zradil jsi mou důvěru.“

„Ach, opravdu? A byl bys raději, kdybych tě tam nechal?“

Odvrátil se.

„Musím říct, že tvoje dovednost s tyčí od závěsu je působivá, můj mladý příteli. Avšak obávám se, že jsi jednal poněkud ukvapeně. Pouze jsi na nás upozornil všechny v domácnosti.“

„Přišli by tak jako tak. Pokud to byli všichni, byla to tvoje chyba.“

„To je nesmysl. Příště musíš použít rozum trošku dřív, než se uchýlíš ke kopání a křiku. To můžeš považovat za obecně platné pravidlo a držet se ho.“

Will se rozhlížel. Plíce stále toužily po nových záplavách rosou prosyceného vzduchu. Oči chtěly hodovat na pohledu na mohutné duby, temnící se proti ranním mlhám a nezměrné růžové klenbě oblohy, na níž probleskovalo pár posledních hvězd.

„Myslel jsem, že umírám.“

Gwydion se uchechtl. „Čeho sis myslel že dosáhneš, takhle odnést toho starce?“

„Snažil jsem se ti zachránit krk!“

„Opravdu?“

Will přelezl na kozlík k čaroději. Ze směsice pocitů, která se mu vařila v nitru, vybublávala na povrch úleva. „Měl jsem

dojem, že jsi tvrdil, že v blízkosti kamene války není možné provozovat magii.“

„Pokud to není *nezbytné*, jsem říkal. Magie iluzí nejsou žádná vysoká kouzla. Skutečně jsou jen o něco výš než kejklířské triky nebo výřečnost. Pokud sdělíš vystrašeným myslím čemu mají věřit, často celé kouzlo obstará už pouhý strach. Čemu chceš, aby věřili, tomu bez ptaní uvěří. Jeden jediný z nich neuvěřil tomu klamu, ale neodvážil se to dát najevo, protože všichni ostatní si byli jistí, že vidí to, co skutečně je. Důležité pravidlo magie zní, že většinu lidí je snadné přimět k pochybnostem o vlastním úsudku, a úsudek nemá daleko k příčetnosti.“

Will se podíval dozadu na vůz, kde ležel kámen války. Stále byl od hlíny, ale ta už zaschla do světlejších skvrn. „Hřeje,“ řekl. „Hřeje čím dál víc. Nevím jaká svazující kouzla jsi na něj vložil, ale zdá se mi, že se je ze všech sil snaží prolomit.“

„Potom můžeme jen doufat, že jsme ho vytrhli z jeho místa v nejvyšší čas.“

„Kam ho vezeme? Ludford odtud nemůže být moc daleko.“

„Ludford leží třicet mil na západ.“ Gwydion z Willa vycítil jakési nové řešení a otočil se k němu. „Myslíš, že bych ho měl dát darem Richardovi z Eboru?“

„Nejspíš ne.“

„Hmmm. Ani já ne.“

Will vzpomínal na vražedné a sebevražedné myšlenky, které se ho zmocňovaly, když byl na Ludfordu předtím. „Když nad tím teď přemýšlím, určitě musel být někde blízko ukrytý další kámen války. Byl velice silný, ačkoli jeho hudba byla jaksi zmatená.“

„Asi bychom neměli riskovat vozit tenhle kámen k tomu dalšímu, pro případ, že by se mohly vzájemně posilovat.“

Will si prohmatával ruku, stále ještě tak úplně nevěřil, že byl zachráněn. „Kam ho tedy odvezeme?“

„Doufám, že časem do města Casteru k řece Dee, a pak lodí na Blažený ostrov.“

Will hleděl na Gwydiona pochybovačně. „Ovšem jedině tehdy, najdeš-li bezpečný způsob, jak ho dostat přes moře, že?“

Čaroděj pozvedl hlavu. „Přiznávám, že pro tento problém stále ještě nenacházím řešení.“

„A co s ním budeme dělat do té doby?“

Gwydion se otočil dozadu. „Doufám, že až se baron Clifton vrátí domů, budeme už mnoho mil daleko. Až se totiž od svých služebníků dozví ten neuvěřitelný příběh, dozajista se nás bude snažit dohonit. Už jenom proto, aby zjistil, co že to měl ukryté pod podlahou síně a kdo mu je tolik podobný.“

„Gwydione,“ povzdechl si Will. „Neodpověděl jsi na mou otázku. Co budeme s kamenem dělat teď?“

Čaroděj krátce přikývl. „Vím o místě nějakých šedesát mil na sever odtud, kam si žádný smrtelník netroufne vstoupit.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

MOUCHY

Jitřní mlhy se zvolna zvedaly a rozplývaly. Přestože modrá obloha zpočátku slibovala slunečné ráno, od západu se přivalila oblaka a den začal pochmurně. Will zívl, byl velice unavený. Rád by se vyspal, ale představa, že by si měl ustlat vedle kamene, se mu nezamlouvala. Ani hrubé prkno, na němž seděl, mu mnoho pohodlí neskýtalo. A navíc kdykoli jen zavřel oči, vybavily se mu hrůzy uplynulé noci tak živě, že se jeho srdce prudce rozbušilo a musel je znovu otevřít.

Přejeli říčku Solnici a cesta dál procházela kopcovitým krajem, pokrytým tmavým jilmovým lesem. Často museli seskočit z vozu a pomoci koníkovi s nákladem do svahu.

Will zrovna zezadu tlačil vůz, když se zeptal na oghamový nápis, který objevili na kameni.

„Podařilo se ti ho přečíst?“

„Ano.“ Gwydion nic dalšího neprozradil. Kráčel vedle vozu a vypadal netrpělivě a ostražitě.

„A nechceš mi říct, co na něm je?“ Protože Gwydion neodpovídal, Will dodal: „Nemyslíš, že by bylo lépe, abych to věděl?“

„Proč se ten nápis nepokusíš přečíst sám?“

„Jak bych mohl přečíst to, co je na druhé straně, aniž bych ho otočil?“

„A co si myslíš, že tam stojí?“

„Něco o Lughovi a vysokém paláci. Ale na další hraně je nesmysl, nesprávné slovo pro krále, nebo slovo pro nepravého krále, nebo něco takového.“

„To ses všechno naučil?“

„Není jednoduché naučit se pravý jazyk, když široko daleko nenajdeš nikoho, kdo by ho ovládal. Dělal jsem, jak nejlépe jsem uměl,“ řekl Will, přestože věděl, že to není tak docela pravda. Pak dodal: „No, víceméně tak.“

„Nechtěl jsem nic jiného, než abys dělal nejlépe, jak budeš moci,“ řekl Gwydion. „Víceméně.“

Čaroděj si odkašlal a pronesl v pravém jazyce:

„Lughna iathan etrog a marragh-tor,
Amhainme feacail an eithichier do righ
Ora fuadaighim na beidbe all uscor,
En morh eiar e taier fa deartigh.“

„*Lughna iathan etrog a marragh-tor,*“ zopakoval Will a důkladně se nad tím zamýšlel. „U vodopádu pána Lugha…“

„Brodu.“

„Promiň, brodu. Pod vysokým palácem, ne, hmm… věží? U falešného slova krále…

Amhainme feacail an eithichier do righ; při svém slovu, falešný král. *Ora fuadainghim na beidbe all uscor;* vyjede proti nepřátelům pod vodami. Ach, vždyť to vůbec nedává smysl!“

„Požene své nepřátele přes vody!“

„*En morh eiar e taier fa deartigh;* a do domova pánů přijdou… na západ?“

„Skoro. A Pán západu vrátí se domů.“

„Hm. Co si myslíš, že to znamená?“

„Proč to teď nepřeříkáš celé?“

„Při Lughově brodu a tyčící se věži,
při svém slovu, falešný král
zažene své nepřátele přes vody,
a Pán západu navrátí se domů.

Ach! Lughův brod. To bude určitě Ludford!“

Gwydion si odfrkl. „Na to nemusí být člověk zvlášť chytrý, aby to prohlédl, ačkoliv tyto verše byly vytvořeny dřív, než vládl král Ludd. To je nezpochybnitelné a proto je to hodné pozornosti.“

Will přestal tlačit a tázavě se podíval na Gwydiona. „A ‚tyčící se věž‘ musí být hrad v Ludfordu, jemuž tedy verše předpovídají pád.“

„A?“

„A… může být tím falešným králem uchvatitelův vnuk? Král Hal?“

„Předpokládejme, že ano.“

„Ale kdo by tedy mohl být ten Pán západu? Některý z princů z Cambray?“

„Řekl bych spíše, že je to narážka na lorda místokrále Blaženého ostrova. To je falešný titul, který se vládce Království rozhodl vytvořit.“

„Takže tedy vévoda Richard,“ řekl Will, který věděl, že Richard kdysi zastával úřad místokrále na Blaženém ostrově. „V tom případě to proroctví znamená, že králi Halovi bude postačovat pouhá ukázka síly, aby padl Ludfordský hrad a vévoda Richard byl vyhnán přes moře na západ.“

„Pokud je náš výklad správný, pak se tam píše přesně tohle.“

Will pomohl vyzvednout jedno kolo vozu z hluboké brázdy v cestě a hned se zajímal, jakou nápovědu kámen poskytl o umístění dalšího kamene. „A co jsi zjistil, když jsi přečetl kámen dokola?“ zeptal se.

„Pak znějí verše následovně – a myslím, že tě tentokrát nebudu trápit něčím tak únavným, jako je překládání:

Pán Lugh jediný vítězství získá,
u brodu přes řeku na západě, zvěst o nepříteli,
nevhodně dolehne k vzedmutým vodám,
zatímco doma král stráží svou věž.“

Will se zamračil. „A to znamená… co?“

„V tomto případě, Willande, budou tvé dohady stejně platné jako moje vlastní.“

„Pak tedy budou muset dohady postačovat. Jak znějí ty tvoje?“

„Bližší představu mám jen o začátku. Lugh, Pán světla, bude jediným vítězem – to je prastarý obrat, úsloví, které jsem už téměř zapomněl. Lze je vyložit v tom smyslu, že výsledek není předem jistý, leží mimo dosah jasnovidců a věštců. Nemám tušení, které místo by mohl představovat ‚brod přes řeku na západě'. Snad most přes řeku Ludd, nebo možná Theam. Ale možná také jde o úplně jinou řeku. Zbytek veršů je skutečně nesrozumitelný."

„Nemohl by být poslední verš o králi Halovi v Trinovantu? Který nechce – nebo nemůže – vyrazit s armádou do pole proti vévodu Richardovi, jak si to přeje královna?"

„Nebo také o Richardovi, který dlí na Ludfordu a rozmýšlí se, co je třeba udělat."

Gwydion se opět chopil otěží a Will přestal tlačit a vyskočil na kozlík. Otřel si rukávem zpocené čelo a znovu pohlédl na kámen. Uvěřit, že tohle dílo, plné nejčistšího zmaru, vytvořili pro mírové účely, bylo nesnadné. Jak praví druhá rada Předností, všechno získává svůj význam až v průběhu času.

„Půjdu kousek napřed a zkusím chvíli proutkařit," řekl náhle a seskočil na zem. Bylo mu příjemné kráčet trávou po stranách cesty. Na těchto místech stále ještě kvetl orobinec a jeho veliké hlavičky na něj mávaly a rozsévaly svůj pyl. Vytáhl zpoza opasku lískový proutek a nechal působit svůj talent, ale když už byl o kus vpředu, posadil se a jeho prsty nahmataly ve váčku červenou rybku.

Nenápadně ji vyňal a cítil, jak ho brní v konečcích prstů. Zatímco očka zeleného talismanu ho vždy uklidňovala, o těchto se to říci nedalo. Zdálo se mu, jako by do něj chtěla z rybičky vstoupit jakási síla, nebo jako by z něj chtěla něco vysát stejně, jako mihule saje krev. Byl to zvláštní pocit. Vnímal tolik tajemství, tolik nezodpovězených otázek. Když však přemýšlel, že by některé z nich položil Gwydionovi, neodvážil se. Ještě než se přikodrcal vůz, vrátil rybku do váčku. Cítil se rozrušený a raději svou pozornost obrátil ke kameni války.

Vstal, chvíli kráčel za vozem a kámen na něj nenávistně hleděl. A ty, pronesl tiše ke kameni, tys mě odvedl od mé ženy a dítěte. A to samé bys udělal všem v Království, pokud bychom tě nechali. Proto bych tě nejraději viděl prázdného, zbaveného všeho obsahu – pokud toho budu schopen.

Vůz projížděl stínem urostlých jilmů. Zářezy oghamového nápisu podél hran kamene jakoby se vlnily, připomínaly vlnky, které dělají nohy stonožky, když se pohybuje. V jednu chvíli se skoro zdálo, že se snaží z vozu vyplazit.

Moc se ti ta představa nezamlouvá, co? zeptal se tiše kamene, když vylezl na vůz k němu. Ne, to tedy ne.

„Copak to tam vzadu kutíš?“ zeptal se Gwydion.

„Dívám se, jestli na něm nenajdu ještě nějaké další znaky.“

„A?“ řekl Gwydion po chvíli, a tentokrát se i ohlédl přes rameno. „Našel jsi něco?“

„Těžko říct. Ale myslím, že je ještě teplejší než prve. Je to, jako by ho celý den rozpalovaly sluneční paprsky, a přitom teď dopoledne nevysvitlo slunce ani jednou. A podívej se na tohle…“ Will přejel rukou po kameni a naznačil, jak se jeho povrch vyboulil vzhůru. „To tam předtím nebylo.“

„Máš pocit, že mění tvar?“ zeptal se Gwydion.

„Zdá se mi to, jako by se začal uprostřed nadouvat, předtím byl rovný.“

„Jsi si jistý?“

Will se podíval ještě jednou. „Ano, když jsem na něm ležel, byl plochý. Copak si myslíš, že bych si takové boule nevšiml?“

„Těžko říct.“ Gwydion vypadal pobaveně. „Mám dojem, že v těch chvílích jsi měl trochu jiné starosti.“

„Je tady zřetelná vypouklina, Gwydione. A předtím tam nebyla. Možná bys ho měl ještě důkladněji svázat kouzly.“

„Možná ano.“ Čarodějův pohled se však ani neodtrhl od obzoru před nimi. „Pamatuj si však, že ne všechno je takové, jaké se nám zdá. A kameny války to už tak dělají, že využívají slabosti lidských myslí.“

* * *

Cestou viděli mnoho chalup a usedlostí, avšak všechny měly dveře pevně zavřené a okenice přibouchnuté. Setkali se s málo lidmi a ještě méně jich s nimi promluvilo. Zvěstí o válce bylo málo, buď proto, že ti, s nimiž hovořili, nic nevěděli, nebo nechtěli říci. Kolem poledního se přiblížili k západnímu okraji oblasti, kterou Gwydion nazýval Clentské kopce. Říkal, že musí odbočit z hlavní silnice na západ a dát se po prašné cestě, čímž

se vyhnou Babiznímu lesu a Wychburghskému kopci. Poté na Pěticestí zvolili nejsevernější odbočku, po novém mostě překročili říčku Stoore a slušnou rychlostí spěchali po vozové cestě, až světlo dne začalo mizet.

Gwydionovi dělal starost slabý provoz na cestě a také fakt, že na mostě nepotkali nikoho, kdo by vybíral mýto. Seskočil a podrobně zkoumal povrch cesty. „Poslední, kdo tudy projel, byl tucet koní, všichni dobře okovaní. Znám podkováře, který je okul. A znám dva z těch koní."

„Nemám dobrý pocit z tamtoho mostku."

Gwydion se rozhlédl a zamyšleně si olízl rty. „Tomuto kraji chybí pán. A zdá se, že komisaři pořádně probrali i okolí, protože kdo z pánů by se vzdal zdroje stříbra, kdyby měl člověka, který by ho mohl vybírat?"

„Místní pán, ať už je to kdokoli, dnes o žádný valný výdělek nepřišel."

„A přesto, tohle místo obvykle vzkvétá. Cestou jsme spatřili jen velmi málo mladých mužů. Na trh mířili pouze ženy, děti a starci. Stáda byla zahnána výše do kopců."

„Také jsem měl dojem, že je vidět málo dobytka. Jaký to může mít důvod?"

Gwydion mu uštědřil vědoucí pohled. „Pokud bys myslel, že kolem tvé vesnice potáhne armáda o pěti tisícovkách mužů, nechal bys svá stáda pást na lukách okolo hlavní silnice?"

„Ach, už to chápu!"

Postupovali dál ztichlou krajinou. Baronův kůň byl starý a měl toho dost, a Gwydion toho po něm nechtěl víc, než mohl zvládnout. Když se Willa znovu zmocnila netrpělivost, řekl mu čaroděj pouze: „Čím víc spěchu, tím míň rychlosti. Přemýšlej o tom." Tvrdil, že podle klidu, který všude panoval, musely být zvěsti a zprávy velice znepokojivé. A řekl také, že nyní, po žních a s vybranými desátky, bývají panské sýpky nejplnější. „Copak je nějaký lepší čas pro uspořádání lidských žní?"

Will po očku pohlédl na kámen a otřásl se. Připadalo mu, že čím dále ho vezou od místa na lorku, kde stál věky, tím byl teplejší a vyboulenější. Změna však probíhala tak pomalu, že si jí nemohl být jistý.

„Co by se stalo, kdybychom s ním překročili vlákno?" zeptal se náhle Will.

„Překročili jsme nějaká vlákna s Dračím kamenem?“

„Nevím. Nejspíš ano. Ale tenhle kámen je jiný.“

„Jak to myslíš?“

„Je aktivní, o něco se snaží.“

Nakonec se zastavili v Oakey, kde Gwydion vstoupil do proslulého háje. Postavil se pod Tisíciletý strom, v jehož stínu byl, jak říkal, kdysi korunován slavný král starých dob.

„To bylo v dávno minulých dnech,“ pravil s očima upřenýma do mlh vzpomínek. „A Artuš Veliký se sem každoročně vydával na lov. Sbíral tu žaludy pro obřad královského sázení stromů. Bylo předpovězeno, že jiný strom, vzešlý z žaludu Tisíciletého stromu, v budoucnosti obrátí osudy Království.“

„Jak by to mohl strom udělat?“ zeptal se Will a znovu zkoumal, zda kámen dál mění podobu.

„Tím, že ve svých větvích ukryje pronásledovaného. Tak to aspoň předpověděli věštci.“

„To je vážně zvláštní věc, tohle prorokování. A v knize, kterou jsem od tebe dostal, se o tom moc nepsalo.“

„Ono se o tom taky málo ví. Ani sami věštci nechápou, v čem spočívá jejich nadání. Zřídkakdy dovedou říct víc, než jen mlhavé náznaky toho, co se má stát. A některé věci před nimi zůstanou nadobro skryté. Avšak čas je jako kolo vozu – přestože se stále otáčí vpřed, otáčí se také dokola. A v kolech jsou kolečka, taková je totiž nevlastnější povaha světa, že se události opakují zas a znovu. Díky tomu se jen prostým pochopením zkušenosti můžeme mnohé naučit a vlastně tak trochu i věštit. Přesně tak se totiž můžeme poučit z činů těch, kteří tu byli před námi. Proto moudří tolik dbají na pravidlo ‚Historie se opakuje‘, neboť je dokonale pravdivé, ať už jsou kola lidského života maličká či obrovitá…“

Gwydionovo filozofování se táhlo dál, odbočovalo a přebíhalo, až Will zívl. V mizejícím světle se mu zdálo, že se kámen pohnul, načež opět zůstal klidně ležet. Dlouhou chvíli ho pozoroval, ale kámen už zůstal nehybný, proto se rozhodl, že se mu to nejspíš jen zdálo.

Noc strávili v hájku, v otevřené krajině. Přesto se Will cítil dokonale v bezpečí. Vyprávěl Gwydionovi o té noci, kdy tábořili v Lese setnuté hlavy, a o báječném snu, v němž k němu přišel

Zelený muž se svým královským doprovodem elfů a o jeho zemitém objetí.

„Snad skromnost změnila vzpomínku na tuto noc tak, že ti připadá jako sen," řekl mu Gwydion, když se usadili u ohně. „Nebyl to sen. Dostal jsi dar volnosti v divočině, a to je skutečně nesmírná čest. Proto jsem nás vedl sem. Dnes v noci budeme spát poklidně, navzdory našemu tíživému nákladu."

Will si položil hlavu a řekl: „Myslím, že bys mi měl říct, kam máme namířeno."

„Na místo, o němž už víme, že tam lze do jisté míry bezpečně uskladnit kámen války."

„Kde? Na nějaký hrad?"

„Jeskyně Anstina Poustevníka."

Will se zvedl a opřel se o lokty. „Ale říkal jsi přece, že ho Morový kámen zabil."

„Ano, to se stalo."

„Jak by tam tedy mohl být kámen v bezpečí, když ho nikdo nebude hlídat?"

„O tom, že Anstin je mrtev, nikdo neví. Jen sestra, která mu tam nosila potravu, a ta se zavázala k mlčení."

„Ale kdyby to Maskull zjistil, určitě by se tam vydal něco s kamenem provést."

Gwydionovy rysy ztvrdly. „Já doufám, že se o tom nedozví."

„A co když ano?"

„Maskull toho ví dost, ale nikdy neví tolik, kolik si myslí, že ví, protože je domýšlivý. V záležitosti kamenů se mě snažil následovat, a pak, když to považoval za možné, skočit o krok přede mě. Ale prospěch mu to nepřineslo. Ke Královu kameni se dostal před námi a přesto se nepokusil kámen války vyzvednout nebo ho podřídit své vůli. Napadlo ho jen jediné, vložit na něj nebezpečná kouzla a přichystat tak na mě past."

„Myslíš, že toho o lorku ví méně než my?"

„Nechová se tak, jako kdyby toho věděl víc. Možná, že ho od zneužití zmaru, o němž ví, že se v kamenech ukrývá, zrazuje strach. Jisté je, že neměl dostatek odvahy, aby vyzvedl kámen, který našel v Tysoe."

Will si znovu lehl a složil ruce za hlavou. „Jednou jsi mi řekl, že Maskull ví, odkud pocházím. Je to pravda?"

Gwydionovi trvalo dost dlouho, než odpověděl. „Ví toho víc než já.“

„Jak je to možné?“

„To ti nemohu prozradit.“

„Nemůžeš, nebo nechceš? Zasloužil bych si to vědět, Gwydione.“

„Vzpomeň si, co praví přísloví: Nedostatek vědění dělá z lidí blázny a ohrožuje nás všechny.“

„Myslíš, že na to nejsem připraven? Že mě to srazí, ať je to cokoli? Že mě to svede z pravé stezky?“

Čaroděj se pomalu posadil. „Nevhodné vědění skutečně lidi často zavádí.“

„Ale stejně tak i jeho nedostatek! To jsi mi sám říkal. Musím vědět, kdo jsem a odkud pocházím.“

„Jsi třetí inkarnací krále Artuše.“

„Ale ty toho o mně víš víc a nechceš mi to říct.“

„Ještě ne. A ty bys měl věřit, že mé rozhodnutí je patřičně promyšlené.“

„Gwydione, já už nejsem dítě!“

„Věř mi, Willande! Věř mému úsudku, stejně jako já důvěřuji tvému.“

Will zatnul zuby, byl rozčilený. Přemýšlel, že čaroději poví o rozhovoru, který vedl s Morannem, ale pak se rozhodl toto složité téma nenačínat. Mistr klenotník mu během jediné noci prozradil tolik, jako Gwydion a Gort za dlouhých šest let. Až se s Morannem potkají příště, zjistí všechno, co touží vědět.

„Dobrou noc, Gwydione!“

„Dobrou noc, Willande. Dobře se vyspi a ráno se probudíš čerstvý a odpočinutý.“

* * *

Celý následující den vezli kámen z Aston Oddingley k severu, přes rozlehlá vřesoviště, tečkovaná trnitými křovisky a vzdálenými jezírky, která se stříbřitě leskla pod mléčně bledou oblohou. Tato jezera připomněla Willovi zdání vody, která vídal v horkých letních dnech v dálce, nad povrchem rozpálených cest, a také to, že ne všechno, co člověk vidí, je tím, čím se zdá.

Když se obrátil, aby zkontroloval kámen, všiml si, že se docela nepochybně zvětšil. Zkusil se jej dotknout, ale odtrhl ruku. Potom na kámen zkusmo plivl. Zasyčelo to. To mu stačilo.

„Gwydione! Kámen! Je žhavý! Jestli něco neuděláme, zapálí nám vůz!“

Čaroděj se otočil. „Vezmi prázdné vědro a přines vodu.“

„Mám lepší nápad. Vyliji teď na něj vše, co máme. Jeďme ještě kousek dál. Brzy budeme mít vody, kolik potřebujeme.“ Will si všiml v dálce před nimi jednoho z ramen řeky Mease, které se blížilo k cestě. Vychrstl na kámen všechnu jejich vodu a požádal, aby čaroděj zajel do brodu a zastavil. Z kamene stoupal kouř a pára. Will složil svůj plášť, položil ho na jednu hranu kamene, aby si chránil chodidla, zapřel se zády a nohama zabral. Kámen začal pomalu klouzat k okraji vozu.

Gwydion se otočil a viděl, oč se snaží. „Přestaň! Nesmí se dotknout holé země!“

Will se zarazil. „Proč ne?“

„Co by mu pak zabránilo čerpat energii ze zemských proudů? Sám jsi říkal, že už je aktivní. Když jsme ho našli, musel být blízko naplnění svého osudu. Daleko blíž, než jsem si myslel.“

Will zanechal svého snažení a seskočil do klidné vody, která mu sahala po kolena. Začal dlaněmi nabírat vodu a polévat zadní část vozu. Z povrchu kamene stoupala a kroutila se oblaka páry jako unikající duchové. Poléval kámen tak dlouho, dokud nebylo dno vozu celé promáčené a žádná další pára se už netvořila. Pak vzal soudky, naplnil je vodou, napojil koníka a tiše přihlížel, jak se Gwydion opět postavil nad kámen a zpevňoval magická pouta, jimiž ho ovinul.

Čaroděj mu stiskl ruku. „A teď se musím na něco zeptat.“ Slezl dolů a tančil v řece tázací kouzlo. Cákal, mumlal, vykřikoval a nohy mu podkluzovaly na slizkých kamenech dna. Okraj jeho roucha tmavl, jak nasával vodu. Vířil a vykopával nohama v jakémsi vytržení. Nakonec ve vodě klesl na kolena, s rukama zdviženýma nad hlavou.

„Pomohu ti,“ natáhl se k němu Will.

„Musíme co nejrychleji vyrazit,“ zvolal úpěnlivě Gwydion a chopil se jeho ruky. „Nesmíme se tu zdržovat. Cítím Maskullovu přítomnost stejně jistě, jako lovecký pes cítí den starou stopu.“

„Maskull?“ Will se rozhlédl, jako by si náhle připadal nahý.

„Není tu, ale někdy v nedávné době tudy prošel. A ví, že tu teď jsme. Aspoň to jsem se dozvěděl od vod řeky.“ Gwydion sledoval očima cosi někde v dálce, pak je opět obrátil k Willovým. „Musíme okamžitě vyrazit!“

Gwydion se na zmáčený kámen ostře zadíval. „Měl jsem pravdu. Nepodařilo se nám tuto hrozbu vyrvat z lorku včas. Blíží se její určený čas.“

Will se chytil za ústa. Věděl, co čarodějova slova znamenají. „Doufal jsem, že k tomu nebude muset dojít-“

„Naneštěstí došlo. Jen hlavu vzhůru, Willande! Ještě stále se můžeme dostat do bezpečí. Ale budeme se ho muset pokusit vypustit hned, jakmile dorazíme do Anstinovy jeskyně. Tam budeme mít největší šanci na úspěch, protože to tam dobře znám.“

Gwydion si rozepjal plášť. „Soudky máme plné. Namočíme své pláště a zabalíme kámen do nich.“

To také provedli, načež Will vyvedl koně z řeky, vylezl k čaroději na vůz a doufal, že jeho obavy nejsou příliš patrné.

„Jak je to daleko?“

„Ne o moc víc než dvacet mil.“

Dvacet mil! Willovi to připadalo jako velice dlouhá cesta. Věděl však, že ve svém srdci musí najít naději a nepropadat malomyslnosti. Začal si zpívat. Žádnou vznešenou baladu o hrdinských činech, jaké zpívají bardové u dvora, ale jen takový popěvek, který si opakují děti, aby se naučily míry.

„Třináct palců stopa má,
třikrát v krok se poskládá.
Dva kroky zas tvoří sáh,
tak široce bys nerozpřáh.
Jedenáct sáhů v uzlu je
a deset těch se furlong zve.
A osmkrát když furlong dáš,
tak na píď přesně míli máš!“

Když dozpíval, obrátil se k silnici a řekl si, že už ujeli dvakrát tolik. „Může se nám to podařit!“ řekl. „Půjdeme jako koně, pěkně po čtyřech!“

Gwydion se lehce usmál. „Nevím o lepším společníkovi na cesty, než jsi ty, Willande. Ačkoliv si říkám, co jen může být příčinou tvého náhlého optimismu.“

„Vždyť přece není nic špatného na tom, dívat se na záležitosti z té lepší strany, Gwydione.“

„To tedy skutečně není!“

* * *

Později odpoledne se tu a tam roztrhly mraky a ukázaly se kousky modrého nebe. Pak začalo slunce vylézat a zase se skrývat, jako by se oblaka nemohla rozhodnout, co mají dělat. Pokrývala tak pole a louky kolem nich světlejšími a tmavšími skvrnami, které hnal vítr zleva doprava přes jejich cestu. Willa trochu znervózňovala představa, že cestují po silnici, po níž se jen před krátkou chvílí ubíral Maskull. Zvláště když Gwydion prohlásil, že kouzelník ví, kde se nacházejí.

Will se snažil vyhnat tuto představu z mysli, jako kdyby vznikla působením kamene války. Aby se rozptýlil, pozoroval krahujce, který se vznášel nad malým kopečkem před nimi. Náhle se vrhl dolů a zmizel.

„Lidé nenáviděného pána se snáze nechají zmást,“ oznámil Gwydion, zatímco povoz rachotil ztichlou krajinou k severu.

Jeho slova se ozvala znenadání a Will si je zopakoval. „Lidé nenáviděného pána se snáze nechají zmást… To je magické pravidlo?“

Čaroděj zavrtěl hlavou. „Spíš nápis na líci jedné ze zlatých mincí zdravého rozumu.“

„A co stojí na jejím rubu?“

„Nejspíš že lidé nejlépe bojují pro lásku.“

„A je to pravda?“

„Jistě. Proč by se jinak věnovalo tolik péče tvoření těch krásných korouhví náklonnosti? Když jsou jednou vytvořené, mohou pod nimi lidé bojovat snáze. Nejspíš si vzpomeneš na pravidlo, které říká: ‚Ten, kdo vládne strachem, jede na tygru.‘“

Will o tom chvíli přemítal a pak nevzrušeně řekl: „Takže to jsou zuřivá stvoření, tihle tygři?“

Gwydion povytáhl obočí. „Tys nikdy žádného neviděl?“

„Začínáš být zapomnětlivý; u nás v Dolině nežijí.“

„To je smůla! Mít tak jednoho pořádného tygra, který by se prohánět v lesích kolem Pastvin, ten by ty tvé Doliňany držel pěkně zkrátka. Možná, že vám nějakého pořídím. V královském zvěřinci v Trinovantu tygři jsou. Vypadají trochu jako strakaté kočky, jenom desetkrát větší, divočejší a krásnější.“

Will se zazubil. „Myslíš jako pruhovaní lvi?“

„A copak víš o lvech?“

„A zase zapomínáš – čtyři jsou přece v klecích na Ludfordu, u brány hradu. Gort mi říkal, že je přivezli z jihu. Byl to prý dar námořního kupce, aby si naklonil vévodu Richarda při obchodech v callaském přístavu.“

„Mistr bylinkář ti říkal pravdu. Jsou královským symbolem, živoucí připomínkou přetrvávajících nadějí, že vévoda jednoho dne bude moci usednout na trůn vládce Království, že se jeho rodu vrátí právoplatné…“

Znenadání se čaroděj zarazil a upřel pohled kupředu. Ačkoli Will neviděl žádnou hrozbu, čaroděj zastavil koně, seskočil z vozu a pozvedl ruce jako větve stromu.

„Co se to děje?“ zeptal se Will. Sledoval Gwydionův pohled. Hleděl do obhospodařované krajiny – vpravo od nich skupinka stromů, známky prozrazující potůček, nic zvlášť pozoruhodného. „Řekni mi, co tě trápí, Gwydione!“

Čaroděj však mlčel a když se Will obrátil, viděl, jak z jejich plášťů, jimiž obalili kámen, stoupá pára. Tedy vypadalo to jako pára, když však Will začichal, uvědomil si, že všechna voda se vypařila a z kabátců se vznášel kouř.

„Ach, při slunci a měsíci!“

Skočil dolů a vytrhl zátku nejbližšího sudu. Lil vodu na připalující se pláště, kámen pod nimi začal znovu syčet a prskat jako rozpálená pánev a vzhůru stoupala bílá pára.

„Přestaň s tím zatraceným zvukem!“ vykřikl Gwydion.

„Pláště! Podívej se, Gwydione! Skoro hoří!“

„Nech je být!“

Udiveně hleděl na Gwydiona, avšak ten poklekl a přitiskl ucho a tvář k zemi.

„Co to děláš?“ dožadoval se Will odpovědi.

„Pšššš! Jezdci! Mnoho set. Míří sem…,“ řekl Gwydion. Poté pohlédl k obloze a oči se mu v důlcích protočily. Padl naznak. Vypadalo to, jako by ho střela z kuše trefila přímo do srdce.

„Gwydione!“ vykřikl Will. Znovu se rozhlédl, ale neviděl žádné známky nebezpečí. „Gwydione!“

Čaroděj byl v bezvědomí.

Will klečel nad ním, hlasitě ho volal a pleskal ho dlaní přes tváře. Nic však nepomáhalo. Přemýšlel, že Gwydiona obrátí na bok, jak mu to jednou ukazoval Mistr bylinkář Gort pro podobné případy. Čaroděj však přišel k sobě, odhodil ho od sebe a podivně se přikrčil.

„Gwydione, co je to s tebou? Pověz mi to!“

Odpovědi se nedočkal. Čaroděj mu matně oplácel pohled, měl ochablý a zmatený výraz, ztěžka mrkal.

Will se ho pokusil narovnat, ale Gwydion před ním ustoupil a zůstal nahrbený. Chrstl čaroději do tváře trochu vody ze sudu, ale ten okamžitě vyrazil pryč podivným přikrčeným během. Jednu ruku táhl za sebou.

„Gwydione!“ vykřikl Will, jehož se zmocňovala panika. „Co se to s tebou děje?“

Snažil se ovládnout své obavy, ale Gwydion se nyní třásl a svíjel, otevíral a zavíral ústa a skřípal zuby.

Will nevěděl, co by měl dělat jiného. Vrhl se na čaroděje, chytl ho za zápěstí a zvedl ho na kozlík povozu. Pak vyskočil za ním a popohnal koně vpřed. „Gwydione, pokud se blíží jezdci,“ řekl,“ pak se musíme dostat odtud! Je to baron! Ach, no tak, Gwydione! Prober se! Hyjé! Jdiii!“

Vůz prudce vyrazil vpřed. Nutil koně pořád zrychlovat. V hlavě se mu začal rodit plán. Pokud se dostane s kamenem k nejbližšímu potoku, shodí ho do něj a bude čelit následkům. Jinak nebylo možné, aby se chladil a zároveň zůstal skrytý. Potom vypráhne koně a odjede na něm s Gwydionem do lesů, které se rozkládaly za loukou na východní straně údolí. Tak by mohli mít naději, že se jim podaří uniknout.

„Probuď se!“ zakřičel na čaroděje. Gwydionova hlava klimbala a když mu třásl ramenem, otevřel ústa dokořán. „Co se ti to stalo? Je to kouzlo? Lapil tě Maskull do nějaké pasti?“

Sotva se však ohlédl, naskytl se mu pohled, který ho znepokojil ještě víc. Na jihu se na silnici objevil mohutný voj mužů, z odpoledního oparu vystupovala temná řada postav. Muselo jich být veliké množství, soudě podle prachu, který

vířili. Will nedokázal rozeznat korouhve, které jim vlály nad hlavami. Viděl jen, že jsou rudé.

Je to baron, pomyslel si. A jestli cválají, brzy nás dostihnou, ať se pokusím udělat cokoli. Je příliš málo času!

„Gwydione, vzbuď se!“ zaječel, ale čaroděj dřímal jako člověk po záchvatu padoucnice. Vůz drncal a nadskakoval, jak se koník snažil vydat ze sebe všechno. Vyrazili mimo cestu. Will držel čaroděje. „Gwydione, při měsíci a hvězdách, jestli se neprobudíš, tak… Tak to bude zlé!“

V temné mase jezdců se tu a tam odráželo slunce a Will si všiml ocelově modrých přilbic. Necválali, přesto však postupovali rychle a blížili se. Jejich počet odhadoval na nějakých pět stovek.

Něco nebylo v pořádku. Viděl příliš mnoho rytířů v plné zbroji. I kdyby baron Clifton svolal všechny své vazaly a přizval každého z rytířů Vnitrozemí, nedal by dohromady takový zástup ozbrojenců. A proč by měli ztrácet čas oblékáním zbroje, kdyby se vydávali pouze chytit párek lupičů?

„Hyjé! Jdiii!“

K dalšímu pobízení koně dohnal Willa jasný zvuk trubky. Ohlédl se přes rameno. K první jednotce se nyní blížila jiná, také v klusu. Jak se blížili, nad hlavami se jim třepetaly rudé, modré a zelené korouhve a praporce. Byly jich desítky a jezdců mnoho set.

„Co se to děje?“ vykřikl. Poté mu začala docházet strašlivá pravda.

Gwydion se zkroutil, zazmítal se a rozkašlal. Will ho držel, zatímco vůz nadskakoval na nerovném povrchu. Čaroděj se snažil posadit.

Gwydion střelil po Willovi temným pohledem a otřel si z úst trochu slin a krve. „Zastav!“

„Nemohu – pronásledují nás!“

„Jistěže ano! Zastav už konečně!“

Čaroděj se pokusil chopit otěží, avšak Will vzdoroval.

„Ty to nechápeš!“

Čaroděj ho srazil dozadu a vytrhl mu otěže z rukou. „Blázne! Proč jsi sjel z cesty? Copak nepoznáš *vojsko*, když je vidíš?“

Will se rozčileně ohlédl. „Cože?“

„Tenhle kámen je táhne do bitvy! Nemá cenu se jim snažit uprchnout – ať se vydáme kamkoli, pojedou za námi.“

Gwydion zadržel koníka do kroku. Přímo před nimi tekl potok, k němuž Will mířil. Nyní však představoval pouze překážku v jejich cestě. Prostranství okolo něj bylo měkké, porostlé drny trávy, na nichž by si jejich kůň nepochutnal. Za jejich zády se ve velikém oblaku prachu blížily dva voje. V té chvíli se objevili další jezdci a nevědomky byli taženi směrem k vozu, přímo mezi nimi.

„Jejich velitelé nevědí nic o nás ani o našem nákladu,“ řekl Gwydion. „Nechápou, že jejich konání ovládá kámen!“

„Co se to s tebou stalo, Gwydione? Vyděsil jsi mě. Myslel jsem si, že na tebe Maskull uvrhl nějaké kouzlo.“

Gwydion se zakabonil. „Tomu se říká trans. Mé vědomí nakrátko opustilo tělo a vyměnilo si místo se skřivaním.“

„Skřivan? Ty myslíš *ptáka?*“

„Jistěže ptáka! Copak je lepší místo, kam by se člověk mohl vydat, jestliže chce zjistit, co se děje dole na zemi? Z pověstí jsem toho viděl dost. Tito jezdci jsou jen předvojem daleko většího vojska, které se pohybuje okolo nás. Na každého jezdce připadá tucet pěšáků. Podívej! Po lukách jich pochodují tisíce.“

„Ti jsou z Ludfordu?“ zeptal se Will, když spatřil, jak se z lesů vynořují další a další vojáci. Snažil se rozpoznat jejich korouhve a barvy. Jedny byly červené a zlaté se symbolem setnuté hlavy. Na druhých viděl zeleného lva s rozdvojeným ocasem na zlatém pozadí. „Jsem si docela jistý, že tyto erby nepatří stoupencům vévody Richarda!“

„Běda! Tyhle voje vede lord Ordlea a s ním i další z královských komisařů, lord Dudlea. V této armádě je dvakrát víc mužů, než bylo všech lidí ve Verlamionu. Řekl bych, že Maskull přesvědčil královnu, aby je vyslala po této silnici, aby napadli hraběte Saruma. Ten se snaží přesunout své vojsko z hradu Wedneslea na jih, kde se chce u Ludfordu připojit k Richardovi.“

„Hrabě Sarum?“ zeptal se Will, který věděl, že tento šlechtic je jedním ze dvou největších spojenců vévody Richarda. „Kolika mužům velí? Viděl jsi je?“

„Zadní voj jeho armády je necelou míli a půl na severovýchod odtud. Její hlavní část právě prochází

Loggerheadským lesem. Řekl bych, že si všiml nepřítele, ale velí méně než třem tisícům mužů. Těžko hádat, co udělá, protože také on je nevědomky přitahován kamenem války.“

„Ale vždyť to bude řezničina!“ namítl Will příkře. „Královská vojska jsou v přesile aspoň tři ku jednomu.“

Pobízel křikem unaveného koně vpřed k potoku, ale kola povozu se už začala bořit do promáčené půdy a když se s trhnutím nadobro zastavili, Will se jen zoufale rozhlédl.

„To je konec. Dál už se nedostaneme.“

A tak čekali, až je pohltí obrovská improvizovaná armáda lorda Ordley. Skupinky obrněných jezdců projely po obou stranách okolo nich a řadily se k obraně křídel. Tři pomalu se posouvající jednotky pěšáků se chystaly v pevně semknutých řadách k útoku. Bubny vířily, muži řvali a tloukli zbraněmi o štíty. „Za krále! Za krále!“ křičeli, neboť většina z nich byli prostí rolníci, kterým namluvili, že vykonávají pouze královu vůli proti zlotřilému odbojnému šlechtici.

Na chvíli se vůz úplně ztratil v záplavě běžících mužů, kteří neměli přilbice ani zbroje, pouze žluté kapuce. Nesli dlouhé sekery a hrozivě vyhlížející háky na dlouhých násadách. Z tváří jim čišela divoká chtivost zabíjet. Muži v částečných zbrojích s tasenými meči útok vedli a výkřiky pobízeli své vojáky vpřed. Nato se u potoka začali mačkat další pěšáci, kteří vyčkávali na okraji bahnitého břehu, až se před ně vysunou lukostřelci. Will měl dojem, že mnoho z těch chlapců přišlo přímo z pole a ani se nesnažili zakrývat svůj strach. Nemohli si pomoci. Byli bledí, vystrašení už jen pouhou přítomností tolika lidí na jednom místě. Někteří tušili, že jsou hnáni jako ovce na porážku. A byli tu také jiní, slabé mysli a surových srdcí, kteří nekriticky naslouchali volání kamene a věděli, kde dojdou upokojení. Toužili jen po příležitosti prolít krev, srazit nepřítele a nadělat spoušť.

Objevil se jakýsi zeman na koni s palcátem v ruce, vrčel a poháněl své vojáky vpřed. Ale pak objel kolo a zavolal na Gwydiona: „Hej, ty dobytkáři! Ve jménu krále, co tady pohledáváš?“ Gwydion hrál bezmocného muže, který se neočekávaně dostal do nešťastné situace. „Převážíme, pane.“

„Co převážíte?“

„Jenom kámen, pane. Je to naše… obživa.“

Jezdec si je přeměřil pohledem, ale na povoze nebylo nic, co by mohlo být vojákům k užitku. Viděl v nich pouze překážku, kterou musejí obcházet. „Jste přímo mezi dvěma vojsky," řekl, jako by mluvil s pomatenými. „Zmi-zte-z-ce-sty!"

„To bychom rádi udělali, pane, kdybychom neuvízli v bahně!"

Muž odcválal a Will seskočil na zem, aby pomohl vůz vyprostit z mokřiny. Ten se však ani nepohnul. Kámen nyní žhnul a sálal vedro. Vzduch nad ním se vlnil jako nad plamenem. Will měl dojem, jako by stál čelem k otevřené peci. Objevily se proužky dýmu a ucítil zápach páleného dřeva. Opřel se zády o nejbližší kolo, zabral, ale nebylo to k ničemu. Nohy mu na rozmáčené půdě podklouzly. Když na zalesněném návrší na severovýchodě spatřil roztahovat se šiky jednotek hraběte Saruma, přemohlo ho zoufalství. Bylo mezi nimi jen pár jezdců, někteří sesedali a připravovali se k boji. Většinu vojska tvořili zbrojnoši, ale viděl i množství lučištníků v černé a červené. Ti se právě řadili vpředu a zatloukali před sebou ostré dřevěné kolíky pro případ, že by je napadla nepřátelská jízda. Přicházeli po cestě a vynořovali se v roztažených řadách z Loggerheadského lesa, nejspíš proto, aby vytvořili dojem, že v záloze číhá ještě mnohem větší vojsko. Drželi se zpátky jako vojáci, kteří už stáli v mnoha podobných bitvách. Gwydion na ně hleděl, mumlal tichá slova a výrazně gestikuloval směrem k hraběcímu vojsku, jako by se je snažil rozehnat.

Will ucítil, jak sebou povoz trhl, načež z jeho zadní části vyšlehly plameny.

„Gwydione! Pláště! Hoří!"

Will vyskočil ke kameni a znovu začal dusit hořící tkaninu. Potom však kámen sebou začal házet ze strany na stranu. Když z něj stáhl druhý plášť, ke své hrůze viděl, že kámen už není kamenem. Ze všeho nejvíc mu připomínal obrovitého šedého červa. Svíjel se na voze a snažil se z něj uniknout.

Will viděl, jak se ta věc kroutí na svém kouřícím loži. Vydechl odporem a naskočila mu husí kůže.

„Už to začíná!" vykřikl. „Gwydione, už je pozdě!"

Zpod kamene vyšlehly plameny. Will vyskočil a začal vypřahat vyděšeného koně. Během chvíle stál celý povoz v

plamenech. Nebyla šance zabránit kameni, aby se propálil na zem.

„Uteč!“ řekl Gwydion a zatáhl Willa za ruku. „Až se tahle přezrálá věc dotkne země, začne kolem sebe plivat a prskat všechen zmar, který se v ní ukrývá!“

S holí v ruce tančil okolo planoucího vozu, přivolával mocnější a mocnější kouzla, která se měla postavit obludné larvě. Ohněm zachvácený povoz pozorovalo ze vzdálenosti sta kroků vojsko lorda Ordley. Viděli, jak kolem plamenů tančí jakýsi pomatenec a mnozí se smáli. Jen málo z těchto vojáků, pokud vůbec nějaký, se někdy účastnilo skutečné bitvy. Někteří si jistě mysleli, že je to zvyk, pálit před každou bitvou povoz, a hodně jich dosud neztrácelo odvahu a dobrou náladu, neboť zatím neviděli prolitou krev.

Will však věděl své. Už viděl, jak šípy probodávají lidi, jak jim čepele roztínají těla. A věděl jaký vliv má našeptávání kamene války na muže, kteří je zaslechnou. Triumfující kámen bitvy dával volný průchod svému chorobnému veselí a Willovi se v hrudi sevřelo srdce. Hlavu měl plnou zvuků připomínajících smích, a ještě jiného, děsivějšího. Jeho duše zakolísala. Ten strašlivý zvuk už slyšel dříve, přišel o vlastní hlas.

Jak jen jsi byl pošetilý, jestli sis představoval, ze se ti podařilo rozlomit Kamen osudu…

Nato se ozval známý zvuk rozervávaného vzduchu. V hrůze se přikrčil, protože věděl, že se ozývá zvěstovatel kruté smrti. Nebem nad jejich hlavami přelétly tisíce šípů, nesoucích zkázu mužům za nimi. Několik desítek jich nedoletělo a náhle se objevilo zabodnutých v zemi okolo, nejbližší tak tři kroky od Willa. Střela se zjevila v mžiku oka, jako náhle vyčarovaná prazvláštní bílá květina. Vzhlédl a uviděl podél okraje lesa nepřerušenou linii Sarumových mužů a jednotky lučištníků, jak vypouštějí smrtící salvu za salvou. Dokázal rozeznat jejich tváře a viděl, jak pěšáci za nimi postupují vpřed.

I přesto, že se hrabě Sarum ocitl pod vlivem kamene války, stále se choval jako chytrý vojevůdce. Měl výhodu vyšší polohy a myslel na past, do níž by se jeho početně slabší vojsko dostalo, kdyby se pustilo dolů na louky. V obavě, aby nebyl napaden z boku, rozestavil své levé křídlo nad bažinatým prostranstvím sahajícím až k potoku. Tam by každý kůň zapadl až po břicho a

tím by skončil jakýkoli pokus o útok. Pravé křídlo chránil hrabě dvojitou hradbou ze zásobovacích vozů osazenou halapartníky, kteří by se svými dlouhými zbraněmi postarali o každého jezdce, který by se přiblížil.

Will znal povahu pána ze Sarumu z dlouhých týdnů a měsíců strávených na hradech Foderinghamu a Ludfordu. Hraběti bylo bezmála šedesát, patřil k nejbohatším mužům Království a byl prohnaný jako liška. V umění války byl velice zběhlý, jakkoli zde bojoval o svůj život. Vmanévrovala ho sem svým působením královna, byl napaden jakousi narychlo posbíranou chátrou a vržen do takto nerozvážné bitvy zhoubným působením pradávného kamene.

To vše problesklo Willovi hlavou, nad níž se neustále ozýval smrtonosný svist. Střel bylo tolik, že slyšel, jak do sebe v letu narážejí. Schoulil se, protože když člověk jednou zakusí hrůzu z útoku lukostřelců, nikdy víc se jí nebude schopen zbavit.

Jenže proti přilétajícím střelám nebylo obrany. První smrtící déšť dopadl na postupující oddíl pěšáků a ozvaly se výkřiky. Muži padali a v agónii se kroutili na zemi, a přesto vojsko nemilosrdně kráčelo dál. Stačilo napočítat do šesti a dopadla další salva, ozvaly se další výkřiky. Další napočítání do šesti, a znovu totéž. A tak to šlo dál, každá salva kosila další a další muže, dokud útok nakonec neochabl a nebyl nařízen ústup. Po něm zůstaly v poli ležet stovky mrtvých a umírajících.

Will se obrátil, jeho pozornost přilákal Gwydionův zápas. Plameny hořícího vozu šlehaly do výše a čaroděj vykřikoval kouzla, stále doufal, že dokáže zarazit běsnění kamene. Will však věděl, že pokud se ho nebudou moci dotknout, veškerá Gwydionova snaha bude odsouzena ke zmaru. Červ na voze se vzepjal, jako by si chtěl prohlédnout toho, jehož tanec mu působí taková muka.

Uprostřed všeho křiku, krvácení a umírání vytancovával Gwydion svá kouzla důrazně a srdnatě, blížil se však až příliš ke kameni. Ten na krátkou chvíli obklopila modrá záře, pevně ho poutala, ovšem pak se v červím těle otevřela jakási ústa a vřeštěla slova, která vraždila pravý jazyk. Byla to slova moci. Zběsilá slova, jež přivolávala na bitevní pole novou bolest a smrt.

Čaroděj se kus odpotácel, kryl se, jako by se ona pokroucená kouzla valila vpřed. Otvor se nyní otevřel, čelisti těch odporných úst se vykloubily a kámen vyvrhl černý oblak. Zprvu Gwydionova magie černotu zachytila, uvěznila a spoutala v jakési neviditelné síti, v níž se pak vznesla vzhůru – obrovitá vířící masa, vzteklá a hledající únik.

Muži a koně jako by čekali na nějaký všeobecný pokyn, a v té chvíli vyrazili vpřed. Will na ně nevěřícně zíral. Copak mohl lord Ordlea nařídit útok? Pokud skutečně vydal rozkaz dobýt kopec, pak svým vojákům podepsal ortel smrti. Jezdci se přichystali a s duněním kopyt se tisíce koní vrhly vzhůru do svahu na nepřítele. První vlna mířila na střed Sarumových linií. Will bezmocně přihlížel, byl přesvědčený, že tentokrát musí útok uspět. Jenže pak zabzučely tětivy tisíce luků a stovka koní padla, vzepjala se či uhnula stranou. Síla útoku tak ochabla. Ti, kteří následovali za prvním náporem, byli zmatení a chvíli trvalo, než se jim podařilo opět ustoupit.

Nato se do čela odražené jízdy postavil Ordlea, vytasil meč a sám vedl své muže do druhé zteče. Žlutočervený praporec se volně třepetal ve větru, když se k němu připojili rytíři osobní stráže a všichni společně se prudce vrhli na nepřítele. Ale i další útok selhal pod smrtícím deštěm střel Sarumových lučištníků. Další koně i muži padali. Když byl zasažen šípem i lord Ordlea, byl nařízen pěší útok. Tentokrát vydal rozkaz lord Dudlea. Vojáci se poslušně vydali přes louku. S řevem se drali do svahu, ale sotva první z nich klesli pod lijákem střel, odhodili zbylí muži helmice i sekery a rozprchli se jako zajíci pelášící po Nížinách.

Will věděl, že Gwydion už nedokáže obrovskému masakru nijak zabránit. Napadlo ho, že by snad mohl na obloze vyčarovat ohnivou podívanou, ale jeho síly už odčerpala snaha o zneškodnění vlivu kamene války. Přestože se Will už hodně naučil, neuměl vysílat blesky a plameny vzduchem tak, aby se mu podařilo přilákat pozornost bojujících a tím je utišit. Navíc se neodvažoval ohrozit Gwydionova kouzla seslaná na kámen. Přikrčil se a ucouvl. Náhle podlehl nutkání, vytáhl z váčku červenou rybku a zamumlal nad ní slova v pravém jazyce. Chtěl si dodat odvahy, jako to dělával se svou zelenou, ale příliš mu to

nepomohlo. Cítil se spíše vinen. Kámen války je všechny nenápadně přemohl. Proklouzl jejich obranami a srazil je k zemi.

Zlostně vykřikl ve snaze postavit se šílenství a nesmyslnému krveprolití. Zmocnila se ho zuřivost, běhal dokola jako pomatenec spílající bouři. V zemi kolem sebe nacházel spousty zabodaných šípů, které nedoletěly k cíli. Začal je vytahovat, lámat přes koleno a zahazovat, jako by toto marné divadlo mělo tu moc zarazit zabíjení. Potom však do něj najel zbloudilý jezdec, muž plný zuřivosti, strachu nebo prostě touhy zabíjet, a srazil ho na zem.

Vzchopil se, avšak pouze na kolena. Sledoval bitvu bezmocnýma očima a viděl, že už se s ní nedá nic dělat. Nikdy žádnou válku nezastavil pošetilec vykřikující do prázdna, nehledě na to, co říká. Na vině byl nedostatek prozíravosti a ostražitosti – jeho stejně jako Gwydionovy. Svoji šanci promeškali, pročekali a propásli.

Teď se však nad ním tyčil problém; srdce mu sevřela hrůza. Postavil se s prázdnýma rukama, jako ohromený zíral na nebe. Vzduch všude okolo byl plný chrčivého bzukotu, tentokrát to však nebyly šípy. Unikající oblaka zmaru, nucená čarodějovým magickým sevřením stoupat jako kouř, se nyní zjevila v podobě tisíců a milionů much, podobných těm, které sedávají na mršinách.

Proudily z kamene v obrovských hejnech, jako by byl kámen války ústím jakési obrovité podzemní prostory. Příval much se řinul dál, ale čarodějovým kouzlům se stále dařilo směřovat jej vzhůru. Těch pár, které víru unikly, vířilo nad plání a příliš škody nenadělalo. Kámen se však vyprazdňoval dál směrem k obloze a Gwydionova moc, kterou mu čelil, začala selhávat. Will sledoval, jak vratký sloupec temnoty stále roste a mohutní. Začal se kroutit a nakonec se zhroutil. V té chvíli se mouchy prudce rozlétly po celém bojišti, rozprostřely se pod sluncem a nebesy, až jejich nezměrným množstvím denní světlo zešedlo.

Pod obrovitou věží černoty však navzdory všemu dál zuřila bitva. Další sprška šípů se v oblouku snesla nad temnotu a rozsévala smrt v řadách mužů lorda z Ordley. Potom se střetly dva voje nepřátelských pěšáků, došlo na krvavý boj muže proti muži. Tisíce vojáků se vrhaly jeden na druhého, znepřátelené jednotky jako by byly o sebe drcené nesmírnou silou. Háky a

halapartny na dlouhých násadách se ve všemožných úhlech skláněly a sekaly, bodaly a srážely muže k zemi, čímž je odsuzovaly k ušlapání. Na okrajích této obrovské mely byly souboje nejzuřivější. Tam totiž měli zbrojnoši dostatek místa k použití zbraní. Nejvíce krve a vraždění rozsévaly sekery a tesáky. Velitelé v brněních napadali své protějšky přímo ze sedel, koně se vzpínali. Pěšáci se snažili strhávat jezdce halapartnami, vráželi hroty svých pík do skulin v brněních a jestliže uspěli, sesypal se na nebohou oběť tucet mužů a zamordoval ji údery velikých palic, nebo jí odřízli řemínky přilby a proťali hrdlo, načež nešťastník zahynul v přívalech vlastní krve. Will viděl usekané paže i nohy, rozpolcené hlavy, jeden úder dokonce pronikl ocelovou obručí přilbice, ale byl zasazen takovou silou, že dokázal rozetnout i lebku uvnitř. Viděl i muže ztuhlé hrůzou, muže, kteří neměli na zabíjení žaludek, muže s popelavými tvářemi a doširoka vytřeštěnýma očima, kteří ztratili kontrolu nad vlastními činy a toužili uniknout. A spatřil tam i jiné – těch bylo méně –, kteří si vraždění užívali. Avšak ať se dostal do vřavy kdokoli a ať byly jeho myšlenky a city jakékoli, stále ještě uprostřed toho všeho sálal do běla rozžhavený bod, který stravoval vše, co se k němu přiblížilo.

Boj se přeléval kolem Willa. Stala se z něj zmatená bažina řevu a jekotu s poryvy nezměrné zloby projevující se výbuchy krajního násilí. Strašné bylo přihlížet, ještě strašlivější cítit. Jestliže jsou totiž rozsekávána a otevírána těla lidí, to, co se z nich vylévá na trávu, strašlivě a odporně zapáchá. Potácel se nezraněn tím vším a zdálo se mu, že tento masakr bude trvat navěky. Nakonec se však slunce zatmělo, jako by je zakryla obrovská ruka, a Willovi se zdálo, že údolí náhle zahalila noc. Celičká obloha zčernala a polední slunce zmizelo. Neslyšel nic než nářek umírajících a všudypřítomný sykot a bzukot, který všechno zaléval. Jeho tělo bylo otřesené, vrhl se na zem, aby nalezl únik alespoň v krví nasáklé půdě. Avšak mouchy si našly cestu do jeho očí, do jeho nosu i úst, dusily ho, nutily plivat a z neustále narůstajícího děsu se mu obracel žaludek. Všude okolo mávali vojáci rukama jako zběsilí, polapení ve vánici bodavého černého sněhu. Pěšáci se vrhali na zem, koně vyděšeně prchali, jezdci byli oslepeni a padali z jejich sedel. Bezčasá muka

pokračovala nesnesitelným šílenstvím a muži nepokrytě tančili se Smrtí.

Will však nezemřel. Podařilo se mu vylovit mouchy z úst dostatečně včas a mohl se nadechnout. Vytřel si je z očí a mohl tak vidět, že se z jejich povozu stala pohřební hranice. Kámen byl obalen plameny, zářil a když do něj nalétávaly tisíce černých můr, praskalo to. Opět to byl kámen, pokroucený a umírající. Jeho zuřivost byla spotřebována.

Nakonec se začala rozptylovat i temnota, když útočící mouchy klesaly po celé louce. Na padlé, kteří leželi nebo se plazili všude okolo, se snášely celé roje. Ležely v závějích všude a na všem jako silná černá přikrývka. Poranění koně vyděšeně řičeli a vykopávali nohama. Zranění bojovníci se pod hromadami dusili v marné snaze dostat se na vzduch. Will se donutil vstát a uviděl, jak se zapletl do vraždění. Všude kolem něj naříkali a skučeli padlí. Bylo po bitvě. Největší masakr trval necelou hodinu, ale zhoubná energie, uvolněná z kamene, se ukojila pouze tím, že vysála život ze sedmkrát tří set lidských těl.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

ZAJATCI

Po celém tom odporném místě, které se od té doby až navěky nazývalo Spálená pláň, usedaly mouchy. Za krátkou chvíli se rozplynuly a veškeré viditelné pozůstatky po nich zmizely. Čaroděj tvrdil, že stejně zmizí i vzpomínka na ně v paměti lidí.

Celá potyčka zabrala polovinu odpoledne, ale to stačilo, aby se změnilo vše. Will s Gwydionem procházeli armádou nečekaných vítězů, která se nyní pustila do nejsurovějších oslav.

„Tak to bývá, když se lidí zmocní krvežíznivost," pravil Gwydion a očima propátrával hromady těl všude okolo. Po tomto neúspěchu vypadal čaroděj velice starý a vyčerpaný. „Tohle jsem už viděl mockrát. Krutí blázni! Sarumovi muži věřili, že dnes jsou odsouzeni zemřít, byli ve výrazném oslabení. A pohleď na díky, jež vzdávají za svoji záchranu! Jak snadno se lidé radují ze smrti jiných, kteří jim jsou tak podobní! Copak lidstvo nikdy nedojde slitování?"

Will usedl do zdupané trávy, vypadal jako omráčený a cítil nevolnost a hrůzu z toho všeho. Minula je vražedná vřava a zanechala je nezraněné. Zda to bylo dílem náhody, Gwydionovým uměním či z nějakého jiného důvodu, neměl ani tušení. Rozhlížel se po okolí a naskýtal se mu pohled, který byl ještě před pár hodinami sotva představitelný. Ještě ráno bylo toto místo jen jednou z mnoha poklidných zelených luk, posetých chudobkami, pryskyřníky a pampeliškami. A nyní se zde vršily hromady zabitých, jako by to byl poražený dobytek – odporná

smrt. Mnoho dalších krvácelo a bylo odsouzeno zemřít velmi brzy. Údolím se vznášel odporný zápach hrůzy.

Nedaleko doutnaly uhlíky povozu a uprostřed nich stál vyhořelý kámen války. Už na něm neležela žádná pouta a kouzla, jež na něj vložil Gwydion. Už splnil svůj účel. Teď to vypadalo, že se zlomyslně usmívá.

Will se vyškrábal na nohy. Vzkypěla v něm zlost a vrhl se na kouřící kámen. Zaťal zuby a divoce do něj bušil pěstmi, až mu z kloubů tekla krev a kolem něj se zvedl oblak zvířeného popela. Teprve tehdy se skutečně projevila jeho zuřivost. A pak se rozplakal. Objal teplou skořápku kamene a tiše vzlykal, se slzami ho opouštěl i bol, který cítil.

A kámen mu rozuměl. Odpustil mu, neboť oba byli svým zvláštním způsobem vyprázdnění. Willovo srdce tlouklo v souladu s tou jedinou kapičkou laskavé energie, která v kameni zbyla, jakmile byla zásobárna zmaru vyprázdněna.

Za nějakou dobu k němu přistoupil Gwydion a jemně ho odvedl. Spotřebovaný kámen bitvy představoval příjemný předmět, jen zbytek, který do světa vnáší jisté dobrodiní. Nesnadno jej Will pouštěl ze sevření a ještě hůře se mu od něj odcházelo, ale zvládl to. Všude okolo bylo nutné vykonat spousty potřebné práce, kam se člověk vydal, kráčel mezi utrpením.

V průběhu dalších hodin se stal svědkem mnoha smrtí. Chodil od hromady mrtvol k hromadě a hledal někoho, komu by ještě mohlo být pomoci. Nikdo se ho nepokusil zadržet bez ohledu na to, jak kruté či nevhodné byly jejich vlastní pohnutky. Procházel mezi umírajícími a nad louku se brzy vznesl nasládlý zápach. Připomněl mu řady těl, naskládaných po bitvě ve Verlamionu, sinalé tváře zdánlivě spících, mnoho z nich lesklých záplavami krve, mnoho jiných se všelijak strašlivě potrhanými či posekanými těly. Někteří přesto vypadali na pohled jakoby krásní a zdánlivě nedotčení.

Will si opět uvědomil ten opar zklamání, visící nad hromadami zabitých jako jakási přízračná mlha, jako by na jejich tělech hodovali duchové a další nehmotná stvoření, která prý sídlí v podzemí. Jakmile se však zadíval pozorněji, uvědomil si, že tomu tak není. Bylo tam přítomné spíše něco posvátného, cosi prodlévajícího a zdráhajícího se opustit tato místa.

„Willande, pojď!“ volal na něj čarodějův hlas. „Je třeba pustit se bez otálení do práce a dělat, co můžeme.“

Will se sklonil nad svým dílem. Jako léčitel dobře věděl, kolik blahého působení bude vyžadovat náprava jen krátké chvíle zmaru. Zmar, jak se mu zdálo, proudil světem příliš snadno, volně jako fouknutí, jako voda v horské bystřině. Blaho však bylo daleko pomalejší látkou, hustou a táhlou jako med.

Gwydion se obrátil zpátky ke skupinkám mužů, kteří procházeli mezi vyděšenými raněnými s úmyslem chladně vraždit, jako divoká zvířata. Will okamžitě věděl, kde bude nejúčinnější nabízet útěchu a léčitelství, avšak většina ran, které viděl, byla závažná. „Vím, jak trpíš. Vím, jaké to je,“ řekl mladíkovi, jehož ruka byla uťatá v lokti. Chlapec však měl zmodralé rty a oči mu zářily šokem, viděl dvě Willovy zdravé paže a byl přesvědčen o opaku. Přesto uvítal zaklet ulevující od bolesti a napomáhající budoucímu uzdravení roztrženého masa.

„Kolik ti je let?“ zeptal se Will, než se vydal dál.

„Devatenáct, mistře,“ řekl chlapec, stále ještě svírající Willovu ruku. „Od svých sedmi let jsem byl pastýřem. Ale dneska jsem byl vojákem. A zdá se, že ode dneška dál budu žebrákem.“

Jakýsi hrubián vyčkávající opodál řekl: „Aspoň z tebe není černokněžnický nákyp!“ Potom si ale svoje slova promyslel ještě jednou. Slovo „černokněžník“ totiž bývalo používáno pro čaroděje v hanlivém smyslu. Muž rychle zamumlal: „Odpusťte, mistře! Nemyslel jsem to tak.“

Will však na urážky nedbal. Hleděl na poraněného chlapce, který se statečně usmál, když krvácení ustalo a jeho rána se vydala na dlouhou cestu za uzdravením, jejíž směr určila Willova kouzla.

* * *

Trvalo dlouho, než velitelé vítězného vojska dokázali podřídit nejzuřivější muže svým rozkazům. Kořist, kterou se podařilo získat od zdrcených nepřátel, byla příliš lákavá. Koně a přilbice, meče a měšce, skvělé boty a pláště z těžkých látek – všeho byly spousty a ještě něco navrch. A leccos se dalo získat i vraždou. Takové přepychové zboží jako zlatý štít či rytířské

sedlo mělo hodnotu jednoho dvou let dřiny na polích, proto bylo drancování po bitvě zcela běžné a léčení probíhalo souběžně s daleko temnějšími úkony. Tam, kde jim v tom mistr Gwydion nedokázal bránit, procházeli lupiči od jednoho k druhému, příteli či nepříteli, a nahlas prohlašovali, že ani zranění psi nebývají ponecháni napospas takovému utrpení. Mnoho hrdel bylo proťato s touto falešnou omluvou. Ti, kteří neváhali využít příležitosti, se kradli mezi padlými a hledali, co by se jim mohlo hodit.

Will slyšel, jak heroldi hraběte Saruma vyhlašují, že z jeho mužů padly sotva dvě stovky, ovšem přinejmenším desetkrát tolik zahynulo protivníků. Po tomto prohlášení propukli vítězové v bujaré veselí.

„Co se teď stane s mrtvolami?“ zeptal se Will čaroděje a v hlase mu zaznívalo otevřené pobouření.

„Budou ponechány zde, hnijící a plné much, dokud sem nebude nahnán vesnický lid, aby je pohřbil,“ řekl Gwydion.

„Nahnán?“

„Nevidoucími. Ti dohlédnou na to, aby byli mrtví naházeni do společných hrobů. Nenechají si uniknout tuto šanci vyřvávat své pomatenosti o smrti a děsit lid. Snadněji se tak zmocní myslí těch vesničanů, kteří zde budou nuceni kopat. A lidé budou kopat a snášet jejich promluvy, protože ti, kteří zbavují lid rozhledu, mu vyčítají i jeho zaslepenost.“

Will opět pohlédl na pláň s tisíci padlých. Když se vítězné vojsko začalo opět šikovat, Gwydion se postavil a rozpažil ruce jako strašák do zelí. Přivolával na bitevní pole očišťující kouzlo, načež zazpíval:

„Krkavec, vrána, vlk a pes,
zde nejsou hody, běž, či se vznes!“

Po těchto slovech se z pole vznesly stovky ptáků od svých hodů. Vyplašit je mohlo také víření bubnů, troubení polnic á dunění koňských kopyt, neboť v té chvíli rozrazil řady vojska hrabě Sarum na svém mohutném oři. Stál pevně v třmenech a celé tělo se mu lesklo ocelí. Za ním cválal vlajkonoš a jeho kapitáni. Pozvedl meč a mával jim znovu a znovu nad hlavou. Zaburácel mohutný pokřik, když triumfálně přejížděl před svými

vojáky tam a zpět se zvednutým hledím. Upínaly se k němu tisíce párů očí. Will věděl, že tohle je chvíle, pro niž válečníci žijí. Srdce šlechtice a jeho mužů si vyměňovala ostré a čisté světlo, které tvořilo válečnou slávu.

Avšak Will se odvrátil. Mysl se vzpouzela hledět na radující se zástupy vojáků. Napřel proto své úsilí raději k uzdravování. Ruce měl zkrvavené až k loktům, nakonec ho však od zraněných odtáhl neoblomný zbrojnoš, který křičel: „Pověz mému pánovi, co jsi zač!“

„Jsem jen léčitel. Nechte mě být.“

„Je to čaroděj!“

Herold hraběte Saruma si ho prohlížel. „Nejsi tedy tím čarodějem, který nám požehnal k dosažení tohoto vítězství? Tím, který nás dovedl k báječnému kameni?“

Jakmile se Will podíval směrem, kterým muž ukazoval, spatřil muže obklopující vyprázdněný kámen války. Radovali se z něj a dotýkali se ho.

„Nejsem žádný čaroděj!“ odsekl zlostně. „A tomuhle já neříkám vítězství!“

„Jsi tedy náš *nepřítel?*“ zeptali se ho, překvapení jeho přísným výrazem.

„Kdo je váš nepřítel? Podívejte se kolem sebe! Zahynulo desetkrát víc mužů, než ve Verlamionu! Tomu říkáte vítězství?“

Ovšem vojáci vykřikli: „Chopte se čaroděje! Ke kouzelnému kameni s ním!“ A odtáhli Willa od jeho dobročinné práce.

Nyní přijel i hrabě Sarum, aby spatřil ten zázrak, nad nímž se jeho vojáci tolik podivují. Will na něj prudce ukázal prstem a rozhořčeně ho obvinil. „Vidíš, můj pane? Vidíš, co se stane, když naše práce selže? Stačil by jen povoz, dva koně a půl tuctu mužů, kteří by nám pomohli kámen snadno přenést, a tato strašlivá událost se nemusela nikdy stát!“

Nejodvážnější ze Sarumových následovníků se vydali Willa za jeho drzost srazit k zemi, čaroděj nečaroděj, ale nevšímal si jich a tiše se postavil ke kameni. Sledoval, jak snadno se ruce mužů dotýkají jeho povrchu. Byl svraštělý, vyřáděný a nyní jaksi tmavý. Na pohled rozpraskaný a podobaný, jeho moc předstírat jiné tvary a velikost byla ta tam.

Hrabě Sarum vypuštěný pahýl kamene třikrát obešel. „Takže tohle je jeden z těch kouzelných kamenů, před nimiž nás Havranec tak často varoval! Kde vůbec je?“

Nato Gwydion předstoupil. Vypadal ztrhaný, potácel se ve svých ožehnutých hadrech a každému musel připadat jako pomatený špinavý žebrák. Jeho hlas však zněl hromově. „Já jsem Richarda z Eboru varoval! Požádal jsem ho o pomoc při hledání těchto kamenů – *a on mě odmítl!*“

Hrabě Sarum přezíravě oponoval: „Tak ho požádej znovu, Havranče, a tentokrát ti třeba bude vyhověno. Zdá se totiž, že nám tento kámen aspoň přinesl vítězství!“

Stovky mužů vyvalily překvapeně oči.

„Hlupáci! Copak nikdo z vás nechápe, co se tu dnes stalo?“

Ale oni se mu jen smáli a zlehčovali jeho opovážlivá slova. Vždyť to byl jen čaroděj, zpola šílený tím, jak celý život zacházel se zničujícími kouzly. Hrabě se smál. A smáli se i jeho vojáci, všude propukalo veselí. Muži se radovali ze svého smrtonosného úspěchu, vychvalovali jeden druhého, jako kdyby právě jejich dovednosti rozhodly boj. Válečné zpěvy zazněly takovou silou, že přehlušily i nářek raněných a umírajících. Will si přitiskl zkrvavené dlaně k uším, ale ryk byl čím dál hlasitější. Odstrčili ho, vyzvedli kámen do vzduchu a mnoho paží jej nad hlavami vojska odnášelo pryč.

„Kam nás to vedou?“ zeptal se Gwydiona, když se chopili i jich.

„Do Ludfordu!“ řekli jim vojáci a smáli se. „Musíme se odtud pohnout, než zlá královna pošle další vojsko, aby se nám pomstila!“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

VLÍDNÝ KÁMEN

Vedli je podél vozů až na konec kolony, kde stály další, plné zraněných.

„Tak nahoru, nastupte si!“ přikázali vojáci.

„Proč?“

„Pojedete s námi.“

„Jakým právem?“ řekl Will a vytrhl se.

„Právem? Je to rozkaz mého pána, hraběte Saruma.“

„Ale my nejsme jeho vojáci. Zůstaneme tady!“

Okamžitě je obstoupili muži s vytasenými meči. Will si přichystal hůl, ale Gwydion ho znaveným mávnutím ruky uklidnil. „Pojedeme tam, kde je nás nyní třeba nejvíc, to znamená s těmito zraněnými.“

„Ale co s dalšími kameny?“ sykl Will. „Musíme je najít!“

„Teď se nevzpouzej. Nejprve musíme rozvážit skutečný smysl veršů na tomto kameni.“

Will udělal, co mu čaroděj radil, vzpírat se mu nepřipadalo rozumné. Zamračeně sledoval, jak se vojsko řadí před nimi na cestě. Zástup mužů se táhl do dálky, tři tisíce hlav, pochodujících kupředu. Zpočátku pomalu a s mnoha zdrženími, ale později už rázněji. Mnoho hrdel zpívalo o triumfu, který vykoupily životy dvou stovek jejich spolubojovníků.

Hraběcí povozy byly plné všeho, co vojsko může potřebovat, a nyní ještě spousty kořisti. Vezli si i prázdný kámen. Vůz, na němž byl uložen, skřípal a provázela jej jednotka pěšáků. Vojáci kráčeli prostovlasí, někteří měli přilbice pověšené na zádech,

leckdo měl ovázaná drobnější poranění. Tváře a oblečení nesly známky boje, ale pohledy těch, kteří se ke kameni natahovali přes žebřiny, byly plné obdivu. Už mu dali i jméno – Spálený kámen.

Will je chtěl zastavit, ale Gwydion ho chytil za ruku.

„Jen je nech," řekl prázdně. „Už v něm přece není ani stopa po zmaru, a jestli je to těší, proč bys jim v tom měl bránit?"

„Bývaly časy," řekl Will, „kdy bys něco takového nazval pověrčivostí a zneužíváním magie, a sám by ses to pokusil zarazit."

„Prostě je nech, říkám ti!"

„Nechám! A tebe nechám taky!"

Ve Willovi vzkypěla zlost, odvrátil se a mlčel. Vojáci s ostříhanými vlasy vypadali jako spousta umouněných dětí. Někteří se už stačili opít, jiní si nesli džbánky, z nichž usrkávali. Will věděl, že bude-li se neustále probírat svými myšlenkami, nenalezne klid. Pustil se tedy do další práce, léčil kde jen mohl a totéž dělal i čaroděj, ačkoli Willovi připadal spíše jako zahanbený muž, který se snažil odčinit své selhání.

Když se začala snášet noc, zavedli hraběcí průzkumníci vojsko na vyvýšeninu chráněnou lesem přímo nad údolím řeky Mease. Noc byla chladná a suchá, hustě zalesněné pahorky okolo temné a zasmušilé. Na obloze se neukázala ani jediná hvězdička. Ohně zaplály a vyrostly stany. Jídla byl dostatek – v nepřátelských povozech našli spousty skvělých zásob.

„Nevyčítej si to," řekl Will a posadil se.

Ale vypadalo to, jako kdyby čaroděj klesl ještě hlouběji do svých myšlenek, temných jako stíny mihotajících se plamenů. Will se ho snažil znovu utěšit, avšak Gwydion si nechtěl nechat pomoci. Dokonce ani vlídné vyzařování vypuštěného kamene mu nedokázalo navrátit obvyklé rozpoložení. Will měl dojem, že tentokrát čaroděj sáhl až za hranice svých sil.

„Jsem na rozpacích," připustil konečně Gwydion chladným hlasem. „Vázací kouzla byla stejná, jakými jsem spoutal Dračí kámen. A také Morový kámen. A přesto tentokrát nevydržela."

„To není tvoje vina, že se kámen takhle rozpálil. Ani to, že jsme byli zahnáni až do bažiny."

Gwydionovy tvrdé šedé oči vypadaly ve světle ohně jako z kamene. „Proč hovoříš o chybách a vině, Willande? Snažím se jen rozhodnout, co je třeba udělat nyní.“

Poté Will zmizel a zanechal čaroděje jeho chladným úvahám. Zabalil se do přikrývky a rychle se pohroužil do spánku. Sotva zavřel oči, začal se mu zdát sen. A zdál se mu jakýsi sen ve snu, začal totiž pocitem, že se probouzí. V tom vnitřním snu si byl jistý, že před ním zůstává cosi utajeno, ale nedokázal říct co. Všude okolo sebe viděl nezměrnou krásu, tak sytý pocit radosti a štěstí, až se mu chtělo křičet. Potom se však rozpomněl na bdělý život a při tom srovnání cítil, že je velice ubohý a neuspokojivý. V tom vnitřním snu bylo teplo a příjemně jako v létě, cítil na kůži teplo slunce, vnímal zpěv ptáků v korunách stromů a barvu trávy, jež byla zelenější než kterákoli zelená, jakou kdy v bdělém stavu spatřil. V tom vnitřním snu se cítil spokojený a v souladu se sebou samým, a věděl, že je to pocit domova, tajného šťastného světa Doliny. Věděl však, že se bude muset probudit. Ale jak by to mohl udělat, když už teď vlastně bděl?

Když skutečně otevřel oči, všude byl vítr a stín. Nohy měl studené jako skála a pokrývka pod tváří byla hrubá a vlhká. Vstal a procházel mezi dohasínajícími ohni, až došel na okraj tábora. Před ním se tyčil temný les s hustým podrostem. Hlavní myšlenkou, kterou měl nyní v hlavě, bylo rozhodnutí poslat Jívu domů. Přemýšlel, jak asi dojeli a co jí musel Morann říci, aby zůstala v Dolině. Navzdory všemu, co se přihodilo, tohle skutečně dopadlo dobře – Jíva nebyla vystavena nebezpečím bitvy a nemusela spatřit její hrůzy. A měl i sobečtější důvod, proč byl rád, že je zpátky v Dolině – neviděla jejich strašlivé selhání s kamenem války.

Srdce se mu sevřelo – jak jen mu scházela!

Hleděl do nehybné temnoty a všiml si, že odrážela i prázdnotu v jeho nitru. Uvědomil si, kam jeho přemítání směřuje, a postavil se tomu. Rochnění se. Tak tomu Gwydion říkal, když se člověk poddával vlastním slabostem a pomáhal jim uvrhovat ho do ještě hlubší sklíčenosti.

Will obrátil své myšlenky ke kouzelníkovi. Do určité míry očekával, že se Maskull v zuřící bitvě objeví, ale věděl o ní vůbec? Pravděpodobnější bylo, že ji z nějaké bezpečné vzdálenosti pozoroval. Tentokrát nedošlo k žádnému chrlení

plamenů, k žádným střelám fialového ohně. Ale podílel se na tom, co se stalo, nějakým jemnějším magickým působením? Použil svá kouzla k tomu, aby události běžely tak, jak si Maskull představoval? Nějaká kouzla, o nichž Gwydion neměl tušení? Kámen nad nimi dosáhl jakéhosi až podezřele snadného vítězství.

Zahnal poslední myšlenky a otázky jako nezodpověditelné a nebezpečné. Nezodpověditelné, protože v tomto ohledu znal pravdu jedině Maskull, a nebezpečné, protože prohlubovaly jeho malomyslnost.

„Já vím, že tam někde jsi, Maskulle," zašeptal odhodlaně. „Ukaž se!"

Avšak nikdo se neukázal, inkoustovou noc nenarušil dokonce ani jezevec či liška.

Snažil se proniknout očima hlouběji do tmy, stále ještě unaven na těle i na duchu. Ale kamkoli se jeho mysl vydala, narazil na jediné jméno – Artuš.

Pokud se o mně Gwydion nemýlí, pomyslel si, potom jsem třetí a konečné vtělení Artuše, a je to. Co to ale znamená? Co mě může spojovat s hrdinou, který žil a zemřel před dlouhou tisícovkou let? Jsme snad jedna a táž osoba? Jak by to bylo možné?

Ale byla tu ještě jedna záležitost, kterou si nechtěl připustit. Bylo zcela jisté, že toho o Artušovi věděl daleko víc, než mu kdy kdo řekl.

„No dobrá," řekl do noci. „Ať jsem kdokoli, stále se cítím být sám sebou. Jak bych mohl být Artušem, když Artuš byl pánem Království?"

Vydal se na cestu zpět na místo, kde spal, ale nebylo to tak snadné, jak se zdálo. Mnoho ohňů stále hořelo a v táboře slyšel šum rozhovorů. Tu a tam se ozýval i zpěv, někde chraplavý smích, ale většina opilců se snažila zahladit vzpomínky na nejhorší den svých životů tím, že se po hlavě vrhli do spánku.

Bloumal směrem doprostřed ležení a narazil na malované stany hraběte Saruma a jeho pobočníků. Jejich zástavy v nehybném nočním vzduchu zplihle visely. Louče plály. Střízliví strážní v kbelcových přilbicích se opírali o dlouhé násady svých halaparten a drželi únavnou hlídku. Nechtěl vzbuzovat rozruch, takže se raději držel dál od hraběcího stanu. Zjistil však, že

nedaleko stojí vůz s vypotřebovaným kamenem a vedle něj ještě jeden, na jehož korbě stála klec. Přehoz, který ji měl krýt, byl zčásti odtažený a uvnitř seděla, nešťastná a opuštěná, postava lorda Dudley.

Na sobě měl jen dlouhou tuniku a zdálo se, že je zraněn na rameni a paži. Will se podivil, co se s ním stane, ale přímo před jeho očima se postava pohnula. Protáhla ruku skrz mříže a konečky natažených prstů se dotkla blízkého vypuštěného kamene. Will dosud nevěděl, jakou mocí může kámen vládnout, ani jaký prospěch může komu přinést, ale toto gesto ho dojalo. K přáním zajatého šlechtice, aby na Ludfordu stále ještě žilo milosrdenství, přidal i přání vlastní.

* * *

Od časného jitra pochodovala Sarumova armáda kopcovitou krajinou. Nejprve dorazili k brodu přes Velkou řeku Západu, krátce nato u vesnice Mart Woollack zamířili jihozápadním směrem a po dobré pevné silnici Luddovou dolinou, až konečně narazili na cestu vedoucí k Ludfordu.

Will se toho rána pozorně hlídal a starosti mu dělala jeho nálada. Celodenní léčení a noc zamořená hrůznými můrami ho vyčerpaly. Kráčel podél kolony nebo jel ve vozech plných raněných, kterým jejich stav dovoloval převoz. Vojáci vesničané byli za jeho péči vděční, ale velitel, který měl na starosti převoz lorda z Dudley, mu nedovolil se k šlechtici ani přiblížit.

„Ale vždyť je zraněný," říkal Will. „Měl bych se o něj postarat."

Stráže kroutily hlavami. „Jeho rány jsou jen lehké. Přikázali nám, že s ním nikdo nesmí promluvit, protože bude na Ludfordu vyslýchán."

„Ohledně čeho?"

„Vyhandloval svůj život."

„Jak to myslíte? Za co?"

Urostlejší z vojáků ho odbyl. „Zmiz odtud! Odkdy se zajatci vyptávají svých strážců?"

„Já nejsem žádný zajatec!" odsekl prudce Will.

„Nechte nás aspoň zkontrolovat náš kámen," řekl Gwydion a snažil se Willa upokojit.

„Nikdo k němu nesmí,“ odpověděl znepokojeně voják. „Včera v noci to přikázal sám hrabě Sarum.“

A tím to skončilo. Kráčeli pryč a sotva se dostali z doslechu, Will se zeptal: „Co teď budeme dělat?“

„Nic.“

„Nic? Pojďme pryč. Nemohou nám v tom zabránit.“ Stále byl ještě celý naježený.

„Uklidni se! Bude lepší, když půjdeme do Ludfordu.“

Později odpoledne začala Willova léčivá moc ochabovat a jeho duše umdlévala.

Gwydion s vážnou tváří stále vkládal neúnavné ruce na rány potřebných.

Will mu zacitoval magickou poučku: „Poznáš ho podle jeho kouzel! Nepřilákáš k nám takovým obrovským objemem uzdravující magie Maskulla?“

„A co bych měl podle tebe dělat? Zklamat je znovu?“

„Znovu… To slovo může vyjadřovat leccos. Za totéž jsi mi vyčinil v Eitonu. Za léčení.“

„V léčení by problém nebyl, ale spíš v pověsti, která se o něm šířila. Trocha léčení sama o sobě Maskulla nepřiláká. Léčitelství není žádná vysoká magie. Navíc je každodenně provozují tisíce Sester po celém širém Království, takže šum toho mého se v povětří ztratí.“

Will požádal na svou čest stráže, aby se mohl projít sám, a když mu to dovolily, vzdálil se kus od kolony. Vojáci ho sice stále pozorovali, ale prokazovali mu úctu a svým způsobem mu dopřávali volnost. Věděli totiž, že čarodějové jsou podivní tvorové, kteří čas od času potřebují být sami se sebou.

A vskutku, něco hluboko ve Willově nitru se dožadovalo osvěžení. Chodil a naslouchal, co mu šeptaly stromy. Listy dubů se chystaly na zimu, měly temně zelenou barvu a ztěžka povlávaly. Brzy zhnědnou a za čas opadají. Životní energie, proudící jejich haluzemi, se pomalu stahovala do kmenů. Suché jemné šustění listů hodně napovídalo o temných proudech sil, pohybujících se v hlubinách.

Jak se blížili k Ludfordu, i měsíc se blížil slunci a podzemní proudy lorku zesilovaly. Cítil vlákno, kdesi hluboko pod kopci na jejich levé straně. Křížilo Velkou řeku západu, tok Severiny, přibližně v těch místech, kde ji překonávalo i vojsko. Hluboko v

lesnaté roklině, na místě, kde stál pevný kamenný most, viděl ve vodách nezaměnitelné mihotání. Čím blíže kráčeli k Ludfordu, sledoval je tento viditelný zelený chodníček z větší blízkosti.

Vjemy, které zakoušel, se nepodobaly ničemu, co cítil až dosud. Putovali okolo proudu a ten sílil a slábl; kdyby se dal převést do hudby, byla by během několika kroků hlasitější a opět tišší. Nebyl si úplně jistý, ale kdesi nedaleko podle něj proudilo ještě jedno vlákno, kdesi za Jablečnou dolinou a Woollackským hřebenem. Měl dojem, že se vlákna nyní přibližují. Pokud to tak bylo, musela se někde překřížit. A na tom místě by měl ležet další kámen války.

To nebyla příjemná myšlenka. Vzpomínal si na Ludford jako na město obehnané mocnou hradbou a s hradem na západní straně. Pevnost stála nad místem, kde se slévaly dvě řeky. Zastínil si oči před klesajícím sluncem. Když jsem byl naposledy na Ludfordu, zmítal mnou zmatek, přemýšlel. Co se mi asi přihodí tentokrát? Zešílím snad nadobro? Má takhle vypadat moje oběť?

Konečně před nimi vyvstaly hradby, až došli k Pernaté bráně. K Willovu překvapení nalezli mohutná, železem okovaná vrata doširoka otevřená a bludiště ulic a průchodů rozzářené mnoha světly.

Město už vědělo o skvělých novinkách. Hraběcí heroldi dorazili s předstihem. Všechny ludfordské lucerny a světla plály a jasně zářily. Ulice byly plné lidí, kteří vítali vítězné vojsko důležitého spojence jejich vévody. Když Will s Gwydionem vstoupili na Husí trh, všude se rozléhal hluk a lomoz. Před průvodem kráčelo šest městských muzikantů a hrálo na své nástroje. Téměř ztracené v okolním povyku slyšel Will slavnostní zvuky mandolín a bubínků. V aréně bylo lidí ještě víc, červené světlo pochodní jim osvětlovalo tváře. Trubky vévody z Eboru řičely a v odpověď jim vířily válečné bubny hraběte Saruma. Will sledoval, jak oddíly pochodující v pětistupech hrdě třímají halapartny. Děti z města byly nadšené a poskakovaly podél vojska. Zvony vyzváněly a dívky z oken a balkonů házely na muže celé hrsti okvětních plátků růží.

Will se snažil nevnímat to divoké veselí panující cestou mezi nabílenými kupeckými domy s prvními patry vyčnívajícími do ulice. Bylo zde nesčetně vzkvétajících sídel zdobených

vyřezávanými trámy s průčelím obráceným do ulic směřujících k hlavnímu trhovému náměstí. „Vypadá to, jako bychom je zachránili před nějakým strašlivým neštěstím," řekl Will.

„Podle mého jim vévoda Richard vyprávěl nějaký poněkud vylepšený příběh. K čemu je pánům dobrá pravda, když je na obzoru válka?"

Zahnuli za roh a Willovy oči přitáhla věžička kapituly Nevidoucích, na jejímž vrcholku stála plechová korouhvička s tajuplnými písmeny A, A, E, F a se znakem bílého srdce. Teď v noci působila jaksi přízračně. Zachytil podivný ohavný zápach, s nímž se setkal už ve Verlamionu. A slyšel také hlasy zapomenutých mužů, skrytých za kamennými zdmi a vysokými okny s černým sklem. Ty hlasy nezněly v souladu s okolním pozdvižením. Když projížděli přes další náměstíčko, kde se pořádaly trhy s látkami, Will si všiml ponurého kamenného pomníku přímo naproti vstupu do kapituly. Jako vždy byl pokrytý svíčkami s červenými stínítky. U vchodu stál ve stínech výklenku bratr v kápi. Nepohnutě je pozoroval a Willovi přeběhl mráz po zádech.

Ve zmatku příjezdu Will na kapitulu téměř zapomněl, a také na svolení, které dal vévoda Richard Nevidoucím, jež jim umožňovalo nejen volný pohyb po městě, ale i po pevnosti. Willa zajímalo, zda už bratři slyšeli zvěsti o „báječném kameni" a o starém a mladém čaroději, kteří hraběti pomohli zvítězit.

Vpředu se tyčily dvě důvěrně známé bílé hradní věže, po jejichž zdech kmital odraz světel pochodní. Will ucítil, že se mu srdce rozbušilo rychleji. Kůže ho brněla a zmocnilo se ho neobvyklé vzrušení. Zapudil je, neboť je přičítal jen vlastnímu vyčerpání a nadšení, s nímž byli přivítáni. Před hradem se průvod rozdělil. Většina vojska se odpojila a pochodovala k Durnhelmské bráně a opět ven z města, kde pro ně byl dole u řeky připraven provizorní tábor. Hrabě a jeho doprovod však pokračovali vzhůru k otevřené bráně pevnosti.

Will a Gwydion šli s nimi, kolem klecí se čtyřmi lvy, na něž si Will vzpomínal. Když je viděl naposledy, jen se lenivě povalovali, ale teď byli rozrušení. Chodili tam a zpět a vydávali temné vrčivé zvuky, tak hluboké, až člověk cítil chvění na žebrech. Zvířata byla nervózní, nejen z všeobecného ruchu. Cítil potřebu otevřít svou mysl a pokusit se najít nějaký význam v

pomotaných zemských proudech, které plynuly pod dlažbou trhového náměstí, ale nenašel k tomu dostatek odvahy.

Náhle řekl: „Co si počneme se Spáleným kamenem? Viděl jsi ho vůbec?“

Čaroděj se usmál. „Viděl. A děje se s ním pozoruhodná proměna.“

„Jaká proměna?“

„Neustále se dál scvrkává. Už nyní je asi poloviční, než když jsme ho prvně viděli. A na jeho povrchu se objevuje jakýsi vzor. Vypadá, nazvěme to tak, jako *vyrytý*.“

„Máš na mysli nějaké další verše?“ řekl poplašeně Will. „Prostým jazykem?“

„Nic tak jednoznačného. Jak mi řekl jeden z lučištníků, připomíná to symbol na pečeti našeho pána z Eboru.“

Will vytřeštil oči a udiveně řekl: „Myslíš ten znak na prstenu vévody Richarda? Na tom, který má neustále na malíčku levé ruky?“

„Určitější ho viděl otištěný na dopisech, které rozesílá. Je na něm čtyřlístek a pod ním tři rostlinky jitrocele.“

Will pocítil, jak ho zvláštně zamrazilo. „Jaký myslíš, že to může mít význam?“

„Jen opakuji, co jsem slyšel. Pokud jde o význam, to zatím nedokážu říci. Ach, podívej, kdo nás přišel uvítat!“

Will následoval pohledem Gwydionovu hůl a spatřil šourající se postavu s čupřinou rozcuchaných vlasů a plnovousem pruhovaným jako kožich jezevce.

„Mistr bylinkář Gort!“

Gwydion uchopil přítele za ramena a pak ho objal. Vyměnili si několik slov v pravém jazyce a Gort se uctivě poklonil. Nikoli oním podřízeným způsobem, jakým se klanějí sloužící, ale takovým, jakým by si vyjádřili obdiv bratři.

„Mistr Gwydion! Ts-ts!“ řekl Gort celý rozzářený a smějící se. „Rád tě vidím! A kdopak je to s tebou? Willand! Hej hola, můj milý! Vítej! Vítej opět na nuzném Ludfordu!“

Jediné, co Gortovi vykukovalo mezi změtí ježatých vousů a rozcuchaných vlasů, byly oči, červené tváře a úsměv. Byl vévodovi z Eboru bylinkářem, léčitelem, zahradníkem a mnohým dalším. Ani trochu se nezměnil od doby, kdy ho Will viděl naposledy. Stále nosil oděv zelený jako listí dubů a na

hlavě mu seděl tentýž beztvarý šedý klobouk. Will se k vydal k němu, aby ho objal. „Moc rád tě vidím, Mistře bylinkáři!“

„Jak vidím, hradních bran se už neobáváš!“ řekl znenadání Gort a zatahal mladíka za ruku.

Will si hned uvědomil, že stojí pod obrovskou ludfordskou padací mříží, která byla nyní zvednutá. Vzhlédl a srdcem mu projel osten strachu. Když byl naposledy na Ludfordu, pronásledovalo ho vidění, v němž ho tyto veliké černé bodce rozpoltí. Zaznělo zaječení a vlasy v zátylku se mu naježily jako štětiny.

„Hej, vy tam! Dávejte pozor!“

Sotva ustoupil trochu stranou, prohrčel branou veliký povoz tažený voly. Jeho tažná zvířata však měla co dělat, paznehty jim na zablácené žule dlažby podkluzovaly. Vyděšený kočí křikl na Willa, aby uhnul z cesty, potom mu cosi hlasitě prasklo a vozem to prudce trhlo do strany.

Will se přitiskl ke kamenné zdi strážního domku právě včas. Jedno z železem okovaných kol vozu se povážlivě naklonilo a zdálo se, že se utrhne a padne přímo na Willa. Přitiskl tvář ještě pevněji ke zdi, a když obruč kola vysekla do oblouku strážního domku, těsně vedle jeho hlavy, rýhu ve tvaru srpku, sesunul se podél ní k zemi.

„Pryč z cesty!“ vykřikl brunátný forman. „Copak chcete, aby vás někdo zabil?“

Stačil malý kousek a kolo by mu zasáhlo hlavu, rozdrtilo by ji o kámen jako zralý angrešt.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Gwydion a pomáhal mu na nohy.

„Minulo mě to.“ Will zamrkal a pohlédl na vůz. Měl nejistý pocit, zda tohle nebyl vůz, převážející vypotřebovaný Spálený kámen. Náhle ho napadlo, zda tuto nehodu, nebo snad to, že ji bez úhony přežil, neměl na svědomí právě ten kámen.

„Ta moje upovídaná pusa! Skoro jsem to zakřikl!“ Gort Willa prohlížel a oprašoval rukou, přičemž mu roztrhl už beztak na mnoha místech propálený plášť. „Jejda!“

„Na tom nesejde!“ Gwydion pozvedl varovně prst. „Willande, měj oči i uši otevřené. Dávej na sebe velice dobrý pozor, a také na to, co činíš.“

Will napjatě přikývl, ve svém nitru pocítil chlad. Vidění padací mříže bylo víc než jen prázdnou fantazií. Bylo

dlouhodobou obavou spojenou s proroctvím, že se „z jednoho stanou dva“. Willa častokrát napadlo, že to musí znamenat, že jednoho dne bude rozťat ve dví. A dokonce i Gwydion přiznal, že to může být předtucha, věštící jeho smrt. Ohlédl se zpět na vražednou bránu a sám sebe pokáral, že to pustil z hlavy. Současně ocenil, že jeho radost nad opětovným shledáním s Gortem přišla v tu nejlepší chvíli.

Ve chvíli, kdy průjezd brány opustili, zmizely i jeho mrazivé pocity. Ještě jednou objal Mistra bylinkáře. „Ach, Gorte, jsem tak rád, že se znovu setkáváme!“

„A jak rád jsem teprve já, můj chlapče! Ale co to povídám? Vidím, že už žádný chlapec nejsi!“

„Už mám i ženu a krásnou dcerku.“

„No nepovídej!“

„Povídám. A jsem na to hrdý. Pojmenovali jsme ji Bethe.“

„Dobrá volba! Ach, to je bez debaty!“

„Je teprve v půlce svého druhého roku a už je krásná jako její maminka!“

„Ach, malá Jíva! Ta dobrá duše, a dívenka krásná k pohledání. Kdepak vůbec je?“ Natahoval krk a ohlížel se na řadu hraběcích zásobovacích vozů.

„Není tu s námi,“ řekl Will a poklesl na duchu. „Gorte, slyšel jsi něco o bitvě?“

„Ach, tohle myslíš! Ptáček zpěváček mi něco vyprávěl. A potom dnes v poledne dorazili muži hraběte Saruma a vyprávěli totéž. Tak pojďte a můžete mi o tom vyprávět víc. Nejste hladoví?“

„Jsme hladoví?“ zopakoval Will a podíval se na Gwydiona.

Čaroděj přikývl. „Jako kobylky.“

„A kdopak je tohle?“ zeptal se Gort a ukázal na klec s lordem z Dudley, kterou právě s vrzáním a kodrcáním přiváželi branou.

„To je John Sefton, řečený lord z Dudley,“ odvětil Gwydion. „Byl chycen na Pláni, velel nepřátelskému vojsku poté, co byl zabit lord z Ordley.“

„Ach, nepřál bych si být v jeho botách!“ zvolal Gort.

„Žádné nemá,“ řekl pochmurně Will. „Zbyla mu jen košile, všechno ostatní mu ukradli. Co myslíš, že s ním budou dělat?“

„Bez večeře, zato s tvrdou pryčnou, a zavolají mě," řekl Gort. Will však věděl, že Gortova lehkomyslnost skrývá cosi závažného.

„Bude popraven?"

„Vévoda Richard by chladnokrevně nezabil jiného šlechtice, protože by tím vytvořil nebezpečný precedens."

„Ale mučit ho budou, aby z něj dostali co ví, že ano?"

„Myslím, že to nebude nutné. Šlechtici Království nejsou takoví blázni, aby se nechali trýznit. Už při pouhém pohledu na rozžhavené železo ochotně vykřičí všemožná tajemství. Problém není v tom, že by prozradili příliš málo, ale spíše příliš mnoho. Ve svém neštěstí už se lord z Dudley kroutí jako červ. Bude mluvit jako kniha, jen aby byl propuštěn."

„A prozradil už něco?" zeptal se Will.

„Hovořil s hrabětem Sarumem o jisté tajné zbrani, kterou teď královna má."

Will vytřeštil oči. „Tajné zbrani?"

„Říká tomu tak."

„Jen si snaží zachránit krk!"

„Možná," řekl Gwydion. „Pro případ, že by přesvědčování neuspělo, mohu příteli Dudleymu prozradit jistou uklidňující záležitost."

„O čem to mluvíš?"

„Zjistil jsem, že na Sarumově triumfu leží stín. Jeden z vojáků mi prozradil, že zatímco probíhala bitva na Spálené pláni, druhá královnina armáda byla ani ne devět mil odtamtud. Podle všeho se královniným stoupencům podařilo zajmout dva Sarumovy syny, Tomáše a Jana, kteří se vydali pronásledovat zbytky rozdrceného vojska. Odvedli je na sever do města Caster, kde vyčkají královnina rozhodnutí. Dudlea o tom ještě neví a nepoví mu to, dokud nevyklopí dost, aby to uspokojilo jeho protivníky. Nakonec však bude mít v Sarumovi přímluvce, až se bude jednat o jeho propuštění, a to i v případě, že by s přítelem Richardem zvlášť nepochodil."

Will se usmál, když mu došlo, jak dovedně hodlá Gwydion záležitosti zařídit. Nato je Gort odtáhl stranou, prokličkoval s nimi rozruchem, který panoval na dolním nádvoří, a poté přes vnitřní příkop. Prošli horní strážnicí a kličkovali mezi chumlem domků obklopujících horní nádvoří. Tam pro ně bylo připraveno

ubytování. Vyhledali je sluhové a jejich potrhané a propálené pláště odnesli ke spravení.

Jakmile se usadili v předsíni bylinkářovy komnaty, dostali chléb a dušené maso a poté se odkudsi objevil hrnek s Gortovým mišpulovým sýrem a tácek sušenek k tomu.

„Hlad je doopravdy ten nejlepší kuchař!“ řekl Will a znovu si cpal plná ústa.

„Prázdnému žaludku chutnají i tvrdé fazole sladce, říká poučka,“ přitakal Gort.

Komnaty příbytku mistra bylinkáře byly složitě zdobené, na zdech viděli kresby vinné révy a mnoha různých lučních bylin. Tak dokonalé dílo musel vytvořit člověk, který dobře znal předlohy, a jehož celoživotní poctivá práce přivedla k mistrovství. Will malby považoval za velice propracované a také v nich cítil magii. Ve dne zpodobňovaly stěny a strop modrou oblohu a bílé mraky, zatímco v noci jasné hvězdy na černém nebi. Prazvláštní postavičky, ukazující se ve změti vinných listů, dováděly a smály se. Ve světle ohně dělaly jeden na druhého nemravné obličeje, jeden na Willa dokonce zamrkal a vyplázl jazyk.

Když přičichl k podivně zatuchlé vůni mišpulového sýra, zazpíval si Gort nemelodický popěvek:

„Tak jako kupec,
než zbude z něj kost,
mišpule shnije,
než je zralá dost!“

„A máš nějaké podobně mizerné verše i o kdoulích?“ zeptal se Gwydion. Potom se obrátil k Willovi: „Gort totiž vyrábí nejlepší kdoulovou marmeládu, jakou jsem kdy ochutnal, ale jeho veršování bylo takhle bídné vždycky.“

„No, mně se to líbí!“ přispěchal Will k obraně Mistra bylinkáře.

Gort smekl a vysekl mu po tomto komplimentu hlubokou poklonu. „Ha ha! Tos řekl dobře, příteli!“

„Běda! Náš mladý přítel nemá moc smyslu pro dobrou poezii!“ zabručel Gwydion.

„Vím co se mi líbí, Gwydione! A tohle je dobré dost.“

Gort zamával rukama. „No, já mám spousty přihlouplých popěvků, ale žádnou kdoulovou marmeládu. Je mi líto, že musím zklamat fantarcha, avšak všechny mé zavařeniny zůstaly na Foderinghamu.“

Vystačili si tedy s miskou lískových oříšků a džbánem jablečného piva. Pohodlně seděli kolem Gortova neuklizeného jilmového stolu, později se však přesunuli blíže k ohništi. Trochu posmutněli, když Gwydion nechal Willa vyprávět, co všechno se přihodilo na Spálené pláni.

„Ach, to není dobré!“ vzdychl Gort, když Will skončil, a zamračil se. „Ne, ne, to není vůbec dobré. Achich ach! Co to všechno znamená?“

„Znamená to, že hrozí nebezpečí.“

„Ach… nebezpečí! To není hezké.“

„A pokud něco nepodnikneme, dojde i na další boje.“

„Vojska rozdupou zemi… achich ach!“

Gwydion významně povytáhl obočí. „Víš, Mistře bylinkáři, tady Willand si myslí, že i na Ludfordu je ukryt kámen války.“

„Kámen války? Tady? Jsi si jistý?“

Will se zhluboka nadechl. „Celou dobu jsem to věděl. Copak si nevzpomínáš, jak to se mnou bylo, když jsem tu byl naposledy? Moc nescházelo a nadobro jsem přišel o rozum. Tehdy jsem netušil, co se se mnou děje. Ty pocity byly tak silné, že jsem začal podezřívat vévodu Richarda, že sem nechal převézt i Dračí kámen. Chtěl jsem ho dokonce zabít, a sebe taky. Bylo to se mnou zlé, dokud se neobjevil Gwydion a nevyhnal ty hloupé myšlenky.“

Gwydion a Gort si vyměnili vážné pohledy. „Takže teď už najdeš kámen války docela snadno, že?“ zeptal se Gort.

Will se poškrábal na neoholené tváři. „No… doufám.“

„Ty *doufáš?*“ pronesl Gwydion s jistým překvapením v hlase.

„Chtěl jsem říci, že doufám, že se mi znovu podaří najít ten správný vzor. Pokud to zvládnu, pak budu moci nalézt i kámen.“

Gwydion se vrhl na jeho slabost jako dravec. „Pochybnost není tvou přítelkyní, Willande. Copak si neuvědomuješ, že jsi ten nejlepší proutkař, který kdy chodil po zemi? Nikdo další to nezvládne. Já to nezvládnu. Ani Gort. Od té doby, co jsme odešli od Pluhu, jsi nalezl tři kameny války, a to není tak dlouho.“

Will spolkl poznámku, která se mu drala na jazyk – že možná našel tři kameny, ale ani jedním se nezabývali. Stále cítil blaho, radost a vděk, že může znovu sedět v této veselé společnosti, proto řekl: „Pokud jsem působil nejistě, pak jenom proto, že proutkaření závisí na mnoha okolnostech. Sám to dobře víš, Gwydione – období roku, fáze měsíce, poloha země. A navíc, tohle je zvláštní místo. Všechny ty kamenné budovy, které tu stojí, hledání jen komplikují. Jako by ovlivňovaly nejen samotné zemské proudy, ale i mé schopnosti je vycítit. Pokud prastaré otrokářské silnice působí na proudění v lorku jako zrcadla, v Ludfordu je to podobné. Je tu pod zemí něco ukryto. Cosi velkého."

Will přednesl tajemné verše Spáleného kamene.

„Při Lughově brodu a tyčící se věži,
při svém slovu, falešný král
zažene své nepřátele přes vody,
a Pán západu navrátí se domů."

A Gwydion přidal druhé čtení:

„Pán Lugh jediný vítězství získá,
u brodu přes řeku na západě, zvěst o nepříteli,
nevhodně dolehne k vzedmutým vodám,
zatímco doma král stráží svou věž."

„Co si o tom myslíš, Mistře bylinkáři?" zeptal se Will.

Gort zavrtěl hlavou. Uběhla dlouhá chvíle, než vzdychl jako člověk unavený přemýšlením, a řekl: „Nuže… to tedy máme na konci večeře pořádně těžký rébus k řešení, a že se nemýlím!"

KAPITOLA PATNÁCTÁ

ZLODĚJ NA LUDFORDU

Druhý den ráno vstal Will časně a vydal se s Gwydionem pátrat po ludfordském kameni války. Znovu se příliš nevyspal, obtěžovaly ho vidiny budoucnosti přiživované hrůzami, které člověka pronásledují mezi druhým a pátým úderem zvonu po půlnoci. Zda bylo jeho noční trápení způsobeno bitvou nebo nedalekým kamenem války, říci nedokázal.

Hned za hradbami tábořilo veliké vojsko. Vévodovi muži už byli shromážděni na Ludfordu a přes noc jejich počet vzrostl k nějakým osmi devíti tisícům. Od západu slunce se potulovali po širém kraji, sháněli a přinášeli jídlo nebo v lese poráželi stromy, kopali příkopy a nasypávali valy k zesílení obranyschopnosti špatně chráněného východního úbočí. Všechny brány do města, kromě jediné, byly zavřené na závory a zpevněné mohutnými kládami. Uvnitř hradeb, na vzdálenější straně trhového náměstí, posedával dav měšťanů a vojáků. Will mezi nimi viděl i několik postav v černých kápích – červenoruké z místní kapituly. Stáli okolo klece, v níž byl do Ludfordu přivezen lord z Dudley. Zpočátku si Will myslel, že šlechtice popravili a jeho tělo vystavili k škodolibé radosti davu, avšak nepanovala tu ona obvyklá chlípná a posměšná nálada, která takové události obvykle provázela. Spíše mezi lidmi cítil údiv.

Gwydion pozvedl hůl, prodíral se kupředu a Will za ním. Všiml si, že Nevidoucí, kteří popichovali dav, se začali vytrácet. Když se Will dostal ke kleci, spatřil, že v ní není držen lord z

Dudley, ale Spálený kámen. Na zemi před ním klečelo několik lidí.

„*Co to tu děláte?*“ zeptal se Gwydion důrazně lidí, kteří se snažili dotknout se skrz mříže kamene.

„To je kouzelný kámen!“ volali. „Dává *sílu* všem, kdo se ho dotknou.“

„Odstupte!“

Mladý zbrojnoš s jasnýma očima pozvedl vášnivě ruce. „Dává člověku štěstí a sílu. A také odolnost proti zraněním. Zajistí nám vítězství ve válce!“

„Dotkl ses ho?“ zeptal se Gwydion.

„Jasně, mistře!“

Čaroděj ho udeřil přes obličej, až muž zavrávoral.

„Aaaach! To bylo za co?“ řekl muž a držel se za tvář.

„Takovou nezranitelnost, jakou ti dopřeje tenhle kámen, si můžeš pořídit každý den, příteli!“ Gwydionův hlas rozlíceně hřímal. „Kdo přikázal, aby dali kámen sem?“

Lidé se přikrčili. „Sám vévoda to byl!“

„Vojáci hraběte Saruma! Vraťte se do svého tábora! A vy, dobří měšťané, odeberte se co nejrychleji do svých domovů! Jděte už! Tento kámen nesmí být takto zneuctíván!“

Zástup rozezleně a zklamaně zamručel.

Gwydionova autorita se projevila přísněji. „Jděte, říkám vám! Nemáte tušení, jakému riziku se zde vystavujete!“

„Ten kámen uzdravuje nemocné! Přesně tak jsme to slyšeli!“ zvolal odvážný hlas.

„Nutí nevěrné manžely přiznat své činy!“ vykřikla nějaká žena vzadu.

„Rozdrtí naše nepřátele!“

„Nic z toho neudělá,“ řekl jim Gwydion. „Udělejte, jak vás žádám. Nebo vás budu muset donutit!“

Jednooký stařec po něm střelil pohledem a odplivl si. „A říká se, že působí i proti *čarodějům!*“

Gwydion pozvedl hůl; nemohl dovolit, aby mu odporovali. „Varoval jsem vás! Zmizte odtud! Jděte si po svých, všichni! Tady si ničím neprospějete!“

Někteří z lidí vycítili moc, ukrytou v dubové holi, jež na ně mířila. Uctivě se začali otáčet, jako ovce řídící se pokynem

svého pastýře. Jiní ještě chvíli tvrdohlavě stáli a ztratili odvahu teprve ve chvíli, kdy podstatná část davu zmizela.

Nakonec čaroděj zavolal i na Willa a společně odešli.

„Co teď s tím kamenem?“ zeptal se. „Nemůžeš ho tady jen tak nechat. Jsou jako myši, vrátí se, než bys mrkl.“

„Co mohu dělat? Je tady na vévodův příkaz.“ Gwydion se ohlédl přes rameno, kde se už skupinka žebráků začala opět nenápadně přesunovat ke kleci. „Musíme se rozdělit. Zatímco ty budeš proutkařit a hledat, půjdu za Richardem a pokusím se ho přesvědčit, aby odtud nechal kámen odvézt.“

* * *

Gwydion se vydal hledat vévodu a Will se pustil do hledání, jak mu řekl čaroděj. Podivoval se však, co to Gwydion dělá, a smutně si říkal, že se záležitosti opět obrátily k horšímu. Pokud by na mě Gwydion dal a uštípl výhonek už jako poupě, nemusela falešná proslulost kamene rozkvést do tak lákavého květu.

Odebral se ven ze zabarikádovaných bran Ludfordu a procházel se tam a zpátky po trávníku. Měl v úmyslu pokusit se vycítit nějaké vodítko, kde by se mohl nalézat další kámen. Ale opevňovací práce vytvořily z okolí města hotové bludiště, z nějž si nedokázal udělat žádnou představu o situaci a dokonce ani s jistotou říci, kudy vede vlákno.

Po chvíli se k němu připojil Gort. To už bylo jasné, že dnes se Willovi nic užitečného zjistit nepodaří. Odebrali se tedy společně na malou zahrádku, kde si Mistr bylinkář pěstoval mnoho různých léčivých rostlin.

„Bylina, kámen a blahodárné slovo! Tyto tři věci oplývají největší léčivou mocí,“ řekl Gort. „Ale nejvíc ze všech bylina! S rostlinami je to stejné jako s lidmi – některé jsou obyčejné, jiné vzácné a některé dokonce drahocenné. Ukážu ti své malé poklady, chceš?“

Ukázal na prostou rostlinku s pichlavými listy, vytrhl ji a oklepal zeminu z jejích pokroucených kořenů. „V teplejším podnebí kvete žlutě,“ řekl. „U nás však roste opomíjená, přestože je velice mocná proti zakletím. V oblastech Pomezí ji nazývají ‚haemonia‘.“ Rozemnul list další rostliny, která prvně

vyrostla na místě, kde byla prolita nevinná krev. A další, jak říkal Gort, byla přinesena přes moře ptáky. A ještě jiná, kvetoucí jednou za tisíc let stříbrným květem.

„Mnoho prospěšných bylin vyrůstá na hrobech dobrých lidí," řekl smutně. „Rozmarýna, levandule, borůvka; ty všechny jsem nasbíral na mohylách sta dobrých králů a přinesl sem, do této zahrádky."

„A proč je kmen tamté hrušně natřený na bílo?" zeptal se Will. „A proč roste za železným plotem, kde nikdo nemůže sbírat jeho plody?"

„Ach, před tím stromem se měj na pozoru!" řekl Gort hlasitě. „Protože ten, kdo utrhne jeho plod, se promění v holubici!" Potom zašeptal: „Hlízy a kořání! Nechceme, aby nám sem malí uličníci lezli na naše nejlepší hrušky, nebo snad ano?"

Dva z Gortových pomocníků, kteří pracovali na zahrádce, se na svého mistra usmáli a Will si uvědomil, že jeho prsty samy od sebe vyhledaly ve váčku červenou rybku a vyndaly ji. Zamumlal: „To je škoda, že není žádná bylinka, která by posílila mé vnímání, když se snažím najít kameny."

„Běda! To je opravdu škoda. Ale bylinka s takovou mocí nikdy nerostla. Tvé nadání je jedinečné a rozhodně by si s ním nikdo neměl pohrávat." Gort na něj pohlédl zblízka. „Ale… cítíš se docela v pořádku?"

„Docela ano."

„Jsi si jistý?"

„Proč se ptáš?" Ani nevěděl proč, ale k té otázce pocítil odpor.

„Ach, dobrá, kdybych ti mohl pomoci…"

„Cítím se docela zdravý. Trochu se mi možná točí hlava, když už o tom mluvíme, ale s tím mi stejně nemůžeš pomoci. A v každém případě si myslím, že bych teď chtěl být chvíli o samotě."

Will popřál Gortovi dobrý den, vyšel na horní nádvoří a odtud nahoru na hradby. Zhluboka se nadechl. Shlížel na krajinu z rohu veliké čtverhranné věže pevnosti. Viděl pod sebou různě nakloněné střechy hradu a na nich jakási bludiště, tvořená nepravidelným střídáním břidlicové krytiny s červeným a zeleným odstínem. Kolem vrcholku věže kroužili havrani a obezřetně krákali na dlouhý modrobílý vévodský praporec, který

se v mírném větříku vlnil. Na praporci byl symbol sokola a okovu, zlatý pták, deroucí se za svobodou. Vedle vévodovy standarty se třepotala vlajka s bílým lvem rodu Mortů a spolu s ní i červenočerný praporec hraběte Saruma s hrůzu nahánějící postavou zlatého gryfa.

Na jihozápadě se rozkládal Mortský prales, pokrývající svahy kopců. Nyní plál podzimními barvami. Na východě se tyčil kopec Cullee se skalnatým vrcholkem, zvaným Stolec obrů.

Tady, přímo pod mléčně bílým nebem, vanul chladný větřík. Will neměl plášť, zatímco se opíral o kameny věže a naslouchal hladovému krákání havranů, byla mu ještě větší zima. Viděl stráže se skelnými pohledy, neupravené, s krví stále ještě rozpálenou rudým vínem a skopovou pečení minulé noci. Will však vnímal okolní svět a zdál se mu podivně křehký. Zhluboka se nadechl chladivého vzduchu a tu za ním zazněl povědomý hlas: „No tedy, mistr Willand! Jak to jde?“

Jakoby provinile sevřel v ruce červenou rybku a skryl ji před zraky okolního světa. Když se otočil, uviděl známou tvář. „Jakže… Jackhald…“

Will nasadil úsměv a potřásli si rukama. Jackhald byl jedním z vévodových strážců Foderinghamu. Po bitvě ve Verlamionu byl povýšen do hodnosti velitele stráží. Všiml si, že Will pozoroval kopec Cullee, a řekl: „Za jasných dnů odtamtud člověk může vidět celé Vnitrozemí.“

Marně Willovy oči pátraly po proužku kouře ze signálních ohňů. „A má tam vévoda nějaké hlídky?“

Jackhald se zasmál. „Jasně! Ludford leží v Pomezí, což znamená, že hranice Cambraye a Cambray nejsou daleko. To jsou skutečné tvrdé hory a slepá údolí. Vstoupí-li tam někdo nezván, je to nebezpečné místo. Srdnatí princové západu se neustále svářejí o vládu nad tím krajem. Vlastně spolu pořád válčí.“

„To je bezpochyby přijatelný důvod, proč má vévoda své muže na vrcholku Stolce obrů,“ řekl tiše Will. „Ale řekl bych, že pravým důvodem je, že drží stráž a hlídají, kdy se objeví stoupenci královny Mag, nebo snad ne?“

Jackhald složil ruce na hrudi. „Říká se, že existuje ještě druhá armáda, stejně veliká jako ta, kterou porazil hrabě Sarum. A říká se, že míří sem. Není to tak?“

„O tom jsem nic neslyšel.“ Will se rozpomněl na zajaté syny hraběte Saruma. Místo toho se zeptal: „Co se stalo s lordem z Dudley? Viděl jsem na tržišti jeho klec, ale místo něj v ní byl kus kamene. Copak utekl?“

„Kdepak, jeho lordstvo je bezpečně pod zámkem.“ Jackhald na Willa pohlédl úkosem. „Zajali dva syny hraběte ze Sarumu.“

Will předstíral překvapení. „Hraběcí syny? Ale neříkej!“

„Pana Warrewyka jistě rozzuří, až se dozví o osudu svých bratrů. Hned jak přijede…“

Will prudce vzhlédl. „Pan Warrewyk jede sem? Z Callas?“

„Už se plaví přes Úzké moře. Bude tady co nevidět. A se silným vojskem, jak taky jinak.“ Jackhald se povzbudivě zasmál. „S jeho vojskem bude Ludford schopen postavit se jakékoli síle, kterou proti nám královna vyšle.“

Will nic neříkal, necítil potřebu dělit se o to, co ví, s vévodovým člověkem. Ukázal dolů na horní nádvoří, kde stál urostlý mladý muž s přistřiženými světlými vlasy, oblečený po panském způsobu. Obklopoval ho půltucet vojáků.

„Není támhle dole Edvard?“ Přiložil si prsty ke rtům a chtěl písknout, ale Jackhald ho chytl za ruku a zabránil mu v tom.

„Nesmíš se chovat takhle neuctivě, Wille. A před lidmi mu nemůžeš říkat jen prostým jménem.“

Náhlý nával zlosti Willa připravil o všechnu trpělivost. Setřásl Jackhaldovu ruku. „A ty se mě takhle nedotýkej!“

Voják se ohlédl, celý zaražený Willovou povýšeností. „Já jen chtěl říct, že bys měl myslet na postavení a důstojnost hraběte Pomezí. Pokud s ním budeš chtít mluvit, musíš písemně požádat o slyšení.“

„Požádat o slyšení? Edvarda? Vždyť jsme spolu vyrostli!“

„To já dobře vím. Ale nezapomínej, kdo je tady nyní pánem.“

Will už nic neříkal. Ludfordský hrad skutečně z titulu patřil Edvardovi, ten byl totiž dědicem svého otce a tedy i hrabětem Pomezí. Will vzpomínal na starého Edvarda, na všechny ty hodiny vyučování, které spolu prožili, a na den, kdy se spolu bili až do vyčerpání v komnatě svého učitele na Foderinghamu. Ten boj z nich udělal věrné přátele. Přesto později, právě tady na Ludfordu, pocítil Will k vévodovu dědici žárlivost, kterou nedokázal zakrýt. Měl tehdy zcela jasný dojem, že se mu Edvard snaží odloudit Jívu. Naposledy se pak viděli u Verlamionu, kde

se Will spolu s Gwydionem snažili zachovat do poslední chvíle mír, zatímco Edvard byl – jako pravý válečník – dychtivý prolévat krev. Právě tehdy se jejich cesty rozešly, už dlouho bylo jasné, že k tomu musí dojít. Rozešli se navždy.

Dole pod ním se Edvard na chvíli zastavil u vstupu do Okrouhlé věže, tedy místa, odkud vévoda řídil veřejné záležitosti. Zdálo se, že Edvard vydává nějaké rozkazy. Připojili se k němu dva rytíři. Jednoho Will neznal, avšak druhým byl pan John Morte z Kyre, člověk, který jeho a Edvarda vyučoval skutečným válečným dovednostem. Will ho téměř nepoznal, protože přišel o většinu svých krásných tmavých vlasů. V blízkosti Edvarda si všiml také komorníka, písaře, notáře v zeleném hábitu, dvou kupců, čekajících se svými žádostmi a staršího Nevidoucích v černém rouchu.

„Jak vidím, je velice zaměstnaný.“ Willovy oči hraběte probodávaly jako šipka z kuše, když zmizel v Okrouhlé věži. Cítil se zvláštně, cosi uvnitř ho pálilo jako ocet v ráně. „Pověz, pořád si hraje na příkladného rytíře, aby potěšil otce?“

Jackhald se na něj rychle a nedůvěřivě zadíval. „Pan Edvard si na nic nehraje. Je přesně tím, kým ho jeho otec chtěl mít. A možná ještě víc, když už se mě na to ptáš.“

„A co Edmund?“ zeptal se Will a měl na mysli Edvardova mladšího bratra.

Jackhald se neklidně zavrtěl. „Panu Edmundovi je stále teprve šestnáct let.“

Will měl pocit, že ve vojákově hlase zazněl náznak hanby. Pokračoval na toto téma dál. „No tak, Jackhalde! Pověz, je Edmund stále tak vlídný a přemýšlivý jako kdysi?“

Jackhald ztuhl, hlas měl nyní tvrdý, jako by dotčený. „Co tím chceš říct?“

Příkrá otázka Willa upozornila na posměšný tón jeho vlastního hlasu. Věděl, že Jackhaldovi musel připadat všetečný a urážející, ale nic s tím nenadělal. Jakmile se totiž snažil napravit způsobené škody, zněla jeho slova spíše pochlebovačně. „Vždyť víš, že jsem měl Edmunda vždycky rád, stejně jako všechny ostatní. Byli pro mě jako bratři a sestry, protože jsem nikdy žádné vlastní neměl. Jen by mě zajímalo, jak se teď všichni mají, to je vše.“

Jackhald hleděl na Willovu potící se tvář a odpověděl stručně. „Pan Edmund stále studuje pod dohledem učitele Aspalla. Paní Markéta a paní Alžběta už vyrostly a jsou zasnoubené.“

Will si otřel obličej. Červená rybka ho pálila v dlani, ale z nějakého důvodu nedokázal svůj stisk povolit a figurku odložit. „Je tu i vévodkyně Cicely?“ zeptal se na manželku vévody Richarda, ženu, kterou měl velmi rád. „Pokud se správně pamatuji, byla vévodovi velice *oddaná.* Neustále mu chtěla být po boku, nehledě na důležitost úkolu, který ho od ní odvolal.“

„Její Milost je tady. A také její dva mladší synové. Nechce, aby se z jejích dětí stali rukojmí vévodových nepřátel.“

„Měla by se o své děti obávat ještě spíš, bude-li Ludford obléhán,“ řekl Will. „Ale doufejme, že k tomu nebude muset dojít, že?“

„Jo. Doufejme.“ Jackhald přimhouřil oči. Pozorně si prohlížel Willovu tvář. „Zdá se mi, že vás něco souží, mistře Willande.“

Nebylo tomu tak a Will to věděl. Jeho ústa však promluvila jaksi sama od sebe. „To nic není! Pověz mi raději o ostatních. Ještě byli dva mladší chlapci.“

„Panu Jiřímu je deset a panu Richardovi osm let.“

„Mohl bys mi o nich snad říct víc, než jen kolik mají let. Nemáš vévodovy potomky příliš v lásce, nebo se mýlím?“

Jackhald se okamžitě ohradil. „Je to rodina mého pána! O nikom z nich bych nemohl říct křivé slovo.“

Will vybuchl podrážděným smíchem. „Ach, se mnou můžeš mluvit na rovinu, Jacku! Tvé názory si nechám jen pro sebe. Jsou to jen malí spratci, že ano? Vždycky sis to myslel, ale nikdy jsi nenašel odvahu říct to nahlas. Není to snad pravda?“

Jackhald zatnul zuby. Otočil se na patě a odešel. Will se za ním díval a pot se z něj jen lil. Rybka v jeho ruce pálila jako uhlík z kovářské výhně. Nedokázal povolit prsty. Jakmile Jackhald odešel, vydal se dolů z věže. Vrávoravým krokem a přesto nenápadně jako krysa, a opatrně, aby nevzbudil pozornost. Když se dostal ke Gortovým komnatám, vrazil dovnitř a už nebyl schopen zadržovat bolest. Vydal zadýchaný výkřik, zaťal zuby a pomocí druhé ruky si roztáhl sevřené prsty.

Zvedl talisman a ponořil ruku do misky, kde se louhovaly nějaké byliny.

Zaplavil ho pocit úlevy, ale trvalo dlouho, než sebral odvahu a pohlédl na otupělou dlaň. Nevšiml si, že by na ní bylo něco v nepořádku. Zkusil pohnout prsty a promnul si bříško palce. Necítil žádnou bolest a nezaznamenal ani známky podráždění či zarudnutí.

Přešel do rohu, kam talisman odhodil, a opatrně rybku zvedl za ocas. Její zelené oči k němu vzhlížely docela nevinně.

„Co jsi zač?“ zeptal se jí.

Nechtělo se mu vracet ji do váčku, proto ji zavřel do truhličky, kterou ukryl pod postel. Zvolna vyšel z místnosti a stále ještě docela vystrašený se odebral uklidnit do Gortovy bylinkářské zahrádky, nyní opuštěné. Našel pohodlnou lavičku, usadil se a přemýšlel. Dumal nad tím, jak se přestal ovládat a co ho nutilo k tak nerozvážnému rozhovoru. Všechno mu až příliš připomínalo jeho minulý pobyt na Ludfordu. Cosi tu na něj doléhalo a snažilo se ho připravit o rozum.

Tušil, že to musí pořádně rozvážit. Začal promýšlet své slabosti a chyby, důkladně zkoumal každý z bodů a zvláštní pozornost věnoval selhání nazývanému domýšlivost či pýcha.

Podle magických pouček se mezi tři největší slabosti řadila závist, nenávist a strach. Z nich se rodí sedm selhání, nutkání, která člověka vedou ke křivdám a potupení ostatních. Tři menší selhání byla jasná – chamtivost, krutost a zbabělost. Každé z nich způsobovala jedna slabost. Ze závisti vznikala chamtivost, z nenávisti krutost a ze strachu zbabělost. Pak byla tři vyšší selhání, která vznikala kombinací dvou slabostí, podobně jako některé barvy na malířské paletě. Tyranie vznikala smíšením závisti a strachu, hněv byl směsí strachu a nenávisti, a ze závisti a nenávisti vzcházela lenost. Ovšem vládkyní všech selhání byla pýcha, složená ze stejného množství všech tří slabostí.

Nakonec se rozhodl, že nejlepší bude bez otálení najít Jackhalda a omluvit se mu. Vydal se ještě jednou kolem hradeb, aby se s ním setkal, ale když se blížil k zídce nedaleko strážního domku, všiml si, jak se ze stínu kamenné zdi, nějakých padesát kroků vpředu, vyloupla postava v černém rouchu. Jediný pohled na ni stačil, aby se Willovi zježily vlasy v týle. Tvář ukrývala

maska, ale způsob, jakým se postava pohybovala, se Willovi zdál povědomý.

„Hej!“ zvolal Will, avšak postava už vyrazila vpřed. Vklouzla do horního podlaží strážnice a zmizela z dohledu. Will se vydal za ní, ale nalezl jen zabouchnuté dveře. Vrazil do domku, prolétl kolem obrovského rumpálu s navinutým lanem, kterým se zvedala padací mříž, a prudce otevřel protější dveře. Ve chvíli, kdy vběhl na ochoz na druhé straně, už byla postava ta tam.

„Co tady pohledáváš? Tady nemáš co dělat!“

Obrátil se. Před ním stál jeden ze strážných, neohrabaný chlapík ve špinavé čapce a zástěře, který právě vyšel z bočních dveří.

„Viděl jsem někoho. Pronásledoval jsem ho až sem. Neviděl jsi, kudy se vydal?“

„Kdo?“

„Člověk. Celý v černém.“

„Nikoho jsem tady neviděl. Černého ani jiného. Sem si nemůžeš jenom tak…“

„Děje se tu nějaká nepravost! Vyhlas poplach. Pošlete pro mistra Gwydiona. A taky pro Mistra bylinkáře.“

„Cože?“

„No tak *rychle, člověče!*“

Strážný vyrazil a zmizel zpátky ve dveřích, odkud se vynořil. Pak přišli Gort s Jackhaldem a poslouchali jeho vyprávění. Když skončil, řekl Jackhald upjatě: „Nejspíš se ti to jen zdálo.“

„Jackhalde, měl jsi pravdu, když jsi říkal, že dnes nejsem zcela ve své kůži. Chtěl bych tě za to požádat o prominutí. Ale vymyslel bych si tohle?“ Will přistoupil ke zdivu věže a zatahal za provaz.

„To možná chtěl zmizet jen milenec některé ze sloužících,“ řekl nezaujatě Jackhald.

„To si nemyslím.“

„V černé kápi? A s černým rouchem? Jeden z těch čer… ehm!“ Gort se přiblížil a přímo do ucha Willovi řekl: „Myslíš jeden z těch bezokých bratří?“

„Ani to si nemyslím.“

V průchodu ze schodiště se objevil Gwydion. „Tak pověz! Kdo myslíš, že to byl?“

„Jsem přesvědčený, že to byl stejný člověk, který mě napadl U pluhu.“

Gwydion na chvíli zavřel oči a když je znovu otevřel, řekl: „Je to jisté?“

„Ne, Gwydione. Jak by mohlo? Ale řekl bych, že to přinejmenším šest ku jedné byl skutečně on. Tedy pokud mohu skutečně důvěřovat svým pocitům, jak mi stále připomínáš.“

Jackhald si ho znovu zkoumavě prohlížel, jako dnes už jednou. „Tak to zase tolik neznamená. Náš mladý přítel se dnes necítil docela v pořádku. Úplně nesvůj, mistře Gwydione, pokud mohu soudit.“

„Willandovy pocity mohou znamenat daleko víc než si myslíš, Jackhalde,“ řekl Gwydion. „Je v tom něco víc, než se na první pohled může zdát.“

Will se vydal na místo, kde postavu uviděl poprvé. Nedaleko byla veliká dřevěná stavba, ukrývající železný mechanizmus, který udržoval hodiny v chodu. Při prvním z devíti hlasitých úderů, jež se právě v té chvíli ozvaly, Jackhlad nadskočil.

„Pojď se mnou, Willande,“ pronesl Gwydion hlasem, který nepřipouštěl námitky. „Musíme se zúčastnit vévodovy rady. Je pár důležitých záležitostí, které je třeba vyřešit a kvůli nimž jsem požádal o slyšení.“

Will pocítil zklamání, protože by mnohem raději řešil záležitost s provazem a tajemnou postavou. „A musím tam jít také?“

„Myslím, že by ti to mohlo prospět.“

Prošli zpátky strážnicí a dolů z hradeb. Sotva osaměli, vydal se Gwydion rychlým krokem ke Gortovu příbytku, údajně proto, aby si Will oblékl svůj vyspravený plášť. Na místě, kde byli ubytováni, je však přivítalo něco, co Will neočekával.

„Ach, Gwydione! Podívej se na tu spoušť!“

Gwydion stál ve dveřích a prohlížel si zbytky pokoje. Stůl a všechny židle byly převrácené, polštář s husím peřím rozpárán, slamník, na němž spal, prosekán a jeho druhá nejlepší košile rozervána. Někdo dokonce zlomil i jeho lískový proutek. Vypadalo to, že komnatu kdosi spěšně prohledal. Kdosi, komu nezáleželo na škodách.

„Proč je roztržená i moje košile?“ řekl Will a nešťastně pozvedl její potrhané zbytky.

„To se zašije. Avšak kdo tohle provedl? A proč? To jsou důležité otázky.“

Will pokynul směrem ke strážnímu domku. „Samozřejmě, že náš návštěvník. Nebo si to snad nemyslíš?“

Gwydionův pohled byl chladný. „Ztratilo se něco?“

Will prolétl své věci. Po chvíli opatrně řekl: „Nic skutečně důležitého.“

„Nic? Ale tvoje tvář říká něco jiného.“

Will pokrčil rameny. „No, nemohu najít svou stříbrnou minci.“

„Stříbro přichází a odchází. Na tom nezáleží.“

„Mně se nejedná o cenu, Gwydione. Ale tahle mince byla trochu jako památka. Nosil jsem ji pro štěstí. Dal mi ji člověk, kterého jsem považoval za svého otce.“

„Pak byla vskutku hodnotná. Avšak zloději bývají slaboši, kteří mají zřídkakdy úctu ke skutečným hodnotám. Mám-li říct pravdu, právě tohle je ta největší újma, kterou světu způsobují. Některé z uloupených věcí totiž nelze nikdy ničím nahradit.“ Prostrčil konec hole uchem džbánku a nadzvedl jej, jako by očekával, že pod ním něco najde.

„Co to děláš?“

„Pokud člověk hledá něco, co se ztratilo, může místo toho najít něco, co bylo přineseno.“ Sklonil se a z podlahy nedaleko krbu zvedl malou bílou věc. Byla plochá, ale na minci příliš veliká, a také příliš bílá.

„Ukaž mi to!“ řekl Will a vydal se ke Gwydionovi. Potom zalapal po dechu – byl to bílý kostěný přívěsek ve tvaru srdce. „Vždyť je to odznak Bratrstva!“

„Řekl bych, že tenhle talisman není tvůj.“

„Jistěže ne.“

„Zdá se tedy, že tu máme odpověď na naši otázku. Teď si však musíme začít lámat hlavy s další záležitostí. K příteli Richardovi to stihneme tak akorát a on není z těch, kteří by na někoho čekali.“

Will vzdychl. Přehodil si přes záda vyspravený plášť, prohlédl si ho a našpulil rty. „To není zrovna vhodný oděv pro návštěvu u vévody.“

„Proč říkáš právě tohle?“ Gwydion si upravil záhyby vlastního pláště. Byl čistý a pečlivě vyspravený. „Nemyslím si,

že by některé oblečení bylo horší jen proto, že má záplaty. Každá z nich je kouskem laskavosti, něčím vytvořeným s péčí a často i s láskou. Můj vlastní oděv je pradávný – vlastně už to jsou jenom záplaty – asi jako staré koště, kterému jsi třikrát měnil násadu a šestkrát metlu.“

„Žádné záplaty na tvém plášti nevidím.“

Čaroděj si položil prst na nos. „To je, Willande, jen věcí zdání.“

Will popotáhl nosem. „Takže si přece jen myslíš, že vzezření je důležité.“

„Jen tehdy, pokud se snažíš přesvědčit pošetilce, že to, co jim říkáš, stojí za zvážení. Pojďme, už jsme měli být u přítele Richarda.“

Spěchali na schůzku a když vstoupili do Okrouhlé věže, k Willově ohromení už byla vévodova pracovna plná lidí. Byli zde všichni starší důstojníci, všichni rytíři a šlechtici, vévodův komoří, kastelán a také hrabě Sarum a jeho nejdůvěryhodnější kapitáni. Přišel i Edvard, ale staršího Bratrstva, jehož Will zahlédl dříve, nikde neviděl. Vévoda seděl ve velikém vyřezávaném křesle, vyzvednutém na třech stupních. Jako opěrky mu sloužily lví hlavy s vlajícími hřívami. Do kulaté místnosti shlíželo ze stěn dvanáct vyřezaných ženských hlav s korunami. Bylo to Dvanáct královen východu, o nichž Will slyšel při hodinách historie. Bylo je možné spatřit ve všech soudních dvorech po celém Království. Měly vést a dohlížet na svědomí toho, kdo rozhoduje o ostatních. Willovy oči přilákalo cosi na vévodově klíně – slonovinová hůlka. Náhle si uvědomil, že tuto věc už předtím viděl. Byl to kus rohu jednorožce, který mu kdysi ukázal Edvard. Jak nyní viděl, vévoda Richard jej používal při poradách jako ukazovátko.

Do nejmenší podrobnosti vypadal vévoda jako skutečný král. Řekl: „Mistře Gwydione, buď vítán!“

Čaroděj pozvedl otevřené dlaně v gestu přátelství. Will nevěděl, zda se má uklonit. Viděl, že se Edvard dívá jeho směrem, ale nezdálo se, že by ho poznal.

„Děkuji ti, Richarde z Eboru,“ odvětil Gwydion s formální důstojností.

„Požádal jsi, zda bychom mohli pohovořit o mém kameni. Promineš mi, že tato rozmluva bude vedena před mými přáteli a všemi hodnostáři.“

Gwydion sklouzl rukou po holi a naklonil hlavu k rameni. „Nežádal jsem tě o žádné tajnosti, protože jsem ti přišel sdělit skutečný důvod neštěstí, k němuž došlo na Spálené pláni.“

Nato se ozvalo napjaté přešlapování a vévoda se usmál. Hrabě Sarum, který stál po jeho boku, nikoli. „Skutečný důvod, mistře Gwydione? Neštěstí? Divně volená slova. Mluvíš, jako by udatnost mého věrného spojence hraběte Saruma nebyla důvodem toho, co se stalo. Nesouhlasíš snad s tím, že to byl on, kdo nám zajistil tento skvělý triumf nad obrovskou přesilou?“

V komnatě se rozhostilo naprosté ticho.

Gwydion je přerušil. „Nikdy nikdo nepochyboval o barvě válečnické krve, která ti proudí srdcem, příteli Richarde, ani o udatnosti tvých příbuzných a spojenců. Nad všechnu pochybnost se právě oni stali pány té bitvy. Já se tě však ptám: jaký prospěch přinesla smrt tolika nevinných?“

„Nevinných, říká!“ zachechtal se hrabě Sarum. „Kdo je na tomto světě nevinný?“

Čarodějovy zraky se zaleskly chladným ohněm. „Příteli, bezmála tři tisícovky prostých lidí této země leží bez života na té hrůzné pláni, ani ne tři tucty mil odtud. Nebyl to jejich spor, který je srazil a usmrtil, ale nepřekonatelný svár, zuřící mezi jejich pány.“

„Potom to tedy *byl* i jejich spor,“ prohlásil vévoda.

„Jistě,“ dodal hrabě Sarum, „a mrtvých na straně nepřítele bylo daleko víc! Přinejmenším deset k jednomu, nebo mě nazývejte slepcem, jestli se pletu!“

Gwydion nechal odeznít souhlasné mumlání. „Ani nevím, kolikrát jsem ti opakoval tuto poučku, Richarde: Vždy je možné vyhnout se válce a vyhnout se jí, je vždy to nejlepší.“

„Hezký názor, mistře Gwydione, avšak nespravedlnosti, jež na mou osobu byly nakupeny, jsou zřejmé každému!“ Vévoda Richard zlostně napřáhl prst. „Královna Mag se odjakživa snažila pohrávat si se mnou, jako bych byl ryba na udici. Škodila mi celé uplynulé čtyři roky. Za každým přátelským gestem se skrýval nějaký záludný plán, za každým úsměvem nějaká jedovatost. Očarovala Velkou radu falešnými sliby a hromadou

lží, takže nyní je polovina šlechticů Království ve zbrani a já jsem jejich nepřítelem. Tito lidé mě připravili o můj stanovený úřad. Po celém Království mě pronásledují protivníci a snaží se mě uvěznit, připravit mě o statky, obžalovat mě z vymyšlených zločinů a získat tak to, co patří po právu mně!“ Vévoda udeřil pěstí do křesla. „Ta vlčice mě chce vidět mrtvého! Pokud chceš hovořit o skutečných důvodech, mistře Gwydione, neměl bys zapomenout zmínit právě tohle!“

Všichni přítomní začali tleskat, dupat a všelijak vyjadřovat svůj naprostý souhlas.

Gwydion čekal na ticho a pak pronesl: „To všechno je nepopiratelná pravda, můj příteli, a nehodlám se o tom s tebou přít. Ovšem skutečná příčina války je ukrytá hlouběji než prostá chamtivost či závist. A porozumět jí je těžší, než vážit moc či bohatství. Je méně očividná a zřejmá, než rozepře mezi právoplatným králem a uchvatitelem.“

Richard přimhouřil oči. „Pak tedy spusť, a uvidíme.“

Gwydion udělal posunek, který Will už nesčetněkrát viděl. Jakoby říkal, že se chystá promluvit osamělý moudrý hlas, který bude muset přehlušit hluk panující v blázinci. „Už dříve jsem vás varoval před jistými zhoubnými kameny. Tvrdil jsem, že musí být nalezeny, má-li kdy v Království zavládnout mír. Ten kámen, který sem byl přivezen, je jedním z nich. Jeho síla však byla spotřebována při bitvě, ovšem nesmíš ho, příteli Richarde, považovat za svůj.“

Na všechny v místnosti se sneslo ticho.

„Mistře Gwydione, na kameni je vyrytý symbol z mé pečeti. Dostal jsem ho darem od svého příbuzného, který ho získal v bitvě. Proto mi připadá, že ať obsahuje jakoukoli magii, mohu ho oprávněně považovat za svůj.“

„Kolikrát ti to jen musím opakovat, Richarde? Magie je neosobní. Nelze ji vlastnit a nesmí být zneužívána. Přestože se kamene zmocnil přítel Sarum, nebyl jeho, takže ti ho nemohl dát.“

„Komu ale potom patří?“ Vévoda upřeně hleděl na čaroděje. „Je snad *tvůj*, mistře Gwydione?“

„Můj?“

„Ten starý černokněžník ho ukradl!“ zvolal hlas odkudsi zezadu.

Will se rozhlédl a viděl, že tím, kdo promluvil, byl lord z Dudlea. Už nebyl uvězněn ve své cele. Stál tam ztrhaný, v zašpiněné košili, spoutaný řetězy a pod bedlivým dohledem dvou Sarumových mužů. Will si uvědomil, že sem byl přiveden s jistým záměrem.

„Přiveďte vězně sem!“ řekl vévoda. „Ať promluví.“

„Ukradl ho z domu Johna, barona Cliftona.“

„Je to tak?“ zeptal se vévoda.

Gwydion se pokusil tuto námitku odbýt. „Kámen války ležel pod Aston Oddingley tisíc let. Baron Clifton o něm neměl tušení, ačkoli právě kámen přivedl jeho a všechny jeho předky k šílenství. Podstatné je, že…“

Will viděl, jak jeden z vévodových rádců ve žlutém plášti Richardovi cosi šeptá. Vévodovy ruce sevřely hůlku z jednorožce a skočil čaroději do řeči. „Pokud však připouštíš, že jsi kámen vykopal na Cliftonových pozemcích, pak je případ jasný, mistře Gwydione! Jako pán země byl vlastníkem kamene baron Clifton.“ Pro ty, kteří hltali každé jeho slovo, nasadil shovívaný úsměv. „Šílený Clifton je mým neblaze proslulým a zapřísáhlým nepřítelem – jeho lidé se účastnili bitvy proti mému spojenci – ať už tedy bude řečeno cokoli, nemohu být nařčen ze zaujatosti. To všechno tedy znamená, že se kámen stal právoplatnou válečnou kořistí. Následně mi byl právoplatně darován, pročež ho považuji za svůj a nevidím žádný důvod, proč bych ho nemohl užívat, jak se mi bude zdát vhodné.“

Ozvaly se souhlasné výkřiky. Gwydion smutně přikývl na znamení, že je s rozhodnutím srozuměn. Potom ale dodal: „Příteli Richarde, tvá úvaha na věci nic nemění. Ať řekneš cokoli, ten zbytek kamene není tvůj, abys ho mohl dojit jako krávu, nebo ho používal k povzbuzení falešných nadějí svých lidí na nezranitelnost. Budešli v tom pokračovat, jistě se dočkáš jenom potíží.“

Znělo to trochu jako kletba a při jejím pronášení lidé zadržovali dech. Nato se komnatou rozlehl šum hlasů. Vévoda rozvažoval, co dál. Zdál se zviklaný.

Gwydion řekl mírně: „Nech ho odvézt z tržiště! Nejlépe do mých komnat, kde…“

„Chce ho mít jen pro sebe!“ vybuchl hrabě Sarum.

Gwydionův hlas zesílil. „Dejte mi ho k dispozici na jeden měsíc, než z něj dokážu vytáhnout tajemství, která si stále ponechává. Mohu ho přinutit prozradit vodítko, jež nás přivede k dalšímu kamenu. Určitě byste rádi věděli, kde bude svedena další bitva.“

Ale Spálený kámen už svou veršovanou nápovědu vydal, pomyslel si Will, překvapený Gwydionovými slovy. Jakou hru to hraje?

Vévoda si přiložil pěst k ústům a rozhodl se. „Ať je kámen přinesen do této místnosti, kde na něj budou shlížet oči Dvanácti královen východu. Právě zde, mistře Gwydione, a nikoli v nějakém temném doupěti, se budeš moci dotazovat kamene podle své vůle. To je vše.“

Hrabě Sarum přísně pohlédl na vévodu, ale neřekl proti jeho rozhodnutí ani slovo. Gwydion se omluvil a rázným krokem se vydal z místnosti. Will se otočil a následoval ho. Čaroděj jako obvykle hezky nenápadně dosáhl výsledku, jaký si přál.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

MATKA BRIG

Na Gwydionovu žádost strávil Will několik dalších dnů hledáním Ludfordského kamene. Občas s ním chodil Gort, ale většinu času chodil sám, v naději, že se jeho vnímání pročistí. Avšak bylo tu něco, co rušilo jeho nadání a kazilo veškerou snahu a úsilí.

Když vstoupil do Okrouhlé věže, viděl, že v povrchu kamene je stále ještě jasně patrný vyrytý symbol vévodovy osobní pečetě – znak čtyřlístku obklopený třemi rostlinkami jitrocele. Zeptal se na to a dozvěděl se, že Gwydion ani Gort s tím nejsou schopni nic udělat.

„Ale copak už neznáme verše Spáleného kamene?“ zeptal se.

„A známe je?“ odpověděl Gwydion lišácky. „Žádné verše jsem z něj nedostal. To, co jsme přečetli, nám předložil sám kámen v době, kdy měl nejvíc své zhoubné síly. Myslíš, že bychom něčemu takovému měli věřit?“

Will stiskl rty a pak zvolna řekl: „Máš tedy za to, že nás kámen chtěl oklamat?“

Gwydionův pohled byl bystrý a pozorný. „Je to jedna z možností. Na druhou stranu, kámen mohl říct i pravdu. Mějme na paměti poučku, že i z neuváženě vyřčené pravdy může vzejít újma. Vykopali jsme kámen a odvezli ho z jeho místa. Ještě stále je tu možnost, že se prorocké verše změní ve skutečnost, nehledě na to, za jakých okolností byly vyzrazeny.“

Will se nad tím usilovně zamýšlel, až ho rozbolela hlava. „Jen mi pověz, proč jsi vévodovi o těch verších neřekl.“

„Ještě mu o nich mohu říci. Až přijde čas. A pokud to bude potřeba. Ale v tuto chvíli nevím o lepším způsobu, jak ochránit zbytky Spáleného kamene před tím, aby sloužily lidem jako zdroj falešné naděje.“

„A co když jsme jeli sem?“ řekl Will. „Tehdy jsi vojákům nebránil, aby se ho dotýkali. Nechtěl jsem jim to dovolit, ale tys říkal, že na tom není nic špatného.“

„Tak tedy – měl jsi pravdu a já se mýlil.“ Gwydionovy oči byly klidné a pohled pokorný. Zračil se v nich čistý úmysl, a Will to věděl.

„Ach, nejednej se mnou jako s dítětem!“

„Tak se tak nechovej. A přemýšlej, než něco řekneš. Mezi povzbuzením mužů, kteří se právě zúčastnili bitvy, a úmyslným zneužíváním důvěry prostých měšťanů je obrovský rozdíl. Celé tohle Království se žene střemhlav do propasti. A místo vyptávání bys měl raději vyrazit a hledat další kámen.“

Will byl zahanbený a nevěděl, co by ještě řekl. Vyšel ven a udělal to, co považoval za nejlepší – ponechal čaroděje jeho tajemnému snažení.

Dny ubíhaly a Will přivykl na rytmus života na hradě. O páté hodině po půlnoci se měnila stráž a z komína pekárny začal stoupat kouř. V sedm hodin se podávalo jídlo. O jedenácté hodině byli na dolní nádvoří vpuštěni kupci a obchodníci. Když zazněl polední zvon, přišla na horní nádvoří skupinka bratří, kteří pak klečeli před malým oltářem a myli se a kvíleli u nádržky s vodou před Okrouhlou věží. Lidé přicházeli a odcházeli jako nikdy nekončící proud vznešených záležitostí. Mnohokrát Will spatřil Edvarda, ale vždycky jen z dálky. Vypadalo to, že mnoho vévodových běžných úkolů připadlo nyní na jeho staršího syna. Edvard toto břemeno přijal zcela vážně a neustále byl obklopen aspoň půltuctem mužů, kterým musel naslouchat či vydávat rozkazy. Will by se s ním rád viděl, ale jak řekl Jackhald, jejich cesty se rozešly.

Dalším člověkem, který byl na hradě vidět čím dál častěji, byl lord Dudlea. Zprvu Willa překvapovalo, že ho vidí volného. Pod dohledem dvou strážných pracoval dole v ovčíně. Vypadal zanedbaně a špinavě, ale už mu sňali z rukou a krku okovy. Jestliže pro nic jiného, pak aby mohl lépe kydat hnůj. Když mu Will pohlédl do očí, viděl v nich tolik zloby, až jím to otřáslo.

Prudkost toho pohledu Willa zmátla, nebyl si jistý, zda si jej nevyložil nesprávně. Snad ve skutečnosti viděl jen směsici utrpení a odporu. Will přemýšlel i o synech hraběte Saruma a zda už byla nabídnuta výměna. Druhý den však dorazily závažné zprávy, které všechny podobné myšlenky vyhnaly Willovi z hlavy. Zvědové zjistili, že od jihu sem míří královské vojsko.

Gort řekl, že nyní musí dojít k dlouho zamýšlené bitvě, a Will nemohl než souhlasit.

„Dříve či později k tomu dojít muselo," řekl Gwydionovi. „Další kámen je určitě tady na Ludfordu. A to znamená, že další bitva bude svedena zde. Leda by se mi ho podařilo najít."

„Nevyhnutelná věc," souhlasil Gwydion.

„Ach ano! Musíš udělat, co bude v tvých silách, Willande," přitakal Gort. „Všechno teď závisí na tobě."

A tak další tři dny chodil mezi durnhelmským pivovarem a Linney, od Široké brány podél břehu říčky Theam a od Galfridovy věže k Portálu, ale zbytečně. Tisíce mužů se dřely na dešti i slunci, hloubily příkopy, jezdily zemí a schraňovaly potraviny, vyprazdňovaly vesnické sýpky, sháněly do města obrovská stáda dobytka, ovcí a hus, celé dolní nádvoří zaplňovaly zbožím a materiálem. Dobytkáři pletli zábrany z vrbového proutí a na trhovém náměstí vytvořili spleť stání a ohrádek pro zvířata. Přilehlé domy se proměnily v sýpky nebo skladiště píce. Vzduch okolo hradu začal zavánět po hnoji a zaplnilo jej hluboké bučení, bekání a kejhání. Uvnitř pevnosti panoval zlověstný ruch, to když muži vynášeli ze skladišť spousty rezavých šípů a čarodějný prach, aby mohli nepřítele patřičně uvítat.

Blížila se poslední čtvrť měsíce a Willa stále víc sužovaly obavy. S každou hodinou mu zastiňovaly mysl, ale vzdoroval jim tím, že všechny své myšlenky upnul k Jívě a Bethe. I přesto cítil skutečné starosti. Podařilo se Morannovi dopravit je domů v pořádku? Byla Dolina skutečně v bezpečí před podobným zničením, jaké se přihodilo ve Vraždění čku? A i kdyby všichni doma byli v pořádku a mimo nebezpečí, jak dlouho bude trvat, než je opět spatří?

„Přijde sem Morann?" zeptal se čaroděje. „Ví vůbec, že jsme tady?"

„Přečte si to ve znameních, která jsem mu zanechal, ve znameních, kterým může porozumět jedině učenec. Nemusíš se bát, pokud ho budeme potřebovat, přijde."

Ale Will se bál – času ubývalo. Vzhlédl k nevlídné obloze. Několik posledních dní, šedivých a mokrých, přiostřovali vojáci kůly a ještě zvyšovali vnější obranné valy, na nichž stanou, až královnina armáda konečně dorazí.

Natáhl se na posteli, cítil únavu po třech předchozích nocích, plných mizerného spaní. Jasný měsíc se přidal k víření jeho vlastních myšlenek a společně mu opět zabraňovaly usnout. Včera v noci navíc zaslechl podivné mrazivé lkaní, přicházející ze směru od kopce Cullee. Byl to tak neskutečný zvuk, že musel vstát z lože a přejít k oknu. Dlouho čekal, stál nahý v chladném průvanu a přemýšlel o tom, že pokud dojde k další bitvě, bude to jeho vina. Ovšem křik Morrigain, pokud to ovšem bylo to, co slyšel, se už znovu neozval.

Rozčilení ho dohnalo k rozhodnutí najít Ludfordský kámen. Vylezl na další násep a přehoupl se přes zpola hotovou palisádu. Pak sklouzl do špinavého příkopu a vyhrabal se na jeho druhou stranu. Tam to zkusil znovu. Lískový proutek však stále nereagoval, jako by byl mrtvý. Rozlámal ho a hodil dolů do příkopu. Okamžitě zalitoval své pošetilosti, protože nyní bude muset najít lísku, a jediná, o níž věděl, rostla dole u řeky.

Znovu začalo pršet, proto se usadil na obrácené vědro pod vojenským plátěným přístřeškem na okraji opevnění. Sledoval, jak veliké lesklé kapky kanou z prohnuté látky přístřešku. Znovu a znovu přicházel ke Spálenému kameni a snažil se přijít na to, jak by bylo možné získat jistotu, zda je nápis skutečně pravdivý.

„Při Lughově brodu a tyčící se věži,
při svém slovu, falešný král
zažene své nepřátele přes vody,
a Pán západu navrátí se domů."

Samozřejmě význam byl zcela jasný, bylo ale možné, že si to myslel jenom proto, že už nad ním kámen získal určitou moc. Rozhlédl se, cítil se tupý a hloupý, neměl už náladu rozplétat jemné náznaky, jež musely být ve slovech ukryté. Do prostoru v

mysli, který musel udržovat otevřený a prázdný, mu proudily stovky obav.

Studené mokré prsty sáhly do váčku. Vylovily kousek sýra, který si tam dal, potom jeden dva oříšky, ale něco nebylo v pořádku.

Červená rybka…

Byla pryč.

Nemohl jsem ji přece ztratit, pomyslel si a rozhlédl se. Byl tou ztrátou znepokojen. To jsem nemohl. Nebo snad ano?

Postavil se a znovu zkontroloval obsah váčku. Nic. Vracel se přes Linney stejnou cestou, nakolik ji dokázal sledovat – a nic. Celou cestu až do města sledoval zemi. Stále nic.

„Co jsi s ní udělal?“ zeptal se sám sebe, neschopný se rozpomenout, kdy ji naposledy viděl. „Takže se ti ji podařilo ztratit, ty hlupáku!“

Když pak zlost vyprchala, cítil se prázdný a vyčerpaný, protože už nebyla žádná naděje, že by ji mohl znovu najít. Žádná naděje, že by ji mohl porovnat s tou zelenou, pro niž poslal Jívu…

Náhle se cítil neskonale osamělý. Přemáhaly ho zoufalé, lítostivé obavy. Déšť ustal, takže se trmácel zpátky k městským hradbám a vešel Pernatou branou. V závětří jednoho kouta si omývala packy krásná bílá kočka. Vzhlédla k němu a vypadalo to, jako by se usmála.

„Pangur Bán?“ řekl Will udiveně. Srdce mu radostí poskočilo. „Pangur Bán? Jsi to vážně ty?“

Jako v odpověď se kočka elegantně protáhla a otočila se k němu, konec ocasu se natáhl a zase zkroutil, přičemž se otřel o hrubě přitesaný dřevěný sloupek. Pangur Bán k němu přišel třikrát. Jednou ve Wychském hvozdu, pak na Blaženém ostrově a naposledy ve chvíli, kdy Gwydion u Prstene obrů podlehl Maskullovi. Byl tak krásný a neposkvrněný, až si Will říkal, že to nemůže být pozemské stvoření.

„Pangur Báné! Kampak mě to vedeš?“

Kočka se nakrátko zastavila, očividně mu rozuměla. Will ji následoval vzhůru po Husím trhu. Pangur Bán kráčel s kočičí lehkostí napřed, otřel si hlavu o roh kupeckého domu a na okamžik se na Willa zadíval svýma velikýma zlatýma očima.

Když Will obrátil pohled zpátky, nebylo po kočce ani památky. Viděl jen starou žebračku v potrhaném oblečení.

Sáhl do váčku a vyňal kousek sýra, který v něm stále ještě byl. Když ho podával stařeně, ucítil, že mu zápěstí sevřel vyschlý spár.

„Děkuji ti za laskavost… Willande."

Vylekal se, když uslyšel své jméno. Vzhlížel k němu pár mléčně bledých očí. Naposledy tuto ženu viděl jako královnu ewlenu a její dlouhé šedé vlasy protkávaly lístky cesmíny a břečťanu.

„Matko Brig!"

„Ach, paměť máš dobrou!"

„Rád tě znovu vidím."

„Copak tě mistr Gwydion zapomněl naučit patřičný pozdrav? Řekni: ‚Při kanci, stromu, kolu a havranovi!'"

Rozlomila sýr na dva kusy a přičichla k němu, nato si menší kousek vložila do úst a žvýkala jej s očividným požitkem.

Will neměl tušení kdo – nebo co – byla Matka Brig zač. Když o tom nyní přemýšlel, připadala mu nejspíš jako čarodějka, jedna ze Sester, možná dokonce jejich královna. Zvolila si však podobu obyčejné staré slepé žebrácky. „Jak je možné, že proslulá Vědma sedí a žebrá o svůj chléb na tomto chladném a větrném místě?" řekl rozpačitě.

„Copak ještě neznáš magické poučky? Žebrání je jedním ze způsobů, jak do světa přinášet vlídnost."

„Přinášet vlídnost? Jak tomu mám rozumět?"

„Jistě, vlídnost! Žebrota je rozdáváním blaženosti," zasmála se. „Copak jsi nevěděl ani tohle?"

„Žebráním se rozdává blaženost? Jak je to možné?"

„Nikdy jsi nekrmil kachny? Nikdy jsi necítil to nesmírné uspokojení, které přináší jejich vděk?"

„Ach, takže ty jsi prodavačka vděku, že ano? Nikdy dříve jsem takhle o žebrání nepřemýšlel." Zasmál se, ale pak zvážněl. „Avšak určitě máš i důležitější práci. Pamatuji si, jak jsi kdysi přijala vévodu Richarda na své oslavě ewlenu. A když přišel, uložila jsi mu pravidla a soudila jsi ho. Dokonce jsi mu předpověděla budoucnost. Jak je tedy možné, že se nemáš lépe, než že sedíš v chladném koutě a k jídlu máš jen suché kůrky chleba?"

„Není lepší spočinutí než toto, a v celém Království není důležitějšího místa!“ Zamračila se a poposedla si od něj. „Myslíš, že dar, který rozdávají žebráci, spočívá v tom, že se ostatní budou cítit lépe? To by tedy byla nečestná dobročinnost. A co je ta ‚práce‘, o které mluvíš? Měl bys jít pryč a důkladněji přemýšlet o světě. Dobře rozvažuj o bohatství a moci, vlivu a moudrosti, potom se ke mně vrať a pověz mi, co jsou všechny tyto věci ve skutečnosti.“ Znenadání se zasmála. „Třeba jednoho dne přijdeš i na to, co je to pošetilost.

Bříza a cesmína!
vítr jí hýbá!
Ať tě kdo porazí,
tvá je to chyba!“

Zatímco se smála a zpívala, chichotala se sama pro sebe, kroutil Will hlavou. „Matko Brig, ty musíš být vážně ta nejmoudřejší z moudrých, neboť kdykoli hovoříš, nemám tušení o čem.“

„Tak to jsi ještě mladý hlupák! Copak necítíš všechny ty oči po celém království, které se sem obracejí? Jsme v samém středu událostí, Willande! Tohle místo je nyní střed, okolo nějž se otáčí celý svět.“

Znovu se zachechtala. Pak ho jemně pohladila holí po copech a zopakovala mu předzvěst, kterou mu sdělila už tehdy při oslavě ewlenu:

„Will je světlo,
Will je tma,
Vlevo se dá, či doprava?
Will se skryje,
Will se bojí,
obstojí tvůj bratr v boji?“

Naslouchal a pak její slova zopakoval. „Co to znamená, matko Brig?“

Znovu se zasmála. „Co to *znamená?* Ach, v jakém jen úpadku jsou tyto časy, když si musíme vystačit s hrdiny, jako jsi ty!“

Vzpomněl si na červenou rybku a na problém se Spáleným kamenem a najednou pocítil jakousi předtuchu. Řekl: „Matko Brig, jsou záležitosti, kterým bych se měl věnovat. Musím už jít.“

„Jistě, protože já jsem jen stará babice, jejíž smích zní jako když se něco škvaří v ohni, zatímco ty jsi pohledný mladý muž.“

Když se na ni Will podíval znovu, nevypadala už jako prastará žebrácká, ale jako mladá žena s krásnou tváří, podobná Jívě. Ustoupil a zamrkal.

„Co se děje, Willande? *Máš snad něco s očima?*“

A při dalším pohledu ji už opět viděl takovou, jaká byla dřív.

„Já…“ Naléhavost ho tlačila. „Po… povím mistru Gwydionovi, že jsem tě potkal.“

„Pověz mu, že mým oblíbeným pokrmem je losos!“

„Říkala jsi losos?“

„Přinejmenším *tenhle* žebrák je vybíravý!“ Zahrozila mu holí a pak, jako by ji ještě něco napadlo, řekla: „A přemýšlej o všem, co jsem ti pověděla! Měj se na pozoru před svým bratrem! Ha ha ha ha ha!“

Will ji opustil a zamířil nahoru k hradu. Cestou se díval po bílé kočce, která se opět vydala svou cestou.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

VOJE SE SHROMAŽĎUJÍ

Dny plné úzkosti míjely jeden za druhým. S každým východem slunce se Gwydion odebíral do Okrouhlé věže. Avšak každý večer po západu slunce ohlašoval vévodovi, že ať se snažil jak mohl, nedokázal přinutit zbytek Spáleného kamene, aby odhalil, kde by se mohl ukrývat další kámen války, který tak naléhavě potřebovali najít.

Každý den přinášel Gort prášky a lahvičky s rosou. Gwydion tancoval okolo mrtvého balvanu s naprostým soustředěním. „V tom kameni *musí* být nějaké tajemství," říkal čaroděj netrpělivému vévodovi. „Teď už je jenom na mně, abych se je pokusil zjistit. Ale takové věci vyžadují čas."

Will pověděl Gwydionovi, že se setkal s Matkou Brig, ale o červené rybce a její ztrátě neřekl ani slovo. Zčásti proto, že se styděl za svou neopatrnost, a také začal sám sebe přesvědčovat, že ta rybka neměla žádný význam. Lehčeji získal a stejně lehčeji nyní ztratil.

Místo toho se trápil myšlenkami na Jívin návrat a pozoroval všechny, kteří přicházeli do hradu nebo se pohybovali v jeho blízkosti. U vodních nádrží potkal lorda z Dudley. Neměl žádnou stráž a Will si všiml, že už nemá řetězy ani na nohou. Na vahadle nesl dvě vědra plná vody a nedůvěřivě si Willa prohlížel. Neřekl však nic, pouze zachytil jeho pohled a zabečel jako ovce, volající jehňata.

Will se vydal do Okrouhlé věže; považoval chování zajatce jen za jakýsi zvláštní pokus o urážku. Znovu přemítal o tom, co

se dozvěděl o zajatcích, a uvědomil si, že k jistým zlepšením došlo i v péči o lorda z Dudley.

„Jistě," řekl Gwydion. „Je to Sarumova práce. Přítel Dudley mu nabídl obchod. Může mu leccos říci o královnině tajné zbrani."

„A co už o ní prozradil?"

„Velice málo, zatím. A ani to neudělá, nedostane-li se mu jednoznačných záruk."

„Proč ho *nepřinutíš* promluvit ty?" řekl Will.

Čaroděj však obrátil pozornost zpět ke Spálenému kameni. „To jsou pošetilá slova. Znějí bezmocně, jako slova mučitele."

Nato Will budovu opustil, neboť v hlavě pocítil nesnesitelný tlak, způsobený uzavřeným prostorem.

* * *

Nedlouho poté, kdy hodiny odbily poledne, přicválal na dolní nádvoří spěšný posel. Seskočil ze zpěněného koně a v běhu si odepínal brašnu se zprávou. Vévoda vyšel ven, následován rytíři a svým dědicem Edvardem. Will se k nim vydal, avšak Edvard na něj pohlédl jako na cizince a jeho osobní stráž s halapartnami a kopími se na Willa zaměřila. V této chvíli se s nimi nechtěl dohadovat, takže před jejich hrozbou opět ustoupil.

A bylo to moudré rozhodnutí, neboť během několika minut se celého hradu zmocnil zmatek a šeptem se začaly šířit zvěsti: *„Konečně dorazil i syn hraběte!"*

Očekávané vojsko hraběte Warrewyka, prvorozeného syna hraběte ze Sarumu, bylo vzdáleno necelých šest mil od hradu. Uvítání, které město přichystalo pro syna, bylo snad ještě velkolepější než to, které přivítalo vítězství jeho otce. Jackhald tvrdil, že přes Úzké moře přibyl veliký zástup mužů a přistál v Kennetu, kde se přidali další. Armáda pak zamířila k západu a cestou se vyhnula báječnému městu Trinovantu. Na čestném místě nedaleko hraběte Warrewyka táhla spřežení tři smrtonosné stroje. Tři dobytčí potahy, každý o dvaceti párech, táhly obrovité vrhače ohně.

Will s Jackhaldem sledovali, jak se vojsko blíží a jak jsou lidé z města svoláváni, aby je uvítali. V průběhu odpoledne se síla Ludfordu více než zdvojnásobila. Před hradbami nyní

tábořila působivá armáda, což vyvolávalo mezi měšťany skutečnou radost.

„Tak, a teď se ukáže, čí armáda je větší," pravil Jackhald spokojeně.

„Není důvod se radovat," řekl nato Will zasmušile.

Jackhald se na něj zpříma usmál. „Zase máme sychravé nálady? Už se chováš skoro jako opravdový čarodějník. Měl bys požádat mistra Gwydiona, aby se podíval, zda na tebe nějaká čarodějnice nevložila své zaklетí."

Will poznámku přešel, třebaže vnímal, jak jeho nepokoj soustavně zesiluje. Nebylo se čemu divit, přímo pod ním totiž proudilo vlákno. Jeho energii však zachycovaly kamenné zdi a dlažba a tříštily ji jako gejzír. Kdykoli se ve zmatených proudech pokusil najít nějaký řád, jeho mysl se okamžitě zamlžila. Dvakrát za den v něm narůstaly a opět klesaly hrůzné pocity, jako jakési mořské přílivy. Dokud nebyl měsíc v nějaké určité fázi, byly tyto přívaly celkem snesitelné, avšak při každé dokonané čtvrti hrozila muka a pomatenost, že ho připraví o rozum. A jak se lork plnil silou stále víc, tlak na Willovu mysl rovněž narůstal.

Pozoroval, jak Warrewykovo vojsko vstupuje Širokou branou do města. Stejně jako předtím pochodoval obrovský zástup mužů dolů k vojenskému ležení, zatímco jiní se odebírali nahoru do hradu. Šlechticům vlály nad hlavami tři korouhve. Na první byly na černozlatém pozadí tři stříbrní jeleni, na druhé se třepotali dva stříbrní lvi v červeném poli a mezi nimi povlával červený praporec s medvědem s náhubkem, vyvedeným ve stříbře. Medvěd, jak Will věděl, byl znakem hraběte Warrewyka, ale zneklidňovali ho dva stříbrní lvi. Ty totiž měl v erbu John, pán ze Strange.

Od doby, kdy se Will učil ve věži pána ze Strange ve Wychském hvozdu číst a psát, už uplynulo téměř sedm let. A před pěti lety se John ze Strange objevil ve Verlamionu mezi stoupenci krále. Nyní, věrný pouze své nestálosti, změnil stranu. Ať si pod mostem přes Evenlode proteklo vody kolik chtělo, zdálo se, že pána ze Strange nedokáže očistit nic. Will se otřásl hnusem jako vždy, když pohlédl na tohoto poločlověka. Pán ze Strange byl od krku dolů stejný jako kterýkoli jiný bojovník, avšak nosil hlavu divokého prasete. A ta byla čím dál štětinatější

a kancovitější – klektáky mu ještě víc zežloutly, rypák se protáhl a přes temeno hlavy mu probíhal tuhý kartáč šedivých štětin.

„Ty hnusný čarodějníku!“ zachroptěl, sotva dorazil na dolní nádvoří a spatřil Gwydiona po vévodově boku.

Kančí hlava k němu vyrazil a cestou tasil meč. Gwydion se ani neotočil, jen prudce pozvedl sukovitou hůl. „Johne ze Strange, varuji tě – neopovažuj se přiblížit!“

„Gnnnchhh!“ zasupěl vztekle pán ze Strange. Meč měl pozvednutý, připravený k úderu, ale když chtěl seknout, čepel se nepohnula. Ostří jako břitva kroužilo nerozhodně vzduchem a Gwydion stále zůstával otočený zády.

„Obraťˇ ke mně svou tvář, čaroději, neboťˇ k tobě hodlám promluvit příkrá slova!“

Stovky lidí, kteří byli přítomni, viděly, jak se Gwydion otáčí. Oči měl temné a hlas klidný. „Mluv tedy. Copak mi to chceš povědět?“

„Proklel jsi mě! A teďˇ mi budeš muset pomoci, jinak přísahám při všech shnilých pařezech ve Wychském hvozdu, zemřeš mou vlastní rukou!“

„Poslouchej mě, Johne ze Strange, a poslouchej dobře! Já neobcuji s prokletími. Ani nehodlám snášet tvou neblahou vůli. Řekl jsem ti tak otevřeně, jak jen to šlo, že ty jediný neseš vinu na svém neštěstí.“

„Řekl jsi, že můj rod zanikne!“ zachroptěl prasečí hlas. „Říkal jsi, že se v mém rodu budou rodit samé dívky! Dívky! A můj titul tak připadne synům někoho jiného! Od té doby jsem se stal otcem samých dívek! Co jiného to je, než prokletí?“

„Buďˇ rád, Johne ze Strange. Radost z dcer není dopřána každému. A jistě jsou rovnocenné synům.“

„Čtyři dcery!“ zakvílel šlechtic. „Proklel jsi mě!“

„Má slova tě měla varovat před neštěstím, které tě mohlo postihnout skrze tvé nectnosti. Dovolil jsi, aby byl ve Wychském hvozdu zničen posvátný háj, přestože jsi byl určen jako jeho strážce a opatrovník. To sis skutečně myslel, že takový skutek zůstane bez odplaty? Co jde, to se také vrací! Chamtivost a ctižádost, to jsou věci, které tě ničí.“

„Pak se tedy slituj nad mým neštěstím!“

„Co je na tom divného, že se neštěstí drží někoho tak zatvrzelého jako jsi ty?“

Will věděl, co lord ze Strange netušil, protože kdyby mu to někdo řekl přímo, riskoval by jeho smrt. Taková byla povaha té kletby. Kouzlo na něj vložil sám Maskull, připravil je z usazenin Johnovy nestálosti a udělal z něj jakousi vlajku, na níž bylo patrné, jaký vítr vane v Království. Kouzlo z něj udělalo jakési zrcadlo chamtivosti a zkaženosti v srdcích šlechticů, bylo však vytvořeno tím způsobem, že by se jej mohl zbavit kdykoli a sám jen prostým odvržením *vlastních* nectností. Přesto zůstával neustále hluchý k nápovědám, které mu čaroděj předkládal.

Prasečí hlava znovu napřáhl meč, avšak bezvýsledně, protože se zdálo, jako by měl svázané ruce a ramena.

„Grrrr! Kouzelnictví! Podívejte se, jaké na mě používá kouzelnické triky!“

Gwydion ohnul malíček. „Varuji tě, przniteli hájů – pokud na mě ještě jednou pozvedneš ten klacek, nesetřesu ti už žádné žaludy k snědku.“

Ti, kteří přihlíželi, poté vyvalili oči a vzdychli, protože meč se znenadání proměnil v dubovou větev, celou obsypanou žaludy. A ty začaly padat na lorda ze Strange a všude okolo něj, padaly tím víc, čím silněji větví třásl.

Mezi lidmi se začalo rozlévat poněkud nesmělé pobavení. Potom se kdosi zasmál a spustila se lavina. Will cítil, jak vůle pána ze Strange kolísá pod tíhou ponížení. Gwydionův výsměch zašlapal hněv Prasečí hlavy a šlechtic zařval. Nato ho odvaha opustila nadobro.

Když se Gwydion otočil k odchodu, Johnův meč – nyní už opět meč – dopadl do bláta. Lord ze Strange za čarodějem vykřikl: „Mistře Gwydione, jsem bez dědice! Vždyť je to strašné!“

Jackhald po Willově boku se rozchechtal. „No, to je mi pěkný pohled! Říká se, že když člověk hledí do zrcadla a vidí, co tam není, říká se tomu samolibost. Ale pokud mluví o tom, že něco je strašné, měl by se podívat na sebe! Ha! Ha! Ha!“

Will si nemohl pomoci, ale měl s pánem ze Strange soucit. Jeho vzhled i způsoby byly o hodně horší, než před šesti lety. Už to samo o sobě dokazovalo, do jaké hanby Království kleslo.

Prasečí hlava odcházel. Will se díval za ním a v hlavě mu kypěly myšlenky. Potom však ucítil na rameni nečekaně jemný

dotek. Ztuhl, pomalu se obrátil a okem spočinul na daleko krásnějším tvoru, než byl John ze Strange.

Před ním stála Jíva.

ČÁST TŘETÍ

LUDFORDSKÉ ŠÍLENSTVÍ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

NEJSLADŠÍ MEDOVINA

Bylo po večeři a snášela se noc. Čaroděj, dva učenci Gort a Morann, a rodina, která se znovu shledala, společně zasedli v příjemných komnatách mistra bylinkáře. Jíva přinesla talisman se zelenou rybou. Předala ho Willovi hned a ten si ho rovnou pověsil kolem krku, kam patřil. Bylo příjemné mít ten přívěsek znovu u sebe. Přitiskl si ho dlaní k hrudi a zavřel na malou chvíli oči, jako by si to vychutnával.

„Je ti dobře?“ zeptala se Jíva.

Usmál se na ni. „Ach, ano! Lépe, než mi bylo za docela dlouhou dobu.“

Stiskla mu dlaň a usmála se také. „To i mně.“

Tma okolo stěn a u stropu zhoustla, sesedli se proto kolem ohně a Gwydion nově příchozím ve zkratce vylíčil situaci, která nyní panuje. Když dokončil vypravování o hrůzostrašné bitvě na Spálené pláni, otevřel Mistr bylinkář láhev své nejsladší a nejlahodnější medoviny.

Jíva se usmála a dotkla se Willovy tváře. Pohlédl na svou ženu, která kolébala v náruči jejich dítě, a zjistil, že ho opět plní protichůdné pocity, stejné jako tehdy U pluhu – obrovská radost, že je jeho rodina s ním, ale stejně silná obava o jejich bezpečí, protože nyní byli všichni natlačení v Ludfordu, k němuž táhlo nepřátelské vojsko.

Morann si všiml Willových nepříjemných myšlenek a položil mu ruku na paži. „Omlouvám se za zpoždění. Jsou nebezpečné časy a musel jsem vyřídit jednu neodkladnou záležitost. Ale

opustili jsme Dolinu v pravý čas, protože cestou jsme narazili na královnino vojsko.“

„Viděli jste je?“ řekl Will a zmocnil se ho strach.

„Viděli jsme je docela dobře,“ řekla Jíva. „Ale oni ani jednou neviděli nás. Řekla bych, že za to vděčíme nějaké Morannově dovednosti, neboť procházeli velice blízko od nás. Sotva to jen bylo možné, vyrazili jsme na západ, přímo k hraběti Warrewykovi.“

Morann přikývl. „Jíva sebrala odvahu a šla za hrabětem. Odstrčila tělesnou stráž a tváří v tvář ho varovala, že má namířeno přímo k strašlivému střetnutí s daleko silnější armádou.“

„A co na to řekl hrabě?“

„Samozřejmě, že mi poděkoval,“ zasmála se Jíva. „Ty bys to neudělal?“

„Jede s královským vojskem sám král?“ zeptal se Gwydion.

„Jede přímo vpředu,“ řekl Morann. „S královnou a Henrym z Bowfordu po boku.“

Gwydion si hladil vousy. „*Silnější* armáda říkáte? Kolik vojáků král má?“

„Velmi veliké množství,“ řekla Jíva. „Víc než dost, aby pohodlně odrazili vojsko pana Warrewyka, a to mi hrabě připadá jako muž, který by, pokud by měl sebemenší naději na vítězství, nezaváhal s bitvou ani minutu.“

Gwydion přikývl. „To není daleko od pravdy. Pan Warrewyk je rozený válečník a je pořádně bojechtivý. Obávám se však, že ho tentokrát od boje odradil jakýsi větší plán, o němž nebyl záměrně informován. Díky němu se posádka na Ludfordu víc než zdvojnásobila. Teď už bude eborský sokol příliš veliký, aby ho bylo možné spoutat okovy, které s sebou přináší královna.“

„Na to bych si nevsadila ani dřevěnou lžíci,“ řekla Jíva. „Měli jste vidět královskou armádu! Říkali jsme si, že jich musí být tak čtyřicet tisíc.“

„*Čtyřicet tisíc?*“ Will se narovnal. „Jistě se musíte mýlit.“

„Přinejmenším,“ řekl Morann. „A až dorazí sem, bude jich padesát tisíc, protože se celou cestu sem rozrůstá.“

Will hvízdl a podíval se na Gwydiona. „Padesát tisíc? Je to vůbec možné?“

„Já bych odhadoval, že to bude šedesát," řekl bezvýrazně Gwydion.

„Copak se mi to jen zdá?" Will klouzal pohledem z tváře na tvář. „Kolik lidí vůbec žije v Království?"

„Šedesát tisíc by představovalo jen jednoho muže ze sedmi ve věku vhodném pro boj," řekl Gwydion.

Jíva se ušklíbla. „Zdá se, že se lidé pod královský prapor sbíhají. I když je tam většinou spíš ženou jako ovce."

Gwydion vyprázdnil svůj pohárek. „Prostý lid Království svého panovníka nepovažuje za špatného. Pro většinu představuje vtělení svrchovanosti. Nezapomínejte, že až doteď panoval všem, mužům i chlapcům, celých třicet sedm let. A před ním byl králem Halův otec. A předtím jeho otec."

„Nikdo o tom sice otevřeně nemluví, to dá rozum," řekl Gort, „ale mezi příznivci vévody z Eboru jsou poslední tři generace rodu krále Hala považovány za poskvrněné – krev uchvatitelů, jestli mi rozumíte. Náš vévoda si netroufne vznést otevřený nárok, to ne! Ale podle přísných pravidel nástupnictví je právoplatným králem a toto vědomí mu hlodá v srdci jako larva zavíječe hlodá ve středu jablka."

Will cítil na srdci uklidňující působení talismanu. Vytáhl ho. „Pověz, Moranne, co si myslíš o tomhle?"

Morann si od něj zelenou rybičku vzal a podrobně ji zkoumal. Nejprve ji měl položenou na špičce dýky, pak ji otáčel mezi prsty a otíral o přední zuby. Po chvíli si odkašlal a řekl: „V zemi se nachází dvakrát sedmkrát sedm desítek různých nerostů, ale nic podobného jsem nikdy neviděl. Tento kámen nepochází ze země."

Will obrátil pohled ke Gwydionovi. „Odkud tedy pochází?"

Morann promluvil: „Pokud jde o jeho formu, zdá se, že byl vytvořen magicky. A pokud má to, co je na něm vyryté, nějaký smysl, já to přečíst nedokážu."

Morann podal talisman zpátky Willovi a ten na sobě ucítil Gwydionovy oči. Vypověděl jim všechno o červené rybce, a jak se mu ji podařilo ztratit.

„Musela mi vypadnout z váčku."

„Proč jsi ji přede mnou skrýval?" zeptal se Gwydion.

Will si připadal jako blázen. „Já ani nevím. Několikrát jsem se ti chystal o ní říct, ale odkládal jsem to. A když jsem ji pak ztratil, tak…“

„Neztratil jsi ji,“ řekl Gwydion.

„Byla ukradena?“

Ostatní se dívali překvapeně, ale Will okamžitě věděl, kam Gwydion míří. Odtrhl oči od čarodějových. „Nevidoucí!“

„Ach, myslím, že ti ne.“

„Ale co to bílé srdce, které jsi našel?“

„Nejspíš tam bylo ponecháno úmyslně, aby nás zmátlo.“

„Myslíš?“

„Je to pravděpodobné.“

Will otáčel svůj talisman v prstech. Medovina mu dělala dobře v břiše. Záře plamenů tančila na modře a zlatě pomalovaných stěnách. Jasný měsíc se pomalu sunul po klenbě stropu a skryl se za štukové listy vinné révy, vinoucí se okolo komína.

Za dlouhou chvíli porušil Will ticho. „Mám špatný pocit z lorda ze Strange.“

Čarodějovy oči se leskly odraženým ohněm. „John ze Strange je strůjcem vlastního pádu. Už jsem mu nabídl tři dobré příležitosti polepšit se. Ani jednu z nich nevyužil.“

„Vím, že tě nenávidí, Gwydione, ale nemůžeš udělat něco víc, aby se zbavil té kletby?“

„Ach, pán ze Strange!“ řekl Gort. „Nebohé stvoření. Ale chudák je i to prasátko, které teď nosí hlavu tohohle pána ze Strange, ne? Ovšem Will má vážně pravdu, mistře Gwydione – Prasečí hlava skutečně věří, že jsi na něj to prokletí seslal ty.“

Jíva řekla: „Co nechápu je, proč jsi mu musel odhalit jeho budoucnost. Nebylo to kruté?“

Gwydion naklonil hlavu. „Kruté? Jak to?“

„Připadá mi kruté předpovídat někomu budoucnost.“

„Je to tak jenom v případě, že se dotyčná osoba rozhodne, že s předpovězeným osudem nemůže nic dělat.“

„Ale lord ze Strange tou prasečí hlavou asi i přemýšlí,“ zasmál se Gort. „Nebo snad ne?“

Gwydion řekl: „Pán ze Strange je paličatý, ale nikoli hloupý. Je pletichář a pěkně sveřepý. Když jsem ho varoval, stále ještě měl možnost si pomoci a zbavit se kletby, avšak nyní se

obávám, že už nejspíš dosáhl takové hloubky, z níž není návratu.“

„I přesto si myslím, že jsi mu neměl prozradit jeho úděl,“ řekla Jíva. „Je to jako vědět, který den máš umřít.“

V místnosti bylo ticho, jen oheň tiše praskal. Gwydion nechal Gorta, aby mu doplnil pohárek, a v očích mu hrálo světlo ohně. „Jak jinak bych mu mohl dát šanci chopit se svého skutečného osudu? To kouzlo, kterým trpí, je takové podstaty, že si bude muset pomoci sám, nebo zemřít strašnou smrtí. Nemohu už udělat víc, než jsem učinil dosud.“

Jíva řekla: „Ale stejně je mi Prasečí hlavy líto. Musí být hrozné nést takové břímě.“

Ve tváři se jí usídlil soucitný výraz. Byla to tak zvláštní směs síly a laskavosti, až Will ucítil, jak jeho prsty mimoděk stiskly Jívinu ruku pevněji.

Pohlédl na čaroděje. „Přesně na tomhle místě jsi kdysi předpověděl budoucnost i mně. Řekl jsi, že mám zahynout pod padací mříží. Zatím se to nestalo.“

„Já neřekl, že zemřeš pod padací mříží.“

„Řekl jsi, že se z jednoho stanou dva.“

„Což bylo a je proroctví z Černé knihy.“

„Stejně, jako že se dva stanou jedním.“

Gwydionovy oči se přesunuly k Morannově tváři. „Neměl jsi mu to říkat.“

Morannův pohled byl upřený a bezelstný. „Ale říct se to muselo.“

„Stejně jako varování, že se Edgar z Bowfordu má mít na pozoru před hrady, a také to, že pan Warrewyk ‚zemře přičiněním hvězdy‘. Jedněm jsem prozradil, jiným nikoli. Svoje slova volím vždy uvážlivě. Nikdy jsem Willa nepřesvědčoval, že nemůže uniknout svému osudu.“ Gwydion skryl své oči do stínů tváře. „To dobře ukazuje rozdíl mezi ním a lordem ze Strange. Když jsem ho přivedl do Wychského lesa, aby tam u pána ze Strange strávil část roku, bylo to zčásti proto, že se, jak jsem doufal, naučí číst a psát a od Sestry z Wenne si osvojí nějaká magická pravidla, ale také proto, že by jeho přítomnost mohla prospět lordu ze Strange, aby se dokázal osvobodit.“

„Chceš říct, žes mě tam nasadil jako povzbuzení? Abys mu ukázal, jaké by to bylo, mít vlastního syna?“ zeptal se Will.

„To byl… jeden z důvodů, dalo by se říct.“

„Ach, mistře Gwydione!“ odfrkla Jíva. „Jak se můžeš opovažovat takhle manipulovat s lidskými životy?“

Čaroděj zvedl bradu. „Willand je skutečným Dítětem osudu. Na to nesmí zapomínat!“

„Takže já *to* zvládnu taky?“ řekl Will jízlivě, načež se zeptal: „Mám tedy také sílu zvrátit předpovězené? Nemusím se už bát hrotů padací mříže?“

„To neříkám,“ rozhodil rukama Gwydion.

„Jdu do postele, jestli ti to nevadí, mistře Gwydione,“ řekl Will a nejistě se postavil. „Z tvého povídání se mi točí hlava.“

„I mně,“ řekla Jíva a vydala se za ním. „Ta medovina mi stoupla přímo do hlavy.“

Gwydion za nimi volal: „Jen jsem se snažil říct, že rozdíl mezi tebou a Johnem ze Strange může být v tom, že ty skutečně věříš ve svoji schopnost utvářet a měnit vlastní budoucnost, kdežto on ne. Ale i tak je spousta času, než na tebe dopadne padací mříž!“

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

VÉVODŮV PŘÍPITEK

O dva dny později pohlédl Will směrem ke strážnímu stanovišti na kopci Cullee a skrze šeď časného rána spatřil proužek tmavého kouře. Byla zpozorována královská armáda. Ovšem až o další dva dny později přinesli průzkumníci zprávy, po jejichž vyslechnutí vyslal vévoda své muže, aby zburcovali vojsko.

Měsíc se vyšvihl výš na oblohu a Willův neklid začal znovu narůstat. Měl pocit, jako by ho postihla horečka. Očima přelétal po křivkách nově vytvořených valů a příkopů, kde byly nakupeny obrovské hromady hnědé hlíny, spousta mladých stromků padla, aby se z nich staly palisády a dřevěné zábrany, chránící cesty do města. Veliké zbraně hraběte Warrewyka už byly odtažené na místa, odkud budou moci čelit nejpravděpodobnějšímu útoku.

I čaroděj hleděl do mlžného oparu chladného jitra. V dálce stoupaly šmouhy kouře a označovaly místa, kde nyní odpočívaly královské voje. Tisíce ohňů planuly po celou noc a otravovaly vzduch svým dýmem. A dole pod hradem už byly obranné valy plně obsazené vojskem a vše bylo připraveno.

„Slyšme hlas přítele Richarda," pravil Gwydion, shlížející z městských hradeb nedaleko Široké brány. „Slyšíš, jak hlasitě a tvrdě promlouvá? Tak silná sebejistota častokrát prozrazuje vnitřní pochybnosti."

Jíva sevřela svou dceru pevněji v náruči. „Mistře Gwydione, ty rozumíš lidem a vidíš jim do duší. Myslí si, podle tebe, vévoda Richard, že Ludford padne?“

„Zatím ne. Tento hrad je pevný. A Richard pevně věří – v sebe i v příbuzné. A má vcelku proč. Byl dobrý rok, bohatá úroda, a jeho sýpky přetékají. Je přesvědčen, že vydrží až do zimy. A příchod zimy královské vojsko oslabí a zmenší, aspoň Richard si to myslí.“

„A ty si myslíš, že to bude jinak?“ zeptal se Will.

Z Gwydionova výrazu se nedalo nic vyčíst. „To, co jsem říkal Richardovi, mu snad brzy poskytne dostatek času k přemýšlení.“

„Co jsi mu říkal? Zjistil jsi něco ze Spáleného kamene?“

Čaroděj si dál měřil město pohledem. „Moje snaha neodhalila nic dalšího. Ten znak na kameni je skutečně stejný jako vévodova pečeť. Zdá se, že je sdělením sám o sobě.“

Will si otřel dlaněmi obličej. „Opravdu? Třeba kámen předpovídá vévodovu smrt.“

Čaroděj se obrátil. „Willande! Ty se potíš.“

Will přikývl. Cítil se najednou o dost hůř. „Měsíc směřuje k syzygy. Dojde k tomu dnes v noci. Kříží se zde vlákna břízy a jeřábu. Tyhle hrozné pocity na mě doléhají ve vlnách. Každá je horší než ta předchozí, nevím, jak dlouho to ještě vydržím.“

„Chtěla bych ti pomoci,“ řekla Jíva a zkoušela ho chytit za ruku.

„Pojďme,“ řekl Gwydion. „Dáme si společně snídani.“

Will však necítil hlad. Nechal je jít s tím, že by nedokázal sejít dolů z hradeb. Všechno mu připadalo beznadějné. Teď, když dorazila královská armáda, už nebylo bezpečné hledat vlákna dál než sto kroků od městských hradeb. Včera se ukrytým lučištníkům podařilo dostat tucet nepozorných obránců a tato zpráva o jejich léčce vrhla na město jakýsi závoj strachu. Královna utahovala kolem hradu železnou obruč. Willovi bylo jasné, že se rozhodla rozdupat své protivníky jednou provždy.

* * *

Odpoledne pokračoval v honu na kameny války. Navzdory rostoucímu znepokojení to Will zkoušel znovu. Procházel se

svým proutkem mezi příkopy a palisádami. Avšak po hodině či dvou o něj začala mít Jíva příliš velký strach.

„Tady prostě nemohu proutkařit!“ vykřikl. „Kvůli těmhle velkým věžím a kamenným oponám. Proudění lorku se tady rozbíjí a mění jako sluneční svit mezi větvemi lesa.“

„Pojď dovnitř. Má to na tebe velice špatný vliv.“

„Ach, je to tak silné! Cítím, jak mi to neustále tísní mysl. Musím bojovat, abych to vůbec ovládl!“

Když ho objala, ztuhl a odtáhl se.

„Jívo, promiň mi! Myšlenky mi víří kolem dokola stále rychleji, mám dojem, jako by mi měla ulétnout hlava!“

Kousla se do spodního rtu a zabořila mu hlavu do hrudi. „Chudáčku Wille! Pojď, podíváme se po Mistru bylinkáři, třeba si bude vědět rady.“

Will zavrtěl hlavou. „Gort už udělal, co bylo v jeho silách, ale jeho přípravky a obklady jsou příliš slabé. A nemůže je vyrobit silnější, protože by mohly otupovat mé vnímání. Zvládnu to jen díky tomu, že je teprve poslední čtvrť měsíce, za týden však bude úplněk. Ten mě dožene až na samý nejzazší okraj.“

„Aspoň že máš zase svůj talisman.“

Dýchalo se mu opět o něco lépe. „Ano, to je pro mě veliká útěcha. Děkuji ti, že jsi mi ho přinesla.“

Chytila ho za ruku a bok po boku se vydali podél hradeb. Rozhlíželi se po širých polích a pastvinách, které město s hradem obklopovaly. „Řekl jsem Gwydionovi,“ promluvil znovu, „že se zde protínají dvě vlákna. Mám však dojem, že budou spíše tři.“

„Tři?“ řekla Jíva, která si uvědomovala důležitost těchto slov. „Tři vlákna se přece křížila ve Verlamionu.“

„Ano.“

„Ale… tam ležel Kámen osudu. Nechceš přece říct, že by Ludford měl svůj vlastní Kámen osudu? Nebo snad ano?“

Will strnul, třásl se a pot se z něj lil proudem. „Jediné, co vím jistě, je, že jsem rád, že jsi tady.“

„Pojď honem, nebo se nastydneš a uženeš si třeba i něco horšího.“

Vyrazili do města, ale tam je očekávala dvě nepříjemná překvapení. Na dolním nádvoří spatřili, jak se scházejí davy lidí.

Od vrátného se Jívě podařilo zjistit, proč nastal rozruch. „Někdo úmyslně otrávil vodu," řekl muž. „Nějaká zkažená svině hodila do studny chcíplou ovci."

Rozběhli se na vnitřní nádvoří. Skupina mužů rozmisťovala pod hradbami sudy a napínala plachty, které měly zachycovat případný déšť. Jackhalda nalezli, jak se hlasitě dohaduje s kuchtíky, a pak uviděli Moranna. Měl na sobě vysoké jezdecké boty a cestovní plášť, a vedl koně.

„Kam chceš jet?" zeptala se Jíva sklíčeně.

„Musím zařídit jistou záležitost. Nemohu se zdržovat. Musím proklouznout, než uzavřou i poslední cestičku. Pokud vyrazím hned, podaří se mi prosmeknout se Mortským lesem."

„Slyšel jsi to? Říká se, že někdo otrávil studnu," řekl Will.

„Pověděl mi o tom Gort." Morann se naklonil k nim a ztišil hlas. „Nikomu to neříkejte, ale vytáhl z ní mršinu ovce."

„To už se ví."

„No ano, tady je to drby přímo zaplavené."

„Kam jedeš, Moranne?"

„Bude lepší, když to neprozradím."

Morann Jívě políbil ruku, objal Willa jako to dělávají skuteční přátelé a popřál jim vše nejlepší. Pak vyskočil do sedla, překlapal přes padací most a byl pryč. Když se dostali do Gortových komnat, nalezli Mistra bylinkáře a čaroděje, jak spolu důvěrně rozmlouvají a cosi kutí. Drtili v hmoždíři něco voňavého, co na ně prskalo a jiskřilo.

„Zdá se, že už to máme," řekl Gort a přičichl ke konečkům prstů. „Ano, ano. Už to máme. Hmmm. Víte, říká se, že je tu někde zrádce. To tedy! Co si o tom myslíte, co?"

„Kdo to říká?" zeptala se Jíva nevzrušeně.

„Sám vévoda," řekl Gwydion. „Ale já o tom pochybuji. Spíše se snaží soustředit na nadcházející bitvu."

Ozval se zvon a zvenku bylo slyšet výkřiky. Jak vysvětlil Gort, byl to signál pro všechny obyvatele hradu, aby se shromáždili na nádvoří. Netrvalo dlouho a kolem studny se tísnily stovky lidí. Byla hluboká, jedna z nejhlubších hradních studní v celém Království. Její ústí lemovala kamenná zídka vysoká po kolena, a v průměru měla nějakých osm či devět stop. Železná mříž zabraňovala, aby do otvoru někdo spadl, a nad ní byl rumpál s klikou, z nějž viselo vědro.

Gwydion vyskočil na zídku a tančil okolo studny své kouzlo. Všichni přihlíželi. Gort cosi zamumlal a sfoukl si z dlaně obláček prachu. Ten se zatřpytil, zapraskal a naplnil povětří mátovou vůní. Když skončil, všichni se tlačili ke studni a tu se objevila vévodova osobní stráž a začala svému pánovi razit cestu. Vojáci tlačili lidi násadami kopí a halaparten. Vévoda Richard přicházel v čele průvodu. Kráčela s ním vévodkyně, Edvard a ostatní jejich děti. Přišli i jeho hlavní spojenci – hrabě Sarum, hrabě Warrewyk a lord ze Strange. Vévoda krátce pohovořil s Gortem a pak vyskočil na roubení studny.

„Slyšel jsem, že zlé jazyky tvrdí o vodě z této studny, že je nečistá. Že svírá útroby těm, kteří ji okusí. Že by mohla zabít děti. Že není dost dobrá ani pro psy!“

„Dnes ráno jsme cítili, jak zapáchá, Vaše Milosti!“ opáčil jeden z mladších kuchtíků.

Vévoda na jeho poznámku nedbal. „Mohu vám přislíbit, že nyní je tato voda zcela v pořádku.“

Vévodův správce ukázal všem prázdné vědro, načež je vhodil do otvoru studny. Dlouhý provaz za ním klouzal dolů do temnoty, roztočená klika vrzala a tu se z hlubiny ozvalo šplouchnutí. Jeden z vévodových vojáků začal vytahovat lano vzhůru. Trvalo dost dlouho, než se vědro znovu objevilo, ale nakonec bylo venku, téměř po okraj plné vody. Vévoda se jej chopil a ukázal ho davu. „Jak vidíte, voda je úplně čistá!“ Lidé zírali na vědro.

Když je však vévoda pozvedl, zmocnil se Willa mocný varovný pocit. Vyrazil kupředu.

„Ne, Vaše Milosti! To nesmíte!“

Jeden z vévodových ochránců se ho pokusil zadržet, ale Will mu uskočil a vrhl se k provazu, aby vědro zvrhl.

„Vaše Milosti – ne!“

Strážní vyrvali Willovi lano z ruky, svalnatý voják jím smýkl na zem a přinutil ho pokleknout. V té chvíli na něj mířilo pět hrotů kopí.

„Nechte ho!“ přikázal vévoda. Všechny oči ho sledovaly, jak ponořil do vědra pohár a pozvedl ho k ústům. „Na naše vítězství!“

Avšak když zaklonil hlavu a zhluboka se napil, ti, kteří stáli nejblíže, zděšeně vykřikli.

Vévoda si okázale otřel ústa hřbetem ruky a všiml si, že i obě hrabata na něj hledí zděšeně. Podíval se na svou zkrvavenou ruku a zhrozil se.

Vyplivl na zem pořádný lok jasně červené krve a zaklel. Gwydion předstoupil a jeho hlas tuto strašlivou chvíli zklidňoval. „Uklidněte se! Není se čeho bát. Je to jen iluze. Vévodovi se nic nestalo!“

Vévodův šok se rychle změnil ve vztek. Prudce chytil Gorta za roucho, když ho míjel. Potom ho zase odhodil a zasyčel: „Ty starý hlupáku! Slíbil jsi, že ta voda bude čistá!“

„Vaše Milosti, já…“

Zahanbený vévoda však už kráčel dlouhými kroky pryč, ruce přes ústa. Jeho doprovod ho následoval.

KAPITOLA DVACÁTÁ

ŠÍLENSTVÍ NARŮSTÁ

V noci, když měsíc pomalu zamířil k úplňku, sklouzával Will zcela bezmocně do noční můry. Z příchodu tmy měl hrůzu. Jeho polobdělé myšlenky se hemžily vidinami studní, měnících se v lidská ústa, nočních výkřiků, trhlin, jež chrlily do našeho světa divoké létající nestvůry, postavami omotanými tmavými hadry, které se kradly přes hradby a neslyšně pobíhaly po opevnění hradu…

Nastalo ráno a Will se probudil. Na svém loži nalezl stočenou nádhernou bílou kočku, sotva k ní však natáhl ruku, zmizela.

Vstoupil Gwydion, který u něj probděl většinu noci, udělal mu znamení na čele a pronesl vlídná slova. Podal mu jakýsi prášek. „Gort říká, že tohle máš vypít rozmíchané ve vodě. Mám sem přivést Jívu? Dělá si o tebe starost.“

„Jsem v pořádku,“ oznámil Will chraplavě. Oči měl uslzené. „Co vévoda?“

„Obviňuje z té trapné záležitosti Gorta, ačkoli jeho chyba to nebyla. Přítel Richard musí vzít všechnu zodpovědnost na sebe. Sám jsem mu radil, aby ke studni postavil stráž a lépe hlídal lorda z Dudley.“

„Dudlea? Ty si myslíš…“

„Včera se mu podařilo uprchnout.“

„Pak to tedy musel být skutečně on, kdo hodil tu ovci do studny…“

Will se zvedl. Kupodivu se cítil lépe, než za mnoho uplynulých dnů. Věděl však, že je to jen krátký oddech. Pomalu

začal cítit, že jeho vnímání není v pořádku. Jíva mu přinesla vydatnou snídani, kterou zhltl. Zanedlouho si postěžoval na nevolnost. Nedbal na Jíviny protesty a co nejdříve vyrazil ven, aby si uřízl čerstvý lískový proutek. Poté strávil celý den urputným hledáním v okolí vnějšího nádvoří. Jeho úsilí opět nepřinášelo ovoce. Těsně před západem slunce postával u lvích klecí poblíž hlavní brány a náhle ucítil škubání ve stehnech a pak proudění v pažích.

Nad východním obzorem za jeho zády právě vycházel měsíc. Cítil podivné mravenčení zezadu na krku a v ramenou. Prudce se roztřásl. Když procházel branou, starý žebrák, který v ní seděl, se na něj zašklebil a zvolal: „Někdo se prochází po tvém hrobě, cizinče!“

Otočil se, aby se na starce podíval, avšak v té chvíli ho sevřelo šílenství a mysl mu naplnily strašlivý hřmot a skřípot. Slyšel řinčení oceli o kámen. Potom ho nějaká nezměrná síla srazila na levý bok. Natáhl ruce, aby se o ně opřel a mohl se zvednout, avšak s údivem zjistil, že se vedle něj objevila jakási masivní dřevěná mříž. Padací mříž spadla. Strašná váha zabořila její hroty do připravených žlábků, nyní plných bahna. Dva strážci brány vyrazili ze dveří na druhé straně, aby zjistili, co se stalo. Jeden z nich se zeptal, jestli není zraněný. Druhý obrátil oči vzhůru, aby prozkoumal štěrbinu, z níž se tak nenadále zřítila obrovská masa dřeva a železa.

„To nic není,“ řekl a zkoušel si levý kotník. Jen si jej lehce zvrtl, nic vážného. Nevěřícně vzhlédl k padací mříži. Kdyby se na chviličku nezastavil, když na něj žebrák promluvil, mříž by ho rozdrtila. Když se však po žebrákovi rozhlížel, nikde nikoho neviděl.

* * *

Byla už tma, když kulhal za Gwydionem vzhůru do místnosti nad průjezdem brány, kde se nacházely rumpály zvedající padací mříž. Gwydion mu ukázal, kde byl provaz přeseknutý.

„Neviděl jsi v noci ve svých snech nějakou předzvěst?“ zeptal se čaroděj a zvedl sekeru, odhozenou pod válcem rumpálu.

Will ji vzal do ruky a přejel prsty po provazu. „Nevím.“

Talismany na čarodějově hrudi zachrastily. „Vzpomeň si, co jsem ti kdysi vyprávěl o podstatě předtuch.“

„Říkal jsi, že to jsou varování poslaná z budoucnosti.“

„Tak už bys měl vědět, co dělat.“

Will zavřel oči a na chvíli se spojil se svými vzpomínkami, vrátil se do minulosti, do svého dřívějšího já. Cítil totéž, co tehdy. Podivuhodné plynutí, nepřetržité jako proud přes propast času. Pokusil se tuto propast svými myšlenkami překročit. Vybavil si ono varování a zhluboka se nadechl.

„Kdo byl ten muž, který mě varoval?“

„Kdo myslíš, že to byl?“

„Když na mě promluvil, nejdříve jsem si myslel, že jsi to zase ty. V převleku. Že mě zkoušíš.“

„Já jsem to nebyl. Co ti ten muž řekl?“

„Nazval mě cizincem a řekl, že někdo chodí po mém hrobě.“

„Ach! To se tady v okolí běžně říká, když zahlédneš, jak se někdo otřese. Třásl ses?“

„Řekl bych, že jsem musel. Vycházel měsíc. Už je skoro úplněk.“

„Stejně jako sílí a slábnou proudy v zemi, i v našich tělech a myslích kolísají temné síly. Věř mi, nejsem tak necitlivý k tvému utrpení, Wille.“

„Někdo ten provaz přesekl,“ pohlédl Will do čarodějových očí. „Kdo to mohl udělat? A proč? Je to snad proto, že jsem tím, co tvrdíš, Gwydione?“

„Rozhodně ano.“

„Co po mně chtějí?“

„Maskull se tě snaží zabít, protože ty jsi tím, kdo mu zabrání v uskutečnění jeho plánů,“ řekl Gwydion.

Už toho bylo příliš. Nechtěl na to myslet. Posadil se vedle velikého rumpálu, který zvedal padací mříž. Natáhl se pro konec přeseknutého lana, v bolavém kotníku mu tepalo. „Třeba to udělal někdo jiný. Nebo se chce Maskull třeba dostat na kobylku tobě a mě k tomu jen využívá.“

„Třeba…“

Will pustil konec provazu na zem. „A v klášterech jsou stovky červenorukých. Jejich starší mají volný vstup do hradu. Možná to byl někdo z nich.“

„Možná.“

Will přejel prsty po záseku, který po sobě zanechala na okraji rumpálu sekera. Postavil se a rozmáchl, jako by chtěl lano přeseknout sám. „No, alespoň něco málo můžeme říct jistě," řekl a pohlédl na čaroděje.

„Copak?"

„Ať lano přesekl kdo chtěl, byl to levák."

* * *

Will se o samotě chystal na svou nejtěžší zkoušku. Měsíc zatím nad světem otevřel své obrovité napuchlé a upřené oko. V době desátého úderu hradních hodin se nacházel ve svém nejvyšším bodu. Zaplavoval hvězdy na jižní obloze sinalým světlem a Willovy hrůzné pocity neměly daleko k panice. Posadil se na posteli, celý prosáklý potem, dýchal rychle a mělce. A pak, když z ní vyskočil, málem omdlel bolestí, která mu projela kotníkem.

Na Gwydionovu radu většinu věcí v místnosti odklidili a Jíva s Bethe se odebraly do přilehlé komnaty. Nyní však vtrhla do jeho samoty, neschopná ignorovat jeho úpění, a pomohla mu na židli. Gortovy čarovné malby ožily plameny – svět hořel, obři a draci se přeli o panství nad zemí. Will blouznil a Jíva ho držela, uklidňovala, přitiskla si jeho hlavu na prsa a kolébala ho.

Byl napjatý jako struna na harfě, vnímala prudkost proudů, které jím uvnitř zmítaly. Vypadalo to, že jedinou věcí, která by ho mohla zbavit horečky, bylo zběsilé pobíhání po měsícem nasáklých lukách. Vzpíral se tomu, jako by mu to mohlo přinést smrt.

V komnatě byl i Pangur Bán, hleděl nevyzpytatelnýma očima. Jíva přinesla z ohniště uhlík a rozfoukávala ho, za chvíli už místnost zalévalo jemné světlo svíce. Willovi se však zdálo, jako by se mu její hlas vysmíval. Rval si oblečení a škrábal se, blekotal cosi o čarodějném znamení.

„Pohleď!"

„Uklidni se. Nemáš žádné čarodějné znamení."

„*Tak co jsem tedy zač?* Odkud pocházím? Pomoz mi!"

„Přivedu Gorta."

„Ne! Gort nikdy nebyl jedním z devíti! Měl znamení, ale ztratilo se! Už nemá tu moc!"

Sevřela mu ruce. „Tak tedy přivedu mistra Gwydiona.“

„Zkoušel jsem se ho ptát! Neřekne mi to!“ Cítil, jak se mu protáčejí oči v důlcích, když se snažil zkoumat vlastní tělo. Pokoušel se zkroutit tak, aby viděl, co spatřit nemohl. „Nikde to znamení nemůžu najít! Ale co když leží přímo uprostřed zad? Nebo pod vlasy? Jívo, co když je to znamení pod vlasy? Podívej se tam! Nebo zespodu na noze? Temná skvrnka! Temná skvrnka na chodidle!“

„Vévodkyně má zrcadlo. Hned zítra ji požádáme…“

V náhlém záchvatu strachu opět blouznil, chytil se oběma rukama za nohu. „Ne! To znamení se ve skle neodrazí!“ Sklonila se, aby mu otřela pot z obličeje, a jejich oči se setkaly.

„Zkus se tím netrápit…“

Hlas měla měkký jako máslo. Pobavilo ho to. Když natáhla ruku, aby se dotkla jeho copů, uhnul. Oči měl divoké a horečnaté, přinutil se vrátit do kouta místnosti.

„Musím to zjistit! *Potřebuji to vědět!*“

„Pšššš…“

Znovu ho pomalu a jemně konejšila. Jakmile se upokojil, vytáhla nůž a nařezala z pokrývky pruhy. Ruku a nohu mu přivázala, obávala se, že se jí ho při dalším záchvatu už nepodaří udržet.

Otevřel oči dokořán a zběsile se zasmál. „Snažil jsem se být *dobrým* člověkem!“

„Wille… už brzy bude půlnoc. Pak všechny tyhle pocity odezní, slibuji.“

Ale nemohla slibovat. Nerozuměla tomu. Svaly měl napjaté a údy ztuhlé. Neovládal je, nemohl. Dokud ho držela, dusil se.

Sevřela mu dlaň okolo talismanu a nechala ho, neopustila ho však. Čekali společně v třepotavém světle svíčky, až jeho utrpení skončí.

Přišla další vlna a Will se začal kroutit a křičet, a přestože ho držela vší silou, nedokázala ho zvládnout. Ruce se mu kroutily v křečích. Oči se zalily krví. Visela na něm a podařilo se jí ho stáhnout zpět na postel. Mezi zuby mu vstrčila kus dřeva, obávala se, že by si jinak mohl ukousnout jazyk.

„Nnnnnch! Nnnnnnnch! Nnnnnnnnnch!“

Právě ve chvíli, kdy jeho napětí a výkřiky dosáhly absolutního vrcholu agónie a Jíva se obávala, že už víc snést

nemůže, odbily hradní hodiny půlnoc. Ten zvuk zapůsobil jako kouzlo, zápas začal polevovat a za několik chvil bylo po všem. Kapička potu stekla po Jívině spánku a z tváře skanula na Willovu tvář. I její obavy se začaly rozplývat. Pangur Bán vyskočil na postel a klidnýma zlatýma očima hleděl na nahého muže zalitého potem. Zvedl jednu packu a položil ji na Willovu hruď. Při tom pohledu se Jíva rozplakala.

Willův dech se uklidnil. Myšlenky měl stále jasnější. To se měsíc pomalu vydával na svou dlouhou cestu k jihozápadnímu obzoru.

„Mám to!“ řekl Will nadšeně a s nezměrným vděkem. Stále ještě přivázaný, stále ještě ve zpocené dlani svíral vyskakujícího zeleného lososa. „Ach, Jívo! Já to mám!“

„Jistě, no jistě. Máš to,“ řekla mu. Horečka ho přesvědčila, že ví, kde leží kámen. „Zkus teď spát, jestli usneš.“

Během krátké chvíle usnul. Jednou či dvakrát sebou škubl, jak to lidé při usínání dělávají, a pak se ponořil do spánku. Ve snu spatřil, jak ze Spáleného kamene pomalu vylezl veliký černý červ a plazil se až do rypáku lorda ze Strange…

* * *

Will se probudil se zakašláním. Otřel si ústa hřbetem ruky a zamrkal. Na zápěstí měl červené odřeniny. Oknem proudilo do místnosti chladné světlo a Jíva právě skončila s krmením jejich dcery.

„Tak jak se cítíš? Je krásné ráno,“ řekla a pohladila ho po tváři. „Spal jsi dlouho. To je dobře.“

„Jak dlouho?“

„Bezmála od půlnoci. Hradní hodiny odbily šest. Jak se cítíš?“

„Nervózní jako veverka. A hlavu mám stále plnou útržků snů, ale jinak je má mysl opět v pořádku.“ Políbil ji na ruku, na čelo a nakonec na ústa.

„To je dobře. Mám z toho velikou radost. Zaskočil se na tebe podívat Gort. Připravil pro tebe další prášek, máš ho vypít.“

Bethe vzhlédla k Willovi, zasmála se a vztáhla k němu malou ručku. Nevinnost, obsažená v jejím pohybu, ho zasáhla přímo u srdce.

„Ta ta ta ta.“

Oči se mu zalily slzami. „Při měsíci a všech hvězdách… miluji tě, dítě!“

Byla to chvíle plná tepla a světla. Potom Jíva, praktická jako vždy, odnesla Bethe a umyla ji. Will ležel na zádech a zjišťoval, že si dokáže rozumně uspořádat myšlenky bez toho, aby mu poletovaly a vířily nezachytitelně v hlavě. Přemítal o útočníkovi U pluhu. Proč si nedokázal vzpomenout na jeho tvář? Odpověď musela mít něco společného s magií. Kouzlo skrývání. Pak tam bylo ještě to chrličovité stvoření… Díky tomu, že ochutnalo jeho krev, dokázalo k Willovi připraveného vraha přivést. Gwydion řekl, že tato zvířata chovají Nevidoucí… a Nevidoucí si často pletou levou a pravou stranu!

Posadil se, zčásti vzrušený myšlenkami, které mu zapadaly do sebe. A ještě ho napadla jedna stopa – když vzpomínal na boj na dvoře hostince U pluhu, dvě věci ho bily do očí. První z nich bylo, že se mu jeho protivník po všech stránkách vyrovnal, druhá spočívala v tom, že se jeho levá ruka silou vyrovnala útočníkově pravé, a přitom Willova pravice nedokázala přetlačit protivníkovu levačku. Z toho vyplývalo jediné – útočník byl levák.

Pověděl Jívě, že na to konečně přišel.

„A nemýlíš se?“ Podala mu horký nálev s tím, že ho má vypít.

„Copak to nechápeš? Odpovídalo by to tomu seknutí na rumpálu mříže, které zasadil také levák. Ještě než jsi sem přijela, viděl jsem kohosi prchat přes hradby pryč. Stíhal jsem ho přes horní podlaží strážnice. Měl sice zamaskovanou tvář, ale já jsem ho poznal.“

„Odpočiň si,“ řekla. „Dnešní noc ti vzala hodně sil.“ Foukal na hladinu horkého nápoje a pomalu usrkával. Chutnal po levandulovém medu a letních jahodách. „Gwydion mi radil, abych tolik nepochyboval o svých vnitřních pocitech. A ty mi říkají, že za tím stojí stejný člověk, který mě napadl U pluhu. Ať už padací mříž spustil kdokoli, byl to ten, který ukradl červenou rybku. A řekl bych, že ho poslali Nevidoucí. Kde je vůbec Gwydion?“

* * *

V bylinkové zahradě bylo pusto a větrno. Kosové poskakovali po holých podzimních záhonech a otáčeli suché listy. Zaslechl jejich zpěvný varovný křik, když přicházel Gwydion s Pangur Bánem.

„Musíš najít Ludfordský kámen, Willande. A musíš ho najít brzy.“

Will pohladil kočku po hlavě a přikývl. „Dělám, jak nejlépe mohu. Pokud mi chceš pomoci, mohl bys nám získat trochu víc času.“

„Zapomínáš, že kameny války byly vytvořeny kouzly férijců. Hudba událostí se řídí podle jejich rytmu, nikoli obráceně. Nelze pro Ludford získat víc času, než mu dopřeje lork.“

Will zapudil tuto představu z mysli, celý horlivý sdělit čarodějovi svou nejnovější myšlenku. „Myslím, že to nakonec byli přece jen Nevidoucí, kteří poslali toho zabijáka,“ řekl. „A tady jsou důvody, proč si to myslím.“

Vysvětloval, a v průběhu líčení cítil, jak jistota, kterou získal po probuzení, pomalu mizí. Všechny ty rozumné myšlenky mu v ostrém ranním světle připadaly chabé a nepřesvědčivé.

Gwydion si ho změřil pohledem a otočil se. Nakonec řekl: „Myslím, že přišel pravý čas, abych ti prozradil, co jsem skutečně hledal, když jsme navštívili Vražděníčko.“

„Co jsi hledal?“

„Znamení. Znamení, že někdo přivolal Dítě temnot.“

Will zamrkal. „Koho?“

„V proroctvích se o něm mluví jako o Dítěti temnot, avšak jeho jméno zní Chlu.“

„Kluk?“

Gwydionův prst se působivě pohyboval vzduchem a Willa napadlo, že se snad chystá seslat nějaké kouzlo. „Tak lze vyslovit jeho jméno v dnešní prosté řeči, a nejspíš by se psalo jako Ch-l-u. Ve skutečnosti je to však prastaré jméno, pochází z jedné z dávných řečí Cambraye. Znamená ‚ten, kdo řídí, ovládá‘. Dítě temnot bylo ukryté ve Vražděníčku. Proto byla ta vesnice zničena.“

„Ale vždyť jsi mi říkal, že ji zničil Maskull, protože se domníval, že bych tam mohl žít já.“

Gwydion narovnal záda. „Neodvážil jsem se říci ti vše, co jsem věděl nebo jaké jsem měl podezření, a ty dobře znáš důvod,

proč jsem to dělal. Nyní však věřím, že ke zkáze Vražděníčka došlo kvůli Dítěti temnot. Nejprve jsem si myslel, že vesnici kdosi smetl, aby ho zabil, ale teď už nevěřím, že to byl tento důvod.“

„Jak to tedy bylo?“ řekl Will a přimhouřil oči.

Gwydion postupoval velice opatrně. „Přesně *opačný* důvod – uchovat život Dítěte temnot v tajnosti. Chlu byl odvezen a vesnice zničena, aby se zakryly stopy po jeho přemístění.“

Ve Willově mysli se objevilo nechtěné vidění: nachové nebe, bledé blesky křižují oblohu, vzhledná vesnička rozdrcená jediným úderem, dýmající trosky. „Ale zabít tolik lidí jenom proto, aby se skrylo místo pobytu jediného člověka?“

„Maskull je schopný i horších věcí.“ Gwydionův pohled ztvrdl. „Má v hlavě jen jedinou myšlenku. Myšlenku tak obrovitou a oslepující, že zastínila všechny ostatní. Vzpomeň si na pravidlo, které říká, že vlídný cíl nedokáže posvětit nevlídné prostředky.“

Will dlouze vydechl. „Tenhle Chlu – ať je to kdokoli – musí být pro Maskulla velice důležitý.“

„To je.“ Na chvíli se zdálo, že čaroděj už nemá chuť ještě něco dodávat, ale pak řekl: „Jsem přesvědčen, že Chlu je tím, jehož tvář si nedokážeš zapamatovat.“

Will vykulil oči. „Myslíš ten, kdo se mě pokouší zabít?“

„Myslím, že je nástrojem, s jehož pomocí se tě teď Maskull snaží najít.“

„Takže ho neposlali Nevidoucí?“

„Pokud se o jeho pravé úloze v událostech nemýlím, pak nikoli.“

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

NEPŘÍTEL NA OBZORU

Will kráčel za čarodějem ven ze zahrady, z hradu, z města a zakrátko dorazili na místo, kde se třepotal osobní praporec vévody Richarda. Tam nalezli vévodu a jeho spojence. V zářivé zbroji vypadal skvostně. Will okamžitě vyrozuměl, že vévoda plně důvěřuje síle ludfordských hradeb, přestože stál proti přesile tři ku jednomu.

Gwydion okázale pozvedl hůl a pronesl podivné verše, které našli na Spáleném kameni:

„Při Lughově brodu a tyčící se věži,
při svém slovu, falešný král
zažene své nepřátele přes vody,
a Pán západu navrátí se domů!“

„Co je tohle za zradu?“ zeptal se pan Warrewyk. V lesklé zbroji a šarlatovém kabátci s erbem medvěda a poraženého stromu skoro oslňoval nádherou.

Vévodova ruka s jednorožci hůlkou ho zadržela. „To není žádná zrada, ale předzvěst osudu našich nepřátel, že, mistře Gwydione?“

„Běda!“ zvolal Gwydion. „Nepřišel tedy den, který jsem ti předpověděl? Den, kdy na tebe táhnou Halovy voje? Šedesát tisíc mužů na dohled od těchto hradeb?“

Hrabě Sarum se zasmál. „Tolik? Aby nám ukázali marnost našeho snažení?“

Gwydion po něm švihl temným pohledem. „A ty, můj pane, zase spatříš své syny, ať už to Ludford a záležitosti tvých spojenců bude stát cokoli!“

Hrabě se naježil a udělal krok směrem k čaroději. „To musíš vysvětlit!“

„Tvoji muži hlídali úsek hradeb, přes který se podařilo lordu z Dudley utéct, nebo snad ne?“

Sarumova ruka sklouzla k jílci meče. „Mluv jasně, starý čarodějníku!“

„Zachovejme si zdvořilost,“ zamumlal vévoda. „Shodneme se přece, že je obyčejem čarodějů vyjadřovat se v hádankách.“

„A mým obyčejem zase je, donutit je vysvětlit svá slova,“ zavrčel hrabě Sarum.

Gwydion opáčil: „Kdyby se lord z Dudley nedostal bez pomoci přes opevnění, mohli bychom ho přesvědčit, aby promluvil o tajné zbrani, kterou královna údajně chystá.“

Hrabě Sarum zatnul zuby a jeho meč se začal zvolna sunout ven. Gwydion ho však zadržel přesvědčivým gestem, které během mžiknutí oka předvedl. „Nepokoušej moji trpělivost, *můj malý pane!*“

„Ty se opovažuješ nazývat mě…“

„Dost už!“ vstoupil mezi ně vévoda. „Můj pane Sarume, nebuď tak příkrý na mého čaroděje, žádám tě o to. Dobře víš, jakou silou vládne. A ty, mistře Gwydione, potěšilo by mě, kdybys s mými přáteli hovořil zdvořile. Nikdy jsem nezažil, že by ses choval takhle. Copak nám neustále neříkáš, že jsi strážcem země a strůjcem míru?“

„Příteli Richarde, já netvořím mír v tomto Království. Mír je tvou královskou starostí. Já jednoduše nabízím radu, která varuje před neštěstím, jež by tě mohlo strávit, nepřistoupíš-li na vyjednávání s přítelem Halem.“

Sotva čaroděj vyslovil tyto věty, ukázaly se vévodovy obavy zcela jasně. Tvář mu zrudla a zaťal zuby jako vždycky, když se jeho myšlenky obrátily ke králi Halovi či jeho královně. Přesto přezíravě mávl rukou směrem k nepřátelským stanům. „Na to člověk nepotřebuje čaroděje, aby pochopil, že se ta vlčice a ti, kteří jí slouží, rozhodli spoléhat na domýšlivé divadlo odhalující jejich sílu. Řekni, Havranče, máš nějaký důkaz o královnině

vítězství v případě, že bych se rozhodl nepromluvit s jejím manželem?“

„Dudlea se chytal promluvit o jejích tajných zbraních…“

„Dudlea?“ vybuchl hrabě Warrewyk. „To je nicka! Žádné tajné zbraně neexistují! Jenom se lhaním snažil získat trochu času!“

Gwydion ho zpražil. „A co když jsem před velice krátkou dobou získal spolehlivé vědomosti o povaze těchto zbraní?“

„Copak by dokázaly rozdrtit takovéto hradby?“ vysmíval se hrabě Warrewyk.

Gwydionova ruka opsala ve vzduchu stěží postižitelné gesto, končící lusknutím prstů. „Jedna z nich se dokáže dostat přes hradby, jako by tam ani žádné nebyly.“

„Zase tady rozpráví o magii,“ pravil hrabě Sarum. „Nic z toho, co říká, nemůže dokázat.“

Čaroděj však zavrtěl hlavou. „Královniny tajné zbraně nespoléhají na žádný druh magie. Pojďme, Willande! Poodejdeme teď kousek pryč a umožníme našemu laskavému hostiteli, aby si pohovořil se svými přáteli.“

Will sledoval, jak na sebe vévoda a jeho příbuzní nejistě hledí a rozvažují. Vévoda si položil ruku v kroužkové rukavici na tvář. Ztěžka na něj doléhala nerozhodnost. Will si uvědomoval, s jak nesmírnou péčí je Gwydion donutil dát hlavy dohromady.

Jakmile čaroděj konečně považoval záležitost za dostatečně probranou, připojil se opět k vévodovi a jeho společnosti. „Nepromluvíš s králem, Richarde? V zájmu Království, kvůli všemu co miluješ a všem, kteří milují tebe?“

„Jak bych si mohl poradit s Halem, když ho ta vlčice používá jako podnožku? Nechápu, jak bych ji mohl k něčemu přinutit. Jediné co chce, je vyvolat ten boj a mít ho už za sebou. Dobře ví, že s každým dnem, kdy na sebe naše vojska hledí, to její musí slábnout. Její armáda vykrvácí. Naše naopak nemá, kam by utíkala. Proto je nechme přijít za námi, pěkně s čapkou v ruce, dohadovat podmínky, budou-li chtít odčinit, co si začali.“

Nato se Sarum a Warrewyk rozhýkali smíchy. Jejich válečnická srdce pozvedl pohled na jejich vůdce, který i nadále bez mrknutí a beze strachu čelil strašlivému a početnému nepříteli a vytrval i proti mazanému manévrování čaroděje.

„Tím je to tedy dojednáno," řekl Gwydion, když se dozvěděl to nejpodstatnější. „Mám tvé slovo, že souhlasíš s účastí na vyjednávání."

Vévoda sevřel svou rohovou hůlku a rozpřáhl ruce. „Havranče, dovol mi, abych ti ukázal, proč mám takovou důvěru v naše postavení. Vidíš, jak dobře jsme připravení? Dlouhou dobu jsem naše hradby opravoval a udržoval v pořádku. Máme pevné brány a silnou obranu. Na křídlech nás chrání voda a v zádech nám stojí můj mocný hrad. Pohleď támhle! Napravo dvojitý příkop. Další vykopali muži lorda ze Strange, ten nás chrání na středu. A viz tamty dřevěné ohrady – tam je nyní stanoviště lučištníků, takže se na nás nepřítel nemůže prudce vrhnout. Smrtící déšť se snese na každého pošetilce, který by se, ať na koni či opěšalý, pokusil přiblížit ke kterémukoli z valů. A nejlepší ze všeho, tam vzadu – to je chlouba mého urozeného příbuzného – tři chrliče ohně pana Warrewyka!"

„Ach, ty chrliče…" Gwydion se trochu zamračil. O něco dříve, když tyto stroje ukazoval mistru Gortovi, řekl: „Okolo těchto odporných železných věcí se vznáší oblak puchu východních kouzelníků!"

„Seznamte se s mými třemi mluvčími: ‚Trinovantem', ‚Tounem' a ‚Tomem O'Lintonem'! Mají ohnivá ústa." Hrabě Warrewyk se křivě usmál, nato se otočil a zvolal: „Mistře střelče! Jsme připraveni promluvit si s nepřítelem?"

„Jistě, můj pane!" Střelec, podsaditý a zakulacený jako soudek střelného prachu, smekl kožený klobouk a poklonil se.

„A jaképak překvapení máš připravené pro královninu jízdu?"

Střelec se zasmál. „Tihle tři hoši jsou napěchovaní hřeby a podkovami a všelijakými dalšími kusy ostrého železa, které budou kosit nepřátele v celých houfech, pokud se jen přiblíží!"

Gwydion jako by jen pokrčil rameny, ale vzápětí se vydal za vévodou, vzal si ho stranou a promluvil s ním tichým a přesvědčivým hlasem. „Richarde, spoléhám na tvůj slib. Kteří rukojmí by ti připadali dostateční k zajištění jednání s králem? Řekni mi jejich jména!"

Ve vévodovi se však vzedmula vlna hrdosti a s přemáháním odsekával tichá slova: „Záležitosti… už příliš pokročily… aby bylo možné… napravit… urážky, kterých se mi dostalo…"

„Pokud by však bylo možné pouhými slovy přesvědčit toto obrovské vojsko, aby odtáhlo od tvých hradeb, nestálo by to za jednu dvě urážky? Vzpomeň, co jsem ti řekl:

Při Lughově brodu a tyčící se věži,
při svém slovu, falešný král
zažene své nepřátele přes vody,
a Pán západu navrátí se domů!“

Vévoda sváděl dlouhou chvíli vnitřní boj. Pohled mu padl na jeho urozené kapitány, nato se obrátil zpět ke Gwydionovi a široce roztáhl ruce. „Nezáleží to jen na mně. Nechť přijdou žadonit. Nechť odejdou schlíple a se staženými ohony. Řekneme té vlčici, že pokud se její lidé pokusí přiblížit se zbraní v ruce, budou podťati jako ostřím kosy!“

„Potom mi tedy dej koně. Udělám, jak si přeješ. Vypravím se nyní za králem a promluvím s ním tak, že se nebude moci vyhnout vyjednávání.“

Vévoda přivolal pobočníka, jehož tvář, zvedající se z hluboké úklony, vyjadřovala očekávání. „Dejte mu všechno, co bude potřebovat!“

„Ano, Vaše Milosti.“

Will sledoval, jak přivedli spolehlivého válečného koně. Gwydion nasedl a odcválal po travnatém prostranství, oddělujícím znepřátelená vojska. Od kopyt mu odletovaly drny z připraveného bitevního pole. Willovi se vévodova hrdá slova zdála opodstatněná – k Ludfordu se nebylo možné přiblížit nijak lehce, a útok, který by přišel z tohoto směru, by se rychle ocitl ve smrtící pasti a utrpěl zničující porážku.

A právě v této pasti leží naše největší naděje, pomyslel si. Každému zkušenějšímu oku musí Ludford připadat jako velice tvrdý oříšek. Královna sice vedla své přívržence k nenávisti vůči Gwydionovi a k pohrdání vším, co navrhne, přesto snad má v doprovodu dostatek rozvážných mužů, kteří vědí, jaký masakr je čeká…

Will si uvědomil své myšlenky a rázně je zapudil. Přemýšlel jako jeden z obránců, ne jako čarodějův pomocník. I přes všechny přípravy a taktizování hlavní příčina sporu přetrvávala. Obrátil svou mysl ke kameni války, nerušené syčícímu a

dýmajícímu ve své temné skrýši. Ať už se nalézal kdekoli, byl to on, kdo způsobil tuto pohromu. A on také bude pohánět budoucí události bez ohledu na to, co si šlechtici naplánují, a navzdory veškeré snaze čaroděje Gwydiona.

Ten se během hodiny vrátil a oznámil, že král s vyjednáváním souhlasí. Vévoda Richard nebyl příliš potěšen, ale rovněž přikývl.

„Ten čaroděj je prohnaný jako lasice!“ pošklebo val se hrabě Sarum. „Je to jen díky tomu, že vidí, jak jsme silní. To proto se teď neodváží ničeho jiného, než mlít s námi hubou.“

Dorazili královští heroldi spolu se šesti rukojmími; stejný počet vyslala také vévodova strana. Synů významných šlechtických rodin se ujaly stráže a odvedly je s vytasenými zbraněmi. Pokud by ve vyjednávacím stanu došlo k pokusu o zradu, byli by okamžitě popraveni. Seděli na židličkách, popíjeli a hovořili mezi sebou, jako by bylo zcela jasné, že všechno půjde hladce. Prozrazovaly je však jejich tváře, v dopoledním slunci bledé, a chabý smích.

I mezi vojáky panovalo napjaté očekávání. Will viděl jak ti, kteří byli přesvědčení, že boj musí propuknout brzy, hrozivě brousí dýky a dotahují řemínky chráničů – vnímal jejich obavy a netrpělivost.

Will si všiml, že k němu míří šest vojáků.

„Dolů s tím pláštěm!“ řekl jeden a uchopil ho za rameno.

„Kdo jste?“ řekl, okamžitě ve střehu.

„Kdo prý jsme, říká! Konáme na příkaz našeho vévody, musíš si hned sundat ty hadry.“

„Hadry?“ Hrubě muže odstrčil, plivl si do dlaní a připravil se k boji.

„Ale no tak!“ řekl jeden z nich a zasmál se. „Není důvod prát se! Jenom tě oholíme a ostříháme.“

„Ale já se hodlám prát, i kdyby měl ludfordský hrad padnout v troskách!“ varoval je.

„Jak chceš. Není zbytí, máme své rozkazy,“ křikli.

„Dobrá, já nejsem ničí voják. A vrazím vám vaše rozkazy zpátky do krku, než abych se vzdal svých copů!“

„Hej! Uklidni se!“ zavolal na něj Gwydion. „Nech je, ať tě oblečou podle svého. Vědí, co dělají.“

„Oblečou?“ řekl Will pobouřeně. „A k čemu?“

„Mám pro tebe úkol a musíš se pro něj trochu upravit.“

„Ale mé *copy*, Gwydione! Při hvězdách a měsíci!“

„Copy nejsou žádná veliká ztráta. Už jsi o nejednou přišel a nepochybně o ně přijdeš i v budoucnu.“

„Minule jsi mě nazval mladým hlupákem, když jsem se jich vzdal!“

„To bylo kvůli důvodu, pro který jsi to udělal.“

„Takže předpokládám, že tvé uskoky jsou lepším důvodem!“

„Willande, nedělej teď s lazebníkem potíže. Buď se vzdáš svých copů, nebo nebudeš mírotvorcem. Volba je na tobě.“

„Potom mi tedy musíš půjčit svůj tajemný nůž, Gwydione,“ řekl Will, napůl proto, aby i čaroděj zaplatil svoji cenu. „Pokud k tomu musí dojít, ať je to alespoň mou rukou.“

Gwydion vylovil pouzdro s drahocennou čepelí z hvězdného železa a beze slova mu nůž podal.

Will se nechal vévodovými lidmi usadit na židli. Lazebník zamumlal omluvu a přihlížel, jak si Will jediným říznutím odstranil oba copy. Nato se pustil do díla a upravil Willovy vlasy po panském způsobu. Oholil mu tváře a zátylek vzhůru až téměř nad uši. Pak přinesli skvostná roucha a boty z měkké kůže a ustrojili ho jako mladé rytířské páže, řádného člena domácnosti rodu Eborů.

„Tohle je k *smíchu!*“ řekl čaroději. „Cítím se… cítím se jako idiot! Tehdy U pluhu jsi dokázal změnit své vzezření, proč jsi nemohl pořídit magický převlek i pro mě?“

„Nesmíme připustit nadbytečné používání magie.“

„*Nadbytečné?*“

„Připojíš se k vévodovu doprovodu. A teď si oblékni tohle a přestaň si už stěžovat.“

Will si nevšímal nabízené pochvy z tmavé kůže. V té se skrývala ocelová čepel meče. „Po tom všem, kdy jsi mě varoval před nošením oceli? K čemu je tohle dobré?“ řekl. V zájmu převleku dovolil, aby ho tím mečem opásali. „Odpovíš mi, Gwydione?“

„Zúčastníš se samozřejmě vyjednávání. Před příchodem krále všichni odevzdají své zbraně. Je to taková veliká podívaná, takže i ty musíš mít nějaký meč, který odevzdáš.“ Potom si čaroděj uličnicky položil prst ze strany na nos. „A pamatuj si: oči jako sokol, uši jako zajíc.“

A byl pryč.

* * *

Samotné vyjednávání bylo přichystáno ve velikém malovaném stanu, který byl narychlo vztyčen v polovině cesty mezi dvěma vojsky asi jeden a půl dostřelu šípu z městských hradeb. Toto místo vybral Gwydion. Nedaleko stál mohutný dub, který ještě neshodil všechno své listí; bylo to dobře položené místo.

Když heroldův signál oznámil, že vše je přichystáno, vévoda se svou skupinou vyrazil volným tempem vpřed. Při odevzdávání zbraní došlo k dohadům s heroldy. Vévodova strana totiž zprvu odmítala podřídit se zvyklostem, musel zasáhnout Gwydion. Nakonec bylo vydáno královské svolení a každému bylo dovoleno ponechat si zbraň podle svého postavení, museli se však vzdát přilbic a chráničů hrdla.

Willovi se podařilo rozhořčeně promluvit s čarodějem. „Co máš za lubem? Chceš zkusit vyjednat mír, zatímco Ludfordský kámen je stále v zemi? To je přece nemožné!“

„Dostal jsem důležitou lekci,“ řekl Gwydion mazaně.

„Jakou lekci?“

„Však uvidíš.“

„Jen doufám že víš, co děláš.“

„Důvěřuj mi.“

„To dělám pořád – jako blázen.“

Vyjednávací stan se řídil podle předpisů královského protokolu, byl vyzdoben jako trůnní sál připravený pro audienci. Protože se vévodovi šlechtici odmítli vzdát svých dýk a mečů, směli se ke králi přiblížit jen k dvojitému zlatočervenému provazu, napjatému asi šest kroků před párem křesel s vysokými opěradly.

Willův pohled přelétal po urozených a významných lidech na druhé straně. Vzadu se tísnily tucty rytířů, zemanů a pážat. Mnoho z nich mělo na hrudi nebo na emailovaném přívěsku na stuze znak bílé labutě. Will dumal, co to může znamenat, protože tento erb neznal.

Královští strážci stáli v řadě a drželi podušky, na nichž ležely meč, přilbice a zlatá koruna. Will věděl, že mnoho z přítomných

šlechticů bojovalo u Verlamionu, z jejich tváří čišela touha po odplatě. Pozoroval, jak se král usadil na jednom ze zdobených trůnů. S bledým obličejem a sklopenýma očima vypadal zemdleně.

Vedle něj usedla na stejně vysoký trůn královna, jeho choť a opatrovnice. Její čistá křídově bílá tvář v tlumeném světle stanu zářila. Byla okouzlující – tmavé oči, havraní vlasy, rubínové rty, oděná v šarlatovém sametu. Ruce v rukavicích jí zářily zlatými prsteny, na každém z nich byl černý drahokam. A jako vždy stál nedaleko od ní pyšně Henry, vévoda z Mellsu, ve své tmavé naleštěné zbroji. Na vzdálenější straně stáli královští generálové a v jejich čele vrchní velitel celého obrovského vojska vévoda Humfrey z Rockinghamu, muž zachmuřené tváře, jehož syn padl u Verlamionu šípem Warrevykových lučištníků.

Všichni měli na sobě symbol bílé labutě a když se Will dostal víc dopředu, zjistil proč. V dětské sedačce či jakési malé loďce, která měla tvar bílé labutě, seděl statný šestiletý chlapec – dědic Království.

Takže je to jeho znak, pomyslel si Will a představoval si, jak se asi musela tato nová móda, nový způsob projevení věrnosti, rozšířit po celém královském dvoře. Neměl však příliš času, aby se nad tím zamýšlel, protože sotva se jeho oči posunuly dál, srdce mu vynechalo jeden úder – opodál stojící vousatý hrubián s divokýma očima a pěti zlatými kruhy na šarlatovém plášti byl šílený baron. To jeho smrtící podoba připravila Willa o ruku. Rychle uhnul pohledem, než se k němu ty šílené oči stačily obrátit. Pokusil se zachytit Gwydionův pohled, aby si dodal jistoty, ale po chvíli si to rozmyslel. Rukou se dotkl druhé paže a uvědomil si, že nebylo snadné vymanit se z moci iluze.

Kamkoli se Will nyní podíval, jako by na něj číhala nová a nová překvapení. Támhle stál lord Dudlea, odvážný a smělý. Ušklíbal se na ty, kteří ho ještě přednedávnem drželi v zajetí, užíval si tu chvíli a radostně se předváděl.

Will opět obrátil pohled jinam v naději, že ho nikdo nepozná. Pozorně se zaměřil na stěny samotného stanu. Odtud, z vnitřku, viděl erby a hesla namalovaná na plátně jako v zrcadle. Zkoušel se zabavit čtením slov, která se vlnila v mírném větru. Snažil se nevnímat, co mu jeho zjitřené smysly chtěly sdělovat. I přesto slyšel v dálce štěkání psů. Vzduch byl plný ostré vůně zdupané

trávy. Hra stínů větví velikého dubu, jimiž procházelo sluneční světlo, dodávala stanu podivné, jakési snové vlastnosti. Jejich kresby se jevily podobně, jako vražedné spodní proudy sil této chvíle. Dlaně se Willovi potily. Chopil se svých myšlenek, jež začínaly blouznit – jeho vnitřní zrak jako by spatřil zástupy lučištníků obkličující stan a připravující se vyslat salvu šípů skrz nadouvající se plátno. Věděl, že je to holý nesmysl, neboť jak by mohli střelci zasáhnout své cíle takto naslepo? I tak ovšem byly jeho obavy neodbytné, nevysvětlitelné a deptající. Připadalo mu, jako by měly sílu předzvěsti – nebo se ho snad opět snažil svým děsivým způsobem zmocnit kámen.

Teď už byl stan z poloviny plný stoupenců vévody Richarda. Přišel čas, kdy měl promluvit. Na králův pokyn začala audience. Vévoda Richard třímal jako obvykle hůlku z rohu jednorožce. Jeho lidé s vážnými výrazy předstoupili a k Willovu překvapení jako jeden muž poklekli.

Toto naplánované gesto mělo vyvést z míry královnu a její rádce. Ve vévodově doprovodu byl hrabě Sarum, hrabě Warrewyk a tichounce pochrochtávající lord ze Strange. Když na ně Will hleděl, náhle si vzpomněl na Edvarda. Nebyl tam. Po zádech mu přeběhl mráz. Třeba Edvard vyrazil dřív, aby byl předán jako jeden z rukojmích. To nebylo tak nemožné, vzhledem k důležitosti tohoto jednání.

Teprve nyní si Will všiml starších Bratrstva, kteří doprovázeli obě strany. Hábity dvou skupin bratří se lišily barvami i střihem a Will přemýšlel, zda to má nějaký význam. Možná šlo o soupeřící proudy. Nebo se jedna kapitula snažila získat větší vliv než jiná. Nad tímhle se Will nikdy nezamýšlel. Sami bratři toho prozrazovali jen málo, neboť jejich konání bylo tajemné, a tvář, kterou vystavovali světu na odiv, působila jako tvář mramorové sochy.

Willovy oči zalétly opět ke královně a znovu vycítil tu břitkost a schopnost chovat se nepříjemně, které z ní vyzařovaly. Bylo zneklidňující myslet na to, že stačí jediné nevhodné slovo, jediná v rozčilení vytažená dýka, a propukne boj, při němž zahynou všichni. Willova chodidla, sevřená v kožených botách, vnímala točící se a vířící proudy, plynoucí v zemi nedaleko odtud. Pohled mu znovu spočinul na králi a Will pochopil, že vidí oběť kouzel.

Zachmuřený Gwydion stál na jedné straně a zblízka pozoroval zahajovací formality. Kápě mnoha Nevidoucích byly obrácené k němu, jako by starší čaroděje zkoumali jakýmsi zvláštním smyslem.

„Váš král přijímá své věrné poddané na tomto slyšení…“ Přestože byl Hal stár již téměř čtyřicet roků, jeho hlas působil děsivě – zčásti dětsky, zčásti jako hlas starce. Vyjadřoval se v krátkých, snad naučených frázích, a jako by ani nevnímal smysl toho, co říká.

Oči vévody Richarda byly tvrdé, když odpovídal prázdnými formulemi, jak vyžadoval protokol. Dodal: „Věrný vévoda Vaší Milosti, Richard z Eboru, pokorně vítá krále zde, u svého hradu Ludfordu. Musí se však dotázat po důvodu, který sem přivedl mnohé muže, a zeptat se, proč zde stojí tak veliký zástup lidu, připravený ve zbrani…“

Nato Will téměř vykřikl. Jeho bloudící zraky poznaly v královské družině další známou tvář. Nedaleko lorda z Dudley stál kdosi, oděný po způsobu pánů Blaženého ostrova. Měl úzké tartanové kalhoty, *leine* – přepásanou plátěnou košili – a vlněný plášť zvaný *feile* s černými a mechově zelenými kostkami. Na zádech mu visel obouruční meč a na prstě se leskl stříbrný prsten osazený jiskřivě zeleným drahokamem.

Morann!

Učenec nezměnil výraz tváře, pouze na Willa, který stěží zakrýval své překvapení, nenápadně mrkl.

Při hvězdách a měsíci! pomyslel si. Gwydion ho musel nasadit ke královskému dvoru jako vyzvědače. Takže to byla ta pochůzka, kterou nemohl odkládat.

Výměna diplomatických formalit pokračovala.

„…a proto, Vaše Veličenstvo, se tento vévoda musí ptát po důvodu, pro nějž bylo jeho příbuzným bráněno ubírat se po královské cestě a byli ostudně napadeni na Spálené pláni muži, jejichž věrnost nikdy…“

Will už s celou věcí začínal ztrácet trpělivost. Každý věděl, že král je jen prázdnou slupkou, jež pouze opakuje slova, která mu našeptává jeho královna. Ve chvíli, kdy Will začal přemýšlet o této záležitosti, projel jím prudce a bez varování záchvěv pocitu ohrožení. Očima se zaměřil na jakési skvrnky světla, které zprvu přičítal hře stínů, vržených umírajícími listy. Nyní

však viděl něco jiného. Slabounké čeření vzduchu začínalo nedaleko za královniným trůnem. Světlo se tam mihotalo a lesklo jako na kožichu Pangura Bána, kráčejícího v měsíčním světle. Jako kápě starce, který se pak U pluhu proměnil v Gwydiona…

Čím víc se Will na toto jiskřivé světlo soustřeďoval, tím méně viděl. Obezřetně tomu tedy otevřel mysl a tu se před jeho zraky začal zhmotňovat tmavý stín. Byl strašlivý. Willovi zježila vlasy na hlavě a v zátylku vlna hrůzy a přeběhla mu dolů po zádech. Opatrně pohlédl na Gwydiona a viděl, že jeho pozornost je zcela obrácena k vyjednávání. Kromě královny neměl nikdo tušení o postavě, která jí našeptávala zpoza trůnu. S bušícím srdcem si uvědomil, že to může být jedině Maskull.

Už jednou umožnil Willovi jeho vrozený talent proniknout Maskullovými triky. To bylo před lety na loveckém zámečku Clarendon. Když tehdy Jarred, králův kejklíř, žongloval ve vzduchu s barevnými plameny, Willovo nevinné oko proniklo přímo skrz Maskullovy kouzelné zástěrky. Jeho nově zrozený cit se tehdy jasně a ostře projevil a ukázal mu Maskulla, mihotajícího se jako přízrak Smrti.

Tehdy Will ničemu nerozuměl. Nyní však ano a vědomí, že je zde v naprosté tajnosti přítomen Gwydionův úhlavní nepřítel, ho zasáhlo jako rána do obličeje. Ztuhl, cítil urputná varování své mysli. Toužil odhodit půjčené boty a utíkat pryč. Po čerstvě oholeném krku mu stékaly kapičky potu a štípaly ho pod límcem. V panském oblečení z těžkých látek mu bylo dusivé vedro. Neodvažoval se znovu pohlédnout na kouzelníka. Nedokázal zabránit, aby se na něj nevyvalily vzpomínky z těch hrůzostrašných chvil, kdy ho Maskull vyzvedl nad Prsten obrů, v magických plamenech, které ho měly škvařit a přinutit křičet. Ztěžka polkl, snažil se přemoci silnou touhu setřít kapičku potu, která mu kanula z vlasů po tváři. Levá ruka mu zabloudila k meči a sevřela jeho hrušku.

To byla ta nejhorší věc, jakou mohl udělat. Okamžitě se k němu otočily dva tucty očí.

Opět ruku odtáhl, velice, velice zvolna. To nebylo příliš moudré, řekl si. Co když si toho Maskull všiml? Co když mě poznal?

Všechny smysly mu začaly běsnit, tvář mu zbledla. Všiml si Morannova tázavého pohledu. Odvaha ho opouštěla, nemohl nic říct, nemohl varovat Gwydiona. Co jen Maskullovi zabraňovalo konat? Docela jistě mohl beztrestně udeřit zde. Stačila by jediná překvapivá střela purpurového plamene a Gwydion, vévoda Richard a všichni jeho stoupenci by byli spáleni. Zemřít by mohl dokonce i otravný vévodův dědic. A jediné, co by to stálo, bylo několik mladých rukojmí, kteří pro kouzelníka neměli větší cenu než nějaký hmyz. Na co čekal?

Přes veškeré výhody, které byly na Maskullově straně, neudělal nic. Nesmyslné řeči šlechticů pokračovaly, tu mluvil jeden, tu druhý, a Willovo srdce zatím bušilo. Nevšímal si velkolepých slov, nechal se raději uklidnit Morannovým vyrovnaným pohledem. Svou hrůzu se mu nakonec podařilo ovládnout.

Neviditelný Maskull zůstával zaneprázdněn za královniným trůnem. Šeptal své návrhy té strohé krásce, která je obratem mumlala králi, aby je pronesl nahlas. Will začal pomalu nacházet klid. Přinutil se hledět na krále, kdykoli mluvil, snažil se, aby jeho pohled působil přirozeně. Zavřel svou mysl před mučivými poryvy, které narušovaly vzduch okolo trůnů. Kousek po kousku se pod jeho pohledem kouzelníkův přízračný závoj vracel.

„…a proto, vévodo Richarde, slyš náš slavnostní příslib. Vyzýváme tě, abys o třetí hodině zítřejšího dne vyhledal naši královskou výsost. Dostane se ti tu z našich rukou záruk, jež od nás žádáš.“

Ne! chtěl vykřiknout Will. S tím nesmíš souhlasit! Nedávej své slovo, že sem přijdeš podruhé.

Ale mluvit nemohl. Němý a neschopný zasáhnout přihlížel, jak vévoda přislíbil. Richard z Eboru dal své slovo, že se zítra opět ukáže před králem. Tím bylo jednání skončeno.

Musím něco udělat, řekl si Will, promluvit. Ale krk měl suchý jako troud. Musím varovat Gwydiona, aby upozornil vévodu. Král nehovořil v dobrém úmyslu. Je tady Maskull. Všichni jsme lapeni ve smrtonosné pasti!

* * *

Vévodova družina se v pořádku a bezpečně dostala až do hradu, což zařídil Gwydion. Čaroděj držel Willova ústa zavřená, dokud nepřekročili hradní příkop a horní nádvoří a nepospíšili do Gortových komnat.

Nebyla tam ani Jíva, ani Mistr bylinkář. Kouzlo začalo Willova ústa opouštět, ale ne dost rychle. Z pocitu marnosti za sebou práskl dveřmi. „Mmmmmmmmmh!“

Gwydion jím zlostně zacloumal. „O co se to snažíš, ty mladý blázne? Chtěl jsi zhatit celé to vyjednávání? Copak jsi neviděl, v jak choulostivé rovnováze se naše záležitosti pohybovaly?“

„Gwydione!“ zašeptal Will prudce hned poté, co jeho hrdlo opustilo sevření kouzla. „Nechápeš to! Byl tam! Osobně! V tom stanu!“

Čaroděj sebou trhl, když si uvědomil, jak se věci mají. Pustil Willova ramena. „Maskull? Ve vyjednávacím stanu byl *Maskull?*“

„To jsem se ti snažil říct, když jsi mě umlčel!“

Gwydion šokovaně zíral. Vypadalo to, že tomu nemůže uvěřit, nesouhlasně zavrtěl hlavou. „To není možné! Musel to být nějaký klam. Určitě to způsobilo vyzařování Ludfordského kamene. Bylo to jen *vidění!*“

„To nebylo žádné vidění, Gwydione, přisahám! Musíš mi věřit! Maskull je tady!“

Čaroděj se posadil, tvář měl zachmuřenější, než ho kdy Will spatřil, „To mění mnohé z toho, co jsem měl v plánu. Docela jistě se musel vykoupat v prameni Celamonu…“

„Musel mít dobrý důvod, že nás tam všechny přímo na místě nerozdrtil – já na něj však opravdu nemohu přijít.“

Gwydion svraštil obočí. „Snaží se zůstat v tajnosti, protože až dosud věří, že o jeho návratu nevím. Nemá tušení, že jsi mě přivolal, abych se stal svědkem zničení vesničky Vražděníčko. Nemá ani tušení o tom, že jsem nalezl průchod, kterým unikl z Dolní říše.“

„*To* se ti podařilo?“ zeptal se Will ohromeně.

„Nám oběma, neboť jsi u toho byl, Willande. Přihlížel jsi, jak jsem zkoumal rozbitou mříž.“

„Nepamatuji se na žádnou mříž…“

„Ale no tak! Ta klenotnice pod rozbořenou kapitulou, kterou jsme prozkoumali kousek od Nadderstonu.“

„Tahle?“ Will si vybavil zkroucené železné pruty, které uzavíraly cestu do černých hlubin podzemí, a vzpomněl si na vlhký vzduch, jenž z té díry vanul. Tak byl cítit celý ten temný svět dole.

Gwydion na chvíli skryl obličej v dlaních. „Ty železné tyče byly rozervány Maskullovými kouzly. Bratři museli být velice překvapení, když nalezli někoho jako on v samém srdci svého sídla. Řekl bych, že příliš potěšení nebyli.“

„Možná, že právě to je skutečným důvodem, proč Isnar rozhodl o stržení celé kapituly.“

„To se nikdy nedozvíme.“

Willova mysl se točila na plné obrátky. „Říkáš, že Maskull ve stanu nezaútočil, protože se před tebou nechtěl prozradit. Ale co by na tom záleželo, kdyby nenadálým útokem zabil všechny, kteří mu stojí v cestě?“

Gwydion měl přimhouřené oči. „Překvapivý útok, jak ho popisuješ, by neměl naději na úspěch.“

„Proč ne?“

„Protože by nezabil mě. Vlastním mnoho talismanů a kouzelných ochran proti celé řadě Maskullových magických zbraní.“

„Když jsi s ním zápolil u Prstenu obrů, příliš platné ti nebyly.“

„U Prstenu obrů proti mně vedl dobře připravený a promyšlený útok, ovšem ani tak mě nezabil, jen mě připravil o podobu a tím mě zdržel. Navíc…“ Čaroděj pokynul Willovi, aby se posadil. „Navíc si je Maskull vědom, že takový náhlý útok, o němž mluvíš, by z dlouhodobého hlediska nepřinesl kýžený výsledek.“

Will se zpola posadil, zpola opřel o okraj stolu. „To bys měl raději vysvětlit.“

„Maskull věří, že našel způsob, jak žít navždy. Kdysi býval jako já, jeden z Ogdoadu. To už dobře víš, ale stále ještě plně nechápeš, co to znamená. Nejsme nesmrtelní, Wille. Žijeme jen tak dlouho, dokud je ve světě dostatek magie, z níž čerpáme sílu. To proto se náš počet s postupujícími Dobami snižoval.“

„Zní to skoro jako kdyby byla ve světě nějaká díra, kterou všechna magie unikala pryč.“

„Tvůj odhad není příliš daleko od pravdy. Úkolem Ogdoadu však bylo spíš stát se jakýmsi průkopníkem, hledačem cesty pro lidstvo. Naší prací je směřovat svět k nejlepší z možných budoucností, neboť magie nevyhnutelně zanechává svět bez ochrany. V nynějších dobách se Maskull obrátil proti Starým obyčejům. Když se totiž Semias rozhodl odejít, Maskull si uvědomil, že i on sám bude muset podstoupit dlouhou cestu na Daleký sever a nechat mě, abych se stal posledním fantarchem. Pátral po jiných možnostech a nakonec přišel na to, že by mohl obrátit osud světa novým směrem. To, jak doufá, dovede svět na místo, kde si ho přeje mít. Má v úmyslu ho po této stezce vést, i když to bude znamenat konečnou zkázu Starých obyčejů. Nezajímá ho, že v důsledku jeho záměrů dojde k válce trvající pět století. Nezajímá ho, že každý z lidí na tomto světě bude přinucen trpět za Maskulla. Zajímá ho jedině cíl a k němu zcela upnul své srdce, tak oslepující je síla té jeho jediné veliké myšlenky.“

Gwydion se postavil a přetáhl si plášť přes ramena. Dal tím najevo, že na další hovor už není čas. „Už je skoro poledne. Musíš otevřít svou mysl tak, jak jsi to nikdy předtím neudělal, Willande. Je naprosto nezbytné najít Ludfordský kámen a já si s ním budu muset poradit, než se mu podaří rozpoutat útok, po němž Maskull tolik touží.“

„Dělám co mohu,“ řekl Will a cítil ještě větší marnost než kdy předtím. „Ale co teď s Maskullem?“

Gwydion na něj pohlédl ze strany, oči měl temné. „Vůbec se jím nezabývej. Nenech se svést ke snaze něco v tomto směru podnikat. Nech řešení tohoto problému zcela na mně. Stejně jako se on snaží udržet se přede mnou v tajnosti, ani my nesmíme prozradit, že o něm víme. Neobávej se! Nemá tušení, kdo jsi. Jsi pod mou ochranou a on tě nemůže poznat.“

„A co ten člověk bez tváře, který se mě pokusil zabít? Ten, o němž jsi tvrdil, že se jmenuje Chlu, Dítě temnot. Říkal jsi, že je to Maskullův vyslanec.“

„Chlu je Maskullův *nástroj*, nikoli vyslanec. Ten rozdíl je důležitý. Maskull nějakým dosud nejasným způsobem nalezl Chlua a nechal ho jít, protože věděl, že se tě pokusí najít. Je přesvědčen, že Chlu má pro to vlastní důvody. Nikdo ho k ničemu nenutí.“

Will se otřásl a vstal. „Nemám ponětí, proč by mě tenhle Chlu měl chtít zavraždit. Nic jsem mu přece neudělal. Vždyť ani nevím, co je zač."

„A přesto si nedokážeš vybavit jeho tvář, ačkoli jsi na ni pohlédl."

Will zavrtěl hlavou. Byla to pravda. Ať se snažil jak chtěl, nedokázal si na tvář Dítěte temnot vzpomenout.

„Říkáš, že jsi mu neudělal nic zlého, ale možná se Chlu obává toho, co bys mu mohl udělat někdy v budoucnu."

Will si odfrkl. „To je tedy pěkné, když člověk může být napaden jenom kvůli tomu, co jednoho dne *může* udělat!"

Gwydion se však rozhodl směřovat rozhovor jinam. „Ať už je to jak chce, projevuje se tu jakési mocné nutkání. Ovšem nemyslím si, že by Chlu byl kouzelníkovým ochotným otrokem. Ve skutečnosti se příliš nehodí pro úkol, kterým byl pověřen. Jak znám Maskulla, jistě si Chlua magicky připoutal, než ho vypustil do světa. Brzy přijde den, kdy se ho pokusí přitáhnout zpátky k sobě a vymáčknout z něj všechno, co se o tobě dozvěděl. Ten den naštěstí ještě nenastal – jinak bys tu totiž nestál."

Ohromený Will následoval čaroděje do srdce pevnosti. Gwydion zamířil do Okrouhlé věže, ovšem Will se loudal, až nakonec zůstal sám. Přiložil si dlaně ke spánkům a až lehkomyslně otevřel svoji mysl bez ohledu na fázi měsíce.

Bylo to, jako kdyby stál na hradbách pevnosti, udělal krok vpřed a doufal, že ho samotný vzduch unese. Pronikl jím strašlivý děs a jeho duch se pustil do zápasu o vládu nad jeho myslí. Byla to tak nenadálá vlna zoufalství, až ho to zaskočilo. Oplatila mu jeho pošetilost a nic z ní nezískal. Znovu neviděl žádný konkrétní směr, jen zmatené bludiště, tisíce dojmů, pocitů, letmých pohledů, útržků a střepin, ztracených jako vodní tříšť ve fontáně…

„Ten kámen! Ten kámen! Ten kámen!" vykřikl k obloze. Pociťoval stejným dílem radost i obavy. „Je tady!"

Prudce zavřel svou mysl. Realita mu splývala jako postavy a tvary pohybující se v mlze. Porozumění se znovu rozdělovalo na pět smyslů. Odplivl si. Naslouchal vlastním výkřikům, stále ještě rezonujícím mezi vysokými zdmi, a chtělo se mu zvracet. Kuchtíci, pekaři a další sloužící, kteří se v chumlu shromáždili u

vchodu do kuchyní, na něj úzkostlivě hleděli, celí zaražení jeho blouzněním.

„Na co tak zíráte?“ zeptal se jich popuzeně.

„Pane?“ řekl jeden z pomocníků v pivovaru. Viděl Willovy vlasy upravené po panském způsobu, a oděv, který mu půjčili od Edvarda. „Pane… prosím.

Když se na ně Will zadíval zblízka, uvědomil si, že jejich tváře byly bílé a přízračné. Potom jedna z nich, mladá žena, nalezla odvahu, aby řekla: „Pane, chtěli bychom, aby sem přišel náš Mistr bylinkář. Nevíte, kde by mohl být?“

„Gort? Ten šel… Aaaach!“ Will ucítil nečistý zápach, poodešel v obavě, že bude zvracet. „Při hvězdách a měsíci… *Co to je?*“

Všiml si jejich obav. Porušovali přímý příkaz svého pána, že si nesmějí stěžovat, ale potřebovali někomu sdělit hrůzu, na niž přišli.

„Pane, je to studna. Stalo se to zase, už to nevydržíme. Pohleďte!“

Vrchní kuchař pozvedl vědro a vylil z něj krev. Rudě se rozlila po kamenech dlažby.

„Přineste provazy a kladku!“ řekl jim. „Vezměte mě ke studni! A pošlete také pro čaroděje!“

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

ČERSTVÉ MASO

„V hlubokých studnách občas bývá jedovatý vzduch," řekl Gort. „Víš, třeba na hradě Beaston, tam u města Caster, je nejhlubší studna v celém Království a…"

„Děkuji, Mistře bylinkáři," přerušil ho Will. „Ale pokud by ti to tolik nevadilo, raději bych si o hradě Beaston poslechl někdy jindy." Sledoval, jak kováři buší do mříže, která uzavírala studnu. Část se jim už podařilo odstranit spolu s kusem rumpálu.

Will se připravoval na cestu dolů, zkoušel smyčku, na níž se nechá spustit do zapáchající díry. Provaz byl silný, tentýž, který před několika dny pod Gwydionovým dohledem odmotali z bubnů, jimiž se spouštěla padací mříž. Na každé lano bylo vloženo silné kouzlo a na konci jednoho vytvořena pevná smyčka, která měla unést člověka. I druhé lano, téměř stejné jako to první, bylo připraveno po ruce. Na horním nádvoří se shromáždil tucet nejspolehlivějších Jackhaldových vojáků, kterým bylo přikázáno postupovat přesně podle čarodějových pokynů.

Gwydion zjišťoval u Gorta, kolik vody ve studni obvykle bývalo.

„Bejlí a bylinky! No, kolísá to podle období. V suchém létě po kolena, jinak tak sáh. Občas i víc. A s tím počasím, jaké jsme poslední dobou měli? Ach, to pak nebude víc, než k Willovu hezoučkému novému účesu, řekl bych. Dost na to, aby se utopil, ne?"

„Díky ti za báječný nápad, Mistře bylinkáři," řekl Will.

Jackhald naléhal na čaroděje: „Dovolte mi poslat dolů některého z mých chlapců. Je to naše práce, když nám řeknete co a jak. Minule…“

„Tentokrát je to jiné,“ řekl Will stručně.

Když Jackhald zavrtěl hlavou a tázal se proč, zamumlal Gwydion přes rameno: „Protože tentokrát nehledáme mrtvou ovci. Nezáleží na tom, koho bys tam poslal, už by se nevrátil.“

To Jackhaldovi stačilo. Pohlédl na Willa a zmlkl. Will si už sundal opasek a váček. Podal obojí Gortovi, svlékl si krásné půjčené roucho a přetáhl košili přes hlavu.

Gwydion připevnil druhé lano k prvnímu, načež Will přelezl podezdívku studny a vložil levou nohu do smyčky. Začali ho spouštět.

Nevzal si s sebou lucernu. Celých dvacet či ještě víc sáhů sestupoval jen v modravé záři čarosvětla vyslaného shora čarodějem. Až na talisman ze zeleného kamene, který se mu houpal na krku, byl nahý. Přes ústa a nos si uvázal plátěnou roušku. Mistr Gort ji pokapal jakýmsi vonným přípravkem, který měl pomoci potlačit zápach. Trochu to pomáhalo, avšak zahnat zkažený puch kazící se krve, přicházející zdola, to zahnat nedokázalo.

Přibližně první sáh vnitřku studny byl hladký a kruhový. Stěny byly z přitesaných kamenů, které pečlivě kladli a skládali dávní zedníci. Několik dalších sáhů tvořily stěny hrubé kameny, naskládané na sebe bez malty, jako se stavějí vesnické zídky. Níž už byla studna vylámána přímo v masivu červeného pískovce, na němž celý hrad stál.

Will cítil na kůži, že vzduch je čím dál chladnější. Aby odvedl myšlenky od neustále houstnoucího zápachu, pevně se upnul ke vzpomínce na čmeláky bzučící mezi dlouhými stonky nachové levandule, která kvetla doma na zahradě. Byla to příjemně rozptylující představa. Přesto však zůstal ostražitý a pozorný. Věděl, že se nesmí oddávat snění. Spatřil stopy po dlátech, staré nějakých dvě stě, tři sta let, z doby, kdy byla studna vyhloubena. Mezi nimi tu a tam narazil na magické symboly vyryté jakýmsi dávným učencem či mudrcem. Jeden z nich měl zajistit čistotu vody. Jiný sem byl vytesán, aby zabránil rozmnožení vodních mušek, které by mohly kazit vodu. První z nich se pod jeho dotekem rozpadl.

Vodní mušky jsou tedy přinejmenším jedním z nebezpečí, kterým nebudu muset čelit, pomyslel si Will sarkasticky a spustil se o další kousek níž. Pomalu se na provaze otáčel a tu ho napadla velice jasná představa – viděl obrovitého pavouka, jak se na vlákně spouští k němu. Opatrně a pevně uzavřel svou mysl, připravil se pro případ, že tak kámen zkouší jeho slabiny. Zjistil, že se jeho ruka vydala opět zkontrolovat talisman na řemínku. A jako vždy, když se ho dotkl, cítil se lépe. Připadal mu však jaksi živý, plný varování.

Spatřil, jak se k němu blíží hladina, stáhl si roušku a zavolal na muže u provazů, aby zastavili. Jeho pokyn byl vykonán prakticky okamžitě, takže se zastavil ještě dost vysoko nad hladinou. Ozvěna vracela jeho křik. Chvíli visel v nesnesitelném zápachu kousek nad vodou. Zaclonil si oči před jasně modrým světlem, přicházejícím shora a odráženým i zespodu. A tam, téměř vedle něj, stál šikmo opřený o stěnu kámen války.

Jeho vršek trčel z krvavé hladiny. Čarosvětlo vrhalo ostré stíny a jeho odstín změnil barvu krve prosakující a vytékající z povrchu kamene na černou. Will opatrně odvázal druhé lano a tahal za ně, dokud se nezačalo pomalu spouštět. Opřel se pravou nohou o stěnu a sklonil se dopředu, připraven provléknout druhý provaz kolem kamene.

„To stačí! Dost!“

Chvíli to trvalo. Studnu naplnila ozvěna. Poté však provaz přestal klesat. Nasládlý zápach jako by začal prudce sílit, snad se ho snažil vyhnat z toho stísněného prostoru. Náhle se o něj pokoušely mdloby, vzepřel se, ale už se mu zdálo, že každou chvílí ztratí vědomí. Narovnal se, cítil slabost v kolenou. Nyní mu bylo jasné, že omdlí. Stačil si ještě uvědomit, jaké nebezpečí mu hrozí, a tu mu noha vyklouzla ze smyčky a padl do chladného slizu na dně studny.

Každý chlup na těle se mu vztyčil hrůzou, když se jeho hlava dostala pod hladinu. Mlátil sebou, až pod nohama ucítil kluzké kameny. Opřel se o ně a hlavou opět prorazil hladinu. Lapal po dechu.

Studnu naplnil hluk, úzkostlivé výkřiky se slévaly, až nakonec nedávaly žádný smysl.

Smrdutý vzduch mu vnikal do plic dál, ale chladná sprška ho probrala ze mdlob, do nichž upadal. Otřel si obličej.

„Skoro… ale ne úplně!“ řekl kameni a pak opět pevně přibouchl bránu své mysli.

Vytřel si z očí další odporně zapáchající krev a vzhlédl vzhůru. Modré světlo nad ním nezúčastněně zářilo a osvětlovalo visící a kroutící se smyčku několik stop nad Willovou hlavou. Zkusil vyskočit a zachytit ji, byla však příliš vysoko, takže na ni nedosáhl.

Gwydion vykřikl jakousi otázku, ale i tentokrát zanikl její smysl ve změti ozvěn. Will zavolal také a slyšel, že se i jeho slova ztratila. Stál po bradu v tekutině, ruce zvednuté, z prstů mu odkapávala krev. Potom cosi rozvlnilo hladinu těsně vedle něj, kroutilo se to a mrskalo.

Zaječel odporem. Obavy však rázem zmizely, když si všiml, co to vyplavalo na povrch. Nebyla to žádná strašlivá vodní havěť, ale konec druhého provazu, který se ve stínu kamene dostal až do vody.

Rozlila se v něm úleva. Získával zpět svou odvahu a začal se přesvědčovat, že dokáže vzdorovat snahám kamene. Omotal jej provazem, vší silou utáhl zvláštní uzel, kterému ho naučil Gwydion. Potom zavolal vzhůru studnou, aby trochu povolili smyčku, na níž se chtěl vydat na zpáteční cestu.

A znovu jeho žádost zkomolila ozvěna.

Stačilo by jen pár stop…

Smyčka však stále visela mimo jeho dosah. Nezbývalo mu nic jiného, než vylézt na kámen války. Ten však byl kluzký krví. Prsty a nohy nalezly oporu ve spirálovitých vzorech, vyrytých na jeho bocích. Sotva se však kamene dotkl, mysl mu okamžitě zaplavil mrtvolný chlad. Téměř se pustil, avšak jeho tápající ruka se dotkla smyčky. Když už ji držel, podařilo se mu nabýt trochu klidu a rozvahy. Provaz se pod jeho vahou napjal a Will si o jeho stočená vlákna otřel ruce. Snažil se obrátit své myšlení co nejúplněji k představám cesty vzhůru.

„Táhněte!“ vykřikl.

Sotva začala ozvěna doznívat, smyčka pod nohama sebou škubla a už se začal po půlsáhu zvedat šachtou vzhůru. Byla to velice, velice dlouhá cesta. Když se přiblížil k ústí studny, čarosvětlo zaprskalo a zhaslo. Viděl, jak se Gwydion naklání přes zídku a nervózně hledí dolů. Čaroděj mu pomohl vysápat se

přes hranu studny, kde sklouzl k zemi a zůstal ležet jako podivné novorozeně.

„Stalo se ti něco?“ vykřikl Gort.

Na čerstvém vzduchu se Will rozkašlal a začal zvracet. Pokusil se postavit, ale uklouzl po kaluži krve, která z něj stekla na kamennou dlažbu. Nyní, když už to bylo za ním, zasáhla ho celá ta hrůza a děs.

„Co se stalo?“ tázal se Gwydion úzkostlivě.

Gort na něj vychrstl vědro vody.

Will prskal a kašlal. Celý se třásl. „Na mě nedbejte. Vytáhněte kámen, Gwydione. Rychle! Ale nesmíte přetrhnout, nebo upustit lano. Ať se stane cokoli, podruhé tam jít nemohu!“

Muži se chopili druhého provazu. Tentokrát bylo jejich úsilí nesrovnatelně větší. Když se pak kámen objevil u ústí studny, Gwydion nechtěl nechat nikoho přiblížit. Nechal provaz pevně přivázat a poslal vojáky pryč. Pak se Will, Gort a Gwydion chopili silného dřevěného trámku a s jeho pomocí vyzvedli kámen přes zídku. Tvrdě dopadl na zem. Když ho vlekli jako obludné saně do pivovaru, zanechával za sebou na kamenné dlažbě škrábance. Gwydion navrhoval, aby ho vztyčili hned, jak jen to bude možné.

Ustoupil a kreslil ve vzduchu veliké kruhy, jimiž na kámen přivolával kouzla. Will si přitiskl na ústa další z Gortových kapesníků, navoněných zimolezem a mařinkou. Očima přitom zkoumal vlhký kámen. Odporný puch v síni pivovaru houstl stále víc, ovšem v porovnání s tím, co Will cítil tam dole, mu nyní připadal skoro jako svěží horský vánek.

„Máme docela štěstí, že při tom pádu nepraskl!“ vydechl Will.

Gwydion řekl: „Otázka zní, jak se dostal do studny? Byl tam odjakživa? A pokud ano, jak se projevoval jeho zlovolný vliv na ty, kteří přebývali tady ve hradu?“

„Někdo ho tam hodil,“ odvětil Will. „A docela nedávno.“

Gwydion si kámen prohlížel zevrubněji. Měl barvu syrového masa. Neustále z něj prosakovala krev a za krátkou chvíli měl pod sebou rudou louži. Na hranách byla vidět poškozená místa, jak se odíral o stěny studny a dopadl na její dno. Z těchto poškrabaných míst vytékal hnis jako ze špatně zahojených ran.

„Kde jsou mé šaty?“ zeptal se Will. Přešel ke dveřím a spatřil služebnictvo, jak okouní na nádvoří. Hleděl na ně také. Byl celý zamazaný od krve a slizu, vypadal, jako kdyby ho někdo stáhl zaživa z kůže. Když si ho všimli, ozvaly se výkřiky.

Nechal se Jackhaldem odvést do jednoho rohu místnosti, kde se omyl pod vodou tekoucí z velkých nádrží. Kdosi přinesl Willovy šaty. Oblékl si je, avšak když si začal sušit vlasy, zmocnily se ho nové svíravé pocity.

Vyzvednutý kámen se probouzel postupně, jaksi promyšleně, přesně jako Spálený kámen, a také stejně nevyhnutelně. Možná se lork učil vzdorovat útokům, které proti němu vedli. Možná ten kámen prohlédl jejich metodu a četl jim v mysli, snad jim viděl do myšlenek a znal jejich záměry. Ale jak by to bylo možné? Vždyť žádné neměli.

Nevesele se zasmál a pak, jako když utne, přestal.

Měsíc na obloze se vyšvihl výš a ludfordské šílenství se začalo vracet. Věděl, že mu bude schopen nějaký čas vzdoroval, ale dnes v noci bude potřebovat pomoc. Nyní, když byl kámen vyzvednut, se s ním budou muset utkat.

Nevolnost pominula. Najednou znovu našel schopnost jasného a rozumného uvažování. Hlavu měl plnou bodavě ostrých myšlenek. Zavolal si k sobě Jackhalda. „Chtěl bych mluvit s mužem, který se do studny spouštěl přede mnou. S tím, který odtamtud vytáhl tu mrtvou ovci.“

Jackhald přimhouřil oči. „Proč?“

„Gwydion potřebuje zjistit, jak se kámen dostal do studny, a také jak dlouho tam už ležel.“

Zavolali toho muže. Byl špinavý a mohutné čelisti měl neoholené. Podezřívavě Willa pozoroval. „Fuj! To smrdí hůř než všechny hajzlíky tam dole, mistře!“

„Je to takový budižkničemu a darmožrout, a taky není nijak zvlášť bystrý.“

„Jackhalde, prosím…“ Will se otočil k nově příchozímu. „Jak se jmenuješ?“

„Edwold, mistře. Ale ať si tam jde teďka zas někdo jinej, páč já už tam nepudu!“

„Edwolde, nechci po tobě, abys lezl do studny. Jen mi pověz, co jsi tam dole viděl.“

Edwold tupě zíral. „Nic.“

„Vůbec nic?“ Will se poškrábal na tváři. „Tam nebyla voda?“

„Jo. Byla. Přeci je to studna, ne?“

„A nebyl tam… nebyl tam náhodou veliký kámen? Takovýhle?“ A načrtl rukama ve vzduchu jeho tvar.

Edwold se zašklebil a odhalil křivé zuby. „Jo! Ale natuty byl aspoň dvojnásobnej, než ste ukazoval.“

„Tak to je v pořádku.“

Jackhald zavrčel. „Předtím jsi nic o žádném kameni neříkal!“

„Nevykládal sem o něm, páč to byl jen obyčejnej šutr!“ Edwold hleděl ze svého nadřízeného na Willa a zpět. Obával se, že ho obviní z něčeho, co podle něj není jeho chyba. Otočil se k Willovi. „Mistře, myslel sem, že na tom nejni nic zlýho, že je nějakej kámen ve studni. Poslali mě tam, abych vytáh ovci, no ne?“

„Tys neřekl ani slovo o nějakém kameni, aby tě náhodou neposlali znovu dolů vytáhnout i ten kámen, tak to je!“ zavrčel jeho nadřízený.

„Klid, Jackhalde!“ Will se opět obrátil k Edwoldovi. „Jen mi pověz o tom kameni, a jak se tam dostal.“

„Tady se udala spousta podivnejch věcí od tý doby, co přišli ty noví,“ řekl Edwold ponuře. „Ten prokletej pán přišel v noci k vnější bráně s tuctem mužů, je to pár dní zpátky. Začal bušit, abychom ho prej pustili. Otevřeli sme mu, takže sme si byli úplně jistý, kdo to je.“

„Prokletej pán? To myslíš lorda ze Strange?“

„Jasně! Prej že přišel promluvit s Jeho Milostí, tak sme ho nechali. A proč taky ne? Každej přece pozná Prasečí hlavu, a aby taky ne, že jo? Jinej to bejt nemoh.“

Will se na něj povzbudivě usmál. „Pokračuj!“

„No tak, abyste věděl, tendle tucet chlápků v jeho barvách nesl něco velikýho.“ Voják neurčitě rozpřáhl ruce. „Tři šli vepředu. A tři šli vzadu. A tři šli po každý straně, jako by to byla nějaká rakev s mrtvolou. Ale žádná mrtvola, kdepak! Viděl sem, co to bylo – nic jinýho než velikánskej zdobenej šutr, celičkej zabahněnej.“

„Tak s pravdou ven!“ řekl zlostně Jackhald.

Will pokračoval: „Chtěl jsi říct, že vypadal jako čerstvě vykopaný?“

„Jasně. Přesně tak vypadal.“

„A pak?“

„No… to je všechno. Teda až na Dorrica. To je druhej vrátnej. Druhej den mi pověděl, že ten kámen našli lidi Prasečí hlavy v zemi, když kopali příkopy támhle venku.“ Ukázal k řece.

„Věděl jsi, že ten kámen hodili do studny?“

„Já ne! Přísahám!“

„Mluv pravdu, povídám!“ vykřikl Jackhald a napřáhl ruku, že Edwolda udeří.

„Teprve včera sem se to dozvěděl! No, možná krapet dřív, ale nechtělo se mi to někomu říkat. Slyšel sem totiž, že to byl kouzelnej kámen, chápete? Jako ten, co léčil tehdy po bitvě. Dorric říkal, že chlapi Prasečí hlavy měli dovolený schovat ten kámen do studny, prej že potom bude dávat místo vody dobrý pivo.“

Jackhald s přísnou spokojeností přikývl. „Tak už to z něj leze!“

Will podrážděně sykl. „Tohle řekli muži lorda ze Strange sloužícím?“

„Jo.“

„A proto o tom také nikdo nemluvil.“

„Zdá se, že Jeho Milost vévoda o tom věděl, a že se sliby pána ze Strange skutečně začaly plnit.“

„A potom, co se vévoda napil krve, se o tom nikdo neodvážil říct ani slovo.“

„Pivo. Tak mu to slíbili. Ale podle zápachu bych neřek, že je to nějaký z piv, který sem měl tu možnost ochutnat.“

Will Edwolda propustil. Když s ním Jackhald odešel, obrnil se a vyrazil zpátky do smrdutého pivovaru. Tam, podle očekávání, nalezl Gwydiona, který tiše našlapoval a tančil okolo kamene vázací kouzla. Will věděl, že nesmí narušit kouzlo, a vyčkával v tichosti na čarodějovo svolení.

„Nuže?“

„Zdá se, že kámen nalezli kopáči lorda ze Strange, zatímco hloubili příkopy podél břehu řeky Theam. Ukryl ho a před několika dny ho nechal přinést sem. Byl tady už předtím, než lord z Dudlea hodil do studny mrtvou ovci.“

Gwydion stiskl rty. „Ach, to jsou ale vskutku zlé noviny! Lord ze Strange je totiž slabošská duše a muž, na jehož věrnost

se není radno spoléhat. Pokud se zapletl do záležitosti s kamenem, pak…“

Will čekal, až čaroděj dokončí větu, ale ten ji nechal být. „Co potom?“

Gwydion pozvedl paži, jako by chtěl zapudit nedůstojnou myšlenku. „Jen to, že mysl tak slabá jako jeho bude dohnána ke *zradě*.“

Willovy myšlenky se vytříbily ve chvíli, kdy se rozpomněl na ohavný sen, v němž spatřil obrovskou černou larvu, která vylezla ze Spáleného kamene a doplazila se lordu ze Strange do chřípí. V jasném denním světle pak ze sebe setřásl hrůzu toho nočního vidění a zapomněl na ně. Nyní si uvědomil, že to neměl dělat, dokud se nezamýšlel nad jeho významem. Třeba právě tohle byl dar, jehož se mu dostalo od Spáleného kamene – zvláštní způsob, jak mu sdělit, co se stane s jeho následovníkem.

Promluvil. „Když byla Jíva malá dívka, žila ve Wychském hvozdu nedaleko věže pána ze Strange. Vyprávěla mi, jak málo úcty chovali lesníci ke svému pánovi, jak vždy ze svých selhání vinil druhé. Sám jsem zažil, jak po celou dobu nedbal na tvá varování. Mám obavy o nás všechny, pokud mu kámen války našeptává.“

„Je jen jakousi prapodivnou vlajkou, která se na stožáru sama otáčí a tím způsobuje, že sám vítr mění svůj směr!“

Gwydion si hladil vousy. Zdálo se, že pronese ještě něco dalšího, když tu hradní hodiny odbily první hodinu po poledni. Místo odpovědi mávl na Willa, aby ustoupil, načež se otočil a přistoupil k oknu. Protože Will nedbal na jeho gesto, řekl: „Willande, byl bych ti vděčný, kdybys mě mohl nechat chvíli o samotě.“

Cosi v Gwydionově hlase Willa polekalo, ale učinil, oč byl požádán. Bylo mu jasné, že jakmile za sebou zavře dveře pivovaru, čaroděj se pustí do nebezpečného vypouštění kamene. Willa zžíralo, že už příliš nedůvěřoval síle Gwydionových vázacích kouzel. Jejich selhání se plně projevilo onoho krvavého dne na Spálené pláni. Nedokázal zvládnout dokonce ani tu zhoubnou sílu kamene války, která byla aktivní a připravená vyrazit. A vypouštění celého kamene bylo nesrovnatelně nebezpečnějším podnikem.

„Měl bych ti pomoci,“ řekl.

Gwydion zavrtěl hlavou. „Bude nejlepší, když mi sem pošleš Gorta a zbytek už necháš na nás.“

„Gwydione, já…“

„Jdi za svou ženou a dítětem, Willande! Stůj v této temné hodině po jejich boku. Tady už není nic víc, co bys mohl udělat!“

Takové opomínání Willa pálilo. Měl dojem, že po nalezení a vyzdvižení kamene už nebyl k ničemu. Přesto však poslušně sklonil hlavu a odešel. Když opět vstupoval na vnitřní nádvoří, dostal strach z toho rizika, jež se Gwydion rozhodl podstoupit. Pokud čaroděj selže, zkáza, kterou to způsobí ve hradě a městě, bude nesmírná. Náhle to všechno Willovi připadalo jako zoufalé gesto, jen jakýsi akt pomíjejícího čaroděje, jehož čas se blíží ke konci.

Will našel Gorta, který mezitím požádal Jackhalda, aby držel stráž u vstupu do pivovaru.

„Kde jsou Jíva a Bethe?“ zeptal se Will.

Gort se ohlédl přes rameno. „Jsou uvnitř. Mám je přivést sem?“

„Ne, necháme je být.“ Will sevřel v prstech talisman, který měl pověšený na krku. Dlouho se upřeně díval na jeho symbol – tři trojúhelníky, jeden ve druhém. Gort posbíral nějaké talismany a další užitečné věci a zamířil k pivovaru.

„Kéž by je Morann nechal doma!“ zamumlal Will. Opět ho prostoupila nevolnost a mdloby. Představa, že tak blízko čeká na své propuštění celý zástup hrůzyplných nepřátel, byla strašlivá. „Takže se začíná ukazovat, že Gwydion měl pravdu – v Dolině by byly v daleko větším bezpečí.“

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KRVAVÝ KÁMEN

Přestože bylo na druhý den dohodnuto další jednání, královské vojsko se připravovalo k útoku. Celé odpoledne vířily bubny a jezdci s praporci přejížděli tam a zpět před připravenými řadami vojska. Snažili se tímto vzdorem dráždit své nepřátele. Will s Jívou a dcerou obcházeli městské hradby. Bethe si nesl Will v náruči a zjistil, že její váha na něj působí jako veliké povzbuzení.

V dálce, za lukami, strážili muži v červených stejnokrojích břeh řeky Theam a zadní bránu, vedoucí k druhému vstupu do hradu. Sledoval, jak jedna jednotka vleče vzhůru do svahu směrem k hradu kládu. Někteří muži nesli erb s bílým medvědem, ale jiní měli na prsou stříbrné lvy lorda Johna, pána ze Strange.

„Kdyby tak byl divný alespoň jen svou podobou!“ řekla Jíva. „Když mu říkají Prasečí hlava, opravdu to ve všech ohledech odpovídá. Otec mi vyprávěl, že se poprvé dostal do potíží, když získal ukradenou čarodějnou knihu. Strkal nos, kam neměl.“

„To mě nepřekvapuje.“

Will si vybavil polici s knihami, které patřily pánu ze Strange. Mezi nimi byl i starý bestiář – kniha o zvířatech – do nějž neznámá ruka zapsala kouzla. Nyní si Will uvědomil, odkud tyto poznámky a vpisky pocházely. Lord ze Strange si je musel opsat ze skutečné magické knihy. Pravděpodobně netušil, že každá takováto kniha byla opatřena důmyslnými kouzly, jež měla působit jako past na ty, kteří neměli mít k jejímu obsahu

přístup. „To by mě zajímalo, kde k té knize přišel, a také jaké kouzlo ho tehdy postihlo.“

Jíva se nevesele zasmála. „Já bych řekla, že v tom musela mít prsty ta dívka, kterou opustil. Ta jeho ctižádostí utrpěla nejvíc. Musela se mu nějak pomstít, třebaže ji to nakonec stálo smrtelnou podobu.“

„Gwydion mi vždycky říkal, že to byla Maskullova práce – že Prasečí hlava byl jakýmsi měřítkem, podle nějž mohl Maskull zjišťovat míru zkaženosti Království. Možná, že to Gwydion špatně pochopil.“

Willův pohled zabloudil k valům, kde stál veliký zástup lučištníků a zbrojnošů vévody Richarda. Všichni si užívali podzimního slunce, jako by k tomu měli mít poslední příležitost.

„Co se stane, když se Gwydion pokusí vypustit kámen a nepovede se to?“ zeptala se Jíva.

„Pak se podaří zhoubné síle, která uvnitř přebývá, uniknout naráz. Pokud se jí v tom nezabrání, může na sebe vzít podobu démona a krutě řádit po světě, dokud se nespotřebuje. Přesně tak to bylo se zmarem, který mě a Gwydiona hnal noc před bitvou ve Verlamionu přes půl Království. Pokud bychom ho nenalákali za námi, kdoví jakou zkázu a neštěstí mohl způsobit.“

Hodiny na hradě odbily šestou. Začal se snášet šedivý soumrak. Zatímco Will hovořil, zachytily jeho oči pohyb. Pomyslel si, že s muži pána ze Strange není něco v pořádku. Jako kdyby se mezi nimi šeptem šířila nějaká zvěst. Ti, kteří ji slyšeli, se chápali svých zbraní, nasazovali si přilbice a navzdory teplému dnu se po svých pozicích pohybovali plně ustrojení. Pokud dostali varování o nějakém útoku, proč se nedoneslo i vévodovým lidem?

Jíva něžně otřela ústa jejich dceři. „A když se mistr Gwydion *nepokusí* kámen vypustit?“

Will dál upíral oči k mužům oděným v barvách lorda ze Strange. Byly jich asi tři tisíce a zdálo se, že ožili všichni naráz. „Pokud se kameni války podaří uplatnit svou sílu na bitevním poli, královnino vojsko zaútočí a zahynou zde tisíce a tisíce lidí.“

Sklonil hlavu a zhluboka dýchal. Věděl, že nesmí pokoušet osud, dokud je v dosahu vlivu Krvavého kamene. Cítil, jak okolo něj krouží nepříjemné myšlenky jako vlci okolo

umírajícího. Jeho mysl se už obracela vstříc utrpení, které ho čekalo. Pohlédl na Jívu a viděl v její tváři smutek a sklíčenost. „Kdy se dozvíme, zda mistr Gwydion uspěl?“ zeptala se.

„Až nějaká děsivá hrůznost vyrazí z horního nádvoří a v chřtánu bude mít Gorta.“

„Ach, to neříkej!“

Měla pravdu. Pohladil ji po vlasech. „Gwydion nezačne dřív, než po západu slunce. Jsem si jistý, že s prvním světlem vyjde z pivovaru vítězně a sdělí světu, že se už nemusí obávat nechvalně známého Krvavého kamene.“ Znělo to však až příliš jako prázdný a bezmocný vztek – další způsob, jímž pokoušel osud. Pak dodal chabě: „Asi bude lépe, když mu budeme držet palce, co?“

Jíva si hryzla rty. „Nemohu nějak pomoci?“

„Dnešní noc bude tvrdá. Vezmi Bethe někam do střeženého paláce a zůstaň u ní. To ti paní Cicely neodepře.“

Všimla si, jak silně ho souží pocit, že by mohl být nebezpečím pro vlastní dceru. „Ubohý Wille,“ řekla. „Já vím, že si s tím poradíš.“

Vzal ji za ruku. „Dobře to dopadne. Už bych měl jít.“

Bethe začala naříkat.

„Šššš, má milá,“ řekla Jíva a vzala si ji z Willových rukou. Začala zpívat píseň, aby znovu ukolébala dceru k spánku:

„Motýle, motýle,
kam bys chtěl jíti?
Kde září slunéčko,
kde kvete kvítí…

Motýle, motýle,
kde budeš spát?
Když slunce zapadne,
v stínech mám hrad…“

Jívina tichá slova se linula vzduchem, objímala ho a Willovi se nechtělo odejít. Začal se probírat svými myšlenkami a pocity. Pokoušel se odlišit skutečné vlastní obavy od účinků kamene. Bez ohledu na to, co se už stalo, bude dnešní noc mizerná – musí se na ni přichystat co nejdůkladněji. Nechtěl Jívu ještě víc trápit,

ale připadalo mu, že Gwydionovi trvá příprava na vypuštění kamene nějak zbytečně dlouho. Vlastně se celou dobu choval ke kameni podivně.

Zamířili ke schůdkům a Will sledoval muže v červeném, pohybující se pod hradbami. Náhle ho zasáhl mocný pocit jistoty a rozeběhl se zpátky. „Jsem si jistý, že se muži lorda ze Strange chystají utéct!“ řekl Jívě.

„Cože?“

„Myslím, že hodlají přeběhnout na královninu stranu. Podívej se na ně!“

Jíva obrátila pohled, kam jí ukazoval. Chvíli vojáky pozorně sledovala a pak se obrátila k Willovi. „Máš pravdu. Čekají, až jim dá pokyn. Co teď budeme dělat?“

„Pokud lord ze Strange přeběhne, bude to pro vévodu znamenat pohromu. Musím okamžitě varovat Gwydiona!“ A s tím odběhl pryč.

„A co my?“

„Vezmi Bethe. Najdi paní Cicely a drž se jí nablízku, jak to jen bude možné.“

* * *

Will se zhluboka nadechl a otevřel dveře pivovaru. Přesto jím zápach otřásl, jako kdyby vrazil do zdi. Kámen války stál uprostřed síně, přesně na tomtéž místě, kde ho viděl naposledy. Stále z něj vytékala krev jako z rozedřeného masa. Gwydion stál nedaleko něj u jedné z velikých kádí na slad. Byl nehybný, hluboce zamyšlený. Will vyčkával, odhodlání ho opouštělo. Obával se čaroděje vyrušit, ale ten řekl: „Čekal jsem na tebe.“

„Čekal? Co tím chceš říct?“

Gwydion se k němu otočil čelem, na rtech mu hrál zvláštní úsměšek. „Přišel jsi, abys mi řekl, že kámen války skutečně musel lordu ze Strange našeptávat. Že chce převléknout kabát a převést své vojsko k protivníkovi. Chtěl jsi mi říct, že tato zrada udělá uprostřed vévodových obranných linií velikou díru. Díru, kterou nebude možné zajistit.“

Will zíral. „No… ano.“

Gwydion se zasmál. „Ach, Willande… odpusť mi! Byla to jediná možnost.“

Zvenku se ozval hluk. Přes vnitřní nádvoří běželo množství nohou. Ostře zatroubily trubky. Zazněly výkřiky a klapání koňských kopyt o kámen. Znělo to, jako kdyby se mnoho lidí hnalo do hradu.

„Co se to děje?“ zeptal se Will úzkostlivě.

„Neměj strach, Willande, to jsou vévodovi věrní muži,“ řekl Gwydion s klidem, jenž podle Willa neodpovídal situaci.

„Ale…“

Čaroděj vyhlédl na nádvoří. „Po zradě lorda ze Strange docela zpanikařili. Gort už vévodovi poradil, aby couvl a vyčkal na vhodnější den. A myslím, že přesně to udělá.“

Will hleděl na chvějící se kámen, z nějž žalostně odkapávala krev. „Gwydione, ty ses ani nepokusil vypustit ten kámen. Byl jsi tu s ním celé hodiny a kromě několika vázacích kouzel jsi nic neudělal.“ Chytil čaroděje za ramena. „Co to s tebou je? Copak jsi ztratil všechen rozum?“

Gwydion se ani neodvrátil od okna. „Pobíhají jako mravenci. Nemusíš se bát. Jdi už! Jdi a postarej se o svoji rodinu.“

Will otálel. Čarodějův nepřirozený klid ho velice zneklidnil. Obrátil zraky k odpudivému kameni a trval na svém. „Ne, Gwydione, nikam nepůjdu! Ne, dokud nedostanu pořádnou odpověď. Měsíc začne vycházet za necelou hodinu. Pokud se nepokusíš vypustit ten kámen, budu to muset udělat já.“

Gwydion pokrčil rameny a řekl: „Jsi laskavý, Willande. Avšak v záležitostech složitých klamů bývá laskavost zaslepující. Nevypustil jsem ten kámen, *protože na něm závisel můj plán*.“

„*Jaký plán?*“ Willovi se postavily vlasy na hlavě.

„Použít zmar proti zmaru, chápeš? Umožnil jsem mu snadno se vybít. Dovolil jsem kameni použít lorda ze Strange, jak chtěl.“

Will svěsil ramena. „*Cože* jsi to udělal?“

„Nemohl jsem ho zrazit, proto jsem se místo vypuštění rozhodl umožnit mu spotřebovat jeho moc – dostatečně dlouho se snažil dostat pána ze Strange pod svůj vliv.“

Will tázavě rozpřáhl ruce. „Ale proč? Vždyť to jedině nahrává záměrům kamene! Pomohl jsi mu s tím, o co se snažil!“

„Ano. Ovšem tentokrát se jeho snažení obrátilo v náš prospěch. Zrada Johna ze Strange naprosto znemožnila

Richardovi zůstat zde a snažit se ubránit Ludford. Poslechni si verše, které nám odhalil Spálený kámen:

‚Při Lughově brodu a tyčící se věži,
při svém slovu, falešný král
zažene své nepřátele přes vody,
a Pán západu navrátí se domů!‘

A přesně tak se to i stane! Slyš všechny ty prchající nohy! Tento hrad nepodlehne po bitvě, ale po vyjednávání! Pouhé slovo falešného krále – krále Hala – zažene pána Západu přes moře a na Blažený ostrov.“

„Chceš mi říct, že jsi zdržoval vypouštění, aby se mohlo naplnit proroctví?“ vykřikl Will. „To přece musí být proti všem pravidlům magie. Pokud jsi to skutečně provedl, pak je náš osud zpečetěn!“

„My?“ řekl Gwydion. „Kolikrát ti to budu muset zopakovat – naším cílem není vítězství jedné ze stran v této ničemné půtce.“

„To já vím! Bojujeme za mír!“

„Ach, jde o víc než jen o mír. Jde o to zajistit světu nejlepší z možných budoucností. A teď mi pověz, který z mých skutků je v rozporu s pravidly magie? Zdá se mi totiž, že mě obviňuješ příliš nespravedlivě.“

S čarodějem se nebylo možné dohadovat. „Tohle mi nepřipadá jako způsob, jak dosáhnout nejlepší z možných budoucností. Cítím to spíše jako promarněnou příležitost, jako bychom se jí vzdali a nechali naše plány ztroskotat. Gwydione, co se to s tebou děje?“

Vztáhl k němu ruku, avšak čaroděj ustoupil z Willova dosahu. „Spoléháš se na svou intuici, Willance, ale měj se na pozoru! Tento kámen stále žije. Stále ovlivňuje tvou mysl a tvého ducha. Ještě se toho musíš hodně naučit od těch, kteří postupují pomaleji. Mezi moudrými se totiž říká, že větší spěch jen zřídkakdy znamená větší rychlost. Pokud chceš, zamysli se nad druhým čtením oněch veršů:

‚Pán Lugh jediný vítězství získá,
u brodu přes řeku na západě, zvěst o nepříteli
nevhodně dolehne k vzedmutým vodám,

zatímco doma král stráží svou věž.‘

To všechno se skutečně stalo, a bez mého přičinění. Ta nepoznatelná budoucnost, proti níž jsme se vzpírali, byla tato: u brodu přes řeku na západě, tedy u brodu přes řeku u Ludfordu, přišla zvěst o nepříteli – to jest o zradě lorda ze Strange. Vzedmuté vody, to bude hradní studna. A doma král stráží svou věž, to neznamená krále Hala, ale *Richarda!* Richarda, chápeš? Richarda čekajícího zde, na Ludfordu, rozvažujícího, co by měl udělat. Nakonec je to celkem jasné – vítězství nezíská ani Richard, ani Hal. A tak jsem dokázal, že je možné přechytračit kameny i na jejich vlastním poli. Jdi už, Willande, mám ještě hodně práce. Ať se ti to líbí nebo ne, musíš mě tu zanechat s tímto zlovolným kamenem. Odejdi, nebo nebudeš moci zachovat svůj rozum v bezpečí!“

* * *

V poslední hodině, zbývající do východu měsíce, začal čaroděj kámen vypouštět. Zmíral za jekotu a v záplavách krve. Mezitím Will víc a víc podléhal duševní horečce, kterou si už tak dlouho držel od těla.

To šílenství bylo jako z nejhorší noční můry. Tentokrát mu Jíva nemohla pomoci. O samotě se propadal do dusivého zoufalství. Kvílel a svíjel se, děsil celé okolí horního nádvoří. Nikdo se však k němu neodvážil, protože mezi lidem Ludfordu se říkalo, že kdo spatří pomatence v den úplňku, sám přijde o rozum.

Ve skutečnosti však měli vévodovi lidé dostatek jiných starostí. V nějakém prchavém okamžiku klidu spatřil Will paní Cicely a její doprovod, jak odcházejí v zástupu strážců pryč. Připadalo mu, že běží jako o život. A támhle Edmund, vévodův druhorozený, oděný ve zčernalé zbroji, kulhal a máchal zmrzačenou paží. Plivl Willovi do tváře, zatřásl mu rameny a pronášel k němu slova, která nedávala žádný smysl. Pak zmizel… jako kouř.

Nikdo nepřišel, aby ho zachránil. Všude okolo ležela spousta těžkých truhlic, železem okovaných beden s kulatými nýty. Jejich oky provlékali pevné tyče. Každou pak neslo osm mužů,

vypadali jako velicí černí pavouci. Edmund, kulhající v černé oceli po celém nádvoří, zuřil, škubal sebou a pokřikoval. Vévodovi důstojníci vydávali pokyny a vykřikovali různá varování, avšak slova po Willovi opět sklouzávala, jako by byl nemyslícím zvířetem.

Když byly ludfordské cennosti naloženy na povozy, rozpadly se Willovy myšlenky na malé střípky. Paprsky měsíčního světla tříštily tvary hradeb pevnosti. Lidé se hnali temnotou a odnášeli všemožné věci, patřící vévodovi Richardovi. Will se rozpomněl na hlas z minulosti. Choulil se ve svém koutě a potil se. Tiskl se k chladné kamenné zdi, ubíjen pod přívaly záře. A jedinou věcí, na niž při vší té bolesti a utrpení nedokázal zapomenout, byla krása a dobrota Jíviny tváře.

Nakonec se nádvoří vyprázdnilo a na chvíli zavládl klid a pokoj. Ten byl ovšem vzápětí opět nenadále přerván. Nejprve to byl jen obrovitý stín na obloze, potom Willovi nad hlavou přeletělo cosi obrovského. Nad hradem se zatřpytila obluda s rudými křídly. Byla jí plná obloha. Nebyla však skutečná. Jak by mohla být? Vydávala řev, při němž tuhla krev v žilách. Jako by vyslovovala Willovo jméno.

„To je šílenství!“ zvolal. „To není nic jiného, než příšera vytažená ze samého dna mé mysli!“

Zahrozil pěstí k nebi, ale obluda se vrátila a tentokrát zakroužila níž.

„To není možné! Žádní draci už nejsou! Ne tady! Ne v Království!“

S děsem a odporem sledoval, jak zvíře klesalo dolů. Drak napřáhl obrovitý spár a vytrhl prchajícího tažného koně přímo z postraňků povozu.

Will ucítil na tváři závan máchnutí dračích křídel, když se zvíře opět vrhlo vzhůru a přitom roztříštilo zbytky vozu o zeď. Vzlétlo a odletělo, kůň v jeho spárech kopal a žalostně ržál. A na jeho hřbetě seděla postava oděná ve zbroji z červených dračích šupin a s velikými ostruhami. Seděla vzpřímá ve zlatém sedle před křídly, v místě, kde se z těla odděloval dlouhý krk a kde na ni nedosáhla kymácející se hlava se strašlivými zuby.

Will na ten šílený obraz vykulil oči. Zakryl si tvář, ale pak se přinutil opět pohlédnout na prázdné nádvoří. Snažil se

přesvědčit, že to, co viděl, byl jen výplod Krvavého kamene. Připadal mu skutečný, stejně jako Edmund.

A pak dopadla na nádvoří nedaleko něj koňská hlava a potřísnila ho krví. V děsu rozhodil rukama a pomyslel si, že nepřítel před hradem musí mít katapulty. Potom uslyšel praskání kostí a trhání masa a o kousek dál se na hromadu zřítil zbytek koně. Po dlažbě se rozprskly vnitřnosti. Z koňské hlavy na něj zíralo jediné oko. Mezi roztaženými zpěněnými pysky viděl žluté zuby. Z nozder skanula stružka krve a mezi kameny se táhla k jeho nohám.

Chvíli pozoroval, jak se krev přibližuje až k němu, a když se znovu podíval, odkud vytéká, spatřil na zemi ležet mrtvou Jívu a Bethe.

S řevem se rozběhl do tmy, ale pak ho cosi zasáhlo strašlivou silou do hlavy. Upadl, lapal po dechu, zlomený a neschopný déle snášet to utrpení. Svět se zahalil rudým oparem a pak přišla černá prázdnota, která se nad ním uzavřela a celého ho pohltila.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

NOVÉ TĚLO

„Měl jsem tě svázat.“

Gortův hlas byl oporou, které se mohla Willova mysl zachytit, když se probojovávala ven z temnoty, jež ji svírala.

„Tohle vypij!“

Will vyrazil hořký nápoj z Gortových rukou a roztrhl si košili na prsou. Pak se obrovskou silou vzepřel a postavil se na nohy. Srazil Gorta k zemi a vrávoravě se vydal pryč.

„Zastavte ho!“ vykřikl Gort. „Zastavte ho někdo!“

Ale nebyl tam nikdo, kdo by ho mohl zadržet. Vzpomínal si, že hrad býval plný vystrašených lidí, ale nyní byli všichni pryč. Vypotácel se na horní nádvoří. Před Okrouhlou věží se muži snažili vytáhnout cosi z povozu. Na zemi se povalovala spousta cenností, opomenutých ve spěchu. Štůčky látek, rozbité truhly, pytle s obilím, sudy. Samotné hradby jako by zářily, přestože v objímkách už neplanuly žádné pochodně.

Will se zhroutil, ztěžka dopadl na dlažbu. Ozval se zvuk běžících nohou.

„Jsme ztraceni! Jsme ztraceni! Všechno je ztraceno!“ křičel kdosi. „Utíkejte! Zmizte odtud, dokud je to ještě možné! Nepřítel se blíží!“

„Zbabělci!“ křičel Will směrem k opuštěné bráně. „Ta obluda zabila mou ženu a dceru!“

Rozzuřeně se vyškrábal na nohy, rozhodnut bojovat s drakem a zabít ho. Ale kde jen byl? Vysoko na obloze se měsíc pomalu

posouval ke chvíli, kdy bude nejplnější. Odstrčil zbytky rozbitého povozu a vrátil se zpátky, přivoláván strašlivými zvuky, nesoucími se z pivovaru. Kámen stále vzdoroval a hradby odrážely ozvěnu skřípání, sténání a hromového rachotu.

„Agh lasadha an tsolais…,“ zazněl z hluku slabý Gwydionův hlas. Tančil a čaroval poslední zlomky svého odporu proti nemilosrdnému kameni. Okna zářila krvavě rudým světlem. Nad shrbeným čarodějem se tyčil obrovitý stín. Navzdory zuřícímu šílenství, které Willa zahalovalo, mu smysly prozradily, že se kámen rozhodl a připravuje se zdrtit svého mučitele vlastní vůlí.

Talisman se skákajícím lososem na Willově krku zářil tak jasným světlem, až od něj musel odvrátit hlavu. Rozrazil dveře a odstrčil Gwydiona. Do tváře mu dýchl veliký odporný oblak, sežehl ho jako plameny, šlehající z chřtánu jednoho z těch smrtonosných strojů hraběte Warrewyka. Lehkomyslně se však blížil ke kameni a položil natažené ruce na jeho tepající povrch.

„Má žena! Mé dítě!“ křičel a před očima měl jen jejich těla. „Vrať mi je zpátky!“

Strhl si z krku talisman a přesně ve chvíli, kdy nastalo syzygy, jej vrazil do kamene. Rval svou ruku do jeho nitra a pevně sevřel prsty. Pak vydal divoký radostný výkřik a vytrhl tepající srdce kamene.

* * *

Krvavý kámen se prudce zazmítal. Řval a burácel. Ale srdce kamene ve Willově ruce už bylo mrtvé a chladné a kámen už nebyl kamenem války. Toto zabití si však vyžádalo svou strašlivou daň i na tom, kdo je vykonal. Kolik času uplynulo do chvíle, než jeho oči znovu spatřily svět, Will netušil. Slyšel jen hlasy, utápějící se v oceánu zvuků.

„Rychle!“ řekl Gwydion a táhl ho po krví zalité podlaze. „Přichází vojsko!“

Cítil ruce, snažící se mu pomoci. Klopýtal a vrávoral, snažil se získat vládu nad nohama. Přestože vrcholný okamžik už pominul, stále ještě ho pevným stiskem svíralo úporné utrpení.

„Ustupte!“

Gort na něj vychrstl vědro dešťové vody. Mistr bylinkář a čaroděj ho společnými silami zvedli na nohy a vedli přes měsícem ozářené kameny horního nádvoří.

„Není po něm!“ blouznil Will a motal se jako opilec. „Stále je tu jeho vliv! Cítím to!“

„To není možné,“ řekl Gwydion Gortovi. „Uklidni ho! Je zmatený!“

„Ne!“ křičel Will. „Kámen žije! Slyším ho. Cítím ho! Vojáci stále bojují!“

Gwydion sevřel jeho tvář prsty. „Vojáci utekli. Poslouchej, Willande! S kamenem války je konec! Vyrval jsi mu srdce. Bitva skončila dřív, než mohla začít. Hrad padl.“

„Copak to slyšíš?“ zeptal se ho Jívin hlas. Hleděla mu do očí. „Skutečně je to ten kámen? Ach, Wille, dovol, abych ti pomohla.“

Will nemohl zaostřit pohled, oči ho neposlouchaly. Jíva ho držela. Ale Jíva přece byla mrtvá! Zabil ji drak!

„Jívo?“ Oči mu skoro vypadly z důlků.

Objala ho. „Už je to dobré, Wille. Jsem u tebe!“

„Ach, Jívo! Ty žiješ. *Ty žiješ!*“

„Nemůžeš pro něj něco udělat, Mistře bylinkáři?“

„Tady ne.“

Gort a Gwydion ho chytili každý pod jedním ramenem, Jíva mu zvedla nohy a spěchali zpět do Gortových komnat. Tam ho položili na postel a Jíva zazpívala:

„Jak může druhý znát,
jak velké břemeno
strastí je souzeno,
tomu, koho má rád?“

Gort vložil do Willových úst kořen hrachoru. „Skousni! No! No! Víc! Žvýkej. Tak je to lepší.“ Když se Will zakousl, odtáhl mu Mistr bylinkář rty a přes zuby mu vlil do úst horkou tekutinu. Will se z té odporné chuti rozkašlal, ale přitlačili ho na lože a jeho svalstvo začala pomalu opouštět ztuhlost. Měl dojem, že se vznáší uvnitř vlastního těla. „Je to dobré,“ utišoval ho Gort. „Velice dobré. Vedl sis dnes v noci skvěle. Udělal jsi vše,

co jsi mohl, a ještě něco navíc, že? Tak teď hezky lež a všechno ostatní nech na nás. Všechno nech na nás…“

Gwydion nad ním pronášel zakletí, ale i přes ně zaslechl strašlivé dunění. Rozléhalo se celým hradem jako kroky nějakého obra a Will se obával, jestli se zmar z Krvavého kamene nakonec přece jen nějak nezhmotnil. Potom se ovšem záře úplňku prudce vytratila jako útes pod vzlétajícím ptákem. Cítil se ochromený lektvarem, avšak jeho mysl stoupala vzhůru, stále výš nad ochablé tělo. Jeho duch se vznesl nad zdi vnitřního nádvoří, nad hrad, nad celé město. Vnímal, jak se pod ním rozkládá ztemnělá krajina. Sledoval kopec a řeku, les a údolí, bezbarvé, zalévané nejjasnějším měsíčním svitem, jaký kdy spatřil. Vnitřním zrakem uviděl dokonale jasná vlákna – dva široké zelené pruhy, jeden světlejší než druhý, dva toky zemské energie vytvořené dávnou magií, které běžely přímo a rovně krajinou. A křížily se kousek od řeky na místě, kde hloubili příkopy muži lorda ze Strange.

Sledoval vlny světla, protékající oběma proudy. Bylo tak snadné je nyní spatřit! Zcela bez námahy je viděl tam, kde to dříve nebylo možné. Jedno z vláken vedlo přímo pod hradem, kde se jeho světlo tříštilo jako sluneční svit na hladině jezera a plnilo obě nádvoří nespočtem pohybujících se zářivých jisker. Poté však vlny přicházející vláknem pomalu bledly a šedly. Energie jakoby opadala a směřovala k jihu. Odebírala se – nebo snad byla přitahována – k čemusi, co leželo za jižním obzorem.

Náhle pochopil, že se podařilo zabránit katastrofálnímu krveprolití. Lord ze Strange svým zběhnutím k nepříteli zásadně oslabil postavení vévody Richarda. Zpočátku vévoda i jeho spojenci tvrdohlavě odmítali ustoupit, poté však Richardovo válečnické odhodlání poněkud opadlo. Odvolal své jednotky z opevnění a valů. Jeho plány se zhroutily a vévodovy hlavní síly se spěšně vydaly na cestu pryč. Malá skupinka jezdců a vozů vyrazila po zřídka používaných cestách na západ do divočiny, do Cambray, kam je královniny síly nemohly tak snadno pronásledovat.

Bum! Bum!

Willova mysl se prohánělа nad noční krajinou, jasnou jako ve dne, jako vlaštovka. Sledoval, jak Ludford padl do rukou nepřátel, hrad i všechno ostatní. Obrovské vojsko se už blížilo k

městu a rozrazilo nechráněné brány, připravené přijmout královninu armádu. Rozradostněné sebrance jistě slíbili, že si bude moci místo dosud nevyplaceného žoldu ponechat vše, čeho se jim zamane. Vojáci rabovali a loupili co jim přišlo pod ruku, místo aby pronásledovali prchajícího nepřítele.

Bum! Bumf

A hle, tady byl zdroj toho mohutného dunění. Válečný stroj, který přivlekli, aby jím rozrazili zavřenou bránu hradu. Obrovitý dubový kmen, zavěšený v dřevěné konstrukci na řetězech, rozhoupávaly taháním za provazy dvě jednotky. S každým dopadem se rozlehla mohutná ozvěna úderu.

„Bolehlav, Černobýl, rulík, mandragora,
ať se vrátí zpátky duše jeho shora…“

Gortův zpěv přivolal Willovu bloudící mysl zpět do komnaty. Nejkritičtější chvíle úplňku už byla dávno pryč a polevující proud síly umožnil Willovi poklidně se navrátit k sobě. Jakmile otevřel oči, důmyslné hvězdy, vyvedené na Gortově stropě, nahradily ty skutečné.

Bum! Bum!

Slyšel, jak Gwydion říká: „Už se tu nesmíme zdržet ani o chvíli déle.“

Pokusil se posadit, ale Jíva ho zadržela. Zdálo se, že se každou chvíli rozpláče. Byla jen jediná věc, která mohla její tvář naplnit takovým žalem.

„Kde je Bethe?“ zeptal se Will, když se trochu vzpamatoval.

„Wille…“ Jívě vytryskly slzy. „Je pryč.“

„*Pryč?“* Snažil se posadit.

„S vévodkyní! Wille, nemohla jsem nic dělat.“

„Proč jsi ji neměla u sebe?“ zeptal se.

„Klid!“ řekl Gort a položil mu dlaň na hruď. „To není k ničemu. Není to ničí chyba. Jíva se ujistila, že Bethe je v pořádku a v bezpečí, teprve pak sešla sem dolů, aby se postarala o tebe. Jenomže mezitím…“

„Jívo…“ Will cítil, jak ho její utrpení zdolává.

„Když jsem tě našla, byl jsi bez sebe. A když jsem se vrátila nahoru, byla vévodkyně pryč. Všechno se to stalo tak rychle! Ach, Wille!“

Rozvzlykala se a Will ji k sobě přitáhl. „Jívo, Jívo… Promiň mi to. Není to tvoje chyba.“

„Bude o ni dobře postaráno,“ řekl Gort. „Paní Cicely byla sedmkrát matkou.“

„Jak si ji jen mohla vzít? A co když je královnini lidé dostihnou?“

Gwydion vstoupil do světla svíce. „Nikdo v královnině vojsku se neodváží pronásledovat Richarda na západ. A i kdyby ano, daleko se po horských cestách nedostanou, protože v téhle zemi je stále ještě mnoho kouzel, a ta v oněch kopcích nikoho nezvaného nestrpí.“

Bum! Bum!

„To je beranidlo,“ řekl Will.

„Jen doufám, že si hrabě Warrewyk odtáhl své zbraně s sebou,“ zamumlal Gort. „A taky své soudky s kouzelnickým prachem. Pokud by tyto ničivé stroje obrátili proti nám, pak by byl tento krásný hrad během půl dne obrácen v trosky a zbořeniště!“

„Viděl jsem, jak veliké vojsko ustupuje na jih. Jedna skupinka vozů však spěchala k západu, ke kopcům Cambraye,“ řekl Will Gwydionovi.

Gort přikývl. „Princové umožní Richardovi přístup k pobřeží, protože tam má v několika přístavech své lodě. Nenechává v těchto dnech všechna svá vejce v jednom košíku. Řekl bych, že zamíří do Caerwathenu.“

Will hladil Jívu po vlasech. „Slyšela jsi? Naše dítě popluje za moře. Na Blaženém ostrově bude v bezpečí.“ Vzhlédl. „A Edvard? Co je s ním?“

„Většina Richardova vojska pochoduje s armádou pánů Warrewyka a Saruma. Vedou je na jih a Edvard bude jistě s nimi.“

„Kam mají namířeno?“

Gwydion stáhl rty. „Myslím, že táhnou do Belstrandu na jižním pobřeží, neboť tam kotví flotila, která převezla hraběte Warrewyka přes Úzké moře. Spolu se svým otcem a Edvardem znovu nasednou na loď do přístavu a pevnosti Callas. Snadno se jim podaří uniknout armádě, která se zdrží pleněním Ludfordu. Chápeš už, jak byla Richardova síla rozptýlena, ale nikoli zlomena? To je nejlepší ze všech možných výsledků. Odvedli

jsme nanejvýš uspokojivou práci! Skutečně nanejvýš uspokojující!“

„Kéž bych to tak cítil také!“ Will přivřel nad čarodějovým nadšením oči. „A co teď bude se zbytkem Krvavého kamene?“

„Když už neměl zůstat Richardovi, udělal jsem jedinou možnou věc.“

„Shodil jsi ho zpátky do studny?“

„Ano. Nemám vůbec tušení, jak se v ní bude projevovat, ale nějaké dobrodiní způsobí určitě. Možná, že se Ludford jednoho dne skutečně proslaví skvělým pivem, jak v to doufal Edwold.“

„A co ten druhý vypotřebovaný kámen?“

„Richardovi lidé odvezli zbytek Spáleného kamene s sebou.“ Gwydion přezíravě mávl rukou. „To není nijak důležité, ačkoli bych považoval za mnohem lepší řešení, kdyby se kameny války, spotřebované či nikoli, vracely tam, odkud pocházejí. Teď mi jde pouze o to, abych Richardovi zabránil v jeho zneužívání, jaké už předvedl.“

Bum! Bum!

Gwydionova slova téměř zanikla ve zvířeckých výkřicích a mohutných úderech okovaného kmene do brány.

Jíva sebou trhla. „Cítím oheň!“

„Musíme se podívat, jak to vypadá venku,“ řekl čaroděj.

Vystoupali jeden za druhým na hradby nedaleko strážnice vnitřní brány a rozhlédli se po zničeném dolním nádvoří. Bylo zvláštně opuštěné a působilo přízračně. Osamělý kůň bez sedla tam cválal stále dokola, uši našpicované a rozšířené nozdry. Všude se povalovaly všelijaké zbytky zásob hradu, mrtvá těla zvířat i lidí a několik převrácených vozů.

Nebe za stíny dolního nádvoří rudě plálo a ozýval se děsivý hřmot. Will obrátil oči k obloze a vzpomněl si na svého vymyšleného draka, který tolik soužil jeho mysl postiženou kamenem. Připadal mu tak opravdový! Otřásl se a zastínil si oči před září plamenů. Pod hradbami pevnosti drásala královnina vojska město Ludford. Mnoho domů už zachvátily plameny a ozývalo se nesčetně výkřiků. Skoro jako kdyby Maskull seslal na královské vojáky jakési kouzlo. Dnešní noci zahyne mnoho měšťanů, kteří nestačili utéci, a mnoho jich padne do spárů Nevidoucích, neboť kapitula je jedinou budovou, která zůstane nedotčena.

Mohutný hrad byl obzvláště ohrožen. Bez obránců, kteří by zalidnili a chránili jeho hradby, brány a věže, se neudrží ani hodinu. A Will věděl, že v královnině vojsku jsou lidé, kteří se hodlají zaměřit na cennější kořist, než může nabídnout město.

Bum! Bum!

Will se obrátil ke zvuku beranidla. Strážci brány zajistili přístup do hradu pečlivě a teprve poté zmizeli i oni přes hradby do noci. Tím získali pro vévodu a jeho doprovod víc času na útěk. Ozvalo se řinčení železa a rachocení břidlicových destiček na střeše. Will si všiml obléhacích háků, které se míhaly a rachotily po zdech. Nakonec jeden z nich nalezl pevnou oporu a lano se napjalo. Nato vylétly přes hradby další háky, chvíli volně visely jako podivní pavouci a konečně se také pevně zaklesly.

„Kotvičky!“ vykřikl Gort. „Už lezou na hradby!“

„Musíme okamžitě vyrazit,“ řekl jako v odpověď na poslední tříštivé zvuky beranidla. Hnal je před sebou směrem k točitému schodišti zpátky na horní nádvoří.

„Dostaneme se odtud živí?“ zeptala se Jíva a otočila k Willovi zamazanou tvář. „A pokud ano, kam půjdeme pak?“

Will jí nedokázal odpovědět. Nechal Gwydiona, aby je provedl okolo Okrouhlé věže a pak zpět dozadu ke kuchyním. Tam sebrali tři bochníky chleba a naplnili veliký kameninový džbán vodou. „Musím jet do Trinovantu,“ řekl čaroděj.

„A co my?“

Čaroděj podal Willovi džbán s vodou a tlačil ho zpět na horní nádvoří. „Musím najít způsob, jak rozluštit verše vedoucí k dalšímu kameni.“

„Verše…“

Will se prudce nadechl. Dočista zapomněl na to nejdůležitější – zprávu, kterou jim předal Krvavý kámen.

Gwydion pronášel slova pravého jazyka:

„Faic dama nallaid far askaine de,
Righ rofhir e ansambith athan?
Coise fodecht e na iarrair rathod,
Do-fhaicsennech muig firran a bran.“

„Co to znamená?“ zeptala se Jíva. Cítila ke zvukům oněch slov jakousi zvláštní úctu.

„Odhalit význam těchto veršů si vyžádá hodně přemýšlení.“ Gwydion se ohlédl k opevnění, na němž se už začaly objevovat tmavé postavy. „A určitě víc času, než nám zbývá.“

„Mistře Gwydione!“ řekl Gort. „Myslím, že tyto vnitřní brány královniny vojáky ještě chvíli pozdrží, ale měli bychom si pospíšit. Pojďte za mnou! Vím, kudy vede tajná cesta dolů k řece.“

„Počkejte!“ pravil Gwydion a ukazoval jim jiným směrem. „Mistře bylinkáři, my dva opustíme hrad společně. A bude to po cestě, kterou nás nikdo nemůže následovat. Ale Jíva a Will, ti musí zůstat v těchto zdech.“

Will se zastavil a zíral na čaroděje. „Slyšel jsem dobře?“

Jíva chytila čaroděje za roucho. „Kde se tady schováme? Určitě důkladně prohledají celý hrad!“

„Ach, nejlepší bude neskrývat se vůbec,“ řekl Gwydion a podal jí bochníky. „Co se skrývá, musí být nalezeno. Vezměte si ten chléb; brzy budete rádi, že ho máte.“

Gort neklidně pohlédl na vnitřní bránu, na niž, jak věděl, musí královští vojáci každou chvíli zaútočit. „Mistře Gwydione, ti, kteří právě klepou na vnější bránu, jistě snadno zdolají také tyto zdi. Zabijí každého, koho zde naleznou. Copak chceš, aby se Will musel bránit sám za pomoci kouzel?“

„K tomu nebude muset dojít. Vlastně by se za žádných okolností a za žádnou cenu neměl uchylovat k magii!“

„Zůstanu tady,“ řekl Will a chytil čaroděje za rukáv, „ale jen pokud vezmete Jívu s sebou!“

„Ne, Wille!“ vykřikla Jíva. „Bez tebe nikam nepůjdu!“

Gwydion jí konejšivě položil ruku na paži. „Můj plán je docela prostý. A bezpečnější než jakýkoli jiný.“

Gwydion je vedl dolů do sklepení pod pevností. Zažehl bledé světlo, takže spatřili všelijaká skladiště, zpola vyprázdněná sloužícími vévodovy domácnosti. Tady se nacházela cela, v níž trávil své noci lord z Dudley. Nyní byla opuštěná. Kamenná podlaha uvnitř byla poházena špinavou slámou. Ze zdí visely rezavé řetězy a místnůstku uzavíraly masivní železné dveře s malým zamřížovaným okénkem. Will si vzpomněl, že právě na tomto místě zaslechl před lety dětský pláč, třebaže tu žádné dítě nenalezli. Teď, když jim odvezli Bethe a v srdcích měli stále čerstvou bolest nad tím odloučením, podivoval se nad tím, jak

ho mohla tehdejší tíseň tolik zasáhnout, když by tehdy ještě na Bethe nikdo ani nepomyslel.

„Musíme tam?“ zeptala se Jíva. Její rty měly v čarosvětle smrtelně bledou barvu.

„Musíte,“ odvětil Gwydion a vedl je dovnitř. „Protože své vlastní lidi královnini vojáci nezabijí.“

„Děláš si legraci?“ zeptal se Will udiveně. Odložil džbán na zem a zíral na čaroděje stojícího v děsivé tmě. „Já na tom tedy nic rozumného nevidím.“

„To není vtip.“

„Vždyť se nemůžeme vydávat za vězně. Co to vyjednávání? Polovina královy družiny mě pozná. Pán ze Strange určitě. Nový účes ani jiné oblečení nás tu neochrání.“

Gwydion se zeširoka rozkročil, přiložil si ruce ke spánkům a začal mumlat jakási slova. Dal se do tance a vířil ve slámě. Slova mu duněla hluboko v hrdle, nebyla to slova pravého jazyka ani žádné jiné řeči, kterou kdy Will slyšel Gwydiona používat. Ustoupil před dotekem čarodějova kouzla, cítil, jak mu cosi suchého dopadlo na obličej, jakýsi prášek nebo nějaké koření, které ho zaštípalo v očích. Pak je oba téměř srazil k zemi oslepující záblesk a nastala naprostá černota, jen v myslích jim vířily barvy.

„Možná, že lord ze Strange zná tvou podobu, Willande, ale jistě neví, jak vypadá Maceugh!“

„Cože? *Kdo?*“

Willovi připadal vlastní hlas podivný. Nato čaroděj znovu rozsvítil čarosvětlo.

„Až se kouzlo ustálí, poznáš, kdo se z tebe stal.“

Jíva upustila bochníky a když se k ní Will obrátil, s překvapením zjistil, že se dívá na někoho jiného. „Co se to s námi stalo?“ řekl otřesený až do morku kostí. „Co jsi to udělal?“

Jíva se dotkla své tváře. „Ach, Wille, podívej se na sebe!“

„Nelekejte se,“ řekl Gwydion. „Nejste teď jen jednoduše převlečení za šlechtice z Blaženého ostrova a jeho paní. Máte teď úplně nová těla. To není žádná iluze. Užil jsem pradávné kouzlo, které bylo možná vytvořeno právě pro tento účel. Je to proměna, která ošálí dokonce i Maskullův zrak. Je to jedna z mých nejlepších dovedností.“

„O jakém účelu to mluvíš?“ zařval Will. Prohlížel si vlastní a přece cizí ruce a pak tu cizí ženu, jež byla jeho manželkou. „Co je to za účel?“

Úder beranidla a zvuk praskajícího dřeva zabránil čaroději odpovědět. Gwydion položil ruce na Willova ramena. „Nesmíš mi to mít za zlé, Willande. Udělal jsem to, abych vám zachránil život. A v tuhle rozhodující chvíli potřebuji oči a uši. Budeš mým vyslancem. Vyhledej Moranna, ten bude vědět, co dělat.“

„Ne, Gwydione! Zase tenhle zatracený trik? Nemůžeš nás tu jen tak nechat!“

Avšak Gwydion už byl venku z cely a zaklapl velikou závoru přes okované dveře. Byli uvězněni. Čarodějova tvář se objevila v malém zamřížovaném okénku.

„Mrzí mě, že už tu s vámi nemohu zůstat déle, ale Gort teď potřebuje moji pomoc, už není času nazbyt. Upozorňuji tě ještě jednou, dokud poneseš podobu Maceugha, musíš se vyhnout použití magie. Jakékoli kouzlo, třeba sebejednodušší, nebezpečně ohrozí vaše životy a okamžitě na vás upozorní nepřátele.“

Čarodějův obličej zmizel.

„Mě si nikdo s člověkem z Blaženého ostrova nesplete!“ vykřikl Will. Marně natahoval ruku skrz mříže. Ale jeho vlastní slova ho už zrazovala, neboť byla pronesena s podivným přízvukem jiné země.

„Nepátrej po mně, Willande! Slibuji, že se pro vás vrátím, než se jaro promění v léto. A dokud se znovu neshledáme, našlapuj opatrně!“

Obláček mihotavého čarosvětla se ztratil a zůstala jen tma zčervenalá odleskem ohně. Will vtáhl ruku zpátky do cely a posadil se.

„*Deoheir gathe, ar Saille,*“ řekl nakonec, načež se podivil, že ovládá jazyk Blaženého ostrova. Připadal mu příjemný a trochu připomínal pravý jazyk, jen byl o hodně jednodušší.

„*Deohshen muire gath, ar Gillan,*“ odpověděla mu Jíva na pozdrav, načež se zeptala: „*Ceornaise teuh teone?*“

„Klidně se můžeš zeptat, jak se cítím! Mám-li říci pravdu, jsem tak rozčilený, že bych plival krev!“ Will si položil ruku na tvář a s úlekem zjistil, že mu tam narostly upravené vousy. „Mluví stále o zajišťování nejlepší z možných budoucností, a

přesto mě připravil o dítě, vlastní ženu mi proměnil v někoho jiného a také ze mě samotného udělal úplně jiného člověka. A jako by to nebylo dost, nechal nás tady zavřené v temné kobce, zatímco se všude okolo rojí nepřátelé a každou chvíli zabuší na naše dveře! Ach, Gwydione! Vždyť si říkáš přítel. Jak jsi nám to mohl udělat?“

ČÁST ČTVRTÁ

PROUD SE OBRACÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

TURLOCHŮV PRSTEN

Ze všech šlechticů, kteří obklopovali krále, byl nejmocnější a také nejnebezpečnější Henry de Bowforde, vévoda z Mellsu. Starý vévoda z Mellsu, vévoda Edgar, zahynul při bojích ve Verlamionu. Po jeho smrti zdědil vévodství i zvláštní přízeň královny jeho syn Henry. A ten nyní Willovi přislíbil audienci.

„S vévodou Henrym musíme být nanejvýš obezřetní," varoval Will šeptem svoji ženu, když čekali ve své cele na rozhovor, na němž závisely jejich životy. „Není to žádný hlupák. Už jednou mě poznal; bylo to ve chvíli, kdy začínala bitva ve Verlamionu. Tehdy mě málem zabil, třebaže by se dalo říci, že se díky tomu, že mě spatřil, oddělil od svého otce a nejspíš si tak zachránil život. Každopádně pochybuji, že by si to takhle vykládal, kdyby na to mělo dojít."

Jíva mu sevřela ruku. „Hlavně klid, dobře to dopadne! Pokud jsou Gwydionovy čarovné převleky dostatečně silné, aby nám posloužily proti Maskullovi, jistě oklamou i Henryho de Bowforde."

Propletl své prsty s jejími. „Kéž by kouzla působila tak spolehlivě, jak říkáš! Už mám dost vysedávání v téhle špinavé kobce. Až příště Gwydiona potkám, osobně ho zavraždím."

„Ach, takové věci neříkej, Wille! Je to nepohodlné, ale mohlo to být i horší. A Morann mi říkal, že Gwydion má talent při hledání nejlepších řešení."

„I mně to říkal."

Povzdechl si a napadlo ho, jaká je škoda, že jim nezbylo ještě trochu vody. Už třetí den byli zavření ve sklepeních, uvěznění, zatímco venku se zuřivě drancovalo a plenilo. Od doby, kdy je objevil opilý voják, před jehož zrakem ukryl Will svou ženu, žili jen o oschlém chlebu a džbánu vody. Druhý den zlostně zakřičel přes mříže okovaných dveří na vojáky, kteří procházeli sklepením. I když už o nich věděli, čekali dál, dokud nebudou vyřízeny důležitější záležitosti.

Will sledoval Jívu v matném denním světle, které pronikalo do cely shora. Alespoň ona nebyla k poznání. Proměnila se podivuhodně – byla vyšší, s plnějšími rty, výraznějšími lícními kostmi a také se záplavou kudrnatých kaštanově hnědých vlasů.

Když si všimla, že ji zkoumavě sleduje, opětovala jeho pronikavý pohled svýma zelenýma očima. Pak zakroutila hlavou a řekla: „Opravdu nevím, jestli si někdy zvyknu na to, jak teď vypadáš.“

„Co je na mně tak zvláštního?“ zeptal se.

„Ty dlouhé rezavé vlasy a ty vousy! Rovný nos a pronikavé olivové oči. Vypadáš úplně jako liška!“

„Jako *liška*, říkáš?“

„Jsi až příliš pohledný na to, abys mohl být můj Willand.“

„No, to ti tedy pěkně děkuji!“ zasmál se. „Mohu říct, že vůbec nevypadáš špatně. Kdybych nebyl tak rozzlobený, skoro bych Gwydionovi jeho přezíravost odpustil.“

Na sobě měl košili *leine* v barvě bledé šafránové žluti a svrchní oděv byl ze stejné hnědočerné tkané látky jako Jíviny šaty. Spínala ho stříbrná *delch* – brož s třpytivým hnědým kamenem. Věděl – přestože vůbec netušil jak – že to byl oděv podle zvyků klanu Maceugh. Ta brož byla odznakem náčelníků klanu. A on byl mužem, jehož znali prostě pod jménem Maceugh.

Zazněly přibližující se kroky. Tentokrát cílevědomé a ukázněné. Pak se ozval zvuk zvedání zatuhlé zrezivělé závory. Will se postavil a do cely vstoupili vojáci. Muži v modrobílých stejnokrojích ho spolu s Jívou vyvedli ven do ostrého ranního světla.

Vypochodovali s nimi z hlavní věže a přešli horní nádvoří. Světlo Willa bolelo do očí, přesto hleděl na všechno, co jen dokázal spatřit. Z komína pekárny stoupal úzký proužek kouře.

Na hradě nyní panoval klid a pořádek, důstojníci se opět ujali kontroly. Will věděl, co může očekávat. Už celý jeden den běžel stroj ovládající hodiny a zvon se znovu ozýval pravidelně. Zrovna zaznělo odbíjení a Will počítal údery – bylo přesně poledne. Na hrudích jejich doprovodu byla zobrazena stříbrná padací mříž – znak vévodství Mells.

Když pak pod dohledem stráží vyčkávali, pozoroval Will, jak jsou oddíly mužů přesouvány tam a zpět. Gortovy obavy, že by děla hraběte Warrewyka mohla být použita ke zničení hradu, se ukázaly jako neopodstatněné. Will dokonce nabyl dojmu, že Ludfordský hrad už měl nového majitele. Pokud tomu tak skutečně bylo, ještě ho čekalo hodně práce s uklízením a čištěním, a spoustu dalších věcí bylo nutné uvést do pořádku a obnovit.

Will promýšlel rozhovor, který ho čekal, a dumal, jaký nejlepší přístup zvolit. Jíva ho po většinu času, kdy čekali, držela za ruku. O druhé hodině po poledni dorazily dva tucty zbrojnošů v černých přilbicích a modrobílých kabátcích pobitých železnými cvočky a seřadily se nedaleko Okrouhlé věže. Z té se vynořil průvod urozených mužů a v doprovodu vojáků zamířil přes horní nádvoří ke vstupu do Velké síně. Vévoda Henry byl mezi nimi. Netrvalo dlouho a strážci Willovi přikázali, aby je následoval.

Velitel stráže poručil Jívě, že musí zůstat venku, takže Will musel pokračovat sám. Kráčel s vědomím vlastní důstojnosti, navzdory svému neupravenému a zanedbanému zevnějšku. Vnitřek Velké síně byl částečně rozebraný, ale cítil zde totéž jako vždy – podivnou směsici pachů zatuchlého jídla, kouře ohňů a včelího vosku. Vysokými okny pronikalo podzimní světlo a rozstřikovalo po vydrhnuté dřevěné podlaze různobarevné odlesky. Dlouhé stoly byly odtlačené ke stěnám, na nichž už nevisely ony báječné tapiserie. Mnoho věcí odtud zmizelo a mnoho jiných bylo přineseno z jiných částí hradu, aby zde čekaly, než budou odvezeny pryč.

U vyvýšeného stolu seděl asi tucet mužů – v záplavě listů a pergamenů tam úřadovali písaři. Henry de Bowforde se usadil na oblíbeném místě vévody Richarda. Oči mu kmitaly po dokumentech sem a tam jako jazyk zmije. Bylo mu jednadvacet let. Měl dlouhý nos a zachmuřenou, nezdravě sinalou tvář, a na

sobě modrý úbor s hermelínovým lemováním a modrou čapku, skrývající jeho rovné tmavé vlasy. Vlasy měl po panském způsobu vyholené až nad uši. Vyleštěná zbroj, kterou měl na sobě při vyjednávání, byla ta tam, vypadal spíše jako úředník či správce, než jako voják. O jeho postavení svědčily pouze dva zlaté emailované řetězy, znaky úřadu, řinčící mu na hrudi po nařaseném sametu jeho dubletu. Míval ve zvyku pohrávat si s dýkou, i nyní si jí jeho prsty v rukavicích otáčely.

Vedoucí protokolu v typickém zeleném oděvu, stojící po vévodově boku, tiše hovořil, ale ostrý tón jeho hlasu donesl slova až k Willovým uším. „Zajatec tvrdí, že cestoval jako vyslanec z Blaženého ostrova, Vaše Milosti, a byl nezákonně zadržen vévodou z Eboru a uvězněn. Objevili ho vaši muži spolu s ženou, o níž prohlašuje, že je jeho manželkou. Oba byli uzamčeni v hladomorně."

„Uzamčeni, říkáš?"

„Přesně tak, Vaše Milosti."

Henryho kritický zrak padl na Willa a jeho podivný a cizí úbor. „Kdo jsi, můj dobrý člověče?"

„Ať už jsem kdokoli, nejsem tvůj dobrý člověk," řekl Will, udivený vlastní drzostí a také svými slovy, pronesenými s těžkým cizím přízvukem. Oprášil si několik stébel slámy z pláště a dodal: „A jméno, pod nímž mě znají moji přátelé, zní Maceugh, pán z Eochaidhanu."

„Mak jů z Joký-an?" opakoval Henry. Hlas měl tichý a nebezpečný. Přes ústa mu přeběhl úšklebek, který vzápětí zmizel. „Docela jazykolam."

Will mlčel, stál nepohnutě a hrozivé ticho se protahovalo.

„A… kdo tedy *jsi?*"

Willa zamrazilo. Narovnal se a očima opětoval Henryho výzvu. „Chcete snad říci, že nejsem Maceugh?"

Vévoda si srovnal papíry před sebou a zamumlal: „Zdá se, že ten člověk nerozumí, co se mu snažím říci."

„Vím, že vaším jazykem vládnu hůř než dokonale," řekl rychle Will, „ale troufnu si tvrdit, že jím mluvím lépe, než vy tím mým."

Henry na Willa dlouho hleděl, načež odtrhl oči. „No, ať jsi kdokoli, nechal jsem si tě předvést, abych se otázal na důvod,

proč tě vévoda z Eboru nedal zabít, nebo proč si tě aspoň nevzal s sebou, když utíkal.“

„Na to se budete muset zeptat Richarda z Eboru.“

„Ano, dobře, ale ptám se tebe.“ Henry se naklonil dopředu a podepřel si tvář rukou. „Takže se to pokus odhadnout!“

„Vévoda Richard na mě nepůsobil jako chladnokrevný zabiják a vrah,“ řekl Will vyrovnaně. „A nejspíš se mu nelíbila představa, že bych se vrátil tam, odkud pocházím. Mohl bych mu totiž mít jeho skutky za zlé.“

„Jeho skutky?“

„Ano. Mám na mysli jeho opovážlivost vůči mně a mým blízkým. A také narušování mého poslání, kterým bylo doručit zprávy vašemu svrchovanému vládci.“

Vévoda Henry znovu prohrabal svá lejstra a nahlížel do nich. „Ach ano, málem bych zapomněl. Tvrdíš o sobě, že jsi jakýmsi vyslancem. Nuže… co je to za zvěsti, které chceš sdělit našemu urozenému králi?“

„Byl jsem vyslán k vašemu králi a k nikomu jinému.“ Will pronesl tato slova jedovatě a vévoda se podrážděně pohnul.

„Tady u nás děláme některé věci trošku jinak. Ti, kteří chtějí hovořit s Jeho Veličenstvem, musí mluvit skrze mě. A varuji tě, pokud se mnou budeš ještě jednou hovořit takto troufale, nechám tě odvést na vrcholek věže a ukážeme ti nejrychlejší cestu dolů. Je ti to nyní dostatečně jasné?“

Will hrdě snášel vévodův pohled. Muž v právnické zelené opět zašeptal a Willův bystrý sluch zachytil jeho slova i tentokrát. „Tvrdí, že má pro Vaši Milost důležité zprávy.“

Vévoda chápavě přikývl, načež pravil: „Jaképak důležité zvěsti mi přinášíš?“

„Bylo by nejlepší, abych je sdělil v soukromí.“

Ve skutečnosti neměl Will ani nejmenší tušení, jaké zprávy by měl přinášet. Vymyslel si je ve chvílích největší nouze, když se chtěl dostat ven ze sklepení.

„Jsou tu s námi jen samí přátelé. Můžeš mluvit dle libosti.“

Will se rozhlédl po tvářích všech přítomných a hlavou se mu honily různé myšlenky. Nikoho z přitomných by rozhodně nenazval přítelem. A kdyby měl mluvit podle libosti, nebylo by to právě to nejlepší, co by mu v dané chvíli mohlo pomoci. Avšak něco říci musí, něco dostatečně přesvědčivého.

„Chtěl jsem vás informovat o jménu přístavu, do nějž měl namířeno vévoda Richard, a kde byste ho mohli zadržet.“

Vévoda sebou trhl a přimhouřil oči. „Skutečně znáš jméno toho přístavu? Pak mi je tedy prozraď.“

„Princové z Cambray ho nazývají Caerwathen.“

Vévoda ztuhl, sotva to jméno uslyšel. Jeho pobočník vedle něj neznatelně přikývl. „Naneštěstí už Ebor odtamtud odplul. Je veliká škoda, že jsi nepromluvil dřív.“

„To, že jsou mé novinky zastaralé, mi můžete mít jen stěží za zlé, máme-li být spravedliví. Vaši lidé byli příliš zaujatí pleněním vinných sklepů, než aby naslouchali hlasu cizince, žádajícího propuštění z temné kobky.“

V síni panovalo naprosté ticho a strážci u vchodu jako by se snažili proměnit v kamenné sochy. Vévoda si pěstoval pověst nemilosrdného člověka. Usadil se pohodlněji a svýma temnýma očima hodnotil tvrdohlavého povýšeného muže, který před ním osaměle stál. Ozvalo se šustění papírů, písaři potichu komentovali a ukazovali na některé podrobnosti v dokumentech. Slyšel poznámky o Blaženém ostrově i o sobě, a také se k němu obracelo mnoho očí. Po celý čas, kdy se rozhodovalo o jeho osudu, Will trpělivě stál.

Nakonec vévoda pravil: „Mám pro tebe překvapení.“

„Překvapení, Vaše Milosti?“

„Ano. Bude to taková malá zkouška.“ Vévoda odložil svou dýku a roztočil ji jako ukazovátko. Zastavila se s hrotem namířeným k oknům. „Zkouška, která určí, co bychom si s tebou měli počít. Potřebuji vědět, nakolik je tvůj příběh pravdivý. Abys to správně pochopil, mám dojem, že jsem tě už někde viděl, jen nemohu přijít na to, kde. Ale jsem si jistý, že tě odněkud znám, a to mě znepokojuje.“

Willovi tuhla krev v žilách, ale dal si dobrý pozor, aby na něm nebyl patrný ani stín pochybnosti. „Jistě mě neznáte, Vaše Milosti. Nikdy předtím jste se s Maceughem nesetkal.“

„Připadáš mi nějaký moc jistý.“

„Jsem si tím naprosto jistý. Vás bych si pamatoval.“

Vévoda se na něj ostře podíval, hledal v té poznámce nějakou stopu po urážce. Vypadalo to, že vévoda chce opět promluvit, když tu se na opačném konci síně objevil muž oblečený po

způsobu Ostrovů. Kráčel rázně a za zády mu vlál zelenočerný plášť *cadath*. „Poslal jste pro mě, Vaše Milosti?“

„Ano.“ Henry opět zvedl svou dýku a ukázal jejím hrotem na Willa. „Tento… tento zajatec… o sobě tvrdí, že je šlechticem na Blaženém ostrově. Promluv s ním v jeho rodné řeči. Vysvětli mu, že nevíme, co s ním dělat. Vyzvi ho, ať dokáže, že to co říká, je pravda. Bez důkazu bychom ho nemohli přijmout a museli bychom ho přinejlepším vrátit tam, kde jsme ho nalezli.“

Morann, protože tím mužem byl právě on, se krátce poklonil a obrátil se k Willovi.

„Tak se podívejme na tu šlamastyku, do které ses dostal,“ pravil v jazyce Ostrova. „Copak jsem ti neříkal, že nejsi o nic lepší, než bys měl být?“

Will se neznatelně usmál, neboť v jazyce Ostrova dával tento obrat dokonalý smysl. „To jsi mi skutečně říkal, Moranne. A já jsem velmi rád, že tě tu vidím na stejné lodi se mnou.“

„Dobrá, snaž se však nevypadat natolik spokojeně, příteli.“

„Jak jsi mě poznal?“

„Měl jsem dojem, že jsem před třemi dny slyšel nad ránem houkat sovu. Navštívil mě Gwydion. Tvrdil, že musel odjet do Trinovantu a že se mám o tebe postarat, jak nejlépe budu schopen. Co jsem musel provést, abych si zasloužil tak krutý osud, to vskutku netuším. Tak pojďme hrát tu hru společně!“

„Ano, to bude nejlepší.“

Zatímco hovořil jazykem Ostrova, vykračoval si Morann tam a zpět. Přitom se neustále tvářil, jako by Willa důkladně vyslýchal. Byl si vědom, že všechny oči spočívají na nich. Morannovy dotazy však zněly uštěpačně a Will si to začínal užívat.

„Brzy budu muset odjet zpátky na Blažený ostrov,“ řekl Morann. „Budeš se tedy muset postarat sám o sebe. Dám ti dostatek stříbra, kterým pokryješ své potřeby. Dvůr ti bude muset poskytnout nějaké přístřeší, pokud tě tedy nenechají odejít.“

„Snad v tom případě, že mě tady černý Harry nenechá zkoušet létání na místních hradbách.“

„To neudělá. Až s tebou skončím, bude tě považovat za nejlepšího přítele, jakého kdy měl.“

„No, snad nebude třeba, abych zašel tak daleko. Ale poslyš, pokud se budeš plavit přes moře, přinesl bys nám z Richardova tábora nějaké novinky o naší dceři? Jíva je z její nepřítomnosti celá nesvá.“

„Přinesu, můj milý příteli. Můžeš se na mě spolehnout!“

Will se usmál. Bylo báječné hovořit takto plynně jazykem, jemuž se nikdy neučil, a také rozumět každému pronesenému slovu. Jeho radost však skončila krátce nato, když se Morran znenadání obrátil čelem k němu a prudce ho udeřil přímo do obličeje.

Rána byla tak silná, že ho nejen připravila o úsměv, ale také ho srazila k zemi. Nemohl se udržet, aby nezareagoval. „Při hvězdách a měsíci! To bylo za co?“ řekl rozezleně a zvedl se. Vyplivl z úst krev.

Morann viděl, že se mu Will chystá vrátit ránu jak nejlépe dokáže, vztáhl k němu ruku a rychle promluvil. „Nezapomněl jsi, co jsem ti říkal o prstenu Turlocha z Connatu? Právě tento příběh jsem líčil před pár dny tady mladému vévodovi. Teď si s tím nějak poraď!“

Will zatřepal hlavou, snažil se setřást hvězdičky, které se mu kolem ní točily. Snažil se rozpomenout na příběh, který mu Morann kdysi vyprávěl. Byl o tom, že Turloch udeřil každého, koho podezříval ze zrady, a pokud se obviněný nedokázal vzchopit a políbit jeho prsten, byl vinen.

Vévoda sledoval, jak Will poklekl, chopil se Morannovy ruky a přitiskl rty na veliký *smaragd.* Morann mu položil ruku na temeno hlavy a podržel tak jeho rty na místě. Zamumlal: „Museli jsme zařídit, aby to vypadalo věrohodně, nebo snad ne?“

Hned poté, jakmile Will znovu vstal, řekl tiše: „Je skvělé když víš, kdo jsou tvoji přátelé.“

Morann se otočil k vévodovi a pravil: „Maceughovi můžete důvěřovat právě tak jako mně samotnému, Vaše Milosti. Je to přítel. Tím jsem si naprosto jistý.“

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

HRAD CORBEN

S příchodem zimy a blížícím se ewlenem začali vojsko královny Mag opouštět lidé, kteří se k němu přidali, aby v Ludfordu pomohli uskutečnit vůli svého panovníka. Vůči osobě vévody z Eboru bylo proneseno mnoho chvástavých přísah. Jeho válečné praporce byly strženy a nahrazeny královskými a rebelant sám se uchýlil za moře. V očích mnoha mužů už nebyl žádný důvod zůstávat. Po celý zbytek podzimu se toto obrovité a mocné vojsko, které uvádělo celé Vnitrozemí v údiv, neustále nenápadně zmenšovalo. Páni, rytíři a sedláci se pomalu vraceli na své vzdálené usedlosti. Měli radost, že buřiči a zrádci uštědřili takovou lekci, jiné potěšila spíše kořist, kterou uloupili.

To podstatné, co zajímalo Willa, bylo, že zabití Krvavého kamene zastavilo posilování lorku a získalo pro Království trochu času navíc. Nebylo však možné zjistit, kdy procitne další z kamenů. Zůstat za těchto okolností nečinný a bez čerstvých zvěstí mu působilo skoro utrpení.

V průběhu zimy opustila oslabená armáda Ludford a pohybovala se od hradu ke hradu a od pevnosti k pevnosti po celém Vnitrozemí. Will nechápal, proč se dvůr nevrátí do Trinovantu, ale nikdy neslyšel o takovém přesunu od nikoho ani zmínku. Nejprve královna přesunula vojsko do královské pevnosti Afonwykke, a když začaly docházet zásoby potravin, nařídila pochod do Kernelwortu. Nakonec, když už se začalo blížit jaro, dorazili až do hrůzného hradu Corbenu. Tam královna oznámila, že bude provedeno sčítání.

Na tomto místě se stékaly tři vody – Findonský potok se tam vléval do řeky Sow a Afon. Nad jejich proudem se tyčil Královský kopec a na něm rostl nechvalně proslulý Corbenský strom, pradávná velkolistá lípa, která rozhazovala prokletí jako jiné stromy rozhazují listí. Trávník okolo jejího kmene vypadal neustále jako zdupaný a rozrytý od prasat, přestože se žádné prase na toto místo nepřiblížilo už nějakých tisíc let. Bylo to místo vyhrazené k rituálním tancům černokněžníků a v minulých dobách zde protekla spousta krve divokých prasat. Podle Willa to bylo místo velice špatně položené. Přesto přese všechno to bylo právě na hradě Corbenu, kde se k nim jednoho deštivého a pochmurného jarního dne v měsíci březnu konečně navrátil Morann, učenec a pán Connatu.

O jarní rovnodennosti odpoledne, když se Jíva vydala pro pecen chleba k večeři, spatřila skrz šedavé mrholení přijíždět podivného jezdce. Z krempy klobouku mu kanula voda a soudě podle jeho tváře byl víc než vyhladovělý. Nebylo však pochyb o tom, kdo je tento muž.

„Myslím, že jistě rádi uslyšíte novinky o své malé holčičce," řekl Morann rovnou, až Jíva upustila chléb do bahna.

Ihned poté, co vstoupil zadní brankou do hradu, odvedla si ho stranou a pak do jejich příbytku, který tvořila jediná komůrka nad kamenným schodištěm v nejzazším koutě hradu. Vlastně tak daleko od královských komnat, jak jen to bylo možné. Rychle ho zatáhla dovnitř, aby ho nikdo neviděl.

„Pojď honem dovnitř z toho chladu a deště!" řekla.

Will seděl v přítmí a neklidně sledoval, jak venku buší déšť. Byl by si přál, aby v koutku zahrady vyrašila žlutá kopí zeleného krále. Bez magie však zůstávaly tyto rostliny tvrdohlavě ukryté v zemi. Přemítal o jejich dceři a o tom, jak ztratil šest drahocenných měsíců jejího dětství. Přemýšlel také o Gwydionovi.

Když bouchly dveře, vyskočil na nohy, chopil se Morannova klobouku a oklepal z jeho pláště kapky deště.

„Ach, Wille!" Jíva propukla v pláč. „Morann říká, že Bethe je v pořádku, je zdravá a daří se jí dobře!"

„Moje drahá holčička! Přesně to jsme si přáli slyšet! Moranne, buď nám tisíckrát vítán."

Objali se navzájem.

„Už celé tři dny sedím v sedle, nebo se choulím pod křovisky. Znovu spatřit vás dva je pro mě velikým potěšením!“

„Říkal, že se Bethe stala miláčkem paní Cicely. Chová se k ní prý jako k vlastní!“

„Copak jsem ti neříkal, že vévodkyni očaruje svým úsměvem?“

Morann se zasmál. „Tvářičky má růžové jako jablíčka z Woollacku. Už zná asi dva tucty slov pravého jazyka, a žádná z jejích chův netuší, co znamenají. Je docela jako férijská princezna.“

Jíva se opět rozplakala. „Ach, Moranne, jak moc bych si ji teď přála spatřit!“

„Však ji brzy uvidíš. Tím jsem si jistý.“

Will Jívu pevně objal a otíral její slzy, poté opět sevřel Morannovy ruce a v jazyce Ostrovů, jak mu připadalo přirozené, pronesl přivítání a slova vděku. Teprve pak se zeptal na novinky.

Morann odvázal z opasku promočený váček a položil jej na zem. Vyňal z něj několik krystalů, které rozložil po místnosti, na okno, ke dveřím a ke krbu. „Tohle je proti špiclům,“ řekl. „Celá rodina vévody Richarda je v pořádku na Ostrově, tedy kromě Edvarda.“

„A co je s Edvardem?“

„Jak si jistě vzpomínáš, vévodovi spojenci Sarum a Warrewyk pochodovali do přístavu Belstrand a odtud lodí do Callas. Edvard a většina eborského vojska putovali s nimi. Ostatní Richardovy hrady, tedy Foderingham a Hrad slunečních hodin na severu, dostaly rozkaz nedbat na případné královské výzvy k otevření bran. Jsou připravené na dlouhé vyčkávání ve zbrani, stejně jako pevnosti ostatních vévodových stoupenců. Pokud nebude vysláno vojsko s obléhacími stroji, aby je rozdrtilo, mohou se v případě potřeby držet celé měsíce i roky. Nemyslím si, že by je královna chtěla nějak rychle dobýt – nebude chtít zničit něco, po čem touží jako po daru pro své přátele.“

„A neseš nějaké novinky o kamenech?“

Morann si otřel vrásčitou a ustaranou tvář. „Spálený kámen je zpátky na Blaženém ostrově, kam patří. Na Gwydionovu žádost byl umístěn do dubových hájů v Derrihu, kde dělá

místním toho nejlepšího možného souseda. Co se stalo s Krvavým kamenem, o tom nemám tušení.“

„Tohle jsem neměl na mysli,“ skočil mu do řeči Will. „Má Gwydion nějakou představu, kde bychom mohli najít *další* kámen války? Podařilo se mu něco zjistit? Mluvil jsi s ním… nebo snad ne?“

Morann se zapotácel a Will si uvědomil, jak je jeho tvář ztrhaná a bledá. „Všechno až v pravý čas. Copak nevidíš, že před tebou stojí člověk, který stěží popadá dech?“

Will okamžitě polevil. „Ach, odpusť mi mé špatné způsoby, starý příteli! Jistě mě musíš považovat za mizerného hostitele. Posaď se tady u ohně, ohřej se a osuš. Mluvit můžeme potom.“

Jíva rozčesávala Morannovy divoké vlasy a Will zatím přinesl džbánek jablečného piva, tři poháry a veliký kus koláče. Morann k němu přičichl a s blaženým výrazem zavřel oči jako člověk, který se právě zamiloval. „Hmmm! Myslím, že přesně tohle potřebuji.“

„Co to máš v těch svých starých pytlích?“ zeptala se Jíva a pozvedla jeden z vaků, které Morann složil u dveří.

„To, moje milá paní, za chvilku zjistíš. Ale nejprve potřebuji jídlo a pití, a rozhodně ne málo, protože jsem za poslední tři dny nic nepozřel, jen prášek z hrachoru v Albanay.“

Morann se pustil do jídla jako hladový vlk. Když spořádal pořádnou porci koláče a vyprázdnil první džbánek jablečného piva, odříhl si a pohodlně se opřel. Teprve když si Will všiml, že se mu do tváře vrací trochu barvy, odvážil se zeptat na novinky týkající se Gwydiona.

„Nesetkal jsem se s ním celou zimu.“

„A myslíš, že by tak dlouhá odmlka mohla být způsobena něčím jiným, než Gwydionovým zaneprázdněním?“ zeptala se starostlivě Jíva.

Morann si se zasténáním stáhl boty. Byl rozlámaný jako člověk, který strávil mnoho dnů v sedle. „Kdo ví? Zaměstnává ho mnoho záležitostí. Tak už to s čaroději bývá.“

„Ale určitě by nám poslal aspoň nějakou zprávu, kdyby mohl,“ trvala na svém Jíva.

„No, pokud si myslíš tohle,“ řekl Will, „pak Gwydiona neznáš. Dopřávání a odpírání tvoří způsob, jímž čaroděj ovlivňuje svět.“

U krbu se sušil košík čerstvého palivového dřeva, asi jako paže silná a stopu dlouhá polena. Jíva jej odtáhla stranou, aby se do malé místnosti dostalo víc tepla, a usadila se vedle Moranna. „Neříkal ti něco o tom, kdy má v úmyslu se vrátit? Nebo co bychom měli dělat do té doby? Už jsme přišli téměř o všechno stříbro.“

Morann zavrtěl hlavou. „Poslední slova, která mi Gwydion řekl, zněla, že ať se stane cokoli, nejpozději o něm uslyšíme o svátku imbolc.“

„Ale imbolc byl už před sedmi týdny!“ podivil se Will.

Morann si poposedl a vytáhl zpoza opasku svůj čarovný nůž. „Na příslušníky Ogdoadu se dalo vždycky spolehnout, že své slovo dodrží. Dokonce i Maskull to tak v dávných dobách dělával.“

Při zmínce o svátku se Will roztřásl. Byl to pradávný den ohňů, významný svátek, kdy byly vzdávány díky zemi. V Dolině tomuto dni říkali Slavnost jehňátek. Mezi šlechtici se avšak oslavoval den, který si Nevidoucí zvolili pro svůj Svátek očišťování matek.

V období imbolku bylo pro Jívu zvlášť těžké snášet odloučení od Bethe. To proto, že se musela zúčastnit neradostného rituálu Bratrstva, určeného pro ženy, které porodily dítě. Nenáviděla to, a když se jí jeden ze starších zeptal, jaké má děti, téměř se zhroutila v slzách. Will si povzdechl. „Sezením tady nic nezískáváme, ale co jiného můžeme dělat? Nic než čekat na nějaký vzkaz od Gwydiona, ať už přijde či nikoli.“

„On za tuhle válku nemůže,“ řekl Morann a postavil své mokré boty blíž k ohni. „Nemůžeme ho vinit ze situací, které přináší. Je jako Jarred žonglér, vyhodil do vzduchu celý tucet koulí a snaží se je tam udržet, a my bychom měli doufat, že v tom bude k našemu prospěchu pokračovat.“

Will věděl, že ho tím Morann trochu pokáral. „Promiň mi,“ řekl. „Já vím, že ať je Gwydion kdekoli, dělá to nejlepší co může.“

„Není co odpouštět,“ řekl Morann veseleji. „Netrpělivost je nectností mládí, alespoň to jsem se ve svém životě naučil. Ale povězte mi teď, jak jste se měli vy?“

Will mu vypověděl vše, co se na královském dvoře udalo. Zvláštní pozornost věnoval jeho neustálým přesunům a odhadl také, že se počet vojáků postupně snížil asi na šedesátinu původního počtu. „Když už mluvíš o tom, co se člověk v životě naučí," řekl Will, „jedna věc je mi naprosto jasná – velké vojsko vyžaduje strašlivé výdaje. A nemůže se dlouho zdržet na jednom místě. Když se přesouvá armáda, krajina se deset mil na obě strany mění v pustinu. O ewlenu už klesl počet mužů v královském vojsku pod tisíc."

Jíva jim dolila poháry. „Nechápu, proč se dvůr nevrátí zpátky do Trinovantu, kam patří."

„Protože tam je většina lidí nakloněna Richardovi z Eboru," řekl Morann. „Když se do Trinovantu donesly zvěsti o tom, co se udalo v Ludfordu, měšťané a jejich radní uzavřeli královskému dvoru své brány."

Jíva neskrývala překvapení. „Zavřeli brány svému vlastnímu panovníkovi?"

„Dokud nebudou napraveny a odčiněny křivdy navršené na osobu vévody Richarda z Eboru," řekl Morann. „Tak aspoň zní výnos, který přibili na Luddovu bránu v Trinovantu."

Will pohlédl na Moranna. „Nebo dokud král nesvolá další veliké vojsko, aby si jím vynutil vstup i do tohoto města."

„Gwydion mi kdysi říkal, že vesnický lid v Království svého krále velice miluje, navzdory některým jeho nedostatkům," řekla Jíva. „To jsou ti, kteří přebývají v Trinovantu, tolik jiní?"

„Ach, ti mají Hala také rádi. Ale rádi by se zbavili jeho královny a všech jejích rozmařilých přátel. Její následovníci mají obrovské dluhy u mnoha tamních kupců a chvástají se že je splatí, až jim připadnou majetky po vévodovi Richardovi."

„Oni se tím vůbec netají?" zeptala se Jíva.

Morann přikývl. „Když dorazily zprávy o rozdrcení města Ludfordu, nebyli trinovantští kupci nijak zvlášť potěšení. I mezi kupci jsou příbuzenské vazby. O ewlenu Trinovant povstal. Královský palác by jistě lehl popelem, nebýt Nevidoucích, kteří vyšli z Velké věže a zahnali lid svými kletbami a hrozbami. I tak došlo k velkým škodám a nezákonnostem."

Will vzdychl. Vždycky byl přesvědčen, že neexistuje žádný rozpor, který by dva lidé dobré vůle a s velkou smířlivostí nedokázali vyřešit nad jedním či dvěma korbely toho nejlepšího

piva. Tak to aspoň vždycky chodívalo v Dolině, kde nebylo nic považováno za natolik důležité, aby nebylo možné nalézt všeobecně prospěšný kompromis.

Morann pozvedl svůj dlouhý tenký nůž a pustil se do broušení čepele. „Povězte mi, odešel dvůr do Kernelwortu na naléhání Bratrstva, nebo za tím stojí Maskull?“

Will se zatvářil ironicky. „Řekl bych, že to byl Maskull, třebaže opouští dvůr na celé týdny kvůli záležitostem, o nichž se můžeme jenom dohadovat. A pak se vracívá stejně nenadále jako ty. V těch dobách panuje u dvora nervozita nebo zděšení. Polovinu času chodí po hradě v mlze, takže ho může spatřit jen královna, a po zbytek času je normálně viditelný.“

Jíva řekla: „Měl by se sem zase každou chvíli vrátit. Tedy pokud se můžeme řídit podle jeho předchozích zmizení. Pokaždé, když se objeví, převrátí celý dvůr vzhůru nohama a žene nás na nějaké ještě horší místo.“

Morann pozoroval zářivý smaragd na svém prstenu, sledoval, jak se jeho lesk odráží na čepeli dýky. „To jsou možná zatím ty nejlepší zprávy.“

„Kdybys to byl ty, koho vláčí po celém Vnitrozemí, jistě bys takhle nemluvil,“ řekla Jíva.

Morann to uznal. „Připadá mi to, že se Maskull snaží získat jakousi magickou výhodu tím, že si bude volit místa. Vypadá to, jako by s Gwydionem hrál jakousi ohromnou šachovou partii – táhne svým králem a královnou do bezpečí. Doufám, že tomu tak je.“ Udělal jednoznačné gesto, ale Willovi se zdálo, že napůl jen proto, aby zakryl pochybnosti. „A tak jste se nakonec dostali až na hrad Corben. Víte vůbec něco o corbenském stromě nebo o jeho temné minulosti?“

Will pokrčil rameny. „Já tedy ne, ale připadá mi to jako velice špatně položené místo.“

„Ode mě se toho o moc víc nedozvíte. Před tisíci lety, v dobách vlády Cynsase a Orelina, to bylo místo pochybných kouzel, třebaže později proslulo svými rychlonohými koňmi. Někteří lidé tvrdili, že místním klisnám koluje v žilách krev levhartů. Ne tolik, jako když křížením levhartů a lvů vzniká leopard, ale jen malá kapka, která těm koním dodává prudkou povahu. Takové věci se mohou dít jen na poskvrněné půdě.“

Jíva se otřásla. „Několikrát jsem v noci slyšela řev. Myslela jsem si, že je to gryf, ale mohl to být i levhart.“

Will se k ní prudce obrátil. „Nic takového jsi mi neříkala!“

„Myslela jsem si, že se mi to zdálo. Nebyla jsem si jistá, co jsem vlastně slyšela, a teď jsem o tom přesvědčená ještě méně. Řekla bych však, že ty zvuky musely být dostatečně skutečné, protože jsem se při nich otřásla.“

„Zaznívaly z dálky,“ řekl tiše Will, jako by se rozpomínal. „Přinášel je chladný severní vítr, vysoký kvílivý zvuk, který člověku projede srdcem jako nejostřejší z nožů.“

„To je přesné,“ řekla Jíva a zadívala se na něj. „Jak to víš?“

„Už jsem ho slyšel dřív.“

„Gryf to být nemohl,“ řekl Morann rozhodně. Změnil polohu, takže mu už světlo na prsten nedopadalo. „Všechny druhy gryfů mají hluboký vrčivý hlas. A levharti nevydávají vůbec žádné zvuky, snad jenom jakési syčení, nejvíc podobné labutímu, když chrání mladé. Levharti však z našich končin vymizeli už před dlouhou dobou.“

Will však dál přemýšlel o tom podivném zvuku. Slyšel ho nedaleko Aston Oddingley a pak znovu, když shlížel z cimbuří ludfordského hradu. Jeho mysl se bránila spojovat ho s hrůzou docela jiné noci, kdy se v jeho noční můře zjevilo obrovité stvoření s červenými křídly.

„Třeba to byla Morrigain,“ řekl zasněně. „Babice, která ohlašuje válku. Gwydion mi říkal, že čas od času obchází krajem. A nejraději prý v noci.“

Vstal a přešel k oknu, za nímž se začal deštivý den přelévat do časného šera. Už byla téměř tma jako za soumraku a mohutná dešťová oblaka tísnila oblohu jako šedivá poklička. Dlouho bylo ticho, stíny vržené ohněm poskakovaly po stěnách. Pak promluvil Morann: „Mluvil už Will s králem?“

Jíva zavrtěla hlavou, až se její dlouhé plavé vlasy zaleskly červenou září plamenů. „Maceughovi se zatím nedostalo svolení přiblížit se ke královně osobě, aby jí mohl předložit své poselství.“

„Jsem tomu docela rád,“ řekl Will. „Mám-li říct pravdu, neodvažuji se ke králi Halovi přiblížit.“

„Neodvažuješ?“ pravil Morann a prstem poklepával na svůj pohár. „Proč to říkáš? Je to stále stejně mírný člověk, jak jsi ho sám poznal. Vzbuzuje spíše soucit, než strach.“

„Vím, že by nám nijak neublížil, ale v jeho pohledu je cosi zvláštního. Mám dojem, že by jeho zrak mohl proniknout magickým převlekem, kterým nás vybavil Gwydion. Přece jen je to nejjemnější umění, a já mám pocit, že tato naše těla byla vytvořena tak, aby oklamala především Maskulla. Přicházejí chvíle, kdy by někteří lidé dokázali naše maskování prohlédnout – jedním z nich by mohl být i vévoda Henry.“

Morann odložil pohár. „Potom je tvá opatrnost jistě na místě. Žádné kouzlo totiž není bezpečné před pošetilci, a Henry z Bowfordu mi připadá jako veliký pošetilec.“

„Myslet si něco takového o vévodovi Henrym by mohla být nebezpečná chyba,“ řekl Will. „Jedné věci však nerozumím…“

„Jen jedné?“ zasmál se Morann.

„Poznáš ho podle jeho kouzel. Tak zní jedno z nejdůležitějších magických pravidel. Podle něj lze z kouzla vyčíst, kdo je seslal. Nechápu jak je možné, že v nás Maskull nevidí Gwydionovo dílo?“

Morannův úsměv se ještě rozšířil. „Mohl bych se to pokusit odhadnout a nebyl bych daleko od pravdy, ale neudělám to. Pokud Gwydion slíbil, že si vás Maskull v této podobě nevšimne, pak můžete být klidní, že to tak zařídil.“

Will přikývl a pohlédl na Jívu. „To mě trochu uklidnilo. Ale jen trochu.“

Morann vytáhl jilmovou píšťalu a přiložil ji ke rtům. Chvilku se z ní linula opakující se melodie, jež jako by vyprávěla o zelených lukách, šedavých kopcích a paprscích slunce, které ozařují požehnanou zemi. Přitom se v místnosti rozhostil nesmírný pokoj a klid, a Will pocítil, jak se mu svírá hrdlo. Propletl své prsty s Jívinými a naslouchal. Tísnivý pocit ho opouštěl a opět ho zaplavovaly přívaly prastaré síly. Mnoho lidí si bere víc, než dává, ovšem je i pár takových, kteří více dávají. Morann byl jedním z nich.

Jakmile zmizely poslední závany connatského povětří, zamumlali Will s Jívou své díky. Tato melodie byla dalším z darů člověka, který se tak či onak o Willa staral celý jeho život.

„Budu muset opustit dvůr," řekl Will Morannovi. „Nemůžeme už čekat na Gwydiona příliš dlouho. Maskull se začal zaobírat kameny války."

„Cože?"

Když mu Will pověděl o kameni, který nalezli poblíž vesničky Tysoe, a o zaměřovacích kůlech, které k němu naváděly, Morann ho zarazil. Vstal a přešel ke svým mokrým vakům, které zanechal na podlaze u dveří. Vyňal z nich cosi, co vypadalo jako starý věneček, jaký se obvykle plete na svátek ewlenu. Byl spleten ze stovek suchých listů.

„Co je to?" zeptala se Jíva.

„Dopis od Gwydiona. Zanechal mi ho na Worfwykenských blatech poblíž northbridgeského brodu přes Severinu." Morann jej hodil na zem. „Je v ogdoadském oghamu – každý list z jiného stromu a každý znamená jiné písmeno. To je poslední vzkaz, který jsem od něj dostal."

„A co se v něm praví?" zeptal se Will.

„Potvrzuje tvé obavy. Podíváme se… ‚Maskull se nyní zmocnil kamene války pohřbeného pod Dainspeirhafocem' – to je v řeči současného Království Krahujčí vrch." Morann vzdychl a zakroutil hlavou. „Proč jste se jen o něj nepostarali už tehdy?"

„Gwydion říkal, že nemáme. Už předtím jsme nalezli jeden kámen nedaleko Arebury, ale ten ležel ve smrduté bažině a nedaleký potok nám to ještě ztížil. A stejně jako u tamtoho Gwydion tvrdil, že máme důležitější práci."

„Takže kvůli jedinému chybějícímu uzlu půjde ke dnu celá loď."

„Gwydionovi bylo jasné, že kámen v Tysoe nebyl tím, který jsme hledali."

„Nechali jste ho však bez dozoru, přestože jste věděli, že o něm Maskull ví. To bylo velice riskantní. Co si jen mistr Gwydion mohl myslet?"

Will zavrtěl hlavou jako zdrcený člověk. „Nevím, co jiného jsme mohli dělat. Pro nikoho nebude snadné, aby využil zmar ukrytý v kamenech pro své vlastní účely. Třeba si Gwydion myslel, že když ho necháme Maskullovi jako pokušení, mohlo by ho to zdržet. V té době byl Gwydion daleko více zaujatý hledáním kamene, který označoval místo další bitvy. A bylo to tak správné, protože jsme uspěli a objevili Spálený kámen. Sám

přece dobře víš, co z toho vzešlo. Ale co když se Maskull zmocnil kamene, k němuž odkazoval Krvavý kámen? Toho, který má procitnout jako další?“

Morann mu jeho pohled oplácel. „A byl to kámen války, nebo jeden z těch nižších, které jen navádějí a spojují ostatní?“

„To nevím.“

„Pak jsou naším jediným vodítkem verše Krvavého kamene,“ řekl Morann. Zvedl opět věneček a jeho prsty se začaly probírat suchými lístky. Mezi nimi Will spatřil břízu, dub, hloh, jeřáb, jasan a cesmínu. Morann pronesl verše v pravém jazyce. Budily hrůzu:

„Faic dama nallaid far askaine de,
Righ rofhir e ansambith athan?
Coise fodecht e na iarrair rathod,
Do-fhaicsennech muig firran a bran.“

„*Faic dama nallaid far askaine de* – copak to znamená, Wille?“

„No… pohleď… pohleď na malého divokého kolouška, na jeho provaze?“ navrhl Will zoufale.

To zahnalo všechnu skleslost. Morann se rozesmál, až málem spadl ze židle. „Malý koloušek říkáš? Ha ha ha! Na provaze! Ha ha ha-ha!“

„Co je na tom vtipného?“ zeptal se Will zmateně, ale za chvíli se už musel smát také. Podíval se na Jívu, ale ta se smála spolu s Morannem, jehož chechot se nyní dunivě rozléhal.

„Ach, to jsi mě tedy pobavil. Jen co je pravda!“ vyrážel ze sebe Morann.

Will zčervenal. To jeho nová tvář dělávala, a Willa to velmi rozčilovalo. „Obávám se, že nejsem žádný učenec. Gwydion mi s tímto báječným převlekem dopřál jen nejnutnější znalost řečí. Řídil se podle pravidel a odmítl mi nádavkem přihodit ještě pravý jazyk.“

„Ach, mohl bys to říct ještě jednou! Ha ha!“ Morannova tvář brunátněla.

„No dobře, Moranne. Pověz nám tedy, jak to má být správně,“ řekla Jíva a otírala si oči.

„No tak, Wille! Dokonce i v řeči Ostrova bys mohl přijít na to, co znamená výraz ‚malý divoký koloušek'. Přemýšlej!"

Will se škrábal na hlavě. „No.

Jíva řekla: „Pavouci! To musí být pavouci!"

„Přesně tak. Jívo, ty jsi zázrak. Takže tu máme… podívejme se:

Sleduj pavouka na jeho vlákně,
kdo bude dalším pravým králem?
Kráčí cizími kraji, hledá cestu
a nevidí opodál havrana."

„To mi nedává žádný smysl," řekl Will. „Napadlo tě něco?"

„To nemohu říct," prohlásil Morann. „Přinejmenším nic, co by hned vyskočilo a praštilo mě do očí."

Oheň prskal a na konci polena se škvařila míza. Dívali se prázdně jeden na druhého.

„A jak zní druhý způsob čtení?" navrhl Will. „To by nám snad mohlo napovědět, kde leží další kámen."

Morann zkoumal listy na věnečku a pak pronesl další verše:

„Dama nallaid rofhinn e coise do-faicsenh,
Farhe righe fodechtan a muig a de an.
An firr ansambith iarraier skainne,
Faic ath na rathod dalha na brann.

Pavouk vskutku kráčí neviděn,
zatímco král dlí v cizině.
Ten však, kdo hledá lněnou nit,
nalezne u stezky havrany."

Jíva rozhrábla oheň a sledovala, jak rudé jiskry stoupají vzhůru. „Pavouk, jenž kráčí neviděn – myslím, že všichni víme, o kom to musí být!"

Will přikývl. „A král dlí v cizině. Spálený kámen hovořil o Halovi jako o falešném králi a Gwydion se domníval, že pasáž o králi strážícím svou věž hovoří o vévodu Richardovi, bránícím Ludfordský hrad."

„Kameny se o uchvatitelově rodu nevyjadřují příliš vlídně," řekl Morann. „Třeba má brzy vymřít."

„Řekněme tedy, že ‚král' v těchto verších představuje vévodu Richarda, neboť tu není žádná zmínka o tom, že by byl falešný."

Jíva se zahleděla do manželových očí. „A jak víme, vévoda opustil Království. Zajímalo by mě však, kdo hledá lněnou nit. A co to vlastně *je?* A co jsou ti havrani vedle cesty?"

Opět seděli mlčky. Po chvíli Will řekl: „Nezdá se, že by tyto verše odkazovaly ke kameni z Tysoe nebo Arebury. Aspoň tohle snad víme."

„Slovo ‚skainne'," řekl Morann, „má v pravém jazyce velice jednoznačný význam – vlákno lýka."

„Lýka?" zeptal se Will. „Co to znamená?"

„To jsou vlákna rostlinek lnu. Když se len sklidí, jeho stonky se močí ve vodě, dokud z nich nelze odstranit lýko. To se pak dál upravuje a nakonec je spřádáno do lněných nití."

„Takže to nám moc nepomohlo," řekla Jíva.

„Možná by pomohlo tohle." Will podal učenci rybu ze zeleného kamene, která mu visela kolem krku. „Gwydion mi řekl, že to u mě našel, když mě poprvé uviděl. Použil jsem to, když jsem rozlomil Kámen osudu, a pak znovu, když jsem zničil Krvavý kámen. Teď už víte, jak rád bych si to vyzkoušel i na dalším kameni."

Morann si vzal rybku do ruky a letmo si ji prohlédl, načež ji opět vrátil. „Je to zvláštní talisman, ten tvůj malý losos. A připouštím, že o moc víc ti o něm nepovím, třebaže jsem mistrem klenotníkem už pořádně dlouho."

„Kdyby tak Maskull vedl dvůr ještě víc na jih," řekla Jíva, „dostali bychom se do kraje, který Will dobře zná."

„Možná že tím, že jsme zde a pozorujeme a naslouchámе, děláme to nejlepší co můžeme, ale nemám ten pocit." Will se zamračil a otočil se k Morannovi. „Podpoříš mě, jestli se rozhodnu přestoupit slib, který jsem dal Gwydionovi?"

Morann jeho vážný pohled opětoval. „Tvé sliby jsou tvoje věc, Willande. Nemohu ti dát lepší radu, než si dáš ty sám."

„Když mluvíš takhle, zní to docela jako od mistra Gwydiona."

„Význam… Cože?"

Will přijal Morannovu výzvu. „Ale no tak! Vždyť dobře víš, že mi říká daleko méně, než ví. Záměrně mi něco skrývá."

„Každému něco skrývá."

„Ale proč i mně?"

„Ty to nevíš?"

„Ne. Občas mám skoro pochybnosti, na čí straně vlastně stojí!"

Morann zavrtěl hlavou. „To neříkej, Wille! Neměl bys o něm pochybovat. Je to čaroděj a nesmí ti rovnou říct všechno co ví – dokonce ani o tobě ne. Důvodem je, že on je hybatelem a tvořitelem událostí. Velice dobře zná princip příčiny a následku a je si vědom, že ať lidem řekne cokoli, ti se stejně vydávají tou či onou cestou. Tobě však nesděluje všechno, co o tobě ví, protože se neodvažuje zasahovat do tvého předurčeného osudu."

„Ale to dělá i tím, že mi *neříká*, co by mohl!"

„To nech na něm. A pokud máš pochybnosti, vzpomeň si na našeho přítele Johna ze Strange – řešení svého problému měl vždy ve vlastních rukou, a přesto mu to nikdo jiný nemohl sdělit."

Will hleděl Morannovi do očí. „Snažíš se mi říct, že i na mně spočívá podobné kouzlo?"

Morann se zhluboka nadechl. „Svým způsobem je to možná pravda, Wille."

„To mi vysvětli!"

„Klid, Willande! Jediné, co jsem tím chtěl říct, bylo, že pro mistra Gwydiona by nebylo problémem upravit *tvoji* budoucnost a *tvůj* osud, ale cožpak si myslíš, že by si takhle zahrával s budoucností a osudem Velikého Artuše a tím pádem i celého Království?"

Will se opět usadil, zhroutil se do sebe. Navzdory svým pocitům marnosti pochopil, že Morannova poznámka byla důležitá a zásadní. Řekl: „V tuhle chvíli se tedy skutečně ani v nejmenším necítím jako Artuš Veliký."

„V této chvíli," pravil Morann bez náznaku úsměvu, „tak jistě ani nevypadáš. A možná že jím jsi, a třeba nikoli. Jediné co vím je, že by bylo lépe, kdybys jím byl, neboť čas běží jako o překot, lork se bouří a v zemi ještě zůstává příliš mnoho kamenů války. A pokud jde o mě, i já mám svůj nevděčný úkol. Ať jsem unavený sebevíc, musím opět odjet, poměrně brzy. Tam, kam se

vydám, se nejspíš s mistrem Gwydionem nesetkám, ale pokud ano, ty budeš první, kdo se to dozví. Na to se můžeš spolehnout.“

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

DRAČÍ CHŘTÁN

V příštím týdnu se konečně změnilo počasí, udělalo se tepleji a vzduch začalo plnit jaro. Hladinu Afonu čeřilo šplouchání vyder a ve změti rákosí bylo možné zahlédnout modré záblesky ledňáčků. Pupence praskaly a louky okolo hradu Corbenu ozdobily první květy. Dokonce i zarputilé hradby pevnosti se rozzářily teplými slunečními paprsky.

Objevil se znovu Maskull a kolem krále propukla horečná aktivita, přesně jak Jíva předpokládala. Na obzoru se však nerýsovalo žádné stěhování – shon způsobilo připravované setkání.

Will byl spokojený. Corbenský hrad, přes všechnu svoji strohost, neležel na podobném křížení vláken jako Ludford, proto se pro něj nestal místem strádání a šílenství. A přesto, kdykoli opatrně otevřel mysl okolí, cítil pach nečisté magie, vznášející se jako mlžný příkrov okolo Králova vrchu a břehů Afonu. Nad střechami a věžemi hradu se svíjela děsivá síla, probleskující jako ohně krále Elmonda, a Will přemítal, jaké události mohly po sobě na těchto místech zanechat tak vytrvalé stopy.

Ještě než Morann odjel, neochotně jim prozradil něco málo z historie hradu Corbenu. Vyprávěl o událostech starých celých tisíc let. Vyprávěl o královských bratrech Cynsasovi a Orelinovi, devadesátém osmém a devadesátém devátém králi z Breova rodu, kteří odtud panovali. Cynsas vládl padesát let a Orelin třicet dva, a když ten druhý ve věku devadesáti dvou let zemřel,

nastoupil na královský trůn vnuk jeho mladšího bratra Robilaxe. To byl stý král a jeho jméno bylo Uther, později zvaný Pendragon. Byla to doba prudkých zvratů, neboť v oněch dnech žil slavný čaroděj Merlyn. Ten přišel na hrad Corben, aby se radil s ptactvem a sesílal svá kouzla – ta, jež měla zapříčinit druhý příchod Artuše Velikého. Ale později, v časech Artušovy slávy, postihlo Merlyna šílenství a nepříčetnost, způsobená smrtí přítele. Tato duševní choroba hnala čaroděje do Ardenského lesa a pak na východ, do lipových hájů a poklidných oblastí Corbenu, kde do té doby hnízdili jen ptáci. Tady, mezi tajemnými mýtinami, bloudil Merlyn mnoho let, živil se jen kořínky a bobulemi, jezdil na jelenech a strpěl jen společnost vlků a dalších divokých zvířat. V té době vyhledal místo, na němž zhynul temný mág, hovořil s hvězdami a tančil magii, jež byla podobná kouzelnictví, ovšem nebyla jím tak docela. Merlyn byl totiž postižen šílenstvím a jeho záměry byly nepředvídatelné.

„Abys věděl, mistr Gwydion také poznal opravdové utrpení," řekl Morann. „Zakusil lásku i smrt, neboť tehdy si pořídil manželku, kterou později ztratil. Ve svém pomatení zavraždil člověka, muže, za nějž se chtěla provdat žena, která ho opustila. A co ho k tomu vedlo? Myslel si o sobě, že právě on sám je zrádcem Ogdoadu. Existují myšlenky, s nimiž nelze žít. Rozežírají mysl. Tento pocit viny ho uvrhl do šílenství."

Za bouřlivých nocí mohl Will zaslechnout ozvěny oněch nebezpečných dnů, které se stále ještě vznášely ve vzduchu. A cítil také, jak jemné předivo kouzelné sítě ovíjí královský dvůr nyní, a v samém jejím středu byl sám král. Kamkoli se Hal vydal, Maskullova zakletí a Gwydionova protikouzla zůstávala pevně přimknutá k němu, neustále soupeřící, blokující, vyvíjející kouzelný tlak tu sem, tu jinam, bránící jedno druhému. Třebaže se působení těchto dvou sil vyrovnávalo, Will vnímal, že to není totéž, jako kdyby žádné síly nepůsobily. Zdálo se, že duch krále Hala je z toho neustálého napětí naprosto vyčerpaný. Působil unaveně a jakoby vysátý. Čelil tak obrovskému tlaku, až se křehká hranice šílenství už už chystala prolomit. A přesto tomu cosi bránilo. Will se podivoval té nevídané vnitřní síle králova srdce. Nebyl to žádný slaboch, ale spíše obrněný duch, snášející nezměrné břímě. Možná právě to v něm viděl prostý lid a oplácel mu svou láskou.

Will a několik dalších osob však chápalo, proč Maskull přivedl dvůr na hrad Corben a drží ho zde v přípravách na jakýsi klíčový okamžik. Nebylo to pouze špatně položené místo, ale také oblast, v níž Gwydion prošel nejtvrdší životní zkouškou. A tou klíčovou událostí mělo snad být jakési prohlášení. Chystala se hostina, aspoň se to šeptalo, hostina na oslavu patnáctého výročí sňatku královského páru.

Ale byla to jenom záminka? Nic dalšího se dosud nevědělo, panovaly jen nějaké nejasné zvěsti a dohady. Will vyšel nahoru na Dlouhý ochoz, aby se rozhodl, co je třeba udělat. Odtud měl ničím nezastíněný výhled na travnatý pruh, táhnoucí se mezi hradbami pevnosti. Sto kroků odtud stála ona lípa, o níž hovořil Morann – neblaze proslulý Corbenský strom. Už celý týden od rozhovoru s Morannem odkládal své rozhodnutí a stále neviděl žádné jasné řešení. Měl by odejít, nebo spíše zůstat? Co z toho bude nejlepší?

Will hledal ve své mysli odpověď, když tu prošel okolo podsaditého muže s vážnou tváří a silnýma rukama, jaké mívají lučištníci. Muž postával v koutě zdi a když kolem něj Will procházel, zašeptal: „Pssst, můj pane! Měl byste pár chvil?“

Will se prudce obrátil, neboť měl dojem, že zaslechl svoje skutečné jméno. Ruka mu varovně sklouzla na jílec dýky. „Co jsi to říkal?“

„Klid, můj pane…“ Muž krátce pohlédl na Willovu dýku a o krok ustoupil. Nebyl to žádný šlechtic ani zeman, a pokud patřil ke sloužícím, neměl na sobě žádný erb či oděv, podle nějž by bylo možné poznat, komu slouží. „Mám vzkaz pro Maceugha z Eochaidhanu.“

„Od koho?“

„Mám se Maceugha zeptat, zda půjde se mnou.“ Muž se zdál Willovi až příliš horlivý a poněkud nervózní. Rozhlížel se, jako by se mu jeho úkol příliš nezamlouval.

„Proč by s tebou měl Maceugh chodit?“

„Aby se zúčastnil soukromého setkání.“

„Soukromého? Nebo snad tajného?“

„Tak jsem to měl vyřídit. Půjde Maceugh se mnou?“

Will se bleskově rozmýšlel. Pokud poslal tohoto muže vévoda Henry, čekalo by ho na konci smrtelné nebezpečí a jen těžko by se mu vyhýbal. Pokud to však nebyl vévoda Henry,

mohl by se dozvědět něco zajímavého. Přikývl a následoval muže přes nádvoří hradu, vzhůru po kamenných schodech a přes krátký nezastřešený ochoz. Když dorazili k portálu na vzdálenějším konci, byl muž zpocený. Sloužící otevřel dveře a Will ke svému překvapení spatřil, že na něj čeká lord z Dudley.

„Buď pozdraven, Maceughu," řekl šlechtic. Propustil sluhu a nabídl Willovi místo k sezení. Odmítl je, stejně jako pohár vína, který mu nalil.

„Nemusíš se ničeho bát," pravil Dudlea, „jsme docela sami."

„To mě právě znepokojuje, neboť na tajných schůzkách se většinou domlouvají spiknutí. Pokud jsi mi chtěl něco říct, mohl jsi to udělat veřejně."

Lord Dudlea ho sledoval klidnýma očima. „Vévoda mě požádal, abych s tebou promluvil – o samotě."

„Vévoda…" Will se zarazil, náhle pocítil, že se blíží jakési nebezpečí. Když Dudlea pronesl slovo „vévoda", jeho myšlenky okamžitě zalétly k Richardovi z Eboru – a také k Bethe.

Dudlea se na Willa chvíli upřeně díval a pak pravil: „Vévoda potřebuje vědět, na čí straně stojí v nynějším konfliktu klan Maceughů."

Will mu oplácel pohled, avšak usilovně přemýšlel. Bylo mu zřejmé, že nyní musí našlapovat opatrně. Po chvíli, která mu připadala jako celá věčnost, řekl: „Můj klan stojí tam, kde stojím já."

„A to je kde?"

Will strnul. „To je teprve nutné zjistit. Byl jsem do této říše vyslán jako posel k nejvyššímu králi. Až dosud mi nebylo umožněno předložit mou záležitost vašemu panovníkovi, a to lze považovat za potupu."

„Podívej, Maceughu, dobře víš, jaký to má důvod. Nebo jsme snad oba blázni?"

„Pokud máš na mysli to, že váš král má mysl dítěte a nechává se ovládat jinými, pak s tebou musím souhlasit. Ale přesto přese všechno, stále je to váš král a já nemohu mluvit s nikým jiným."

Lord z Dudlea se na svého hosta zadíval zdrcujícím pohledem. „Nedělej to ještě těžší než je třeba, Maceughu."

„Přeber si má slova, jak je ti libo." Will se rozhodl riskovat. „Mám v hlavě dvě oči, můj pane. Vidím, že jsi věrným následovníkem svého krále, ale i to, že se ti královna a její

intriky příliš nezdají. A co tedy náš vévoda? Měl pro mě nějaký vzkaz, nebo snad ne?“

Dudleova tvář vypadala opět jako z kamene. „Maceughu, jsi poctivý a upřímný muž. Nebudu tedy chodit kolem horké kaše. Vévoda Henry si nepřeje, aby se Richard z Eboru ještě někdy vrátil z Blaženého ostrova. Za tímto účelem se poohlížíme po spojenci, který by byl připraven mu v tom zabránit.“

„A vy chcete, aby se tím spojencem stal klan Maceughů?“

„Ne… ne tak docela.“

„A co tedy?“

„Potřebujeme někoho, kdo by se dostal do blízkosti Richarda z Eboru.“

„Do blízkosti?“

Lord z Dudlea se zhluboka nadechl. „Tak blízko, aby mu mohl bodnout nůž mezi žebra.“

Will nechal tu ohromující chvíli odeznít. „Takže, pokud odhaduji správně, vy po mně chcete, abych Richarda z Eboru zabil.“

„Ano.“

„A proč bych s tím měl souhlasit, když by to pro mě znamenalo jistou smrt?“

Dudlea spojil konečky prstů, jako by něco vysvětloval. „Pravdou je, že pokud odmítneš, zemřeš.“

Will se naježil. „Ty mi vyhrožuješ, můj pane!“

Dudlea se unaveně usmál. „Ty ještě nevíš, že jsem byl vězněn na Ludfordu v týdnech předcházejících jeho pádu. Žádný vyslanec z Blaženého ostrova v tamních sklepeních zadržován nebyl. Vím to, protože jsem je sám obýval. To, co nyní vykládáš vévodovi Henrymu, tedy ze zřejmých příčin nemůže být pravda. Nemám ponětí co jsi zač, nebo jako hru hraješ, ale zcela očividně jsi lhář a podvodník a moje dlouholetá zkušenost mi říká, že takové lidi je obecně možné přesvědčit, aby plnili příkazy druhých.“

„Vydíráš.“

„Ano. Mám-li tvé volby shrnout, máš tyto možnosti: odvést pro vévodu Henryho tu riskantní práci, uspět a nechat se bohatě odměnit. Pokusit se o to a v případě neúspěchu se těšit vědomím, že tě tvá žena přežila. A pokud bys chtěl odmítnout, připravíš vám oběma strašlivou a bolestivou smrt.“

Willovi tuhla krev v žilách. Vzpomněl si, že i Dudlea kdysi dělal špinavou práci pro někoho jiného. Ujistil se, že jeho tvář neprozradila nic z toho, co si myslí, a řekl: „Slyšel jsem tvou nabídku.“

„A co na ni říkáš?“

„Říkám, že si to promyslím.“

„Budiž.“ Pán z Dudlea se usadil a slabě se usmíval. „Ale nepřemýšlej příliš dlouho, Maceughu, neboť věci se znovu dávají do pohybu. Vévoda Henry si nemůže dovolit čekat na tvoji odpověď příliš dlouho.“

Will se otočil, čímž rozhovor ukončil. U dveří se téměř neznatelně uklonil a odešel. Věděl, že se nyní dostal do dračího chřtánu, a cítil, jak se nad ním strašlivé čelisti zavírají.

* * *

Velká síň hradu Corbenu zářila světlem svící. Služebnictvo prostíralo dlouhé stoly k hostině. Pokrývali je všelijakými druhy masa a nápojů, k poctě všem, kdo se zde shromáždili. Bylo přítomno mnoho šlechticů – dva vévodové, šest hrabat, tucet baronů, sto rytířů a všichni v doprovodu svých dam. Mnozí dorazili na poslední chvíli, aby prokázali svoji věrnost králi a jeho krásné královně; této slavnosti se nikdo neodvážil nezúčastnit.

Jíva pozorně naslouchala klepům, které kolovaly mezi královninými dvorními dámami. Doslechla se, že tajuplný „rádce“ královně přikázal, že při každé příležitosti musí prokazovat svoji oddanost manželovi, a že patnácté výročí jejich svatby bude ideální příležitostí pro důležité oznámení.

Ještě předtím však musí proběhnout hostina. Jarred, královnin kejklíř, napodoboval v síni sesílání kouzel. Vždy si na svá představení pomalovával obličej nepřirozeně bledou barvou, zvýrazňoval si rudě rty a černě obtahoval oči. Bývalo také jeho zvykem, že si na jednu tvář lepil malý stříbrný měsíc a na druhou malé slunce. Plival barevné plameny a nad hlavy veselících se prostopášníků vypouštěl holubice. Zatímco síň očekávala králův příchod, vyhrávala slavnostní hudba. Společnost kejklířů a akrobatů předváděla různá žonglérská čísla a jiné výstupy. Nakonec vystoupil medvěd, který měl údajně

tančit, ale spíše jen pohyboval předními nohama na pokyny bídáka s bičem.

Will měl dojem, že sem byl přiveden jako vtip, jako důkaz pohrdání namířený proti heraldické figuře na erbu hraběte Warrewyka, který zobrazoval medvěda s košíkem na tlamě. Pocítil naléhavé pokušení využít své schopnosti ve prospěch nebohého zvířete, pokušení pronést kouzlo, které by zbavilo medvěda náhubku a vyslalo ho volného k vyvýšenému stolu. Měl však na paměti Gwydionovo varování, že nesmí používat magii, nechce-li riskovat odhalení svého převleku. A k tomu ještě nenastal ten pravý čas. Velká síň Willovi připadala jako planina plná tekutých písků, které ho mohou velice snadno pozřít. Kdyby se tu dnes v noci neobjevil, vzbudil by ve všech podezření, ale to, že seděl mezi tolika nepřáteli, ho plnilo silným neklidem, a jakmile dorazil Maskull, začal se potit.

Zařičely trubky a kejklíř Jarred přede všemi zatančil, jako by přivolával kouzlo. Vše bylo připraveno k pití a hodování. Těmto zábavám Will nevěnoval skoro žádnou pozornost – ubohý Jarred toužil jen po uznání, přestože každý z přítomných už jeho nudné triky stokrát viděl. Will měl pocit, že dnes mezi obecenstvem obchází neviditelná postava, která by ho mohla pouhým pohledem spálit na černou kostru.

Šeptalo se, že Maskull je u dvora přítomen, třebaže se rozhodl zůstat neviditelný pro každého kromě královny. Ale i Will měl patřičnou dovednost a mohl ho vidět také. Když vstoupila královna, zavěšená do královy paže, vplazil se kouzelník mezi návštěvníky jako zmije. Všichni sledovali, jak kráčela a otáčela hlavou na všechny strany, a mnozí její pohyby jistě považovali za projevy domýšlivé nadřazenosti, ačkoli ve skutečnosti naslouchala tomu, co jí vyprávěl Maskull. Po jejím boku se sám král, mlčící, bledý a očividně popletený, snažil vypudit hlasy, které mu zněly v hlavě. V útlých prstech držel narcis a na hrudi měl vyšitý symbol bílé labutě. Působil nepřístupně a nevinně, žil hluboko uvnitř sebe, v kobkách svého nitra, jež byly jediným útočištěm jeho ducha.

U vyvýšeného stolu se král Hal usadil po boku své královny. Z její druhé strany zasedl mrzutý vévoda Henry, strohý ve svém sametovém úboru lemovaném kožešinou. Bohaté nařasené oděvy skrývaly spodní košili z drátěných kroužků, chránící proti

neočekávaným výpadům. Sešlo se zde mnoho královniných stoupenců, takže u vyvýšeného stolu sedělo mnoho osob, které Will nepoznával, ale i mnoho těch, s nimiž se už dříve setkal. Vedle krále seděl pán ze Strange, pohazoval hlavou a pochrochtával. Jeho šedivá paní příliš nejedla – bezvýrazně a vážně seděla po manželově boku. A támhle baron Clifton, z očí mu přímo čišelo postižení, kterým se na jeho mysli projevil Spálený kámen. Posledním hostem, na nějž Will pohlédl, byl lord Dudlea, obezřetný a prohnaný. Doprovázela ho manželka, žena s pověstí nejchytřejší rádkyně.

Když se Maceugh usazoval vedle své ženy, mohl ostatním připadat vyrovnaný a bezstarostný, avšak v mysli se stále zabýval záležitostí, kterou mu do hlavy nasadil lord Dudlea. Plán, jak zabránit Richardovi z Eboru v návratu, byl sžíravý. Dudlea už řekl, že na Maceughovu odpověď nebude čekat dlouho, ale bylo mnoho věcí, které musel Will promyslet, než cokoli podnikne. Co když, například, nevzešel tento smrtící plán z hlavy vévody Henryho? Třeba to Dudlea pouze říkal. Ve skutečnosti však tento plán přímo čpěl Henrym z Mellsu – byl prostý, násilný a odporoval všem rytířským zásadám. To však stále nebyl důkaz, že právě on je jeho tvůrcem.

Nemohl vzejít třeba od Maskulla? Mnoho činů, které páchly zradou, vzešlo právě od něj. Tento plán byl jednoduchý a měl být konečný. Nebylo však pravděpodobné, že by jej navrhoval kouzelník, protože pokud by Richard zahynul v exilu, nárok Eborů na trůn by to velice oslabilo a válka by už nepokračovala. Podle Gwydiona by tohle byla ta poslední věc, na níž by měl Maskull zájem. Válka totiž byla jedním z hlavních prostředků, jimiž chtěl zavést osud světa na cestu, kde dojde ke střetnutí.

Mohl tedy plán vzejít od královny? Nebo dokonce od pána z Dudley samotného? První se zdálo pravděpodobnější, ale těžko říct. Oba dva mohlo napadnout, že zabití vévody Richarda nabízí nejlepší vyhlídky na konec války. To by však nebralo v potaz roli působení kamenů války. Dokud tu byly tyto zlovolné balvany plné nenávisti, nemohl nastat mír. A proto také musely selhat všechny pokusy zabít vévodu Richarda.

Will pohlédl na svou ženu. Jedla jen střídmě, pouze symbolicky ochutnala z toho, co se jim nabízelo. Radost z novinek o Bethe se už přetavila v palčivou touhu znovu dceru

spatřit. Vnímal utrpení, které zakoušela, a jeho obdiv k ní opět vzrostl – nedopustila by, kdyby měla opustit dvůr bez něj, dokonce ani nyní, když se její život ocitl v ohrožení.

Tyto oběti přinášíme pro tebe, Gwydione, pomyslel si Will sklíčeně. Kdyby Morann přinesl lepší zprávy – či dokonce horší –, pak bychom věděli, na čem jsme.

Morann mu nakonec s jeho rozhodováním příliš nepomohl. Po celý den toužil Will odcválat pryč z hradu Corbenu a vydat se udělat něco pro sebe. Nic magického, jen se někam na celý den vypravit a pokusit se najít nejbližší vlákno. Zkusit přijít na stopu dalšímu kameni. Občas, když měsíc přibýval a byl mezi třetí čtvrtí a úplňkem, když se valil po ekliptice jako veliká šišatá perla ve stříbrném prstenu, vnímal Will, že ho lork volá. Pokud bylo proudění silné, cítil cosi několik mil východně od hradu. Připadalo mu to jako vlákno Tanne, vlákno dubu, tedy to, na němž našli Morový kámen. A za obzvláště jasných nocí vnímal náznaky a ozvěny dalších dvou kamenů – jednoho na severu a dalšího na jihu. Nejsilnější však byl ten, který ležel přímo na východě.

Vyšlehl plamen, to Jarred předváděl svá umění, polykal oheň a pak ho plival jako dračí dech. Procházel a naparoval se mezi hodujícími pány. Z uší a úst vytahoval hedvábné šátky, karty a mince, vyhazoval je do vzduchu a nechával zmizet, z prázdných nádob naléval víno. Jarred si liboval v obdivu i zmatení přihlížejících. Will hleděl na toho podivného muže, na potřebu, která ho nutila stát se pánem stovek drobných iluzí, podvodů a klamů, jež podle Gwydiona mohla skutečná magie snadno zesměšnit. A zatímco Jarred odvrátil pozornost davů, Maskull si dělal, co se mu zlíbilo. Ten zlomyslník procházel neviděn dvoranou, prokluzoval z místa na místo, naslouchal soukromým hovorům lidí, kteří požili příliš vína, v tajnosti vyslechl důvěrnou rozmluvu nebezpečného lorda z Dudley a jeho paní s jasnýma očima. Tu našeptával královně nějaké tajnosti; její chřípí se nad těmito zvěstmi rozšířilo a černé oči zaplály.

Jíva přiblížila ústa Willově uchu. „Mezi dámami se šeptá něco nového.“

Will viděl kouzelníka, jak prodlévá v blízkosti pána ze Strange, a téměř neznatelně přikývl. „Pokračuj!“

„Říká se, že se Maskull tentokrát vrátil ke dvoru a přivedl s sebou nějakého tvora.“

Will se otočil. „*Tvora?*“

„Všichni jsou z něj vyděšení.“

„Z něj, nebo z jeho představy?“

„Myslím, že je docela opravdový.“ Jíva roztáhla ústa v úsměvu, takže se všem přihlížejícím mohlo zdát, že hovoří o čemsi zábavném a nepodstatném. Ale i její veselost přilákala zlověstné pohledy. Na rozdíl od většiny přítomných dam neměla zakryté vlasy a ty jí v lesklých kaštanových pramenech spadaly na ramena, přesně podle módy a zvyklostí Blaženého ostrova. Will viděl v mnoha očích závist, obzvláště u těch, kteří se odívali podle příkazů skromnosti, doporučovaných Nevidoucími. Ženy s očima jako dýky, jimiž se královna obklopovala, byly nevýrazné a zakřiknuté, a všechny si až příliš libovaly ve zhoubných pomluvách.

„Nakolik si troufnu odhadnout, nikdo toho tvora ještě neviděl,“ řekla Jíva a poklepávala si na koutek úst. „Ale to má zřejmě nějaký vážný důvod.“

Will se zamračil. „To určitě ano.“

„Říká se, že Maskull přivezl něco tak strašlivého, že při pouhém pohledu na to člověk zkamení. Je to možné?“

Will usrkl vína. „Není to nemožné. Náš nepřítomný přítel mi kdysi vyprávěl o tvorovi, který se líhne z kohoutích vajec vyseděných ropuchou. Ten má prý schopnost zabít pouhým pohledem.“

„Myslíš, že by sem Maskull mohl přivést baziliška?“

„O tom pochybuji. Myslím si, že je vychytralejší.“

Will se nyní pustil do zkoumání spleti měnících se spojenectví, která držela dvůr pohromadě. Byl si vědom očí, které na něj se zájmem hleděly. Kdo z nich vůbec ví o plánu zabít vévodu Richarda? pomyslel si. Kdo z nich tuší, že bych se tím vrahem měl stát já?

Naskočila mu husí kůže, protože se kouzelník přiblížil k němu. Spatřit Maskulla nebylo snadné, byl stvořením mnoha a žádné podoby. Při jeho mrštných pohybech běhal Willovi mráz po zádech, podobně jako některým lidem při pohledu na pavouka.

Třebaže nebyl normálně viditelný, Will si povšiml, že jeho plášť černý jako půlnoc je posetý stříbrnými symboly. Na botách měl ostruhy jako nějaký rytíř, a přesto se pohyboval neslyšně, po způsobu plížících se zlodějů. Willova mysl se zabořila hlouběji do kouzelníkovy tváře, v níž narazil na další dvojakost. Jeho podoba se měnila, pod krásnou a mladistvou tváří, kterou stavěl na odiv královně, probleskovala hlava smrtky.

Will se přinutil dívat jinam – na královnu a vévodu Henryho, kteří spolu rozmlouvali jako dva milenci. Vedle nich seděl bledý posmutnělý Hal a zíral kamsi do neznáma. Will viděl krále v celé jeho hanbě – jako pěšáka postávajícího opodál a otírajícího si koutky úst ubrouskem, zatímco královna se pod stolem dotýká nohy mladého vévody, který se k ní rozvášněně sklání. Zatímco však matka Henryho nevlastního bratra rozpaluje jeho touhu, pohledem koketuje se dvěma jeho největšími soky. A to všechno se odehrává před zraky nebohého, zpola pomateného Hala.

Když se kouzelník přiblížil na nějakých deset kroků, vynaložil Will zvláštní úsilí a pokusil se nevšímat si ho. Bylo to velice těžké. Maskullovy oči byly černými okny do jiného světa. Nebyly mrtvé, ani nepřipomínaly skelně lesklé zraky šílenců, ale byly to zvláštní podmanivé oči, kterým se nebylo možné vyhnout. Maskull přešel a Will se opět uvolnil. Tu si náhle uvědomil, že se na něj kouzelník pokusil zaútočit. Sevřel Jívinu ruku a byl rád, že ona Maskulla vidět nemůže. Poté se bezstarostně rozhlédl tam a zpět a s trhnutím zjistil, že se dívá přímo na kouzelníka.

Znovu svůj pohled rychle odvrátil, snad byl očarován a možná i odhalen. Maskull byl nyní na druhé straně síně, ale tančil okolo místnosti jako černý plamen. Willovy oči ho vytrvale nesledovaly. Obrátil se zpět k Jívě, která byla jeho nejbezpečnějším útočištěm, ale ta se dívala jinam. Netroufal se jí dotknout, aby jeho gesto nebylo nesprávně pochopeno jako upozornění na nějaký nevysvětlitelný úkaz, který zahlédl v povětří síně. Nechtěl nijak upozornit na svoji schopnost. Řekl cosi žertovného rytíři sedícímu po jeho druhém boku. Muž se zasmál a Will se také rozchechtal, doufal, že smíchem zruší kouzlo, nebo alespoň zakryje obavy. Ale nepodařilo se. Maskull se otočil, jako by chtěl zaútočit. Nezvučně Willovi zařval přímo do tváře a donutil ho sebou škubnout.

Potom však Will vstal a s úsměvem se vydal přímo k Maskullovi, který se hbitě prosmekl okolo něj a unikl tak dotyku o nejmenší možný kousek. Will pokračoval přímo, přikročil k oknu a zavřel je. „Zdá se to jen mně? Nebo tu skutečně chladně protahuje?“ řekl klidně.

Jakmile Maskull skončil se svým zkoumáním a odvířil pryč, pocítil Will slabost v kolenou a byl rád, že si může opět sednout. Nato zbytky pocitu nebezpečí zahladil Jarred, který vyskočil na stůl, zaječel a prudce skočil, a… *cože?*

Zdálo se, že skočil do nicoty.

Zmizel. V černém záblesku. Najednou byl pryč. Vyskočil a nebyl. Nezbyl po něm ani obláček kouře.

Ti, kteří viděli, jak se to stalo, upozorňovali své sousedy a ukazovali na místo, kde kejklíř zmizel. Z mnoha tváří byl patrný údiv. „Viděli jste to? *Viděli jste, co Jarred právě předvedl?*“ A začali tleskat, nadšeně pokřikovat a bušit do stolů, jako kdyby tam královnin komediant stále byl a mohl je slyšet. Čekali až se zjeví a ukloní, což udělal o chvíli později vysoko na ochozu nad vzdálenějším koncem síně.

Hudebníci zaujali svá místa. Ve dvoraně nastal rozruch, jen polovina přítomných ještě seděla na svých místech.

„Nechť spustí hudba!“ zavolal shora Jarred a rozpřáhl paže.

„To bylo skutečné kouzlo,“ zamumlal Will, když zazněly první tóny.

„Napadlo mě to,“ odpověděla Jíva a táhla ho za jeden ze sloupů. „Zajímalo by mě, kde se Jarred takový trik naučil.“

„To bych si troufl odhadnout. Ale jestli se ho skutečně naučil od Maskulla, bude toho ještě litovat.“

Will se opět rozhlédl a jeho oči padly znovu na Maskulla. Prudce se otočil, snažil se, aby to vypadalo, jako že si na něco vzpomněl. Vrhl se na jednu z mis plných ovoce a vzal si jablko. Usadil se vedle jiného sloupu a začal si je nožem loupat. Maskull na něj stále hleděl. Teprve za dlouhou chvíli pohled odtrhl. Willovo srdce tlouklo rychleji a ještě zrychlilo, když si všiml, že královna přistoupila ke sloupu z druhé strany. Nikdy se k ní ještě nedostal tak blízko. Ucítil její parfém – lilie. Slyšel Maskullova naléhavá slova. Jeho hlas byl, stejně jako oči, mocný a okouzlující. Hovořil dlouho a Will slyšel všechno.

„…kdysi jsem býval znám jako strůjce zbraní, ovšem tentokrát jsem vytvořil věc nezvyklé krásy. Je to zařízení mocnější, než jaké bylo kdy sestrojeno. Dám ti ho darem.“

Královna svého rádce sledovala tvrdýma očima. Zatnula ruku v pěst a tichým hlasem řekla: „Konečné vítězství!“

Will se pomalu sunul kolem pilíře. Tvář královny Mag prozrazovala nadšení, oči upínala vzhůru k Maskullovým. Když mluvila, rty se jí téměř nepohybovaly. „Nespočinu v klidu, dokud nebudou Ebor a celá jeho rodina mrtví; nemohu jinak.“

„Možná budeš požádána neuzavírat mír do doby, než k tomu dojde.“

Královna se usmála. „Už jsem slíbila Henrymu z Mellsu brk, kterým podepíši mír. Řekla jsem mu, že bude namočen v krvi Eborů!“

Maskullův hlas se změnil. Byl plný zášti a téměř se podobal hlasu královny. „Vidíš to? Všechno se děje přesně tak, jak jsem ti vždycky říkal, že se stane. I tu nejpevnější rovnováhu je možné zvrátit. A pamatuj si významnou skutečnost: vždy je snazší ničit, než něco budovat. Právě proto uspějeme my. Samotná podstata světa pracuje pro nás!“

Potom se objevil vévoda Henry, aby si promluvil s královnou. Když si všiml, že je sama a přesto má tak dobrou náladu, zahleděl se na ni podezíravě. Ve tváři měl nevrlý výraz. „Kdy jim to povíš?“

„Brzy.“

„Kdy?“ zopakoval vévoda rozmrzele. Neměl ponětí, že ho Maskull pozoruje ze vzdálenosti necelého jednoho kroku. „Musím to vědět.“

„Henry, zkroť svoji netrpělivost!“

„Hal by už měl jít na lože. Pofňukává a naříká. Určitě si zase dal víno…“ Náhle s nečekaně zlostným vzplanutím vykřikl: „Ty tam! Co tady chceš?“

Will ztuhl.

„Na něco jsem se tě ptal, Ostrovane!“

„Všichni jsme sem přišli na královninu výzvu.“ Will cítil, jak k němu Maskull obrátil upřený pohled.

„Ty tady špehuješ…“ Vévoda přimhouřil oči. „Jsem si jistý, *znám* tě.“

Willa zachránilo řinčení velikého svícnu na jednom ze stolů, které mělo zjednat ticho. Henry se otočil na patě a zanechal ve vzduchu viset jakousi neurčitou hrozbu. Spolu s královnou zamířili rychle davem směrem ke králi Halovi, který stále ještě seděl na svém čestném místě. Lidé se před nimi rozestupovali, a když se královna zastavila vedle svého manžela, ucouvli. Maskull vycítil šťavnatější kořist a vydal se za nimi.

Královniny oči jasně zářily a usmívala se. „Mí páni, král a já vás vítáme na této radostné oslavě patnáctého výročí našeho sňatku. Objevila se však událost, vyžadující naši okamžitou pozornost…“

Will chytil svou ženu za ruku a přitáhl si ji těsně k sobě. Královna byla zkušeným řečníkem. Střídavým ukazováním bezmoci a vděku si prokousávala cestičku do naivních duší a srdcí. Pochlebovala a slibovala, každému říkala to, co si přál slyšet. Zatímco hovořila, vzpomněl si Will opět na pravidlo, jež varovalo před důvěřováním vnější podobě bez bližšího zkoumání toho, co leží uvnitř.

„…a proto, mí šlechticové,“ končila královna svůj proslov, „Jeho Milost král oznamuje svolání Velké rady sem, na hrad Corben, za účelem projednání velezrady. Toto setkání se bude konat za sedm dní od dnešního dne. Na Radě budete mít příležitost prokázat věrnost svému panovníkovi.“

Když opět zazněly zvuky louten a bubnování na tamburíny a bubínky, rozproudila se řada vzrušených debat. „Co tím měla na mysli, Velká rada za účelem projednání velezrady?“ zeptala se Jíva.

„To je Maskullova práce.“ Will po očku pohlédl na kouzelníka postávajícího opodál lorda z Dudley. „Pokusí se tu postavit veškerou šlechtu v Království proti Richardovi.“

Jíva vykulila oči. „Ale proč?“

„Pokusí se ho v nepřítomnosti obžalovat z velezrady. Všichni ti šlechtici budou zkoumat jeho případ a shledají ho vinným.“ Will přemítal, jaký asi bude mít tento poslední obrat událostí vliv na to, čím byl pověřen.

„A až se tak stane, co bude s Richardem?“

„Potom všechno, co patří jemu i jeho stoupencům, zabaví Koruna.“

„Všechno?“

„Královna se bude dožadovat zabavení Foderinghamu a Hradu slunečních hodin na severu, a také všech ostatních statků.“

„A vévoda?“

„Až ho o všechno oloupí, prohlásí ho za psance a na jeho hlavu bude vypsána královská odměna.“

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

JASPIS

Když Will poprvé spatřil, jak ten tvor vstupuje do zahrad hradu, držel v ruce nůž. Vyřezával si do baňatého konce pevné hole podobu borové šišky a užíval si jasných paprsků letního slunovratu. Bylo krásné a teplé počasí a obloha modrá, jen tu a tam jemný chomáček oblaku, který se hnal vysoko nad hlavou. Vzduch byl plný letních vůní. Na trávníku mezi hradem a Corbenským stromem byly rozloženy židle a lavice. Mnoho z nich bylo nyní obsazených, většinou úředníky a sloužícími šlechticů, kteří přijeli na Velkou radu.

Od večera, kdy se konala hostina, jen sílily pověsti o tom, že Maskull má ve věži zamčeno prapodivné zvíře – nakonec tedy nikoli baziliška, ale tvora podobného člověku, jehož si vyrobil sám kouzelník. Šeptalo se, že tento tvor je tak škaredý, že kdykoli jde ven, musí mít zahalenou tvář, protože i při pouhém pohledu na ni by člověk mohl zkamenět.

Will cítil, jak přes něj přešel stín. Byl to kejklíř Jarred, chvíli se loudavě procházel, načež se usadil na lavici sotva deset kroků od Willa. Zdálo se, že pil.

Hned vzápětí se začaly Willovi ježit vlasy v zátylku a okamžitě věděl, že se sem blíží Maskull. Will musel vynaložit veškerou vůli, aby nevyskočil na nohy. Když však spatřil, co to přichází jeho směrem, nemohl si pomoci a překvapeně zalapal po dechu.

Maskull byl neviditelný, avšak žalostná postava se belhala těsně za ním, všem na očích. Kráčela nemotorně, jako někdo,

kdo se marně vzpouzí nějakému silnému nutkání. Celá ta postava byla od hlavy až k patě pevně zabalená do jemné černé látky. Díky tomu byl jasně patrný tvar těla, přestože z něj nebyl vidět ani kousek. Z pohybů tohoto tvora přímo čišela magie – byl směřován někam, kam vůbec kráčet nechtěl.

Will se díval jinam. Zaplavil ho svíravý pocit strachu. Nikdo neprchal ani nekřičel. Nikdo se neodvážil ani promluvit. Will se přestal chvět, teprve když kouzelník zmizel z dohledu. Teprve tehdy dolehla zpátky k jeho nosu vůně růží. Lidé se otáčeli jeden k druhému, vystrašeně mumlali a ptali se, co to mohlo být, co kolem nich právě prošlo.

Willův pohled ulpěl na Jarredovi. Když se nepředváděl a nenaparoval se před publikem, býval komediant obvykle neposedný jako fretka. Nyní však neposedný nebyl. Také spatřil projít Maskulla.

Will si tím byl jistý. Připomněl si ten kousek, který Jarred předvedl na hostině. Touha po uznání z něj udělala královského kejklíře, avšak královna, uchvácena nyní mocnou magií skutečného kouzelníka, byla z Jarredových ubohých kousků znuděná. Snad právě touha znovuvzkřísit její pozornost ho hnala k tomu, že se zaplétal se silami, které ho dalece přesahovaly.

Willovy úvahy přetrhl jakýsi sluha. Mířil přímo k němu a podle oděvu patřil k družině lorda z Dudley.

„Nesu vzkaz od svého pána pro Maceugha," řekl muž nevýrazně.

Will si zaclonil oči rukou a vzhlédl. „A co je to za vzkaz?"

Mužova tvář byla stejně nevýrazná a jednotvárná jako jeho hlas. „Můj pán tě žádá, abys k němu přišel."

„V jaké záležitosti?"

Druhý muž se ani nepohnul. „Nevím, v jaké záležitosti. Jen to, že Maceugh musí přijít."

„Musí?" Will mu vracel pohled, ale nevstal. „Takhle vy sdělujete prosbu? Vyřiď svému pánovi, že Maceugh se s ním setká zítra v poledne."

Sluha se k němu naklonil. „Můj pán se s tebou chce setkat teď."

Will se hbitě postavil. „Maceugh není tvému pánovi k službám na zavolání. Pokud řekne, že přijde zítra v poledne, pak přijde právě tehdy!"

Několik lidí zaslechlo Willův ostrý hlas a otočilo hlavy k nim. Když lordův sluha spatřil ve Willově ruce čepel, o krok ustoupil. „Omlouvám se, Maceughu.“ Složil ruce na prsou a uklonil se, ovšem toto gesto bylo jen plytké a omluva neupřímná. „Vyřídím tvoji odpověď, ale varuji tě, že tato slova mého pána neuspokojí.“

„Zítra v poledne,“ zavrčel Will. „A vyřiď svému pánovi, že se jeho sloužící neumějí chovat.“

Muž přikývl a odešel. Celá událost vzbudila Jarredovu pozornost. Kejklíř mu pokynul. Will jen pokrčil rameny, jako by nechtěl být rušen, ale Jarred pravil: „Na lorda z Dudley si dávej pozor. Je nebezpečný.“

Will ustoupil, aby se vyhnul tekutině, která vyšplouchla z Jarredovy čutory.

„Nechceš taky?“ řekl Jarred a napřáhl ruku s lahví.

„Co to je?“

Jarred se zasmál. „A záleží na tom?“

Will si přičichl, potom ochutnal. Ukázalo se, že je to nápoj z petrklíčů, silný a sladký. Zadíval se na Jarredův obličej. Bez líčení a bez kejklířských cetek vypadal obyčejně a předčasně zestárlý. Pokožku měl tenoučkou a plnou vrásek. Těsně pod povrchem byly vidět jemné cévy. Vlasy mu visely v šedavých pramenech a zuby měl žluté. Připadal Willovi jako člověk, který toho do svých vystoupení dával příliš a jeho srdce v něm zatím odumíralo.

„Není ti… *zle?*“ zeptal se Will.

„Už nebudou žádná další představení,“ pověděl mu kejklíř. „Její Milost už má starého Jarreda dost. Když se snažil bránit, zapudila ho od dvora. Před hodinou poslala své stráže, aby ho vyhnaly pryč. Dva hnusní surovci. Jeho komnaty prý potřebují pro nějakého hraběte, a že pokud chce zůstat, bude se muset spokojit se seníkem nad stájemi.“

„To přece není tak zlé.“

„Že to není zlé? Vždyť takový nocleh je tak akorát pro vesničany!“ Kejklíř sklíčeně pozoroval hradby. „Proč mě jen poslala pryč?“

Jenže Jarred to věděl, a věděl to i Will.

Kejklíř se pokusil vstát z lavičky, ale nepodařilo se mu to. „Já se jí pomstím,“ zabručel temně. „Všem se jim pomstím!“

„Pak svůj plán nikomu neprozrazuj," řekl Will, vyplašený touto otevřenou zradou.

Avšak Jarreda nebylo možné utišit. Začal být sentimentální. „Od doby, kdy přišla ke dvoru, vždycky posílala pro mě. Moje iluze se třemi slepými myškami byla vždy její nejoblíbenější. Měla moje kouzla ráda. Ale od té doby, co se objevil *on*, zachází se mnou jako se starou botou."

Will soucitně pokýval hlavou. „Co myslíš, že je zač?"

„Ty to nevíš?" Jarredovi se klížily oči. Usmál se, jako by ho napadlo něco skutečně zábavného, a pak řekl: „Nenávidím ho."

„Proč? Protože jeho kouzla jsou skutečná?"

„Skutečná kouzla?" Nyní se Jarredova zlost projevila naplno. „A co moje kouzla? Vždyť je cvičím po celý život! Moje dovednosti patří mezi ty, které se získávají pílí a dřinou. Jsou komplikované. A obtížné! To není žádné starodávné kouzelnictví, žádná tajemná síla, která proudí z žil v zemi!"

Willovi se chvěly ruce. Znovu ho udivilo, jak málo toho musí Jarred vědět o skutečné magii. Jak se mohlo někomu takovému podařit prohlédnout Maskullovu neviditelnost? Avšak jak Gwydion jednou řekl, Maskull je domýšlivý, a domýšlivost často vede k neopatrnosti.

„Odkud vůbec přišel, tenhle kouzelník?" zeptal se Will.

„Je jedním z těch čarodějů, kteří do všeho strkají nos, z těch takzvaných učenců. Zažil jsem jich mnoho. Přicházejí a odcházejí. Vyznají se v poskytování rad a rozkazování, používají královský dvůr, jako by to byla jejich hračka! Co si jen o sobě myslí?"

„Myslíš jako ten chlapík… Gwydion? Ten občas zajíždí na Blažený ostrov. Ukazuje se u dvora nejvyššího krále přesně tak, jak tady popisuješ."

„Ano, to je jeden z nich. ‚Mistr' Gwydion, jak si s oblibou nechává říkat. Se všemi těmi svými kruhy modrého ohně a zmizeními. Já jsem dělal takové ohnivé kruhy už před mnoha lety! Dělal jsem je už na královské svatbě! Všichni z toho byli nadšení. Celé dny a týdny nemluvili o ničem jiném. Ale kdo si na to vzpomene dnes, co?"

„Nedokážou ocenit pravý talent," řekl Will a sledoval, jak Jarred do sebe hodil další hlt opojného nápoje. „Ale říkal jsi něco o Maskullovi.

„Něco ti o něm povím, Maceughu!“ Jarred se naklonil k Willovi, jako by to byl jeho dávný přítel. „Nikdo to neví, ale on je tady!“

„Ne!“ Will se snažil vypadat překvapeně. „Tady?“

„Ach, ano! Myslí si, že ho nikdo nevidí. Ale já ano. Vím toho víc, než tuší. V každém hradě či pevnosti, na které nás vede, má svoji tajnou komnatu. Má ji i tady. V jihovýchodní věži. Myslí si, že když tam jde, nikdo o něm neví. Ale já ano!“

„Copak se to nesnaží udržet v tajnosti?“

„Snaží, to ano. Ale já používám tohle!“ Jarred ukázal na své oči. „Každý mág ti poví, že je jen velmi málo těch, kteří dovedou používat své oči. Lidé si častokrát myslí, že vidí, ale není to tak.“

„Takže Maskull má komnatu ve věži?“

„A vede do ní okno. A každou druhou či třetí noc ho tím oknem kdosi navštěvuje.“

Will si vybavil věž. Jediným oknem, které do ní vedlo, byla úzká štěrbina vysoko nad zemí.

„Kdo ho tam může navštěvovat?“

Jarred zamáchal prstem ve vzduchu, aby odmítl Willovy očividné pochybnosti. „*Přilétá* to k němu, když s tím chce mluvit. Zachytí se to hladkého kamene jako veliký netopýr. Pak to cupitá po zdi a vecpe se okénkem dovnitř.“

Willa okamžitě napadlo, kdo to asi je. Tvor dostatečně malý a obratný, aby se dokázal protáhnout Maskullovým oknem. „A ten létající tvor, není to něco jako poulič?“ zeptal se.

Jarred povytáhl obočí a pak zavřel oči. „To je obecné jméno pro tahle stvoření.“

„Ale říkal jsi, že s ním *mluví!*“

„Jistěže. Mluví s ním. Je to jeho špicl. Plní Maskullovy příkazy.“

„Ale přece… nebývají tihle tvorové otroky červenorukých?“

„Mnozí z nich ano. Tenhle je však divoký.“

„Divoký?“

„Přichází z Dolní říše.“

„Jak můžeš vědět, že je divoký?“

„Aha!“ řekl Jarred a zaklepal si ze strany na nos. „Protože je to ten, který Maskulla vyvedl z bludiště podzemních chodeb a sálů.“

Jakmile to Will uslyšel, projela jím vlna vzrušení. Až do této chvíle si nespojoval keda s Maskullem, ale nyní to už dokonale dávalo smysl. Problém byl v tom, že kejklíř teď byl velice upovídaný. Mohl by všechno zmařit.

Jarred měl krví podlité oči. Znovu si lokl svého likéru. „To jsi nevěděl? Byl tam dole celé roky. Tady u dvora se to ví. Musel tam přebývat ve vyhnanství po souboji s jedním z těch všetečných kamarádíčků. Tenhle poulič, jak mu říkáš, Maskulla vyvedl ven a on ho pak zotročil. Používá ho teď jako svůj noční zrak."

„Jak tohle všechno víš?"

Jarred mohutně zažíval a zhluboka opilecky vzdychl. „Ptal jsem se… ptal jsem se duchů."

„Ano, to jistě." Will mu znovu pomohl na nohy. „Tak pojď, mistře magiku, den už se pro tebe příliš nachýlil. Pojďme do tvých nových komnat, doprovodím tě. A aspoň já budu doufat, že spočineš jako člověk zbavený břemene."

* * *

Will odvedl Jarreda na půdu nad stájemi. Byl podvečer a slunce zlatě zářilo nad západním obzorem. Při troše štěstí se Jarred neprobudí až do zítřejšího rána. Ale co potom? Will slezl po hrubém žebříku. Svíral v ruce svoji nově vyřezanou hůl a usilovně přemýšlel, co si počít s tou černou postavou, kterou dnes Maskull vedl zahradami. Pak se mu vybavila Gwydionova slova: *„…Jak znám Maskulla, jistě si Chlua magicky připoutal, než ho vypustil do světa. Brzy přijde den, kdy se ho pokusí přitáhnout zpátky k sobě a vymáčknout z něj všechno, co se o tobě dozvěděl…"*

Byl si jistý, že tou černou postavou musí být Chlu.

Události nyní nabíraly spád. Musel teď najít Jívu, takže zamířil zpátky k hradu. Celý den přijížděly desítky urozených lidí se svými doprovody a travnaté prostranství se plnilo stany. Z ohňů stoupal kouř. Podkoní se starali o uvázaná zvířata. Will poznával mnoho barev a erbů, jež zdobily tábor. Většina z nich patřila šlechticům, kteří se svými jednotkami pochodovali na králův příkaz k Ludfordu. Byla tu však i spousta jiných, přilákaných nejen blížícím se rozdílením majetků Eborů, ale i

jejich dvou hlavních a bohatých stoupenců. Maskullovi se podařilo využít chamtivosti těchto lidí a všechno očividně naznačovalo, že brzy bude po jeho.

Will se vracel ležením a zmocňoval se ho čím dál větší smutek. Sloužící jedli a pili, hýřili, házeli kosti psům, jezdili na koních tam a zpět, cvičili boj s mečem a štítem. Před rokem mnoho z jejich pánů odpřisáhlo, že se Richard z Eboru oprávněně snaží zachránit Království před zlotřilou královnou a jejími hnusnými přáteli. A nyní nazývali Ebora zrádcem.

Snažil se obejít velikou skupinku mužů popíjejících pivo, ale srazil se s jedním z nich, který do něj tvrdě nacouval a dal mu ránu do žeber.

„Co to má znamenat?“ zařval ten muž.

Will od něj odstoupil. Muž byl asi třicetiletý a podle oděvu odkudsi ze západu, nejspíše z Cambray. Měl zlatě rezavé vlasy jako oheň a hustě pihovatý obličej. Přestože na něm Will rozpoznal urozenou výchovu, držel tento člověk v ruce pohár a druhou svíral jílec širokého meče.

Will opřel svoji hůl o zem, složil ruce na hrudi a lehce se uklonil. „Omlouvám se, pane.“

„Omlouvám se?“ zopakoval ten druhý hlasitě. „Slyšeli jste to? On se omlouvá!“

Will mírně přikývl a pustil se pryč.

„Ostrovane! Rozlil jsi mi pivo! Co s tím hodláš dělat?“

Ucítil ruku na rameni, která jím trhla, otočila ho a vyrazila mu z ruky hůl.

„Pokud jsem tě vyrušil, příteli, pak se ti omlouvám.“

Muž odhodil pohár na zem. „Rozlije mi pivo a pak mě nazývá svým přítelem!“

Když se Will shýbal pro svou hůl, všiml si, že do sebe ostatní pijani šťouchají. V očích se jim zalesklo očekávání, když se mu Cambrayan postavil do cesty a odkopl hůl z jeho dosahu.

„Nech mě projít,“ řekl Will.

„Ne, dokud mě neodškodníš. A pokud odmítneš…“ Cizinec sevřel jílec meče a povytáhl z pochvy polovinu jeho čepele. „Pak mi zaplatíš krví.“

Cambrayan se předváděl. Jeho oblečení bylo kvalitní ale zašlé, a jeho pohyby nacvičené a okázalé.

Nečitelný výraz na Willově tváři ho měl varovat. „Krev za pivo? Jen blázen by bojoval na život a na smrt kvůli doušku toho či onoho," řekl chladně.

„Ach, *na život a na smrt*, říkáš?" vyrazil ze sebe ten druhý posměšně. „Slyšeli jste to? Já mluvím jen o krvi, a on hned o smrti!"

Dychtivý dav škodolibě přihlížel. Mnoho z přítomných se smálo. Ostatní hleděli, jako kdyby se chystali shlédnout pouhé představení. Ale když Will otevřel naparujícímu se Cambrayanovi mysl, necítil v něm ani stopu po surovosti.

„Pokud tedy skutečně chceš bojovat, nemohu tě zklamat. Avšak dokonce i tupci vědí, že když nejde o boj na život a na smrt, nemá cenu se do něj vůbec pouštět."

Nato dav zahučel a začal se pošklebovat. Cambrayan však vypadal, že ho Willova slova zaujala. „To je zajímavý pohled na věc, Ostrovane, ale takhle ještě k újmě, kterou jsi mi způsobil, přidáváš urážku! Za to, že jsi mě nazval bláznem, zaplatíš dvojnásob. Budeš se mnou bojovat, nebo na tvém hřbetě objedu tuhle louku, jako se starší Nevidoucích vozí na svých mulách."

Will pokrčil rameny a odmítl tak mužův návrh jako nehodný komentáře. Ukázal na místo, kde ležela jeho hůl. „Teď, když jsi mě připravil i o prostý kus čerstvého dřeva, nejsem ozbrojený, pokud tedy nenazýváš nožík zbraní. Jsi snad stejný zbabělec jako blázen?"

Obrátil se. Za jeho zády se ozval s ničím nezaměnitelný zvuk taseného meče. Zaťal zuby a když se prudce otočil, jeden z horlivých diváků mu hodil meč v pochvě. Zachytil jej. Věděl, že před někým takovým, jako je tento člověk, neměl vůbec použít slovo „zbabělec".

„Tas!" vykřikl rusovlasý muž a klepl ho naplocho mečem. „Tas a vyřešíme tuhle záležitost jako muži."

„Jako muži?" Willa zaplavila zlost, ale zachovával si důstojnost, jako skutečný muž. „Chtěl jsi říct jako děti. Jsi opilý, příteli. A záležitost je už vyřešená."

Další klepnutí mečem. „Nejsem tvůj přítel. A nejsem opilý. Tas, Ostrovane, nebo se na tobě projedu jako na mule, přísahám, že ano!"

Will ztuhl. „Teď už jsi svůj vtípek dovedl příliš daleko."

Protivník ho popichoval, švihl ostrým hrotem do záhybu Willovy *leine* a prosekl jemné plátno. „Tas, říkám ti!“

Will věděl, že pokud tasí, dojde ke krveprolití, ale nemohl přijít na jinou cestu. Znovu zkoumal svého protivníka – jednoznačně byl zvyklý zacházet s mečem, to bylo očividné. A byl rychlý. Obratně pohyboval nohama a z jeho očí Will poznal, že není zase tak zbrklý, jak se snažil vypadat, ani tak opilý. Tohle nebylo náhodné setkání.

Byl donucen se krýt před naplocho vedenými údery. Když začal odrážet dotírání mečem, jeho soupeř otočil ten svůj, takže se musel chránit před sérií zručných seků. Muž je zasazoval s děsivou přesností a jejich účelem bylo zesměšnit protivníka.

„Ano, tak to má být,“ řekl ten druhý a popichoval ho. „Ale měl bys nejdříve vytáhnout čepel z pochvy. Nebo ji z ní budu muset vysekat.“

Přihlížející se hlasitě rozesmáli. Smích se však proměnil v jásot, když Will vytasil meč. Ihned poté vedl Cambrayan vražedný úder na Willovu hlavu. Sekl vzhůru právě včas, aby ho zastavil. Vylétly jiskry, čepele zařinčely a soupeři od sebe odskočili.

„Jsi vysoký, Ostrovane. A jsi silný. Ale schází ti cvik,“ řekl ryšavec. Stále ještě hrál pro publikum.

Will po něm sekl, ale naposledy držel meč v ruce na hradě Foderinghamu, a to bylo před mnoha lety. Protivník jeho úder snadno vykryl.

„Ale no tak! Vždyť to snad zvládneš lépe!“

Will se vyhnul protiútoku, ale sám neudeřil. Jak by jen mohl zabránit škodám, které nebude možné napravit, je-li takhle nucen k souboji?

Protivník okolo něj obezřetně kroužil. „Copak se děje? Nechce se ti do toho? Brzy změníš názor!“ Prudce skočil vpřed, podklouzl pod Willovým krytem, klamně sekl zleva, rukou ho udeřil zespodu do tváře a srazil ho k zemi. Byl to dokonalý a elegantní trik. Will ztěžka dopadl na bok. Viděl rozmazaně. Ústa měl plná krve. Cítil, že se kousl do jazyka.

Odplivl si červenou slinu. Přihlížející ječeli a řvali. Vnímal, že se sbíhá stále více lidí, aby viděli, co se děje. Utvořil se kolem nich kruh. Zvedl se, ještě jednou potěžkal svůj meč; cítil

k tomu kousku lesklé oceli nechuť. Nemohl si dovolit otálet, protože použít magii si netroufal.

„Máš dost?“ zeptal se ho Cambrayan shovívavě.

Will učinil výpad, donutil svého protivníka uskočit z dosahu a pak ještě jednou, když ťal podruhé.

Pak ovšem k Willovi promluvil jeho talent. Uvědomil si, že nedostal do ruky jen tak ledajaký meč. Byl sice nedotčený kouzly, ale i tak jím prochvívala krátká a bouřlivá historie. Zbraň vyrobil zručný kovář. Jílec potažený temně rudou kůží zčernal potem. Čepel byla pružná a dobře vyvážená, dostatečně ostrá, ale vyštípaná na místech, která vykrývala drtivé údery. A v tom tkvěla její slabost. Will to vnímal celým svým tělem – tuto zbraň používal zkušený šermíř, který však už byl mrtev. Měla na svědomí dva životy. Vlastně tři, i s jejím majitelem. Přesto mu připadala těžkopádná, a vina, jež se v čepeli skrývala, ho zneklidňovala.

Při dalším útoku se srazili, zatočili a opět uskočili do bezpečné vzdálenosti dvou délek meče.

„Přinejmenším bych mohl znát jméno muže, se kterým bojuji,“ řekl Will a kroužil doprava.

Druhý muž opatrně ustoupil, pak směšně napodobil dvorskou úklonu a řekl: „Mé jméno je Jaspis, syn Owainův. Jaspis jako ten kámen. A tvoje?“

Znovu se střetli, tentokrát z Jaspisovy iniciativy. Chvíli se přetlačovali. Boty z jemné kůže na trávníku podkluzovaly, ale Willa spíše trápilo, že by pouhou myšlenkou dokázal proměnit soupeřův ocelový meč na několik koňských podkov a tím souboj ukončit. Nemohl však, kvůli svému převleku.

Meče řinčely a svištěly vzduchem. Hroty se zasekávaly do trávy, bodaly a ťaly. Will rozpáral mečem stěnu jednoho ze stanů. Přihlížející se rozesmáli, tedy kromě majitelů stanu. Poté Will zakopl o stoličku. Oba soupeři uhýbali, sekali a vykrývali útoky, skláněli hlavu před výpady. Padaly kopance, chytali se za kotníky a snažili se jeden druhého strhnout k zemi, vyměňovali si tvrdé rány pěstmi. Will tlačil muže před sebou a cedil mezi zatnutými zuby: „Však ty už moje jméno znáš.“

Jaspis se snažil, ale viděl, že Will je silnější, rychle mu vyklouzl a zkusil opět zaútočit. Hbitě odskočil a postavil se do střehu. Na Willa dopadly dva prudké protiúdery. Bylo mu jasné,

že takhle bez plátové zbroje, nebo aspoň drátěné košile, nemůže boj tímto způsobem trvat dlouho.

Jaspis, syn Owainův… To jméno neznamenalo nic. Co byl zač? Vypadal jako princ z Cambraye. Člověk, jenž ovládá meč tak dokonale, jako tenhle, musí být proslulý.

A další tři rychlé seky, namířené na hlavu, na paži a nohu. Pak se proti němu Jaspis rozběhl, aby ho strhl k zemi. Will Ukročil stranou a podrazil mu nohu. Cambrayan sice zakopl, převalil se, ale podařilo se mu udržet rovnováhu a skončil opět na nohy. Nyní už bylo Willovi jasné, že tato potyčka nebyla vyvolána z nudy, nebo jako přehlídka smrtících dovedností.

Proč k ní tedy došlo? přemítal. To mě skutečně chce zabít? Nebo se mě snaží přinutit použít magii?

Ale… klopýtnutí.

Chop se toho!

Will si vzpomněl na praskliny v čepeli meče. Praštil jím naplocho do železného kotlíku a pak pozvedl zbytek zbraně vzhůru. Čepel byla zlomená asi stopu od hrotu. S konečným posunkem odhodil zbytek zbraně na zem. Jaspis se však na něj zuřivě vyřítil, takže musel opět pozvednout pahýl meče a bránit se.

Z davu se ozvaly posměšky.

„Nemohu přece bojovat se zlomeným mečem!“ vydechl.

„Tak sis na něj měl dávat větší pozor!“

Cítil Jaspisovy výbuchy vzteku. Jeho zloba vyvěrala částečně ze vzteku nad vlastními chybami a částečně z toho, že se nechal přechytračit. Nemohl dopustit, že by vypadal jako blázen.

Will uhnul před surovým kopancem namířeným do slabin. Převalil se a jeho ruka narazila na hůl. Úplně ožila, když ji sevřel a zavířil s ní. Když se na něj Jaspis rozběhl, bodl ho jejím koncem do hrudní kosti. Cambrayan se zarazil.

Úder mu vyrazil dech a okamžitě ho srazil k zemi. V zápětí však opět vyskočil a sekal, bodal a uskakoval na všechny strany.

Ať dělal co mohl, nic nedokázalo zmenšit vzdálenost mezi nimi. Hůl ho zasahovala do paže, lokte, hrudníku, krku… Neměl na vybranou, než ustoupit.

Další Jaspisův úder mohl Willa rozpoltit. Jenže Will přetočil hůl, dostal se jejím koncem pod ruku svírající meč a tvrdě udeřil do nechráněného podpaží.

Jaspisovi vylétl meč z ruky. Otočil se a zabodl se hrotem do vlhké hlíny. Tam se nakláněl a komíhal jako stonek pšenice ve větru. Jaspisovi zatím podklouzly nohy a vyveden z rovnováhy se po něm zoufale vrhl. Minul a hůl ho zasáhla do obličeje. Ztěžka dopadl na zadek, ruce přitisknuté k boku.

„No tak," řekl tiše Will a držel hůl napřaženou jako dřevorubec, chystající se podetnout strom.

Publikum se hlučně dožadovalo krve a užívalo si děs poraženého bojovníka.

„Udělej to! Už jsem žil dost dlouho!" řekl Jaspis. Tvář měl bílou, ale hlas měl rozhořčený a ve tváři zarputilý výraz. „Zabij mě! Nebudu prosit o slitování."

Will se na něj tázavě zahleděl. „Zabít? Kvůli rozlitému pivu? Za koho mě považuješ?"

Z davu se tu a tam ozvaly zklamané poznámky. Když lidé pochopili, že nebude prolita žádná krev, začali se zvolna rozcházet.

Jaspis na něj upřeně hleděl a jeho pýcha krvácela. „Zabij mě. Je to tvoje právo."

„Ale nikoli moje potěšení." Will sledoval, jak se jeho soupeř kroutí.

Nakonec Jaspisův vztek vyprchal a napřáhl ruku. „Nemáš-li žaludek na to, abys to dokončil, pomoz mi nahoru."

Will mu podal druhý konec hole a vytáhl ho na nohy. „Čí hru to hraješ?"

Jaspis se poškrábal na tváři, pohodil zářivými vlasy a zasmál se. „Zasloužíš si to vědět – Henryho z Mellsu."

„Jsi aspoň čestný zabiják."

Jaspis vytáhl svůj meč ze země a otíral jeho čepel. „Ach, kdybych tě chtěl zabít, už bys byl dávno mrtvý. Henry po mně nechtěl, abych tě zabil – na to by byl jistější a levnější pár střel z kuše. Také by to spíš odpovídalo jeho stylu."

Will promluvil tichým hlasem. „Proč jsme tedy bojovali?"

„Protože nedůvěřuje Ostrovanům. Nevěří, že jsi skutečně vyslancem z Blaženého ostrova, třebaže mu to pan Morann potvrdil. A pokud jde o mě, byl jsem jednou tak pošetilý, že jsem v jeho přítomnosti pronesl, že to, jak člověk vládne mečem, prozradí jeho původ spolehlivěji, než jakákoli slova. Řekl mi, že

chci-li získat jeho přízeň, mám se tě takto zeptat. A já jeho přízeň potřebuji, takže jsem tady.“

„A co o mně můj meč prozradil?“

Jaspis se znovu zasmál. „Ach, vsadil bych stříbrnou minci proti kosti z kuřete, že nejsi z Blaženého ostrova. Podle mého jsi tam jednou nebo dvakrát byl.“ Poplácal Willa po rameni.

„Ach, skutečně si to myslíš?“

„Ale nemusíš se bát, řeknu Henrymu pravý opak.“

„Proč jsi souhlasil s tím, že odvedeš tuhle špinavou práci?“

Jaspis se na něj zkoumavě zadíval. „Už jsem ti to řekl. Potřebuji jeho přízeň. Já a můj otec nejsme příliš oblíbení, a na takovýchto setkáních se dostáváme blízko k našim nepřátelům. Potřebujeme nějaké mocné zastání.“

„Proč jste sem tedy chodili?“

„Byl to králův rozkaz. Pokud jsme někomu věrní, pak králi Halovi.“

To byl zvláštní názor od člověka, pocházejícího z Cambraye, ale Will došel k závěru, že se mu Jaspis líbí. Dali si společně džbánek piva. Will se Jaspise zeptal: „Jsi zručný bojovník. Kde ses naučil zacházet s mečem ty?“

„Řekněme, že jsem měl obtížné dětství.“

„Hovoříš o nepřátelích. Máte jich mnoho?“

Jaspis se rozesmál. „Dost. Víš, když byl můj otec ještě mladý, ucházel se o jistou dámu a získal její náklonnost. Tento poměr se ale nikomu nezamlouval.“

„Takže to byla nějaká šlechtična.“

„Byla to vdova po předchozím králi.“

Will neskrýval svůj údiv. „Chceš říct… matka krále Hala?“

Jaspis přikývl. „Přesně ta. Královna Kat. Je to také moje matka. Můj otec je, dalo by se říct, vášnivý člověk. Moji matku spatřil jednou, a nic už ho nemohlo zastavit.“

Will se doslechl o tom, jak Owain zachránil Kat z kláštera, kde ji Bratrstvo drželo hezky pod zámkem. Tajně se vzali, oba toužili po klidném životě někde na západě. Oplátkou se Jaspisův otec dočkal tří synů. V mnoha příbytcích se však tyto zprávy nesetkaly s velkým nadšením. Owainovi nepřátelé ho nakonec uvrhli do žaláře v Trinovantu a Kat poslali do kláštera Bratrstva v Bermondu. Netrvalo ani rok a zemřela tam. Na jejím

náhrobku, jak hořce poznamenal Jaspis, není ani zmínka o sňatku s jeho otcem.

„Dokonce byl na Radě schválen zákon, zakazující sňatky královských vdov, aby se něco takového už nikdy nemohlo opakovat. Abys to správně chápal, mysleli si, že se můj otec snaží získat vliv u dvora tím, že se stane nevlastním otcem krále. Ale to ho neznají. To, co udělal, udělal z lásky."

Will byl ohromený. Jaspis byl skutečně neuznaným nevlastním bratrem krále. Třebaže si člověk jen těžko mohl představit dva lidi, kteří by se od sebe podobou i temperamentem lišili víc.

„Žárliví šlechtici mají dlouhou paměť a v jejich srdcích je jen málo shovívavosti," řekl Will. „Vypadá to, že máš docela štěstí, že jsi stále naživu."

„V tom se tedy nemýlíš." Jaspis se rozhlédl po té záplavě stanů, která vyrostla všude kolem. „Snažíme se poklidně žít v Cambrayi, ale kdykoli král svolá Velkou radu, podle zákona se jí musíme zúčastnit. Musíme opustit naše panství a přijít přímo do zmijího hnízda. Když byla Velká rada svolána minule, byl zabit můj starší bratr Edwin. Nerad bych ho následoval."

Will zvedl úlomky zničeného meče. „A proto ses dal do služeb Henryho z Bowfordu."

„Chtěl to po mně. Využívá mě, protože umím bojovat a protože si uvědomuje, že zůstaneme věrní Halovi ať se děje cokoli. Mám svého skorobratra rád. Ve Verlamionu jsem bojoval po boku Henryho otce, vévody Edgara. Stál jsem vedle něj, když byl zabit."

Will si vzpomněl na zubožené tělo starého vévody z Mellsu. „To jsi měl štěstí, že se ti tehdy podařilo uniknout."

„To vskutku měl."

Will podal Jaspisovi zpátky zbytky jeho druhého nejlepšího meče. „Čepel byla poškozená."

Jaspis se smutně zahleděl na meč a pak na Willa. „Nemám tušení kdo jsi, ale nejsi tím, kým se zdáš být."

„Loučím se s tebou, Jaspisi," řekl Will a pohlédl mu do očí. *Slein an a!* – jak říkáme u nás na Blaženém ostrově."

Jasper se zazubil. „I já s tebou, Maceughu. *Slein an a!*"

* * *

Prodlévající světlo večerního nebe konečně ustoupilo noci. Will se vyhnul zářícím světlům dole u brány a zamířil obloukem do stínů. V jednom z úzkých oken těsně pod vrcholkem jihovýchodní věže se mihotala růžovofialová záře. Will ten smrtící odstín dobře poznal.

Rozechvěl se a zamířil ke dveřím do svých komnat. Uvnitř svítilo světlo a slyšel tiché hlasy. Pak spatřil na zápraží poskládané různě veliké valounky a zaradoval se. Zlehka zaklepal na dveře – jednou, jednou-dvakrát, jednou-dvakrát-třikrát – a pak ustoupil.

Za krátkou chvíli se ozvala odpověď: jednou-dvakrát-třikrát, jednou-dvakrát, jednou.

Závora sklouzla po dřevě a v otvoru dveří stanul nějaký člověk. Jíva se dívala z místnosti zaplavené světlem svíce za jeho zády. Morann se vrátil.

„Našel jsi Gwydiona?“ zeptal se Will hned poté, co dveře opět bezpečně zavřeli a zajistili.

Morann zavrtěl hlavou. Zdálo se, že právě dorazil, ještě se ani nestačil umýt. „Jediné co mám, je tohle,“ a ukázal na stůl, kde ležel věneček z listí. „Je od Gorta, ale nejsou to moc dobré zprávy. Nejprve vyřizuje Gwydionovu omluvu, že se neozývá přímo. Mistr Gwydion projížděl celou zemi a nyní si je jistý, jak jen může být, že kameny války, které jste společně našli poblíž Arebury a Tysoe, nejsou těmi, k nimž odkazuje Krvavý kámen. Ani jeden z nich nebude tím, který je na řadě, aby lákal další lidi k bitvě.“

„Neříká něco o Maskullově zájmu na kameni z Tysoe?“

Morann se mu zahleděl do očí. „Gortova zpráva putovala dlouho, než se mi dostala do rukou, ale žádá mě v ní, abych se ihned odebral na Blažený ostrov a bedlivě dohlížel na přípravy Richarda z Eboru.“

„A to proč?“

V Morannových očích se objevil zvláštní záblesk. „Protože načasování je velice důležité, jestliže se plánuje vylodění.“

„Vylodění…,“ zopakovala Jíva tichým hlasem. „Chceš říct, že se vévoda Richard opět chystá připlout se svou armádou do Království?“

„Pokud se mi bude dařit, pak nikoli. Mým pravým úkolem je požádat přítele Richarda, aby se navrátil do Království – ale

pokusím se ho přesvědčit, aby přišel sám. Nebo aspoň ne s velikým doprovodem.“

„Cože?“ zeptal se Will nevěřícně. „Tohle Richard neudělá!“

„Ale ano, pokud ho o to požádám správně. Měl by přijet jen s malou neozbrojenou družinou, nic víc. Mistr Gwydion je přesvědčen, že by nyní bylo možné dosáhnout významného smíru.“

Jíva zavrtěla hlavou. „Na to je už příliš pozdě. Královniny dvorní dámy říkají, že Mag je už rozhodnutá získat hlavu Richarda z Eboru. A to se jí nemůže podařit, dokud bude jeho vojsko jednotné.“

Will vstoupil do hovoru. „Edvard je s Richardovými hrabaty a jejich armádou za mořem v Callas. Gwydion si musí uvědomit, že pokud se Richard vrátí, hrabství Kennet povstane a tucet dalších s ním. Měšťané v Trinovantu to překvapivě tvrdí také. Ludford se možná ocitl v královniných rukou, ale je tu ještě Foderingham, Hrad slunečních hodin, Wedneslea, Sheriff Urton – všechny tyto pevnosti se stále drží.“

„I tak musím udělat, oč mě mistr Gwydion žádá. Mým úkolem je přesvědčit přítele Richarda, aby se vylodil v doprovodu méně než tisícovky mužů a vydal se na jih; královna se zaručí za jeho bezpečí. Mistr Gwydion tvrdí, že je nezbytné ho k tomu přinutit, jinak by se mohly události zvrhnout a sejít z pravé stezky.“

Jíva rozhodila rukama. „Nikdy se ti nepodaří vévodu přesvědčit.“

„Mistr Gwydion říká, že s sebou musím vzít zbytek Krvavého kamene jako závdavek a povědět vévodovi, že se Spáleným i Krvavým kamenem pohromadě bude neporazitelný.“

Ve Willovi se ozývala vnitřní varování. „A uvěří tomu? Já tedy ani trochu.“

Morann stroze přikývl. „Mistr Gwydion si myslí, že uvěří. Přítel Richard velice dychtil, aby si s sebou na Blažený ostrov mohl odvézt Spálený kámen. Nechal si v několika posledních měsících, které tráví na hradě Logh Elarnegh, jeho zbytek zabudovat pod lože. Předtím si ho přivezl z Derrihu. Je přesvědčen, že kámen je tím důvodem, proč v poslední době došel k několika velice dobrým rozhodnutím. A vlastně se třeba ani nemusí mýlit.“

„Měl by ses připravit spíše na neúspěch, Moranne," řekla Jíva neoblomně.

„Jsem připraven na opak. Dvakrát jsem navštívil hrad An Blarna a pokaždé jsem přitiskl jinou tvář ke kameni, kterým Gwydion obdaroval Cormaca. Pokud mi tohle nezajistí dostatečnou výmluvnost, nevím co jiného by pomohlo!"

Will bloumal po místnosti. „Stále ještě nechápu, jak by mohlo být rozumným rozhodnutím vejít nahý do jámy lvové. Jak jsi viděl, všichni šlechtici Království, kromě Saruma, Warrewyka a jejich nejbližších příbuzných, se slezli tady. Přišli, aby Ebora připravili o jeho majetky a tituly a aby nad jeho hlavou vynesli ortel smrti. Jistě musí mít vyzvědače, takže ví, co se tu děje."

Morann zvedl svůj vak a hodil si jej na rameno. „Ano, cesty světa jsou složité a spletité, ale řekl bych, že když něco tvrdí mistr Gwydion, bývá nejlepší vyslyšet jeho rady a návrhy."

„Odcházíš? Teď hned?" řekl Will, když viděl, jak se Morann vydal ke dveřím. „Musíme toho hodně probrat."

„Musím. Nejprve se vydám do Ludfordu a pak se přeplavím do Logh Elarneghu a přednesu příteli Richardovi takové argumenty, které nebude moci nevyslyšet. Jen doufejme, že se k němu dostanu včas."

„Říká se, že odpočatý poutník dojde nejdále," řekla Jíva. „A vzpomeň si, co Gwydion říká o tom, že větší spěch znamená menší rychlost."

„Ano, nechceš tu aspoň přespat?"

„Děkuji vám za vaši laskavost, ale nemohu si dovolit, aby mě tu někdo zahlédl. Lidé u dvora jsou přesvědčení, že jsem právě v Trinovantu, a chtěl bych, aby to tak zůstalo."

Will však natáhl ruku a přítele zadržel. „Možná přece jen bude lepší, když tě tu uvidí," řekl.

Morann se na něj přísně podíval. „Proč myslíš?"

Pověděl mu tedy o návrhu lorda z Dudley a o svém souhlasu, že se s ním zítra sejde a sdělí mu své odmítnutí, k němuž dospěl.

„Doufám, že mu povíš, že uděláš, co po tobě chce," řekl Morann a zamračil se. „Je to nebezpečný člověk, pokud mu chceš zkřížit cestu, to ti tedy povídám."

„Nemohu přece souhlasit, že to provedu. A jeho trpělivost je už na krajíčku."

„Pak musíš hledět na své bezpečí, můj příteli.“ Morann ukázal ke stolu, na němž ležel košík hub, které Jíva nasbírala za úsvitu, a veliký džbán. „V Dudleově přítomnosti by se srazilo i to mléko. Není pro něj žádný problém, chce-li nějakého muže přinutit, aby plnil jeho přání, zmocnit se jeho ženy a vydírat ho.“

„Já dobře vím, co je Dudlea zač. Už takhle si hledíme svého bezpečí, jak to jen jde. Co když mu tedy řeknu, že na jeho plán přistoupím? A co kdybych mu řekl, že jsem tě přesvědčil, abys odjel na Blažený ostrov a zabil vévodu Richarda ty?“

Morann se na chvilku odmlčel a přemýšlel. „Můžeš mu to říct, pokud chceš. Ačkoliv by se mi pak mohlo dostat pramálo vřelého přijetí na Logh Elarneghu, pokud Richarda jeho špioni poinformují o tom, co se stalo, ještě dřív, než k němu dorazím. Říká se však, že nejlepším způsobem, jak se ochránit v doupěti zbojníků, je stát se užitečným aspoň pro jednoho z nich. Myslím, že chápu, jak by nám nakonec mohl tvůj návrh prospět.“

„Pak tedy zůstaň dnes večer s námi, zítra se tu se mnou ukážeš a pak můžeš pokračovat ve svém putování.“

„Ano, možná, že to tak udělám.“ Morann odložil svůj vak na židli. „Jsi ještě přesvědčivější než já, navzdory všem mým přípravám. Není však ve tvém plánu nějaká malá díra? Až se Richard vylodí, nebo dokonce až přijdou spolehlivé zprávy, že se chystá na cestu, zjistí pan Dudlea, že vaše dohoda nebyla splněna. V tom případě se tě nejspíš pokusí zabít.“

Will se nevesele usmál. „Jestli se příliš nepletu, pokusí se o to tak jako tak.“

* * *

Následující ráno se Will s Morannem procházeli po zahradách. Snažili se, aby je spatřilo každé oko na Corbenu. Pak Morann odjel a když nasedal na koně, řekl Willovi, že by měl důkladně dbát na to, co mu říká jeho nitro.

Jíva se vypravila ke královským komnatám, jak nejblíže se odvážila. Tam už jednou od královniných zahálčivých dvorních dam zaslechla zvěsti, které je varovaly před přítomností Chlua na hradě Corbenu. Tentokrát však vzrušeně hovořily jen o královniných šperscích.

„A jeden z nich je rozhodně taky velice podivný,“ vyprávěla Willovi, když se vrátila. „Jeden z nich je od ‚jejího čaroděje‘, říkaly. Něco, co mělo být vyrobeno z velikého diamantu, který od ní kdysi dostal.“

Will pocítil obavy. „Hvězda Annuinu! Drahokam, který byl Maskull nucen vrátit do kobek Dolní říše. Čím jí asi mohl vynahradit jeho ztrátu, i když ani netušila, co to ve skutečnosti bylo za klenot?“

Jíva pokývla. „No, dal jí pár zlatých náramků ve tvaru okovů – pouta ze zlata, vyrobená pro její zápěstí, a každý z nich je opatřen řetízkem se třemi oky.“

Will se poškrábal na tváři. „Okovy? Třeba to bylo myšleno jako symbol vztahu s králem.“

Jíva hleděla nezaujatě. „Nezapomeň, že zlaté okovy jsou součástí erbu vévody z Eboru.“

„To je pravda. Myslíš si tedy, že to celé má být jakýsi heraldický vtip?“

„Možná, že to neznamená nic. Kolují však pověsti, že tyto náramky vyráběl Maskull velmi obtížně. A že jsou něčím, co královna toužila mít. A její komorná říkala, že kdykoli si je královna vezme, má pocit veliké radosti. Říká také, že si je nasazuje jen když je o samotě, a to pak prý tančí a směje se pro sebe.“

„To se mi ani trochu nezamlouvá.“

„Ani mně ne,“ řekla Jíva. „A co hůř – královna je už nemá.“

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

NOČNÍ LETEC

Obrovitá lípa, kterou nazývali Corbenský strom, vrzala a sténala, a pod její rozložitou korunou se držela temnota. V té se plazily jen silné černé kořeny, pokroucené a hrozivé jako vyřezávaní plazi. Mezi nimi nerostlo ani stébélko trávy. Tohle bylo místo, na němž před dávnými věky tančila čertovská kopyta a temní páni zde pořádali své vražedné radovánky. Očividně to nebyl příjemný kus země.

Pohled na toto prostranství připadal Willovi téměř stejně truchlivý, třebaže méně nestvůrný, než za starých časů. Na stožárech ozdobených barevnými stuhami se třepotaly praporce a louka pod Corbenským stromem byla upravena a přehrazena na pruhy, jako kdyby se měl konat rytířský turnaj. Ve dvou z těchto pruhů stály přichystány dřevěné lavice a královské pódium pod baldachýnem ze zlaté látky. Změnili tuto pustou louku na jeviště zářivé slavnosti, kde se mohlo vše odehrát jako v proslulé Bílé síni v Trinovantu. Ovšem zatímco v Trinovantu byl souboj zaklетí a protikouzel, svářících se okolo krále, vždycky vyrovnaný, tady Will cítil proudění poskytující jednoznačnou výhodu Maskullovu kouzelnictví.

Mezi řadami mužů v erbovních barvách se začali shromažďovat hrabata a vévodové. Will a Jíva čekali trochu stranou, v místech vyhrazených pro vyslance z cizích zemí. Vedle nich byli usazeni poslové z Cambraye ve svých bílozelených úborech s kráčejícím červeným drakem na hrudích. Po jejich druhém boku seděli soudci z Albanay s dlouhými

vousy, tmavými plédy a stříbrnými sponami ozdobenými pletenci. Ještě dále vlevo seděli muži a ženy oblečení dokonce ještě podivněji, ministři a kupci ze vzdálených končin celého světa.

Konečně se z velikého stanu vynořil průvod urozených mužů království. Procházel okolo větrolamů, kde vlahý větřík povíval napnutou plachtovinou, na níž byli dovedně vymalovány tváře a postavy pradávných králů. Všech sto padesáti vládců, od Brey až po krále Hala samotného. Pány vedli vrchní komoří, velkoadmirál a nejvyšší maršálek Království, každý z nich nesl odznak svého úřadu. Následovali vévodové a markýzové, pak hrabata a vikomti a baroni. Ti všichni si vykračovali před přítomnými rytíři, zemany a svobodnými pány.

Slabý vítr povíval pery na čapkách a kloboucích dvou stovek šlechticů, ale stěží dokázal pohnout záhyby těžkých plášťů, lemovaných hermelínem. Šlechtici dorazili v dokonalých zástupech až ke svým místům. Tam pak čekali na příjezd svého krále a královny a potili se v panujícím vedru.

Dlouhé čekání pokračovalo. Dalšími, kteří vstoupili do ohrazeného prostoru, byli starší Nevidoucích ve zlatých rouchách. Z kadidelnic, nesených před nimi dvojicí mládenců, se valil dusivě sladký bílý kouř. Starší byli uvedeni na svá místa. Vzadu stály přichystány dva pozlacené trůny, čalouněné sametem, a mezi nimi jeden menší, s opěradlem vyřezaným do podoby labutího krku a hlavy.

Šířily se zvěsti, že za zpoždění může sama královna. Podle všeho nebyla několik dnů přítomna na hradě Corbenu, nikdo totiž nespatřil ani ji, ani jejího oblíbeného koně. Mírný větřík ustal nadobro. Vzduch byl nyní vlhký, těžký a dusivý. Willovy oči přitáhlo jakési mihotání na královském pódiu. Probudilo se jeho nadání a objevila se postava, oblečená v elegantní černi a číhající za královským trůnem jako pavouk.

Začínala tedy Velká rada šlechticů. Po dlouhé chvíli čekání se ozval zpěv starších, následovaný chvílí důstojného ticha. Pak zazněly stříbrné trubky. Dvanáct rytířů v zářivých zbrojích předvedlo nacvičený souboj a když skončili, bratři kleštěnci z Bílého řádu zapěli hymnus. Willovi zněly jejich hlasy jako nářek smutných polapených stvoření, jejichž dětství nemělo nikdy skončit. Ve čtyřech rozích pódia bylo zapáleno další odporně

nasládlé kadidlo. Konečně byl šum očekávání ukojen pozvednutou holí královského ceremoniáře, který tak dával pokyn ke klidu. Mladá pážata přinášela čtyři polštáře. Na každém z nich ležel jeden ze symbolů – velkých svátostí svrchovanosti: žezlo, meč, kalich a koruna. Pak přišli král s královnou. Král Hal v jednoduchém plášti z hnědého sametu a se zapečetěným svitkem v ruce. Vedle něj královna Mag, oslnivá v karmínu a zlatě a s hojností diamantových, rubínových a perlových klenotů. Za nimi kráčel jejich dědic, vážný šesti či sedmiletý chlapec. Jako další přicházel vévoda Henry, následován vrchním komořím, nejvyšším maršálkem Království a dvěma pány nejvyššími strážci a dalšími předními muži královské vlády.

Maskull se přesunul, když se král blížil, obkroužil oba čekající trůny. Halovi jako by se nechtělo vystupovat na pódium. Will si všiml, že Maskullova postava nevrhala stín, ale když prošel okolo nejbližší kadidelnice, kouř, který z ní stoupal, se zachvěl a zavlnil, jako by do něj foukl větřík. Hal kladl silou vůle jednu nohu před druhou a když se dostal ke schůdkům, podepřel ho jeden ze sloužících. Když konečně seděl na trůnu, předaly jeho křehké bílé prsty svitek manželce, která ho opět podala vévodovi Henrymu. Zatímco šlechtici potvrzovali své sliby, byli pasováni noví rytíři a děly se další méně důležité formální úkony, naslouchala královna Maskullovu šeptání. Probíhala Velká rada Království a její věkovitý obřad se musel držet přísné posloupnosti, neboť bylo známo, že právě v rituálu spočívaly stopy dávné magie. Nakonec však přece jen přišla chvíle, kdy měla být provedena dnešní smrtonosná práce.

Rozčilení všech přítomných dostoupilo vrcholu. Opět předstoupili královští heroldi v červenomodrých čtvrcených varkočích se zlatými leopardy a liliemi. Zaduli na stříbrné trubky a do nastalého mrtvolného ticha vyštěkl hlas vrchního komořího: *„Na vědomost se dává, že ježto se Richard, dosud nazývaný ‚vévoda z Eboru', spolu s několika dalšími…"*

Will naslouchal jménům Richardových hlavních stoupenců, která byla čtena oním podivným způsobem, jaký užívají soudci a právníci. Nejprve to byli hrabě Sarum a hrabě Warrewyk, a poté všichni ti baroni a rytíři, kteří se postavili na stranu vévody Richarda.

„…v šestatřicátém roce vlády našeho svrchovaného krále sešli se v Ludfordu spolu s velikými zástupy vojska, aby tam velezrádně zamýšleli, chystali a snovali spiknutí s cílem zničení královské osoby vládce a našeho suverénního nejvyššího panovníka, krále Hala, třetího toho jména…

A tito, se svým zástupem vojska, s rozvinutými praporci, mohutně ozbrojeni a chráněni všelikými způsoby jako jsou děla, luky, šípy, kopí, meče, sekery a všemožné další vybavení, vhodnými a potřebnými ke způsobení a vedení mohutné bitvy, sešikovali se na poli v hrabství Salop a tam se s velikou a nepolevující rozvahou domáhali zrádné války proti našemu výše řečenému svrchovanému pánu a jeho věrným poddaným, kteří se tam shromáždili ku službě a ku pomoci pod zástavou našeho řečeného svrchovaného pána, jež měla způsobit převrácení pořádků v Království…“

Jakmile vrchní komoří skončil, vévoda Henry krátce promluvil s královnou a předstoupil. Jeho hlas byl nepřirozený, snažil se, aby byl slyšet všude.

„Mí páni, králi je ku potěše, že následující rozkaz teď zazní před vámi všemi: *‚Ježto velezrádce Richard z Eboru povstal proti nám, buďtež on a jeho dědicové právoplatně odsouzeni k smrti a ke ztrátě statků a práv. Ať by kdokoli chtěl v tomto odporovat svému králi, nechť tak učiní nyní, nebo ať smlčí navěky!‘“*

V davu se nepohnula ani myška, nezaznělo jediné slovo.

„Pak se tedy staň!“

S tím Maskullovo kouzlo, které ovíjelo celý prostor a události na něm, pominulo. Jedině Will viděl, jak se jeho temná postava přehnala přes pódium a s lehkostí proběhla uličkou. Odcházel ještě dříve, než shromáždění vůbec skončilo, ještě dokonce ani král nepovstal. Nyní, kdy tato záležitost byla vyřízena, už pro kouzelníka nemělo smysl zdržovat se zde.

V klenbě listoví Corbenského stromu šuměl vítr a zaléval všechny svým zvukem. Will měl plný nos mastného zápachu kadidla. Zahlédl pod stromem pohybující se stíny, zdálo se mu, jako by se tam na chvíli mihlo stádo divokých prasat, snad aby zjistilo, co se to tu děje. To však nebylo možné.

Náhle za zády šlechticů vznikl jakýsi rozruch. Pak předstoupil posel a krátce promluvil s hrabětem maršálkem.

Královna povstala a spolu se synem spěchala pryč. Za ní se vydal i král Hal se svým početným doprovodem.

Téměř okamžitě poté, co se účastníci Velké rady postavili, nastal zmatek. Will viděl Maskulla, jak se otočil s rukama zvednutýma nad hlavou a náhle se objevil viditelný i všem ostatním. Měl očividně nějaké jednání s pánem z Dudley, protože zamířil přímo k němu a srazil ho k zemi. Šlechtic zalapal po dechu, roztřeseně se zvedl na kolena a prosil o milost. Maskull však svižně odkráčel pryč. Něco se dělo, něco důležitého, ale co to bylo, Willovi stále unikalo. Jíva scénu zahlédla také a vzala ho za ruku.

„Co se to děje?“

„To nevím,“ odvětil. A v té chvíli uviděl v davu Jaspise a spolu s ním i staršího muže, určitě jeho otce. Owain měl kulatý brunátný obličej a bílé vlasy a vousy, ale ve svém mládí musel jistě vypadat stejně jako jeho syn. Ať už byly novinky jakékoli, očividně je tihle dva znali, proto se k nim Will vydal.

„Jaspisi!“

„Maceughu.“

„Tak tolik jich bylo pro rozsudek, vynesený Velkou radou šlechticů,“ zavrčel Owain.

„Co je nového?“ zeptal se Will.

„Vévoda z Eboru,“ řekl Jaspis a v očích mu pohrávaly jiskřičky vzrušení. „Vylodil se na severním pobřeží a spolu s ním obrovské vojsko!“

Will stál pevně jako skála, zatímco okolo něj proudil dav. Snažil se najít v událostech nějaký smysl, předvídat jejich následky, jako by to udělal mistr Gwydion. Potom však ucítil hrubý stisk na paži. Pokusil se vytrhnout, ale stisk lorda z Dudley byl urputný. Tvář měl šedavou strachem, vztekem, nebo obojím. Z nosu mu vytékala stružka krve, chvěl se a zorničky měl úzké jako špendlíková hlavička; zdál se v šoku. Podržel cosi Willovi před očima. Ruka v rukavici svírala něco lesklého. „Tvé zdržování nás zradilo, Maceughu!“ zasyčel jedovatým hlasem. „Tvůj život teď není cennější než tohle.“ Šlechtic hodil na zem lesklou věc, otočil se na patě a odešel. Will tu věc sebral a zjistil, že je to stříbrný čtvrťák, nejmenší mince v celém Království.

* * *

Vyrovnané síly kouzel a protikouzel, které ovíjely celý dvůr, se konečně pohnuly a uvolnily se z mrtvého bodu. Po celou cestu zpátky do hradu Will slyšel, jak se zvedá a sílí vítr. Hučel a burácel v koruně Corbenského stromu a rval z jeho tajuplných haluzí listí. Téměř hmatatelně vnímal nestabilitu, jež rostla s tím, jak Gwydionova ochranná zakletí slábla. Čarodějova kouzla se rozplétala všude okolo.

„Takže je po Morannově úkolu," řekla Jíva. „A také po plánu mistra Gwydiona. Je to skutečná ozbrojená invaze!"

„Někde se stala strašlivá chyba." Will ji táhl za sebou, neustále přemýšlel, co se mohlo přihodit a co je nejlepší, co by měl nyní udělat. „Rychle! Tady už nejsme v bezpečí!"

Náhle se mu v mysli vzedmuly obavy o Dračí kámen. Pokud jediným, co drželo tento kámen v bezpečí ve sklepeních Foderinghamu, byla Gwydionova vázací kouzla, co se stane nyní?

Jíva prudce vzdychla a zakolísala po jeho boku, jako kdyby ji zasáhla šipka z kuše. Willa se zmocnila hrůza a přitáhl ji blíže k sobě. „Co se to děje?"

„Nic. Nic! Pojďme dál."

Prošli branou a vmísili se do mohutného zástupu sloužících. Většina z nich dostala rozkaz okamžitě balit a opustit hrad tak rychle, jak to jen půjde. Ihned poté, co se ocitli na hradě, zatočil Will s Jívou za roh a zamířil k malému skladišti.

Jeho dveře měly rozbitý zámek a proto nebylo využíváno. „Rychle sem! Do spíže. A zavři dveře."

„Podívej se na mě!" vykřikla Jíva hned poté, co se ocitli o samotě. „Mé vlasy! Padají mi v celých hrstech!"

Will na ni zíral. „Při hvězdách a měsíci!"

Malá vlhká místnůstka byla prázdná, kromě několika rozbitých polic. Stěny byly nabílené, ale i přesto v ní téměř nebylo vidět. Světlo sem totiž přicházelo jen dvěma malými větracími otvory vysoko pod stropem. Will svým řezbářským nožem přiřezával kus dřeva a snažil se vyrobit nouzovou závoru, která by mohla udržet dveře zavřené, dokud se je někdo nepokusí vylomit násilím. Když se otočil, Jíva na něj zamrkala. „Ach – Wille, tvé vousy!"

Will sevřel její ramena a hleděl jí zkoumavě do tváře. „Tvoje oči mění barvu. Pomalu, že to skoro není vidět, ale už nemají stejný odstín, jaký měly dnes ráno. A tvá kůže! Je skvrnitá.“

„Ty se také měníš. Řídne ti vous a máš jinou tvář. Ach, Wille, co se to s námi děje? Myslíš, že by to mohl být Maskull? Seslal na nás nějaké kouzlo?“

Will zvedl červenohnědou šerpu, která mu visela přes levé rameno, a podržel ji ve slabých paprscích světla. Sukno se mu zdálo jemnější, vlna vybledla skoro do Šeda a stříbrná spona zvaná *delch* se zmenšila, hnědý kámen na ní pozbyl svůj lesk. „Neměl jsem vyčkávat tak dlouho. Naše magické převleky mizí.“

„Tak to se musíme rychle dostat odsud!“

„Nemůžeme! Ještě ne.“ Rychle jí vysvětlil, co mu prozradil Jarred. „Chápeš co to znamená, že ano? Pokud se nám podaří chytit to stvoření, budeme se ho moci zeptat na Chlua.“

Hleděla na něj. „Proč se teď zabýváš Dítětem temnot? Nemáme snad dost svého nebezpečí?“

„Je to jediný způsob, jak mohu zjistit kdo vlastně jsem, odkud pocházím a kdo jsou moji skuteční rodiče. Copak to nechápeš?“ Pověděl jí o své červené rybce a zopakoval jí, co mu říkal Gwydion. „Musím se o to pokusit, Jívo. Možná už nebudu mít jinou příležitost.“

Jíva mu položila ruku na tvář. „Ať se rozhodneš pro cokoli, stojím při tobě. Docela jsem si na tvůj nový obličej přivykla, ale bude skvělé mít zase zpátky starého dobrého Willa.“

Políbili se a pak se objali. „Jsi statečná dívka.“

Rozhlédla se po prázdné místnosti. „Naše podoby se mění rychle. Měli bychom si sem přinést pár věcí, dokud je to ještě možné.“

Jejich obavy z toho, že by mohli vzbudit podezření, se však ukázaly zbytečné. Nikdo z lidí, kteří se pohybovali po nádvoří, se na ně ani nepodíval. Pozornost věnovali něčemu docela jinému, něčemu tak strašlivému, až je to donutilo šeptat.

„Co to má být?“ ptala se Jíva a natahovala krk, aby lépe viděla.

„Dvě sochy z šedého kamene,“ řekl Will. „Jedna je žena a ta druhá malý chlapec.“

Okolo soch se tísnil dav a další lidé přicházeli, aby se na ně podívali. Postavy byly vyvedeny v životní velikosti, včetně absurdních detailů – paní z Dudley a její synek. Will nemohl odtrhnout oči od tváře paní. Zračila se v ní zkamenělá hrůza a Will si uvědomil, že chlapec musel zkamenět přímo před očima své matky.

„Maskullova obluda!“ řekla Jíva a přitiskla se k němu. „Určitě na ni pohlédli!“

Will vedl Jívu spěšně pryč. Věděl, že za to nemůže žádný bazilišek, ale že je to dílo Maskulla samotného. „Plán se zabitím vévody Richarda tedy měl na svědomí Maskull. A lord Dudley nyní platil za jeho selhání.“

Prosmekli se zpátky do skladiště a zajistili vstup. Po zbytek odpoledne zůstali ukrytí a sledovali jeden druhého, jak se pomalu navracejí ke svým skutečným podobám. Hluk a nepokoj ozývající se zvenku připomněl Willovi dny, které trávili zamčení v temnotě ludfordských kobek, ovšem tentokrát to bylo nebezpečnější. Zvěsti o vylodění přiměly královnu vydat příkaz, aby se všichni šlechtici loajální králi Halovi neprodleně odebrali na svá panství a svolali tam vojska. Celý hrad byl vzhůru nohama, protože všichni se snažili odjet naráz. Po nádvoří venku drkotaly vozy. Ozývaly se výkřiky a veliký ruch a shon, ale nakonec všechno utichlo. Nastal večer a na hradě panovalo strašidelné ticho, jen tu a tam narušené výměnou stráží a hlasem ptáků, vrkajících v holubníku.

Čekali a mlčeli. Začínali cítit hlad. Ačkoli většina hrabat a baronů odjela, na hradě stále zůstávalo jádro královského dvora, které jim znemožňovalo vystoupit z úkrytu. Pak větracím otvorem proklouzl paprsek měsíčního světla a po kamenné podlaze se začal zvolna sunout postříbřený flíček. Hradní brána byla na noc zavřená a Will usoudil, že už je dostatečně bezpečné vylézt ven. Dveře se s vrznutím pootevřely a do místnosti vevanul nasládlý pach hniloby, přicházející z hromad odpadků za hradbami. Teď už Will nevypadal ani trochu jako Maceugh, takže se mu nechtělo riskovat cestu přímo přes nádvoří. Neměl ani představu, za koho by se vydával, kdyby ho někdo nachytal.

Navrátil se s košíkem jídla, dvěma špinavými cestovními plášti a několika dalšími nezbytnostmi. Nalezl také pytel,

provázek a cívku s šedivou hedvábnou nití. Když pojedli chléb a sýr, vyprázdnil Will pytel a začal z hedvábí vázat síť.

„Sochy jsou pryč," řekl.

„Obě?"

„Ano. Řekl bych, že si je Dudlea odvezl s sebou."

„Chudák."

Will vzhlédl. „Usiluje nám o život, a ty o něm mluvíš jako o chudákovi?"

„Vždyť jsi viděl, co se přihodilo jeho ženě a dítěti. Představ si jaké by to bylo, kdyby se to stalo tobě."

„Máš pravdu. Je to chudák."

Temnota venku ještě zhoustla a Will opět vyklouzl ven. Nejprve se ujistil, kde se právě nachází Maskull, a zjistil, že hovoří s královnou. Poté se vydal vzhůru na hradby a podstoupil nebezpečný výstup na břidlicí pokrytou střechu. Pověsil hedvábnou síť tak, že zakrývala Maskullovo okno. Připravil si dva provázky vedoucí z horních rohů sítě, díky nimž bude past účinkovat dokonale. Zbývalo jen najít si na hradbách nějaký temný kout a čekat.

Jíva se k němu připojila, choulili se k sobě ve stínu a střídavě hlídali, Will pozoroval známá souhvězdí, která mu zvolna kroužila nad hlavou. Spatřil jak přes nádvoří pomalu a naprosto tiše přeletěla sova. Povětřím se míhali netopýři a můry, v dálce zaslechl štěkot psů a zpěv slavíka. Maskullovo okno se stále utápělo v temnotě a nespatřili nikoho, kdo by vstoupil do věže, v níž se kouzelníkova komnata nacházela. Za dlouhou dobu, když Will zívl a nechal svou hlavu padnout na prsa, zaslechl slabé zvuky máchání křídel.

Jemně upozornil Jívu a ukázal prstem na přízračný šedavý stín, který přelétl hradby. Na okamžik se ztratil, avšak vzápětí se vrátil. Stvoření celkem třikrát obletělo věž a pak se usadilo, jakoby kouzlem, na svislé zdi nedaleko od nich a složilo křídla.

Will sledoval zvláštní způsob, jímž se tvor pohyboval, lezl do strany a se zvláštní obratností se držel téměř hladkého kamene. Ve chvíli, kdy vstrčil hlavu do úzkého okna a čumákem se dotkl jemné sítě, zatáhl Will za provázky. Téměř okamžitě bylo zvíře lapené a zamotané v připravené pasti.

„Naaaau!" zavřískl tvor a jeho jekot se hlasitě rozlehl po nádvoří hradu.

Will znovu zatáhl a šedavá hedvábná síť, jež keda lapila jako pavučina, začala klesat dolů. Vyrazil vpřed a ještě jednou škubl za provázek, aby přemohl tvorovo sevření na kamenech. Celá jeho mrtvá váha se zřítila dolů. Will je ztěžka zachytil, jako nějaké dítě, které spadlo z okenního parapetu. Jenže tohle nebylo dítě. Držel v rukou stvoření s ostrými zuby a zuřivě škrábajícími drápy, a navíc vystrašené.

„Naaau!“

„Ale no tak, nekruť se!“ řekl Will a sevřel tvora za krkem. Vhodil ho do pytle, který mu Jíva podržela otevřený. „Půjdeš s námi!“

Žalostné skřeky utlumila látka pytle, a když dorazili do skladiště a Jíva za nimi zavřela dveře, řekl Will vážně: „Měl bys být raději zticha, nebo ti budu muset dát ránu.“

Nezdálo se, že by se ked chtěl zklidnit. Jedním z drápů protrhl pytel, takže ho Will položil na podlahu a trochu si na něj lehl. „Tak to tedy ne! Jestli nezmlkneš, vymačkám z tebe dech. Ticho, říkám ti! Nebo tě prodám Nevidoucím.“

„To neříkej,“ napomenula ho Jíva. „Beztak je dost vyděšený.“

„Je to něco víc, než hrůza,“ řekl Will a pevně držel vzpouzející se hromádku. „Něco zlého mu svírá srdce, ale pokud nezmlkne, přivolá sem všechny, co jsou na hradě.“

„Naaaau,“ zaskřehotalo stvoření a Will je zmáčkl ještě tvrději, až se trochu přestalo házet. Po chvíli svůj stisk o něco povolil.

„Poslouchej, kede! Měl bys raději mlčet. Pokud se uklidníš, slibuji ti, že ti neublížím.“

„Nemouuu dýýýchat…“

Will mu pustil krk a zvíře začalo vrnět. Pak vydalo slabé, sebelítostivé zakňučení.

„Tak je to dobře,“ řekl Will. „Nesmíš vříškat. Žádný hluk. Nechceme ti ublížit, ale pokud se pokusíš udělat rozruch, zabráním ti v tom. A teď, chceš abych tě pustil ven z pytle?“

„Jooo,“ zaskřehotal balík tichým hlasem.

„Už žádný řev. Slibuješ?“

„Kedík bude zticha.“

„Dobře. To je… moc dobře.“

Will uvolnil pytel tak akorát, aby z něj ked mohl vystrčit hlavu. Plačtivě kňoural a Will spatřil, jak se jeho zuby jako jehly bíle lesknou v měsíčním světle.

Will dosud pytel úplně nepovolil. „Jak ti říkají?“ zeptal se.

Ked jen zíral a škubal sebou, očividně nevěděl, co říci.

„Víš kdo jsme, Kedíku?“ zeptala se Jíva.

Will na ni pohlédl. Dobře věděl, že se octli na rozcestí, a že nyní už není cesty zpět. Řekl: „Nepamatuješ si mě? Já jsem tě zachránil, když ses tehdy chytil do železa.“

Ked sebou trhl a vytřeštil oči, ale Will viděl, že ho poznal.

„Zachráněný Kedík!“

„A přesto jsi mě pokousal, tady, na ruce. Podívej!“

Ked zamrkal a roztřásl se, jako by se ho zmocnila zimnice. „Promiň, promiň! Auuuuuu! Auuuu!“

Ked se snažil zamávat křídly. Jeho ošoupaná křídla, která byla ve vzduchu tak šikovná, tady byla jen jakýmsi kožnatým přívažkem. Will se ani nepohnul. Jeho hlas byl rozhodný a pevný. „Nechceme ti ublížit, Kedíku, ale jestli budeš dělat povyk, budeme tě muset strčit zpátky do pytle. Rozumíš tomu?“

Kedovy oči se na chvíli zavřely. „Joo.“

„Nejsi hladový?“ zeptal se Will po chvíli mlčení.

„Joo.“

„Třeba by sis dal nějaké houby.“

Chvíli bylo ticho. Pak se ozvalo: „Houby?“

Po Jívině tváři přeběhlo znepokojení. „Je to dobrý nápad, Wille? Co když mu houby nedělají dobře?“

„Gwydion tvrdil, že kedové žijí v podzemních jeskyních. Živí se prý smrži a hřiby, které tam dole rostou ve velkém množství. Jednou mi říkal, že červenorucí chytají kedy na návnadu z medu a hub.“

Jíva otevřela košík a ked se na něj upřeně zahleděl. Pomaličku natáhl pařát. Vzal si velikou houbu a velice opatrně z ní sloupl hnědou slupku na klobouku. Pak ji začal žvýkat.

„Dobrá?“

„Dobrá.“

„A už se nás tolik nebojíš, že ne?“

Kedovi oči kmitaly od tváře k tváři. „Joo.“

„Tak to si můžeš dát hub kolik chceš, dokud se nás nepřestaneš bát.“

Ked si vzal další houbu a pak další. Vždy ulomil nohu a strkal si klobouky ze strany do tlamy. Po třetím hřibu ochutnal smrž. „Moc dobrá!“

„Teď, když už jsme přátelé,“ řekl Will mírně, „bys nám třeba mohl chtít povědět, proč jsi k nám tehdy do hostince přivedl toho špatného člověka.“

Ked přestal žvýkat a smrž mu vypadl z pařátu. Znovu se roztřásl a Will si už skoro myslel, že se opět pokusí utéci. Ale ani se nepohnul. Upřeně zíral do Willovy tváře a pařátem nejistě šmátral po zbytku houby.

„Co se děje? Proč se tak třeseš?“

„Moc bojím. Mlha v hlavě. Prach v krku. Brzy potřebuje lék.“

„Lék?“

„Joo. Moc brzy!“

„Wille, říkala jsem ti, že mu některé ty houby nemusejí udělat dobře,“ řekla Jíva a vzala mu košík.

Ked po něm chňapl, ale potom se vystrašeně schoulil.

„Promiň, promiň!“

„Šššššš… Brzy ti bude lépe,“ řekl Will vlídně. „Ale nejprve mi pověz, proč jsi ke mně tehdy přivedl toho špatného člověka, zatímco jsem spal?“

Ked se znovu roztřásl a když k němu Will vztáhl ruku, stáhl se. „Auuu! Nepřišel zabít! Hlídat, hlídat. Jenom budit, Dítě temnot přicházet.“

Will se na Jívu významně podíval.

„Šššššš… klid,“ řekla Jíva kedovi.

„Kdo je Dítě temnot?“ zeptal se Will. „Proč za mnou přišel?“

„Chtěl najít a zabít! Kedík ťuky ťuk. Budit! Pro přítele!“

„Snažil se nás varovat,“ řekla Jíva.

„Joo. Nás varovat!“

Ked mrkal a malé tlapky se mu třásly. Will pochopil, že získat jeho důvěru bylo snadné jako získat důvěru štěněte, a také že ačkoli ho Maskull používal ke svým krutostem, nepodařilo se mu nadobro zničit jeho povahu. Sebral kousek houby a znovu zanařík al. Opakoval, že je mu moc líto, že Willa kousl do ruky.

Jíva zavrtěla hlavou a v hlase se jí ozývala zlost. „Můj otec vždycky říkával, že není žádný špatný pes, jenom špatný majitel.“

Stvoření se opět rozechvělo. Pak se začalo motat a mávat křídly. „Muset jít.“

„Kam jít?“

„Potřebuji lék!“

Jíva napřáhla ruku. „Co tím asi myslí?“

Kedovy veliké oči sledovaly, jak se k němu Jíva natahuje. „Musím mít. Nebo zemřít. Nikdy nevrátit domů.“

„Vyprávěj nám o svém domově,“ řekl Will. „Pověz nám o tom, jak ses sem dostal a já ti dám lepší lék, než jaký jsi dostal kdy předtím.“

„Lepší lék?“

„Slibuji.“

Will otevřel svou mysl a zaplavila ho síla jeho nadání. Ked strpěl, aby k němu přistoupil a položil své veliké teplé dlaně na jeho záda a hruď. Will cítil, jak mu kouzla svírají tělo a rozlévají se v mučivých vlnách po křehkých žebrech. Pro keda byla ta zakletí příliš mocná, aby jim vzdoroval, ale Willovi se je podařilo odstranit. Potom s kedem v náručí odtancovával kouzelníkova zakletí z jeho srdce.

Zatímco odstraňoval kouzla, vzpomínal na to, co mu Gwydion vyprávěl, jak Maskulla jeho arogance už tolikrát v minulosti přivedla k nedbalosti při čarování. A přesně tak to bylo i s kedem, neboť kouzelník podcenil obrovskou zásobu nevinné důvěřivosti, kterou stvoření vládlo. Nikdy by ho ani nenapadlo, že se jeho otroka někdo zmocní a pokusí se přemoci jeho nadvládu nad ním pomocí laskavosti.

Will se zeširoka postavil a pak tančil léčivé zakletí, dokud keda neobklopily kruhy bílého světla, a nachové stíny, které mu znečisťovaly auru, nezačaly mizet. Pak si vzal do jedné ruky zelenou rybku, poklekl, položil obě dlaně na hlavu omdlévajícího stvoření a pomalu z něj vysál neblahou sílu a zmar.

Nakonec ked upadl na zem, ochablý a křehký. Will věděl, že tento útok na kouzelníkovu magii Maskull pocítí. Jsou-li kouzelníkova vlastní zakletí zlomena tak blízko, jistě to musí vnímat. Ale přes všechna možná nebezpečí Will věděl, že udělal jen to, co udělat měl, a na tom záleželo nejvíc.

„Dobrý lék…,“ řekl ked a konečně se pohnul. Pak se pustil do vyprávění, jak se jednoho dne vydal do Dolní říše hlouběji,

než kdykoli předtím. A tam, v rozvráceném království Annuin, narazil na světélkující jeskyni. V zapomenutém městě Caer Sidhe se setkal se ztraceným poutníkem. „Byl rád, šťastný. Uviděl mě a říkal: ‚Přítel!‘ Říkal: ‚Ukaž teď cestu! Nahoru! Nahoru!‘ A tak jsme vyšli z Caer Sidhe. Nahoru a nahoru, nahoru a nahoru. Jen po tajných cestách, jenom já znám. Někdy temnou štolou, někdy v záři hvězd. Někdy plané houby, někdy nic. Dlouho šli, pak někdy přišli na místo, kde takhle teče voda.“

„Podzemní řeka?“ zeptala se Jíva, když viděla, jak ked pohybuje křehkými tlapkami.

„Joo, zemní řeka, shora, z Království světla – pak mě *chytil*. Řekl, že mně velká nemoc. Nutil pít lék!“

„Ach, jak snadno ruší Maskull slovo!“ zamručela nespokojeně Jíva. „Dokonce i vůči tomu, kdo udělal všechno proto, aby mu pomohl.“

Will naslouchal v tichosti. A čím déle poslouchal, tím větší zlost se ho zmocňovala a tím více keda litoval. Zde stál nejspíš vzdálený potomek pradávných férijců, kteří opustili Království světla před tak dávnou dobou. Jakýmsi zvláštním způsobem mu připomínal onoho ušlechtilého tvora, který utonul pod vodním kolem Grendonova hamru, a také elfí družinu, doprovázející Zeleného muže tehdy v noci v Lese setnuté hlavy.

„Maskullova kouzla čerpají svou moc z hluboké propasti lidských slabostí,“ řekl temně Will. „Gwydion tvrdí, že Maskull má v srdci všechny podvody a zrady pěti Dob světa, a z nich čerpá zkaženost, která mění vše, čeho se dotkne, na hnus!“

Ked pokračoval v líčení nesčetných mučivých dní a nocí, kdy hledal vlhké skrýše a krčil se ve stínech, nebo létal po podivném a děsivém světě, jehož povětří nemělo hranic. Vyprávěl o oslepujícím a pražícím slunci, jež ho soužilo za dne, a o strašlivém břemenu, kterým ho za nocí spoutával Maskullův elixír. Dostal příkaz létat po celém Království a vracet se každý třetí den, aby kouzelníkovi vyprávěl o vesnicích a městech, které viděl. Maskull si je pak vyhledal ve veliké knize a zjišťoval, zda se něco neliší. Will se domníval, že to musela být Velká kniha Království, o níž mu kdysi říkal Gwydion.

„Takže *takhle* našel Maskull skrytou vesnici Vražděníčko,“ podivoval se Will.

„A určitě mnoho nescházelo a nalezl by i Dolinu.“

Will zjistil, co si přál zjistit. Ked totiž pokračoval: „Dítě temnot také otrok kouzelníka. Stále zabalený v černé. Musí vždy poslechnout.“

„Proč ale Maskull neustále obaluje Dítě temnot do černé látky?“ zeptal se Will. „A proč mě chce tak moc zabít?“

Ked však pravil, že odpověď na tyto otázky nezná.

Když dokončil svůj příběh, seděl už na Willově klíně a ten mu hladil řídkou šedou srst na hlavě a nechal ho uvelebit se mu na hrudi. Ked k němu vzhlížel velikýma smutnýma očima a chvěl se. Will si všiml, jak prázdně na ně hledí Jíva a v očích se jí lesknou slzy. Věděl, že myslí na Bethe.

„Pro nás všechny by bylo jistě nejlepší, Kedíku, kdybys nebyl tak laskavý k cizincům. Jak jsi ale mohl tušit, na jak proradného člověka jsi to narazil?“ Will se usmál na Jívu. „Řekl bych, že je nejvyšší čas, aby se Kedík vrátil domů.“

„Myslím, že máš pravdu,“ řekla Jíva a v té chvíli měli slzy v očích oba.

Will stvoření hladil a uklidňoval, a přitom přemýšlel, jak mu Gwydion vykládal, že by nikdy neměl bez rozmyslu používat slova jako „dobro“ a „zlo“, a jak je častokrát až příliš složité s jistotou určit nejlepší cestu vpřed. Na čem po celou dobu záleží nejvíc, pomyslel si, je kráčet s laskavostí a mít věrné srdce.

KAPITOLA TŘICÁTÁ

SOUBOJ

Přešli přes nádvoří a vstoupili na kamenné schody vedoucí vzhůru na opevnění. „Už nemusíš pít žádné léky, Kedíku," řekl Will stvoření a držel je za malou ručku. „Kouzelník nad tebou ztratil svou moc. Pokud se nevrátíš k němu, žádná bolest tě trápit nebude. Jsi opět volný."

„Dobré štěstí," řekl ked a doširoka otevřel své veliké uslzené oči.

„Leť domů! Pobořená kapitula, kudy jsi vstoupil do našeho světa, leží nějakých dvacet mil na jih odtud a do východu slunce zbývá určitě ještě hodina. Leť domů a ať tě nikdo nevidí."

Will vyhodil stvoření do vzduchu. To roztáhlo křídla, kleslo, pak zase stouplo a zmizelo v noční tmě.

Když naposledy spatřili máchání jeho křídel v dálce za stromy, zašeptala Jíva: „Taky už musíme jít. Možná kdyby se nám podařilo najít dobrého koně…"

„Ne. Vzpomeň si, co říká Gwydion. Větší spěch neznamená vyšší rychlost. Teď, když jsme opět sami sebou, nebude trvat dlouho a Chlu nám bude znovu v patách. Nebudeme mu však naše stopování zjednodušovat, půjdeme pěšky. Pokud se vydáme na východ, dostaneme se k vláknu Mulart. Jsem si jistý, že neleží víc než nějakých dvacet mil odtud. Stojí na něm kámen. Vycítil jsem ho při minulém úplňku a přestože do poslední čtvrtě zbývají tři dny, mohlo by se nám ho podařit najít včas, pokud všechno půjde dobře.

„Šššššš!“ Jíva zašeptala: „Podívej, koho poslal Maskull, aby se po nás poohlédl!“

Podíval se do míst, kam Jíva ukazovala. Na vzdálenější straně nádvoří vyklouzla ze stínů postava a zastavila se před jejich komnatami. V měsíčních paprscích se mihl pohyb. Hlava postavy byla ovinuta tmavou látkou, ale trhavé zvířecí pohyby byly pryč, jako by kdosi povolil neviditelný řetěz. V ruce držela dlouhou dýku a Will zahlédl zelenkavý odlesk její čepele.

Sledovali, jak Chlu chvíli váhá, načež se otočil a zamířil jinam. Willem projel osten děsu, když temně zahalená postava vtrhla bez hlesu do skladiště, kde teprve před malou chvílí rozlomil okovy, které poutaly kedovu mysl. Jíva mlčky stiskla Willovu paži a pak skočili, ruku v ruce, dolů do zahrad pod hradbami. Dopadli na vrcholek veliké hromady kompostu. Byla teplá a mokrá a stoupal z ní zápach hnijících rostlin a zeleniny, ale dopadli tiše a bezpečně. Když se z ní sesunuli, zkontroloval Will měsícem postříbřené římsy nad nimi.

Nic.

Proklouzli zahradami a utekli pryč. Byl to skvělý pocit, opět běžet trávou bosí. Po takové době, kdy si na hradě připadali jak v kurníku, to vnímali jako opravdovou svobodu. Will se nadchl, když pochopil, jak dokonalý kruh byl vytvořen, a že dar osvobození, který dopřál kedovi, se tak brzy vrátí i jim.

* * *

Prchali a měsíční světlo sláblo. Brzy je nahradil bledý letní úsvit. Nízko nad řekou se vznášela mlha. Will držel Jívu za ruku a společně běželi přes místa, kde ještě včera stály stovky stanů. Provizorní vesnička, v níž bojoval s Jaspisem, byla nyní už jen vzpomínkou – zbývaly z ní jen hromady nepořádku a jámy po starých ohništích. Willovi vířily hlavou myšlenky; vzpomněl si na vojsko, které se vylodilo a nyní už nejspíš pochodovalo k jihu pod vedením vévody z Eboru, a také na šlechtice, věrné králi Halovi, kteří byli posláni domů, aby shromáždili své bojovníky. Udivovalo ho, jak rychle a silně se lork vzpamatoval tentokrát, a pokoušel se odhadnout, jak dlouho jim může trvat, než naleznou další kámen. Zanedlouho se ocitli v mlhách okolo řeky Afonu a vyrazili směrem k Stoneleským lesům. Na severovýchodě

uviděli vycházející slunce a kohouti se pustili do kokrhání. Will si držel měsíc na pravém boku a stále je vedl podél řeky. Ve vesnicích, jimiž procházeli, se už lidé ubírali za svou jitřní prací. Většina je přátelsky zdravila, neboť jejich šedohnědé cestovní pláště jasně sdělovaly, že jsou jen pouhými poutníky. Někteří lidé se jich ptali na novinky a jiní zase sdělovali, co se dozvěděli jinde.

„Dávejte si pozor!“ varoval je kupec, s nímž se setkali u jedné studny. „Páni pěkně spěchají, aby sehnali muže dohromady. Nebudou se dvakrát rozmýšlet, pokud potkají na cestě schopného mladíka jako jsi ty.“

„A tvůj pán také sbírá vojsko?“ zeptal se Will a předstíral nevědomost, aby se mu podařilo zjistit víc.

„Jasně, všichni páni se chystají do boje! Neslyšeli jste o tom? Na západě se vylodila veliká armáda.“

Will kupci poděkoval za jeho rady a vyrazil s Jívou dál. Ohlížela se přes rameno, neustále se obávala Chlua. „A určitě nás nebude moci stopovat přes brody a po pevných silnicích?“

„Kdo ví? On nás však nepronásleduje podle pachu, třebaže poté, co jsme spadli do kompostu, by klidně mohl.“

„Co si tedy počneme, abychom se ho zbavili?“

„Nevím. Mohlo by být nebezpečné podcenit ho. Nalezl mě U pluhu. Jediné chvíle, kdy ke mně nebyl puzen, nastávaly, když jsem byl v Dolině nebo v magickém převleku, který mi zajistilo Gwydionovo kouzlo.“

„Jak to ale dělá?“

„Vypadá to, jako by cítil moji přítomnost. Když jsem tančil kouzlo, musel jsem se pro jeho vnímání rozsvítit jako když sjede blesk.“

„Tak už žádná kouzla nesesílej!“

„To taky nebudu, dokud to nebude nutné. Ale on se cestou bude vyptávat a odpovědi dostane, na to můžeš vzít jed.“

Dorazili k říčce, tekoucí mezi mírně se svažujícími břehy. Široké pastviny se táhly až k řece a viděli tucet čerstvých krtinců. O kus dále tvořily staré a vyschlé krtince v trávě holá místa. Byly sedlé a po týdnu sucha i rozpraskané. Gwydion mu kdysi vykládal, co lze z krtčích hromádek vyčíst. Ta malá sametová zvířátka, která je tvoří, totiž mají zvlášť silný cit pro proudy energie, skrývající se v zemi.

„Tudy," řekl konečně. „Jsem si jistý, že tohle je správná cesta."

Říčka vplynula do chladného stínu lesa a pak opět ven. Na místě, kde se říčka vlévala do další, hlubší, rostly pomněnky a nad hladinou tančila šídla s modrými těly. Uviděli i malé pláže plné oblázků, které tvořily břeh řeky, a místy rozbahněné úseky rozbitého břehu, kudy scházel k vodě dobytek, aby se napil. Will vnímal, jak mu kolem nohou proudí a šplouchá chladivá voda. Všimli si i hejn průhledných rybek, které se míhaly vodou a měnily směr jako na povel. Začal zpívat popěvek, který se naučil, když byl ještě dítě:

„Tělo jako ze skla,
jen očka lesklá.
Maličká ryba,
jako blesk se hýbá!"

Vzal Jívu za ruku. Náhle se cítil šťastný a silný, a cítil, že je pro ně prospěšné být zase sami sebou.

„Přála bych si, aby tu s námi byla i Bethe," řekla Jíva. „Ale jistě je v pořádku, že ano?"

„Sama vévodkyně by na ni mohla být pyšná. Žádné dítě není víc v bezpečí."

„Snad jen se svou vlastní matkou." Jíva se kousala do rtu. „Co když bude vévodovo vojsko poraženo? Však víš, co se stane – vévodu a jeho dva nejstarší syny, pokud bitvu vůbec přežijí, budou na královnin příkaz štvát jako divou zvěř a nakonec je zabijí. Vévodkyni Cicely pak zajmou a i s dcerami uvězní v nějakém střeženém hradě… nebo ji pošlou sloužit Bílému řádu."

„Vévodkyně by nikdy nestrpěla, aby ji věznili Nevidoucí."

„Vždyť je pouštěla do manželova hradu Foderinghamu."

„Ale nemá je ráda. Ani vévoda je nemá rád. Samozřejmě, tu hru s Bratrstvem hrát musí. To musí všichni šlechtici." Otočil se a viděl, že Jíva má v očích slzy. „Ale no tak, neplač.

„Nemůžu si pomoci. Ach, kde jen je, Wille? Kde je moje děťátko?"

Pevně ji objal a políbil. „Je jí lépe tam, kde je. To dobře víš. A jak znám vévodu Richarda, je dost mazaný, aby královnu nepodceňoval. A ani vévodkyně není žádný blázen – zůstane na

Blaženém ostrově, dokud nepřijdou zprávy o bitvě, ať už dopadne jakkoli. Tím jsem si jistý.“

Jíva popotáhla a otřela si oči. „Vážně si to myslíš?“

„Vážně.“

Will ji vedl dál, postupovali rychle krajem a následovali přitom vlákno, jak ho to učil Gwydion. Chtěl tu i onde prospět vlídným slovem či skutkem, ale věděl, že musí držet tempo a snažit se jejich cestu co nejvíc utajit. Zastavili se, aby posnídali, a Will podle slunce usoudil, že už uběhla polovina dopoledne. Když hleděl vzhůru, náhle na kůži pocítil velice intenzivní mravenčení. Začal tedy zkoumat okolí s proutkem v ruce. Věděl, že to co cítí, musí být vlákno Tanne, ale po několika krocích od místa, kde na ně narazil, mizelo.

Řeku Afon překročili na prvním příhodném místě. Tím byl brod ve vesničce zvané Lawe, u nějž narazili na hejno kejhajících hus.

„Střežte se východní cesty,“ řekl jim pasáček, který si všiml, jak se rozhodují, kudy dál. „Pokud byste snad potřebovali něco vyřídit ve městě Wraane, raději se svých plánů vzdejte.“

„Wraane, říkáš? Slavné město Wraane?“

„Ach, takže vy už jste asi slyšeli vyprávět o Věžích?“

„Ano, slyšeli. Ale i tak ti děkujeme za varování.“

Ušli kousek cesty a Jíva se zeptala. „Co jsi měl na mysli těmi věžemi?“

„To brzy uvidíš.“

Dál pokračovali podél řeky. Větší oklikou se vydali zčásti proto, aby setřásli Chlua, a zčásti z obav před Věžemi. Teprve když míjeli příkopy a hradby města, uviděli Věže času.

„Říká se, že v nich šije tucet švadlen,“ pravil Will. „Už tisíc let pracují na tapisérii s názvem ‚Historie světa‘. Jednou mi o nich vyprávěl Gwydion. Prý je jejich úkolem pověřil král Gorboduc, který byl jednadvacátým vládcem Království od konce Doby obrů.“

„Chceš snad říct, že celou tu dobu tam pracují stále stejné ženy?“ zeptala se Jíva.

„Nic víc o tom nevím. Gwydion říkal, že zaznamenávají všechno, co se v Království děje. Jestli prý přestanou vyšívat, čas se zastaví a všechno bude na věky věků stát bez pohnutí, jak to je.“

„To ti říkal mistr Gwydion?“

„Ano, říkal. Proto prý, ať se v Království děje cokoli, město Wraane si vládne samo. Má správce, který vydává zákony a soudí, a nikdo zvenku je neobtěžuje.“

Poté sledovali jižní břeh Afonu a od podivného města se drželi jak nejdál mohli. Will přemýšlel o Gwydionovi a o tom, co se s ním mohlo stát. Jak ho teď najdou? Nebo on je? Události se daly do pohybu až příliš rychle a už to bylo velice dlouho, kdy o čaroději slyšeli naposledy. Willa začaly napadat bizarní věci. Pohled na Věže času odvedl jeho myšlenky k proslulému Hradu slunečních hodin – pevnosti na severu, která patřila vévodovi z Eboru. Tam se zase nalézala spousta prapodivných přístrojů na měření času. Možná, že teď Gwydion vyčkává právě tam, připravený zastavit čas a vše napravit. To však bylo spíše jen Willovo úpěnlivé přání.

„Byl bych docela vděčný, kdyby se čas zastavil,“ pověděl Jívě, „aspoň na chvíli.“

„Na jak dlouho?“ zeptala se.

„Jen na hodinu. Už mě bolí nohy.“

„Nevymýšlej hlouposti. Jak by se mohl čas zastavit na hodinu? Aby to bylo možné, to by mezitím musela hodina uběhnout.“

„Hmmm.“

„To je ten důvod, proč nikdo nemůže zastavit čas – jak by ho potom uvedl znovu do pohybu?“

„Taky bych řekl.“ Will roztržitě propátrával okolí. Síla lorku se v poledne zvyšovala a pokud se mu nepodařilo nalézt vlákno proutkem, nebude mít až do půlnoci lepší šanci.

„Počkej,“ řekla Jíva, když se blížili k široké prašné cestě, vedoucí z města Wraane na východ. „Přemýšlej nad těmi verši! *Ten však, kdo hledá lněnou nit, nalezne u stezky havrany*. Podle mě by to mohla být tahle cesta.“

Will se poškrábal na tváři a rozhlédl se oběma směry po silnici. Připadala mu docela obyčejná. „Proč?“

„Bylo by možné v těch verších přeložit ‚havran‘ jako ‚vrána‘?“

Will se snažil rozpomenout na lekce pravého jazyka. „Slovo ‚bran‘ může znamenat také pták, záleží na tom, jak se vysloví.

Myslím, že může znamenat taky krkavec. Ale já tu žádné vrány nevidím. Ty ano?“

„Ne, ale zní to jako Wraane. To je možné, nemyslíš?“

Will se ohlédl zpátky k městu, poté však zavrtěl hlavou. „Ale každý kámen války, který jsme našli, ležel na vlákně, a ty nejnebezpečnější na místech, kde se křížila dvě, nebo dokonce tři vlákna. A přes město Wraane žádné vlákno nevede.“

„A víš to jistě?“

„Ne naprosto. Podívej se však támhle na ta pole. Vidíš, co na nich roste?“

Mozaika polí se táhla k východu do letního oparu, rostlo zde mnoho druhů rostlin. Will měl na mysli pole, která se leskla bledě modře. Tuto barvu měla díky nesčetným malým květinám.

Když si jich Jíva všimla, pravila: „Je to skutečně to, co si myslím? Len?“

„Připadá mi to tak.“

Rozhodli se pokračovat dál a zakrátko se dostali až do vesničky Elventoft. Will se rozhlížel k severu a k jihu a znovu měl tušení, jak se to se zemí má. Síla narůstá a on vnímá proudění k jihu. O kus dál potkali na cestě Vědmu se shrbenými zády a pokroucenou hůlkou. Zeptali se jí, která vesnice v okolí pěstuje len.

„Při všech mých bradavicích!“ řekla žena. „Ten spřádají v Harlestonu! Jak se v tomhle kraji zpívá v dětské říkance:

‚Čtyřoký lid tká nejlepší plátno,
bělostné jak jen může být!
Však žádný len, když dělají plátno,
to nejměkčí, co můžeš chtít!
Stříhají lokny vlasů svých,
předou nit z vlasů bělostných,
neb každý šlechtic na ložích
chce harlestonské plátno mít!‘

Šičky z Wraane možná tvoří dějiny světa, ale vyšívají je na plátno utkané v Harlestonu!“

„Díky za tvá slova, Vědmo,“ pravil Will. „Než se však vydáš dál, musím tě požádat o laskavost. Kdybys na této cestě potkala

dalšího poutníka, který by se po nás snad vyptával, co bys mu řekla?“

„Povím mu jen tolik, aby si dával pozor na vrány, protože by mu mohly vyklovat oči! Honem! Honem běžte, zlatíčka, protože poledne se už blíží!“ Vědma se opět zasmála sama pro sebe a dala se do zpěvu:

„Měsíc si roste, ubývá,
moc času do bouře nezbývá!
Ať si ubývá, či roste zas,
namísto lnu použij vlas!“

Řezavý smích Sestry z Elventoftu Willa zneklidnil. Z nejbližší lísky si uřízl proutek a upravil si ho pro své potřeby. Poté se pokusil soustředit. Zpočátku z luk nezjistil vůbec nic. Necítil nic z toho, co plynulo pod kořínky trávy. Slunce však stoupalo k poledni a nohy ho zavedly na mírné návrší, kde konečně pocítil chvění, ve které tolik doufal.

„Podle mě je to vážně ono, ne jen, že si to přeji,“ řekl a kráčel do spirály. „Je to docela slabé, ale zdá se mi, že tohle bude vlákno Mulart. Jedno ze tří, které se křížily ve Verlamionu. Po tom, co jsem se dotkl Kamene osudu, myslím, že na ten pocit nikdy nezapomenu, ať je slabý jak chce.“

„Kudy se vydáme?“ zeptala se Jíva a clonila si oči před sluncem. „Na sever nebo na jih? Podle zdravého rozumu přistál Richard na severozápad od Corbenu.“

Will se obrátil. „Copak byl někdy zdravý rozum k užitku, pokud se záležitost týkala lorku? Zdravý rozum má co do činění s myslí lidí. My musíme dbát na to, co říkají kameny. Na jih.“

„Ale přece…“ Will pochopil, co ji trápí. Každý krok, který ji vzdaloval od jejich dcery, pro ni představoval utrpení.

„Musíme zjistit, kde leží vesnice Harleston,“ řekl mírně. „Mám dojem, že nejsme příliš daleko od Eitonu a tím i od vlákna jasanu. Je možné, že kámen, který hledáme, leží na křížení Mulartu a Indonenu – pokud se nám to místo podaří najít.“

Podle slunce odhadoval, že je vlákno vede mírně na jih od jihovýchodu. Kráčeli po cestě, která se vinula podél něj. Připadalo jim to však, jako by nyní byli jedinými, kdo putují.

Will zneklidněně zkoumal zvlněnou krajinu. Něco podobného zažil už dříve, v útrobách mu začal sílit zlověstný pocit. Přesto neúnavně pokračovali vpřed a přibližně o hodinu později uviděli, jak se po cestě proti nim blíží dobytčí povoz. Pozdravili dva formany, kteří seděli bok po boku na kozlíku, a zeptali se, jak se jmenuje další vesnice, k níž míří.

„Ravenstrop," zavolal na ně starší z obou mužů.

Will s Jívou si vyměnili významné pohledy. „A za ní?"

Povozník si Willa pozorně prohlížel, ale nechtělo se mu zastavovat svůj potah. „Dál už leží Corde."

„Myslíš Cordewan?"

„Jasně. Corde mu říkají místní. Zrovna jsme projeli okolo kláštera v Delamprey. Ten kraj je plný vojáků. Tam se budou dít velké věci, jen co je pravda! Slyšel jsem, že se červenorucí už více než týden chystají přijmout krále. A z kláštera se v noci ozývají divné zvuky."

Mladší muž se oplzle zasmál. „Tihle červenorucí v Delamprey tam mají i ženské."

„Ženské?" zopakovala Jíva.

„Jo, bekyně – to jsou šlechtičny, které zavrhly svět. Říká se, že královnin kouzelník na ně sesílá nějaká kouzla."

Will se snažil zakrýt své zděšení. „A nevíte náhodou o vesnici Harleston, která by ležela tímto směrem?" zeptal se.

„Říkal jsi Hardingstone? To je kousek od Delamprey."

„Ne. Harleston jsem říkal. Harleston."

„A co tam chcete dělat?" pravil starší muž a přimhouřil oči. „Ať je to co je to, být na vašem místě, rovnou bych se otočil. Tam to vře a chystají se potíže, a nelžu vám ani slovo."

„Musíme tam jít."

„Pak jsi tedy daleko větší blázen, než vypadáš."

Will sledoval, jak povoz drkotá dál, a zavolal za ním: „Povězte nám aspoň, jak daleko je to do Ravenstropu!"

„Šest mil, víc ne," zavolal zpátky mladší z mužů. Pak ukázal na Willovy bosé nohy a rozesmál se. „Šest mil, ale s těmi botami, jaké máš, to bude aspoň devět."

Sotva povoz zmizel z dohledu, řekla Jíva: „No, přinejmenším víme, že jdeme správným směrem."

„Přesně takhle to bylo poté, co jsme s Gwydionem vyzvedli kámen války z Aston Oddingley. Začali se kolem nás rojit vojáci

jako vosy kolem hrnku s medem. Než jsme s tím mohli cokoli udělat, boj začal.“

„Co to mělo být, jak mluvil o bekyních?“ zeptala se Jíva a zaclonila si oči.

„Když zemřou šlechtici, občas po nich zůstanou nepohodlné manželky. Ty bývají často svěřovány do péče Bratrstva a stávají se bekyněmi. Stalo se to královně Kat, matce krále Hala. Vyprávěl mi o tom Jaspis.“

„To je strašné!“ Jíva nedůvěřivě obrátila oči k obloze. „A říkali, že červenorucí chystají ubytování pro krále. Jak je to možné?“

„Maskull očividně hleděl dál, než jen k Velké radě. Královští zásobovači byli vysláni, aby se o všechno postarali. Ale proč zrovna Delamprey?“

„Teď, když vyjedli široké okolí hradu Corben, by se dalo očekávat, že se královští zásobovači budou muset vydat pro nové zboží o dost dál.“

„Ale ani Maskull tu není tím hlavním činitelem. Musíme mít na paměti, kdo ve skutečnosti ovládá všechno dění. Pokud se královská vojska shromažďují v Delamprey, kámen války nebude daleko.“

Jíva pohodila hlavou. „Určitě celodenní pochod. Ale stále nám ještě pěkný kus cesty zbývá.“

„Ano. S tím se nedá nic dělat.“

„Stejně se mi zdá podivné, že Maskull poslal dvůr do kláštera Bratrstva,“ řekla Jíva zachmuřeně. „Nechová k nim o nic víc úcty než mistr Gwydion. Všechno, co se týká kamenů, je prazvláštní – nikdo nedokáže předpovědět, který se vzbudí jako další, avšak kameny samy to vědět musejí, protože verše na nich o tom hovoří.“

„Lork ohýbá a kroutí osudy lidí tak, aby zapadaly do jeho velkého plánu.“

„Ani nikdy neexistoval nějaký způsob, jak lork ovládat?“

„Gwydion říkal, že férijci zanechali mnoho ze svého vědění Prvním lidem. Když však zemřel poslední z nich, zmizela i tato tajemství. Většinu z toho, co První lidé věděli, jim bylo odhaleno v Dowardově jeskyni, když měl král Cherin svá vidění a jeho písaři je zapisovali. Nemyslím si však, že by Cherin odhalil něco o kamenech války.“

„Cherin – jak je to dlouho, co žil?“

„Dvanáct set let. Ale Gwydion říkal, že První lidé přišli do těchto končin už před dvanácti *tisíci* lety, a férijci se odebrali do Dolní říše o tisíc let později. Tvrdil, že První lidé tu přebývali v míru a pokoji a žili po způsobu férijců celé tisíce let. A za oněch dnů bylo na světě mnohem víc kouzel.“

„Ale pak, před třemi a půl tisíci lety, se svět změnil,“ řekla Jíva. „A skončila Doba stromů.“

Will se na ni zahleděl. „Jak to víš?“

„Morann mi vyprávěl o Dobách.“ Povzdechla si. „Vyprávěl, že když skončila Doba stromů, odešel první z fantarchů, kterého nazývali Celenost, spolu se svým zástupcem na Daleký sever. Tím začala Doba obrů, kdy na Ostrovech nežili vůbec žádní lidé. Ta Doba byla pustým obdobím, trvajícím tisíc let.“

Zatímco pokračovali v cestě, vyprávěl jí Will, co se dozvěděl od Gwydiona o pěti minulých Dobách a o Ogdoadu devíti, který vznikl v první Době, kdy byla všude hojnost magie a férijci pokryli celou zemi stromy. Potom však přišla veliká pohroma a ze světa se vytratilo mnoho magie. V následující Době obrů stačila magie právě tak pro Ogdoad sedmi. A s Dobou třetí, Dobou železa, kdy byly Ostrovy znovu dobyty hrdinným králem Breou, ubývalo magie ve světě dál, až postačovala jen pro Ogdoad pěti. Ve čtvrté Době otroctví a války se Ogdoad opět zmenšil na počet tří a nyní svět zažíval svou poslední Dobu, v níž nic, co se dosud udalo, neposkytovalo žádné vodítko k tomu, co musí nastat v budoucích časech.

Zatímco kráčeli, začal Will vnímat zvláštní rozrušení, které se ho co chvíli zmocňovalo. Jen těžko by dokázal určit jeho zdroj. Připadalo mu to skoro jako vzdálený úder černého blesku, který ho přiměl otočit hlavu tím směrem. Kdykoli se však otočil, nespatřil na obloze nic výjimečného. Promnul si oči a zadíval se raději na vysoké rostlinky kerblíku, jenž se kýval podél cesty. Měl malé krémové kvítky a listy podobné kapradí, obydlené nesčetnými malými muškami. Nebylo vidět nic, co by se nějak vymykalo normálu – po pravé straně se táhl hustě zarostlý příkop, za ním se dařilo změti ostružiní, jehož plody byly ještě zelené. Z jeho stínu se vzneslo hejno malých pěnkav a s cvrlikáním zmizelo v dozrávající pšenici. Pak se slunce schovalo za mrak. Prudké světlo sice z cesty zmizelo, ale den jim

nepřipadal o nic chladnější. Spěchali dál a nedbali na svou únavu či na to, kdo je může vidět.

Will opět vyňal svůj lískový proutek. Proutkaření nebylo ani trochu podobné sesílání kouzel. I tak se ovšem obával, že by kouzelná moc v jeho nitru, zvířená při proutkaření, mohla poskytnout nějaké vodítko Dítěti temnot.

Po velkou část odpoledne sledovali vlákno Mulart a celou tu dobu Will pociťoval, jak v něm proudění narůstá ve vlnách, jako když tepe bolest v zaníceném poranění. To bylo něco zcela odlišného, než očekával, a mohlo to znamenat jen jediné – že oslabení, které mělo přijít mezi polednem a půlnocí, bylo překonáno mnohem větším přívalem. Po vláknu Indonenu nebylo dosud ani stopy.

Překročili malý potůček a osvěžili si nohy v chladivé vodě.

„Myslíš, že lidé v Harlestonu mají skutečně čtyři oči?“ zeptala se znepokojeně Jíva. „A taky že tkají plátno z vlastních vlasů?“

Will se zasmál. „Kdo ví, co v písni staré Vědmy byla pravda a co pouhý výmysl?“

„Ta stařena měla pravdu, když mluvila o bouřlivém počasí.“

„Ano, začíná být velice dusno.“

„Mají Vědmy nějaký zvláštní šestý smysl?“

„A mají ho borové šišky?“ řekl. „Ty také předpovídají počasí.“

Jíva opět propátrávala oblohu, načež přeběhla očima po obzoru až na místo, kde opar houstl a získával žlutavý nádech. „Kdy vyjde měsíc?“

„Chvíli před půlnocí.“ Sledoval její pohled k severozápadu. Nemýlila se – den byl čím dál dusnější a tísnivější. Neničily ho jen jeho vlastní myšlenky, jak se domníval. Nahlédl hluboko do země a upamatoval se na to, co ho naučil Mistr bylinkář. Všímal si, jak rostou vikve na zarostlých okrajích luk. Tam, kde dříve vídal nachové kypreje, žluté lnice a široké bílé květy divoké mrkve a prasečích ořechů, začaly tyto rostliny ustupovat jedovatému kozímu pysku a bolehlavu. Ohlédl se a zjišťoval, zda nesešli z vlákna, neboť ztratit je právě teď by se jim mohlo vymstít.

„Přicházíme do špatně položených míst,“ řekl.

Jíva se rozhlédla, ale nebyla schopná zjistit, co tím chce říci. „Kolik času nám zbývá do západu slunce?“

Will napřáhl ruku a odměřoval dráhu slunce po nebi. „Asi čtyři hodiny. Dnes večer klesne slunce za obzor o deváté.“

V korunách stromů krákali havrani. Vrhali se k zemi a poletovali po nebi, nejspíš rozrušení nevlídným nábojem v povětří. Zatímco Will proutkařil na pruhu zelené trávy, vzhlédl a všiml si, že hejno ptáků honí holubici. Pohlédl tím směrem znovu a pozorněji, a tu uviděl, že to byl jeden z havranů, ovšem docela bílý. Pocity vycházející ze země se váhavě změnily, jako když píseň změní tóninu. A v té chvíli věděl, že nalezl místo, které hledal.

„Tohle je Harleston,“ pravil. „Tím jsem si jistý.“

„Buď opatrný!“ Jíva ho chytila za ruku.

„Myslím, že to je dobrá rada, když je kámen bitvy takhle blízko.“ Proutek v ruce se mu silně ohnul směrem k zemi. „Někde nedaleko odtud je i voda. Větší než tůňka. Spíš jako menší rybník. Tudy!“

Prošli dlouhou trávou, hájkem tisových stromů, a spatřili dřevěnou ohradu s přelizkou. Will holí posekal žahavé kopřivy okolo schůdků. Vstoupili do vesnice a zjistili, že ji tvoří jen pár zašlých a rozbitých chatrčí a barabizen tkalců plátna, vystavěných okolo podlouhlé vodní nádrže. Kousek dál leželo jezero, které Will předtím vycítil. Bylo dlouhé a trojúhelníkové, vytvořené před mnoha pokoleními přehrazením potoka. Uprostřed jeho nejširší části stál Harleský kámen.

„Není dokonce ani zakopaný,“ řekla Jíva a vážně hleděla na čistě bílý prst kamene trčící z jezera.

„Kdysi se ho někdo pokusil potopit,“ řekl Will nepřítomně. „Nemuseli se ani namáhat. Kámen je nejspíš spokojený, když leží za vodním příkopem. Jenom se nerady dávají rušit.“

„Zní to, jako kdyby byl živý.“

„To také může být. Kameny války se stávají útočištěm zášti, podobně jako mysl slabocha.“

Will přemýšlel, čeho zlého se může od tohoto kamene dočkat. Byl jeden z největších, jaké kdy viděli. Téměř dvakrát vyšší než dospělý muž, ale po celé délce od vrcholku až k zemi silný jako lidský trup. Jeho povrch, nakolik viděl, pokrývaly spirály, ovíjely jej propletené linie a kola.

Jíva zatahala Willa za paži a zašeptala: „Podívej se, co provedl lidem, kteří tu žijí!“

Nikdo z místních si jich ani nevšiml, lidé jen pokračovali ve své činnosti. Působili neohrabaně a těžkopádně, byli vysocí a hubení jako rákos, s kůží křídově bledou, a zuby, jež ve srovnání s ní vypadaly jako žluté. Vlasy většinou ukrývali pod klobouky s širokou krempou, vždy však byly stříbrobílé, nehledě na věk. Téměř to vypadalo, jako by všichni byli součástí jedné rodiny.

Viděli i psy, přinejmenším půl tuctu, holá vychrtlá stvoření s dlouhými čumáky a truchlivýma očima. Pobíhali mezi domy, ale nezdálo se, že by nějak dbali na nově příchozí, což Willovi připadalo na nejvyšší míru podivné. Třeba jsou němí, pomyslel si, neboť nevydávali ani žádné zvuky.

Will přistoupil k jedné z mladých žen a stěží ovládl svůj šok, když se jí zahleděl do tváře. Pokožku rtů měla nepřirozeně rudou, co ho však vyvedlo z míry nejvíc, byly její oči – ostře růžové a v každém měla dvě zorničky.

„Hej hola,“ řekl Will.

Dívka sebou nešťastně zaškubala a po očku na něj pohlédla. Potichu se zeptala, co ho přivádí do Harlestonu. Zbytek lidí, většinou mužů, avšak oděných podobně v nebarvených halenách a širokých slamácích, se držel stranou ve stínu zarostlých chatrčí. Chovali se jako lidé, zvyklí žít o samotě a zcela jistě ne někoho vítat.

„Pověz mi,“ pravil Will, „jak hluboké je vaše jezero?“

Dívka přimhouřila prapodivné oči a lépe se na něj zahleděla. Její pozornost poletovala kolem jako motýl a ne a ne se usadit. „Není hluboké,“ zamumlala. „Je to naše močidlo. Tam dáváme po sklizni všechen len. Co chcete?“

„Kdybych se chtěl brodit, dosáhne mi voda výš, než do pasu?“

Otázka dívku očividně zmátla a zneklidnila. Pokývala hlavou jako nějaký pták, a odpověděla: „Nemůžete vstoupit do vody.“

„Proč ne?“

Škubla sebou a beze slova se otočila.

„Ptal jsem se tě, proč ne? Proč nemůžu do vody?“

Mňoukavě se zasmála. „To je zákon.“

Poté si nadhodila na rameno žok sukna, který předtím svázala, a nesla jej pryč.

„Co si o tom myslíš?“ ptala se Jíva a znovu ho vzala za ruku.

„To jsou ale divní lidé! Vypadají mírně, ale nejsem si jistý co mohou udělat, jestliže poruším jejich zákon.“

„Co budeme dělat?“

Dlouho na ni hleděl. „Trochu ses opálila od slunce,“ řekl konečně.

„Wille?“

„Udělám to, proč jsem sem přišel.“

Bolelo ho, když viděl, jak všechnu krásu z její tváře překrývá strach. Sotva však nakonec přikývla, naplnilo ho to obrovskou silou.

Na východě zaburácel hrom a chladný vítr rozvlnil pole. Will pohlédl na oblohu a pak na jezero. Nad hladinou tančily mušky, jako vždy před letní bouří. Ve vzduchu bylo cosi nepřirozeného. Obloha nad nimi zešedla jako břidlice a kámen se od hladiny nádrže třpytivě odrážel. Vypadal díky tomu bělejší, než skutečně byl. Jako by ho volal.

Chvíli trvalo, než svou mysl zbavil přetrvávajících obav z vody. Takovou jizvu na něm zanechala babice z blat. Tehdy bezmála utonul a Gwydion mu pak řekl, že kdykoli se člověk dostane tak blízko smrti, vždy to v něm zanechá neviditelné poranění. Poranění, které musí být nejprve uzdraveno, ale když se to podaří, může se pak změnit v mocnou sílu.

Havrani nad nimi krákali a mávali křídly. Vítr začal tvořit malé vlnky. Udělala se neobvyklá zima a Jíva si objala rukama ramena, zatímco Will poklekl vedle trsu větrem zmítaného rákosí a potichu cosi šeptal. Po chvíli se zvedl a s obrovskou rozvahou vkročil, zcela oblečený, do mělké vody.

„Jsem s tebou, Wille,“ řekla Jíva, ale vítr jí oderval slova od úst a odnesl je pryč.

Když překonal šok z dotyku vody, připravil se čelit svému úkolu. Začal prozpěvovat zaklínání, které mu mělo umožnit přiblížit se ke kameni. Cítil, že mocně nasává sílu z lorku, vtahuje do sebe temné proudy, jež nezbytně potřebuje, než bude moci vyvrhnout svůj zmar do světa.

Will okamžitě věděl, že tohle není žádný pomocný kámen. Silou se vyrovnal Dračímu kameni. Viděl, jak jeho zářící bílý prst pulzuje. Ať se v něm skrývala jakákoli síla, dávala mu najevo, že o něm ví. Věděla, že přišel, a chápala, oč mu jde.

„Slyš mě!“ zvolal v pravém jazyce. „Tvá dlouhá dřímota je u konce! Jsem zde!“

Jeho slova však zněla spíše jako chabé chvástání, a jakmile udělal další krok vpřed, voda mu prudce stoupla až ke stehnům. Vytáhl svůj lískový proutek, držel jej před sebou jako nějaký talisman a mumlal ochranná zaklетí a kouzla, která ho neustále udržovala v kontaktu se smrtícím kamenem. Konec proutku se mocně ohýbal, jako by ho dolů táhla neviditelná ruka. Pak od kamene zazněl praskavý zvuk, jako když nehty škrábou po břidlici. Willovi se rozdrkotaly zuby, ale jeho soustředění to nenarušilo. Pohled směrem k vesnici mu prozradil, že lidé, kteří pracovali v přístěncích, jsou pryč. Utekli nejprve do svých domů, a pak znovu ven a do polí lnu. Jejich podivní psi je následovali. Jíva stála na břehu, osamělá přihlížející postava.

Opět se obrátil a kráčel dál po vlákně. Uvědomoval si, jak ho chce kámen táhnout k sobě, jak se ho snaží stáhnout hlavou pod vodu. Až příliš silně se tomu vzpíral, potom si však vzpomněl na Gwydionovy výklady a uvolnil se. Znovu se zamýšlel nad způsobem, kterým lork deformoval osudy a uplatňoval tak svou vůli. Nesmí se nechat připravit o víru v nevyhnutelnou porážku kamene, ale nesmí ani dopustit, aby sám padl za oběť závažnému selhání, zvanému domýšlivost. Tuto stezku musel volit nanejvýš citlivě. Magická pravidla mu byla vodítkem vpřed, avšak tím důležitějším byly jeho činy. Svou vůli musel uplatnit jednoznačně, přesně v onen magický okamžik, kdy se vše děje – ve chvíli, kdy se budoucnost stává přítomností a z přítomnosti se stává minulost. To měl Gwydion na mysli, když mluvil o „tady a teď“. Willovi bylo jasné, že k této bitvě musí přistoupit jako k souboji, v němž byla porážka nepřítele vždy nevyhnutelná, a přesto nesměl očekávat vlastní triumf. Jedině tehdy zapadnou věci na svá místa a bude možné nalézt pravou stezku.

Znenadání zakolísal pod nesmírností svého břemene. Zdola mu připadalo jako nezdolatelný vrchol. Jako celek byl jeho úkol neproveditelný. Zhluboka se však nadechl a dodal si odvahu, protože tušil, že ho pochybnosti mohou zničit stejně lehce jako arogance. Jakákoli slabost může jeho osud uvrhnout na cestu, která povede k neštěstí. Při svém úsilí musí zůstat obezřetný a plně ovládat své schopnosti a síly. Hlavní část práce bylo nutné

udělat hned – musí se ujistit, že *jím* upřednostňovaná vize budoucnosti je opravdu tou, která se právě nyní stává skutečností.

Zatímco obloha dál temněla, vlákno rozzářilo vodu chorobně zelenkavým světlem. Ubíral se krok za krokem po této cestě, tápal nohama ve vodě a vířil přitom smrduté bahno. Přemáhal nevolnost způsobenou přítomností kamene. Ale voda byla chladná a čím dál chladnější, jako by do jezera odněkud vtékal ledově studený proud. Ve chvíli, kdy si uvědomil, co mu hrozí, mu naskočila husí kůže a spatřil vlastní dech. Na místech, nad nimiž se ještě před malou chvílí vznášel teplý letní vzduch, mu nyní unikala od úst pára.

Pak zaslechl Jívin křik. Neodvažoval se však otočit. Ne v téhle chvíli. Voda mu dosahovala po pás a byl v půli cesty ke kameni. Upřeně k němu hleděl, cítil, jak mu brání pokračovat vpřed, znovu napadal jeho rozhodnutí.

„Musím udržet rovnováhu…,“ mumlal přes zatnuté zuby.

Jeho pevné přesvědčení však bylo silně otřeseno. Postupoval dál a nad vrcholkem kamene se objevil vzdušný vír. Kamsi za jeho záda sjel blesk a okamžitě ze rozlehlo burácení hromu, tak blízko, až se mu zježily vlasy. Hlavou mu krátce proběhla hrůzostrašná představa, že by do něj, jak tu stál uprostřed vodní hladiny, mohl udeřit blesk, přesto nezakolísal a kráčel dál.

Zbavil se všech myšlenek na nebezpečí. Z kamene se začal zvedat mlžný malstrom – jakýsi šedivý mrak rotující tak rychle, že ho oči nestačily sledovat. Z místa, kde kypěl a zuřil, se začaly sypat kroupy. Dopadaly všude okolo Willa, zpočátku lehce jako zrnka obilí, ale zakrátko už zuřivě svištěly a bořily se do vodní hladiny. Krupobití proměnilo jezero v rozbouřenou pláň. Vířící sloupec jako by nasával všechen vzduch nad jezerem do sebe. Will stěží dýchal a sotva se držel na nohou. Sáhl však pod košili a vyňal rybí talisman.

Dlaně měl bílé a bříška prstů svraštělá, jaké mívají utopenci.

Jak dlouho už tady vlastně jsem? zeptal se sám sebe.

Připadalo mu to jako celé věky.

S talismanem sevřeným v pěsti ucítil, že je schopen vydat se dál, vstříc řičícímu kameni. Jeho ruce a nohy však ztrácely cit, stěží se hýbaly, přestože se snažil. Došel na místo, kde mu voda dosahovala po prsa. Žebra mu svíral ledový stisk jako železná

obruč. Mrazivý vítr unášel něco, co vypadalo jako květy jabloní. Ale jen vypadalo, neboť poté, co se tyto květy dotkly hladiny, okamžitě beze stopy mizely. Je to sníh, napadlo ho a obrátil tvář pryč od ledových poryvů.

Během chvilky měl temeno a týl pokryté vrstvou pomalu tajícího sněhu a mokré vlasy mu bičovaly tvář a ramena. Oběma rukama před sebou pozvedl talisman. Šeptal zaklетí, které mělo uvolnit jeho promrzlé svaly, rozproudit i do otupělých údů teplou krev. Mráz ho pálil na nose a uších. Stál po krk v mrznoucí vodě. Jako by snad ani nic nevážil. Už neměl cit v nohou a přesto se tlačil kupředu. Celé tělo se mu neovladatelně roztřáslo. Pak spatřil, jak se začíná tvořit ledová krusta.

Nikdy předtím nic podobného neviděl. Led se šířil po vodě přímo před jeho očima. Hladina jezera se proměnila ve skleněnou desku, její úlomky plavaly i okolo něj. Bil do tuhnoucí vody, snažil se rozbíjet led, ale nebylo to k ničemu. Kámen zmrazoval jezero ze svého místa a účinek této snahy se už dostával až ke břehu. Will pozoroval, jak zelené světlo vlákna modrá a bledne, zatímco voda kolem něj zamrzá. Zakolísal, vzdoroval podivuhodné moci kamene, tloukl okolo sebe rukama, ale led kolem něj znovu zamrzal stejně rychle, jako se mu ho dařilo rozbíjet. Zmocnil se ho strach.

Ledový příkrov tuhl. Will tančil kouzlo, aby si zachránil život, vytancovával stále dokola jediné kouzlo rozpouštějící led, které znal. Neměl příliš hluboké znalosti, ale věděl, že mnohokrát zopakované kouzlo ztrácí na síle. Nyní stál v jámě naplněné ledovou vodou. Znovu se kolem něj svíral led a Will začal ztrácet jasnou mysl, na níž však záviselo všechno. Usilovně tančil v mrazivé vodě. Prováděl gesta a posunky patřící k zaklínání, čerpal sílu z bahna jezerního dna a laskavé země pod ním. Ale vlákno mu v jeho snaze bránilo. Ztemnělý vzduch nad ním byl plný sněhu, který pokrýval i okraje ledové jámy jako nějaká bělostná kožešina. Ztuhla mu ústa, čelisti se chvěly a zuby drkotaly. Bránilo mu to vyslovovat slova zaklетí jasně a správně. Rukama a koleny cítil postupující led. Voda kolem jeho hrdla začala tuhnout jako chladnoucí vosk a v té chvíli jím projela hrůza.

Obrovské sněhové vločky mu dopadaly na obličej a zakrývaly svět. Pak se mu oči zavřely a už je nemohl otevřít –

zima mu zmrazila víčka k sobě. To v něm vyvolalo nesmírný příval děsu. Přerušil kouzlo a vyrazil rukama vzhůru, aby znovu rozbil led. A potom mu bylo jasné, že je ztracen.

Vykřikl, ale led stále tuhl a svíral ho ještě víc. Ruce vnímal jen jako mrtvé kusy masa. Všechna jeho síla jako by zmizela, umrzla. Zpanikařil. Nevhodně se pohnul. Nyní, když přestal přivolávat své kouzlo, se ho ledová jáma mohla konečně zmocnit. Příliš pozdě si uvědomil svou chybu. Pocítil led na žebrech a naposledy se zhluboka nadechl, aby mohl vykřičet své opovržení k věcem, které ho zabíjely.

Potom se ale pod jeho pažemi objevily dvě ruce a vlekly ho nahoru, smýkly jím dopředu a ven z ledového otvoru, do měkké sněhové závěje. Otvor za ním se uzavřel, ztuhl a zmizel.

„Braň se!“ křičela na něj Jíva a cloumala jím. Rozběhla se po ledu, aby ho vytáhla ven, a nyní jím třásla a vlévala do něj život. „Vstaň a bojuj, Willande! Nebo přísahám, vezmu tvůj talisman a udělám to sama!“

A to ho zburcovalo. Oční víčka mu krvácela, jak je rozerval od sebe. Pohlédl na mrtvé prsty svírající lososa ve skoku. Přinutil se soustředit na ně. Stál bos po kotníky ve sněhu a setřásal led z míst, kde se mu na těle utvořil. Jíva nějakým způsobem dokázala vzdorovat hrůzyplným kouzlům kamene. Možná ji nepovažoval za hodnou pozornosti. To bude jeho zkáza. Pozvedl ruce a vydal ze sebe vyzývavé zařvání v pravém jazyce, svolával všechnu moc povětří proti bílému kameni.

Teplo vycházející z jeho nitra ho zaplavilo prouděním horoucí krve. Vracel se mu cit. Tělem mu burácel život. Teplo, které ho Gwydion naučil vyvolat při cestování zimní krajinou, ho zahřívalo. Láska to dokázala – ta byla silou, které se nemohlo nic postavit.

Z těla mu odkapávala voda a stoupala pára. Na ledu se dělala kaluž vody. Obklopila ho aura světla a tepla a část jeho vědomí si postupně uvědomovala, že sněžení ustalo. Obloha nad hlavou jasněla. K západu směřující slunce vysílalo své žluté paprsky na malý kousek země, pokrytý sněhovými závějemi, kolem nějž v celém Vnitrozemí stále panoval letní den. Stále tu však byl kámen, bílý a vysoký, mlčící, zlovolný a nepokořený. Will sebral veškerou sílu, která v něm zbyla, vytvořil modrý oheň a vyslal jej proti kameni. Jednou! Podruhé! Potřetí! Ovíjel kámen,

jak to viděl u Gwydiona. Tančil po ledu, vykopával nohy vysoko nad závěje, zpíval zakletí a spoutával kámen stále víc a těsněji. Nakonec tedy využil vlastní smrtonosnou obranu kamene ke svému prospěchu, led se mu stal pevnou plochou. Nedokázal si představit, že by měl sesílat a tančit takto mocnou magii po krk ve vodě.

První část úkolu byla hotová. Přiložil si dlaně ke spánkům a zhluboka se nadechl. Věděl, že musí zapudit vyčerpání a prázdnotu, hrozící rozvrátit klid, který nutně potřeboval ke zpečetění kouzel. Kámen jasně zářil, ale přestože modré kruhy jiskřily, plály a sténaly, jejich stisk byl stále pevný. Tísnily zlovolnou moc kamene jako obruče sudu.

Will znovu tančil a kolem něj se rozstřikovala voda z tajícího sněhu. Čas se táhl, nato chvíli utíkal o překot a poté se znovu táhl. Když se znovu rozhlédl, slunce se už rychle sklánělo k vrcholkům stromů, které vrhaly dlouhé stíny. Nad zemí letěla oblaka a pokrývala zemi mozaikou světel a stínů. Nakonec ztěžka usedl – spoutání kamene války bylo dokončeno.

Jíva se ho dotkla, skoro to vypadalo, že ho probudila. „Musíme jít pryč z ledu," řekla.

„Ne, musím ten kámen vyprázdnit." Trhl sebou, netušil, kolik času už uplynulo.

„Ale podívej se na sebe! A podívej se na led." Pomohla mu na nohy a pevná plocha pod nohama jim zasténala. Sněhové závěje roztály a utvořily četné kaluže. Will uklouzl a padl na kolena. Podepírala ho a dovedla až k rákosí, které vyznačovalo okraj jezera. Spatřili, že se vysoké závěje sněhu zřítily a proměnily se v řídkou břečku. Will necítil chlad, položil se do bahna a vnímal, jak celé jeho tělo hladově nasává sílu země.

Věděl, co musí udělat. Jíva se mýlila – musí k tomu dojít okamžitě. Jenže jak? Cítil se vyčerpaný, každý kousek jeho těla byl zmožený, přichystaný tak nanejvýš odpočívat a donekonečna sát životadárnou energii země. Ale to bude nějaký čas trvat. Bude potřebovat obnovit nějakou energii, aby vůbec mohl čerpat další. Do chvíle, než znovu získá své síly, led stačí roztát. Musí vyrazit ke kameni hned a okamžitě ho přemoci, ať je připravený, či nikoliv. Musí!

„Určitě tu bude nějaká loď," řekl a rozhlédl se.

„Wille… prosím!"

„*Musí* tu být!“ Slyšel napětí i ve vlastním hlase.

„Podívám se. Ty zůstaň tady.“ Jíva se rozběhla směrem k chumlu stavení. Z jejich střech stékala voda z tajících přívalů sněhu.

Will otevřel dlaň a zkoumal talisman ve tvaru vyskakujícího lososa. Řemínek měl stále ještě pevně ovinutý okolo zápěstí. Chvíli od něj nemohl odtrhnout oči. Připadalo mu, že ho varuje, aby se znovu pustil do boje, než bude pozdě. S vypětím všech sil se postavil a vydal se po zrádném ledě. Kámen se třpytil, zářivý jako diamant, pyšný a stále nezlomeny. Modrá záře ho obkružovala, ale nedokázala jej pokořit.

Ucítil, jak se mu led pod nohama pohnul.

„Wille!“

Jíva na něj zběsile mávala v horečné snaze ho varovat.

„Nech mě být,“ zasyčel potichu.

„Wille! Wille!“

„Musím to udělat hned!“

Led pod jeho nohama se chvěl, chvěl a duněl. Will vzhlédl a pochopil, že tento zvuk způsobila kopyta. Směrem k němu cválal kůň a od nohou se mu rozstřikovala voda. Na hřbetě mu seděla temná zahalená postava. Naklonila se stranou a máchla proti němu blýskavou čepelí.

Zahlédl zelený odlesk a vrhl se na led. Pak zaťal bolestí zuby. Úder jím smýkl po kluzkém povrchu a dostal se až na vzdálenost pouhých pár kroků od kamene. Jezdec minul svůj cíl. Zatáhl za otěže a strhl své vyděšené zvíře do příliš prudkého obratu. Kůň podklouzl a zřítil se, až vystříkla voda.

Will ucítil, jak se pod tou ránou zahoupal a zapraskal led, ale maskovaná postava se opět zvedla a v ruce držela dlouhou dýku. Chlu se pohyboval opět tak, jak ho viděl poprvé. Nebylo ani stopy po Maskullových poutech. Připadal Willovi silný, odhodlaný a připravený dokončit práci, do níž se pustil.

Ve Willově mysli se hlasitě ozývala varování. Postavil se zády ke kameni války, oči upřené na zelenou čepel protivníka bez tváře. Stál neozbrojený, tady na mokrém ledu se neměl kam skrýt, ani uniknout.

„Kdo jsi?“

Odpovědi se nedočkal.

„Pověz mi to! Alespoň to mi dlužíš!“

Chlu však učinil výpad a znovu po Willovi sekl dýkou. Tak tak, že ho nezasáhl. Mluvení nebylo k ničemu – z protivníka, jehož tvář byla zahalená, nebylo možné vyčíst naprosto nic. Zaplavila ho hrůza, avšak kámen za jeho zády se škodolibě radoval.

„Vím, že ti říkají Dítě temnot," řekl. Cítil se skutečně otřesen záměrem toho druhého. Stále pomalu ustupoval ke kameni. „Vím, že jsi žil ve Vražděníčku. Vím, že tě Maskull unesl z domova a pak ho zničil. Ale nechápu, proč mě chceš zabít, když bychom si mohli pomoci?"

Další seknutí dlouhým ostřím. Znovu vedle. Will si všiml zdobení na čepeli zbraně. Její zelený záblesk vzbudil ve Willovi neodbytnou vzpomínku. Pokud se mu příště podaří Chlua zachytit, mohlo by se mu ho podařit srazit na led. Ale zdálo se, že Chlu je stejně pozorný jako Will a rovněž si uvědomuje nástrahy kluzkého ledu.

„Vím, co ti provedl Maskull. Neskrývej se přede mnou. Přidej se ke mně a já ti pomůžu znovu se osvobodit. Copak to nechápeš? Dám ti svobodu, jakou jsem dal kedovi."

„Aaachhhh!" Když se na něj Chlu vrhl tentokrát, bodal a sekal jako zběsilý. Tupé údery jen pršely na jeho pozvednuté ruce a záda, dokud se nevysmekl. Byl skutečně překvapen, že z útoku vyvázl nezraněný. Kůň žalostně ržál. Will rychle pohlédl doprava. Zvíře stále leželo na boku, kopalo nohama a snažilo se vstát. Zanedlouho jeho marné snažení proboří do ledu díru, kterou se propadne do vody.

Chlu k němu znovu zamířil. Další seknutí bylo velice prudké a přestože se Willovi podařilo před ostřím uskočit, dostal obrovskou ránu do hlavy. Nyní stál zády těsně u kamene. Předstíral výpad doleva a vrhl se vpravo, rychle uskočil, aby dostal kámen mezi ně, ale zchytával další a další rány.

Jak to, že nekrvácím? pomyslel si. Co se to děje?

„Pokud mám zemřít, chtěl bych vědět, proč to má být!" zakřičel.

Konečně Chlu promluvil. „Ty," řekl přiškrceným hlasem. „Ty nebo já!"

„Ale se mnou bojovat nemusíš!"

„Ale ano, ale ano! *Neboť mám-li žít, pak ty musíš zahynout…*"

Chlu bodl znovu. Tentokrát dýka zařinčela na Willově prsní kosti, jako kdyby měl na sobě nějakou zázračnou zbroj. Síla úderu ho odmrštila na levou stranu kamene. Vzpomněl si, jak ho Gwydion upozorňoval, že se pradávné kameny nesmějí obcházet proti směru slunce, ale Willovi nic jiného nezbývalo. Ještě než však kámen skutečně obkroužili, Chlu klopýtl, udělal další výpad a začal opět kroužit na druhou stranu.

„Proč ti říkají Dítě temnot?“ tázal se Will. „Řekni mi, co to znamená!“

Ale tentokrát odpověď nepřišla. Will se snažil udržet si odstup, lákal útočníka k sobě a doufal, že tím Jívě poskytne dostatek času, aby se mohla zachránit. Ať se stane cokoli, Jíva uteče a najde Bethe.

Chlu předvedl klamný výpad a pak po něm sekl. Will viděl blížící se čepel a napřáhl ruku. Poslepu chňapl po ostří, načež cítil, jak mu je protivník opět vytrhl. Dopadaly další a další zuřivé rány a vyčerpávající souboj pokračoval. V jedné chvíli se Willovi zdálo, že už je ztracen. *Kde však byla krev?* Jeho vodou nasáklá košile svítila šedobíle a odrážela záři kamene války. Nespatřil na ní ani říznutí, ani kapku krve, byla netknutá. A ani dlaň neměl rozříznutou.

Nohama šplouchal ve vodě. V jedné neskutečné chvíli stáli spolu s Chluem proti sobě, pozorovali se a ztěžka dýchali. Na místech, kde pode dnem jezera probíhalo vlákno, stále vnímal zelený nádech. Will přemýšlel, jaké ochranné kouzlo na něj mohl kdo vložit. Ať to byl kdo byl, seslal zaklетí tak dokonale, že po něm nezbyla ani stopa. Něco takového přece nebylo možné…

Snažil se odhadnout, jak mocná vrstva ledu mu ještě zbývá pod nohama a jaká je pod ní hloubka. Chtěl se trochu uklidnit, proto napřáhl ruku a opřel se o kámen. Na vlhké dlani ucítil pálení. Pokusil se ji odtrhnout, ale zjistil, že to nedokáže. Nato si poprvé uvědomil, proč je kámen tak dokonale bílý. Jeho povrch byl pokrytý jinovatkou. Byl chladnější než všechno, co kdy Will poznal. Ruka mu na něm pevně uvízla.

Opět zatáhl, ale byl polapen. Kámen bitvy se mstil. Chytil se druhou rukou za zápěstí a trhl. Chlu podezřívavě zkoumal svou dýku. Will se ze všech sil snažil. Vzdychal, rval tak silně, že by

si snad mohl i vytrhnout kus masa z dlaně, ale nebylo to nic platné. Byl zachycen pevně.

Chlu odhodil dýku a vydal se na místo, kde ležel a ztěžka oddychoval jeho vyčerpaný kůň. Odvázal od sedla těžký palcát a vyrazil zpátky. Vrchní část palcátu byla poseta ostrými pásy železa, od pohledu to byla smrtící drtivá zbraň. Vyrobená tak, aby dokázala prorazit rytířskou přilbici a rozbít lebku, která se v ní skrývala.

„A teď tě mám," ozval se jeho přiškrcený hlas radostně. „Zemřeš a já budu žít navěky!"

Chlu se zasmál a napřáhl ke smrtícímu úderu. Potom se však události opět zvrtly.

Ve Willově hlavě se vynořily prazvláštní spojitosti – vzpomněl si na drahokam, který dal Morann kdysi Breoně, a jak mistr klenotník dokázal z malého oblázku vyštípat zářivý kámen, jak pod promyšlenými údery odletovaly malé úlomky. Pomyslel i na to, jak sám udeřil poškozeným mečem, aby přerazil čepel a zbavil se ho. Mráz znamená křehkost! Křehkost! Jediná rána by mohla…

Palcát mu zamířil na hlavu a Will se uhnul. Zbraň udeřila plnou silou do hrany kamene. Těsně nad Willovými prsty se objevila prasklina. Vršek se zakymácel, sklouzl a s výkřikem dopadl nedaleko místa, kde stál Chlu. Led mu pod nohama popraskal a naklonil se, čímž ho vyvedl z rovnováhy. Rukojeť palcátu mu vyklouzla z ruky a upadla spolu s ním. Zmizela v zeleně světélkující vodě.

Nato se ozval výbuch. Nad jezerem se utvořil obrovský temný mrak zmaru a valil se vzhůru do povětří. Rval obruče modrého světla, které ho dosud spoutávaly. Will se přikrčil vedle kamene. Vzduch nad jeho hlavou burácel. Dlaň ho stále pálila, stále lpěla na promrzlém kameni. Avšak na zápěstí se mu pohupoval lososí talisman. Chopil se ho druhou rukou, přetrhl řemínek, soustředil všechen svůj talent a vší silou udeřil do kamene.

Okamžitě se dočkal reakce. Zápasil, aby mohl zarazit mohutný proud zmaru, a mocným stiskem přiškrtil sílu kamene. Proud slábl až ustal. Pak se oblak nahoře rozerval do nesčetných útržků, které dopadaly všude okolo. Burácení odeznělo. Odvážil se doufat, že se zmar, který unikl do vzduchu, nebude moci

zhmotnit a rozptýlí se. Podobně jako v Ludfordu a Verlamionu se zdálo, že hlavní díl energie kamene vykrvácí neškodně do země, kde se nebude moci shromáždit a zformovat.

Jíva nezaváhala. Nehledě na nebezpečí vyrazila přes led a vrhla se na Chlua, který se snažil vyškrábat na nohy. Loďku nenašla, ale nesla si cep a ten jí byl nyní platnější. Svou zbraní udeřila do černě zavinuté hlavy a srazila Chlua, až uklouzl po vodou zalitém ledu. Pak se sklouzla za ním, až k díře, kterou vytvořil vršek rozlomeného kamene války, znovu se do něj pustila a bila se jako démon.

Vrazila mu prsty do očí. Rvala z hlavy pruhy látky a odkrývala tvář, o níž Maskull tvrdil, že kdo na ni pohlédne, zkamení.

A Jíva zkameněla.

Chlu zakvílel a škrábal se pryč. Rychle prchal k pobořeným chatrčím a voda kolem něj se rozstřikovala.

Will se opět pokoušel osvobodit a konečně odtrhl svou ruku od povrchu kamene. Rozběhl se k místu, kde ležela Jíva. Sevřel ji v náruči a zatřásl s ní.

„Jívo!“

Na tváři měla hrůzný výraz. Poprvé ji zažil naprosto vystrašenou a chvíli si Will dokonce myslel, že pohled na odhalenou tvář Dítěte temnot na ni seslal nějaké hrůzostrašné zakletí.

„Jívo! Řekni něco!“

Obrátila oči v sloup. Zmateným nepřítomným hlasem mu řekla, co spatřila: „Byla to jeho tvář. Jeho tvář!“

„Co s ní je?“

„Byla tvoje, Wille.“

„Moje?“

„Wille…“ Zakryla si ústa dlaní. „Ta tvář byla… *tvoje*.“

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

OBŽERSTVÍ V DELAMPREY

Chluova koně našli, jak plave a snaží se zachránit si život ve změti tajících ker, do nichž se nyní ledová plocha rozpadla. Jíva nakonec přece jen v jednom z přístřešků narazila na loďku a tak mohli vyděšenému zvířeti pomoci na mělčinu. Pak pádlovali zpátky na jezero, aby přečetli verše, jež se objevily na hranách rozpolceného Harleského kamene.

Nápis na stojící části bylo snadné rozluštit, ale museli ještě chvíli počkat, než roztálo ještě víc ledu, Will se mohl potopit na dno a hledat ulomený zbytek. Četl nápis prsty a mezitím slunce na růžovém západním nebi klesalo. Pod vodou stále zářilo přízračné světlo vycházející z vlákna. I to však s nastupující nocí bledlo a sláblo, ale stačilo to. Zpráva, čtená hranu po hraně, zněla:

„Indiugh antar e faithche nai tahm,
Cionna na brogana eth samghail a siubalag.
Ferte inad sa menscailimen farsaing,
Blaeg an cela ne chim a reasanscach.“

A při čtení dokola:

„Indiugh cion ath afert blaeggan,
Antar a brog e inad celanne.
Faithchen samhaillen menscailim chimdhu,
Enaiu san tahm siubal la fairsing reasan.“

Teprve když Will získal jistotu, že slova přečetl správně, dovolil Jívě, aby ho zavezla ke břehu. Vstoupili do jedné z chatrčí tkalců a rozdělali oheň, aby si usušili oblečení. Přes všechnu bolest Will cítil, jak se mu pomalu vracejí síly. Shromáždil potraviny, které našel, a pustil se do přípravy skromné večeře.

„Zdá se, že lidé z Harlestonu ze své dřiny příliš velký zisk nemají," řekl, když se zahleděl na těch pár drobností k snědku, které nalezl.

„Myslíš, že se vrátí?" ptala se Jíva a vyhlížela do tmy.

„Ne, dokud nebudou mít jistotu, že už jsme pryč. A třeba nikdy, když už pominula moc, kterou nad nimi kámen měl."

„Nepřipadá mi to správné, že jíme jejich jídlo, když jsme jim teď zničili živobytí." Rozhlédla se po pusté a špinavé místnůstce. „Co si počnou, jestli už nebudou moci vyrábět plátno?"

„Ale vezmeme-li to kolem a kolem, budou teď svobodnější. Neodehraje se tu žádná bitva. A zbytek kamene bude působit prospěšně."

„Napadá mě, co se stane, až šičky z Wraanu zjistí, že už odtud nebudou dostávat žádné další plátno."

„Řekl bych, že brzy zjistíme, jestli jejich výšivka skutečně udržuje kolo času v pohybu, nebo je to nějak jinak. Třeba začnou používat jiné, hrubší plátno, až jim dojde zboží z Harlestonu. A třeba to zase nebude tak špatné." Will vytáhl dlouhou dýku a otáčel jí v ruce. Její čepel se zeleně leskla. „Tohle mě zachránilo. Chlu používal Morannovu zbraň. Nemohla mě pořezat, protože byla naostřena na Brousku z Tudwalu. Sám Morann mi o tom vyprávěl."

„A co říkal?"

„Že ostří, které je na něm nabroušeno, může zasadit jedině smrtící zásah, nebo žádný. Vůbec nezáleželo na tom, jak se mě Chlu snažil zabít, Morannova zbraň mu to nedovolila."

Jíva obracela dýku v rukou. „Jak k ní jen Chlu mohl přijít?"

„Musel ji získat od Moranna."

V jejích očích se zračila starost. „Ty myslíš, že se Morannovi něco přihodilo?"

„Nedokážu si představit, že by se něčeho tak cenného vzdal dobrovolně.“

„Takže pokud jsou ty zvěsti o vylodění pravdivé, zdá se, že se k vévodovi Richardovi vůbec nedostal.“

„Možná. Zase se nám trochu podařilo lork pozdržet a rozptýlit, ale určitě ještě není konec. Když se zamyslím nad verši, které se mi podařilo přečíst, směřuje teď lork svou energii k dalšímu úderu. Poslyš, jak zní prosté čtení:

‚Brzy na pláni smrti
kráčet budou bosonohé sochy.
Hroby rozevřou své chřtány
a oběti moru promluví.‘“

„Skutečně se tam říká tohle?“

„Nejsem žádný odborník na pravý jazyk, jak by si Gwydion přál, ale myslím, že tohle je hlavní smysl.“

„A je to dostatečně přesné?“

Will si povzdechl. „Nevím. Ale snažil jsem se, jak to jen šlo.“

Chvíli si nad verši lámali hlavu společně. Všimli si, že doba, kterou strávili v magickém převleku, v nich zanechala ducha prastaré řeči, a tento duch jim pomohl o něco lépe chápat slova pravého jazyka.

„Jak zní slovo pro boty? – *Brogh* – A potom *guillogh* – Ale to je jednotné číslo a před ním stojí slovo označující zápor – A co? – To je to slovo tady. Je to od *cione* – Takže to tedy bude *brogana* – Ale *samghan* – Socha? – Ano, víc než jedna, a když něco má – tak *eth samghail* – A na tomhle místě *a* představuje úmysl, takže jsou to sochy, které nemají boty, a které chtějí něco udělat – Co to chtějí dělat? – No, to sloveso zní *siubo* – Píše se to si-u-b-o. Znamená to jít a na gerundium ukazuje koncovka – *alag* – nebo je to spojovací způsob? Při hvězdách a měsíci! Víš, myslím, že by to mohl být budoucí čas, ale jen v případě, že by to znamenalo jít, ale ne žádným určitým směrem…“

Nakonec se Jíva opřela. „Takhle se tady můžeme dohadovat třeba celou noc, co verše říkají. Podstatná otázka ovšem je, co *znamenají?*“

Will pokrčil rameny. „Podíváme se na druhé čtení?“

To bylo snad ještě obtížnější. Třebaže je už opustily poslední vnější stopy po magickém převleku, mohla Jíva v hlavě dosud zaslechnout vzdálené ozvěny cizího jazyka. Té tajemné a pradávné řeči, kterou se hovořilo v Lerisay a na ostatních ostrovech, jež nesly hlavní nápor bouří, zuřících nad Západními hlubinami. Na těchto ostrovech totiž Maceughova žena vyrůstala.

„Takže co nám teď vychází?“ řekl Will po dlouhé době, kdy se dohadovali a hledali správná řešení.

Jíva verše přečetla:

„Brzy nebudou hrobky
na mrtvém místě bot.
Pláň soch se zívnutím procitne,
říká se, že smrt kráčí všady.“

„To musí být špatně!“

Zaslechli ržání koně. Will si navlékl umouněnou kápi z pevného plátna, jakou harlestonští nosili pod svými slamáky, a vyšel ven. Na celou osadu se mezitím snesla hluboká tma. Hvězdy na obloze se jen matně mihotaly, a přestože země pod nohama byla ještě nasáklá vodou z roztátého sněhu, teplo letní noci se vrátilo. Jihovýchodní obloze vládlo souhvězdí zvané Kovadlina. Vlákno v zemi, které bylo ještě před hodinou jasné, vybledlo a nebylo téměř patrné.

Jíva se k němu připojila. „Na co se to díváš?“

„Schovává se někde tam,“ řekl. „Ale dnes v noci sem nepřijde, tedy ne pokud ví, co je pro něj dobré.“

„Je to zvláštní. Přišel, aby tě zabil, a nakonec ti ještě pomohl.“

„Jestliže se něco týká magie, dějí se takhle podivné věci docela často. Je mi líto, že jsme ho nechali utéct. Mohli jsme ho přesvědčit, aby nám ještě něco řekl. Jistě by měl co.“

Jíva se dotkla jeho tváře. „Mrzí mě to, Wille, ale když jsem spatřila jeho tvář – tedy tvoji tvář – nemohla jsem si pomoci. Myslíš, že to byl nějaký druh magické ochrany? Trik, který mě měl donutit, abych ho pustila?“

„Musí to tak být. Té noci U pluhu jsem si nebyl schopen vybavit jeho obličej. A kdykoli ho Maskull někam vysílal, měl

tvář zakrytou. Chtěl bych vědět, co je to za kouzlo, které ho tak silně pudí, aby mě hledal.“

„Jistě je to mocné kouzlo. A musí ho mít na svědomí Maskull.“

„Třeba to není kouzlo. Necítím žádný zvláštní vjem.“

„Proč by tě ale jinak chtěl Chlu tolik zabít?“

„Chtěl jsem to zjistit.

Sklonila hlavu, připravená vzít vinu na sebe. „Promiň…“

„Ach, to nebyla tvoje chyba. Díky tobě dnes všechno dobře dopadlo.“ Kůň opět zadupal a pokusil se utrhnout od úvaziště. „Pšššt, no tak! Co to s tebou je, Dobbine?“ řekl mírně, ale zvíře se ne a ne upokojit.

Jíva zaklepala manželovi na paži. „Šššššš! Slyšel jsi to…?“

„Co myslíš?“

„Zní to jako z veliké dálky. Nevím co by to mohlo být, ale už jsem to slyšela.“

Naslouchali a oblohou se rozlehl slabý křik. Připadal jim nadpřirozený, neznámý a zároveň hrozivě povědomý. Kůň opět zařehtal. Will mu chvíli dýchal do nozder a dlouhou dobu ho konej šil, než byl znovu klidný.

„Nemohla to být Morrigain?“ zeptala se Jíva. „Vyrazila dnes do kraje, aby předpověděla smrti, k nimž má dojít?“

„To si nemyslím,“ řekl Will. Nechtěl Jívu strašit svými nejtemnějšími myšlenkami. „Už to přestalo. Nejlépe bude, pokusíme-li se načerpat co možná nejvíc sil na zítřek.“

Obcházel v kruhu a zkoumal zemi svým proutkem. Místo pomalu opouštěl pach zkaženosti, začínal mít z vesnice dobrý pocit a věděl, že dnes v noci budou v bezpečí. Přemýšlel však i nad tím, kdy se Chlu odhodlá k dalšímu útoku.

Jíva zašla dovnitř a Will využil příležitosti a zkoumal ještě chvíli zemské proudy. Už předtím cítil, jak lork směřuje svoji sílu spěšně k jihu a nyní se jeho domněnka potvrdila. Gwydion udělal velkou chybu, když nechal kameny tak dlouho být. Čtyři roky Maskullova vyhnanství byly skutečnou příležitostí, ale Gwydion ji zahodil.

Měl jsi mě přivolat na pomoc, řekl tiše, jako by hovořil s čarodějem. Poslechl bych tě. Našel bych je všechny. Ty jsi ovšem zvolil opatrnost. Doufal jsi, že se věci napraví samy od sebe, a Kámen osudu nyní opět sbírá síly.

Ale pak ho napadla dokonce ještě větší hrozba a zamyslel se nad tím, zda jí vůbec bude schopen čelit přímo.

„Na druhou stranu, třeba je to moje chyba," řekl. „Třeba magie, která ovládá osud světa, potřebovala, abych se sám nabídl, ne abych vyčkával, zda mě někdo požádá. Ach, kde jen jsi, Gwydione, když je třeba zodpovědět ty nejdůležitější otázky?"

Vešel do chatrče a zajistil dveře.

Jíva přerovnala jejich oblečení okolo ohniště. Plameny byly nyní nízké, pohasínaly v tlumené červeni uhlíků a popela. Nedaleko ohniště hořela na stole jediná lojová svíce a její čadivý plamének ozářil Jíviny vlasy zlatou barvou.

„Jsi nádherná," řekl jí.

Dotkla se jeho rybího talismanu a vzhlédla k němu. Přitáhla si kolena k hrudi a zahřívala si chodidla, ale když se k ní sklonil blíž, otočila hlavu a políbila ho. Ulehli spolu a milovali se, dokud plamen svíčky nezačal prskat.

„Miluji tě," řekla do tmy.

„A já tebe. Vždy tě budu milovat."

* * *

Následujícího rána vstala Jíva ještě před svítáním. Noc proběhla klidně, nikde nebyla ani stopa po Chluovi nebo tkalcích plátna. Venku u jezera se objevil pár divokých kachen a zdálo se, že zmar, který stačil uniknout z Harleského kamene, nezpůsobil žádnou pohromu.

Will připravil raneček s kusem uzené šunky a s jablky, z jedné z chatrčí přinesl i láhev na vodu. Ještě chvíli se zdržel, když tančil ochranné kouzlo a pronášel slova díků nad obydlím, které jim umožnilo přenocovat. Bylo to sice riskantní, ale zdálo se mu to správné. A pokud k nim ta trocha magie přiláká Chlua, pak to bude jedině dobře.

Vyšel ven a připevnil jejich skromný balíček s jídlem k sedlu. Potom zavolal na Jívu.

„Nikdy to pořádně nedotáhneš," plísnila ho, když kontrolovala podbřišník sedla.

„Nechci tomu zvířeti ubližovat."

Obrátila oči v sloup a zamlaskala. „Slyšela jsem, co jsi mu šeptal do ucha. ‚Poneseš nás na zádech oba a bez vzpouzení, a já tě za to nebudu kopat patami do žeber.‘ Copak tohle říká jezdec, Willande? Co by to bylo za jezdce?“

Zasmál se. „Mizerný jezdec.“

„Takže,“ řekla a dala si ruce v bok, „kam teď pojedeme?“

„Tam, kam nám říkali, že jezdit nemáme.“

„Myslíš ten Corde-já-nevím-co?“

„Cordewan.“ Pohladil koně rozvážně po krku. „Myslím, že tam.“

„A není to trochu blízko?“

Pokrčil rameny. „Proč? Některé kameny války jsou dost blízko u sebe, jiné zase daleko.“

„Ale v tom, jak jsou rozložené, přece musí být nějaký pořádek, nebo snad ne?“

Přísně na ni pohlédl. Divil se, že ho něco podobného nikdy nenapadlo. „Bojovat s lorkem je úplně stejné, jako bojovat s mnohohlavou nestvůrou. Ale pokud je v jeho uspořádání nějaký systém, já ho zatím nevidím. A přesto bych vsadil pytel zlata proti květu pampelišky, že další kámen je ukrytý v Delamprey.“

„Proč myslíš? Kvůli těm veršům?“

Přikývl. „Částečně ano. A také proto, co říkali ti povozníci – že nedaleko Delamprey leží místo, zvané Hardingstones. Slyšela jsi verše: ‚Brzy na pláni smrti…‘ Co je to pláň smrti, co myslíš?“

Vzdychla. „Bitevní pole?“

„Možná. Nebo také hřbitov. A dál: ‚Kráčet budou bosonohé sochy. Hroby rozevřou své chřtány a oběti moru promluví‘.“

Dívala se na něj prázdným pohledem. „Nevidím v tom vůbec žádný smysl. Ale to, že se bitva odehraje někde v okolí Cordewanu, to bych také řekla. Už jen proto, že Maskull poslal královské zásobovače do Delamprey a všechna šlechta věrná králi se má shromáždit tam.“

„Jen mi nejde do hlavy, proč si zvolil Delamprey, když aktivní byl kámen v Harlestonu. Myslíš, že lork mohl vědět, co se stane? Nebo snad Maskull – ví to snad on?“

Jíva zavrtěla hlavou. „Myslím, že si to špatně vykládáš. Delamprey leží nedaleko Velké severní silnice. Možná se tam chtěli jen shromáždit a pak vyrazit na sever, vstříc vojskům

vévody Richarda.“ Třela si ruce, jako by se do ní dala zima. „Doufám, že Morann je v pořádku. Myslíš, že k bitvě dojde už dnes?“

Will pozoroval horizont. „Síla v lorku narůstá. Pamatuji si, co jsem vnímal onoho dne na Spálené pláni. Řekl bych, že se bitva odehraje dnes. Může však přijít i zítra, nebo dokonce pozítří. Věřím, že pravým důvodem, proč Maskull směřuje do Delamprey, je, že se tam skrývá kámen války.“

Když pochopila Willovu myšlenku, nevěřícně zamrkala. „Ty myslíš, že ho našel?“

„Musel ho najít. Víš o tom, že Foderingham leží jen nějakých dvacet mil na severovýchod odtud? Jedné noci před mnoha lety, když jsem na tom hradě spal, jsem měl sen, který mě vzbudil. Bylo to ještě předtím, než jsi přišla ty. Uviděl jsem na hradě Smrtku, jasně jako za dne. Byl jsem vystrašený. Bál jsem se, že hledá mě. Teď už vím, že to, co jsem spatřil, nebyla žádná Smrtka, ale Maskull – a že nehledal mě, ale Dračí kámen. V tomhle je stejný jako Gwydion. Nemá nadání, které by mu umožnilo hledat kameny války. Potřebuje někoho jako jsem já, aby mu pomohl.“

„Někoho jako ty?“ Náhle se na něj zahleděla, ale nic víc už neříkala.

Will hleděl na scvrklý a potemnělý pahýl, který křivě trčel z vody jezera. Slunce se třpytilo na zubaté hraně, v místě, kde mu Chlu urazil horní polovinu. Gwydion kdysi tvrdil, že rozbití kamene války násilím by mohlo mít nepředvídatelné – avšak jistě strašlivé – následky. Tohle však už byl druhý z kamenů, který byl rozpolcen, a k žádné katastrofě nedošlo. Třeba se bude moci uniklý zmar skutečně slít do jednoho mraku a dopadne na příští bitvu jako otrávený déšť.

Obavy ve Willovi vzrůstaly, ale tentokrát se o nich rozhodl mluvit nahlas. „Když jsme s Gwydionem nalezli Dračí kámen, vezli jsme ho do Foderinghamu,“ řekl. „Jeli jsme po cestě míjející Cordewan, procházela přes velikou louku u řeky Neane. Tam jsem uviděl mnoho stojících kamenů, celé stovky. Dokonce jednu velikou skupinu, připomínající zástup lidí, kteří čekají, až se stane něco hrozného. Podle Gwydiona jsem měl, jak říkal, předzvěst. Takový nepříjemný pocit, právě když jsme je míjeli – vidění moru. Pamatuji se, že jsem se tehdy otřásl a Gwydion

řekl, že to bylo ‚jakoby někdo stál na mém hrobě'. Ano, takhle to řekl. Vyptával jsem se ho na tu pláň, a co to na ní je. Řekl mi, že to jsou náhrobky, ale takové, které nemohu vidět nikde jinde."

„Co tím podle tebe myslel?"

„Za starých časů přišel do Cordewanu mor a vybíral si mnoho obětí. Někteří z lidí, když spatřili na svých tělech známky počínající nákazy, utekli do Delamprey. Uzavřeli s Nevidoucími obchod. Jejich strach ze smrti byl tak veliký, že žadonili u červenorukých, aby použili svá kouzla podle libosti, proměnili je v kámen a tím zachránili jejich životy."

„To se raději svěřili kouzelnictví, než aby zemřeli přirozenou smrtí?" zeptala se Jíva, pobouřená takovou představou.

„Tak mi to říkal Gwydion. A pak červenorucí vyhlásili, že ti, kteří se promění v kámen, budou muset čekat třikrát tři tucty let a jeden rok, dokud nepřijde uzdravitel, který je přivede zpátky k životu. To znamená sto devět let."

„A kolik let už uplynulo od velkého moru?"

„Spočítám to," řekl a sčítal na prstech dobu vládnutí posledních pěti králů. Potom vzhlédl k Jívě. „Je to… je to teď právě sto jedenáct let, které uplynuly od chvíle, kdy do Cordewanu přišla smrtící choroba."

„To ale neodpovídá," řekla. „Hardingové tedy měli být uzdraveni už před dvěma lety."

„Třeba skutečně byli."

„Povozníci přece říkali, že Hardingové jsou nedaleko Delamprey. Neříkali by to, kdyby tam už dva roky nebyli."

„Něco není v pořádku. Nebo se do toho někdo plete. Maskull, nebo snad červenorucí."

„Wille?" oslovila ho nenadále. „Připomeň mi, jak znělo to druhé čtení veršů!"

Na chvíli se zamyslel a pustil se do jejich předříkávání:

„Brzy nebudou hrobky
na mrtvém místě bot.
Pláň soch se zívnutím procitne,
říká se, že smrt kráčí všady."

„Mrtvé místo bot,“ opakovala Jíva. „To se mi zdá divné. Jsi si jistý, že to znamená právě tohle?“

Will si nad tím chvíli mlčky lámal hlavu a pak řekl: „Cordewan vděčí za jméno svému hlavnímu řemeslu, což je výroba bot. Žije zde spousta obuvníků a koželuhů; vyrábějí zvláštní kůži, zvanou kordován. Možná by verše měly znít spíš takto:

‚Brzy již nebudou morové jámy
zadržovat mrtvé z Corde.
Pláň soch oživne
a smrt bude kráčet všady.‘“

Jíva souhlasně přikývla. „To zní o hodně lépe. A rozhodně to bude i přesnější. Ačkoli nevím, nakolik nám bude příjemné přijít na kloub skutečnému smyslu těch veršů.“

„Vážně jsem přesvědčen, že bychom měli zamířit do Delamprey, jak jen to půjde nejrychleji.“

Objala ho. „Měli bychom si dát pozor, aby nás nikdo nepoznal. Sice nevíme, kam se ztratil Chlu, ale daleko být nemůže. Pokud se dvůr vydal přímou cestou do Delamprey, už tam museli dorazit. Přišli jsme o převlek a v doprovodu pána ze Strange je jistě hodně takových, kteří si nás budou pamatovat z Ludfordu, ještě než padl.“

Will si utáhl šňůrku tkalcovské kápě a nasedl na koně. Chtěl teď především odjet z Harlestonu a nechat jej konečně těm, kteří tu žili. Sklonil se k Jívě a chtěl jí pomoci dostat se za něj, ale ta jeho ruku nechytila. „Nemyslíš, že bychom si měli u jezera naplnit láhev na vodu?“ řekla.

Přikývl. „To bychom měli. Máme před sebou pořádně náročnou práci. Vyprahne nám.“

Sklonila se k hladině, aby naplnila láhev, ale zarazila se. Spatřila něco v bahně na břehu jezera.

„Co to je?“ zeptal se Will a nakláněl se ze sedla, aby lépe viděl.

„Ach, Wille! Podívej! Je to úplně jako tvůj talisman. Jenom… jenom je červený.“

Will seskočil z koně, vzal si rybku do ruky a udiveně na ni zíral. „Při hvězdách a měsíci! Tenhle červený talisman jsem

našel ve Vražděníčku! Ukradl mi ho Chlu z mých věcí na Ludfordu těsně předtím, než jsi přijela ty. Jak se mohl dostat sem?“

„Musel ho tu ztratit.“

„Tomu se mi nechce věřit… Jívo, tady se děje něco podivného.“ Will se rozhlédl a zpoza opasku vytáhl Morannův nůž. Měl podezření, že by to mohla být past. Ať se však snažil jak chtěl, nikde v okolí necítil Chluovu přítomnost.

„Co to má znamenat?“ zeptala se náhle Jíva. Červená rybka se jí ani trochu nezamlouvala a celá tato chvíle jí připadala podivná.

Will talisman dlouho zkoumal, pak vyňal vlastní rybku a porovnával je. Byly menší než bříško palce, na obou viděl symbol tří trojúhelníků v sobě. Jediné, v čem se odlišovaly, byla barva, jinak nic. „Vypadá to, jako by do sebe měly zapadat, jedna druhou kouše do ocasu.“

Zkusil je k sobě tímto způsobem přiblížit. Ucítil v prstech prudký tah, jako by se k sobě rybky přitahovaly. Pak se ozvalo zapraskání a oslepil ho záblesk jasného světla. A najednou měl v ruce skutečnou rybu. Velikého stříbrošedého lososa! Kroutil se a mrskal sebou, až se mu vysmekl ze sevření a skočil do jezera.

Vyděšený Will pozoroval, jak se losos rychle mihl přes mělčinu a byl pryč.

Jíva se ohromeně dívala na hladinu nádrže. „Ach, Wille!“

„Můj talisman…,“ řekl chabě. „Jak bez něj budu moci rozbít další kámen války?“

* * *

Když dorazili k řece Neane, stále ještě se nevzpamatovali z toho šoku a pohromy. Will však věděl, že nemohou dělat nic jiného, než pokračovat dál. Spatřili pracující muže, a jiné, kteří po kraji sháněli zásoby. Byli to vojáci. Na protějším břehu řeky a okolo prastarého kláštera Delamprey byly narychlo vršeny valy a obranné palisády. Tato místa se bezpochyby chystala k bitvě.

Will našel pískový pahorek, protkaný norami. Bývalo to místo, které bylo doslova zamořené divokými králíky, ale narazili i na nesčetné stopy fretek, vypovídající o jejich

nedávném vyvraždění. Králíci padli nejspíš za oběť vojenským kuchyním. Opodál se tyčil jasanový hájek. Blíže k Delamprey se zatím Will neodvažoval. Rozhodl se nechat koně uvázaného na lesní holině a doufal, že je to dostatečně blízko kapitule, aby tato místa byla v honbě za potravou už dávno vylovena.

Pokud šlo o kámen války, Will jeho přítomnost necítil. Vnímal jen strašidelné ticho a snad jakýsi plíživý pocit blížícího se neblahého osudu.

„Musím proutkařit," řekl.

„Nikdy se k němu nedostaneš. A pokud ano, jak bys ho mohl vyčerpat, když už nemáš svůj talisman?"

„Možná, že to nesvedu, ale mohlo by se mi podařit zjistit, co má Maskull za lubem."

„Buď opatrný, Wille!"

Usmál se na ni a opatrně otevřel svou mysl. Nic. Absence jakýchkoli pocitů byla zneklidňující. Dokonce i z této vzdálenosti bylo pouhým okem patrné, že se tu co nevidět odehraje bitva. Sledoval přípravy kritickým pohledem a náhle se mu zjevila neodbytná vize – Maskull, který se samolibě domníval, že to byl on, kdo určil čas a místo střetnutí. Ve skutečnosti to byl kámen války, kdo rozhodoval.

Několik tisíc zachmuřených mužů se věnovalo přípravám bitevního pole. Zajišťovali ochranu oběma křídlům a nasypávali hliněné valy uprostřed. Opevnili dokonce i samotný klášter. Ten byl starobylý, jen o málo rozlehlejší než panská usedlost. Patřila k němu dvě nádvoří a vysoká věž, vystavěná z místního hnědého kamene, ozdobená na vrcholku obvyklou větrnou korouhvičkou z tepaného železa. Will si vzpomněl, že podle Gwydiona kdysi býval tento klášter skutečně královskou usedlostí, ale v průběhu dlouhých staletí postupně získávalo její pozemky Bratrstvo, které se nakonec zmocnilo veškeré půdy. Nejprve přestavělo budovy na klášterní školu. Jak se Will doslechl, časem se proměnily v místo odloučení, kam mohly být posílány nepohodlné ženy z urozených rodin, jestliže upadly do nemilosti svého pána.

„Dál už musíš jít sám," řekla Jíva jako v ozvěně jeho vlastních myšlenek. „Dva zvědové jsou lepší než jeden. Půjdu támhle k opevnění a pokusím se zjistit něco o králi."

Už předtím si nad břehem řeky, daleko za obrannými liniemi, povšimli stanu, který mohl být královský. Královna tam nepochybně poslala Hala, aby v doprovodu dvou statných sluhů čekal na výsledek chystané bitvy. Opodál stáli uvázáni tři osedlaní koně.

Will se napil z láhve s vodou, podal ji Jívě a otřel si ústa hřbetem ruky. „Setkáme se tady znovu co nejdříve po poledni. Nebo, kdybychom se náhodou minuli, vrátím se na tohle místo."

Mysl mu začaly zaplavovat strašlivé obrazy – masakr na Spálené pláni, Jíva, kolébající po bitvě ve Verlamionu zkrvavené tělo svého otce. Vyzařování kamene se do něj pomalu vpíjelo, hlas mu zakolísal: „Doufám, že se nám to podaří zastavit. Všichni tihle lidé k nám vzhlížejí…"

Zahleděla se mu do očí. „Zachraň jejich životy, Wille! Nezaslouží si zemřít."

„To rozhodně ne."

Dlouze vydechl a podal jí Morannovu zbraň. „Opatruj ji pro Moranna. Zabije, nebo neudělá nic. Dnes pro její podivuhodné vlastnosti nebudu mít využití."

„Miluji tě, Wille."

„A já tebe."

Dlouho se vzájemně objímali. Když pak Will pocítil, že už by neměl otálet déle, políbil Jívu a napomenul ji, aby dbala na své bezpečí a nikdy nepřestávala věřit, že znovu uvidí Bethe. Potom Jíva vyrazila jasným slunečním světlem vpřed. Zmizela z dohledu a Will přinutil svou mysl k ledovému klidu. Snažil se naslouchat svým vnitřním podnětům, načež si začal třídit myšlenky a tvořit plán.

V Nadderstonu nalezli Dračí kámen, který čerpal svou sílu z vlákna Indonenu. Také Spálený kámen stál na jednom jediném vlákně – Caorthanu – a Králův kámen pak na vlákně zvaném Eburos. I kámen z Harlestonu spočíval na jednom vlákně, Mulartu, vlákně bezu. Morový kámen oproti tomu stál na dvou vláknech, tedy Mulartu a Bethe. A také Krvavý kámen, který našli na křížení Bethe a Caorthanu, stejně jako kameny u Arebury a Tysoe – jeden na křížení Indonenu s Tennem, druhý s Caorthanem. A konečně mocný Kámen osudu z Verlamionu stál na třech vláknech – Caorthanu, Celinu a Mulartu.

Will zavřel oči a snažil se v tom všem najít nějaký záměr, avšak jména mu jen kroužila před očima. Smysl jejich postavení si představit nedovedl, dokonce ani nevěděl, jak by mu to mohlo pomoci. Potom si ovšem vzpomněl na keda a na Velkou knihu Království, o níž ten tvor mluvil. Což mu připomnělo onu noc, kdy ležel propocený v mukách na Ludfordu a jeho vnitřní zrak se zvedal, až mohl spatřit krajinu okolo hradu jakoby z veliké výše…

To bylo ono!

Nebylo možné nějakým způsobem nakreslit mapu celého Království, nakreslit ji, jak by se jevilo při pohledu shora? Vytvořit plán, na němž by bylo zaznamenáno každé pobřeží, každý kopec a každá řeka, každá vesnice, každá cesta… *a každé vlákno!*

A co kdyby takovou mapu nakreslil sám? Takovým způsobem by snad dokázal zobrazit každé vlákno na jeho patřičném místě. A těch devět vláken, které tvoří lork, by vyznačovalo devět přímých linií, právě tak rovných, jak ve skutečnosti probíhají. Potom by na místech, kudy tyto rovné čáry probíhají a kde se kříží, bylo možné najít skutečné kameny války. Stačí jen zjistit základní síť a bude možné nalézt každý z nich!

Byla to vzrušující myšlenka a považoval ji za příliš důležitou, než aby ji nechal jen tak. Ale jak by jen bylo možné takový obraz získat? Nevěděl o žádném umění, které by dokázalo zmenšit svět. Neměl představu, jak něco takového uskutečnit – snad jen za pomoci magie.

„Ach, Gwydione," zamumlal. „Tolik ti toho budu muset říct, až se opět setkáme!"

Avšak uvědomoval si, že než k setkání dojde, bude se muset postarat ještě alespoň o jeden kámen války. V poledne otevře znovu mysl a pokusí se najít nějakou stopu po vlákně. Kdykoli předtím narazil na Indonen, táhlo se toto vlákno z východu na západ, a protože vlákna bývají rovná a přímá, bude tomu tak muset být i zde. Ale kde přesně? Prochází snad přímo místem, kde byly navršeny valy, a přes pláň, kterou si velitelé královského vojska vyvolili za bitevní pole? Zdálo se to pravděpodobné. A pokud to tak skutečně bylo, muselo vlákno Indonenu protínat i pole mrtvých za Delamprey. Na té louce s

podivnými náhrobky se nyní rozkládal vojenský tábor s mnoha a mnoha sty pestrobarevných stanů. Pohlédl přes pláň, na níž mělo dojít k boji. Zkoušel si představit, jak budou královská vojska rozdělena a postupně se zamýšlel nad jednotlivými pány, kteří jim budou v řeži velet. Střed jistě povede vévoda Henry a pravé křídlo vévoda Humfrey z Rockinghamu. Kdo se ale postaví do čela na levém křídle?

Will opět obezřetně otevřel svou mysl, necítil však nic. Kámen války se choval nenápadně, nechtěl se prozradit předčasně. Dokonce ani síla proudící v lorku nebyla nijak zvlášť patrná, připomínala rybu pohybující se hluboko v kalné vodě. Zkontroloval slunce. Stále ještě stoupalo nad jižní obzor. Stále tedy bylo dopoledne – zanedlouho nastane nejlepší doba pro proutkaření. Rozvázal šňůrky na tkalcovské kápi a snažil se vypadat jako jeden z lučištníků, kteří se tu po okolí potulovali. Kráčel podél vysoké trávy obrůstající břehy řeky. Přitom otevřel svou mysl ještě víc a pocítil sílu náhrobků. Byly němé, jaksi nepřirozené, a vyzařovala z nich nečistá magie.

Opět přemítal o Maskullovi. Jestlipak kouzelník nepokryl zemi kouzly a zakletími, které měly umrtvit a ztlumit vyzařování energie lorku?

Pokračoval ještě kus dál, ale nic se nestalo, ani když vstoupil do stínu obrovité smuteční vrby. „Kde je nejlepší ukrýt strom?“ řekl si sám pro sebe a s úsměvem dodal: „No přece v lese.

Který z toho obrovského množství kamenů mohl být pravým viníkem? Byly jich tu stovky a mezi nimi stály také stovky rytířských stanů. Zvažoval, zda má riskovat a proniknout do tábora, a náhle pocítil mravenčení na kůži. Přikrčil se.

Všechny jeho smysly křičely, že je tu vévoda Henry. Cválal v doprovodu půl tuctu svých důstojníků, přijížděl ze směru od králova stanu. Will náhle pocítil strach o Jívu, který ještě zesílil, když viděl, že Henry zatočil a vydal se po pěšině.

Právě když projížděli okolo Willova stromu, pozvedl vévoda ruku a přitáhl koni otěže. Will ustoupil do chladivého zeleného stínu a přitiskl se k zvrásněnému kmeni vrby. Ještě předtím však zahlédl, co to vévoda drží v pozvednuté ruce. Byl to kus leštěného dřeva asi půl sáhu dlouhý, skoro jako hůl, jen na užším konci hrubě zlomená. Její vrcholek jiskřil bledou září.

Will okamžitě pochopil – byla to horní část Gwydionovy hole.

Vyděšeně se otočil a sklouzl po kmeni mezi dva obrovské kořeny stromu. Chvíli se tam choulil na mechu a usilovně přemýšlel. Napadalo ho jen jediné vysvětlení. Museli Gwydiona zajmout. Nebo něco horšího.

Dvacet kroků od něj vévoda sesedl a začal sekat do žahavých kopřiv. Willa se zmocňoval děs, na čele se mu perlil pot.

„Podívejte se na to!“ zaslechl Henryho slova. „Říká mi, že je tu nějaké nebezpečí.“

Will sklonil hlavu a snažil se ani nedutat, mysl otevřenou a naprosto soustředěnou na záři obklopující vrcholek hole. Obrovský čmelák se proplétal mezi stvoly trávy těsně vedle Willovy hlavy. Rušil ho a jeho bzukot přehlušoval hovor. Nato se ozvalo: „Viděli jste to?“ A pak: „Přestalo to.“ Will nepatrně pozvedl hlavu a spatřil Henryho, jak třese holí a pak jí udeřil do kmene stromu. Promluvil další z vévodových mužů, načež se obraceli k odjezdu. Will neslyšel, o čem se bavili. Napětí trvalo, ale pak i vévoda nasedl na koně, zamával kolem sebe holí a skupinka odjela pryč.

Willova úleva, že nebyl nalezen, se přelila do beznaděje. Naděje, které tak dlouhou dobu živil, byly jediným úderem rozmetány. „Zabít čaroděje není nijak snadné,“ zopakoval si pochmurně Gwydionova slova.

„Pokus se být k sobě pro jednou upřímný!“ okřikl přísně sám sebe. „Celou dobu jsi věděl, že ho dostali! *Věděl* jsi to! Dokonce se ti to potvrdilo, když začal mizet váš převlek. Přesto jsi to záměrně ignoroval.“

Zoufalství, které jím třáslo, páchlo jako odporné černé bláto, které se ho snažilo stáhnout a utopit tehdy u Arebury. Když už však jednou nalezl zdroj síly, začala ho znovu naplňovat. A pocítil naději, čirý zářivý proud, osvěžující ducha. „Štěstěna straní těm, kteří mají odvahu.“ Tak stanovilo pravidlo.

„No, pokud jsem o tom celou tu dobu věděl, pak mě tyto špatné zprávy nemusí tolik drtit. A jestliže se Gwydiona zmocnili, budu se ho teď muset zmocnit zase já. Brzy poznají, že se zakousli do většího sousta, než mohou pozřít!“

To pravdivé pravidlo mu kolovalo v žilách a začal se rodit smělý plán. Méně srdnatá mysl by ho možná nazvala

lehkomyslným, ale existuje rada, říkající: „Zoufalá potřeba si žádá i zoufalé činy.“ Proto se tedy neobával.

Nesměl riskovat, že k sobě přiláká Chlua, ale zdálo se, že ho rady a magická pravidla obracejí k tomu, co nyní musí udělat. Rozhlédl se na všechny strany, opustil útočiště pod rozložitou vrbou a rozhodným krokem se vydal směrem ke klášteru.

Jeho budovy byly šedavé a vážné, v jasném letním slunci vrhaly chladné stíny. Stovky vojáků mířily tam a sem. Začal se vyptávat, kde by bylo možné najít lorda z Dudley, a zanedlouho se dostal ke shluku stanů mezi klášterní zdí a řekou. Stan pána z Dudley byl postaven z modrobílého plátna, ozdobeného červenou a zlatou s pruhem malých červených jiřiček. Dudlea byl uvnitř. Když se Will přiblížil ke vchodu, stráže přiskočily a zabránily mu v cestě dál.

„Stůj!“

„Můj pane Dudleo!“ zavolal Will do stanu. „Přináším důležité zprávy!“

Šlechtic jedním pohybem vzhlédl od lejster rozložených na stole a postavil se. Na sobě měl dolní část zbroje, vycpávanou kazajku a modrou sametovou čapku s velikým perem. Na prsou měl vyšitý erb s bílou labutí. Pod očima měl temné kruhy a obličej ztrhaný jako od neustálých starostí. Will vzbudil jeho podezření. Viděl obyčejného vojáka, slyšel tón, jakým si troufal hovořit s mužem jeho postavení, a očekával nějaký úskok.

„Chopte se ho!“

Stráže zkušeně popadly Willa za paže. Nekladl žádný odpor. „Můj pane…“

„Co jsi zač?“ tázal se Dudlea. Vytasil dýku a přiložil ji k tepající cévě na Willově krku.

„Jen posel!“

„Nebudu se tě ptát dvakrát.“

Ramenními klouby mu projela bolest, stráže plnily svůj úkol jaksepatří. Přestože měl Will tvář zkroucenou utrpením, vytrvale hleděl šlechtici do očí. „Můj pane, zpráva, kterou přináším, je *důvěrná*.“ Znovu jím projela bolest. „Týká se tvé rodiny!“

Dudlea se snažil zakrýt překvapení. Náhle Willovi připadal jako odsouzenec k smrti, jemuž se dostalo nenadálé milosti a zdráhá se jí uvěřit.

„Mluv!“

Will pocítil další bolest. „Můj pane, ať přestanou! Nepřináším zlé noviny. Jen naději."

„Naději?" Dudleův dech na Willově tváři kysele páchl. „Jakou máme já a moji blízcí naději?"

„Pokud je chcete navrátit…," Will švihl pohledem po strážcích, „*musíme* si promluvit v soukromí."

Dudleovy usoužené oči se do něj na chvíli zabořily. Pak Willa mávnutím ruky zbavil utrpení. Prohledali ho a zjistili, že kromě lískového proutku za pasem, který mu vzali, nemá žádnou zbraň. Když stráže odešly, nechal Dudlea padnout přes vchod závěs na znamení, že nechce být vyrušován. Vrátil se mu klid, jeho pravice však stále ještě pevně svírala dýku.

„Jestli je to jen nějaký ničemný trik…"

Will promluvil tichým hlasem: „Začaroval je Maskull. A říkám ti, že zakletí je možné zlomit."

Dudlea byl napjatý, stále se neodvažoval věřit. „Můžeš je *odčarovat?*"

„Je to možné." Will sledoval oheň, který planul v Dudleově mysli. „Ale nejprve budeš muset udělat něco ty pro mě."

„Kdo jsi?"

„Magik."

V Dudleových očích zuřil lítý boj. Klouby na ruce svírající dýku mu zbělely. „Co všechno o mně víš?"

„Víc, než by se ti zamlouvalo."

„A co po mně chceš?"

„Naštěstí pro tebe jen úplnou drobnost."

Tím jako by spustil Dudleovu zlost. „Než ti dám třeba jen jediný stříbrňák, musím mít důkaz!"

„Nestojím o tvé stříbro. Je jedna magická poučka, která mluví o tom, že důvěra pramení z důkazů moci…"

„O kouzlech nemám ani ponětí!" Dudlea uhnul pohledem. Byl polapen noční můrou. „Nebudu-li mít důkaz, nezkřížím Maskullovi cestu." Přes Dudleovu mysl se snášel závoj strachu. Will se rozhodl riskovat. „Ukaž mi, kde je držen čaroděj vévody z Eboru. Ukaž mi ho a dostaneš svůj důkaz."

Dudlea se odtáhl. „Ten starý čarodějník? Je v péči královny."

„Musím se k němu dostat, jinak nic neudělám." Will zkusil využít svého výhodného postavení. „Můj lorde Dudleo, když se

nezdařil plán zavraždit vévodu Richarda, byl v ohrožení i tvůj vlastní život.“

Pro Dudleu to bylo jako rána palicí. „Ty… ty víš i o tomhle?“

„Tohle, a mnoho dalšího. Věř mi, když ti říkám, že královnin kouzelník nezapomíná a nezná slitování. Maskull si myslí, že jsi za své selhání ještě příliš nevytrpěl.“

„Důvěřuje mi dostatečně. Určil mě pro nadcházející bitvu velitelem levého křídla královského vojska.“

„Myslí si spíš, že jsi příliš vystrašený, abys ho neuposlechl. Ale tvou ženu a syna ti nikdy nevrátí, ať pro něj uděláš cokoli. To mohu jen já.“

Dudlea zíral do desky stolu. Bylo zřejmé, že jeho strach z kouzelníka se sváří s jeho nadějemi. Odhodil stranou závěs ve vchodu a řekl: „Pojď za mnou!“

Když ho Dudlea vedl táborem, překročili i vlákno Indonenu a Will ucítil, jak se mu ježí všechny chlupy na těle. Proudění v lorku teď bylo ještě silnější a směřovalo k mohutnému vyvrcholení.

Před klášterem vykládala stovka halapartníků z vozů zásilku zbraní. Dudlea obešel věž a pokynul Willovi do průchodu na menší ze dvou nádvoří kláštera.

„Co je s červenorukými?“ zeptal se Will, celý vyburcovaný nebezpečím, které cítil. „Pokud projdeme tou branou, budou vědět, že jsme vstoupili do jejich soukromého prostoru.“

„Ten prostor byl v poslední době znesvěcen mnohokrát. Když se královna Mag dožadovala použití tohoto místa odloučení pro své potřeby, dokonce ani starší se jí to neodvážili odepřít.“

„Ale bratři jsou uvnitř!“

„Ano. Přebývá zde padesát bekyní pod vedením staršího Vnitrozemí. Jejich údělem je dennodenní utrpení – naprostá mlčenlivost a tělesné strádání. Poznáš, co je to Železné pravidlo.“

„Tyhle bekyně – cizí lidé by na ně neměli ani pohlédnout.“

„Tak se na ně tedy nedívej! Sám jsi chtěl, abych tě sem přivedl.“

Dudlea zneužíval Willovy neochoty porušit pravidla kláštera, používal jeho obav, aby dosáhl svých cílů. Will pochopil, že nesmí ukázat slabost. Rozrazil dveře a vstoupil.

Dvůr páchl smrtí. Bylo to jateční nádvoří, kam byl dvakrát do roka přiváděn na porážku dobytek, získaný z desátků. Nad nádvořím se vypínala věž. Vzduch byl plný štiplavého zápachu, který Will poznával. V kamenném dláždění byly vysekány odtokové kanálky na krev. Z trámů visely železné řeznické háky a spatřil i dva ohromné zdobené kotle, v nichž se získával zvířecí tuk. Will uslyšel pomalé přidušené cinkání zvonu. Jinak bylo nádvoří pusté.

Procházeli kolem úzkého okna a mohli vidět, co se nachází uvnitř kláštera. Mezi stíny se tam pohybovala řada přízračných postav. Levé ruce svíraly ramena těch, které kráčely před nimi, a pravice nesly útlé svíce. Všechny ženy zahaloval beztvarý světle šedý oděv, sepnutý na hrudi železným řetězem. Vlasy měly nahrubo oholené a tváře jim kryly železné masky s namalovanými obličeji. Před nimi kráčel bratr představený a strašidelně se ubíral důvěrně známými prostorami kláštera. V ruce měl zvonec a s každým pátým krokem dvakrát zazvonil.

Dudlea táhl Willa dál, kupředu podél zdi. Tam, u úpatí věže, byla do země vsazena řada železných tyčí. Ty uzavíraly otvor, kterým proudily světlo a vzduch do odporných sklepení. Blížili se k otvoru a Will ucítil zápach výkalů a špíny. Před očima se mu objevil skličující výjev. Dole, s rukama přikovanýma k úzkému kamennému sloupku, stál Gwydion.

Will v sobě potlačil vzdech. Věděl, že čaroděje nesmí zalarmovat. Vypadalo to, že Gwydion už musel strávit v zajetí mnoho dlouhých dnů. Byl špinavý, neupravený, sedřený a zkrvavený. Přesto se však zdálo, že jeho duch je nezlomený, a Willovo srdce poskočilo radostí.

Čaroděj byl polapen. Will si všiml drobných zlatých okovů na jeho zápěstích a slabého zlatého řetízku, kterým byly připevněné ke sloupu. Řetěz byl zajištěn maličkým zlatým zámkem a Will i přes veškerou křehkost, s níž působily, věděl, že se musí jednat o díla nezměrné moci, která dokáží odolat čarodějově magii.

Tyto okovy musí být oním darem a zbraní, jimiž se chvástal Maskull před královnou, pomyslel si Will. Není divu, že jsme přišli o převleky. A není divu, že i ostatní Gwydionova magie mizí. Jak dlouho tu asi je?

Chtěl na Gwydiona zavolat, dát mu vědět, že se pomoc blíží, ale Dudlea ho chytil za límec a odtáhl stranou. Zuřivě gestikuloval a kladl prst na rty, po štěrkem vysypaném chodníčku se totiž blížili vojáci z královniny stráže.

Přes mezeru v pootevřené dřevěné bráně Will spatřil odlesky vyleštěných pancířů a přilbic. Nad zdí se míhaly špičky hrůzu budících pík, které nesli. Cítil, jak je srážen na kolena. Dudlea smekl klobouk s perem a přehnaně hluboce se uklonil, objevila se královna.

Nevěnovala jim však sebemenší pozornost. Koutkem oka Will zahlédl bledost jejího obličeje a krku, kterou ještě umocňovaly karmínové šaty, do nichž byla oděna. Na prsou měla pověšen dlouhý řetízek se zlatým klíčem. Kráčela dál a ozbrojená stráž ji následovala do temných útrob kláštera. Sotva zmizela z dohledu, odkradl se Will zpět ke věži.

Dudlea sykl: „Tak už jsi toho starého čarodějníka viděl! Teď bys měl splnit svou část dohody. Dej mi důkaz, že jsi schopen vyplnit své sliby, nebo tě prohlásím za lháře a vydám tě Maskullovi!“

Dudlea se snažil Willa odtáhnout, ale ten se vzpíral. „Jestli chováš lásku ke své ženě a dítěti, dopřeješ mi tu ještě chvíli. Jen krátkou chvíli. Víc nežádám.“

Will hleděl dolů skrz mříže a zaslechl, jak královnini vojáci vstoupili do sklepení. Ozvalo se odemykání zámků a odtahování petlic. Za otevřenými dveřmi čekala královnina stráž a dva podlézaví žalářníci.

Královnin hlas zněl ostře. „Polední bitva je téměř tady,“ řekla. „Už ti zbývá jen velmi málo času. Brzy bude po válce a ty mi sem přivedeš mého nepřítele. Ebor je stále ještě den či dva na sever odtud. Poslové mi oznámili, že jeho doprovod tvoří pouhých tisíc mužů.“

Will zajásal alespoň nad touto novinkou. To, že vévoda přistál s tak malou skupinou znamenalo, že Morann Chluovi unikl a dostal se v pořádku na Blažený ostrov. Avšak královnina slova v sobě skrývala nějaký háček.

„Ty jsi skutečně ten nejdrzejší chlap, starý čarodějníku!“

„Paní, vše se děje tak, jak jsem ti řekl, že bude,“ pravil Gwydion. „Přítel Richard k tobě přichází v dobré víře. Dohodni

se s ním. To je ta pravá stezka. Copak ho velkomyslně nepřijmeš?“

„Přijmout ho?“ Královna pozvedla k nosu krvavě rudou růži a zadívala se s úsměvem na svého zajatce. „To ho tedy daleko raději rozdrtím.“

„Říkala jsi, že se budeš snažit dosáhnout míru. Třikrát jsi mi na to dala své slovo.“

„Byl jsi blázen, věřit pouhým slovům!“

„Zavazují víc, než tušíš. Přijel jsem na tvé pozvání. Poklekl jsem před tebou a přede všemi s neskrývanou pokorou. Udělal jsem vše, co jsi žádala. Jak jsi mě mohla takhle podvést?“

„Ach, neobtěžuj mě s tou tvou hranou pokorou!“ Obrátila se a zlatý klíček na prsou se jí zaleskl. „Tvá umění ti nejsou k ničemu. Prostě jsem tě obelstila, než se tobě podařilo obelstít mě. Všimla jsem si, že je tvým zvykem podávat ruce těm, s nimiž se vítáš. Nastražila jsem tedy na tebe velice prostou past. Bylo velice snadné nechat sklouznout ta pouta zpod rukávů na tvá zápěstí, zatímco jsi klečel.“

„Tím se příliš nepyšni, neboť šlo o nejprostší zradu dobrých úmyslů.“

„Ano, to ano. Nejprostší plány bývají často ty nejúčinnější.“

„Paní, co se to s tebou stalo? Tvé srdce nebývalo vždy tak zkažené.“

Na rtech se jí objevil pobavený úsměv a její pohled byl náhle chladný a upřený. „Jak se *odvažuješ* hovořit takhle s královnou? Kdybych chtěla, mohla jsem tě nechat odvézt do Trinovantu, veřejně tě dát mučit a popravit pod zdmi Bílé věže.“

Gwydion od ní odtrhl pohled. „Myslím, že bys měla prozkoumat skutečné důvody hněvu, který tě nyní dusí. Umožni, aby se rozepře mezi tebou a Eborem napravila. Umožni nastolit znovu mír, jak jsi slíbila. Prosím, propusť mě, dokud je ještě čas.“

Královna ho chvíli mlčky pozorovala, odtrhávala okvětní plátky růže a nechávala je padat na zem. Stále v ní bouřil vztek, ale ovládala ho. Sdělila mu tajemství, které si pro něj schovávala v záloze. „Čas na co? Čas, aby snad stihl přijet i hrabě Warrewyk?“

„Hrabě Warrewyk?“ zopakoval Gwydion a náhle se zdálo jako by netušil, o čem to královna mluví.

„Ach, nepředstírej nevědomost! Warrewyk míří s velikým vojskem sem, do Delamprey, ale to ty jistě víš.“

Gwydion rázně zavrtěl hlavou. „Je-li tohle skutečně pravda, byli jsme zrazeni oba!“

Královna se pohrdavě zasmála. „Já nikoli. Ty si snad myslíš, že nemáme své zvědy? Víme o tom už téměř týden. A co bys mi potom chtěl vykládat o dodržení slova?“

„Ale tohle jsem neplánoval. Je-li to vážně tak…“

„Warrewykova armáda je dostatečně opravdová. A plán je mi zřejmý. Má s sebou jistě i svého otce a to eborské štěně. Zaútočí na nás, dokonce i kdybychom jednali s Eborem, jak radíš.“

Nahoře na nádvoří ustoupil Will od mříže. Otřáslo jím, co slyšel. Vzhlédl k lordu Dudleovi, který se krčil vedle něj.

„Warrewyk?“ zašeptal nevěřícně., Je to vážně pravda?“

Dudlea opětoval jeho pohled. „Dozvěděl jsem se o jeho vylodění teprve včera.“

„A Edvard? Ne! To není možné! Nikdy by se svému otci nevzepřel.“

Dudlea se tvářil zuřivě. „To není vzpoura, ale Eborův rozkaz! Před týdnem dorazilo přes Úzké moře vojsko z Callas o síle deseti tisíc mužů. Jsou dychtiví a během pochodu přes Kennet se k nim přidávají další a další. Před dvěma dny jich opustilo Trinovant mezi dvaceti a třiceti tisíci a vyrazili k severu. Jak to tedy je s tou poctivostí tvého čaroděje?“

Will byl otřesený. Vychytralé působení zhoubných sil kamene války znovu převracelo všechny plány naruby. V paměti si vybavil ohromnou armádu o šedesáti tisících mužích, která tábořila před branami Ludfordu. Takové množství snad mohlo dychtivého hraběte Warrewyka zastrašit, ale v této chvíli nejsou královské síly ani třetinové. Boj by byl nyní daleko vyrovnanější a také o hodně tvrdší a surovější. Mnoho lidí by zahynulo.

„Pojď se mnou!“ sykl Dudlea a přiložil dýku k Willově hrdlu. „Teď dostanu slíbený důkaz, nebo proliji tvoji prolhanou krev.“

Will sevřel Dudleovu ruku, drtil ji a odtahoval čepel stranou, až nakonec sevření povolilo a dýka vypadla na zem. „Dám ti sto důkazů! Tisíc ti jich předvedu! Ale teď mě nech poslouchat, co se děje tam dole!“

Dudlea vyvalil oči, nejprve bolestí a pak strachem. Will ho pustil, přistoupil opět k mřížím a neotočil se, ani když Dudlea zvedl svou dýku. Dole v přítmí zaslechl Gwydionovy žalostné prosby. Poslední okvětní plátek královniny krvavé růže dopadl na zem a královna se měla k odchodu. „Ať si Warrewyk přijde. Ať si přijde i Ebor. Ať se mi všichni postaví se zbraní v ruce. Nemohou mě přemoci. Vlastním totiž tajnou zbraň, které nikdo neodolá!“

„Jakou zbraň?“ volal za královnou Gwydion. „Jakou zbraň, paní?“

Královna se na schodech otočila. „Ach ne, starý čarodějníku! Tentokrát už ne. Tentokrát už ne!“

A byla pryč. Dveře se za ní zabouchly a jejich ránu znásobila ozvěna. Čaroděj klesl na kolena a zůstal mlčící a sám.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

TAJNÁ ZBRAŇ

Will se nechal lordem Dudleou vyhnat z páchnoucího klášterního nádvoří. Dodával si odvahu pro blížící se střetnutí a snažil se nevnímat bolest v hlavě, jež neustále vzrůstala.

Když se ocitli zpátky ve stanu, chování lorda z Dudlea se změnilo. Zlost zmizela a začal žadonit. „Prosím, pomoz mi! Trpím, nevím co mám dělat!“

„Gwydion ti pomůže. Slibuji.“

„Ale vždyť jsi ho viděl! Čaroděj je zlomený člověk. Přišel o svou moc a brzy zemře.“

Síla ve Willovi narůstala. Řekl: „Spoléhej se na svou naději a vše se v dobré obrátí. Gwydion není jen tak nějaký kejklíř, je to čaroděj Ogdoadu. Víš vůbec, co to znamená?“

Dudlea ustoupil, zabodl svou dýku hluboko do jilmové desky stolu. „Královna ho zabije, ať je to kdokoli.“

„Nemůže. Ani Maskull to nedokáže. Nemyslíš, že kdyby to bylo tak snadné, už by to udělali?“ Znovu se pokusil upokojit Dudleovu běsnící mysl. „Říkám ti naposledy, pokud chceš vrátit své ženě a synovi jejich těla, musíš udělat přesně to, co ti povím.“

Dudlea se rozpaloval a znovu vychládal podle toho, jak proud energie v lorku sílil a polevoval. Opět ho znenadání opouštěly síly. „Udělám *cokoli*.“

Will sledoval, jak se muž zhroutil do křesla. Vzdoroval pokušení použít magii, aby trochu ulevil bolesti, která

šlechticem zmítala. „Nepamatuješ si snad, jak se obrátil proud tehdy v Ludfordu?“

„Za to mohl pán ze Strange,“ řekl Dudlea a s velikým úsilím se ovládl. „Zradil Ebora a jeho zrada toho dne rozhodla.“

„Takže chápeš, jak zásadní roli hrál při utváření budoucnosti, která se toho dne stala minulostí? V nadcházejícím boji musíš budoucnost ovlivnit ty.“

Dudlea byl zděšen. „To je příliš!“

„Poslouchej mě! Musíš svými činy zajistit takovou budoucnost, v níž by tvá žena a syn mohli žít.“

„Ale – *jak?*“

Will si přiložil prst k ústům. „Tiše, můj pane! Blíží se chvíle, kdy se postavíš do čela svých vojsk. Udělej tohle – až se proti tobě vyřítí nepřítel, ustup. Vydej svým ozbrojencům příkaz, aby nechali protivníka překonat příkop a násep. Umožněte jízdě vedené hrabětem z Pomezí provést obchvat středu královského vojska. Jedině tak bude možné dosáhnout rychlého konce boje.“

Dudleova tvář byla naplněna děsem. Nic takového nikdy nepoznal. „Edvard z Eboru bude útočit na naše levé křídlo? Jak to můžeš vědět?“

Aby Will mohl pohlédnout do jeho očí pevně a odhodlaně, musel zcela uzavřít svou mysl. Dusivé působení kamene jen zvyšovalo bolest v jeho hlavě a velice ho tísnilo. „Stane se to tak, jak ti říkám. Tím si můžeš být jistý.“

„Ale ty po mně žádáš, abych v boji zradil svého krále!“ Dudleův hlas začal působit prázdně a dutě, jak mu postupně docházely důsledky jeho úkolu.

„Tvůj král teď sedí ve stanu u řeky. Poslala ho tam královna a nechává ho hlídat. Mluvíš o něm, jako kdyby to tady všechno…“

„Ani tak to nemohu udělat!“ Dudlea nečekaně přešel do protiútoku. „Kde je ten důkaz, který jsi mi slíbil?“

„Pokud se stále dožaduješ důkazu, poslyš tohle!“ odrazil Will šlechtice. „Ty, který teď tolik hledíš na věrnost šílenému králi, ses před pouhými několika dny pokusil zosnovat tajný plán a poslat Maceugha, pána z Eochaidhanu, aby zabil vévodu z Eboru v jeho loži – tolik toho o tobě vím.“

Oči pána z Dudley nabyly přísnějšího výrazu. „Něco takového jsi mohl za pětipenci a žejdlík piva slyšet od kteréhokoli z mých sloužících!“

„Pětipence, jistě, tolik věrnosti totiž vzbuzuješ, ale mohl bych tvou důvěru koupit za tohle?“ Will hodil na stůl ořezaný stříbrný čtvrťák. „Jednou jsi říkal, že má větší cenu než lidský život! Taková může být i cena toho tvého, pokud nebudeš dbát toho, co ti říkám.“

Dudlea zíral na minci. Poznal, že je to právě ta, kterou přezíravě hodil po Maceughovi. Byl otřesený, ale stále ještě vytrvával. „Obviňovat dokážeš, ale stále jsi mi ještě nepředložil žádný důkaz.“

Will se narovnal. „A co bys po mně chtěl?“

Dudleovy oči žhnuly. „Předveď mi, že jsi mág, který vládne mocí srovnatelnou s Maskullovou. Ukaž mi pravou sílu svého umění. Přiveď mrtvého zpátky k životu!“

„Chceš po mně něco skutečně závažného.“

„Dokážeš to, nebo ne? Tento jediný důkaz jsem ochoten přijmout.“

„Nerozumíš tomu.“ Willa mučila bolest hlavy. Svírala mu spánky. Věděl, že se ještě nesmí prozradit Chluovi, ale co mohl dělat jiného, než předvést nějaké kouzlo? Znaveně řekl: „Musíš věřit, můj pane – víra je důležitá. Kouzla, která je třeba seslat, musí být poháněna vírou toho, kdo miluje. To je jejich hlavní součástí. Nelze nadarmo plýtvat silami, které jsou podporovány nadějí, jinak by mohly selhat.“

Dudlea ho sevřel, jako by to byl ten nejnenáviděnější nepřítel. „Jestli je tohle jen lest.

„Láskaje skutečná! Vím, jak moc miluješ svou paní a svého syna. Zachovej si víru a znovu je spatříš živé a zdravé. Udělej to! Naprostá víra, můj pane. Ta je klíčem k odnětí toho strašlivého kouzla, které nyní svírá jejich kamenná srdce.“

Znovu se vzbudil Dudleův vztek vyvolaný obavami. Vyrval dýku z desky stolu. „Jsou to jen lži! Kameny není možné oživit! A ty nejsi žádný mág! Pokud bys jím byl, ochránil by ses před tímhle!“

Vrhl se na Willa a srazil ho k zemi. Nůž se zakousl do jeho těla. Ucítil na krku ostré bodnutí. Vyrazila krev. Čepel se zachvěla. A nad tím vším se bělala tvář lorda z Dudley jako

maska utrpení. Nato však šlechtice jeho rozhodnost opustila. Nechal nůž spadnout a vypotácel se ze stanu pryč. Mága, jehož chtěl zabít, nechal bez povšimnutí za sebou.

Will ležel o samotě. Trhaně dýchal a rukama si svíral krk. Když ruce odtáhl, rozlila se mu tělem úleva, neboť na prstech spatřil jen malou krvavou šmouhu. Jako když se člověk trochu víc řízne při holení, nic horšího.

Vstoupili Dudleovi strážní a pozorovali ho s primitivním strachem. Nedokázali se rozhodnout, zda ho mají zadržet. Když zvedl ze stolu svůj lískový proutek a udělal jím nad hlavami znamení, ustoupili.

Podařilo se mi dostatečně rozptýlit Dudleovu nedůvěru? pomyslel si. Možná to až příliš přehnal.

Zamyslel se důkladně a zmocnila se ho zlá předtucha. Lhal. Sliboval Dudleovi víc, než bylo v jeho moci splnit. A tím, jak věděl, přivedl události na pokraj nové nejistoty. Nyní to všechno jasně chápal. V magii záviselo i na způsobu provedení. Porušení důvěry narušovalo složitý mechanismus, který měnil budoucnost na minulost. Lež zasahovala do průběhu osudu a událostí, uváděla ve zmatek laskavost, nutící činy přinést výsledek, jaký jim odpovídal. Porušené sliby zavádějí svět stále dál od nejlepší ze všech možných budoucností, té, kterou Gwydion nazývá pravá stezka. Will pohodil Dudleu mezi dvě zuřivá zvířata rozhodování. Buď na základě nepatrného příslibu zradí svého krále, nebo se zřekne své rodiny.

„Při hvězdách a měsíci, co jsem to udělal?“ zeptal se sám sebe. Pak ale bolest v jeho hlavě znovu zesílila. Musel zatnout zuby. „Ale na tom nezáleží! Na ničem z toho nezáleží, pokud Dudlea udělá to, co musí!“

Náhle si však připadal slabý, nejistý další cestou. Potřeboval pomoci, poradit, jenže kdo by mu mohl poradit?

„Co se to se mnou děje?“ zeptal se Will. Zjistil, že přes vlákno vrávorá, cloní si oči a mžourá. Obloha nad hlavou byla čistě modrá, bez poskvrnky, a zdála se na dosah. Blížilo se poledne. V hlavě mu dusala síla vyzařující z kamene války. Jak kráčel, začala mu louka pod nohama podkluzovat. Klopýtl a téměř upadl na kolena. Dělaly se mu mžitky před očima, viděl malá světýlka, jak se rozsvěcejí a znovu hasnou. A kameny

stojící na pláni smrti jako by se mihotaly a chvěly jako vzduch nad ohněm.

Podél vlákna se i nyní, v poledním žáru, dřeli muži, kopali, osekávali zbylé kmeny, přitesávali kůly do ostrých hrotů, vykládali věci z dlouhé řady povozů, nosili pytle, plnili veliké koše hlínou. Jejich ústa mlčela a oči připadaly Willovi docela slepé, jako oči těch, kteří se už zaslíbili smrti.

Tady se šikovaly jezdecké oddíly. A támhle, mezi řadami tvořenými kamennými náhrobky a v uličkách mezi šlechtickými stany, viděl přísné tváře a slyšel mumlat tichá slova. Třpytila se připevňovaná zbroj. Zářivá záplava válečných barev, mírný vítr nadouval vyšívané hedvábí. Zbývalo už jen málo času.

Dorazil k jasanovému háji, kde zanechali uvázaného koně. Ponořil se do hustého podrostu, do přítmí vonícího létem. Bzučely tam mušky a v paprscích slunečního světla se míhali malí bílí motýli. Pod nohama mu praskaly suché větve a pavoučci prchali. Nedaleko jezevčí nory se zastavil, široce se rozkročil a opřel čelo o šedivý kmen nejvyššího stromu. Dovolil své mysli propátrávat pradávnou sílu, naplňující všechny stromy světa. Pak ji pozval, aby do něj vstoupila. Brzy pocítil zrádné mravenčení, jež mu rozechvělo nohy, neodolatelnou moc, sloužící jeho nadějím. Nechal klesnout oční víčka a otevřel doširoka mysl. Proběhl jím záchvěv a zažehl jeho vnitřní zrak jasnou a bledou září. Cítil, že by jeho žebra mohla každou chvílí povolit, jako by ho svíral ve svém objetí Zelený muž. Rozepjal paže, až se jeho tělo stalo pěticípou Hvězdou dávných Svátostí. Její srdce bylo jeho srdcem. Jeho údy a hlava byly jejími cípy a hroty, celé tělo mu ovinula planoucí sláva.

A nahoře ve vzduchu se zjevila zářivě jasná vidina, jakýsi cizinec. Vážný. Skvoucí. Zářivý, jako kdysi bývaly zářivé voje elfů, a podivuhodně hrůzostrašný.

„*Artuši,*“ řekla postava.

„Nejsem jím,“ odpověděl. Stále ho pronásledovala nejistota způsobená tím, jak lhal a manipuloval souženým člověkem.

„*Což ještě nejsi připraven?*“

„Nehodím se na to, být čarodějem!“ vykřikl.

„*Čaroděj? To není tvým osudem.*“

„Tak čím tedy jsem?“

„*Jsi Artuš. Jsi pravý král.*“

Postava se k němu blížila stále víc. Téměř ji poznával, ale její zář byla příliš jasná, aby na ni smrtelné oko pohlédlo. Pozvedl ruku před tvář a ta se pomalu zvolna zamlžovala a rozplývala.

Poledne se ozvalo prudkou bolestí. Cítil nevolnost, jako kdyby ze sebe potřeboval vyvrhnout cosi odporného. Uvnitř mohl planout radostí a klidem, ryzím, čistým a věčným, a přesto tu bylo i něco dalšího, něco nezdravého. Jako nepříjemná vzpomínka na noční můru.

Otevřel oči. Ležel na sluncem zalité mýtině, k tváři se mu natahovaly koňské nozdry a se zájmem ho očichávaly. Pohladil tu zvířecí hlavu a chvíli přemýšlel, kde to vlastně je. Pak ale přišel k sobě. Připadal si osvěžený, nabroušený jako zbraň. Bylo to za ním. Cítil se zcela připravený k boji. Odrazil lstivý útok kamene války a jeho pochybnosti se rozsypaly. Byl opět silný, plný bezmezné energie, nedotknutelný. Hrdina, který si konečně uvědomil sám sebe, soužila ho jen zuřivá bolest hlavy.

Věděl, že ji musí ignorovat a vyrazit jako západní vítr, aby vykonal, co musí být vykonáno. Vyskočil na koně a odcválal z mýtiny. Nejprve zamířil do vesničky Hardingstones, pak skrze Cotton a Far Wooton, a po celou dobu hledal stopy po Edvardově přicházející armádě. Edvard pochodoval k severu, takže musel postupovat podél trasy Wartlingu, staré otrokářské silnice, spojující Trinovant a Vnitrozemí.

Zamířil do vesničky Roade. Ta ležela poblíž prastaré stezky a nedaleko za ní už spatřil třepotající se korouhve. Pobídl koně směrem k obrovitému překypujícímu zástupu mužů a hledal jeho vůdce. Cítil jistotu, že jeho největší nadějí bude zaujmout vhodně volenými slovy hraběte z Pomezí. Edvard ho však uvítal řevem.

„Za každou cenu držte tohohle čarodějíčka ode mne!“ zavolal na svou osobní stráž, která Willovi zabránila přijet blíž.

Vydal svůj rozkaz jízlivě. Edvard byl očividně rád, že může jet v čele mocného vojska, a působení kamene války ho přivedlo až do stavu blaženosti. Při vyhlídce na boj vypadal téměř jako opilý. Hrabata Warrewyk a Sarum mu jeli po bocích, pyšní jako pávi. Všichni tři byli v plné zbroji.

„Nepouštějte ho sem, povídám!“ vykřikl Edvard a pobaveně se rozchechtal nad Willovými pokusy dostat se k němu. „Ten

chlapík si myslí, že mu dlužím peníze. Chce, abych mu je vyplatil ještě předtím, než se odeberu do hrobu! Ha ha ha!“

Tomu vtipu se smáli všichni. Všichni až na Saruma, Warrewyka a zachmuřeného strážce, který hrozivě svíral vytasenou zbraň. Rozhodně by nikomu nedovolil, aby se bez přímého rozkazu přiblížil k Edvardovi na dosah meče.

„Ostré meče? Takhle se přece starý přítel nevítá, Edvarde!“

„Přítel! Slyšeli jste ho? Tvé přátelství nám v Ludfordu hodně prospělo! Ach, pusťte sem toho červa! Je docela neškodný, i když trochu pomatený, řekl bych.“ Mávl rukou v okované rukavici a jezdci se rozestoupili.

Will zavedl svého koně do vzniklé mezery a zařadil se po bok třem hrabatům. Zneklidňovalo ho, když viděl, jak se jeho přítel z mládí změnil. Jako pravý dědic svého otce zašel Edvard ještě dál, než originál. Zde stál paladin, udatný válečník, člověk, jakým ho podle Edvarda jeho otec chtěl mít, snad i o něco blíže tomu, jakým chtěl být Richard z Eboru sám. A Edvardovo pravé já bylo uzamčeno v této větší, vlastnoručně vytvořené osobnosti. Willovi se v mysli okamžitě vynořila otázka: jaký vliv mohou mít kameny války na takového člověka právě v této rozhodující chvíli?

Je vůbec možné *tohoto* Edvarda přesvědčit, aby změnil své rozhodnutí, za nímž se nyní ubírá? Will o tom pochyboval. Ale snad bylo možné nějak využít této hrané válečnické statečnosti, kterou na sebe Edvard oblékl spolu se zbrojí.

„Máš tvář bílou jako těsto,“ řekl Edvard a přísně na něj hleděl. „Není ti špatně?“

Chápal to přesně tak, jak to bylo myšleno, tedy jako pokus zesměšnit jeho odvahu. „Nemám o nic větší obavy z boje, než ty sám! Nebo jsi snad zapomněl?“

„Dobře řečeno!“ Edvard smířlivě přikývl, přesně jak to dělával jeho otec. „Ale změnil ses od těch časů! Předpokládám, že jsi přišel z rozkazu starého čarodějníka.“

„Vyhledal jsem tě sám za sebe.“

„Pokud je tady, aby nás zrazoval od bitvy, pověz mu, ať si šetří dech,“ pravil pan Sarum.

Edvard po Willovi střelil pohledem. „Jsme tu ve jménu mého otce. Uděláme jen to, co jsme měli učinit už dávno.“

Obě hrabata zaníceně zamumlala na souhlas. Will však zavrtěl hlavou. „Nepřišel jsem, abych se s vámi přel o vaše úmysly.“

„Tak tedy sem s tvými zázraky!“ řekl hrabě Warrewyk. „Mohl bys tu být vítán.“

Will mu oplatil pohled. „S těmi zázraky, o nichž hovoříš, můj pane, nelze kupčit.“

„To je smůla!“ Hrabě Sarum se natáhl a vyňal zpoza Willova opasku lískový proutek. „Pořád ještě chceš bojovat po našem boku dřevěným mečem?“

Will zachytil upuštěný proutek ještě než dopadl na zem, avšak mezi jezdci to vyvolalo vlnu pobavení. Sarum připomínal chvíli před bitvou u Verlamionu, kdy Will mával klackem místo meče.

„Přesto tomuhle balíkovi poskytnu železný oděv!“ řekl Edvard.

„Že bych měl bojovat pro tebe? To ne, Edvarde!“ Will vsunul lískový proutek zpět za opasek. „Dokonce ani dřevěným mečem – jedině kdyby snad šlo o něco víc, než ve vašem případě.“

Edvardova tvář se zachmuřila. „Nevím o záležitosti, v níž by šlo o víc. Pověz, co jsi nám přijel povědět, a opusť nás. Čeká nás dnes důležitý a obtížný úkol. Nemáme čas na tvé šaškárny.“

„Přišel jsem ti říct…,“ Willova slova se vytrácela, když ho zkroutila další vlna prudké bolesti, odrážela se v jeho hlavě mezi spánky a pak povolila, „…že kámen války hlídá mocný nepřítel. Nemohu se k němu přiblížit. Dnes nebude snadné ukončit boj. Proto se měj na pozoru!“

Edvard se halasně zasmál a jeho předstíraná udatnost nakazila i ty, kteří ho obklopovali. „A to je všechno? Potom nám tedy přinášíš vskutku dobré zvěsti, protože my jsme připravení tuto krvavou potyčku vyhrát.“

Will si otřel pot z obličeje. Měl dojem, že jediným způsobem, jak utišit bolest, bylo poddat se jí. Varovně pozvedl ruku. „Slyš mě, Edvarde! Pán Dudlea má velet levému křídlu. Zaútoč na to místo a nesetkáte se s odporem.“

Uběhla chvíle a Edvard na něj pořád zíral. Vzduch plnilo jen řinčení zbroje a cinkání rolniček na koňských postrojích. „To má být… *proroctví?*“

Will cítil, jak ho zalévá podivný jas. Řídil jeho činy. Co zlého by mohlo způsobit, dá-li Edvardovi správnou pobídku, kterou k rozhodnutí potřeboval? Nebo, když se na to díval z jiné strany, co špatného by muselo nevyhnutelně následovat, kdyby Edvardovi s rozhodováním nepomohl?

Will chvíli sváděl vnitřní boj. Za okamžik však ani netušil, proč bojuje, ani proti čemu. Docela jistě udělal správnou věc. Tohle byla nejpřímější cesta k nezbytnému rozuzlení. A toto rozuzlení bylo cílem, který ospravedlňoval vše.

Nebylo to tak?

Nebylo to tak?

Vykřikl to. „Pán z Dudley se přidá k vám, až bitva začne! Slíbil mi to!“

Edvard se na něj zadíval jako orel. „Dal ti své slovo?“

„Dal.“

Po Edvardově tváři se rychle rozlil úsměv. „Pak jsi skutečně přítel! A lepší chlapík, než by mě kdy napadlo. Ale tvé oči mě zneklidňují, Wille, protože dnes z nich čiší šílenství.“

Cítil takový příval nejistoty, že jeho slova musela vyznít povýšeně. „Svým úsilím jsem vám zajistil vítězství! Vám zbývá jen vyrazit a zmocnit se ho!“

Willova aura zářila podivným nažloutlým svitem. Něco nebylo v pořádku. Něco důležitého, co už nebylo možné ignorovat. Ucítil moc kamene, jak se do něj vpíjí, jako když nějací zlovolní kroutící se červi prolézají celým jeho srdcem. Obrnil proti tomu svou mysl a ta se zklidnila. Část jeho já chtěla vyzradit celou pravdu o Dudleovi, říci, že dohoda nebyla potvrzena a jedinou jistotu zde tvoří víra. Ale tato touha pominula. Věděl, že kdyby vypověděl celou pravdu, zkazil by tím všechnu svoji urputnou snahu.

Opodál se rozlehly hlasité rány a jeho kůň sebou pod ním trhl. Ten zvuk způsobily hákovnice – vojáci zkoušeli, zda vlhkost nezničila kouzelnický prášek, který do nich používali. Will své zvíře ukáznil a zavolal na Edvarda: „Má to ovšem svoji cenu, princátko z Eboru!“

Edvardovy oči se znovu přimhouřily. Bylo mu pouhých devatenáct let a už mířil do třetího velkého ozbrojeného střetu. Stal se už také obětí kouzla kamene války jako všichni ti ostatní?

To nebylo možné zjistit. „Žádej svou cenu, Wille, ať už s tím skoncujeme!“

„Je taková – až bude vítězství vaše, musíte nechat mezi protivníky rozhlásit příkaz k odchodu do ležení!“

Takovým rozkazem by dal vítězný velitel najevo své milosrdenství a také tím mohl zabránit, aby se už rozhodnutá bitva změnila v mohutné krveprolití.

Edvard se široce usmál. „Jen tohle? To je ale dost malá laskavost, co po mně žádáš.“

„Není tak malá pro ty, jejichž životy může zachránit!“ Willův kůň pohodil hlavou a Will mu tvrdě přitáhl otěže. „Musím už jet!“

Edvard se smál a nedbal na ostatní ve svém okolí, kteří dávali najevo své pochyby. „Pusťte ho!“

„Podívejte se mu do tváře! Je to šílenec!“ namítl hrabě Warrewyk. „Nezměníme přece své plány jen kvůli povídání nějakého bosého žebráka! A měli jsme ho zadržet, jinak nás vyzradí královně!“

Hrabě Sarum však svého syna uklidňoval. „To je Havrancův učedník. Ať si k nepřátelům donese cokoli. Pokud se mezi královninými lidmi roznesou zvěsti o úmyslu vydat příkaz k odchodu do ležení, jedině díky tomu budou o vítězi smýšlet lépe. Spatřil jsem toho hocha a jeho mistra, jak na Spálené pláni konají zázraky, a rozhodně ho raději nechám, ať nám předpovídá vítězství, než aby nás opouštěl a pronášel přitom slova o osudové pohromě.“

Edvard si nevšímal ani jednoho z nich. Vřele na Willa zavolal: „Loučím se s tebou, Vilíku Hůlčičko! Jsme každý jiný, ty a já. A přesto jsem tě kdysi miloval téměř jako vlastního bratra. A na celém světě je jen málo takových, jejichž slovu bych věřil tak ochotně, jako tvému!“

Will obrátil koně, švihl ho několikrát proutkem a kopl patami do slabin. Zvíře vyrazilo vpřed z jednotky obklopující tři hrabata a mířilo dál, před Edvardovu pyšnou armádu. Čím víc se Will blížil ke kameni války, tím byla mihotavá sláva, která mu proudila v žilách, silnější a silnější. Měl pocit, jako by byl mimo sebe. Nedotknutelný. Vše přemáhající. Jako by na nikom jiném na světě nezáleželo.

Měl jet stejnou cestou, jakou se sem dostal, tedy podél říčního proudu. Místo toho však cválal přes otevřenou krajinu, bezostyšně kopal a pobízel koně, neobtěžoval se tím, že by lesy mohly ukrývat číhající lučištníky či jednotky jízdy, které měly za úkol chytat a zabíjet nepřátelské průzkumníky.

Celou cestu zpátky cítil, jak se mu v těle hromadí síla. Pod zemí bytněla nesmírná moc a totéž se dělo i v jeho lebce. Jako by měla každou chvílí puknout, nemusel ani otevírat mysl, aby cítil všechnu tu energii. Měl jen jedinou myšlenku – vrátit se do Delamprey a zachránit Gwydiona. Rozerve okovy, které starce poutají. Jak si ho pak Jíva bude považovat! Dnešek bude slavným dnem. Nic ho teď nemůže zastavit. Nic!

Will měl objíždět královské vojsko a bojovníky, vyslané střežit jižní přístupové cesty, více k východu. Rozhodl se však jinak. Hnal koně ostruhami přímo přes nepřátelské linie. Osamělý jezdec, zachraňující celý svět – tak si to alespoň představoval – jako královský posel, vezoucí životně důležité zprávy, které zachrání dnešní den.

Když konečně seskočil ze sedla, byl jeho kůň vyčerpaný a zpěněný. Odtáhl ho k mladým jasanům a začal vázat, avšak řemínky se mu zauzlovaly, takže hodil otěže na zem a nechal koně odklusat, kam se mu zlíbilo. Zahvízdal tajné znamení a čekal na Jívinu odpověď.

Žádné se však nedočkal.

Mysl mu uháněla tryskem. Odpoledne pomalu ubíhalo a Will cítil, jak ho pudí strašlivá netrpělivost. Znovu zapískal, ale opět žádná odpověď. Nakonec zlostně zavolal Jívino jméno.

„Jívo! *Jívo, kde jsi?*“

Stále nepřicházelo žádné znamení. Ale bylo to skutečně překvapivé? Vzpomínal si, jak Kámen osudu ve Verlamionu pokřivil Jívinu mysl. Začínal mít dojem, že znovu podlehla působení kamene bitvy.

„*Jívo! Při hvězdách a měsíci!*“

Zaskřípal zuby, zavrávoral, cítil, jak mu v hlavě za očima tepe zlost. Pak se přinutil vzpamatovat. Nesklouzávaly náhodou jeho vlastní myšlenky špatným směrem?

Jak by to mohlo být možné? Se všemi zkušenostmi, které s kameny války nasbíral, už přece ví, jak na ně!

„Jíva nemá tak silnou vůli jako já," oznámil stromům. „Den, kdy se i já stanu obětí působení kamenů války, ještě nenastal!"

Bylo mu vedro, potil se, cítil stísněnost. Potřeboval se pořádně nadechnout, tak si roztrhl košili až k pupku a odhalil hrudník obloze. Visela na něm, v pase sepjatá opaskem, jeden z rukávů mu sklouzl až na zem. Táhl ho za sebou jako ocas. Kůň ho k sobě nenechal přiblížit, ale na tom už nezáleželo. Vyrazil z lesíka pěšky. Polonahý a přesto rozveselený samolibými myšlenkami. Myšlenky se mu nyní obrátily ke Gwydionovi a všem těm jeho otravným chybám. Čaroděj vlastně začal ztrácet svou moc už dlouho předtím, než mu byly nasazeny zlaté okovy. Byl už starý a blednul, vytrácel se.

„Ale stejně tě půjdu zachránit!" vykřikl Will a rozesmál se nad vlastním obrovským milosrdenstvím.

Slyšel svůj hlas a připadal mu krutý. Přál si, aby raději mlčel, neboť nedaleko lesíka stály řady vojáků a někteří se k němu začali otáčet.

Vrhl se do vysoké trávy a opět se rozesmál. Tráva na tom místě byla zářivě zelená, jako by její stonky naplňovala energie proudící pod zemí. Vojáci tam venku nemohou mít nejmenší tušení, že se muž, který je zbaví utrpení a smrti, krčí v podrostu jen kousek od nich. Propukl v hurónský smích. Chechtal se, až mu oči zalily slzy a břicho ho bolelo. Potom si z ničeho nic přiložil prst ke rtům a sám sebe utišil. Přišel čas rozhodnout, co dál. Ale přemýšlet přímo pod těmito šepotajícími stromy bylo jako snažit se poslouchat hudbu ve vichřici.

Kámen války náhle vycítil velice blízko. Vysílal ze sebe mohutné vlny. Will na chvíli zapomněl, co to vlastně chtěl dělat. Nedaleko spatřil bahnitou kalužˇa začal se k ní plazit. Udělal si na obličeji černé čáry z bahna a vetřel si je i do vlasů jako nějaký divoch. Pomalu se mu začal rýsovat nový plán. Proč by nemohl ležet v bahně a pozorovat bitvu z bezpečí lesa? Stal by se součástí země a nepociťoval by žádnou touhu míchat se do zabíjení.

Ještě jednou ten nápad promýšlel a zdál se mu naprosto vynikající. Očividně. Jednoznačně nejmoudřejší věc, jakou mohl za daných okolností udělat.

Dokázal by však jen tak klidně sedět? Vždyť se mu nabízela sláva! *Sláva* a pak ten drobnější úkol – osvobodit čaroděje. Vydá se přímo do kláštera a udělá to hned!

Nejprve si nasbíral suché větve a svázal z nich otep. Ponese ji a bude to vypadat, jako kdyby ho bratři poslali na jasanové dřevo pro své nekonečné rituální ohně. Co jen ho to Mistr bylinkář naučil o jasanu? Zazpíval si říkanku:

„Jasan, to je strom ceněný,
na větvích černé pupeny.
Jej vezmi, chceš-li aby celá
násada dlouho vydržela!

Jilmové náboje, dubové paprsky, jasanové loukotě!“ zvolal a opakoval si dál slova kolařského popěvku. Ta říkanka mu pomáhala bránit se působení kamene války, stejně tak by to ale možná dokázalo cokoli jiného. „Při hvězdách a měsíci, budu jako jasan a vymrštím se proti komukoli, kdo by se mě pokusil zlomit!“

Kráčel dál. Nesl svůj náklad kolem nově vybudovaného opevnění kláštera a kolem valů navršených královskou armádou. Obranné linie nyní byly plně obsazené vojskem. Povlávaly nad nimi dlouhé praporce s konci rozeklanými jako ocas vlaštovky. Na hradbě nepříliš daleko od Willa se zablesklo a vzduch rozdrtila hlasitá rána. Dým se ovinul okolo královské korouhve. Další práskání kouzelnického prachu, napadlo Willa, a vůně síry mu náhle byla příjemná. Někteří z královniných vojáků nesli arkebuzy – důmyslné železné trubice, z nichž vystřelovaly plameny a hluk jako při ohňostroji. Vrhaly kameny, které vraždily a mrzačily. Ale obrovské smrtící stroje byly ještě zajímavější – strašlivé roury z železa a mosazi, přemisťované na mohutné dřevěné konstrukci se silnými, železem okovanými koly. Tyto drtiče hradeb kdysi patřily hraběti Warrewykovi, ale musel je zanechat v opevněních Ludfordu.

Slabý hlásek ve Willově hlavě se ozýval otázkou, zda Edvardův útok může proti těmto nesmírným zbraním uspět. Avšak taková námitka mu připadala bezvýznamná. Co na tom záleželo, jak mocné ty zbraně byly? Nedostanou ani čas pustit se

do svého zkázonosného díla. Bitva skončí vlastně ještě předtím, než začne. O to se postará!

Už byl skoro u kláštera. Když vstupoval na pusté nádvoří, zaplavila ho nezměrná síla. Bránu nikdo nehlídal. Bratři se bezpochyby ukrývali před slunečním světlem jako červi. V ústech měl kyselou pachuť. Odplivl si. Něco tu silně zapáchalo. Nebyl to kouzelnický prášek, spíše puch žumpy. A také jakýsi zvuk – připomínal třepotání stěn stanu ve větru, ale přitom žádný nevanul.

Za vysokou zdí vrčelo a mumlalo několik mužů, vyslaných za nějakým strašlivým úkolem. Stáli na přiléhajícím nádvoří, vykřikovali a ze všech sil táhli za provazy. Z úsilí v jejich hlasech to vypadalo, jako by se snažili dovléci nějaké veliké zvíře na místo, kam nechtělo.

Will ucítil, jak se země otřásla. Ozval se zvuk mocných řetězů, drápů škrábajících na dlažbě nádvoří a chrčivý sykot a odplivování. Pak zaznělo řinčení železa a divoké výkřiky. Tu si Will uvědomil, kde už cítil tento pach prasečího chlíva.

Aston Oddingley!

Dorazil k hlavnímu vstupu do kláštera Delamprey. Nad každým takovým portálem kapituly se v kameni táhl vytesaný nápis:

V Delamprey tomu nebylo jinak. Na dveřích bylo připevněno veliké klepadlo ze zašlého bronzu ve tvaru pěsti. Rozkopl dveře a tu se pěst rozevřela a pokusila se ho zachytit. Vytrhl se z jejího sevření a vrazil jí do dlaně jasanový klacek. Nejprve po něm ruka chňapla, načež ho znechuceně odhodila.

Will věděl, že bratři už o něm vědí, neboť slyšel vyzvánění varovného zvonu. Ve zšeřelé chodbě se objevily dvě tápající postavy, aby zjistily, kdo se to opovážil narušit jejich posvátný práh. Poté se vynořili další dva bratři, doprovázeni skupinou

bekyň, které začaly naříkat. Okamžitě však byly zahnány pryč z dosahu vetřelcova rouhavého pohledu.

Will se zasmál, houkal na ně a napodoboval jejich chmurné zpěvy. „Hůůůůů! Ha ha! Hůůůůůůůůů! Ha ha ha! Kdepak máte ten posvátný oheň, dámy?“

Potom zahlédl cestu, která musela vést dolů do Gwydionova sklepení, a srdce mu poskočilo radostí. Mezi ním a začátkem schodiště stáli jen čtyři bratři. Přestože byli slepí ke světlu, vnímali ho jakýmsi podivným temným smyslem. Když nejbližší z nich vytáhl ze záhybů roucha palici, Will zařval jako lev a vrhl se zdrtit jejich ubohý pokus zabránit mu projít.

„Kdo to přichází?“ dožadovali se bratři. „Kdo to přichází?“

Náhle Willa umlčela zvláštní nasládlá vůně, a jas, který mu ozařoval mysl, potemněl. Něco není v pořádku, řekl si pro sebe. Je to kámen… Je ve mně… Musím… Musím…

Tu po něm chňapla kostnatá ruka, až nadskočil. Zaťal zuby, odhodil otep dřeva a v hluku, který způsobila, prudce vyrazil pryč. Prázdné oční důlky bratrů jako by ho hledaly, snažili se ho odhalit sluchem. Ať však jejich zrak nahradil jakýkoli jiný způsob vnímání, nebyl dostatečně bystrý, aby ho nalezli.

„Kdo to přichází?“ zvolali znovu. „Rouhač! Rouhač!“

Stejně jako ve velké kapitule ve Verlamionu, i zde byly dlažební kameny pokryté vyrytými lebkami a kostmi. Will věděl, že pod nimi leží ostatky lidí, kteří na tomto pochmurném místě v průběhu mnoha staletí skonali. Prázdné bílé srdce Bratrstva bylo plné strachu ze smrti. Tak to říkával Gwydion. Strach ze smrti a obrovská svůdná lež o tom, že existuje způsob, jak by člověk mohl žít věčně.

Cítil, že ho tato myšlenka inspiruje. Jako by stál na samém pokraji zcela zásadního objevu, důležitého odhalení, které by mohlo spasit celé lidstvo. Znovu se v jeho nitru vynořovaly jasné a zářivé důkazy, vnímal vrcholnou sebedůvěru, zdánlivě prostou jako příliv a přesto nevypověditelnou. Vykřikl a vřítil se do chodby, odrazil stranou dva z bratrů a běžel k začátku schodiště. Přenesl se skokem přes zábranu ze starého provazu a když s trhnutím otevřel dveře sklepení, rozhlédl se.

Bratři k němu sice napřahovali svírající se paráty, ale jít dál za ním si netroufali. Zdálo se, že překročil nějakou hranici, za níž už Nevidoucí nesmějí.

Nyní měl pod nohama prosté a hladké kameny. Ani zdi nebyly zdobené žádnými symboly či znaky. Tato část Delamprey stále patřila králi, a ten nebyl oddaným následovníkem Bratrstva. Možná právě proto sem bratři nechtěli Willa pronásledovat.

„Ha ha hahahahahahaaa!“

Vyplázl jazyk a zapitvořil se na pronásledovatele jako posměšný kamenný chrlič. Smál se jim a popichoval je. Pak po nich hodil židli. Jeden z bratří byl očividně rozzuřený, chňapl po zábraně z provazu, ale okamžitě se zkroutil, jako by byla rozpálená do bělá. Měli v sobě poslušnost zažranou tak hluboko, že se neodvažovali porušit zákaz. Jsou to hlupáci, s nimiž si člověk může pohrávat! pomyslel si Will. A je to skutečně zábavné!

Ovšem kvůli tomu sem nepřišel. Rozpomněl se na své lehkomyslné poslání. Ještě nebyl ani v polovině. Na schodech sklepení spatřil jednoho z královniných strážců, který se šel podívat, co to bylo za rozruch. Ten hrubián měl šíji jako býk a v ruce nesl dlouhou válečnou palici. Ale jediné co zjistil bylo, že se řítí zpátky ze schodů, odkud přišel. Will ho zprudka zasáhl nohou přímo do hrudi. Narazil do druhého muže a nyní leželi zhrouceni kousek od posledního schodu.

Začali se hýbat. Willova těla se zmocnila divoká energie. Sešel ze schodů a pozvedl válečnou palici. Byla to působivá zbraň, tři stopy na délku, měla čtvercový mlat a z druhé strany osten, určený k probodávání smrtících otvorů do plátových zbrojí. Zatímco se muži nesmyslně a zmateně vrtěli a pokoušeli se vstát, máchal jim Will zkusmo palicí kolem hlavy. Potěžkával zbraň a vychutnával její dotek, pohrával si s myšlenkou prohnat její hrot dvojicí tvrdých lebek.

Potom si ale vzpomněl na daleko pestřejší arzenál zbraní, které se mu nabízely. Vylovil z knihy své paměti nebezpečné kouzlo a zatančil je kolem mužů, kteří se právě ztěžka postavili. Jeho slova jim pozvedla paže, smýkla jimi vzduchem a prudce je bez možnosti dalšího pohybu přitiskla ke zdi. Strašlivý, žebra drtící tlak hrubé magie, je mocně tiskl proti kamenům stěny. Jejich tváře zbledly a hlavy se jim kymácely. Jediné, co mohli dělat, bylo dýchat.

„Nebylo to tak uhlazené jako od Gwydiona," oznámil jim zvesela, „ale bude to muset stačit."

Will se chopil svazku klíčů, pověšeného na háčku na stěně, a zvolna odemkl Gwydionovu celu.

„Jsi ve velikém nebezpečí, Willande…," zavolal Gwydion přes dveře, zatímco Will odsunoval pět těžkých závor a západek.

„Copak není možné aspoň někdy nachytat čaroděje, že by o něčem nevěděl?" Rozrazil těžké dveře a vběhl dovnitř.

Když na něj Gwydion pohlédl, bylo mu, jako kdyby dostal ránu. „Magie je podpisem člověka," upozornil ho pochmurně. „A s tou tvou, Willande, je něco velice v nepořádku. Nebylo moudré, že ses pustil do toho, co činíš."

„To je tedy pěkné uvítání pro zachránce!" řekl. „Přišel jsem tě osvobodit!"

Zatímco si ho čaroděj měřil přísným pohledem, Willa náhle napadlo, že rozhodně nevypadá jako hrdinská postava – byl špinavý od napolo zaschlého bahna a téměř nahý.

Prozkoumal zlatý řetěz a okovy. „Připadá mi to, jako bys byl docela spoutaný."

„Chlu jistě vycítil tvoji magii. A Maskull také."

Will pohodil hlavou a přimhouřil oči. „Gwydione, vypadám snad jako blázen? No, vypadám tak?" Nato pozvedl palici.

„Co to děláš?"

„Nehýbej se! Zbavím tě těch pout."

„To nesmíš! Obsahují spoustu zmaru, který Maskull odčerpal z kamene války, nalezeného pod Krahujčím vrchem…"

„Ano! A klíč nosí ve výstřihu královna. Vím o tom. Viděl jsem ji. Takže tohle je jediný způsob. A teď se nehýbej!"

„Willande…"

Černě se zablesklo. Od mlatu palice se rozprskly kousky roztaveného kovu a řetěz povolil. Z rozbitého kroužku začal stoupat hrubý černý dým. Kousek zlata odpadl, zapadl mezi stébla slámy a zmizel. Will na něj dupl, jako kdyby to byl jedovatý červ. Projela jím bolest. Noha se mu proměnila v zkroucený pařát, pak kopyto a nakonec zpátky na nohu. Opět z ní vytančil zmar. Bylo to neuhlazené, ale nakrucoval se a točil, až nakonec odtančil neblahý oblak vzhůru a větracím otvorem ven. Tam jej rozptýlil, jak to jednou viděl dělat Gwydiona.

„Vidíš!" řekl vítězně. „Cokoli můžeš udělat…"

Gwydion zavrávoral. Úder ho uvolnil z pilíře, ale okovy mu stále obepínaly zápěstí. *„Co jsi to udělal?“*

Will na něj hleděl tvrdýma očima. „Jsi volný, nebo snad ne?“

„Volný? Vždyť jsem bezmocný!“ Čaroděj zíral na svá zápěstí. „Ten zmar, který jsi uvolnil, obrátí dnešní události v náš neprospěch.“

„Jsem zaskočen tvým vděkem!“ Will ho chytil za paži a táhl směrem ke dveřím. „Tak pojď, Gwydione! Kde je tvůj duch?“

„Tohle ti nikdy neprozradím!“

Will s kouřící palicí v ruce vlekl čaroděje okolo vzpouzejících se žalářníků a vzhůru po schodišti. Bratři bědovali a tloukli do provazové zábrany, když se jejich nedosažitelná kořist opět objevila. V jejich středu se objevil jeden ze starších, aby vedl své mladší soukmenovce při pronásledování vetřelce.

„Tudy!“ vykřikl Will a ustoupil ke druhým dveřím. Jakmile se ocitli uvnitř, zajistil je zbytky palice. Násadu vrazil pod závoru a za pomoci poloroztavené hlavy ji zapřel o schůdek.

„Tohle odolá i celé armádě!“

„Kam mě to vedeš?“

Kamenná spirála schodiště vypadala jako vnitřek lastury. Jak stoupali, byla čím dál užší a příkřejší. Dole se ozvaly prudké rány na dveře, které se v úzkém dusném prostoru podivně rozléhaly. Minuli dvě malé podesty, osvětlené uzounkými okny. Nakonec vystoupali až k červotočem prolezlým dveřím, které se otevíraly do jasného slunečného dne.

„Dokonalý výhled!“

Tady, na vrcholku věže, si Will připadal daleko blíže slunci. Bylo tu vedro a cítil pach roztaveného dehtu. Rozhled po bitevním poli byl ideální. Střechu věže rozděloval stín železné korouhvičky, která ji korunovala – bílé srdce a písmena A, A, E, a F, označující směry čtyř hlavních větrů.

„Co se stalo s tvým talismanem?“ zeptal se náhle Gwydion a díval se přitom na Willovu odhalenou hruď.

„Tou malou rybkou? Ach, ta je pryč. Ani bys mi nevěřil, kdybych ti řekl, co se s ní stalo!“ Will se řezavě zasmál.

„Tak to zkus!“

„Na tom nesejde. Ne, ne, vážně na tom nezáleží. Našel jsem totiž daleko větší sílu,“ žvanil Will. „Naučil jsem se věřit v sebe,

Gwydione! Teď mohu pohnout horami! Mohl bych létat, kdybych chtěl!“

Gwydion ho sevřel. „To nebude třeba. Jak se zdá, hory se už pohybují samy!“

Dole pod nimi už začala bitva. Willovy oči ji obsáhly jediným bleskurychlým pohledem. Louky na jihu zaplnilo deset tisíc mužů z Callas a roztahovali se do bitevní formace. Další se blížili za nimi. Byla to velkolepá scéna a Willovi se tento pohled začínal líbit – tisíce neprotestujících lidí směřovaly jako mravenci za svým osudem.

Z této výše mohl Will obhlédnout celé prostranství a vycítit, kudy přesně vedou vlákna. Kámen války odváděl cílevědomou práci. Ať si kdo chtěl říkal cokoli, bylo to báječné představení. Nespočet mužů a koní, přitahovaných na místo neodolatelnou mocí a vířících po lukách okolo kláštera. Tisíce myslí proměněných ve vraždící nástroje, naplněných vše ovládajícím působením kamene války.

„Edvard!“ vykřikl rozhořčeně Will. „Proč neudělal, co jsem mu řekl? Měl zaútočit na levém křídle! Je to jeho jediná naděje!“

Avšak útočící jednotky se už řadily pod vedením hraběte Warrewyka. K obloze se vznesl mohutný pokřik a ozvalo se dunění kopyt. Byl vydán rozkaz ke společnému útoku a všechny tři části armády vyrazily vpřed. Zatímco Will přihlížel, vznesla se do vzduchu první salva šípů a vzápětí se první útok jízdy vrhl na střed královského vojska. Zteč to byla tak prudká, že nescházelo mnoho a uspěla. Nad mořem přilbic se míhaly sekery a palcáty, ale pak se vlna za ostrých výkřiků stáhla a ustoupila před lesem bodajících čepelí. Willovo srdce rozechvívala rozkoš. V tomto útoku zahynulo dvě stě mužů. Urputný hrabě Warrewyk v lesklé zbroji, obklopený padesáti muži své osobní stráže, vraždění unikl.

Will si poblahopřál, jak to všechno tak skvěle zařídil. Konečně začínal chápat pravou podstatu a velkolepost války. Navzdory Edvardově zradě se zdálo, že bitva přece jen dopadne jako úctyhodné střetnutí vojsk. Edvard a ti ostatní měli vlastně pravdu. Mohl být člověk něčím víc, než válečníkem? Bylo snad něco skvělejšího, než válčení? A brzy přijde i Willova šance položit život za tuto důležitou věc.

Naštěstí byl dobře připraven. Dříve, ještě v lese, měl dostatek předvídavosti, že do sebe načerpal značnou zásobu zemské síly. Nyní se jí cítil jako opilý. Magie uvnitř něj zurčela a jiskřila. Mocná. Připravená. Byl čas použít ji ke zvratu v průběhu boje. Ale na které místo by měl začít chrlit blesky dřív? Očima zalétl k uzavřenému dvorku kláštera přímo pod nimi. Bratři! Ti pošetilci s šedavými obličeji budou dobrým cvičným cílem! Shromažďovali se na bližším ze dvou nádvoří a…

Avšak jeho pohled přilákalo něco jiného.

Odtud mohl vidět na druhé, vzdálenější nádvoří, a spatřil, že na něm stojí veliká klec. Byla prázdná. Vypadala přesně jako ta, kterou viděli na usedlosti Cliftonů.

Vzpomněl si na veliké červenozlaté sedlo, které kolem nich tehdy sloužící nesli. To, které bylo příliš veliké pro každého válečného oře…

„Při hvězdách a měsíci!“ vykřikl. „Takže jsem měl přece jen pravdu!“

„Willande, nejsi ve své kůži,“ namítl Gwydion. „Poslouchej mě…“

Ale Will neposlouchal. A Gwydion ho nemohl zastavit. Prudce si otřel z čela ledový pot, cítil se naprosto nedotčený neplodným vyzařováním kamene. Tahle bitva byla nepodobná všem ostatním. Byla úchvatná. A dopadne na nejlepší muže, neboť je zcela v jeho rukou. Kámen z Delamprey je nudný krčící se balvan. Cítil, jak neúspěšné pokusy kamene nahnat mu strach chňapají po jeho patách, jak se žalostně snaží vetřít se mu do mysli.

Udeřil do vzduchu, udělal posunek směrem ke kameni, značící pohrdání k jeho úsilí. Očima přelétal po doškových střechách vísky Hardingstonu a podivném hřbitovu stojícím opodál.

„Willande!“ Gwydion rozpřáhl ruce, ale vypadal podivně malý a směšný, s okovy na zápěstích, z nichž visel nesmyslný kus zlatého řetězu. „Willande, musíš poslouchat, co ti řeknu! Nesmíš kameni války dovolit, aby tě takto využíval!“

Ale bez magie, která by jeho slova zdůraznila, neměl čarodějův hlas takový účinek. Will jeho povídání uťal, nedbal na žádné důvody a místo toho bodl prstem směrem k vojákům, proudícím do bitvy. „Z tvých ochranných kouzel už nic nezbylo,

Gwydione. Jestli si Maskull uvědomí, co se to tu děje, pošle proti Edvardovým vojákům magické plameny a zničí je! Ale pokud se o to pokusí nyní, přivolám protikouzlo, přivolám zelené plameny, které…“

Gwydion mu sevřel ruce. „Ty? Protikouzlo proti Maskullovi? O to se nesmíš ani pokusit! Ještě na to nejsi připraven!“

„Jsem připraven na všechno, pověděla mi to Paní!“

„*Jaká paní?*“

„Řekla mi to! Já jsem skutečným králem! Já jsem Artuš!“ Odstrčil křehkého starce stranou.

„Dávej pozor, Willande! Maskull tě zničí!“

„Já už se toho starého kejklíře nebojím. Jeho plameny jsou slabé, stejně jako tvé. To proto neměl odvahu se dnes ukázat.“ Vyskočil na cimbuří. „Přišel čas, kdy bych měl tomuto boji učinit rychlý konec!“

Gwydion ho chytl za nohy a stáhl dolů, avšak Will sebou házel a bránil se. „Nech mě být, starče!“

„Willande, jsi plný podivného světla. Neuvědomuješ si, co se skutečně děje. Zatímco se tu bavíme, Maskull se zabývá kamenem z Delamprey. Nesnaží se ho však podporovat, chce mu *zabránit* uvolnit všechen svůj zmar na bitevní pole.“

Will to odmítl. Tato myšlenka byla absurdní. „To je ale nesmysl!“

„Maskulla vůbec nezajímá, jak dopadne tahle bitva. Upnul se k mnohem strašlivějšímu cíli.“ V čarodějových očích se blýskalo, jak se usilovně snažil, aby mu Will porozuměl. „Chce působit na kámen kouzly ve chvíli, kdy z něj bude zmar proudit nejvíc. Touží přenést co největší část neblahé síly do své vlastní zbraně!“

Will sklonil hlavu, rázem pochopil celý plán. „Chceš říct… jako ta tvá pouta?“

Gwydion pozvedl zápěstí. „Přesně tak! Jen stokrát nebezpečnější. Když jsem byl v zajetí, byl jsem nucen poslouchat Maskullova pyšná kázání a výklady. Dobře vím, čím se zabývá jeho mysl. Zatímco dlouhá léta putoval Dolní říší, hodně dumal nad tím, co se z jeho strany u Verlamionu nepovedlo. Došel k přesvědčení, že jeho selhání zavinila kouzla, která jsem vložil na Kámen osudu. A když si uvědomil, že je možné manipulovat se zmarem uvnitř kamenů, začal si s nimi

pohrávat. Naše vlastní činy mu toho odhalily dost a později jeho umění posunuly o další krok dál jeho pokusy s usměrňováním zhoubné síly z kamene od Krahujčího vrchu. Tento konflikt pro něj nic neznamená – jen tolik, že mu umožní okrást kámen z Delamprey o jeho moc.“

„Ale nemohl uspět!“ Will radostně pokynul z věže. „Ačkoli ty sám nemůžeš kámen cítit přímo, jak vidíš, bitva už je v plném proudu! Rozhlédni se. Moc kamene bude vypotřebována v boji!“

„Maskull potřebuje, aby k bitvě došlo. Je přesvědčen, že dokáže odsát největší část energie jenom v případě, že bude skutečně proudit z kamene ven. Willande, dávej pozor, co se ti snažím vysvětlit!“

Ale Will neposlouchal. Pozoroval, jak se rozpoutává skvostný boj. Probíhal přesně jak předpokládal – vévoda Henry z Mellsu velel středu královské armády a vévoda z Rockinghamu jejímu pravému křídlu. Praporce pána z Dudley se třepotaly na levé straně.

Gwydion sledoval, kam se Willovy šílené oči zaměřují. „Co jsi nabídl příteli Dudleovi, ty blázne?“

Will se otočil. „Jak můžeš vědět, že jsem s ním vůbec mluvil?“

„Dokážu v lidských očích rozpoznat poskvrnu po pochybných činech. Odpověz!“

„A co na tom záleží? Slíbil jsem mu jen to, že se mu vrátí jeho žena a syn.“

„Jen *tohle?* A předpokládám, že chtěl nějaký důkaz, neboť lidé jako Dudlea nedbají na důvěru. Kdybys žil jeho život ty, také bys nedbal.“ Gwydion vzal Willovu hlavu do dlaní a přísně se mu zadíval do divokých očí. „Ten, kdo zachází s magií, nesmí dávat sliby, pokud nemá jistotu, že je bude moci splnit. Pokud se toto pravidlo vztahuje na všechny lidi, oč víc by se jím pak mělo řídit Dítě osudu?“

Will se vydal pryč. „Nikdy jsem neřekl, že ty sochy proměním sám. To bude tvoje práce. Jen co se nám podaří zbavit tě těch zlatých náramků…“

Ale v té chvíli mu zamrzla slova na rtech.

Slunce zaclonil jakýsi mrak a jeho temný stín dopadl i na ruch bitevního pole. Zároveň z dálky zaznělo táhlé zakvílení. Willovy oči rozrušeně hledaly zdroj toho křiku, třebaže už věděl,

co jej muselo způsobit. A ve veliké vzdálenosti spatřil na východní obloze cosi přilétat. Bylo to větší než člověk. O hodně větší. A blížilo se to hrozivou rychlostí.

Gwydion se Willa chytil. „Jaká hrůza to sem míří?“

Will setřásl čarodějovo sevření. Kvůli všemu tomu nesmyslnému tlachání zapomněl na královninu tajnou zbraň! Viděl máchání jejích obrovských červených křídel, dlouhý krk, ocas s pilovitým hřebenem, kroutící se za tělem, a dva spáry, pevně přitažené k břichu. Na netvorovi seděl obkročmo jezdec. Když se tato strašlivá dvojice dostala nad bitevní pole, zakroužila a vrhla se na Edvardovu jízdu. Při pohledu na zvíře se všichni koně začali divoce plašit a vzpírat, útočící útvar rytířů pohltil zmatek.

„Při hvězdách a měsíci!“ vykřikl uneseně Will. „Já věděl, že se mi to tehdy na Ludfordu nezdálo!“ Při tomto pohledu mu v žilách chladla podstatná část toho podivného tepla. V sedle se tyčil strašlivý rytíř s přilbicí ze zářivé oceli a ve zbroji z karmínových šupin. Zabořil dlouhé ostruhy do boků zvířete a prudce škubl za otěže, aby je ještě víc rozdráždil. Šílený baron John Clifton klel a řval, tloukl do draka tak bezhlavě, až měl Will pocit, že ho obluda musí každou chvíli shodit.

Gwydion si zaclonil oči před sluncem a mžoural do dálky. Neříkal však nic.

„Willandeeee!“

Křik přicházel zdola.

Will se vrhl k cimbuří a pohlédl k zemi. Stála tam Jíva a bušila na zavřené dveře jatečního nádvoří. Měla nyní dlouhý luk a toulec plný šípů se zelenými letkami. Z druhé strany za branou stál asi tucet bratří.

„Pusť mě k vám!“

„Na nádvoří jsou červenorucí!“ volal dolů. „Jdi do lesíka. Najdi koně! Já přijdu, až tady bude dobojováno!“

Ale Jíva zamávala rukama a zaječela: „Willandeeeee!“

V té chvíli ho zasáhla sprška kamenů a uslyšel skřípání velikého kusu padajícího kovu. Projel jím pocit ohrožení a vrhl se stranou dolů. Nejprve mu prolétlo hlavou, že to musela být veliká kamenná koule, vržená některým z vražedných strojů. Kolem se míhaly úlomky rozdrceného zdiva a pak se zřítila pokroucená železná korouhvička. Nato se však nad věž zvedl

obrovitý zmítající se stín. Will k němu napřáhl ruce na svou obranu a pocítil mocné závany vzduchu, způsobené obrovskými křídly. Rudý spár, silný jako člověk, se po něm napřáhl mezi sutiny. Uvízl však ve změti rezavého železa zřícené větrné korouhvičky – její zdobení Willa zachránilo. Gwydion zuřivě a marně gestikuloval proti netvorovi, okovy na zápěstích, a tančil prázdná kouzla. Bylo úžasné, jak se tak obrovský tvor dokázal pohybovat a plachtit, aniž by byl zpozorován. V té chvíli si Will uvědomil, jak to skutečně je s prastarým rčením o tom, že jen šílenec může jezdit na draku.

Ale ať už pomatený nebo ne, Šílený John věděl velice dobře, jak svého strašlivého oře ovládat. Nestvůra se mihla a rozdrtila střechu v místech, kde byl vstup na schodiště. Dvě obrovité svalnaté nohy nyní rozdupávaly rozbité kusy železa na kousky. Spáry rvaly a kopaly okolo sebe a obluda zatím balancovala nadnášena svými roztaženými křídly. Její dlouhý černý jazyk se míhal jako bič, když se temné oči s divokým výrazem zaměřily na bezbrannou postavu čaroděje.

Zmijí šíje nesla hlavu s dlouhým čumákem, pokrytou zářivými šupinami a na temeni korunovanou řadami šarlatových záhybů jako hřebínek obrovitého kohouta. Tlamu měla plnou stovek dovnitř zahnutých zubů. Will uslyšel zaburácení a zavrčení, a pak obluda chňapla po Gwydionovi. Její řev Willovi rval uši.

Čaroděj ustupoval směrem ke schodišti, které bylo jediným úkrytem a spásou, avšak jeho cesta byla nyní odříznuta. Will přeběhl nalevo, kde se povaloval příhodný kus železa z rozbité korouhvičky. Sevřel jej tak pevně, až se o něj řízl do dlaně.

„Hejá! Hejá!“ vykřikl a uskočil před zuřivým máchnutím křídla. Použil zohýbanou železnou tyč jako palcát a bušil zvíře do zad. Snažil se ze všech sil, ale dračí kůže byla pevnější než jakýkoli pancíř. Místo aby se obluda otočila a zaútočila, máchla jen ocasem a podmetla mu nohy hromadou všude se povalujících kusů železa. Tvrdě se zarazil o zídku cimbuří. Nato se však stvoření otočilo a rozhodlo se pro něj jako pro další oběť.

Nyní byl pro změnu odříznutý Will. Z levého oka si setřel krev a ucítil ji i na tváři. Ocitl se polapený v rohu, ze dvou stran

měl zídku a za ní prudký sráz, a před sebou chňapající čelisti netvora.

„Aillse, aillse nadir erchima archaste nie!“ nařídil v pravém jazyce a nasměroval plnou sílu kouzla dřímoty do očí obludy, černých jako krovky brouků. *„Musain! Nadir, codla samh agat! Deain ae!“*

Ale žádná blanka nepřekryla oko planoucí v šupinaté hlavě, jak doufal. Jeho kouzlo nepůsobilo. Ze zoufalství bodl rezavým kusem železa proti dračím zubům. Úlomek korouhvičky o ně zazvonil. Přerazil tak dva tři ostré tesáky. Baron John se bláznivě chechtal. Ostnatou koulí bijáku si točil nad hlavou a pak ji nechal dopadnout na hřbet svého oře. Zvíře zaprskalo a zaječelo. A v té chvíli, kdy už si Will začínal myslet, že skončí v té strašlivé smrduté mordě, se v levé tváři obludy objevila tenká zelená tyčka.

Zvíře bolestně zatřáslo hlavou a zarazilo se. K Willovu překvapení sehnulo hlavu a začalo spárem šmátrat po šípu, zabodnutém ani ne dlaň pod jeho levým okem. Když se mu však konečně podařilo šíp vytrhnout, objevil se další, kmital zabodnutý do rozsochy sedla, a pak se mihl třetí, proletěl okolo jezdce a prolétl kožnatým křídlem zvířete. Se zuřivým výkřikem pobídl baron John svého létacího oře vzhůru. Zvíře zabralo obrovskými rudými křídly, mocně se odrazilo a vyskočilo do výše. Netvor se vznesl, zakroužil a zamířil zpátky do bitvy.

Will za ním zamával kusem železa a vítězně zahalekal. Vyskočil na hradbu a naklonil se dolů, aby se podíval po Jívě.

Nikde ji však nespatřil.

Pocítil bodnutí zklamání, dopadlo mu ztěžka na srdce jako kámen. Shlížel ze závratné výše a vnímal strašlivou tíseň, která se ho zmocnila. Po chvilce zlostně odvrhl své pochybnosti a otočil se. Očima sledoval odlétající stvoření. Všiml si děsu, který padl na Edvardovu jízdu. Koně se snažili zběsile prchat a plašili se. Pokud někdo něco nepodnikne, může se této tajné královnině zbrani – tomuto ohromnému drakovi – podařit zcela zvrátit průběh bitvy.

„Nesmíš na něj zaútočit!“ vykřikl Gwydion.

„Tvrdil jsi mi, že už žádní velcí draci nejsou!“ vrhl po čaroději zlostné obvinění.

Ale Gwydion si z něj nic nedělal. Jeho ztrhaná tvář plála údivem. „To nebyl drak – velký, ani žádný jiný! Měl dvě nohy, ne čtyři. A jeho oči byly černé, nikoli zlaté.“

„Tak co to tedy je?“

„*Nathirfang!* Cambrayský rudý. A já se domníval, že je to už dávno, co tento svět opustil poslední horský wyvern!“

„Wyvern? Proč jsi mi to neřekl? Podívej na ty koně, jsou z něj vyděšení!“

„Žádný kůň neuposlechne svého jezdce, je-li nablízku wyvern!“

Will se zlostně prodíral kusy železa a sutin. Jeho kouzlo nepůsobilo proto, že nepoužil patřičné pravé jméno zvířete. Soustředil se a začal tančit po zbořeništi, shromažďoval sílu a moc, které jeho slova náležitě nasměrují. Pak seslal kouzlo, nejmocnější ze všech, která kdy vyvolal. Mezi dlaněmi se mu vytvořila veliká koule zeleného ohně. Ostře planula a letěla přímo za wyvernem. Prudce ho zasáhla pod křídlem a zablesklo se, jako když se slunce odrazí na vodní hladině. Střela dopadla jako šíp lovce vyslaný za letícím ptákem. Obluda sebou trhla, křídla se jí složila a řítila se k zemi na vzdálenějším břehu řeky, otáčela se a převracela za letu ve změti ocasu, pařátů a kožnatých křídel.

Willa ohromilo, co dokázal, pohlédl dolů na své ruce, jako by patřily někomu jinému. „Joooo!“

„To jsi neměl dělat!“ řekl Gwydion. Na rukou mu zacinkaly zlaté okovy.

Will odstrčil čaroděje stranou. „Když ne já, kdo tedy? Gwydione, nepoučuj mě, když já moc mám a ty ne!“

Obrátil svůj pohled zpátky k nešťastnému zvířeti, ležícímu bez pohnutí na veliké hromadě. Jezdec vypadl ze sedla. Baron John se plazil trávou. Will chladně uvažoval, zda wyverna zabil, a zda by neměl seslat ještě jednu střelu, aby ho spálil. Další střela by byla z milosti, zvlášť kdyby současně dorazila také netvorova pomateného jezdce. Ale nebyl čas přemýšlet o baronu Johnovi dál, neboť Willův zelený plamen byl zpozorován a ze směru od Hardingstonu sem s hukotem mířila svíjející se koule nachového ohně jako odpověď.

„Pozor!“ vykřikl Gwydion.

Will se otočil k nebezpečí, ale čaroděj skočil a strhl ho k zemi. Vzduch naplnily fialové a růžové plameny, když se ohnivá střela rozprskla o jihozápadní roh věže, na níž stáli. Výbuch je zasypal další sprškou zdiva a prachu, ale plameny se jich nedotkly.

Gwydion si odkašlal a zamumlal: „Neměl jsem tím na mysli, abys něco pozoroval. Ach, jak je jazyk v těchto dobách pomatený!“

Will vyplivl prach z úst. „Vím dobře, co jsi chtěl říct.“

„Rozzuřil jsi Maskulla,“ varoval ho Gwydion a plížil se pryč. „Říkal jsem ti, že ho tím rozčílíš!“

„Pokud ano, jsem jedině rád! Ať předvede něco lepšího!“

„Jestli se další střelou trefí, už si to přát nebudeš!“

„Nehodlám tady čekat!“ Will chytil čaroděje za řetízky, visící z jeho pout, a škubl za ně. „Tak pojď! Půjdeme dolů. Mám k tobě pár nepříjemných otázek. Otázek, které mi nejspíš nebudeš chtít zodpovědět!“

Will se vrhl na úzké schodiště, vletěl do pravotočivé spirály levým ramenem napřed. V příkrém a temném sestupu ani neviděl, kam jeho nohy došlapují, a na úzkých schodech ani nenacházel dostatek prostoru pro chodidla. Prsty se přidržoval hrubých kamenů stěn a tu a tam si poškrábal čelo, když se udeřil o drolící se zdivo nad hlavou. Obával se nenadálého bodnutí do břicha, kdyby se proti němu hnali ozbrojenci, ale pak si uvědomil, že bušení na dveře, které sem doléhalo zdola, znamenalo, že se bratři ještě stále snaží otevřít zablokované dveře.

Vzduch se náhle otřásl a Will také. Přišel strašlivý závan, který mu bezmála vyrazil všechen vzduch z plic. Vše se chvělo. Sypaly se kamínky a prach, a tu se schodiště rozzářilo purpurovým světlem. To však byla poslední ohnivá střela vyslaná Maskullovou rukou. Řítili se dolů z věže, až narazili na malou plošinu s úzkou střílnou, která nabízela pohled na bitvu. Na okamžik se zastavili, aby nabrali dech. Potom se Gwydion zeptal: „Je nyní vyzařování kamene nejsilnější?“

„Z toho co cítím, bych řekl, že ano.“

„Takže pro tuhle chvíli máme o starost méně. Měli bychom co nejlépe využít svou šanci, dokud je Maskull plně zaměstnaný.“

Will sklonil hlavu k průzoru ve zdi a nad tím, co spatřil, zalapal po dechu. Chytil čaroděje za paži a ukázal rukou k vesničce Hardingstonu. „Podívej, támhle!“

„Běda! Jaké hrůzy to Maskull svými snahami probudil? Vždyť to jsou ti nemrtví, kteří kdysi unikli moru! Všechna ta magie, která tu neřízené víří, zvrátila jejich proměnu!“

Will viděl, že náhrobky z Delamprey skutečně mění tvar, kroutí se, pohybují a tápou po životě. Povstávají po svém dlouhém spánku. Stovky přízračných lidských bytostí unikaly osamění hrobu a bloumaly za liniemi královského vojska.

Bojovníci si jich zpočátku nevšimli, protože větší nebezpečí na ně dotíralo zepředu. Po pádu wyverna se opět podařilo zkonsolidovat Edvardovu jízdu. Opět se formovaly sevřené jednotky rytířů, řada za řadou, postroje se blyštěly na slunci, nad hlavami se jim třepotaly barevné praporce. Klusem mířily proti královské armádě a Will věděl, že tohle je onen útok na královské levé křídlo, který Edvardovi sám poradil.

Will nemohl odtrhnout oči od podívané, při níž vojáci sklízeli plody jeho úsilí. Přiložil ruce ke spánkům, hlava ho opět nesnesitelně rozbolela. Pohledem přejížděl po levém křídle obránců a zrak mu utkvěl na barvách pána z Dudley. Pokřik a dunění kopyt se slily v mohutný řev. A když se dvě armády k sobě přiblížily, obrátil se. Zamrkal do tmy a v Gwydionově tváři spatřil planout jasný oheň.

„Vidím, že konečně přicházíš k sobě. Neodvracej se od bitevního pole,“ řekl mu čaroděj. „Dívej se a pozorně sleduj co se stane, když proti sobě stojí dva šlechtici, kterým dalo Dítě osudu své bídné sliby a rady. Dívej se!“

A Will se díval, jak se tisíce jezdců řítí proti levému křídlu královských, zoufalý útok, který se zvedl jako nesmírná vlna a rozbije se o skalnaté pobřeží. Will viděl, že bez Dudleovy pomoci nemá útok šanci uspět, stejně jako neuspěla zteč hraběte Warrewyka. Nyní začnou chrlit mocné zbraně, bitva se obrátí ke královu prospěchu a Edvard zahyne na bitevním poli.

Ve chvílích, kdy Edvardovi nejrychlejší jezdci dosáhli předních linií obránců, nastal k Willovu údivu v Dudleově týle rozruch. Vojáci bránící královo levé křídlo spatřili, jak se k nim zezadu blíží podivná armáda. Muži, kteří čekali v záloze,

přísahali, že hardingstonské náhrobky ožily a pohled na ně je v panice vrhl zezadu mezi Dudleovo vojsko.

Těchto nezvyklých přesunů si brzy všiml i velitel, který vyrazil sám, jen v doprovodu vlajkonoše, aby na vlastní oči zjistil, co se to děje.

Gwydion sykl do Willova ucha: „Vidíš? Pán z Dudley se dočkal důkazu, po němž tolik toužil. Důkazu, který jsi mu tak nerozumně přislíbil. A nyní tedy zkamenělí opět ožívají."

„Ale sám jsi mi říkal, že tyto oběti moru ožijí až uplyne třikrát tři tucty a jeden rok – to znamená sto devět let po nákaze. A ta doba nastala před dvěma roky!"

„Avšak ‚tři tucty a jeden rok' činí třicet sedm let. A třikrát třicet sedm je sto *jedenáct*," pravil zachmuřeně Gwydion. „Nakonec jsi to byl *ty*, kdo přivedl Hardingy zpět k životu."

Will se zděsil, když si uvědomil, jak hloupou chybu při počítání udělal a jaké budou její zvrácené následky. Tančící mrtví šířili po bitevním poli chaos a zmatky a zcela zásadně měnili průběh bitvy. Will sledoval, jak Dudlea nechal stáhnout své lučištníky. Na valícího se nepřítele nevyletí ani jediný šíp. Edvardovi jezdci se sápali na hliněné valy a nikdo se jim nepostavil. Cválali dál a měnili směr. Střed královské armády byl během okamžiku obklíčen. Jako další úder přišla Warrewykova zteč do rozkolísaných řad vpředu.

Tím byl zlomen i zbytek královského vojska. Tisíce vystrašených bojovníků se dávalo na útěk ze svých pozic. Odhazovali zbraně a prchali o život. A znenadání den, který už pro Edvarda vypadal ztracený, mu náhle patřil.

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

DŮSLEDKY

Dole pod nimi ustalo bušení na dveře. Namísto něj se však ozvalo přízračné skučení, při němž Willovi tuhla krev v srdci.

Když se znovu odvrátil od úzkého průzoru, měl obličej zkroucený bolestí. Čaroděj ho odtáhl na světlo a prudce ho udeřil do obličeje. „Přišel čas, aby ses probudil!“

Will upadl na schody. Prudkost rány ho zarazila. Kypěl v něm vztek. Všechno přece nakonec dopadlo celkem dobře, nebo snad ne? Daleko lépe, než mohl kdokoli očekávat. Nesrovnatelně lépe, než Gwydionův pokus odvézt kámen války na sever, který nakonec skončil masakrem na Spálené pláni! Nebo když jeho pošetilé otálení způsobilo zkázu Ludfordu…

Rána však byla míněna jako pomoc, aby si Will uvědomil, jak se věci skutečně mají. A jako taková pomohla. Jeho arogance z něj vyprchávala a Will klesl na kolena. Gwydion ho znovu pozvedl. Sevření kamene povolovalo. Vnikaly do něj záblesky pravdy a začal si dokonale uvědomovat, nakolik se ocitl pod vlivem kamene. S úlekem pochopil, že nebyl žádným důležitým prorokem a hrdinou, ale jen obyčejným pošetilcem, plným přehnaného a falešného sebevědomí.

„Co jsem to provedl?“ vykřikl. „Ach, mistře Gwydione!“

„Nechal ses zneužít,“ řekl mu vážně čaroděj. „Nakonec skutečně všechno dopadlo tak, jak jsi říkal. Jaká smůla, že jsi nebyl svým pánem a nedokázal zajistit ještě lepší výsledek!“ Gwydionovy oči ještě jednou zalétly k poli, kde Edvardovi rytíři

pronásledovali zbytky poražených protivníků. „Teď už bys měl vědět jedno, Willande. Že krvežíznivost je způsobena zbabělostí. Nejnebezpečnější chvíle nastávají vždy po drtivé porážce.“

Will znovu vmáčkl hlavu do uzounkého okna. „Ale Edvard mi slíbil, že až zvítězí, vyhlásí milost pro nepřátelské vojáky! Donutil jsem ho, aby to slíbil! Podívej!“ A dole se po bitevním poli rozléhaly výkřiky. „Vidíš? Skutečně vyhlašují milost!“ řekl. A znovu nakrátko pocítil záchvěv pýchy. „Edvard dostál svému slovu. Takže jsem se přece jen nemýlil!“

„Nemohl ses mýlit, třebaže jsi jednal v nevědomosti. Stále jsi totiž Dítětem osudu a tvá přítomnost nutí kolo dějin, aby se otáčelo. Ať už to dnes dopadne jakkoli, obávám se, že z dlouhodobého hlediska jsme svůj boj možná prohráli. Stačilo mi to málo, které jsem viděl, abych si uvědomil, že Maskullova hrůzná jiskra padla do vyschlého troudu. Nebude trvat dlouho a vyšlehne horoucí plamen, který stráví všechno co známe a milujeme!“

„Připadá mi to, jako by se do tebe vsákl nějaký zmar z rozbitého kroužku řetězu a otrávil ti myšlenky, Gwydione. Copak si neuvědomuješ, čeho se nám podařilo dosáhnout? Dnešní den spatřil nesrovnatelně méně krve, než by si kdokoli z nás dokázal představit, když jsme se ráno probouzeli!“

„Dnešní den ještě neskončil.“

Gwydion seskočil zbývajících pár schodů a zamířil ke dveřím. Vytrhl zpod nich zbytky palice a otevřel je. Za dveřmi se svíjelo a skučelo půl tuctu bratrů, měli otevřená ústa a ruce si tiskli k břichu. Kvíleli v agónii. Will spatřil červenou barvu na jejich oděvech a na podlaze pod nejbližším z nich temnou rozšiřující se skvrnu. Odkudsi se vynořila postava oděná v černé kůži a vysokých botách a rozhlížela se po tělech. V ruce svírala zkrvavenou sekeru. Byl to Chlu.

Gwydion hodil Willovi bojovou palici. „Pozor, Willande! Je poháněn divokou touhou tě zabít. Buď připraven se bránit.“

Will přikývl. Už znal Chluovu vražednou a nesmiřitelnou povahu. Z těch až příliš povědomých očí čišela nečistá touha. Pro Willa to bylo ještě horší, protože vlastně hleděl na svůj vlastní obraz jako v pokrouceném zrcadle. Byl nucen poznávat zvíře, které v něm přebývalo.

Chlu obezřetně uvažoval a promyšleně jako vždy vyrazil proti Willovi.

„Odejdi, Dítě temnot!“ nařídil mu Gwydion a vstoupil mezi ně. „*Eoist liomma* – učedníku odporného pána! *Deain huir!*“

Avšak čarodějova zápěstí stále poutaly okovy a z úst mu neproudila silná a čarovná slova. Chluovy oči nezakolísaly. Odhodil čaroděje stranou a vrhl se na Willa. „Musíš zemřít!“

Will pozvedl palici a železo mu v rukou připadalo těžké a mrtvé. Zavířil jím před sebou v osmičce a připravoval se na protiútok, až Chlu provede výpad. Ale z nádvoří kláštera se ozvalo dupání nohou a rozbitými okny bylo možné zahlédnout desítky vojáků v modrobíle čtvrcených varkočích – Edvardovy muže! Will viděl jak běží, zbraně v rukou, a neměl nejmenší pochyby, jaký úkol mají splnit. Byli sem posláni, aby vyhledali a lapili všechny urozené muže, a dva či tři se odvážili až na samý práh svatostánku. Tam však vystrašeně otáleli, náhle jatí pověrčivou hrůzou, a obávali se vstoupit.

Chlu se stále snažil proniknout vířící obranou bojové palice. Znovu a znovu bodal, ale dával si pozor, aby se nedostal příliš dopředu. Měl obavu, aby čaroděj neproklouzl za něj a nezaútočil mu na nechráněná záda. Ale Gwydion měl jiný nápad.

„Přiveďte krále!“ vykřikl a záměrně napodoboval hlas některého ze starších. „Nepřátelé krále se blíží! Ukryjte krále! Ukryjte ho, říkám vám! Dopřejme mu útočiště v našem domě!“

Vojáci venku se najednou proměnili ve vlky cítící kořist. Ti, kteří byli na nádvoří, zamířili k velikým dubovým dveřím. Jeden z mužů začal bodat halapartnou do mosazné pěsti. Jejich velitel vytasil dýku a rozkopl dokořán dveře, které se nikdy nezamykaly.

Zvonek ve svatyni se rozřinčel. Nato se z komnat, v nichž se ukrývaly bekyně, ozvaly tlumené výkřiky.

Chlu se stále vrhal vpřed. Sekl shora, ale ostří sekery mu sklouzlo po nízkém dřevěném trámu nad hlavou. Will toho využil, vyvedl ho z rovnováhy a donutil ustoupit.

„Uteč, Dítě temnot!“ sykl Gwydion. Pozvedl ruce vzhůru a zlaté okovy na jeho zápěstích se zaleskly zlověstným světlem. „Utíkej, dokud můžeš!“

Chlu váhal. Jeho oděv byl neobvyklý, nepodobný obyčejnému tkanému oblečení běžných vojáků – nepřátelští

vojáci by se ho jistě chopili v naději na tučné výkupné. Zuřivě švihl sekerou po Willovi. Rozlítilo ho, že se už podruhé ocitl tak blízko své kořisti a byl donucen boj přerušit. Vydal výkřik plný groteskního utrpení, který Willovi projel srdcem jako ostří nože. Pak ale odhodil zbraň, ustoupil a nakonec se otočil a dal se na útěk.

Will vyrazil za ním, ale Gwydion ho zadržel. „Nech ho běžet, Willande! Přijde den, kdy bude dost času na boj s Chluem."

Will se otočil, stále mu ještě krví prochvívala ozvěna šílenství. Hrubě chytil čaroděje za roucho. *„Co je zač, Gwydione? Musíš mi to říct! Potřebuji to vědět!"*

„Povím ti to, až bude po bitvě. Na to ti mohu dát své slovo!"

Will se náhle cítil zahanben, že se tak zlostně obořil na věrného přítele, a pustil ho. Jeho pokání však nemělo dlouhého trvání, neboť z jedné z vnitřních místností kláštera se ozvaly výkřiky. Will se prudce obrátil. Ten hlas poznával.

„Jíva!"

Vystřelil pryč a hnal se klášterem, v běhu přeskakoval svíjející se těla, která mu ležela v cestě. Ze které z komnat však výkřiky vycházely?

Divoce se rozhlížel okolo sebe. *„Jívo?"*

Když se výkřik opět rozezněl, byl tlumenější, vzdálenější. Připadalo mu, že přichází ze schodiště. Vylétl po něm vzhůru, rozrazil nejbližší dveře a zjistil, že vedou na galerii postavenou nad větší místností. Dole pod ní spatřil holohlavou bekyni, kterou držely další dvě s železnými maskami na tvářích. Přivazovaly jí ruce koženými řemínky ke křeslu a její nohy vykopávaly, kdykoli se někdo přiblížil do jejich dosahu. Odpor té ženy pomalu polevoval. Otočila hlavu a vykřikla znovu. Will věděl, kdo to je. Byla donucena obléci si šedivý pytlovitý rubáš, jaký nosily ostatní bekyně. Ten byl nyní potrhaný a nesl stopy boje. A Will věděl, že pokud jednou přijala oděv bekyně, není už návratu do normálního světa.

Willův užaslý zrak přehlédl celou scénu jediným pohledem. Prameny plavých vlasů pokrývaly podlahu okolo křesla, třetí bekyně je sbírala a cpala do sáčku. Toulec se zelenými šípy, který patřil jeho ženě, se povaloval opodál a v rohu ležel luk bez tětivy. Urostlý bratr v hábitu stál na stráži kousek od křesla, nad nímž se nyní skláněl vyschlý starší s velikými nůžkami. Potom

si Will ke své hrůze všiml, že to nebyly nůžky, ale jakýsi daleko hrůzostrašnější a krutější nástroj.

„Ne!“ zaječela Jíva. „Prosím, ne! Oči ne!“

Starší se k ní naklonil. Nebyl čas vracet se po schodech dolů. Will se přehoupl přes zábradlí galerie a skočil na hlídajícího bratra. Srazil ho celou svou vahou k zemi a okamžitě vytrhl staršímu z ruky jeho železný hák.

Will se vyškrábal na nohy. Starší klesl na kolena a začal žalostně skučet. V prázdných očních důlcích měl namalovány oči, které na Willa upřeně hleděly. I bekyně se vrhly na podlahu. Will přesekl kožené pásky a pomohl své ženě z křesla, na němž měla přijít o zrak.

„Najednou vylezli z nádvoří a chytili mě!“ vykřikla vyděšeně. Tvář měla bílou jako křídu. „Ach, Wille, oni mi chtěli vypíchnout oči!“

Ale to už na ně začaly doléhat další události. Edvardovi muži se dostali na galerii a další vtrhli do místnosti dveřmi dole. S tasenými zbraněmi odtáhli Willa ke zdi a donutili ho tam stát. Když jeden z vojáků chytl Jívu za krk a druhý se důrazně vyptával, kde se ukrývá král, ucítil Will mravenčení magické síly na páteři.

„Krále Hala zde nenajdete,“ pronesl Gwydion ode dveří, jimiž vstupoval. „Nalézá se nedaleko odtud, ve stanu na břehu řeky, kde očekává výsledek bitvy.“

Voják se pohrdavě usmál a okovanou rukavicí Gwydiona odstrčil. „A ty jsi kdo?“

„Dávej si pozor!“ zavrčel Will. „Nepoznáš snad čaroděje vévody z Eboru?“

Voják ustoupil a rozčileně se obrátil ke svým mužům. „Slyšeli jste ho? Rychle k řece! Chcete přece chytit krále, nebo snad ne?“

„A co s těmihle?“ zeptal se osamocený hlas.

„Když jsi tak ochotný, můžeš je odvést nahoru na nádvoří a tam je hlídat!“

Tři mladí pěšáci, kteří dostali za úkol je hlídat, se neodvážili dotknout staršího, ani bekyní. Měli však méně zábran, než Gwydion předpokládal, takže Jívu, Willa i čaroděje strkali před sebou nejprve do chodby a pak až na nádvoří. Tam jim přikázali mlčky čekat čelem ke zdi a s rukama za hlavou.

„Musíš udělat, co se ti bude zdát správné," zamumlal Gwydion, načež ho umlčelo dloubnutí násadou kopí do žeber.

„Řekl bych, že musíme dělat to, co nám přikážou, aspoň než se trochu uklidní," zašeptal Will Gwydionovi a doufal, že správně pochopil, co se mu čaroděj snažil sdělit. V břiše cítil svírání magické síly, která se ho pokoušela přimět k činu. S její pomocí by tři mladé vojáky hraběte Edvarda hravě přemohl a mohli by utéci. Teď už ho kámen války propustil ze svého sevření, stále se však nad ním vznášela hanba a pokoření za jeho nedávné skutky. Rozhodl se, že moc odmítne. Pokoušet se použít kouzla by teď mohlo všechna neštěstí ještě znásobit. A pro Jívu a nyní bezbranného Gwydiona bylo daleko bezpečněji tady než venku – přinejmenším do doby, než bude vyhlášena milost po celém bojišti.

* * *

Tak tedy bitva u Delamprey konečně nadobro skončila. Edvardových vojáků všude okolo jako by se zmocnil amok. Obraceli kapitulu a klášter naruby a hledali uprchlé šlechtice. Jiní se snažili najít skryté zlato, třebaže je už dávno před bitvou odvezly vozy do kapituly v Cordewanu. Když byli tři zajatci po nějaké době konečně vyvedeni z nádvoří, spatřili, že země je zdupána a posetá mrtvými jako podzimním listím. Přesto jich však bylo daleko méně, než onoho neblahého dne na poli Spálené pláně.

Zmatek bitevní vřavy se už začal po svém obvyklém způsobu rozplývat. Tisíce řadových vojáků královské armády sedělo, odzbrojených a svázaných, v zamlklých skupinkách hlídaných jezdci. Přesto Will toto místo vnímal jako poskvrněné krví. Okamžitě věděl, že tu došlo ještě k dalšímu ohavnému vraždění.

„Ach!" vykřikla Jíva a odvrátila se se staženými rty od nenadálého hrůzného pohledu.

Na trávníku ležely spousty lidských hlav – oči i ústa otevřené. A na místě, jež bylo pokryté krví, se pyšně tyčil zkrvavený bukový špalek.

Will poznával v přízračných hlavách mnoho tváří královského dvora. Byly zde promyšleně povražděny snad dva tucty rytířů a šlechticů, včetně vévody z Rockinghamu, hraběte

ze Shroppesburghu, pánů Bowmonda a Egremonda… Zlámané meče a uřezané ostruhy svědčily o nesmírné veřejné pohaně, které se před smrtí dočkali.

Nahá těla plnila dva povozy, jejich pokožka měla barvu nejlepšího vosku, jaký Bratrstvo vyrábělo. Mrtvolám chyběly hlavy a všechny měly ruce svázané za zády. Dosud všemu nebyl konec.

Odpor ve Willově srdci se proměnil ve zlobu.

„*Bídáci!*“ zakřičel k nebi. „*Vrazi!* Kde je Edvard z Eboru? Odveďte mě k hraběti z Pomezí!“

Chvíli zápolil se strážemi a pak uviděl nedaleko špalku hlavu s rozcuchanými zlatorusými vlasy. Byl to Jasper a vedle něj lord z Dudley. Zajatci klečeli, svlečení do půli těla, hlavy skloněné.

„Takže to jsi ty?“ zvolal Dudlea s nezměrným odporem. „Ty hanebný lháři!“

Nedaleko se pohrdavě zachechtal nějaký šlechtic. Byl bez přilbice, ale jinak v plné zbroji, obklopen rytíři a zbrojnoši. Všichni měli na sobě červené kabátce s erbem bílého medvěda a padlého stromu na hrudích.

„Co má znamenat tahle řezničina, můj pane?“ vykřikl Will na Warrewyka a ukázal prstem na špalek. Hraběcí stráže se ho chopily. Ruce se mu třásly, zmáhal ho vztek, toužil vrhnout na šlechtice všechnu energii, která v něm ještě zbývala. „Edvard mi slíbil, že poskytne vojákům milost! *Slíbil mi to!*“

„A také jim milost udělil.“ Hlas hraběte Warrewyka řezal jako úlomek obsidiánu. Ukázal hrotem tesáku na nejbližší hlavu, která se osamoceně povalovala v trávě. „Ale jak sám vidíš, žádný z těchto urozených chlapíků nebyl obyčejný voják.“

Ozval se smích. Will zápasil se strážemi, až Jíva dostala strach, že mu ublíží, nebo z něj neovladatelně vytryskne čarovná síla. „Zradili jste mě! Zradili jste Edvarda! A zničili jste celou myšlenku míru!“

Napjatý úsměv pana Warrewyka se zlomil v hněv. Pozvedl meč a namířil jím do Willova obličeje. „Jestli tady došlo k nějakému řešení s několika muži urozeného stavu, co je tobě do toho?“

„Tahle záplava krve snad má být nějakým řešením, můj pane? *Opravdu? A co má řešit?*“

„Willande, uklidni se!“ zavrčel káravě Gwydion, který vstoupil mezi ně. „Snad bys mi mohl říct toto, příteli Warrewyku: nemáš v úmyslu poskvrnit tohle místo ještě dalšími přívaly krve? Třeba *královské* krve?“

„Královské krve?“ Hrabě se otočil a položil si ruku v okované rukavici na tvář, jako by byl uveden do rozpaků. „Jak by to bylo možné? Král je opět mezi svými věrnými přáteli. Ale máš-li na mysli tu vlčici, která samu sebe nazývá královnou, ta je pryč. Uprchla spolu se svým milencem, kouzelníkem a zrádným Prasohlavem, jehož bych si tolik přál mít zde a zbavit ho jeho nepříjemného břemene.“

Warrewykův doprovod se opět rozesmál, Gwydion však vyslechl zprávy nepohnutě. „Takže královna unikla…“

„Ona i její přátelé budou v pravý čas dopadeni, tím si můžeš být víc než jistý.“

„Dopadeni? Ach… myslíš?“ Gwydion zesměšnil Warrewyka svými pochybnostmi.

„Máš své vítězství, můj pane!“ řekla Jíva. „Pokud máš nějakou čest, přikaž těmto lidem, ať nás propustí, abychom mohli odejít!“

„Co to má znamenat?“ Warrewyk popošel blíž a zkoumal tu drzou tvář. „Má sice ostříhané vlasy, ale připadá mi jako ta žena, jež kdysi doprovázela pana Moranna. Ano, byla to ona, která nás tehdy na pochodu do Ludfordu rozumně varovala před královninými vojsky.“

„To nepopírám, že jsem vám jednou zachránila krk,“ řekla Jíva neochvějně. „Podruhé bych to však už neudělala!“

Warrewyk pobaveně našpulil rty. Byl ve svém živlu a hrál divadlo pro tucet svých obdivovatelů. „Věz, že je správné oplácet laskavosti, ať je to člověku ku prospěchu, či nikoli.“

„Kéž i tvůj krk najde na konci příští bitvy svou ostrou čepel, můj pane,“ zavrčela Jíva.

„Ach, tak ty mě budeš proklínat?“ Rozhlédl se, jeho důstojnost balancovala na hraně. Pak ale nasadil úmyslně velkodušný úsměv. „A přesto tvrdím, že si tahle lasice zasluhuje odměnu. Nechte ji jít. Nechte je jít všechny. Postav se, Dudleo! A vy ostatní také, neboť jste byli hromadně omilostněni! A vězte, že za své bezcenné životy vděčíte služce!“

Warrewykovi muži se rozesmáli a hrabě pokynul svým mužům, aby Dudlea, Jaspera a dva nižší šlechtice rozvázali a vyhnali pryč. Jeden z jeho rytířů s ním potichu promluvil a Warrewyk se zamyslel.

„Počkat!“

Hrabě si stáhl okovanou rukavici a pohlédl na svůj do krve odřený kloub. „Ještě než půjdete,“ řekl Willovi. „Prý jsi léčitel. Možná bys mohl vyzkoušet své schopnosti na jednom nepěkném malém říznutí.“ Potom se sklonil a zvedl hlavu Humfreye z Rockinghamu, z níž odkapávala krev.

Will se se staženými rty odvrátil. Jíva a Gwydion ho následovali a kráčeli stále dál, třebaže už zvonivý smích hraběte Warrewyka a jeho krvelačných pomocníků dávno umlkl.

* * *

Ubírali se tou částí bitevního pole, na níž mrtví leželi nejhustěji. Na akru louky se kupila hromada zabitých. Přestože byl teplý den, stoupal ze stovek těl jakýsi bledý opar, to je opouštěly jejich duše.

Gwydion obhlížel ta vražedná místa a jeho rysy ztvrdly. „Maskull utekl,“ zamumlal. „Nejspíš si po útoku na wyverna pomyslel, že se mi podařilo zbavit se těch okovů. Ať už to bylo jakkoli, rozhodl se, že nechat se v té chvíli nalákat do souboje by nebylo moudré. Nejspíš už získal všechno, co mu dnešní den mohl dát.“

Will se zastavil a zíral okolo sebe, po tvářích mu kanuly slzy. „Znovu,“ řekl a zoufale se rozhlížel. „Stalo se to znovu. A znovu bezdůvodně.“

Ukryl tvář v dlaních. Jíva ještě stále neznala celou pravdu o tom, co se stalo. A jak by mohla? Nevěděla, že se mu nepodařilo odolat kameni, který nalezl jeho slabost a s její pomocí ho v rozhodujících chvílích ovládal. Neudělal nic, aby boj zarazil. To způsobil Maskull. Vysál z kamene část jeho zmaru a uvěznil jej v jakési strašlivé zbrani, kterou odhalí světu ve chvíli podle vlastní volby.

Will zavřel oči. Pohled na takové množství zohavených těl pro něj byl natolik vyčerpávající, že nenalézal útěchu dokonce ani v Jívině doteku.

Gwydionowy poznámky byly zahořklé a plné osudové nevyhnutelnosti. „Dnes jsme prošli bodem, z nějž už není návratu. Poctivé činy se ukázaly jako zlotřilé. Lepší návod na pohromu by se dal jen těžko vymyslet – král je zajat, avšak královna uprchla. Odebere se na sever a tam opět shromáždí své síly, zatímco se král stane loutkou zase jiné bandy. Tohle vraždění šlechticů a pomsta, které se za ně budou dožadovat jejich rody, se nyní stane příčinou další války. Nemůžeme ji zastavit, Willande! Ne, dokud se nevyzuří a nevysílí sama jako požár v divočině."

„To už stačí, mistře Gwydione!" okřikla ho Jíva. „Nevím, jestli za to mohou ty zlaté okovy, že mluvíš jako blázen, ale pokud už musíš říkat takové věci, jdi a říkej je někde, kde je Will neuslyší!"

Ale čaroděj se na ni zlostně obořil. „Je to moje vina! Příliš dlouho jsem vyčkával! Tápal jsem v temnotách! Neodvažoval jsem se udělat první krok! A teď je všechno ztraceno!"

„Všechno *není* ztraceno!"

Gwydion se od nich odvrátil jako zlomený muž. „Se mnou je konec, Willande. Opustily mě i mé léčivé síly. Mezi zraněnými na bitevním poli u Delamprey budeš muset pracovat sám. Musíš se pokusit aspoň trošku odčinit mé nesmírné selhání."

* * *

Gwydion procházel vypleněným ležením královského vojska a nakonec nalezl stan, v němž se ukrýval vypotřebovaný kámen války. Nebylo těžké jej najít, neboť na jeho plátně byly vymalovány magické znaky a symboly, a usadil se na něm nespočet modrých motýlů.

Will se staral o raněné a trpící, jak jen mohl. Jíva spatřila na mělčinách řeky Neanne plavat mnoho svlečených těl. Některá z nich patřila vojákům, polapeným kvůli jejich zbrojím a přilbicím. Jejich prořezaná hrdla nyní barvila vodu do ruda. Mnoho dalších patřilo zmrzačeným mrtvým, kteří na sobě nesli známky morové nákazy. Jíva věděla, že to byli zakletí, kteří utekli k řece a utonuli, zatímco se po více než století snažili dostat zpátky domů do Cordewanu.

Snášel se soumrak, když zakrvácený a bolestí naplněný Will dorazil ke své ženě a Gwydionovi do černého stanu. Ti mu ukázali nápis vyrytý v ostře při tesaném kvádru rezavé hnědele. Tento pahýl byl jediným zbytkem po delampreyském kameni války. Tentokrát tu nebyla slova v žádném z jazyků, které Gwydion znal.

Čarodějův hlas byl plný beznaděje. „Tohle způsobila Maskullova kouzla. Dobře zná mé síly. Zbavil mě jich, pevně je uzamkl a znemožnil nám tak následovat lork podle veršů na kamenech."

Will zvedl opuštěnou stoličku a ztěžka na ni dosedl. „Tohle neříkej!"

„*Říkám* to, protože je to pravda! A řeknu ještě tohle: pokud by se nám snad podařilo najít další kámen, talisman se skákajícím lososem nám už nebude nijak platný!"

Tohle obvinění bolelo. „Je mi to moc líto," řekl Will a unaveným hlasem začal vyprávět, co se stalo u Harlestonského jezera, jak se zelená rybka spojila s rudou a společně se proměnily v opravdového lososa. Ale Gwydion jako by ani neposlouchal a ještě než Will skončil, vydal ze sebe táhlé zoufalé zaskučení.

„Naše vyhlídky jsou ještě bezútěšnější než kdykoli předtím! Tolik se toho proti nám spiklo, že Maskull teď musí zvítězit! Když jsme spolu bojovali tehdy u Prstene obrů, jeho slova nebyla jen pouhým chvástáním. Skutečně jsem příliš slabý! A příliš zbabělý, abych mu vzdoroval! Takže tímto způsobem musí skončit Poslední doba!"

Jíva se na něj zahleděla očima temnýma jako bouřkové mračno a řekla: „Jediné, co zajímá mě, je, kde je Bethe."

Čaroděj přešel Jívinu starost pouhým povzdechem, nato se však vzchopil k odpovědi. „Před krátkou chvílí sem přišel Edvard, hrabě z Pomezí, aby prohlásil zbytek kamene za památník svého vítězství. Tvrdil, že paní Cicely čeká v přístavu Dundelganu a zůstane tam, dokud nedostane zprávy o výsledku bitvy. A protože vyhrál Ebor, můžeš se nyní těšit, že sem Bethe přijede spolu s ní."

„Těšit se?" pravil Will. „Snad můžeme udělat i něco víc. Chystají se vévoda a vévodkyně setkat na tomto místě?"

„To Richard v plánu nemá. Edvard říkal, že jeho otec musí spěšně postupovat k jihu. Setká se s vítězi od Delamprey na nějakém vhodném místě na cestě odtud do Trinovantu. Touží vstoupit do města společně a triumfálně – Richard s králem bok po boku. Richard má v úmyslu vyzkoušet svůj osud na Kameni nástupnictví. Přeje si být dotazován Magogem a Gogmagogem.“

„Kýmže?“ zeptala se Jíva.

„Magog a Gogmagog jsou strážci trůnu,“ řekl Will stroze. „Tihle dva…“

Ale Gwydion ho přerušil. „Pravým strážcem trůnu je především Kámen nástupnictví. Ten je umístěn pod trůnem v Bílé síni města Trinovantu. Do Království byl přivezen z Albanay, ale ještě předtím dlel na Blaženém ostrově, na hoře Tara, a bývali na něm korunováni tamní velekrálové. V pradávných dobách ho jeden z Ogdoadu, jehož jméno bylo Morfesa, přivezl z města Faliasu. Prohlašoval, že ho vyrobili férijci, a snad to tak i je, neboť žádný král nemůže nadlouho usednout na trůn Království, pokud nebude ve shodě s Kamenem nástupnictví.“

„A tamti dva?“ řekla Jíva. „Magog a Gogmagog?“

Gwydion přikývl. „Když se král Brea zmocnil ostrova Albionu, byli to poslední dva obři, které přemohl. Stali se jeho věrnými služebníky a mnoho dlouhých let pomáhali v paláci Bílé síně. Když pak zemřeli, byly z dubových kmenů vyrobeny dvě veliké sochy s jejich podobami a do těch bylo vloženo mnoho kouzel. Stojí ve svých výklencích za trůnem a vykřikli by na kohokoli, kdo by se na něm pokusil usadit bez svrchovaného práva…“

Najednou se zarazil, jako by ho přemohla náhlá slabost či závrať, a pokusil se vstát. „Musím se okamžitě sebrat a vyrazit do Trinovantu, abych tam připravil půdu pro příjezd vévody Richarda.

„Mně se spíš zdá,“ řekla Jíva, „že mistr Gwydion je ve stavu, kdy by neměl jezdit vůbec nikam.“

Čardoděj zachrastil nenáviděnými okovy a přes zaťaté zuby procedil: „Mé síly byly odčerpány, a přesto se musím pokusit zachránit co nejvíc výhod pro nás. Ještě můžeme Maskullovi na jeho cestě přichystat nějaká zdržení.“

Will byl unaven svým celodenním úsilím a ještě k tomu čarodějovou pochmurností, cítil, jak se jeho duch mihotá a pohasíná. Sebral však všechny síly a obrnil svou vůli k další robotě. „Budeme s tebou bojovat i dál.“ Sevřel Jívinu ruku. „Pojedeme s tebou, mistře Gwydione, aspoň do doby, než dorazí družina vévody Richarda. Tehdy budeme mít zpátky naši dceru a bude jasné, co ještě můžeme udělat.“

Čaroděj mu však oplácel pohledem ztraceným ve svých vlastních vizích záhuby. „Myslím, že bude lepší, vrátíte-li se zpátky do Doliny, kde je vaše místo. Pokud se má nyní Království zhroutit, bude pro vás nejlepší dočkat konce v poklidu vašeho domova. Zbývá vám rok – jestli budete mít štěstí, pak dva – než se na vás snesou Maskullovy plameny. Viděl jsi sám, co se udalo ve Vražděníčku. Když nastal konec, bylo to rychlé a bezbolestné. Vědět, že se konec blíží, jen netušit kdy, se může zdát jako nesnesitelné břemeno, ale není to příliš jiné než břímě, které nesou všichni smrtelní lidé. Nebudete mít moc dlouhou dobu, abyste si užili potěšení tohoto života, a samozřejmě přijdete i o radost vidět, jak vaše krásné dítě vyrůstá, ale.

„To už stačí, nech těch řečí!“ obořila se na něj Jíva. „Jistě to můžeš říct i přímo, pokud chceš. Ale nevidím nic statečného či moudrého na šíření zoufalství a beznaděje, mistře Gwydione. A vůbec nezáleží na tom, jak bídně se nyní tvé srdce cítí.“

Čaroděj měl hlavu zabořenou v dlaních. „Nelituji toho, neboť to, co jsem řekl, byla pravda.“

Jíva zavrtěla hlavou, její trpělivost byla u konce. „No dobrá, pokud nás všechny nečeká nic lepšího, můžeme stejně dobře vytrvat a bojovat dál. To ti říkám já. A teď bych ti ráda připomněla slib, který jsi dal. Will mi pověděl, že po bitvě prozradíš všechno, co víš o Dítěti temnot. A nyní je po bitvě. Takže by sis měl pospíšit a vyložit nám, co všechno jsi o tom bídákovi zjistil. Měli bychom vědět, proč tolik dychtí zabít mého Willanda. Nemyslím si totiž, že bychom ho dnes viděli naposledy, a taky si myslím, že není nic horšího, než být zavražděn a ani nevědět proč.“

Měla v úmyslu čaroděje svými rozumnými poznámkami vyburcovat, ale Gwydion sklonil hlavu ještě níž a mlčel dál. Jíva

se náhle zvedla, dotkla se významně Willova ramene a pravila: „Potřebuji na chvíli na vzduch.“

Následoval ji ven a poodešli spolu kousek od stanu. „Co to má být?“

„Ta pouta prosakují,“ zamumlala.

„Prosakují?“

„Prosakuje z nich zmar. Vpíjí se do něj jed. Snaží se s tím bojovat, ale nedaří se mu to. Copak to nevidíš? Tvrdil jsi, že jsi ho odsekl od sloupu, třebaže prosil, ať to neděláš. Bál se, co se může stát. Něco z toho zhoubného mraku se muselo dostat do něj. To ho ničí.“

Will ztěžka polkl a přemohl touhu obrátit se ke stanu. „Máš pravdu.“

„Co s tím budeme dělat?“

Will se na chvíli zamyslel a pak pronesl: „Musíme mu je sundat. A okamžitě.“

„Ale jak? Není to ještě nebezpečnější?“

„Asi ano.“

„Pokud ty okovy obsahují zmar z jednoho kamene, tak docela určitě.

Pohlédl na ni klidnýma očima. „Vím, co bych mohl udělat. Použiji zbytek kamene války.“

„*Cože?*“

„Vrať se zpátky a povídej si s ním. Až vstoupím dovnitř, musíš se ho pevně chopit. Ale dávej pozor. Ačkoli to tak nevypadá, je silný. Třebaže ho ty okovy oslabují, bude bojovat jako lev.“

„Wille, víš jistě, co děláš?“

„Udělej jen to, co ti říkám.“

Odstoupil od ní a začal se mlčky připravovat na nadcházející boj. Našel si místo na mírném návrší, kde se točily zemské proudy dokola. Tam stál s rozkročenýma nohama a začal do sebe přijímat sílu země. Zpočátku nasával příliš silně. Energie mu rozechvěla nohy, stáhla mu svaly na lýtkách jako křeč, stoupala výš a hrozila, že mu podlomí kolena. Připadal si jako žízní soužený člověk – rychle hltal a pak vykašlával vodu zpět. Brzy však pocítil, jak mu třpytivé chvění volně prochází kostmi. Zaplavilo mu hruď, vystoupalo do hlavy a rukou, až se nakonec opět stal bílou hvězdou ozářenou světlem. Čas se zastavoval,

opět se rychle rozbíhal a zamrzal do pevného krystalu. Cítil v sobě celý svět a mezi jeho nesmírnou duší a tím, co leželo za ní, nestály žádné překážky. Znenadání proud opět ustal a znovu se stal Willem. Cítil úctu, bázeň, údiv, obnovu. A poskvrna, kterou předtím cítil na srdci, jakoby zmizela.

S dokonale soustředěnou myslí vstoupil opět do stanu. Zamířil ke zbytku kamene a položil na něj dlaně. Začal vydechovat část síly, kterou do sebe právě načerpal.

Dech měl čím dál žhavější a kdyby byl Gwydion ve své kůži, okamžitě by si uvědomil, že se na něj něco chystá. Ale Jíva hovořila a čaroděj se nedal vyrušit. Ptala se ho na Bethe, pak na Dolinu, a co by měli říct sousedům o své nepřítomnosti. Poté však čaroděj vzhlédl od rozhovoru vzhůru.

„Co to děláš?“

Will kryl tělem zbytek kamene. Neodpovídal a ani nemohl, neboť jeho práce byla komplikovaná. Když se stavěl proti živoucímu kameni války, jeho snažení bylo přesně opačné, ale nyní byla jeho vůle ochotně přijímána a musel si najít jiný typ rovnováhy. Bylo to jako tlačit proti něčemu, co neklade odpor, ale spíše se ochotně podřizuje.

To mu dodalo odvahu, zejména když spatřil, jak se vrcholek kamene slabě rozzářil. Rezavá barva zežloutla a žlutá zbělela. Pak záře kámen roztavila, až byl měkký jako vosk pod plamenem svíčky.

Gwydion vyskočil a chytil Willa za ruku. Vykřikl: *„Co má tohle znamenat?“*

„Věř mi, Gwydione!“

„O miec a cheait!“ Čaroděj uskočil před narůstajícím žárem, avšak Jíva se postavila za něj. Objala ho zezadu rukama kolem hrudi a pevně držela. Nepovolovala a neumdlévala. Will udělal nad čarodějovým čelem upokojující znamení, chopil se jeho rukou a překonal jeho odpor. „Sundám ti tohle, než tě to nadobro zničí!“

„Ne! Nesmíš je rozbít!“

„Není třeba je rozbíjet. Spadnou samy od sebe.“

„Ale vždyť jsou plné zmaru! Nesmí uniknout ven! Nesmí!“

„Také neunikne.“ Sevřel Gwydionova zápěstí a táhl jeho ruce ke klokotajícímu bílému povrchu roztavené hnědele.

„Nemáš dostatek síly, abys zmar ovládl – aaaghhhh!“

Bylo pozdě. Jíva držela, dokud se Willova mysl nezatvrdila a neupnula ke svému cíli. Pronášel zaklet, která zesilovala jeho moc, a každý chlup na těle se mu zježil. Poté ponořil Gwydionovy ruce do prskající výhně a sledoval, jak čarodějovy roztažené prsty začínají hořet.

„Cher mhac maer ane t-athair thu!“ vykřikl Gwydion a svíjel se a kopal. Tvář měl ozářenou přízračným jasem, v němž viděl, jak se jeho prsty pálí. Zuhelnatělé černé kosti se drolily a ze zápěstí mu odkapávalo zlato jako rozpouštějící se máslo. Pak zbytky okovů odpadly a zmizely v nitru rozžhaveného kamene.

Zář výhně slábla. Zbytek kamene se kroutil a zmenšoval až na šedivý ohořelý uhel. Will vytáhl Gwydionovy ruce z kamene a viděl, že okovy jsou pryč. Ruce byly naprosto netknuté. Nedošlo k žádnému úniku zmaru, žádnému zhoubnému výbuchu. Neobjevil se ani nejmenší náznak černého dýmu, který se uvolnil z rozbitého kroužku řetězu v Gwydionově kobce. Kouzlo se proti nim neobrátilo.

Gwydionův neskrývaný údiv, když zkoumal své nezraněné ruce, byl pro Willa skutečně radostným pohledem. „Ale – co *cena?*“

„Žádná se platit nemusí. Vzpomeň si na zbytkové blaho, které se skrývá v každém vypotřebovaném kameni války. Doufal jsem, že bude dostatečné, aby pohltilo zmar, který Maskull do okovů vložil.“

Gwydion zakoulel očima. „Ty jsi *doufal?*“

„Co jiného mi zbývalo? Sám jsi přece říkal, že jinak by bylo všechno ztraceno.“

„Za tato slova mohly ty náramky!“

„Ale také jsi říkal, že mám naslouchat svému vnitřnímu hlasu. Jistě, tento kámen už nebude poskytovat svému držiteli žádné zvláštní výhody, to však byla únosná cena, nemyslíš?“

Gwydion obrátil oči v sloup a zhroutil se, vyčerpaný tím zážitkem. „Doufám, že tě Edvard neobviní z toho, že jsi zničil jeho drahocenný vítězný kámen.“

„Určitě ano.“

Jíva prudce oddechovala a otírala si čelo rukávem. „Myslím, že se našemu příteli vrací jeho obvyklá nálada.“ Dloubla čaroděje do ramene. „A nyní, mistře Gwydione, ‚jeden dobrý skutek zasluhuje další‘. Neříkají to snad čarodějové? Chtěli

bychom teď vědět, proč má Chlu Willovu podobu. Zařídil to snad Maskull svým kouzlem? A pokud ano, jaký to mělo účel?“

Gwydion se opět rozpakoval, překvapila ho Willova lehkomyslnost.

„Kdysi jsem si myslel, že by Maskull mohl být mým otcem, a přestože jsi mě ujistil, že tomu tak není, stále nevím, proč řekl: ‚Já jsem tě vytvořil a stejně tak snadno tě mohu ze světa sprovodit‘.“

„Pak tedy nejspíš přišel čas, aby ses to dozvěděl.“ Gwydion se nahrbil, bez své hole, o niž by se opíral, vypadal jaksi neúplný. „Poslouchej tedy pozorně a dojdi – slovy prastaré formule – k pravému porozumění. Během mého zajetí mi bylo odhaleno mnoho věcí, které mi dříve nebyly jasné, a toto vědění pomohlo všechno ještě víc ujasnit. Nemám už v mysli o těchto záležitostech žádné pochybnosti a proto nevidím důvod, proč bych ti měl déle tajit tři veliká tajemství, která tížila mé srdce. Prvním z nich je, že ve starém jazyce západu zní Chluovo jméno správně L-l-y-w. Tak zní jeho pravé jméno, Wille, a ty toto jméno nesmíš nikdy pronést v zaklínání, ať by tě k tomu vedlo cokoli. Pokud to porušíš, zničíš sám sebe.“

Will překvapeně zamrkal. „Ale to přece nedává žádný smysl! Určitě…“

Gwydion mávnutím zamítl všechny další poznámky. „To, co ti tu říkám, bylo prorokováno. Druhé tajemství zní takto – přestože se Chlu choval trochu jako Maskullův vyslanec, jeho rysy a tělo nejsou výsledkem žádného zakletí. Pohlédneš-li na Chlua, uvidíš jeho pravou podobu. Abys totiž věděl… Chlu je tvé dvojče.“

„Mé dvojče? Můj *bratr?* Ale jak je to možné?“

„Chlu je vším, čím ty nejsi. Bylo tomu tak, už když jste byli chlapci. Za pomoci učence mistra Moranna jsem nad vámi oběma bděl. Kdykoli jste měli učinit nějaký ušlechtilý skutek, on byl tím, koho bylo daleko snazší svést ke zlomyslnosti. Kde ty ses vždy zajímal a pečoval o pohodu svých přátel, byl on sobecký a liboval si v krutostech. A nyní, když jste oba muži, ty cítíš puzení poznat Chlua a milovat ho jako bratra, zatímco on se tě chce jen zbavit, zničit tě, bude-li moci. Jeho touha najít tě je silná, a toho také využil Maskull pro vlastní cíle. Ale mezi Chluem a zrádcem je silnější spojení.“

„Tomu právě nerozumíme," řekla Jíva. „Proč chce Maskull tolik najít Willa?"

„Částečně na to může odpovědět třetí tajemství. Byl to mistr Morann, kdo se mnou přinesl Willa do Doliny. Will o tom nic neví, přestože se mnohokrát ptal, kde jsem ho nalezl. Nyní vám mohu říci, jak se to stalo.

Na jaře dvacátého roku vlády krále Hala, kdy úplněk připadal na Čas kukačky, jsem pronásledoval Maskulla krajem. Zastavil jsem se na místě jen pár mil odtud. Podařilo se mi přichystat mu nějaké překážky a měl jsem dojem, že kdybych se s ním mohl utkat na příhodném místě a v magický den, mohlo by se mi ho podařit uvěznit a ukončit tím náš zápas.

Ale sledovat jeho pohyby se vždy ukázalo jako obtížné. Onoho dne, o němž hovořím, tři noci před ideálním magickým časem, jsem ho ztratil. Začala se snášet temnota a já zvažoval, kde bych mohl složit hlavu na noc, a tu jsem projížděl přes lesní palouk, na němž jsem opět ucítil silný zápach kouzelnictví. ‚Poznáš ho podle jeho kouzel', praví dobře známá rada, a já okamžitě věděl, že to musí být Maskull a že zrovna provádí nějakou ze svých zlomyslností. Neměl jsem pochyby o zdroji toho pachu, avšak cítil jsem v jeho díle i náznak nesrovnatelně starších sil.

Proto jsem se vydal vpřed, směrem k jedné věži, o níž jsem věděl. Napadlo mě, že ji Maskull musel objevit a udělat z ní svoji tajnou laboratoř. Nejlepší by bylo nachytat ho tam, a bude-li to v mých silách, zabránit mu v plánu, který se rozhodl uskutečnit, aby mohl změnit osud světa ke svému prospěchu. Zatímco jsem se však blížil, ucítil jsem, jak se mi pod nohama chvěje země a roztřásly se i haluze stromů nad mou hlavou.

Nejprve mě napadlo, že nastalo zemětřesení – to se čas od času stává, když se některá ze síní férijců v Dolní říši zhroutí. Avšak zrádné náznaky Maskullovy magie mi říkaly, že příčina bude jiná. Síla, jež způsobila chvění země, měla jiný zdroj. Na vrcholku věže se totiž náhle objevil svíjející se fialový paprsek obrovské moci. To kouzlo bylo nesmírně silné a obezřetně sesílané, a nezapřelo v sobě ozvěny umění férijců.

To jsem neočekával, neboť férijci nikdy nehráli v Maskullových plánech žádnou roli, natož aby se obtěžoval studovat jejich umění. Potichu jsem se ubíral podrostem, kráčel

po srnčích spádech, zastavoval se ve stínech mohutných buků. Hladké šedivé kmeny těch stromů mi připadaly jako pohybující se nohy obrovského zvířete a já se mezi nimi plížil, neboť obloha se stále rychleji plnila světlem. Přesto jsem postupoval dál. Už jsem téměř stál na travnatém palouku, obklopujícím úpatí věže, když tu její dveře vybuchly v plamenech a skrz ně vyběhl Maskull, prchal do lesů, jako by na jeho úprku závisel život.

Jistě si dovedete představit, jak jsem byl překvapen. Právě ve chvíli, kdy jsem obrátil oči vzhůru, vystřelil svíjející se paprsek světla se zaburácením do povětří a z vrcholku věže se zvedl veliký oblak. Otřes mě srazil k zemi a omráčil. Tělem mi projela vlna bolesti, takové utrpení jsem dosud nikdy nezakusil.

Ležel jsem tam a mezi stromy dopadaly úlomky kamenů a zdiva. Netuším, jak dlouho jsem tam mohl ležet. Nejprve mě napadlo, že Maskull vytušil mou blízkost a připravil mi tento výbuch na uvítanou. Pak jsem si myslel, že se mu omylem podařilo zapálit velikou zásobu kouzelnického prášku. Nebylo by to poprvé, kdy se mu nějaké pokusy nevydařily, přestože v zacházení se zbraněmi neměl sobě rovného. Žádné z těchto vysvětlení však nebylo pravou příčinou, neboť ve výbuchu jsem cítil nepopiratelný podíl férijských kouzel. To dělalo tuto událost naprosto nesrovnatelnou s ničím, co se v těch dobách mohlo dít. Bylo mi zřejmé, že Maskullovy pokusy ve věži musely mít nějaký ještě hrozivější cíl.“

Will se pohnul. Slyšel, jak vemlouvavá moc Gwydionova hlasu opět sílí, a věděl, že co nevidět musí být řečeno něco důležitého. Přesto Gwydion s odhalením stále otálel.

„Chytáš se mi prozradit, že Maskull je přece jen svým způsobem mým otcem,“ řekl Will. „Že ano?“

Z čarodějova výrazu nebylo možné nic vyčíst. „To si nesmíš myslet, Willande, ačkoli možná dojdeš k závěru, že skutečnost je ještě horší.“

„Horší?“ vykřikla Jíva. „Co na tom záleží, odkud Will pochází? Je to skvělý člověk, jaký jen může být!“

Gwydion pozvedl ruku. „Nepochybuji, že si to myslíš, ani o tom, že to tak je, ale ptali jste se mě, jaká je pravda, a teď mě musíte vyslechnout. Když jsem přišel k sobě, vydal jsem se k úpatí rozbité věže. Pod strašidelným měsíčním světlem se

rozprostřely noční mlhy a celá scenerie působila přízračně. Postupně jsem si uvědomil, že slyším zvláštní zvuk – jako pláč dvou malých dětí, tak se mi to aspoň zdálo. Pěkně silně řvali, takže jsem rychle vběhl do věže a vystoupal až těsně pod rozmetanou střechu. Tam jsem nalezl dva novorozence, nahé a opuštěné. Oba to byli chlapci a byli si podobní jako dvojčata. Leželi na holém kameni, jakémsi stole, vytesaném z jediného kusu, podobném kamenným oltářům Nevidoucích. Velikou deskou mramoru prokvétaly zelené a červené žilky a na ní ležely dva malé talismany…“

Will zaklonil hlavu a zamumlal: „A měly podobu ryb. Dva vyskakující lososi.“

Jíva sevřela Willovu ruku a řekla: „Pokračuj, mistře Gwydione!“

„Zatímco jsem se na ně díval, jedno z dětí se natáhlo po červené rybce a to druhé po zelené. Oba hošíci se chopili nejbližší ryby a přitiskli si ji na prsa. Ale jiné znamení, než toto, jsem nezaznamenal. Nevěděl jsem, co si mám počít. Měl jsem pochybnosti, neboť neexistoval způsob jak zjistit, kam tato novorozeňata patří, ani co bych s nimi měl dělat.

Jedno však bylo zcela jasné: tato děcka nesměla být ponechána Maskullovi na milost a nemilost. Byla nahá, bez matky, připadalo mi, že touží po náležité péči, a skutečně už byla obě jaksepatří hladová. Velice mě rozhněvalo, jak Maskull utekl, aby zachránil svou vlastní kůži, a nechal tam na pospas dvě nebohá nemluvňata. Zatančil jsem tedy nad nimi ochranné kouzlo a zatímco jsem tak činil, snažil jsem se zjistit důvod, proč se tam tyto dvě děti objevily a také odhadnout, jaký úmysl s nimi měl Maskull při naplňování svých zkažených plánů. Bylo mi jasné, že přinejmenším duchem se už Maskull odebral do té podivné budoucnosti, kterou tehdy chtěl, a stále chce, uvalit na svět.

Nakonec jsem se začal rozpomínat na jistá proroctví z Černé knihy, hlavně především na těch několik, která hovořila o Dítěti osudu a třetím příchodu krále. Když byla kouzla ochrany seslána, vymyslel jsem plán. Bylo mi jasné, že musím postupovat rychle, než Maskull sebere odvahu a vrátí se k věži. Vzal jsem děti, každé do jedné ruky, a zmizel v lesích. Celou noc jsem se ubíral měsícem zalévanými údolími a temnotou, až

jsem dorazil na místo, které mi připadalo vhodné. Tam jsem k sobě okamžitě přivolal mistra Moranna.“

Gwydion vzdychl. „A zbytek už znáš, Willande. Ujeli jsme spolu mnoho mil, než jsme se rozloučili. Morann pak odvezl jedno z dětí do vísky Vražděníčko a druhé jsem vzal do Doliny.“

Willovo srdce bušilo jako zvon. Naprázdno polkl. To, co slyšel, si musel pořádně promyslet. Stále to ještě nevysvětlovalo vše, co chtěl vědět, ale alespoň mu už slova matky Brig začala dávat nějaký smysl:

„Will je světlo,
Will je tma,
Vlevo se dá, či doprava?
Will se skryje,
Will se bojí,
obstojí tvůj bratr v boji?“

Pohlédl Gwydionovi do očí. „To jsi mi mohl říct už dříve.“

„Vážně si to myslíš? I když si uvědomíš, že každé vlákno útku v tapiserii osudu se dotýká každého vlákna osnovy? Mohl jsem bez nějakého zásadního důvodu zasahovat do osudu Willanda – nebo Artuše – když jsem si nebyl jistý? Ale… nepochybuji, že kdybych byl na tvém místě, vnímal bych celou záležitost jinak. Má otázka zní teď takto: po tom všem, co jsem ti právě sdělil, budeš stále na mé straně?“

Will se zhluboka nadechl a vzhlédl. V oku se mu zaleskla slza. „Už jsem řekl, že při tobě zůstanu, mistře Gwydione, a nic na tom měnit nebudu.“

„To platí pro nás oba,“ řekla Jíva.

Gwydion se postavil, tvář měl stále vážnou. „Vaše volba mě těší víc, než jsem schopen vyjádřit. Od nynějška musíme být smělí, ale nikoli nerozvážní. Má hůl byla zlomena a snaží se nás přemoci mnohem silnější nepřítel. Nedávno jsem totiž přišel na temné operace, prováděné s kameny války, a to mě trápí a souží víc než cokoli jiného. Je možné, že jsme o skákajícího lososa přišli v nejvyšší čas, neboť teď je mi zřejmé, že dokonce i zmar, který jsme vypustili do povětří, má pro svět neblahé následky a nezáleží kdy, nebo jak k tomu došlo. Viděli jsme co se stane, když kámen vypustí svůj zmar nekontrolovaně, ale naše situace

je ještě daleko horší, než jsme si kdy mysleli, protože zmar, který se nám podařilo vypustit postupně a rozptýlit do povětří, nemizí. Existuje dál jako jedovatý dým a na každého z nás se usazuje v nepatrných vrstvičkách, ale také *přináší a způsobuje onu budoucnost, po níž Maskull tolik touží.* Stezka vedoucí k ní může být, jak se zdá, vydlážděna nesčetnými malými skutky nelaskavosti, stejně jako jednou velikou pohromou. Proto je nezbytné, abychom nalezli jiné řešení. Všichni ti, kteří zemřeli v dosavadních bitvách této války, zahynuli pro nás, mí přátelé. Naše šance změnit budoucnost je stála život. Nesmíme zradit jejich památku.“

Jíva propukla v pláč. Will ji k sobě přivinul a myslel na Bethe. Pak sevřel čarodějovu ruku do dlaní. „Slibuji ti a přísahám, mistře Gwydione, že tento nesmírný boj společnými silami v krátké době přivedeme k rozuzlení. A neselžeme!“

Když vyšli ze stanu, sluce už zapadlo za obzor. Hvězdy zářily rozeseté po veliké mlžné klenbě nebes a motýli, kteří pokrývali černé plátno stanu, byli pryč.

POZNÁMKA AUTORA

Nikde v knize *Tanec obrů* nepadne zmínka o Británii, Irsku či jiné známé zemi. Je to proto, že tato místa patří do našeho světa. Avšak svět, v němž vyrůstal Willand, není tak docela vymyšlený. Existují pojítka mezi místy a událostmi v našem a Willově světě.

Budeme-li chtít nalézt nějaké pozůstatky po Dolině, nejlépe bude začít v hrabství Oxfordshire. Nedaleko na východ, v kopcovitém kraji nazývaném Cotswolds, leží několik vesniček, jejichž jméno skrývá „vraždění“. Okolo nich vede stará římská silnice, která je zčásti kopírována hlavní silnicí A429, avšak kdysi to byla pevná Foss Way.

Návštěvníci Moretonu-in-Marsh mohou vidět Kámen čtyř hrabství. A na horním toku protéká řeka Cherwell okolo vesnic Eydon a Adstone, mezi nimiž, v Canons Ashby, bylo kdysi převorství.

Současní hledači kamenů si mohou vybrat ze tří sídel se jménem, v němž se vyskytuje Tysoe. Pokud by vyrazili ze Stratfordu nad Avonou a ubírali se několik mil k západu, načež by zamířili přes divokou krajinu Worcestershiru (kde leží vesničky s tak kuriózními názvy jako Flyford Flawell, North Piddle a Upton Snodsbury) k severovýchodu, dostali by se nakonec až k Worcesteru a Birminghamskému kanálu. Tam, nedaleko šestého sjezdu z dálnice M5, je možné nalézt Oddingley.

Vůz, který klikatě vezl Willa a Gwydiona s kamenem z Aston Oddingley k severu, by projel současným Droitwichem. Tudy teče řeka Saltwarpe a v knize zmíněné jilmy snad daly, ještě než zmizely, jméno další vesničce – Elmbridge.

Poblíž Clentu nalezneme kopce Hagley Wood a nedaleko pak Wychburský kopec. Pěticestí je křižovatkou hlavní silnice A451

severně od Kidderminsteru. Moderní cestovatelé se mohou vydat po silnici ze Stourbridge, objet velikou aglomeraci West Midlands a zamířit na sever po trasách A491, A449 a nakonec se po A41 stočit k severozápadu. Naši poutníci se ubírali hrabstvím Shropshire; Gwydion mířil do města Caisteru u řeky Dee. Současným poutníkům se však může stát, že zavaří motor svého auta ještě dřív, a to na místě zvaném Loggerheads nedaleko na východ od Markét Draytonu. V našem světě zde leží pláň, na níž byla vybojována slavná bitva a jež je od té doby známa jako Blore Heath.

Třicet mil cesty k jihu odtud leží Wenlock Edge a ještě nějaký tucet dalších nám bude zbývat do oblíbeného města Ludlow.

Další část Willova příběhu ho zavedla na místo, kde se slévají tři toky – Findonský potok a řeky Sow a Afon. Ta jména budou nejspíš povědomá studentům Warvick University, neboť jejich kampus leží necelé dvě míle od podobného soutoku.

Nedaleko Coventry kdysi stával proslulý strom, který dal tomuto skvělému městu jméno. A v Coventry se nacházel dokonce i hrad, třebaže je tomu dlouho, co byl stržen. Později se toto město proslavilo svými velikými kočkami, ačkoli to nikdy nebyli levharti, jak je znal Will.

Když Will a Jíva prchli z hradu Corbenu, procházeli okolo Věží času ve městě Wraan, jež leželo v údolí řeky Afonu. Ponechám na čtenářích, aby si zde našli vlastní řešení místopisných údajů. Pokud by však v našem světě existovalo vlákno Mulart, probíhalo by asi míli východně od Yelvertoftu, asi míli na západ od Ravensthorpu a přímo středem northamptonshirské vesnice jménem Harelstone. Tedy nedaleko sídla Althorpe, kde je nyní pohřbena princezna Diana.

Místo, na němž se Mulart kříží s Indonenem, vláknem jasanu, najdeme v našem světě jako opatství Delapre, jež se dochovalo až do našich dob jako Northamptonshirský státní archiv. Právě v této oblasti se znovu rozzuřila válka růží poté, kdy kardinál Coppini, neobratný vyslanec papeže, exkomunikoval Jindřicha VI. V důsledku toho pak propukla bitva. Vísku Hardingstones z Willova světa (jež byla zmíněna už v *Řeči kamenů)* připomíná název jednoho z předměstí Northamptonu.

DODATEK I

OGDOAD

Ogdoad vznikl v průběhu první Doby, Doby stromů. Zpočátku bylo devět strážců, ale stejně jako ubíhal čas, postupně ze světa unikala magie. A tak se na konci každé Doby museli fantarch a nejpřednější z jeho zástupců odebrat na Daleký sever. Novým fantarchem se pak stal druhý zástupce.

Doba stromů	CELENOST (fantarch) Brynach (jeho zástupce)
Doba obrů	MAGLIN Urias
Doba železa	ESRAS Morfesa
Doba otroctví a války	SEMIAS
Doba sváru	Gwydion a Maskull

DODATEK II

LORK

V Černé knize je řeč o devíti vláknech, avšak tato vlákna si nejsou silou rovna. Nejslabší proudění probíhá v Heliganu, zatímco Eburos, nejsilnější vlákno, je téměř dvojnásob silné. Tento seznam řadí vlákna podle jejich síly a uvádí i stromy, které jsou s jednotlivými vlákny spojovány.

1. Eburos	tis
2. Mulart	bez
3. Bethe	bříza
4. Indonen	jasan
5. Caorthan	jeřáb
6. Tanne	dub
7. Celin	cesmína
8. Collen	líska
9. Heligan	jíva

Každý z kamenů bitvy stojí přinejmenším na jednom vlákně. Vlákna jsou vždy přímá a kříží se po celém Království na dvaceti čtyřech místech. Na křížení stojí vždy kameny války, avšak ne všechny kameny, které stojí na lorku, jsou skutečně kameny války.

DODATEK III

LORK V NAŠEM SVĚTĚ

Místa, kde jsou ve Willově Království uloženy kameny války, mají samozřejmě své protějšky i v našem světě. Ti, kteří by chtěli tato místa nalézt a třeba si je vyznačit na mapě, by se měli nejprve zaměřit na bitevní pole, kde se odehrály hlavní boje války dvou růží.

Dalším vodítkem, jak vlákna lorku propojují tato místa, může být symbol na Willově rybím talismanu – tři trojúhelníky nakreslené jeden ve druhém.

Čtenáři s přístupem k internetu (či přístrojem pracujícím s GPS souřadnicemi) a příslušným mapám by možná uvítali o něco podrobnější informace. Níže uvedené přibližné souřadnice označují s přesností na půl míle, kde by mohly stát kameny lorku, kdybychom se nacházeli ve Willově světě.

První z nich odkazuje k Prstenu obrů, následujících devatenáct pak k hlavním kamenům bitvy a posledních osmnáct k nižším pomocným kamenům.

SP3030

TQ2693, S04364, TLI 307, S09444, SP7261, SE3418, SK3803, SP5755, SE4840, SO5074, SP9672, SP4951, SP4192, SK9813, SP6669, S09156, NU0423, NY9562, SP1635, SJ9755, TQ1698, SP5522, SJ6793, SS9280, SE5448, SK2194, TL0576, SP2941, ST3198, ND1546, NJ2658, TL2402, SP5332, NU0207, NY9241, S04675

Přibližná místa zjistíte poté, co napíšete tyto mapové souřadnice na webovou stránku, která s nimi dokáže pracovat. Jsou to především stránky:

www.streetmap.co.uk
nebo
www.ordnancesurvey.co.uk/oswebsite/getamap

Zkuste to, možná zjistíte, že žijete přímo nad kamenem bitvy.